Brian Herbert & Kevin J. Anderson

CRUCIADA MAȘINILOR

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

Dune
Cruciada Mașinilor

Dune: The Machine Crusade
2003

Kevin j.
Anderson

Brian
Herbert

Lui PENNY şi RON MERRITT,
companioni de drum în universul DUNE,
cu dragoste şi apreciere pentru că ne-au ajutat
să ducem mai departe moştenirea lui Frank Herbert.

Mulţumiri

Când am terminat manuscrisul acestei cărţi, munca abia începuse. Pat Lobrutto şi Carolyn Cauhey şi-au arătat geniul de redactori, îndrumându-ne prin numeroasele etape şi prin modificările de amănunt pentru a produce acest rezultat final. Agenţii noştri, Robert Gottlieb şi Matt Bialer de la Trident Media Group, au sprijinit cu pasiune proiectul încă de la început. Tom Doherty, Linda Quinton, Jennifer Marcus, Heather Drucker şi Paul Stevens de la Tor Books, împreună cu Julie Crisp de la Hodder & Stoughton, au dat o mână de ajutor pentru a menţine pe calea cea bună toate problemele legate de producţie şi de promovare, fără a-şi lăsa entuziasmul să se stingă nici măcar pentru o clipă.

Ca întotdeauna, Catherine Sidor de la Wordfire, Inc. A lucrat neobosită la transcrierea a zeci de microcasete, la introducerea corecturilor şi la păstrarea consecvenţei în faţa unui ritm intens de muncă. Diane E. Jones ne-a servit drept cititor de testare şi drept cobai, oferindu-ne reacţiile ei sincere şi a sugerat scene suplimentare care să facă această carte mai puternică.

Rebecca Moesta Anderson şi-a dedicat nenumărate ore, cu energie şi concentrare, sfaturilor şi criticii (întotdeauna temperate de dragoste), nelăsând niciodată expresia „destul de bun” să intre în vocabularul ei. Jan Herbert, ca întotdeauna, ne-a oferit sprijinul, răbdarea şi înţelegerea ei faţă de nevoile imprevizibile ale unui scriitor.

Javier Barriopedo şi Christian Gossett ne-au dat inspiraţia pentru „Maeştrii Spadasini”. Doctorul Attila Torkos a făcut o ultimă examinare amănunţită a manuscrisului, ajutându-ne să evităm inconsecvenţele.

Herbert Limited Partnership, incluzându-i pe Penny şi Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert şi Theresa Shackelford, ne-a dăruit sprijinul său entuziast, lăsându-ne în grijă viziunea lui Frank Herbert.

Fără sprijinul şi devotamentul de aproape patru decenii ale lui Beverly Herbert faţă de el, Frank Herbert n-ar fi creat un univers atât de vast şi de fascinant pe care să-l putem explora. Le suntem profund îndatoraţi amândurora.

Istoricii nu se pun de acord asupra mesajelor purtate de rămăşiţele trecutului îndepărtat.

Cu cât cineva se cufundă mai mult în istorie – vremuri atât de vechi, de haotice! — cu atât faptele devin tot mai fluide, poveştile tot mai contradictorii. Dincolo de oceanul timpului şi al memoriei imperfecte, adevăraţii eroi se metamorfozează în arhetipuri; bătăliile devin mai importante decât au fost cu adevărat. Legendele şi adevărul sunt greu de reconciliat.

În calitate de cel dintâi istoric oficial al Jihadului, trebuie să fac aceste însemnări cât de bine îmi stă în putinţă, bazându-mă pe tradiţii orale şi pe documente fragmentare păstrate vreme de o sută de secole. Ce este mai exact – o istorie sprijinită cu atenţie pe documente, ca a mea, sau o acumulare de mituri şi basme populare?

Eu, Naam cel Bătrân, trebuie să scriu cu onestitate, chiar dacă acest lucru va atrage mânia superiorilor mei. Citiţi această istorie cu atenţie, căci voi începe cu Manifestul de protest al lui Rendik Tolu-Far, un document care a fost confiscat de către Jipol:

„Suntem obosiţi de luptă – obosiţi de moarte! Miliarde după miliarde au fost deja măcelărite în această cruciadă împotriva maşinilor gânditoare. Victimele includ nu numai soldaţi în uniformă ai jihadului şi mercenarii lor tocmiţi, ci şi colonişti nevinovaţi şi sclavi umani de pe lumile sincronizate. Nimeni nu se osteneşte să numere maşinile inamice care au fost distruse.

Hipermintea computer Omnius a dominat multe planete vreme de peste un mileniu, dar, cu douăzeci şi patru de ani în urmă, asasinarea copilului nevinovat al Preotesei Serena Butler a declanşat o revoltă disperată a oamenilor. Ea a folosit această tragedie pentru a stârni înflăcărarea în Liga Nobililor, grăbind atacul pe scară largă a Armadei şi distrugerea atomică a Pământului.

Da, acest lucru a fost o lovitură pentru Omnius, dar el a ucis ultima fiinţă umană de pe acea planetă şi a

transformat lumea de origine a omenirii într-o ruină radioactivă, de nelocuit în secolele următoare. Ce preţ înspăimântător! — şi aceasta nu a fost o victorie, nu a fost un sfârşit, ci doar primul act într-o luptă îndelungată.

Timp de mai mult de două decenii, războiul sfânt al Serenei s-a dezlănţuit împotriva maşinilor gânditoare. Atacurilor noastre împotriva lumilor sincronizate li se opun incursiunile roboţilor împotriva coloniilor Ligii. Iarăşi şi iarăşi...

Preoteasa Serena pare să fie o femeie cucernică, şi mi-ar plăcea să cred în puritatea şi în sfinţenia ei. Şi-a petrecut mulţi ani cu studiul scrierilor şi doctrinelor disponibile ale filosofilor umani străvechi. Nicio altă persoană n-a petrecut atâta timp vorbind cu Kwyna, cogitorul aflat în Oraşul Reculegerii. Pasiunea Serenei este vizibilă şi credinţele ei fără reproş, dar este oare conştientă de toate lucrurile care se petrec în numele său?

Serena Butler reprezintă doar ceva mai mult decât un simbol, în timp ce Iblis Ginjo înseamnă reprezentantul ei politic. Îşi spune <Marele Patriarh al Jihadidui> şi conduce Consiliul Jihadului, un organ guvernamental pentru situaţii de urgenţă care îşi exercită atribuţiunile în afara limitelor Parlamentului Ligii. Iar noi îngăduim ca acest lucru să se petreacă!

L-am urmărit pe Marele Patriarh – un fost şef de sclavi de pe Pământ – folosindu-şi talentele oratorice carismatice pentru a transforma tragedia încercată de Serena într-o armă. Sunt oare orbi cu toţii la felul în care îşi construieşte acest om puterea politică? Din care alt motiv s-ar fi căsătorit cu Camie Boro, a cărei ascendenţă urcă până la ultimul conducător slab al Vechiului Imperiu? Un bărbat nu se însoară cu singura descendentă în viaţă a ultimului împărat doar din dragoste!

Pentru a-i descoperi pe trădătorii umani şi pe sabotorii clandestini, Iblis Ginjo a înfiinţat Poliţia Jihadului, Jipol. Gândiţi-vă la toate acele mii de oameni care au fost arestaţi în ultimii ani – ar putea fi chiar toţi trădători care lucrau

pentru maşini, aşa cum pretinde Jipol-ul? Nu este convenabil faptul că atât de mulţi dintre ei sunt inamicii politici ai Marelui Patriarh?

Nu critic comandanţii militari, soldaţii curajoşi sau chiar mercenarii, pentru că toţi luptă în Jihad din toate puterile. Oamenii de pe toate planetele libere au pornit să distrugă avanposturile maşinilor şi să oprească jafurile roboţilor. Dar cum am putea spera vreodată să obţinem victoria? Ce posibilităţi există pentru a ajunge la un acord cu Omnius? Maşinile gânditoare nu obosesc niciodată.

Şi nu uită niciodată...”

177 î.G. (înainte de Ghildă) ANUL 25 AL JIHADULUI

Slăbiciunea maşinilor gânditoare constă în faptul că ele chiar cred toate informaţiile pe care le primesc, şi reacţionează în conformitate cu acestea.

VORIAN ATREIDES,
al patrulea interviu de informare cu Armada Ligii

Conducând un grup de cinci nave masive pe orbita planetei brăzdate de canioane, primero Vorian Atreides examină forţele robotice inamice, aliniate împotriva lui: lucioase şi argintii, ca nişte peşti de pradă. Desenul lor eficient, funcţional le oferea graţia involuntară a unor pumnale ascuţite.

Monstruozităţile de luptă ale lui Omnius depăşeau ca număr navele umane în proporţie de zece la unu, dar datorită faptului că navele de război al Jihadului erau echipate cu straturi suprapuse de scuturi Holtzman, flota duşmană putea bombarda vehiculele umane fără să provoace nicio pagubă şi fără să înainteze spre suprafaţa lui Anbus IV.

Deşi apărătorii umani nu aveau puterea de foc necesară pentru a zdrobi forţele maşinilor sau măcar pentru a le respinge, luptătorii Jihadului continuau oricum să lupte. Era o situaţie echilibrată, oamenii şi maşinile înfruntându-se deasupra planetei.

Omnius şi forţele sale îşi asiguraseră multe victorii în ultimii şapte ani, cucerind mici colonii periferice şi stabilind avanposturi de unde lansau valuri implacabile de atacuri. Acum însă, armata Jihadului jurase să apere cu orice preţ planetele nealiate împotriva maşinilor gânditoare – fie că populaţia băştinaşă voia sau nu.

Jos, pe suprafaţa planetei, colegul său primero, Xavier

Harkonnen, încerca încă o vizită diplomatică printre bătrânii zenşiiţilor, conducătorii unei secte budislamice primitive. Vor se îndoia că prietenul său avea să facă prea multe progrese. Xavier era prea inflexibil ca să fie un bun negociator: simţul datoriei şi aderarea strictă la obiectivele misiunii erau întotdeauna esenţiale în mintea lui.

În plus, Xavier era pornit împotriva oamenilor ăstora… iar ei îşi dădeau neîndoielnic seama de acest lucru.

Maşinile gânditoare voiau Anbus IV. Armata Jihadului trebuia să le oprească. Dacă zenşiiţii voiau să se izoleze de conflictul galactic şi să nu coopereze cu bravii soldaţi care luptau pentru a păstra libertatea rasei umane, atunci nu valorau nimic. O dată, Vor îl comparase în glumă pe Xavier cu o maşină, pentru că vedea lucrurile în alb şi negru, iar celălalt bărbat se încruntase cu răceală, în semn de răspuns.

Potrivit rapoartelor de la suprafaţă, conducătorii religioşi zenşiiţi se arătaseră la fel de încăpăţânaţi ca şi primero Harkonnen. Ambele părţi se cramponau de poziţiile lor.

Vor nu punea la îndoială stilul de comandă al prietenului său, deşi era destul de diferit de al lui. Crescut printre maşinile gânditoare şi instruit ca om de încredere al lor, Vor îmbrăţişa acum umanitatea cu toate faţetele ei, şi era năucit de nou-descoperita libertate. Se simţea eliberat când practica sporturi şi juca jocuri de noroc, sau stătea de vorbă şi glumea cu ceilalţi ofiţeri. Era atât de diferit de ceea ce-l învăţase Agamemnon!

Aici sus, pe orbită, Vor ştia că navele de luptă robotice nu s-ar fi retras decât dacă erau convinse din punct de vedere statistic că nu era posibil să învingă. În ultimele săptămâni, lucrase la un plan menit să provoace distrugerea flotei lui Omnius, dar nu era încă pregătit să-l aplice. Curând, totuşi…

Acest punct mort de pe orbită era complet deosebit de jocurile de război, cu care se distra Vor împreună cu membrii echipajelor Jihadului aflaţi în patrulare sau de provocările amuzante pe care el şi cu robotul Seurat şi le

lansau unul altuia, cu ani în urmă, în timpul călătoriilor lungi printre stele. Impasul obositor oferea puţine ocazii pentru distracţie.

Observase nişte scheme…

În curând, flota robotică avea să se îndrepte spre ei ca un roi de piranha, pe o orbită retrogradă. Stând mândru în uniforma militară scrobită, verde-închis tivită cu stacojiu – culorile Jihadului, simbolizând viaţa şi sângele vărsat – Vor urma să ordone tuturor navelor de război din flota de pază să-şi pună în funcţiune scuturile Holtzman şi să le monitorizeze, având grijă să nu se supraîncălzească.

Navele de luptă ale roboţilor – încărcate cu arme – erau jalnic de previzibile, iar oamenii lui făceau deseori pariuri în legătură cu numărul exact de focuri pe care urma să le tragă inamicul.

Îşi urmări forţele deplasându-se, aşa cum le ordonase să facă. Fratele adoptiv al lui Xavier, Vergyl Tantor, era căpitanul navei ce comanda avangarda şi o amplasă pe poziţie, exact cum se discutase. În ultimii şaptesprezece ani, Vergyl servise în armata Jihadului, supravegheat întotdeauna cu atenţie de Xavier.

Aici nu se schimbase nimic de mai bine de o săptămână, iar luptătorii deveneau tot mai nerăbdători, trecând de mai multe ori pe lângă inamic, dar neputând să facă altceva decât să-şi umfle pieptul şi să-şi etaleze penajul de război, ca nişte păsări exotice.

— Ai crede că maşinile au învăţat totul până acum, bombăni Vergyl în sistemul de comunicaţii. Încă mai speră că vom face o greşeală?

— Nu fac decât să ne testeze, Vergyl.

Vor nu ţinea seama de formalităţile gradului şi de ierarhia de comandă, pentru că îi amintea prea mult de rigiditatea maşinilor.

Mai devreme în acea zi, când calea celor două flote se intersectase pentru scurtă vreme, navele de luptă robotice lansaseră o salvă de proiectile explozive care se izbise de impenetrabilele scuturi Holtzman. Vor nici nu clipise privind

exploziile zadarnice. Pentru câteva clipe, navele care se înfruntau intraseră de-a dreptul într-un vârtej aglomerat şi haotic, apoi trecuseră unele pe lângă altele.

— În regulă, dă-mi totalul, strigase el.

— Douăzeci şi opt de focuri, primero, raportase unul dintre ofiţerii de pe punte.

Vor dăduse din cap. Întotdeauna soseau între douăzeci şi treizeci de proiectile, dar estimarea lui fusese douăzeci şi două. El şi cu ofiţerii de pe celelalte nave transmiseseră felicitări şi plângeri amicale în legătură cu faptul că greşiseră cu numai una sau două lovituri şi făcuseră aranjamentele pentru a plăti sau pentru a încasa pariurile pe care le făcuseră. Orele de serviciu aveau să fie schimbate între cei care pierduseră şi cei care câştigaseră, raţiile de lux transferate de la o navă la alta.

Acelaşi lucru se întâmplase deja de aproape treizeci de ori. Acum însă, pe când cele două grupuri de luptă se apropiau unul de celălalt, aşa cum era de prevăzut, Vor avea o surpriză în mânecă.

Flota Jihadului rămânea în formaţie perfectă, la fel de disciplinată ca şi maşinile.

— O luăm de la capăt!

Vor se întoarse spre echipajul de pe punte.

— Pregătiţi-vă pentru contact! Măriţi puterea scuturilor la maximum! Ştiţi ce să faceţi. Am avut parte de destule exerciţii pentru asta…

Un zumzet dătător de fiori vibra prin podea – straturi de forţă protectoare licăritoare, alimentată de generatoare uriaşe conectate la motoare. Comandanţii fiecărei nave trebuiau să urmărească atent supraîncălzirea din scuturi, fisura fatală a sistemului pe care – cel puţin deocamdată – maşinile nu o bănuiau.

Urmări nava conducătoare a avangărzii înaintând de-a lungul traseului orbital.

— Vergyl, eşti gata?

— De zile întregi, domnule. Să-i dăm drumul!

Vor luă legătura cu specialiştii săi în demolări şi cu cei

tactici, conduşi de unul dintre mercenarii de pe Ginaz, Zon Noret.

— Domnule Noret, presupun că ai desfăşurat toate… capcanele de şoareci?

Semnalul se întoarse.

— Toate sunt în poziţia perfectă, primero. Am trimis fiecăreia dintre navele noastre coordonatele lor exacte, astfel încât să le putem evita. Întrebarea este: vor observa maşinile?

— O să le dau eu de lucru, Vor! exclamă Vergyl.

Aparatele de luptă ale maşinilor se zăreau tot mai aproape, apropiindu-se de punctul de interceptare. Deşi maşinile gânditoare nu aveau simţ estetic, calculele şi proiectele inginereşti eficiente aveau totuşi ca rezultat nave cu linii precise şi carcase netede, fără cusur.

Vor surâse.

— Du-te!

În timp ce grupul de luptă al lui Omnius înainta ca un banc de peşti imperturbabili şi ameninţători, nava lui Vergyl se aruncă brusc înspre el, cu acceleraţie mare, lansând rachetele potrivit unui nou sistem, „clipeşte-şi-trage” – care închidea şi deschidea scuturile de la prova într-un ritm de milisecunde, precis coordonat pentru a lăsa să treacă doar proiectilele cinetice.

Rachete de mare putere bombardară cea mai apropiată navă a maşinilor, apoi Vergyl porni din nou, schimbând cursul şi forţându-şi trecerea printre vehiculele robotice îngrămădite ca un taur salusan furios.

Vor dădu ordinul de împrăştiere, iar celelalte nave rupseră rândurile şi se risipiră. Totul ca să se dea la o parte din drum…

Maşinile, încercând să răspundă la situaţia neaşteptată, nu puteau face mare lucru în afară de a deschide focul împotriva navelor Jihadului protejate de scuturi.

Vergyl atacă din nou, cu nava sa din avangardă. Avea ordin să-şi golească bateriile de armament într-o acţiune frenetică. Una după alta, rachetele explodau la contactul cu

aparatele inamice, provocând pagube semnificative, dar fără să distrugă nimic important. Liniile de comunicaţii răsunau de uralele oamenilor.

Dar atacul lui Vergyl era doar o diversiune. Grosul forţelor lui Omnius continua pe traseul standard… direct în câmpul spaţial de mine pe care le instalaseră pe orbită mercenarul Zon Noret şi echipa lui.

Minele de apropiere uriaşe erau acoperite cu pelicule de camuflaj care le făceau aproape invizibile pentru senzori. Cercetaşi sârguincioşi sau scanări grijulii le-ar fi putut detecta, dar agresiunea furioasă şi neaşteptată a lui Vergyl atrăsese atenţia maşinilor în altă parte.

Primele două nave de război ale maşinilor explodară când atinseră un şir de mine puternice. Exploziile masive lăsară găuri în carcase, la prova şi în învelişul motoarelor. Ieşind clătinându-se de pe traiectorie, aparatele inamice zdrobite izbucniră în flăcări; unul se poticni şi de o altă mină.

Încă nedându-şi seama cu precizie ce se întâmplase, alte trei nave robotice se ciocniră de minele spaţiale nevăzute. Apoi, flota de luptă a maşinilor se regrupă. Ignorând atacul lui Vergyl, navele de război rămase se împrăştiară şi desfăşurară senzori pentru a detecta restul minelor risipite, pe care le înlăturară cu un nor de lovituri precis ţintite.

— Vergyl, opreşte-te! transmise Vor. Toate celelalte nave mari, regrupaţi-vă! Gata distracţia!

Se lăsă pe spate în scaunul de comandă, cu un oftat satisfăcut.

— Trimiteţi patru kindjale-cercetaş să evalueze masacrul pe care l-am provocat.

Deschise o linie privată de comunicaţii, şi pe ecran apăru imaginea mercenarului de pe Ginaz.

— Noret, tu şi cu oamenii tăi veţi primi medalii pentru asta!

Când nu purtau camuflajul de luptă, pentru a pune mine sau pentru alte operaţiuni, mercenarii îmbrăcau uniforme cu auriu şi stacojiu, de croială proprie, în loc de verde cu

stacojiu. Aurul reprezenta sumele substanţiale pe care le primeau, iar stacojiul, sângele vărsat.

În urma lor, grupul de luptă schilodit al lui Omnius îşi continuă patrularea orbitală neabătut, ca nişte rechini în căutare de hrană. Deja, roiuri de roboţi ieşiseră din nave şi se îngrămădeau ca nişte păduchi pe carcasele exterioare, făcând reparaţii masive.

— Parcă nici nu le-am fi ciufulit penele! comentă Vergyl pe un ton dezamăgit, când nava lui se alătură din nou grupului Jihadului. Adăugă:

— Dar tot n-or să capete Anbus IV de la noi!

— Poţi fi sigur că nu. Destul i-am lăsat să scape în ultimii câţiva ani. E timpul să întoarcem roata războiului...

Vor se întrebă de ce aşteptau forţele roboţilor atât de mult fără să amplifice acest conflict anume. Nu făcea parte din schema lor obişnuită. Ca fiu al titanului Agamemnon, el – mai mult decât oricare alt om din Jihad – înţelegea felul în care lucrau minţile computerelor. Acum, gândindu-se la asta, Vor deveni extrem de suspicios.

Sunt eu cel care a devenit prea previzibil? Şi dacă roboţii vor doar ca eu să cred că nu-şi vor schimba tactica?

Încruntându-se, deschise comunicaţiile cu nava conducătoare a avangardei.

— Vergyl? Am o senzaţie neplăcută în legătură cu asta. Trimite nave-cercetaş să observe şi să cartografieze suprafeţele de uscat de dedesubt. Cred că maşinile pun ceva la cale.

Vergyl nu puse la îndoială intuiţia lui Vor.

— O să aruncăm o privire foarte atentă acolo jos, primero. Dacă au clintit chiar şi o piatră, o s-o găsim.

— Bănuiesc mai mult de-atât. Încearcă să fie vicleni – în felul lor previzibil.

Vor se uită la cronometru, ştiind că aveau să treacă ore întregi înainte să trebuiască să-şi facă griji pentru următoarea întâlnire pe orbită. Se simţea agitat.

— Între timp, Vergyl, preia comanda grupului de luptă. O să cobor cu o navetă să văd dacă fratele tău a reuşit să

bage minţile-n cap prietenilor noştri zenşiiţi!

Pentru a înţelege semnificaţia victoriei, trebuie să-ţi defineşti mai întâi duşmanii... şi aliaţii.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
prelegeri de strategie

De la exodul tuturor sectelor budislamice din Liga Nobililor, cu secole în urmă, Anbus IV devenise centrul civilizaţiei zenşiite. Principalul său oraş, Darits, era nucleul religios al sectei independente şi izolate, în mare parte ignorate de cei din afară, care puneau prea puţin preţ pe resursele precare şi pe enervanţii fanatici religioşi ai planetei.

Uscatul de pe Anbus IV era presărat cu mări întinse, puţin adânci, unele dulci, altele foarte sărate. Mareele provocate de sateliţii cu orbite apropiate trăgeau apele mărilor ca pe o cârpă de spălat pe jos, împingând stratul superior al solului prin canioanele abrupte, săpând grote şi amfiteatre în gresia mai moale. La adăpostul streşinilor adânci, zenşiiţii construiseră oraşe.

De la o mare de mică adâncime la alta, râurile curgeau în mod natural, trase de valurile mareice. Locuitorii îşi dezvoltaseră talente excepţionale în domeniul matematicii, astronomiei şi tehnologiei, pentru a prezice creşterea şi scăderea apei. Minerii din nămoluri culegeau bogăţiile minerale trecând prin sită apa noroioasă care curgea prin canioane. Şesurile din aval ofereau sol fertil, atâta vreme cât agricultorii plantau şi recoltau la vremea potrivită.

În Darits, zenşiiţii construiseră un baraj imens de-a curmezişul unei gâtuituri înguste din canioanele de piatră roşie... un gest de sfidare pentru a arăta că iscusinţa şi credinţa erau de ajuns pentru a stăvili chiar şi revărsarea violentă a râului. În spatele barajului se adunase un rezervor uriaş, plin cu apă de un albastru intens. Pescarii zenşiiţi pluteau în jurul lacului în bărci uşoare, delicate, folosind plase mari pentru a completa cerealele şi legumele care creşteau pe câmpia inundabilă.

Nu doar un simplu zid, barajul din Darits era împodobit cu statui impunătoare de piatră, sculptate de artişti talentaţi şi cucernici. Înalţi de sute de metri, monoliţii gemeni reprezentau siluetele idealizate ale lui Buda şi Mahomed, cu trăsăturile înceţoşate de timp, de legendă şi de veneraţia care transfigurează.

Credincioşii instalaseră turbine hidroelectrice voluminoase, puse în mişcare de forţa curentului. Alături de numeroase panouri de energie solară care acopereau partea de sus a podişurilor, barajul din Darits genera destulă energie pentru a alimenta toate oraşele de pe Anbus IV, care nu erau prea mari după standardele de pe alte lumi. Întreaga planetă adăpostea doar şaptezeci şi nouă de milioane de locuitori. Cu toate acestea, liniile de comunicaţii şi reţeaua electrică legau aşezările cu o infrastructură care făcea ca aceasta să fie cea mai sofisticată dintre toate lumile refugiaţilor budislamici.

Ceea ce reprezenta exact motivul pentru care o voiau maşinile gânditoare… Cu un efort minim, Omnius putea converti Anbus IV într-un cap de pod şi, de aici, să lanseze atacuri pe scară şi mai mare împotriva lumilor Ligii.

Jihadul iscat de Serena Butler se desfăşura cu toată furia de mai mult de două decenii. În cei douăzeci şi trei de ani de la distrugerea atomică a Pământului, sorţii războiului se schimbaseră de multe ori de la victorie la înfrângere, pentru fiecare dintre părţi.

Dar, cu şapte ani în urmă, maşinile gânditoare începuseră să ţintească planetele nealiate, care erau cuceriri mai uşoare decât lumile Ligii, mai bine apărate şi mai dens populate. Pe vulnerabilele planete nealiate, negustorii, minerii, fermierii şi refugiaţii budislamici risipiţi ici şi colo erau rareori capabili să adune destule forţe pentru a-i rezista lui Omnius. În primii trei ani, cinci asemenea planete fuseseră cucerite de maşinile gânditoare.

Pe Salusa Secundus, Consiliul Jihadului nu reuşise să înţeleagă de ce se ostenea Omnius cu asemenea locuri

inutile – până când Vorian observase şablonul: conduse de calculele şi de prognozele hiperminţii computer, maşinile gânditoare înconjurau lumile Ligii ca o plasă, strângând-o tot mai mult, pregătindu-se pentru o lovitură de graţie împotriva capitalei Ligii.

La scurtă vreme după ce Vorian Atreides – cu sprijinul lui Xavier – ceruse ca Jihadul să-şi dedice puterea militară apărării planetelor nealiate, un contraatac masiv şi neaşteptat al Jihadului reuşise să recâştige Tyndall de la maşini. Orice victorie se dovedea bună…

Xavier era bucuros că armata Jihadului ajunsese la timp pe Anbus IV, datorită avertismentului unui negustor de sclavi tlulaxa pe nume Rekur Van. Echipa negustorului de carne vie făcuse un raid pe această planetă, răpind zenşiiţi pentru a-i vinde în pieţele de sclavi de pe Zanbar şi Poritrin. După raid, negustorul de sclavi întâlnise o patrulă de cercetaşi a roboţilor, cartografiind şi analizând planeta, ceva ce maşinile făceau întotdeauna ca pregătire pentru o invazie. Rekur Van se întorsese în grabă pe Salusa Secundus şi dusese groaznicele veşti Consiliului Jihadului.

Pentru a contracara pericolul, Marele Patriarh Iblis Ginjo pusese la cale această operaţiune militară pripită, dar eficace.

— Nu ne putem permite să lăsăm încă o planetă să cadă în mâinile diabolicelor maşini gânditoare, strigase Iblis la ceremonia de la plecare, în faţa uralelor entuziaste şi sfidătoare şi a florilor portocalii aruncate spre el. Am pierdut deja Ellram, colonia Peridot, Bellos şi altele. Dar pe Anbus IV, armata trage o linie în spaţiu!

Deşi Xavier subestimase numărul de nave pe care era dispus Omnius să le trimită pe această lume îndepărtată, până acum forţele Jihadului reuşiseră să se împotrivească încercării de invazie, deşi nu putuseră să alunge roboţii.

În timpul unei pauze în discuţiile cu zenşiiţii, Xavier înjură în barbă. Chiar oamenii pe care încerca să-i salveze n-aveau nicio urmă de interes pentru ajutorul lui, şi refuzau să lupte împotriva maşinilor gânditoare.

Acest oraş din canioanele roşii adăpostea relicve şi canoanele originale, scrise de mână, ale interpretării zenşiite ale budislamului. Sub bolţile peşterilor, înţelepţii păstrau primele manuscrise mâzgălite ale Sutrei Koran şi se rugau de cinci ori pe zi din minaretele ridicate pe marginea canionului. Din Darits, bătrânii îşi răspândeau comentariile menite să-i îndrume pe credincioşi prin hăţişurile învăţăturilor ezoterice.

Xavier Harkonnen abia îşi putea stăpâni frustrarea. Era militar, obişnuit să conducă bătălii, să dea ordine trupelor şi se aştepta ca aceste ordine să-i fie urmate. Pur şi simplu nu ştia ce să facă atunci când aceşti băştinaşi budislamici pacifişti nu făceau decât… să refuze.

Acasă, printre lumile Ligii, exista o mişcare de protest împotriva Jihadului. Oamenii erau istoviţi după mai mult de două decenii de vărsări de sânge, fără niciun progres vizibil. Unii duceau chiar pancarte lângă altarele copilului ucis, Manion cel Nevinovat, implorând „Pace cu orice preţ!”

Da, Xavier le putea înţelege oboseala şi disperarea, pentru că ei îi văzuseră pe mulţi dintre cei pe care-i iubeau ucişi de maşinile gânditoare. Dar aceşti budislamici izolaţi nu se osteniseră niciodată să ridice nici măcar o mână în semn de împotrivire, dezvăluind absurditatea fundamentală a non-violenţei duse la extrem.

Obiectivul maşinilor era limpede, iar Omnius nu avea să arate, cu siguranţă, nicio urmă de consideraţie pentru orice fel de preferinţe religioase fanatice. Xavier avea de îndeplinit aici o însărcinare vitală, în numele Jihadului – şi acea însărcinare cerea puţină cooperare de bun simţ din partea localnicilor. Nu se aşteptase niciodată la atâtea necazuri încercând să-i facă pe oamenii aceştia să aprecieze riscurile pe care şi le lua armata Jihadului pentru ei…

Bătrânii zenşiiţilor se întoarseră târându-şi picioarele în sala de întâlniri, o încăpere împodobită cu artefacte religioase purtând patina timpului, şi care sclipeau de aur şi pietre preţioase.

Aşa cum făcea de ore întregi, conducătorul religios Rhengalid îl fixa cu ochi împietriţi, exprimând un refuz implacabil. Avea capul mare, ras, lucind din cauza uleiurilor exotice; sprâncenele groase erau periate şi înnegrite artificial. Bărbia îi era acoperită cu o barbă deasă, tăiată pătrat, pe care-o purta ca pe un însemn de mândrie. Avea ochi verzi-cenuşiu-deschis, care ieşeau în evidenţă, contrastând izbitor cu pielea bronzată. În ciuda ameninţătoarei flote de război de deasupra sau a puterii de foc impresionante a armatei Jihadului, acest bărbat nu se lăsa impresionat sau intimidat. Părea să nu observe nimic…

Cu un efort hotărât, Xavier îşi păstră tonul egal al vocii:

— Încercăm să vă protejăm lumea, bătrâne Rhengalid. Dacă n-am fi ajuns când am ajuns, dacă navele noastre n-ar continua să ţină pe loc maşinile gânditoare *în fiecare zi,* tu şi cu toţi oamenii tăi aţi fi sclavii lui Omnius.

Stătea ţeapăn pe banca tare din faţa conducătorului zenşiit. Rhengalid nu-i oferise nici măcar o dată o gustare, deşi Xavier bănuia că bătrânii se împărtăşeau dintr-una de fiecare dată când soldaţii ieşeau din încăpere.

— Sclavi? Dacă sunteţi atât de preocupaţi de bunăstarea noastră, primero Harkonnen, unde erau navele voastre de război acum câteva luni, când negustorii de carne vie tlulaxa au furat tineri sănătoşi şi femei fertile din aşezările noastre de fermieri?

Xavier încercă să nu-şi arate iritarea. Nu voise niciodată să fie diplomat, nu avea răbdarea necesară pentru asta. Slujea cauza Jihadului cu toată loialitatea şi tot devotamentul de care dispunea. Stacojiul de pe uniformă simboliza sângele vărsat al umanităţii, iar nevinovatul său Manion – în vârstă de abia unsprezece luni – fusese cel dintâi dintre noii martiri.

— Bătrâne, ce-ai făcut *tu* ca să-ţi aperi poporul, atunci când au venit vânătorii? N-am ştiut nimic despre incident până acum şi nu te pot ajuta cu ceea ce s-a întâmplat în trecut. Nu pot decât să te asigur că viaţa sub maşinile gânditoare va fi mult mai rea…

— Aşa spui tu, dar nu poţi nega ipocrizia propriei tale societăţi. De ce-ar trebui să punem cuvântul unui negustor de sclavi mai presus de-al altuia?

Nările lui Xavier fremătară. *N-am timp pentru aşa ceva!*

— Dacă insişti să retrăieşti trecutul, atunci adu-ţi aminte că refuzul poporului tău de a lupta împotriva maşinilor gânditoare încă de la început a costat libertatea a miliarde de oameni şi a provocat nenumărate morţi. Mulţi cred că aveţi o datorie uriaşă faţă de rasa voastră!

— Nu iubim câtuşi de puţin niciuna dintre părţile din acest conflict, ripostă bărbatul cu barbă cenuşie. Oamenii mei nu vor să participe în niciun fel la războiul vostru sângeros şi *fără rost.*

Stăpânindu-şi o replică înfierbântată, Xavier insistă:

— Cu toate acestea, sunteţi prinşi la mijloc şi trebuie să alegeţi una dintre părţi.

— Sunt mai buni tiranii umani decât tiranii maşini? Cine poate spune? Ştiu însă că aceasta nu e lupta noastră, n-a fost niciodată!

Muncitorii din interiorul barajului din Darits deschideau porţile stăvilarului, lăsând apa limpede să curgă în cascade gemene, spectaculoase, din mâinile deschise ale statuilor colosale ale lui Buda şi Mahomed. La auzul vuietului neaşteptat, Xavier ridică ochii şi fu surprins să-l vadă pe primero Vorian Atreides păşind pe poteca de piatră care ducea de la platforma de aterizare a navetei sale către spaţioportul rudimentar. Zâmbind, bărbatul brunet se apropie, arătând încă în formă, la fel de tânăr şi de viril ca atunci când îl cunoscuse Xavier, după evadarea sa de pe Pământ, cu atât de mulţi ani în urmă.

— Îi poţi linguşi cât vrei, Xavier, dar zenşiiţii vorbesc o altă limbă… Într-un sens mai mult decât lingvistic.

Bătrânii din Darits arătau indignaţi.

— Civilizaţia voastră fără Dumnezeu ne-a persecutat. Soldaţii Jihadului nu sunt bineveniţi aici – mai ales în Darits, oraşul nostru sacru!

Xavier rămase cu privirea aţintită asupra lui Rhengalid.

— Trebuie să te informez, bătrâne, că nu voi îngădui ca maşinile gânditoare să cucerească această planetă, fie că ne ajutaţi sau nu. Prăbuşirea lui Anbus IV ar oferi inamicului încă un punct de sprijin pe drumul către lumile Ligii.

— Aceasta este planeta noastră, primero Harkonnen. N-aveţi ce căuta aici!

— Nici maşinile gânditoare! strigă Xavier.

Se înroşi la faţă.

Vorian îl luă de braţ. Vizibil amuzat, remarcă:

— Văd că ai descoperit noi tehnici în materie de diplomaţie.

— N-am pretins niciodată că aş fi negociator.

Zâmbind, Vor dădu din cap.

— Dacă oamenii ăştia ar şti să-ţi urmeze ordinele, lucrurile ar fi cu siguranţă mult mai uşoare, nu-i aşa?

— N-o să abandonez această planetă, Vor.

Comunicatorul bolborosi, şi un mesaj tăios se auzi prin el. Vocea lui Vergyl Tantor era emoţionată, întretăiată.

— Primero Atreides, bănuielile tale erau corecte! Scanările noastre au descoperit o bază secretă a maşinilor gânditoare, instalată pe un podiş! Pare să fie un cap de pod militar, cu instalaţii industriale, armament greu şi roboţi de luptă!

— Bine lucrat, Vergyl, răspunse Vor. Acum începe distracţia…

Xavier aruncă o privire peste umăr la Rhengalid, care părea cufundat în propriile lui gânduri, arătând ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i vadă niciodată pe soldaţii Jihadului.

— Am terminat aici, Vor. Întoarce-te pe nava amiral. Avem treabă!

Nu există ceea ce numim un viitor. Omenirea se află în faţa unor multiple viitoruri posibile, dintre care multe atârnă de evenimente aparent lipsite de importanţă.

Cronicile în limba muadru

Zimia era un oraş uluitor, apogeul cultural al omenirii libere. Bulevardele mărginite de arbori porneau ca spiţele unei roţi din centrul format de un complex de clădiri guvernamentale şi de o piaţă comemorativă uriaşă. Bărbaţi în costume cu vestă şi doamne în rochii protocolare, pline de podoabe, păşeau cu vioiciune prin piaţă.

Iblis Ginjo se încruntă în timp ce traversa spaţiul larg spre grandioasa Sală a Parlamentului. Un asemenea aranjament îngrijit ar fi putut da iluzia de siguranţă, iluzia că împrejurimile n-aveau să se schimbe niciodată.

Dar nimic nu este permanent. Nimic nu e sigur.

Profesia lui era să inspire oamenii, îndemnându-i la acţiune, convingându-i că maşinile malefice puteau ataca orice planetă oricând şi că existau spioni umani criminali, care îşi închinaseră loialitatea în secret lui Omnius, chiar aici, în inima Ligii.

Câteodată, Iblis trebuia să înfrumuseţeze realitatea, pentru binele superior al luptei.

Era un bărbat cu umeri laţi, chipul colţuros şi părul drept, castaniu închis, şi purta o jachetă largă, neagră, împodobită cu broderii aurii şi manşete sclipitoare. La câţiva paşi în urma lui, şase poliţişti ai Jihadului – agenţi ai Jipolului – mergeau întotdeauna în alertă, gata să-şi scoată repede armele. Oamenii renegaţi şi asasinii loiali maşinilor puteau pândi de oriunde!

Cu două decenii în urmă, Iblis îşi acordase titlul de „Mare Patriarh al Jihadului Serenei Butler”, iar gloata îl îmbrăţişa de fiecare dată când apărea în public. Vorbea pentru ei, îi aduna în jurul lui, le spunea ce să gândească şi cum să reacţioneze. Ca şi Vorian Atreides, Iblis fusese cândva un om de încredere al maşinilor gânditoare, pe Pământ. Acum,

era un orator şi un om de stat de cel mai înalt rang: rege, politician, conducător religios şi comandant militar, toate într-un singur ambalaj carismatic. Îşi croise propriul drum, un curs fără precedent, care-i îngăduia să se învârtă în cercurile cele mai înalte ale conducătorilor oamenilor. Cunoştea istoria şi-şi vedea limpede locul în ea.

În timp ce urca treptele late ale Sălii Parlamentului şi intra în holul înalt, acoperit cu fresce, reprezentanţii şi funcţionarii tăceau. Lui Iblis îi plăcea enorm să vadă oamenii forfotind în jurul lui, cuprinşi de veneraţie, îmbujoraţi şi bâlbâindu-se.

Se opri, cu evlavia cuvenită, în faţa nişei cu altarul ornamentat al copilului ucis, Manion Butler – o sculptură angelică, având braţele larg deschise pentru a primi povara zilnică de flori proaspete, gălbenele portocaliu-deschis care arătau ca nişte mici supernove strălucitoare, planta care fusese adoptată drept „floarea lui Manion”.

Înăuntru, sala mare era plină, fiecare scaun fiind ocupat de un nobil sau de un reprezentant al unei planete. Chiar şi culoarele erau pline de oaspeţi distinşi, aşezaţi pe scaune portabile cu suspensor, ultimul model, care pluteau în spaţiile disponibile.

Un călugăr într-o robă galbenă ca şofranul stătea în faţa adunării, monitorizând un container greu, transparent, în care se afla un creier uman viu, într-o baie de electrofluid albăstrui pentru susţinerea vieţii. Când Iblis privi spre respectatul cogitor, simţi un val ameţitor de plăcere pură la amintirea străvechiului creier filosof pe nume Eklo, care-i împărtăşise cunoştinţele pe vremea când Iblis nu era decât un simplu supraveghetor de sclavi pe Pământ. Acelea fuseseră zile îmbătătoare, pline de posibilităţi…

Acest cogitor, o femeie gânditor cunoscută cu numele de Kwyna, era mai puţin dispusă să-l ajute, să-i dea sfaturi. Chiar şi aşa, Iblis se ducea deseori în liniştitul Oraş al Reculegerii ca să se aşeze lângă recipientul de păstrare al lui Kwyna, sperând să înveţe. Cunoscuse doar doi Cogitori în viaţa lui, dar splendidele minţi organice gânditoare nu

încetau să-l impresioneze.

Erau atât de mult superioare lui Omnius, atât de elegante şi infinit de *umane…* În ciuda evidentelor lor limite fizice.

Dezbaterile Parlamentului începuseră deja de câteva ore, dar nu se putea întâmpla nimic important până la sosirea lui. Totul fusese aranjat. Aliaţii lui tăcuţi printre reprezentanţii Ligii trebuiau să încetinească treburile guvernamentale cu birocraţie nesemnificativă, doar ca să-l facă pe *el* să pară mai eficient atunci când reteza tăios toate şovăielile…

Pe podium, reprezentantul planetar de pe Hagal, Hosten Fru, vorbea monoton despre o problemă comercială minoră, o dispută între întreprinderile Venkee şi guvernul de pe Poritrin în legătură cu brevetele şi drepturile de distribuţie pentru licurigloburi, care deveniseră din ce în ce mai populare.

— Conceptul originar se bazează pe munca făcută de un asistent al savantului Tio Holtzman, dar întreprinderile Venkee au scos pe piaţă tehnologia fără a acorda nicio compensaţie pentru Poritrin, spuse Hosten Fru. Sugerez să numim un comitet care să studieze problema şi să-i acorde atenţia cuvenită…

Iblis zâmbi în sinea lui. *Da, un comitet ar garanta lipsa totală a unei hotărâri în această chestiune.* Hosten Fru era un politician aparent incompetent care bloca afacerile Ligii cu probleme fără rost, făcând guvernul împovărător să pară la fel de ineficace ca şi pasivul Vechi Imperiu. Nimeni nu ştia că reprezentantul de pe Hagal era unul dintre aliaţii secreţi ai lui Iblis. Servea perfect scopurile lui Iblis: cu cât vedeau mai mulţi oameni cât de incapabilă era adunarea Ligii să rezolve probleme simple, în special în timpul crizelor, cu atât mai multe decizii erau lăsate în seama Consiliului Jihadului, pe care îl controla el.

Radiind de încredere, Iblis Ginjo îşi făcu intrarea impunătoare. Ca reprezentant al Serenei Butler înseşi, era purtătorul de cuvânt al umanităţii şi al Jihadului ei sfânt împotriva maşinilor gânditoare.

După zece ani plini de violenţă care urmaseră distrugerii atomice a Pământului, bătrânul Manion Butler se retrăsese din funcţia de vicerege al Ligii, cerând ca fiica lui, Serena, să fie desemnată să-i ia locul. Fusese votată în aclamaţiile mulţimii, dar insistase să i se spună doar „vicerege interimar” până la încheierea războiului. Încântat, Iblis se insinuase în poziţia de cel mai apropiat sfătuitor, scriind discursuri pentru ea, amplificând fervoarea cruciadei împotriva maşinilor gânditoare.

Cu capul sus, păşi pe covorul de pe culoar către partea din faţă a încăperii, unde se ţineau discursuri. Proiectoarele afişară trăsăturile supradimensionate ale lui Iblis pe pereţi. Luându-şi imediat o atitudine respectuoasă, Hosten Fru rezumă ceea ce avea de spus şi făcu o plecăciune, coborând de pe podium.

— Renunţ la timpul care mi-a mai rămas în favoarea Marelui Patriarh…

Iblis traversă scena, îşi strânse mâinile în faţă şi se înclină protocolar în semn de recunoştinţă către reprezentantul de pe Hagal, care se grăbi să plece din zona pentru discursuri. Înainte însă de a-şi aduna gândurile, veni o întrerupere de la parterul sălii.

— Chestiune de procedură!

O recunoscu pe Munoza Chen, o reprezentantă sâcâitoare din îndepărtata lume a Ligii Pincknon.

Iblis se întoarse spre ea, silindu-se să-şi ia o expresie răbdătoare în timp ce femeia se ridică în picioare şi vorbi:

— Mai devreme în cursul zilei, am pus sub semnul întrebării responsabilităţile suplimentare transferate de la Parlament la Consiliul Jihadului fără procedura corespunzătoare. Această discuţie a fost suspendată până când un membru autorizat al Consiliului s-ar fi putut adresa acestei adunări…

Îşi încrucişă braţele la pieptul mic.

— Cred că Patriarhul Ginjo este împuternicit să vorbească în numele Consiliului!

El îi zâmbi cu răceală.

— Nu acesta este motivul pentru care am venit să mă adresez astăzi adunării, doamnă Chen.

Enervanta femeie refuză să se aşeze.

— Problema curentă este în aşteptare, domnule. Procedura standard ne cere să încercăm să rezolvăm problema înainte de a trece la orice altceva.

Bărbatul simţea atmosfera de nerăbdare din mulţime şi ştia cum să folosească asta în avantajul lui. Veniseră aici să-l asculte pe *el,* nu să urmărească discuţii plictisitoare despre o moţiune lipsită de importanţă.

— Ne oferi un excelent exemplu concret al motivului pentru care a trebuit să fie înfiinţat Consiliul Jihadului: pentru a lua hotărâri rapide şi necesare, fără această mocirlă de birocraţie…

Publicul mormăi în semn de aprobare. Surâsul lui deveni mai cald.

În primii treisprezece ani după ce Serena Butler îşi anunţase Jihadul, Parlamentul Ligii se luptase să discute problemele urgente ale războiului potrivit aceluiaşi sistem greoi care funcţionase în secolele anterioare de pace instabilă. Dar după dezastrele de pe Ellram şi din colonia Peridot, când politicienii se târguiseră atât de mult încât protectoratele fuseseră distruse înainte ca misiunile de salvare să apuce să ajungă la ele, Serena, indignată, se adresase Parlamentului. Îşi exprimase mânia şi (mult mai rău pentru oameni) *dezamăgirea* pentru că puseseră micile ciorovăieli mai presus de adevăratul duşman.

Stând alături de ea, Iblis Ginjo luase iniţiativa şi sugerase înfiinţarea unui „Consiliu al Jihadului”, care să supravegheze toate problemele direct legate de Jihad, în timp ce lucrurile mai puţin urgente – comerciale, sociale sau locale – puteau fi discutate şi dezbătute în sesiunile parlamentare lente. Chestiunile de război cereau o conducere rapidă şi decisivă, care nu putea fi decât stânjenită de cele o mie de voci ale Parlamentului.

Sau cel puţin aşa îi convinsese Iblis; propunerea lui trecuse cu o majoritate copleşitoare.

Chiar şi în atare condiţii, după un deceniu vechile metode politice încă împiedicau progresul. Acum, încântat să audă dinspre scaune murmurul de încuviinţare, Iblis privi spre reprezentanta de pe Pincknon ai o răbdare infinită.

— Care îţi este întrebarea?

Munoza Chen nu păru să observe comentariile înăbuşite din jurul ei.

— Consiliul tău continuă să găsească tot mai multe domenii care intră sub umbrela jurisdicţiei sale. La început, era limitat la supravegherea armatei Jihadului în ceea ce priveşte operaţiunile militare, ca şi cu securitatea internă, întruchipată de Jipol. Acum, Consiliul administrează refugiaţii, distribuie provizii, stabileşte noi tarife şi taxe. Unde se va sfârşi această extindere supărătoare a autorităţii?

Iblis îşi notă în minte să-l pună pe comandantul poliţiei, Yorek Thurr, să înceapă nişte investigaţii discrete în trecutul femeii. Ar fi putut chiar să fie nevoie să pună pe cineva să „descopere” dovezi incriminatoare ale „înţelegerii secrete” a lui Chen cu maşinile gânditoare. Yorek Thurr se pricepea să aranjeze asemenea lucruri. Poate că avea vreo problemă medicală care ar fi putut duce la moartea ei „regretabilă”.

Răspunse cu calm:

— Administrarea supravieţuitorilor şi refugiaţilor în zonele de război are o importanţă evidentă pentru atribuţiile Consiliului, ca şi instruirea chirurgilor de campanie, distribuirea proviziilor medicale şi a transporturilor de alimente necesare. Când am recucerit Tyndall de la maşini anul trecut, Consiliul Jihadului a iniţiat imediat operaţiuni de asistenţă. Aplicând taxe de urgenţă şi confiscând transporturile de mărfuri de lux din tihnitele lumi ale Ligii, am dat acelor bieţi oameni adăpost, medicamente, speranţă. Dacă am fi lăsat asemenea chestiuni în seama Parlamentului Ligii, doamnă Chen, încă le-aţi mai fi discutat în şedinţă deschisă!

Se întoarse spre podium, apoi adăugă, ca şi cum i-ar fi

venit un gând întârziat:

— N-am auzit nicio plângere de la populaţia de pe Tyndall.

— Dar Consiliul şi-a extins competenţele fără un vot al…

Iblis scoase un sunet de nerăbdare.

— Pot discuta cu tine asemenea probleme ore întregi, dar este cu adevărat ceea ce vor să audă oamenii aceştia?

Ridică mâinile întrebător, iar strigătele şi huiduielile răsunară la momentul potrivit dinspre balcoane; unele dintre huiduieli erau declanşate chiar de oamenii lui, desigur, dar multe erau spontane.

— Oricum, am venit astăzi în faţa acestei adunări pentru a vă împărtăşi anumite cunoştinţe dezvăluite de curând în nişte străvechi inscripţii muadru…

În mâinile puternice, ţinea o piesă de istorie importantă, o placă străveche de piatră gravată, împachetată între straturi de plaz menite să o protejeze de sfărâmare. Sprijini rama pe podium.

— Acest fragment de piatră runică a fost dezgropat pe o lume pustie cu două secole în urmă, dar a rămas netradus. *Până acum.*

Publicul intrigat tăcu. Nebăgată în seamă, Munoza Chen şovăi, apoi se aşeză stângaci, fără măcar să-şi retragă oficial întrebarea.

— Aceste inscripţii cifrate au fost scrise de un profet mort de mult, într-o limbă cunoscută sub numele de muadru, şi gravate permanent în piatra învelită. Se crede că vorbele din trecut provin de pe Pământ, planeta-mamă a omenirii…

Se întoarse să privească spre secundantul de lângă străvechiul creier din containerul de păstrare.

— Cogitorul Kwyna, ajutându-mă la traducerea acestor simboluri runice arhaice, mi-a îngăduit să înţeleg. Kwyna, ne vei oferi acum îndrumarea ta?

Nesigur, călugărul secundant se ridică în picioare, apoi duse recipientul ornamentat al creierului pe o masă aurie, alături de podiumul vorbitorilor. Iblis se simţi emoţionat stând lângă această minte magnifică. Bărbatul cu robă de

culoarea şofranului aştepta.

Întărit de apropierea de Kwyna, Iblis urmări cu vârful degetului runele complexe. Spectatorii rămaseră tăcuţi şi profund captivaţi când el începu să citească, pronunţând plescăiturile ascuţite din limbă şi silabele moi, rulate. Ciudat, sunetele neînţelese răsunau prin marea sală de adunare, aruncând o vrajă asupra publicului.

Când Iblis se opri, asistentul cogitorului apăsă palma pe vasul curbat care conţinea creierul viu al lui Kwyna, apoi introduse încet degetele în fluidul albastru-deschis. Prin această conexiune, traduse cuvintele muadru cu o voce care suna îndepărtată, ca şi cum ar fi vorbit de la distanţa epocilor trecute.

Piatra runică fusese deteriorată într-un cataclism care lăsase urme de arsură şi scobituri adânci, explică el. În timp ce dintr-unele fraze lipseau cuvinte, cele rămase vorbeau de un război străvechi în care mulţi oameni avuseseră parte de o moarte oribilă. În încheiere, asistentul spuse:

— Citând profetul fără nume, „Un mileniu de nenorociri va trece înainte ca poporul nostru să-şi găsească drumul spre paradis”.

Aşteptând acest moment, Iblis afişă un zâmbet luminos, exuberant, şi strigă:

— Nu e limpede? Oamenii liberi au suferit o mie de ani asuprirea cymecilor şi a stăpânilor lor maşini. Nu vedeţi? Vremea nenorocirilor noastre s-a încheiat – numai să alegem noi să facem să fie aşa!

Electrofluidul albastru din containerul cogitorului se învolbură, iar secundantul transmise adunării mesajul lui Kwyna.

— Această bucată de piatră runică nu conţine întreaga profeţie. Mesajul este incomplet.

Iblis insistă cu planul lui.

— Trebuie să înfruntăm întotdeauna pericolul *şi făgăduielile* necunoscutului. Unul dintre grupurile noastre de luptă a plecat pe Anbus IV să apere planeta de ultima incursiune a roboţilor – dar asta nu e de ajuns. Ca oameni

liberi, trebuie să acţionăm în forţă să recapturăm toate lumile sincronizate, eliberând populaţia lor înrobită. Numai în acest fel se vor încheia vreodată nenorocirile noastre, aşa cum proclamă piatra runică. Aşa cum era prezis, au trecut o mie de ani. *Acum* trebuie să apucăm calea spre paradis şi să scăpăm de maşinile demonice. Cer extinderea forţelor Jihadului, nave de război suplimentare şi soldaţi devotaţi, ofensive reînnoite împotriva lui Omnius…

Turbulenţe sporite agitară fluidul albastru din container.

— Şi mai multe morţi, traduse secundantul.

— Şi mai mulţi eroi! ridică vocea Iblis, cu chipul luminat de o strălucire pasionată. Aşa cum spune înţeleapta Kwyna, acest fragment runic este tot ce avem. Astfel, ca fiinţe umane, trebuie să alegem cea mai bună interpretare. Avem curajul să plătim preţul necesar pentru a face profeţia adevărată?

Brusc, înainte ca Kwyna să poată emite vreo observaţie contrară, Marele Patriarh îi mulţumi cogitorului şi asistentului său călugăr. Deşi Iblis o venera pe femeia filosof, din nefericire Kwyna petrecuse prea mult timp cufundată în filosofii contradictorii şi în contemplare, fără să înţeleagă realităţile Jihadului.

Iblis avea totuşi obiective practice. Spectatorilor săi entuziaşti nu le păsa câtuşi de puţin de despicarea filosofică a firului în patru…

Vocea Marelui Patriarh răsună, înălţându-se şi coborând în momentele potrivite, atent calculate.

— Victoria noastră este plătită cu sânge omenesc. Micuţul fiu al Serenei Butler a plătit deja acest preţ, la fel ca şi milioane de soldaţi viteji ai Jihadului. Victoria finală nu numai că merită un asemenea sacrificiu, îl *cere.* A pierde este de negândit. Însăşi existenţa noastră atârnă în această balanţă…

Peste tot prin sală, capetele încuviinţară, iar Iblis păstră în sinea lui un surâs tainic de satisfacţie. Deşi călugărul secundant rămăsese tăcut lângă recipientul de plaz al creierului, Marele Patriarh simţea că Kwyna ar fi putut chiar

să fie de acord. Nimeni nu reuşea să reziste cuvintelor şi pasiunii sale… Lacrimi vizibile de preţuire sclipeau în ochii lui Iblis, atât cât să arate ce mult iubea el omenirea!

S-ar putea compara acest nou Jihad cu un proces necesar de redactare. Înlăturăm lucrurile care ne distrug ca oameni.

COGITOR KWYNA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

Înăuntrul unui sicriu de cristal fără cusur, băieţelul zăcea liniştit şi imaculat. Ca o scânteie încastrată într-o cochilie de sticlă, Manion Butler era izolat de tot ceea ce fusese făcut în numele lui. Iar Serena rămânea închisă alături de el între zidurile Oraşului Reculegerii.

Îngenunche pe platforma de piatră din faţa altarului, aşa cum făcea adesea, arătând atât transfigurată, cât şi îndârjită. Cu multă vreme în urmă, discipolii devotaţi din sihăstria contemplativă încetaseră să mai întrebe dacă să instaleze o banchetă comodă pe care să poată să stea şi să se roage alături de copilul ei. Trecuseră douăzeci şi patru de ani de când Serena îşi înfrunta gândurile, amintirile, coşmarurile în acest fel, în genunchi în faţa vitrinei cristaline.

Manion arăta atât de senin aici, atât de apărat… Chipul delicat şi oasele fragile ale băiatului fuseseră zdrobite când monstruosul robot Erasmus îl aruncase dintr-un balcon înalt, dar Iblis Ginjo avusese grijă ca silueta şi trăsăturile lui adevărate să fie refăcute de cosmeticieni mortuari. Fiul ei era conservat exact aşa cum voia Serena să şi-l amintească. Da, credinciosul Iblis avusese grijă de toate detaliile posibile!

Dacă ar fi trăit, Manion ar fi fost acum un tânăr nobil matur… destul de în vârstă ca să fie căsătorit şi să aibă propriii lui copii. Cu ochii aţintiţi la chipul frumos al lui Manion, Serena se gândi la potenţialul pe care acesta l-ar fi putut atinge, dacă n-ar fi fost diabolicele maşini gânditoare.

În schimb, băieţelul nevinovat dăduse naştere unui jihad care incendia sistemele stelare, cu oameni aţâţând revoluţia pe lumile sincronizate, atacând navele robotice şi toate întrupările lui Omnius. Miliarde de oameni muriseră

deja pentru cauza sfântă. Erasmus însuşi trebuie să fi fost distrus în atacul nuclear care anihilase maşinile gânditoare de pe Pământ. Dar hipermintea computer îşi păstra încă stăpânirea asupra restului imperiului său, iar oamenii nu puteau avea odihnă din cauza asta…

Durerea nu se potolea. Sufletul Serenei fusese zdrobit de asasinarea copilului. Meditaţia în prezenţa lui îi dăruia toată inspiraţia de care avea nevoie ca să continue să conducă Jihadul. Acest sanctuar, conţinând trupul real al lui Manion, era rezervat doar pentru ea şi pentru câţiva aleşi devotaţi.

Alte altare şi relicvarii îngrijit construite apăruseră peste tot pe Salusa Secundus şi pe alte lumi ale Ligii. Unele erau decorate cu picturi sau desene ale băiatului divin, Mielul de jertfă, deşi niciunul dintre artişti nu-l văzuse vreodată în viaţă. Unele relicvarii conţineau, după cum pretindeau, bucăţi de pânză, fire de păr, chiar mostre celulare microscopice. Deşi Serena se îndoia de autenticitatea unor asemenea exponate, nu cerea înlăturarea lor. Credinţa şi devotamentul oamenilor erau mai importantă decât corectitudinea absolută.

După ce Jihadul nu reuşise să cucerească lumea sincronizată Bela Tegeuse, şi după ce maşinile gânditoare atacaseră încă o dată Salusa Secundus şi fuseseră alungate, Iblis o convinsese pe Serena că nu trebuia să-şi dilueze puterea sau să-şi rişte siguranţa pentru asemenea activităţi politice nesemnificative, cum ar fi acorduri comerciale şi legi minore. În schimb, trebuia să îşi rezerve apariţiile publice pentru probleme de mare importanţă. Fără inspiraţia din partea Serenei Butler, insista el, omenirea n-ar fi avut voinţa de a lupta. Aşa încât ea ţinea mari discursuri însufleţitoare, iar oamenii se repezeau să-şi sacrifice viaţa pentru cauză – pentru *ea.*

În ciuda măsurilor preventive ale lui Iblis, când Serena se dusese să vorbească în faţa adunării Parlamentului, la un an după ce acceptase rolul de vicerege interimar, abia supravieţuise unui atentat la viaţa ei. Aşa-zisul asasin fusese ucis, iar comandantul Jipolului, Yorek Thurr,

descoperise produse neobişnuite ale tehnologiei maşinilor ascunse printre lucrurile atacatorului. Pentru prima oară, Liga fusese pusă faţă în faţă cu realitatea spionilor lui Omnius – trădători umani – infiltraţi pe lumile Ligii.

În acel vacarm, cei mai mulţi dintre oameni nu puteau concepe ce anume ar fi putut îndemna pe cineva să jure credinţă de bunăvoie maşinilor gânditoare amorale. Iblis se adresase totuşi mulţimii imense din piaţa comemorativă din Zimia:

— Am văzut eu însumi sclavii umani crescuţi pe lumile sincronizate – nu-i niciun secret că primero Vorian Atreides şi cu mine am fost îndoctrinaţi să-l slujim pe Omnius. Altor trădători egoişti li s-au acordat recompense ispititoare – promisiunea unui corp de neocymec, chiar planete şi sclavi numai pentru ei… Trebuie să fim întotdeauna în alertă!

Teama de spioni ai maşinilor gânditoare trăind ascunşi pe planetele libere fusese un impuls important pentru ca Iblis să înfiinţeze Jipolul, o forţă de securitate vigilentă, care urmărea activităţile interne în căutarea oricărui semn de comportament suspect.

După tentativa de asasinat, Serena fusese dusă în grabă în Oraşul Reculegerii, unde ducea de atunci o viaţă încă şi mai izolată, pentru a i se asigura siguranţa.

Vechiul complex fusese construit cu secole în urmă, ideea fiind declanşată în parte de o controversă despre budislam şi de exilul final al sclavilor zensunniţi şi zenşiiţi care trudiseră vreme de generaţii pe Salusa, înainte de exodul spre planetele nealiate necartografiate. Acum, discipolii diferitelor credinţe divizate veneau aici să studieze scrieri străvechi, opere religioase şi înregistrări filosofice. Cărturarii analizau toate tipurile de învăţături venerabile, de la misterioasele pietre runice muadru găsite la întâmplare pe planete nelocuite până la tradiţiile navacreştine neclare de pe Poritrin şi Chusuk, haiku-urile lui Zen Hekiganshu de pe Delta Pavonis III şi la interpretările alternative ale sutrelor din Koran de către sectele zensunnite şi zenşiite. Variaţiile erau la fel de numeroase ca

şi comunităţile de oameni risipite pe nenumăratele planete…

Serena auzi paşi scrâşnind uşor pe poteca pavată cu pietre preţioase şi ridică ochii, văzându-şi mama apropiindu-se. Trei tinere cu ochi strălucitori, în robe albe tivite cu stacojiu, ca şi cum marginile le-ar fi fost înmuiate în sânge, o însoţeau pe stareţă în prezenţa Serenei. Femeile gărzi de corp erau înalte şi musculoase, cu chipurile liniştite, ca de piatră. Glugi din plasă fină cu fir de aur le acopereau capul. Fiecare femeie avea desenat deasupra sprâncenei stângi un mic simbol al Jihadului.

Cu paisprezece ani în urmă, când comandantul Jipolului descoperise pentru prima oară loialişti ai lui Omnius complotând în secret împotriva Serenei, Iblis înfiinţase un corp special de gărzi feminine care s-o protejeze pe Preoteasa Jihadului. „Serafimii” ei erau ca nişte amazoane războinice şi fecioare vestale la un loc, însoţitoare alese cu grijă, desemnate de Marele Patriarh să se ocupe de toate nevoile Serenei.

Livia Butler mergea destul de repede ca să fie cu un pas înaintea celor trei serafimi. Serena se îndepărtă de altarul fiului ei, zâmbi şi o sărută protocolar pe obraz pe bătrâna femeie.

Livia avea părul alb ca zăpada, tăiat scurt, şi purta o robă lungă, simplă, din fibre de culoarea untului. Ducea cu ea o viaţă de tragedii şi de experienţe. După moartea fratelui Serenei, Fredo, mama lor se retrăsese de la moşia Butler, căutând alinare şi înţelepciune din partea lui Dumnezeu. Datorită îndelungatei sale căsătorii cu fostul viceregele, demna femeie încă mai urmărea cu atenţie politica şi evenimentele curente, studiind implicaţiile concrete ale Jihadului, mai curând decât chestiunile morale ezoterice care o fascinau pe cogitor Kwyna.

În acel moment, chipul ei dezvăluia o îngrijorare adâncă.

— Tocmai am ascultat discursul Marelui Patriarh, Serena. Ştii că face din nou presiuni asupra armatei Jihadului, incitând la şi mai multe atacuri sângeroase?

Livia aruncă o privire peste umăr, spre trio-ul statuar al serafimilor care zăboveau prea aproape, pe platforma de piatră din faţa altarului. Serena făcu un semn către femeile în robă să se îndepărteze; acestea se retraseră, dar numai până la altar, unde rămaseră în poziţie de drepţi, la distanţa de unde puteau auzi. Le cunoştea bine pe două dintre cele trei; al treilea serafim era o fată nouă, care abia absolvise programul riguros de instruire.

Răspunse cu vorbele atât de familiare:

— Sacrificiile sunt necesare pentru a câştiga victoria finală, mamă. Jihadul meu a strălucit vreme de două decenii, dar nu destul de tare. Nu putem accepta un impas nesfârşit. Trebuie să ne sporim eforturile…

Gura Liviei se strânse într-o linie subţire, nu chiar o grimasă.

— L-am auzit pe Marele Patriarh dând aceleaşi motive, practic cu aceleaşi cuvinte.

— Şi de ce nu?

Ochii violeţi ai Serenei se aprinseră.

— Scopurile lui Iblis sunt aceleaşi cu ale mele. Ca Preoteasă a Jihadului, nu mă pot ocupa de politică şi de jocuri de putere. Îmi pui la îndoială judecata sau devotamentul pentru omenirea liberă?

Livia răspunse cu voce calmă:

— Nimeni nu-ţi pune la îndoială motivele, Serena. Inima ta e curată, deşi împietrită.

— Maşinile însele mi-au înăbuşit puterea de a iubi. Robotul Erasmus mi-a luat asta pe vecie!

Cu tristeţe, Livia făcu un pas mai aproape de fiica ei şi-i puse un braţ în jurul umerilor. Însoţitoarele serafimi se încordară, cu mâinile strecurându-se spre armele ascunse. Atât Serena cât şi Livia le ignorară.

— Copila mea, iubirea omenească este o resursă infinită. Indiferent de câte ori este cheltuită, fie furată, fie dăruită, dragostea poate creşte la loc – ca o floare dintr-un bulb – şi-ţi poate umple inima.

Serena plecă fruntea şi ascultă în continuare cuvintele

mângâietoare ale mamei sale.

— Mâine e ziua de naştere a lui Octa. A ei şi a lui… Fredo. Mi-am pierdut *şi eu* fiul, Serena, aşa că ştiu cum te simţi.

Se grăbi să adauge:

— Fratele tău a murit altfel, desigur…

— Da, mamă – şi după aceea te-ai retras în Oraşul Reculegerii. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să înţelegi.

— O, înţeleg, dar eu nu mi-am lăsat inima să devină de piatră, nici dragostea să moară înăuntrul meu. Sunt devotată tatălui tău, lui Octa şi ţie. Vino cu mine să vezi cât au crescut fetele ei. Ai acum două nepoate.

— Xavier n-o să fie acolo?

Livia se încruntă.

— Se luptă cu maşinile pe Anbus IV. Chiar tu l-ai trimis acolo. Nu-ţi aduci aminte?

Serena încuviinţă, distrată.

— A lipsit atât de mult… Sunt sigură că tânjeşte să se întoarcă pentru petrecerea lui Octa.

Apoi înălţă capul.

— Dar Jihadul trebuie să fie mai presus de toate problemele personale. Ne facem propriile alegeri, şi le respectăm!

Cu înfăţişare tristă, Livia spuse:

— Nu-i purta pică pentru că s-a însurat cu sora ta. Nu poţi să doreşti mereu ca lucrurile să fi fost altfel.

— Sigur că aş fi vrut ca lucrurile să fi fost altfel, dar poate că suferinţa mea a fost necesară pentru ca rasa umană să primească ultimul îndemn la acţiune. Altfel n-am fi avut niciodată impulsul de a ne răscula şi de a scutura cătuşele maşinilor gânditoare.

Dădu din cap.

— Nu mai sunt geloasă pe Octa, şi nu-i port pică lui Xavier. Da, l-am iubit cândva – a fost tatăl lui Manion – dar eram doar o fetiţă pe atunci. Naivă şi cu capul în nori. În lumina evenimentelor care au urmat, asemenea griji par atât de… neînsemnate.

Livia o mustră:

— Dragostea nu e niciodată neînsemnată, Serena, nici măcar atunci când n-o doreşti!

Serena răspunse cu voce slabă, câtuşi de puţin instrumentul puternic şi pasionat pe care-l folosea când aduna mulţimile uriaşe care veneau s-o asculte.

— Mă tem, mamă, că rănile din sufletul meu vor avea nevoie de mai mult de o viaţă ca să se vindece…

Livia îşi strecură braţul pe sub cel al Serenei şi se întoarse s-o conducă pe aleea cu pietre preţioase.

— Cu toate acestea, fata mea, o viaţă este tot timpul pe care-l ai.

Brusc, Serena văzu un vârtej alb de mişcări din direcţia gărzilor ei. Una dintre femeile-serafim ţipă şi se aruncă asupra alteia – cea mai nouă dintre ele – care se mişca orbitor de rapid, scoţând un pumnal lung ce sclipea argintiu.

Mama ei o împinse şi o dădu la o parte. În cădere, Serena auzi un zgomot de pânză sfâşiată şi un icnet bolborosit, văzu un jet groaznic de sânge şi, aproape simultan, simţi o izbitură grea. Livia căzu peste Serena, acoperindu-i trupul.

Al treilea serafim se aruncă asupra gardienei în robă albă, apucă de gluga de plasă aurie care acoperea părul trădătoarei şi îi smuci capul spre spate cu un trosnet sec, frângându-i gâtul.

Deşi trupul mamei ei încă o mai acoperea, Serena putea vedea o pată stacojie neregulată pe roba unei dintre gardiene, care nu semăna deloc cu tivul stacojiu clar al uniformei albe. Un serafim eroic, gâfâind – singura supravieţuitoare dintre cele trei – vorbi întretăiat:

— Ameninţarea a fost neutralizată, Preoteasă!

Îşi trase răsuflarea şi-şi recăpătă repede calmul.

Tremurând, Livia îşi ajută fiica să se ridice în picioare. Serena fu uluită să vadă două dintre gărzile ei alese zăcând moarte: apărătoarea însângerată, prăbuşită cu gâtul retezat, şi cealaltă frântă la pământ… Trădătoarea.

— O asasină?

Serena coborî privirea spre femeia al cărei cap zăcea

întors într-un unghi nefiresc.

Livia voi să ştie:

— Cum s-a infiltrat în sistemul nostru de pregătire?

Serafimul rămas zise:

— Preoteasă, trebuie să vă ducem în siguranţă într-una dintre clădiri. Ar putea avea loc încă un atentat la viaţa ta…

Alarmele sunaseră deja, şi mai mulţi serafimi în robe albe se repeziseră la locul întâmplării, căutând în toate direcţiile alte ameninţări. Serena îşi simţi genunchii înmuindu-i-se, în timp ce ea şi cu mama sa erau conduse la adăpostul celei mai apropiate clădiri mari.

Privi la femeia cu robă albă care-i salvase viaţa. Cu gluga de plasă aurie acum strâmbată din cauza luptei, putea fi zărit părul scurt şi blond al gardienei.

— Niriem? Aşa te cheamă, e-adevărat?

— Da, Preoteasă.

Îşi îndreptă gluga.

— De acum înainte, te numesc şefa serafimilor mei. Asigură-te că Marele Patriarh apelează la cei mai buni poliţişti ai Jipolului pentru a investiga această chestiune, ceru Serena, cu răsuflarea tăiată pentru că alergase.

Din cauza gravităţii incidentului, Iblis va trebui să se implice personal, şi ar fi putut înlocui toţi serafimii… cu excepţia lui Niriem. Serena avea să lase în seama lui dezvăluirea a ceea ce s-a întâmplat. Încă nu-i venea să creadă.

Livia o îndemnă pe fiica ei să intre mai repede la adăpostul clădirii sanctuarului principal, un conac transformat, cu turnuleţe şi cupole.

— Ai ştiut întotdeauna că ameninţarea există, fata mea. Maşinile sunt peste tot.

Serena avea ochii uscaţi şi chipul rece.

— Şi nu vor înceta niciodată să comploteze împotriva noastră!

O viaţă de om nu este întotdeauna suficientă pentru ca o persoană să atingă măreţia. Pentru a contracara acest lucru, unii dintre noi am obţinut mai mult timp.

GENERALUL AGAMEMNON,
Memorii

Cei mai mari duşmani ai omenirii erau adunaţi pe lumea sincronizată principală, Corrin: cymeci, roboţi şi Omnius, hipermintea computer însăşi. Numai patru dintre cei douăzeci de titani originari mai rămăseseră în viaţă. Cu o mie de ani în urmă, înspăimântaţi de mortalitatea lor, aceşti tirani umani îşi instalaseră creierul în cilindri blindaţi, astfel ca gândurile, minţile şi sufletele lor să poată trăi veşnic. Însă, în cursul secolelor lungi şi violente, căzuseră pradă accidentelor şi asasinatelor, unul câte unul. În ultimele răscoale, atât Barbarossa cât şi Ajax fuseseră asasinaţi.

Generalul Agamemnon, conducătorul titanilor, plătise această datorie de o mie de ori, măcelărind nenumărate fiinţe umane. Strivindu-i şi lăsându-i să putrezească pe loc sau adunaţi pe pământ în grămezi, pentru focuri de tabără. Iubita lui, Juno, îl ajutase să planifice strategii îngrozitoare, răzbunătoare.

Atâtea feluri de a omorî oameni…

Dante, cymecul birocrat lipsit de ambiţie dar talentat, încă mai slujea, fără zarvă, dar la probleme necesare. Laşul Xerxes, care-i îngăduise iniţial lui Omnius să preia puterea de la titani, se agăţa de credinţa ridicolă că ar fi putut să recâştige respectul celorlalţi.

Acum, titanii sosiră în patru nave special configurate. Braţele manipulatoare din aparatul spaţial al lui Agamemnon instalară containerul de păstrare al generalului într-o formă păşitoare adecvată. Tijele mentale îi conectau creierul la sistemele mobile, şi el îşi întinse membrele mecanice ca de păianjen, înainte de a ieşi sub cerul roşu ca sângele. Juno, Dante şi Xerxes ieşiră la rândul

lor din navele proprii şi îşi urmară conducătorul către vila opulentă a lui Erasmus, foarte asemănătoare cu proprietatea distrusă de Armada Ligii în atacul său asupra Pământului.

Erasmus îşi închipuia că este o persoană cultivată, un admirator al gloriei trecute a oamenilor. Copiase această proprietate splendidă după împodobitele palate istorice, deşi peisajul de pe Corrin avea nevoie de anumite modificări, inclusiv dispozitive de difuziune pentru a împiedica sclavii umani să fie otrăviţi de emanaţiile concentrate de gaze din sol.

Corrin era o lume stâncoasă, la origine îngheţată şi moartă; când soarele se dilatase, trecând în faza de gigantă roşie şi incinerând planetele interioare ale sistemului, bulgărele cândva nelocuibil se dezgheţase. Demult, când Vechiul Imperiu al oamenilor încă mai păstra câteva scântei de geniu şi de ambiţie, pionieri îndrăzneţi terraformaseră Corrinul, plantând ierburi şi copaci, aducând animale, insecte şi colonişti.

Dar aşezarea nu durase nici măcar cât viaţa scurtă a gigantei roşii, iar acum maşinile stăpâneau aici, sub cerul arămiu, cu ochiul răutăcios al soarelui umflat privind în jos, la ţarcurile murdare ale muncitorilor sclavi.

Cymecii trecură prin porţile vilei, făcute din metale forjate, răsucite şi curbate, formând monograme. Lujere luxuriante explodând de flori roşii înveleau pereţii şi grilajul deschis de deasupra. Aerul trebuia să fie înăbuşitor din cauza parfumului; Agamemnon era bucuros că nu-şi luase o formă păşitoare cu senzori olfactivi. Ultimul lucru pe care voia să-l facă în acest moment era să miroasă florile!

Cu un zâmbet artificial pe chipul de metalfluid, Erasmus alunecă spre demnitarii veniţi în vizită, când aceştia intrară în curte. Robotul independent purta o robă cochetă, tivită cu o garnitură de blană pufoasă, imitând un rege uman din vechime.

— Bine aţi venit, dragi colegi. V-aş oferi nişte gustări, dar bănuiesc că gestul ar fi o risipă pentru nişte maşini cu minţi

umane.

— N-am venit la petrecere, replică Agamemnon.

Xerxes totuşi, păruse întotdeauna dezamăgit că nu se mai putea răsfăţa cu mâncăruri alese; în zilele când mai era om, fusese un hedonist leneş. Acum se mulţumi să scoată un oftat mecanic şi să admire împrejurimile.

Pe pereţi erau montate ecranele lui Omnius, iar ochi-de-pază plutitori zburau de colo până colo ca nişte bondari graşi, mecanici. Dacă nucleul efectiv al hiperminţii de pe Corrin era adăpostit în Turnul Central, în altă parte a oraşului, Omnius putea privi prin nenumăraţi spioni optici şi putea auzi fiecare conversaţie şoptită. Agamemnon se obişnuise de multă vreme cu supravegherea continuă şi era enervat de aceasta, dar nu putea face nimic – până când nu scăpa cu totul de Omnius!

— Trebuie să discutăm despre războiul acesta împotriva fiinţelor umane iraţionale…

Vocea hiperminţii bubui în difuzoare precum cea a unui zeu atotputernic şi omniprezent.

Agamemnon micşoră volumul receptoarelor, reducând comenzile tunătoare ale hiperminţii la mici chiţăituri.

— Stăpâne Omnius, sunt pregătit pentru orice altă agresiune împotriva *hrethgirilor.* Nu trebuie decât s-o autorizezi…

— Generalul Agamemnon a pledat pentru o asemenea acţiune de mulţi ani, zise Xerxes, prea înflăcărat. A spus întotdeauna că omenirea liberă e ca o bombă cu ceas. A avertizat că, dacă nu ne ocupăm de *hrethgiri,* vor atinge punctul de fierbere şi vor provoca mari pagube – exacta aşa cum au făcut pe Pământ, pe Bela Tegeuse, în colonia Peridot şi, mai recent, pe Tyndall!

Generalul cymec îşi stăpâni iritarea.

— Omnius este perfect conştient de conversaţiile noastre anterioare, Xerxes. Şi de bătăliile noastre cu oamenii…

Vocea lui Erasmus avea un ton erudit.

— Din moment ce n-am văzut niciodată o actualizare a ultimelor gânduri şi decizii luate de Omnius-Terra, nu ştim

cu precizie ce s-a întâmplat în ultimele zile pe Pământ. Această informaţie s-a pierdut pentru totdeauna pentru noi.

— Nu avem nevoie de amănunte exacte, mârâi Agamemnon. Am fost ofiţer mai mult de o mie de ani. Am organizat prima cucerire a Vechiului Imperiu…

— Şi ai fost un luptător şi un servitor loial al lui Omnius în secolele care au trecut de atunci, adăugă Erasmus.

Titanul crezu că detectează o urmă de sarcasm.

— Corect, replică Juno înainte ca Agamemnon să riposteze. Titanii au fost întotdeauna aliaţi şi resurse preţioase pentru Omnius.

— Grija noastră principală este să ne asigurăm că nicio asemenea revoltă nu va mai avea loc pe nicio altă lume sincronizată, vorbi Omnius.

— Acest lucru nu este prea probabil, din punct de vedere statistic, sublinie Dante. Ochii-de-pază monitorizează continuu populaţia. Niciun sclav nu va mai avea vreodată ocazia să-şi ralieze subordonaţii aşa cum a făcut omul de încredere Iblis Ginjo!

— Am condus personal neocymecii în raiduri menite să nimicească celule rebele, zise Xerxes, făcând un pas în faţă. Fiinţele umane nesupuse nu vor câştiga niciodată vreun avantaj.

Erasmus păşea de la un capăt la altul al curţii, fluturându-şi roba tivită cu blană.

— Din nefericire, asemenea măsuri represive nu fac decât să mărească nemulţumirea. Armata Jihadului a trimis agenţi provocatori pe planetele noastre. Aceştia răspândesc propaganda clandestină printre muncitorii sclavi, printre artizani şi chiar printre oamenii de încredere. Aduc cu ei înregistrări cu discursuri pasionate ale Serenei Butler, pe care o numesc Preoteasa Jihadului!

Chipul de metalfluid al robotului formă o expresie gânditoare.

— Pentru ei, e frumoasă şi convingătoare, o adevărată zeiţă. Când aud cuvintele Serenei, cum pot rezista să nu facă ceea ce le cere? O vor urma, chiar şi în moarte…

Agamemnon bombăni:

— Oamenii noştri de încredere au tot ce şi-ar putea dori, şi tot o ascultă.

Ca şi propriul meu fiu Vorian. Nesăbuitul!

— Cea mai bună soluţie este să extirpăm cancerul, nimicind fiecare izbucnire îndată ce apare. În cele din urmă, vom smulge din rădăcini orice nemulţumire… sau vom fi siliţi să exterminăm sâcâitorii oameni o dată pentru totdeauna. Ambele soluţii sunt acceptabile.

— De unde ai prefera să începem, stăpâne Omnius? întrebă Xerxes.

— Pe Ix au loc cel mai frecvent incidente de sabotaj şi tulburări deschise, exclamă Erasmus. Cea mai mare parte a suprafeţei a fost convertită pentru industriile folositoare, dar rebelii au descoperit în scoarţa planetei un labirint natural de peşteri. Se ascund acolo ca nişte termite, apoi atacă în punctele noastre slabe.

— N-ar trebui să avem puncte slabe, comentă Agamemnon.

— N-ar trebui să existe nici rebeli, având în vedere că am îmbunătăţit eficienţa peste tot în reţeaua planetară, replică Omnius. Aceste dezordini au provocat numeroase probleme, şi aş dori să examinez toate opţiunile. Poate că aceşti oameni sunt mai greu de nimicit decât s-ar justifica efortul… Ar putea fi mai eficient pentru noi să încetăm pur şi simplu să ne mai luptăm cu ei.

Agamemnon nu-şi putu controla izbucnirea.

— Şi să-i lăsăm să câştige? După tot ce-am creat şi am realizat în ultima mie de ani?

— Ce însemnătate are un singur mileniu? întrebă Omnius. Ca maşini gânditoare, avem alternative pe care oamenii nu le au. Corpurile noastre se pot adapta unor medii letale pentru formele de viaţă biologice. Dacă abandonez pur şi simplu planetele infestate de *hrethgiri,* pot exploata numeroşii sateliţi fără atmosferă şi planetele pietroase. Maşinile gânditoare vor prospera acolo şi vor extinde lumile sincronizate fără alte dificultăţi…

Chiar şi Erasmus păru surprins de sugestie.

— Oamenii aveau cândva o zicală, stăpâne Omnius: „E mai bine să domneşti în iad decât să slujeşti în paradis!”

— Eu nu servesc pe nimeni. Analizez proporţia celui mai mare profit faţă de cele mai mici costuri şi riscuri. Potrivit prognozelor mele, nu vom putea domestici niciodată suficient sclavii noştri umani. În afară de eradicarea completă a speciei – ceea ce ar necesita o mulţime de necazuri pentru a se realiza – oamenii vor continua să însemne o ameninţare, sabotaje şi pierderi de materii prime.

Agamemnon vorbi cu fervoare:

— Stăpâne Omnius, este o victorie să fii stăpân pe teritorii pe care nu le vrea nimeni? Dacă abandonezi toate planetele pe care le-ai condus cândva, îşi recunoşti eşecul. Ai deveni rege peste nimic. E o nebunie!

Omnius nu se lăsă aţâţat.

— Mă interesează expansiunea şi eficienţa, nu ideile arhaice şi pompoase. Propaganda răspândită de Serena Butler m-a făcut să pun la îndoială bazele domniei mele. Nu ştiu cum să controlez informaţiile incorecte care sosesc din exterior. De ce cred sclavii asemenea afirmaţii fără date care să le sprijine?

Erasmus răspunse:

— Pentru că oamenii au tendinţa de a crede ceea ce vor ei să creadă, bazându-se pe *sentimente,* nu pe dovezi. Observă paranoia lor neastâmpărată, cum se uită în fiecare colţ întunecos şi după fiecare perdea pentru că se tem că în mijlocul lor sunt infiltraţi nenumăraţi spioni ai maşinilor. Îmi dau seama că am reuşit să strecurăm câţiva dintre oamenii noştri de încredere pe lumile controlate de Ligă, dar oamenii paranoici s-au convins singuri că cei mai mulţi dintre vecinii lor sunt în cârdăşie cu Omnius. Asemenea temeri neîntemeiate nu fac rău altcuiva decât lor…

Juno chicoti, iar Xerxes scoase un sunet de exagerat de dispreţ la adresa credulităţii şi slăbiciunii *hrethgirilor.*

— Să ne întoarcem la problema în discuţie, spuse

Agamemnon, zgâriind dalele cu unul dintre membrele sale din faţă, de metal ascuţit. Puteţi da vina pe Erasmus pentru a fi declanşat această revoltă distrugătoare. Manipulările lui experimentale au creat condiţiile care au declanşat răscoala iniţială de pe Pământ…

Erasmus se întoarse spre puternica formă păşitoare a cymecului.

— Fără actualizarea lui Omnius-Terra, generale, nu vom putea fi siguri niciodată. Cu toate acestea, nici tu nu eşti lipsit de vină în privinţa asta. Unul dintre cei mai mari soldaţi ai Jihadului este propriul tău fiu, Vorian Atreides!

Agamemnon clocotea de mânie. Îşi aminti speranţele mari pe care şi le pusese în cel de-al treisprezecelea şi ultim fiu, şi cum îşi ucisese cei doisprezece copii dinainte, atunci când descoperise la ei deficienţe serioase. Acum, toată sperma de neînlocuit a lui Agamemnon fusese distrusă în atacul atomic de pe Pământ… Lua acest lucru foarte personal, ca pe un atac asupra familiei sale.

Vorian fusese ultima lui speranţă, dar se dovedise a fi cea mai mare ruşine.

Omnius zise:

— Există vinovăţie destulă pentru oricine e dispus să o accepte. Nu mă interesează asemenea diversiuni irelevante.

Vocea lui Juno era gravă şi alunecoasă:

— Stăpâne Omnius, de secole, noi, titanii, am vrut să strivim oamenii nedomesticiţi, dar nu ni s-a dat niciodată permisiunea s-o facem…

— Poate că asta se va schimba, spuse hipermintea.

Agamemnon vorbi cu emoţie:

— În acest moment, fiul meu se află cu armata Jihadului, ţinând pe loc forţele maşinilor pe Anbus IV. Dă-mi voie să conduc un grup de luptă format din cymeci şi voi pune mâna pe odrasla mea rebelă!

Omnius încuviinţă:

— Lupta de pe Anbus IV iroseşte prea mult timp şi energie. Mă aşteptasem la o victorie simplă. Ai grijă ca

acest lucru să se întâmple, generale Agamemnon! Trimite şi pe Ix unul dintre titanii tăi, ca să înăbuşe tulburările de acolo. Eliminaţi ambele probleme repede şi eficient!

— Mă ofer voluntar să merg pe Ix, stăpâne Omnius, interveni repede Xerxes.

După cât se părea, îşi imagina că zdrobirea câtorva rebeli dezorganizaţi ar fi fost mai uşoară şi mai sigură decât să înfrunte armata Jihadului.

— Presupun că pot avea sprijin militar complet? Mi-ar plăcea de asemenea să-l am pe Beowulf ca general…

— Beowulf merge cu noi, i-o reteză Agamemnon, în special pentru a-i strica planurile lui Xerxes.

Beowulf era unul dintre primii cymeci din generaţia nouă, creat de Barbarossa cu mai mult de un secol după ce hipermintea computer luase puterea. Ca om, Beowulf fusese un colaborator al cymecilor, un conducător militar de încredere, de pe o planetă secundară. Se dovedise extrem de capabil şi de ambiţios şi fusese extaziat atunci când i se dăduse ocazia de a deveni cymec.

Generalul cymec nu avea cu adevărat nevoie de Beowulf, dar era încântat să nu-l aibă cu el pe laşul Xerxes. Cu Juno şi Dante, putea recruta zeci de neocymeci pe care se puteau baza, ca şi forţe militare robotice menite să mărească grupurile de luptă ale maşinilor deja existente pe Anbus IV. Chiar şi aşa, n-avea să fie uşor să-l înfrângă pe Vorian Atreides…

Agamemnon îşi instruise bine fiul.

Aici este punctul în care puterea analitică a maşinilor le trădează: ele cred că n-au slăbiciuni.

PRIMERO VORIAN ATREIDES,
Hipermintea – niciodată

Când flota Jihadului trecu pe deasupra terenului de aterizare inamic de pe Anbus IV, aruncă o ploaie meteorică de elemente distructive. Din nava lui de pe orbită, tânărul Vergyl Tantor scoase un strigăt triumfător când primele scanări indicară că avangarda trupelor robotice de la sol se clătina, doborâtă în genunchii de metal, cu gelcircuitele distruse.

După ce se întorsese din oraşul Darits, Xavier Harkonnen se schimbase într-o uniformă nouă, scrobită, verde cu stacojiu, care purta însemnele impresionante ale gradului său de primero. Încă se simţea mânjit după disputa cu bătrânii încăpăţânaţi ai zenşiiţilor. Acum, în timp ce trimitea următorul val de trupe şi echipament la suprafaţă, părea idealul de ofiţer comandant.

O navetă plină cu mercenari înverşunaţi de pe Ginaz – cei mai huni luptători pe care-i puteai găsi pe bani – pluti către baza maşinilor. Mercenarii acoperiră porţiunea de sol repartizată, purtând săbii pulsatile, grenade de bruiaj şi incendiare. Experţii profesionişti ai lui Zon Noret avură nevoie de mai puţin de o oră ca să nimicească baza inamică pe jumătate terminată, distrugând şi cel din urmă robot în funcţiune. Maşinile nu se aşteptaseră la o asemenea rezistenţă rapidă şi copleşitoare.

Stând pe puntea navei sale amiral, Xavier avea pe chip o expresie de satisfacţie.

— Aceasta este o piedică pentru inamici, dar să nu crezi nici măcar pentru o clipă că îi va opri…

Vor se aşeză lângă prietenul lui.

— Din moment ce nu sunt destul de deştepţi să ştie când să renunţe, va trebui să-i convingem.

Îngrămădiţi deasupra hârtiilor şi hărţilor din camera de

analiză de la bordul navei amiral, sârguincioşii tacticieni ai Jihadului studiau dispersia forţelor maşinilor, pentru a determina planul lui Omnius de capturare a planetei Anbus IV. În aparenţă, chiar şi cu primul lor cap de pod distrus, maşinile plănuiau să aterizeze cu forţe copleşitoare şi să lanseze o invazie cu baza la sol care ar fi cucerit cu siguranţă planeta.

În camera tactică, cei doi primero întinseseră pe mese proiecţia rutei pe care ar fi urmat-o invadatorii. Xavier îl aşteptă pe camaradul său ca părul negru.

— Ei, are vreun sens pentru tine? Ce încearcă să facă maşinile?

Vor îşi dădu la o parte din ochi câteva şuviţe de păr lung.

— Ca aproape orice fac maşinile gânditoare, planul lor este simplu şi evident, folosind o forţă masivă şi niciun pic de subtilitate.

Îşi crispă buzele, arătând către proiecţiile tactice care îi fuseseră aduse de la analişti.

— Vezi, flota roboţilor are atâta putere de foc încât ar putea să bombardeze pur şi simplu Anbus IV şi să radă de pe faţa planetei toate oraşele zenşiite. Destul de simplu… Dar se pare că Omnius vrea să păstreze intactă infrastructura din Darits şi din celelalte oraşe, pentru o conversie mai eficientă într-o lume sincronizată desăvârşită. Este primitivă în comparaţie cu ceea ce ar instala ele în mod normal, dar maşinile se pot adapta.

Xavier îl privi încruntat.

— Iar asta cere mai multă muncă pentru ei decât dacă ar arunca totul în aer…

— Desigur, dacă durează prea mult, se vor întoarce la planul iniţial. Părerea mea e că n-avem prea mult timp. I-am ţinut destul pe loc aici.

Xavier îşi plimbă degetele de-a lungul defileurilor ramificate afişate pe imaginile din satelit.

— Dacă roboţii de luptă au intenţia să folosească o forţă copleşitoare la sol pentru a cuceri oraşul Darits, staţia hidroelectrică şi reţeaua de comunicaţii, atunci maşinile vor

coborî probabil prin canioanele de aici. O dată intrate în oraşul din stâncă, vor instala obişnuita copie a lui Omnius.

Se întoarse la studierea hărţilor din satelit.

— Şi atunci, ce propui, Vorian? Chiar şi cu toţi mercenarii de pe Ginaz, nu avem suficientă putere militară pentru a face faţă unui atac robotic la sol pe scară mare. Luptătorii noştri nu pot fi câtuşi de puţin înlocuiţi ca nişte maşini.

— Cu Omnius, nu putem pur şi simplu să aruncăm o forţă brută împotriva altei forţe brute. Trebuie să apelăm la *şiretenie,* replică Vor cu un surâs. Maşinile gânditoare ar trebui să fie complet zăpăcite.

— A, ca nebuneasca ta flotă fantomă aflată în construcţie pe Poritrin? Eu tot nu cred că o să meargă.

Vor chicoti. Prefera să înfrângă duşmanii roboţi mai degrabă prin mijloace perfide, ca un farsor, decât prin acţiuni militare directe… nu pentru că ar fi crezut în mod necesar că ar fi mai eficient aşa, ci pentru că voia să reducă la minimum pierderea de vieţi omeneşti.

— Aşadar, am avut întotdeauna un plan ascuns în mânecă, şi aproape că am terminat virusul meu de computer destinat navelor istora de război. Eu o să am grijă de aparatele de luptă ale maşinilor din spaţiu, iar tu o să te ocupi de trupele de la sol.

— Şi cum ar trebui să fac aşa ceva fără să folosesc o „forţă copleşitoare”?

Vor avea răspunsul pregătit.

— Transmite un mesaj flotei noastre, dându-le instrucţiuni să retragă toate forţele militare de pe suprafaţa planetei. Spune-le că asta se datorează faptului că noi credem că maşinile gânditoare vor ataca din spaţiu.

Neîncrederea de pe chipul lui Xavier aproape că îl făcu pe celălalt primero să chicotească.

— Maşinile nu sunt atât de nesăbuite încât să creadă aşa ceva, Vorian. Chiar şi un robot poate detecta un truc evident…

— Nu şi dacă o să codifici transmisia. Foloseşte cifrul cel mai complex pe care-l ai. Roboţii or să-l spargă, îţi

garantez. Asta o să-i facă să creadă ceea ce aud.

— Tatăl tău ţi-a sucit mintea, remarcă Xavier, dând din cap. Dar mă bucur că ai venit s-o foloseşti în folosul Jihadului. Dacă nu putem împiedica maşinile gânditoare să şi-l instaleze aici pe Omnius...

Ţinuta ţeapănă sugera că simţea întreaga povară pe umerii săi.

— Ei, să zicem doar că o să fac una cu pământul fiecare structură de pe Anbus IV, înainte de a lăsa să se întâmple o asemenea înfrângere. Toată Liga Nobililor e în joc.

Xavier oftă şi-şi masă tâmplele.

— De ce nu vrea Rhengalid să colaboreze cu noi? Le putem salva oamenii şi ne putem atinge propriile obiective în acelaşi timp...

Vor îi adresă un surâs compătimitor.

— Zenşiiţii văd duşmani pretutindeni, dar sunt incapabili să-şi recunoască prietenii.

Încercase să privească problema din punctul de vedere budislamic, făcând pe avocatul diavolului în faţa convingerilor neclintite ale lui Xavier, dar motivele lor nu aveau niciun sens logic.

— Îmi închipui că, după ce am fost crescut de maşinile gânditoare, pur şi simplu nu înţeleg religia.

Xavier ridică ochii de pe prognozele tactice, înălţând o sprânceană.

— Nu ne putem permite luxul de a-i „înţelege”, Vorian. Asemenea subtilităţi sunt pentru politicienii din birouri luxoase, aflaţi departe de câmpul de luptă. Alegerea de aici a zenşiiţilor are repercusiuni asupra întregii omeniri. Oricât de mult aş vrea să-i las în voia soartei, nu putem îngădui asta. Anbus IV nu trebuie să devină încă un punct de sprijin pentru Omnius.

Vor îl bătu pe umăr, încântat că nu fusese niciodată nevoit să încerce o cacealma sau să înfrunte acel chip de piatră la masa de joc.

— Eşti un tip dur, Xavier Harkonnen!

— Jihadul Serenei m-a făcut aşa.

După ce cercetă planurile amănunţite ale terenului, Xavier alese ca baze pentru trupele lui două orăşele zenşiite amplasate strategic.

Aşezările banale erau perfecte pentru ca luptătorii Jihadului să pună la cale o ambuscadă împotriva valului de trupe ale maşinilor ce aveau să calce în picioare locurile, în drum spre oraşul Darits. Armata Jihadului trimisese la sol artileria grea şi proiectilele menite să fie instalate şi camuflate în orăşelele băştinaşilor.

Spre marea sa încântare şi mândrie, tercero Vergyl Tantor fusese însărcinat să supravegheze operaţiunile în aşezarea care urma să întâlnească primul atac al maşinilor. În orele de destindere de la bordul navei, în timp ce juca meciuri rapide de cărţi cu Vorian Atreides, Vergyl se plângea deseori că fratele său adoptiv refuza să-l trimită în misiuni semnificative. De data asta totuşi, tânărul cu ochi negri şi pielea întunecată stăruise pe lângă Xavier până când fusese numit în sfârşit la comanda primei ambuscade împotriva maşinilor.

— Vergyl, oraşul acela zenşiit ar trebui să aibă toate materiile prime de care ai nevoie ca să aranjezi ambuscada. Nu-ţi uita instruirea tactică.

— Da, Xavier.

— Găseşte un loc îngust în care să poţi ataca armata roboţilor fără să te expui pericolului. Loveşte cu putere, aruncă împotriva lor tot ce ai, apoi retrage-te. Tercero Cregh şi trupele lui din al doilea oraş vor termina cu toate maşinile gânditoare care vor supravieţui.

— Înţeleg.

— O să trimitem şi mercenarii de pe Ginaz să hărţuiască forţele robotice periferice, adăugă Vor pufnind. O să fie o schimbare plăcută pentru ei, după ce au tândălit pe orbită şi s-au prefăcut că ameninţă navele de luptă ale maşinilor…

— Şi, Vergyl, adăugă Xavier, cu glasul mai sever ca niciodată, ai grijă de tine. Tatăl tău m-a luat în casa lui ca pe un orfan, când maşinile mi-au ucis familia. N-am nici cea mai mică intenţie să-i dau veşti proaste!

Ducându-şi trupele în oraşul indicat, Vergyl spera ca băştinaşii să-i întâmpine cu bunăvoinţă. Se uită în jur, apreciind starea de spirit a sătenilor. Zenşiiţii, în cea mai mare parte fermieri şi mineri în nămol care lucrau la bancurile de nisip bogate în minerale, ieşiseră din case şi îi priveau iritaţi. Pe câmpurile lor aterizau transportoare după transportoare, debarcând soldaţi ai Jihadului şi mercenari de pe Ginaz. Geniştii şi specialiştii în armament scoaseră componentele artileriei, în timp ce cercetaşii se împrăştiară, cercetând terenul pentru a găsi cele mai bune amplasamente.

Vergyl făcu un pas în faţă, cu o înfăţişare calmă.

— Nu vrem să vă facem niciun rău. Am venit să vă apărăm de maşinile gânditoare. Duşmanul e pe drum.

Fermierii îi priveau cu ochi înverşunaţi. Un bărbat cu chipul aspru vorbi:

— Rhengalid ne-a spus că nu sunteţi bineveniţi aici. Trebuie să plecaţi!

— Îmi pare rău, dar am primit ordine…

Vergyl îşi trimise oamenii prin oraş să inspecteze clădirile, spunându-le:

— Nu provocaţi niciun fel de pagube. Vedeţi dacă găsiţi nişte construcţii goale pe care să le folosim. Să ne facem prezenţa cât mai discretă cu putinţă.

Femeile bătrâne mormăiau blesteme la adresa luptătorilor Jihadului. Părinţii smuceau copiii din calea lor şi-i încuiau în casele cu pereţi groşi, ca şi cum s-ar fi temut ca geniştii lui Vergyl să nu-i fure în toiul nopţii.

Chipul fermierului ursuz arăta o acceptare resemnată.

— Şi dacă nu vrem străini care să doarmă în casele noastre?

Vergyl ştia cum trebuie să răspundă.

— Atunci o să instalăm corturi. Dar am prefera să avem

parte de cooperarea şi de ospitalitatea voastră. La sosirea dimineţii, veţi vedea pericolul mai mare pe care-l aveţi de înfruntat. Atunci o să fiţi bucuroşi că suntem aici.

Zenşiiţii arătară prea puţin entuziasm, dar nu se amestecară.

Se aşteptau ca forţele maşinilor să coboare prin canioane către Darits. Echipele de supraveghere reperaseră deja noul loc de debarcare al roboţilor de pe platou, exact aşa cum bănuise primero Atreides.

Genişţii erau atenţi să nu lase urme vizibile ale muncii lor. Armele grele fură montate în clădiri neocupate; Vergyl nu avu nevoie să mute nicio familie.

Câteva locuinţe goale erau destul de aproape una de cealaltă pentru ca soldaţii să se poată încartirui peste noapte. Când îi întrebă ce se întâmplase, Vergyl primi în schimb doar priviri mânioase şi înspăimântate. În cele din urmă, un fermier bărbos îi răspunse:

— Tlulaxa i-au luat acum câteva luni. Familii întregi.

Arătă către casele grupate.

— Îmi pare rău…

Vergyl nu ştia ce altceva să spună.

La căderea întunericului, luă legătura cu tercero Hondu Cregh, echivalentul lui în cel de-al doilea sat. Schimbând informaţii, confirmară că ambele locuri pentru ambuscadă erau pregătite. Tercero Cregh se bucurase şi el de prea puţină cooperare din partea oamenilor, dar, la fel ca şi el, nu întâmpinase nicio piedică făţişă.

După ce-şi chemă la un loc detaşamentele de comando şi aceştia încheiară o ultimă inspecţie a armelor aflate pe poziţie, Vergyl fu surprins să vadă câţiva fermieri zenşiiţi care veneau spre ei ducând ulcioare şi sticle. Încordat, dar sperând că era un semn bun, se duse să-i întâmpine. Fermierul cu care vorbise mai devreme ridică ulciorul, în timp ce o femeie de lângă el întinse câteva ceşti mici.

— Sutrele Koranului ne cer să oferim ospitalitate oricărui vizitator, chiar şi celor nepoftiţi.

Fermierul turnă un lichid portocaliu-deschis într-una

dintre cupe.

— N-am vrea să încălcăm tradiţia.

Vergyl acceptă ceaşca, în timp ce femeia umplu o a doua pentru soţul ei. Vergyl şi bărbatul zenşiit sorbiră din ceşti într-un toast protocolar; lichidul era amar, cu un iz puternic, arzător, de alcool, dar ofiţerul Jihadului bău din nou.

Ceilalţi săteni împărţiră ceşti şi toţi luptătorii băură, grijulii să nu-şi jignească gazdele.

— Nu vă suntem duşmani, îi asigură Vergyl. Încercăm să vă salvăm de maşinile gânditoare.

Deşi zenşiiţii nu păreau convinşi, Vergyl simţea că realizase ceva doar pentru că li se acorda beneficiul îndoielii.

Apoi le spuse soldaţilor săi să se ducă în paturile de campanie repartizate şi să se odihnească atât cât îşi puteau permite, până dimineaţă, la venirea maşinilor. Fu plasată câte o santinelă lângă fiecare amplasament al artileriei camuflate, pentru a păzi armele şi încărcăturile…

Vergyl aţipi gândindu-se la Xavier, pe care îl venera ca pe un erou. Chiar şi când era copil, îşi dorise întotdeauna să rivalizeze cu fratele lui mai mare, să devină ofiţer al Jihadului, exact ca el. La doar şaptesprezece ani, după masacrul tragic de pe Ellram, Vergyl îşi convinsese tatăl să semneze o dispensă care să-i permită să se înroleze în armată. Zeci de mii de noi voluntari, aţâţaţi de brutalitatea din ultima vreme a maşinilor, erau nerăbdători să intre în luptă. Împotriva protestelor soţiei sale, Emil Tantor îl lăsase pe Vergyl să se înroleze – în parte deoarece era convins că dacă refuza, băiatul ar fi fugit de-acasă şi s-ar fi înrolat oricum. În acest fel, măcar se afla sub ochiul atent al lui Xavier.

După antrenamentul de bază şi instrucţia oficială, Vergyl fusese transferat pe Giedi Prime să ajute la eforturile de reconstrucţie, după ce maşinile gânditoare fuseseră alungate. Ani de zile, Xavier îşi împiedicase fratele să fie trimis pe navele de război din prima linie, dându-i sarcina să construiască un monument gigantic în memoria

soldaţilor căzuţi, care urma să fie dezvelit foarte curând.

Tot pe Giedi Prime, Vergyl se întâlnise şi se îndrăgostise de Sheel. Erau căsătoriţi de treisprezece ani, aveau doi băieţi, Emilo şi Jisp, şi o fiică, Ulana.

Dar Xavier nu reuşise să-l ţină la adăpost o veşnicie. Era un ofiţer talentat şi, în curând, nevoile Jihadului îl solicitaseră să înfrunte lupta. Bătălia cea mai înverşunată la care luase parte până acum fusese recucerirea planetei nealiate Tyndall, un contraatac masiv şi neaşteptat al Jihadului care smulsese lumea sfâşiată de război din ghearele maşinilor gânditoare. Vergyl se distinsese în acel conflict şi primise două medalii, pe care le trimisese acasă lui Sheel şi copiilor.

Acum, îşi promise sieşi să facă tot ce-i stătea în puteri să transforme această operaţiune într-un succes. Aveau să înfrângă maşinile gânditoare şi aici, pe Anbus IV, iar Vergyl Tantor îşi va avea partea lui de victorie…

Un somn adânc îl cuprinse ca lăsarea unei cortine. Mai târziu, spre sfârşitul nopţii, nu cu multă vreme înainte de sosirea maşinilor, se simţi îngrozitor de rău, incapabil să se mişte. La fel şi toţi ceilalţi soldaţi aflaţi acolo.

Când cele patru nave mari ale Jihadului ajunseră pe orbită pe partea opusă a planetei, armata maşinilor coborî la sol încă un transport de roboţi de luptă. Trupele lui Omnius se mişcară cu mare viteză şi eficienţă pentru a organiza ofensiva de dimineaţă. Se adunară batalioane de soldaţi mecanici înfricoşători şi de vehicule de luptă, care îşi începură tăvălugul spre Darits, lăsând în urmă amplificatoare şi substaţii de transmisie la fiecare kilometru pe care-l cucereau.

Mai adânc în canionul sedimentar, mercenarii bine plătiţi de pe Ginaz se împrăştiară, conduşi de Zon Noret. Alergară de-a lungul crestelor şi urmară cursurile nisipoase de apă,

instalând mici obstacole. Detonând încărcături de explozibil, făcură să se prăbuşească pereţii canioanelor înguste pentru a împiedica maşinile care înaintau, deşi roboţii aveau destul armament pentru a arunca în aer barierele, până la urmă.

Alţi mercenari fugiră prin albiile plate şi largi ale torentelor, plantând şiruri de mine pentru a nimici primele rânduri ale automatelor de luptă. Fiecare mercenar de pe Ginaz purta un scut protector Holtzman care îi înconjura trupul cu o barieră invizibilă. Roboţii se bazau pe arme cu proiectil, gloanţe şi ace ascuţite, dar scuturile personale zădărniceau asemenea atacuri. Mercenarii se năpustiră printre roboţi la lupta corp la corp.

Zon Noret dăduse fiecărui detaşament de comando instrucţiuni clare.

— Treaba voastră nu este să distrugeţi inamicul, deşi pagubele sunt, desigur, acceptabile.

Surâse.

— Sarcina voastră este să trageţi la întâmplare, destul ca să ademeniţi maşinile gânditoare să înainteze. Sâcâiţi-le, provocaţi-le, convingeţi-le că băştinaşii vor să reziste ocupaţiei maşinilor. Suntem buni la asta…

Dar rezistenţa atent pusă în scenă, lipsită de eficienţă, trebuia de asemenea să adoarmă bănuielile batalioanelor de roboţi, făcându-le să creadă că oamenii nu aveau nimic mai rău de-atât pregătit pentru ele. Luptătorii independenţi ai lui Noret trebuiau să dea dovadă de o incompetenţă atent simulată.

Roboţii se rostogoleau tot înainte, împinşi de programarea internă.

*

Când soarele îşi revărsă prima lumină palidă asupra peisajului, Vergyl Tantor porni clătinându-se de-a lungul

peretelui locuinţei în care dormise. Casa mirosea a vomă şi a diaree. Simţindu-se trădaţi, mulţi dintre soldaţi gemeau, se împleticeau şi vărsau, abia reuşind să se mişte. Ajungând la uşă, Vergyl clipi şi tuşi. Localnicii zenşiiţi ieşiră din casele lor, plini de sine.

Vergyl vorbi, cu răsuflarea tăiată.

— Ne-aţi… *otrăvit!*

— O să treacă, răspunse fermierul bărbos. V-am avertizat… Străinii nu sunt bineveniţi aici. Nu vrem să avem nimic de-a face cu demonii mecanici. Plecaţi!

Ofiţerul jihadului se clătină, apucându-se de tocul neşlefuit al uşii pentru a se menţine în picioare.

— Dar… o să muriţi cu toţii în dimineaţa asta! Nu pe noi ne vor, pe *voi!* Roboţii…

Vomită din nou şi-şi dădu seama că sătenii trebuie să-şi fi luat antidoturi sau medicamente.

Apoi comunicatorul semnaliză, indicând un apel de urgenţă. Vergyl abia reuşi să confirme, printre accesele de tuse. Detaşamentele dispersate ale Jihadului şi echipele de supraveghere raportară că jefuitorii roboţi începuseră să-şi părăsească ultimul loc de escală; atacul era pe cale să înceapă.

— Vin maşinile! strigă Vergyl răguşit, încercând să-şi îndemne oamenii. Cu toţii, la posturi!

Ignorându-i pe săteni, se întoarse în casă şi începu să-i tragă pe soldaţi afară, în lumina zorilor. Îmbrăcaseră haine de fermieri zenşiiţi, ca să nu arate a soldaţi, dar acum ţesătura era îmbibată de sudoarea febrei şi pătată de vomă.

— Treziţi-vă! Dezmeticiţi-vă!

Împinse un bărbat abia conştient către cel mai apropiat amplasament al artileriei camuflate.

— La posturile voastre! Pregătiţi armele!

Apoi Vergyl observă cu groază şi dezgust santinelele ghemuite în convulsii pe pământ, lângă tunuri. Adunându-şi tot echilibrul şi toată viteza care-i mai rămăseseră, se repezi ca o jucărie stricată în cea mai apropiată clădire,

care adăpostea un lansator mare de proiectile, şi se uită cu ochii mari la arma grea. Un tunar ameţit veni alături de el, iar Vergyl încercă să pună în funcţiune sistemele de alimentare ale lansatorului. Se frecă la ochii înceţoşaţi. Sistemul de ochire părea să funcţioneze prost.

Tunarul atinse din nou comenzile, apoi deschise panoul şi lăsă să-i scape un strigăt de surpriză şi de disperare.

— Cineva a smuls firele – şi sursa de energie s-a dus! Dintr-o dată, Vergyl auzi strigăte întretăiate dinspre celelalte locaţii ale tunurilor din tot satul. Mânios, exclamă:

— Am fost înjunghiaţi în spate chiar de către oamenii pe care încercăm să-i salvăm!

Furia îi dădu puterea de a-şi învinge pentru moment ameţeala. Vergyl ieşi poticnindu-se din casă, privindu-i în faţă pe fermierii zenşiiţi, care aşteptau, arătând satisfăcuţi.

— Ce-aţi făcut? strigă Vergyl răguşit. Nebunilor, ce-aţi făcut?

Viitorul, trecutul şi prezentul sunt întreţesute, o pânză care alcătuieşte fiecare moment în timp.

Din „Legenda lui Selim Călăreţul Viermilor”,
poezie zensunnită a focului.

Stând la intrarea peşterii tribale, Selim Călăreţul Viermilor scruta oceanul liniştitor al Arrakisului, pândind clipa în care soarele avea să se ridice prima oară deasupra orizontului. Aşteptă, apoi îşi simţi pulsul intensificându-se când lumina aurie se revărsă ca metalul topit peste deşertul vălurit, purificatoare şi inevitabilă – ca viziunile sale, ca misiunea vieţii lui.

Selim salută noua zi, trăgând adânc în piept aerul atât de uscat încât îi făcea plămânii să trosnească. Zorii erau ora lui favorită, imediat după ce se trezea din somnul adânc, încărcat de vise şi prevestiri misterioase. Era cel mai potrivit moment să-şi îndeplinească îndatoririle însemnate.

Un bărbat înalt şi slab veni alături de el, ştiind întotdeauna unde să-şi găsească şeful când se crăpa de ziuă. Loialul Jafar avea maxilare puternice, obrajii scobiţi şi ochi adânci, albastru-în-albastru, de la alimentaţia bogată în mirodenie. Locotenentul aşteptă în tăcere, ştiind că Selim îşi dădea seama de prezenţa lui. În cele din urmă, Selim se întoarse cu spatele la soarele care răsărea şi privi spre prietenul şi discipolul său cel mai respectat.

Jafar îi întinse o farfurioară.

— Ţi-am adus melanj pentru dimineaţa asta, Selim, ca să poţi vedea mai bine în mintea lui Shai-Hulud.

— Îl slujim pe el, şi viitorul nostru, dar nimeni nu poate înţelege mintea lui Shai-Hulud. Nu face niciodată această presupunere, Jafar, şi vei trăi mai mult.

— Cum spui tu, Călăreţ al Viermilor…

— Selim luă una dintre prăjituri, mirodenie amestecată cu făină şi miere. Şi ochii lui reflectau albastrul închis al dependenţei, dar mirodenia sacră îl ţinuse în viaţă, asigurându-i energia chiar şi în momentele celor mai mari

încercări şi lipsuri. Melanjul deschidea o fereastră minunată către univers şi îi dădea lui Selim viziuni, ajutându-l să înţeleagă destinul pe care i-l aleşese Budallah. El – şi trupa sa tot mai mare de exilaţi din deşert – urmau o chemare mai mare decât viaţa individuală a fiecăruia dintre ei.

— În dimineaţa asta are loc o încercare, vorbi Jafar, cu vocea gravă şi egală.

Soarele abia răsărit dezvăluia urmele secrete de paşi lăsate în timpul nopţii.

— Biondi vrea să-şi dovedească vrednicia. Astăzi va încerca să călărească un vierme.

Selim se încruntă.

— Nu e pregătit…

— Dar insistă.

— O să moară!

Jafar ridică din umeri.

— Atunci o să moară. Asta e calea deşertului…

Selim scoase un oftat resemnat.

— Fiecare om trebuie să-şi înfrunte propria lui conştiinţă şi propria lui încercare. Shai-Hulud face alegerea finală!

Selim ţinea la Biondi, deşi nerăbdarea nesăbuită a tânărului era mai potrivită cu viaţa cuiva din afara planetei, aflat la spaţioportul din Arrakis City, decât cu existenţa neschimbătoare din adâncul deşertului. Biondi ar fi putut deveni până la urmă un membru valoros al trupei lui Selim, dar dacă tânărul nu se putea ridica la înălţimea propriilor posibilităţi, ar fi devenit un pericol pentru ceilalţi. Era mai bine să descopere o asemenea slăbiciune acum, decât să rişte viaţa discipolilor credincioşi ai lui Selim.

Selim spuse:

— O să mă uit de-aici.

Jafar încuviinţă şi plecă.

Cu mai mult de douăzeci şi şase de ani în urmă, Selim fusese acuzat pe nedrept că ar fi furat apă dintr-unul dintre depozitele tribului; ca urmare, fusese exilat în deşert. Manipulaţi de minciunile naibului Dhartha, foştii prieteni ai lui Selim îl alungaseră din aşezările lor dintre stânci,

aruncând după el pietre şi insulte, până când fugise printre dunele înşelătoare, pentru a fi devorat probabil de unul dintre „demonii viermi”.

Dar Selim fusese nevinovat, iar Budallah îl salvase – cu un scop.

Când un vierme venise să-l înghită, Selim descoperise secretul metodei de a călări creatura. Shai-Hulud îl dusese departe de satul zensunnit şi îl lăsase în apropierea unei staţii de testări botanice abandonate, unde găsise alimente, apă şi unelte. Acolo, Selim avusese timp să privească în sine însuşi, să-şi înţeleagă adevărata misiune.

Într-o viziune stimulată de melanj, aproape înecându-se în pulberea densă, roşcată, aruncată de o erupţie de mirodenie, aflase că trebuia să-l împiedice pe naibul Dhartha şi pe paraziţii lui de deşert să recolteze şi să distribuie melanjul mai departe, celor din afara planetei. De-a lungul anilor, lucrând singur, Selim atacase multe tabere, distrugând toată mirodenia pe care-o adunau zensunniţii. Îşi câştigase o reputaţie legendară şi titlul de „Călăreţul Viermilor”.

Nu cu multă vreme după aceea, începuse să adune discipoli…

Jafar fusese primul, cu două decenii în urmă; părăsise adăpostul satului său de lângă Arrakis City pentru a-l căuta pe acest om care putea călări fiarele măreţe ale deşertului. Jafar era aproape mort când îl găsise Selim, deshidratat, ars de soare şi flămând, sub cerul orbitor. Ridicând privirea spre proscrisul zvelt şi oţelit, Jafar rostise întretăiat printre buzele crăpate:

— Tu eşti… Călăreţul Viermilor?

Până atunci, Selim fusese singur vreme de mai mult de cinci ani – prea singur – pus în faţa unei sarcini prea mari pentru un singur om. Îl îngrijise pe Jafar până când acesta îşi recăpătase sănătatea şi-l învăţase cum să-l călărească pe Shai-Hulud. În anii care urmaseră, cei doi adunaseră discipoli aspri, bărbaţi şi femei nemulţumiţi de regulile stricte şi de justiţia nedreaptă din coloniile din stânci ale

zensunniţilor. Selim le vorbea despre misiunea lui de a opri recoltarea mirodeniei, iar ei îl ascultau, subjugaţi de lumina din ochii lui.

Potrivit viziunilor repetate date de melanj, activităţile negustorilor din alte lumi şi ale culegătorilor zensunniţi aveau să năruiască pacea planetei deşert. Deşi cadrul temporal era neclar, extinzându-se spre un viitor vag, îndepărtat, răspândirea mirodeniei în galaxie ar fi dus în cele din urmă la dispariţia tuturor viermilor şi la o criză a civilizaţiei umane. Cu toate că vorbele lui erau înfricoşătoare, când îl vedeau călărind mândru pe spinarea curbată ca o creastă muntoasă a unui vierme de nisip uriaş, nimeni n-ar fi putut să se îndoiască de afirmaţiile sau de credinţa lui.

Dar nici măcar eu nu-l înţeleg pe Shai-Hulud... Bătrânul Deşertului...

Ca tânăr paria, exilat din tribul său, Selim nu-şi dorise niciodată să fie conducător. Dar acum, după ce trăise vreme de decenii descurcându-se cum putea şi luând decizii pentru grupul de discipoli care depindea de el pentru îndrumare şi supravieţuire, Selim Călăreţul Viermilor era un general încrezător, cu mintea limpede, care începuse să creadă mitul că era indestructibil, un demon al deşertului. În ciuda faptului că-şi dedicase viaţa apărării viermilor, nu se aştepta din partea capriciosului Shai-Hulud să-i arate în vreun fel recunoştinţă...

Pe neaşteptate, Jafar se întoarse în încăperea înaltă, făcând atâta zarvă încât Selim se îndepărtă de spaţiul ferestrei şi văzu că prietenul său adusese o nou-venită. Arăta murdară şi slabă, dar ochii întunecaţi îi străluceau cu o trufie sfidătoare. Părul castaniu, plin de praf, fusese tuns scurt. Avea obrajii arşi de soare pe sub ochi, dar în rest părea nevătămată. Tânăra trebuie să fi avut destulă prevedere să se înfăşoare cu ceva, ca să se apere de efectele cele mai dăunătoare ale soarelui. O cicatrice albă, curbată, ca o semilună, i se zărea deasupra sprâncenei stângi, accent exotic al frumuseţii ei aspre.

— Uite ce-am găsit în deşert, Selim.

Jafar stătea în picioare, înalt şi stoic, imperturbabil, dar Selim prinse o scânteie de amuzament în spatele ochilor albastru închis.

Tânăra se îndepărtă de bărbatul înalt, ca pentru a dovedi că nu avea nevoie de protecţia lui.

— Mă numesc Marha. Am traversat singură deşertul ca să te caut.

Apoi pe chipul ei licări nesiguranţa şi veneraţia, făcând-o să arate neaşteptat de tânără.

— Sunt… onorată să te cunosc, Selim Călăreţul Viermilor!

El o apucă de bărbie, ridicându-i faţa spre el. Slabă şi murdară, dar cu ochi mari şi trăsături puternice…

— Eşti doar o bucăţică de fată. N-o să fii de prea mare folos la munca grea de pe-aici. De ce i-ai părăsit pe ai tăi?

— Pentru că sunt nişte proşti, se răsti ea.

— Mulţi oameni sunt proşti când ajungi să-i cunoşti.

— Nu şi eu. Eu am venit alături de tine!

Selim ridică din sprâncene, amuzat.

— O să vedem.

Se întoarse spre Jafar.

— Unde-ai găsit-o? Cât de aproape a reuşit să ajungă?

— Am prins-o sub Stânca Acului. Poposise acolo şi nu ştia că o urmăream.

— V-aş fi văzut, insistă ea.

Stânca Acului se afla foarte aproape de aşezare. Deşi era impresionat, Selim n-o arătă.

— Şi ai supravieţuit singură în deşert? Cât de departe e satul tău?

— Cale de opt zile. Am luat mâncare şi apă şi am prins şopârle.

— Adică ai furat mâncare şi apă din satul tău!

— Le-am *câştigat!*

— Mă îndoiesc că naibul tău ar vedea lucrurile în acest fel, aşa că nu prea cred că oamenii tăi te-ar primi înapoi.

Ochii lui Marha se aprinseră.

— Nici eu nu cred. Am fugit din satul naibului Dhartha,

cum ai făcut şi tu cu ani în urmă.

Selim se încordă şi o cercetă atent.

— Încă mai conduce tribul cu mână de fier?

— Ne învaţă că eşti diabolic, un hoţ şi un vandal.

Chicotitul lui Selim fu sec şi lipsit de veselie.

— Poate că ar trebui să se uite în oglindă. Prin trădarea lui, a devenit duşmanul meu de-o viaţă.

Marha arăta obosită şi însetată, dar nu se plânse, nu ceru ospitalitate. Bâjbâi undeva la gât şi scoase un laţ de sârmă de care atârna o colecţie zornăitoare de însemne de metal.

— Bonuri de mirodenie de la străini. Naibul Dhartha m-a trimis să lucrez în nisipuri, să scormonesc după mirodenie şi s-o adun pentru a fi livrată prietenilor lui negustori din Arrakis City. Ajunsesem la vârsta măritişului de trei ani, dar nicio femeie zensunnită – sau bărbat – nu-şi poate lua un partener până când nu adună cincizeci de bonuri de mirodenie. Aşa măsoară naibul Dhartha serviciile noastre pentru trib!

Selim se încruntă, atinse uşor bonurile cu vârful degetelor, apoi i le împinse dezgustat înapoi pe guler.

— E un om amăgit de lăcomie şi de speranţa falsă de a trăi uşor.

Se întoarse cu spatele şi privi afară, spre deşert. Uitându-se într-o parte, în lumina dimineţii, urmări patru siluete ieşind din peşterile de jos. Porniră spre largul nisipurilor, îmbrăcaţi cu robe şi pelerine de camuflaj, cu feţele înfăşurate, pentru a împiedica pierderea de umezeală.

Cea mai mică dintre ele era Biondi, pregătindu-se pentru încercare.

Când Marha îi aruncă o privire întrebătoare lui Selim şi apoi celuilalt bărbat, Jafar explică:

— Selim Călăreţul Viermilor primeşte mesaje de la Shai-Hulud. Am primit poruncă de la Dumnezeu să oprim siluirea deşertului, să împiedicăm recoltarea mirodeniei, avântul comerţului care ameninţă să îndrepte istoria pe un drum al dezastrului… Este o sarcină enormă pentru micul nostru grup. Muncind la recoltarea mirodeniei, i-ai ajutat şi tu pe

duşmanii noştri.
Sfidătoare, tânăra dădu din cap.
— Părăsindu-i, am ajutat cauza voastră!
Selim se întoarse spre ea, mutându-şi privirea de la cicatricea în formă de semilună la ochii atenţi. Văzu în ei hotărârea, dar nu putea fi sigur de adevăratele motive ale fetei.
— De ce-ai venit aici, să duci o viaţă grea, în loc să fugi la Arrakis City şi să te angajezi pe o navă comercială?
Ea păru surprinsă de întrebare.
— *Tu* de ce crezi?
— Pentru că n-ai încredere în cei din afara planetei mai mult decât în propriul tău conducător…
Fata înălţă bărbia.
— Vreau să călăresc viermii. Numai tu mă poţi învăţa.
— Şi de ce-aş face asta?
Înflăcărarea tinerei îi întrecea nesiguranţa.
— M-am gândit că dacă te-aş putea găsi, dacă aş putea descoperi locul ascunzătorii tale de proscrişi, m-ai accepta.
Selim ridică din sprâncene.
— Asta-i doar prima parte…
— Partea cea mai uşoară.
— Fiecare pas la timpul lui, Marha. Te-ai descurcat bine până acum. Nu sunt mulţi care să se apropie atât de mult de Stânca Acului înainte ca noi să punem mâna pe ei. Pe unii îi trimitem înapoi cu destule provizii cât să supravieţuiască drumului până acasă. Alţii se rătăcesc, complet lipsiţi de speranţă, şi merg către moarte fără să afle vreodată că îi observăm.
— Vă uitaţi pur şi simplu la ei cum mor?
Jafar ridică din umeri.
— Aşa e deşertul. Dacă nu pot supravieţui, sunt nefolositori.
— Eu nu sunt nefolositoare. Mă pricep să mânuiesc cuţitul… am ucis un adversar şi am rănit altul în dueluri.
Îşi atinse sprânceana.
— Un bărbat mi-a făcut cicatricea asta la spaţioport. A

încercat să mă violeze. În schimb, eu i-am făcut o cicatrice dintr-o parte în alta a burţii!

Selim îşi scoase pumnalul cristalin, alb ca laptele, ţinându-l în sus, ca fata să-l poată vedea.

— Un călăreţ al viermilor poartă un pumnal ca acesta, fasonat din dintele sacru al lui Shai-Hulud.

Marha îl privi uluită, cu ochi scânteietori.

— Ah, ce-aş putea face cu o armă minunată ca asta!

Jafar izbucni în râs.

— Mulţi ar vrea să aibă aşa ceva, dar trebuie s-o câştigi.

— Spune-mi ce să fac…

Auzind o bătaie regulată de tobă răsunând din deşertul vast de afară, Selim se întoarse spre fereastra peşterii.

— Înainte de a lua o asemenea hotărâre pripită, fetiţo, uită-te, vezi ce te aşteaptă aici.

— Mă cheamă Marha. Nu mai sunt o fetiţă!

Pentru sătenii tineri de pe toată întinderea Arrakisului, Selim era o figură fascinantă, un erou temerar. Mulţi încercau să-l imite şi să devină ei înşişi călăreţi ai viermilor, deşi el încerca să-i descurajeze, avertizându-i de pericolele unei vieţi de renegat. Deoarece primise viziuni adevărate de la Budallah, Selim nu avea de ales în ceea ce-l privea pe sine însuşi. Dar ei aveau…

Fără să ţină seama de sfatul lui, candidaţii cu ochii luminoşi ascultau rareori. Porneau cu visuri mari şi cu o încredere exagerată în ei înşişi, ceea ce de obicei se dovedea a fi pieirea lor. Dar cei care supravieţuiau învăţau cea mai mare lecţie a vieţii.

În largul dunelor răsunau bătăile de tobă. Aproape toţi observatorii plecaseră de pe nisip, întorcându-se la adăpostul pantelor stâncoase. Un singur bărbat, Biondi, mai stătea pe culmea unei dune, locul pe care îl alesese pentru încercare. Ar fi trebuit să aibă tot ceea ce-i era necesar. Tânărul purta unul dintre noile straie distilatoare pe care Selim şi discipolii săi le inventaseră pentru protecţie şi supravieţuire în perioadele în care trebuiau să plece departe, în largul deşertului. Alături de Biondi se aflau

vergele şi cârlige, iar între genunchi ţinea o frânghie. Bătea într-o singură tobă, trimiţând chemări puternice, insistente.

Marha făcu câţiva paşi şi ajunse lângă Selim, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că se găsea alături de omul de la care izvorau atâtea mituri ale deşertului.

— Va veni vreun vierme? O să-l călărească?

— Vom vedea dacă reuşeşte, răspunse Selim. Dar Shai-Hulud va veni. Întotdeauna vine.

Selim văzu primul semnul de vierme şi i-l arătă tinerei femei. După mai mult de un sfert de secol, nu mai ţinea socoteala de câte ori chemase un vierme de nisip şi se căţărase pe inelele aspre pentru a îndruma creatura încotro voia el să meargă.

Biondi mai călărise doar de două ori înainte, de fiecare dată însoţit de un instructor călăreţ care făcea toată treaba pentru el.

Băiatul se descurcase mulţumitor, dar avea încă multe de învăţat. O lună în plus de antrenament i-ar fi fost de foarte mare folos.

Selim spera să nu mai piardă un alt discipol… dar, oricum ar fi fost, soarta lui Biondi se afla acum în propriile lui mâini.

Novicele bătu toba mult mai mult decât era necesar. Nu-şi dădu seama de apropierea viermelui decât când se uită spre răsărit şi văzu valurile licăritoare tremurând prin nisip. Atunci îşi apucă echipamentul şi se ridică în picioare cu greutate, lovind din greşeală toba, care se rostogoli şi săltă în jos, pe panta dunei.

La baza formaţiunii de nisip, toba lovi o piatră şi scoase încă un bubuit răsunător. Viermele care se apropia devie uşor, iar Biondi se clătină, corectându-şi poziţia în ultima clipă. Viermele de nisip se ridică pe neaşteptate, împroşcând praf şi netezind dunele.

Selim privi cu uimire priveliştea măreaţă.

— Shai-Hulud… şopti el cu veneraţie.

Ca o siluetă firavă în faţa leviatanului care ataca, Biondi îşi ţinea cârligele şi beţele, cu muşchii încordaţi…

Cu o teamă instinctivă, Marha tresări, dar Selim o prinse de umăr, silind-o să privească.

În ultima clipă, Biondi îşi pierdu sângele rece. În loc să rămână pe poziţie, ţinând depărtătorul şi cârligul, se întoarse să fugă. Dar niciun om nu-l putea întrece pe Shai-Hulud în deşert.

Viermele îşi înghiţi victima împreună cu o gură de nisip şi de pulbere fină. Selim abia apucă să vadă silueta umană minusculă dispărând în gâtlejul nesfârşit.

Încremenită, Marha privea fix. Jafar dădu din cap, coborându-şi bărbia cu tristeţe şi dezamăgire…

Selim îşi plecă fruntea ca un înţelept mult mai bătrân decât anii lui.

— Shai-Hulud a găsit candidatul nevrednic!

Se întoarse spre Marha.

— Acum ai văzut pericolul. N-ar fi mai bine să te întorci în satul tău şi să implori iertarea naibului Dhartha?

— Dimpotrivă – mi se pare că acum ai loc pentru încă un discipol.

Scrută nisipurile cu îndârjire.

— Încă mai vreau să călăresc viermii!

Dârzenie. Credinţă. Răbdare. Speranţă. Acestea sunt cuvintele cheie ale existenţei.

Rugăciune zensunnită

Pe Poritrin, proiectul de construcţie extravagant dar fără noimă cerea o muncă şi nişte resurse umane extraordinare. Aşadar, sclavi.

Scântei şi fuioare de fum îl înconjurau pe Ishmael în aerul fierbinte al şantierului şi în zarva asurzitoare a turnătoriilor alăturate. Scăldat în sudoare şi mânjit de funingine şi de praf unsuros, Ishmael îşi făcea treaba alături de ceilalţi captivi, urmând instrucţiunile şi încercând să nu atragă atenţia asupra lui. Era calea zensunniţilor de a supravieţui, de a dobândi o viaţă relativ confortabilă, în limitele restricţiilor impuse de temnicerii lor de pe Poritrin.

Serile, întors în taberele de locuit ale budislamicilor, Ishmael îşi conducea oamenii în rugăciune şi îi îndemna continuu să-şi păstreze credinţa. Era cel mai instruit dintre învăţăceii zensunniţi din grupul lor, căci memorase mai multe sutre şi parabole decât ceilalţi. În consecinţă, se îndreptau spre el pentru îndrumare, deşi se simţea dezorientat.

Ishmael ştia în sinea lui că într-o zi captivitatea lor se va sfârşi, dar nu mai era sigur că s-ar putea întâmpla în timpul vieţii lui. Ajunsese deja la vârsta de treizeci şi patru de ani. Cât mai putea aştepta ca Dumnezeu să-i elibereze poporul?

Poate că Aliid avea dreptate până la urmă…

Ishmael închise ochii şi murmură o rugăciune scurtă înainte de a se apuca din nou de lucru. Aerul răsuna de zăngănitul metalului şi de şuieratul nituitoarelor cu laser.

La sud de oraşul principal Starda, delta fluviului Isana se lărgea, formând numeroase insule joase despărţite de canale navigabile, săpate adânc. Şlepurile transportau metale brute de la minele aflate departe, în nord, livrându-le centrelor manufacturiere.

În ultimele şase luni, extinzându-şi activităţile potrivit

unei sugestii făcute de primero Vorian Atreides din armata Jihadului, savantul Tio Holtzman convocase o forţă de muncă imensă, rechiziţionând echipe de lucru de pe tot cuprinsul continentului, cu binecuvântarea lordului Niko Bludd. Acest proiect pe scară mare cerea toate eforturile Poritrinului; mai mult de o mie de muncitori fuseseră aduşi pe insulele industriale. Fabrici urât-mirositoare şi zgomotoase prelucrau resursele, transformându-le în componente mari pentru nave stelare, plăci de carcasă şi cutii protectoare pentru motoare care urmau să fie urcate pe orbită pentru a fi asamblate, formând noi nave de război.

Nimeni nu-şi bătuse capul să explice planul echipelor de sclavi. Ca nişte furnici lucrătoare, fiecare bărbat şi femeie avea repartizată o sarcină, iar supraveghetorii de echipă observau de sus forfota complexă a activităţii.

Pentru Ishmael, nu era decât o altă sarcină de lucru, murdară şi grea. În ultimii cinci ani, muncise în câmpurile de trestie, în mine şi fabrici din Starda şi din afara oraşului. Zeloşii zenşiiţi, ca şi zensunniţii mai puţin radicali, erau în continuare neliniştiţi pentru că stăpânii lor îi forţau să îndeplinească cererile tot mai mari ale războiului galactic iscat de Serena Butler.

Când Ishmael era doar un băieţel, vânătorii de sclavi atacaseră satul lui paşnic de pe Harmonthep. Răpiseră colonişti zensunniţi sănătoşi şi-i siliseră să servească pe planetele Ligii care acceptau sclavia. După mai mult de douăzeci de ani, Poritrin era acum lumea lui Ishmael, în aceeaşi măsură un cămin ca şi o închisoare. Scosese tot ce se putea din viaţa lui.

Pentru că Ishmael nu provocase necazuri evidente, când ajunsese la maturitate i se îngăduise să-şi ia o soţie. La urma urmei, stăpânii de sclavi de pe Poritrin voiau să-şi păstreze „inventarul” înfloritor; şi aveau statistici care arătau că sclavii căsătoriţi munceau mai mult şi erau mai uşor de controlat. În scurtă vreme, Ishmael învăţase s-o iubească pe puternica şi iscoditoarea Ozza. Îi dăruise două

fiice: Chamal, care avea treisprezece ani, şi mica Falina, acum în vârstă de unsprezece ani. Vieţile lor nu le aparţineau, dar cel puţin familia lui Ishmael rămăsese întreagă pe parcursul câtorva transferuri şi noi sarcini de muncă. Ishmael nu aflase niciodată dacă fusese o răsplată pentru serviciile lui acceptabile sau pur şi simplu un accident întâmplător.

Acum, în mohorâtele şantiere industriale spaţiale, scânteile portocalii şi aşchiile incandescente împroşcate de aliajele încinse transformau locul de muncă într-o viziune a Heolului, aşa cum era descris în sutrele budislamice. Şuieratul fumului sulfuros, mirosul înţepător al pulberii de metal şi al minereurilor arse sileau sclavii să-şi înfăşoare cârpe înnegrite în jurul feţei pentru a putea respira.

Lângă el văzu chipul mereu mânios şi asudat al prietenului său din copilărie, Aliid, pe care Ishmael îl redescoperise doar de curând la locul de muncă de pe şantier. Deşi nesăbuinţa aducătoare de necazuri a celuilalt bărbat îl făcea pe Ishmael să se simtă ameninţat şi stânjenit, prietenia era unul dintre puţinele firicele de care se puteau agăţa.

Chiar şi când erau copii, Aliid făcea numai belele, voia să încalce regulile, comitea acte de vandalism şi sabotaje mărunte. Din cauză că Ishmael era prietenul lui, amândoi avuseseră parte deseori de pedepse şi transferuri. Înainte ca băieţii să ajungă adolescenţi, fuseseră separaţi şi nu se mai văzuseră din nou vreme de aproape optsprezece ani.

Dar noul şi ambiţiosul proiect de construcţie al lui Tio Holtzman adunase mulţi sclavi la un loc în turnătorii şi fabrici. Ishmael şi Aliid se regăsiseră.

Acum, în zăngănitul ciocanelor şi bubuitul asurzitor al nituitoarelor, Ishmael manevra utilajul deasupra sudurilor dintre plăcile de carcasă. De-a lungul anilor, muşchii i se măriseră, ca şi ai lui Aliid. Deşi avea hainele murdare şi uzate, Ishmael îşi tundea părul şi-şi bărbierea obrajii arşi de soare, bărbia şi gâtul. Aliid, în schimb, îşi lăsa părul negru să crească lung şi-l lega la spate cu o cureluşă. Avea barba

stufoasă şi neagră ca a lui Bel Moulay, liderul zenşiit care vorbea neîngrădit şi care încercase să conducă o revoltă a sclavilor pe vremea când erau copii.

Ishmael se urcă alături de prietenul său, ajutându-l să pună la loc placa grea de metal. Aliid pornise nituitorul înainte ca fiecare dintre ei să verifice alinierea. Aliid lucra neglijent şi ştia asta, dar nobilii de pe Poritrin şi supraveghetorii de echipă nu-i penalizau niciodată, nici măcar nu le criticau munca. Una după alta, navele fuseseră asamblate în spaţiu, deasupra planetei liniştite. Până acum, zeci de aparate ameninţătoare de luptă erau adunate pe orbită ca o haită de câini de vânătoare antrenaţi, pândind o ocazie.

— E în limita toleranţelor? întrebă Ishmael cu prudenţă. Dacă nu etanşăm bine îmbinările carcaselor, am putea provoca moartea a mii de oameni din echipaje.

Aliid nu părea să-şi facă griji, în timp ce continua să manevreze nituitorul încins. Smulse cârpa unsuroasă care-i acoperea faţa, astfel încât Ishmael să-i poată vedea zâmbetul crud.

— Atunci o să-mi cer scuze de la ei când o să le aud spiritele îndepărtate strigând din adâncurile Heolului, unde trebuie să ajungă toţi cei răi. În plus, dacă nu se obosesc să testeze componentele pe orbită, merită să-i înghită vidul!

În timp ce Ishmael îşi păstrase o slujbă relativ stabilă şi-şi găsise într-o oarecare măsură fericirea cu familia lui, extrem de zbuciumatul său prieten fusese transferat de zeci de ori. Strigând ca să acopere larma din şantierul de construcţie, Aliid îi povestise despre soţia lui, pe care-o iubea pătimaş, şi despre fiul nou-născut, pe care abia şi-l aducea aminte. Dar, cu zece ani în urmă, un maistru îl prinsese pe Aliid punând sare în combustibilul unui mare polizor minier; ca pedeapsă, fusese transferat departe de grupul de lucru, şi trimis în partea cealaltă a Poritrinului.

Aliid nu-şi mai revăzuse niciodată soţia, nu-şi mai ţinuse niciodată fiul în braţe. Nimic de mirare că bărbatul era înverşunat şi furios… Dar, deşi era evident că îşi adusese

singur dezastrul asupra capului, Aliid nu voia să audă niciuna dintre poveţele lui Ishmael. Pentru el, numai oamenii de pe Poritrin erau de vină. De ce-ar fi trebuit să-i pese de viaţa membrilor echipajelor de pe navele astea?

Destul de ciudat, nici maiştrilor şi constructorilor de nave nu părea să le pese de calitate, ca şi cum ar fi fost mai preocupaţi să asambleze navele *repede* decât să le facă să funcţioneze. Sau să le facă sigure.

Ishmael se întoarse silitor la treabă. Nu merita niciodată să te cufunzi în amănunte şi întrebări care-ar fi putut stârni mânia supraveghetorilor de echipă. Timpul trecea mai uşor dacă rămânea indiferent pe dinafară, ascunzând adânc înăuntrul său scânteia propriei identităţi. La venirea nopţii, când recita sutrele pentru discipolii zensunniţi, îşi amintea de viaţa de pe Harmonthep, când îl asculta pe bunicul lui citând aceleaşi scripturi…

Pe neaşteptate, sunară clopotele de schimb, iar luminile se intensificară în interiorul rafinăriei zgomotoase. Scânteile cădeau pe sol ca nişte mici meteori, iar scripeţii ridicau utilajele înapoi către tavanul halelor. Cuvintele tunătoare din difuzoare erau descompuse într-o bolboroseală de către zdrăngănitul din fundal. Supraveghetorii în uniformă se învârteau în jurul platformelor, trimiţând echipele pe schele.

— Lordul Niko Bludd acordă tuturor oamenilor de pe Poritrin, chiar şi muncitorilor sclavi, această oră de relaxare şi de meditaţie, pentru a comemora victoria civilizaţiei asupra barbariei, triumful ordinii asupra haosului…

Zgomotul şuierat al rafinăriei şi al şantierului se domoli. Echipele de sclavi îşi întrerupseră discuţiile şi priviră spre difuzoare. Supraveghetorii stăteau pe platforme înalte, uitându-se încruntaţi la oameni ca să se asigure că erau atenţi.

Anunţul continuă, mai clar acum, cu vorbele înregistrate ale lordului Bludd:

— Astăzi se împlinesc douăzeci şi patru de ani de când trupele mele de dragoni au pus capăt unei răscoale violente

şi ilegale conduse de criminalul Bel Moulay. Acest om i-a înşelat pe sclavii noştri harnici, zăpăcindu-i cu promisiuni iraţionale care i-au ademenit să pornească o luptă fără speranţă şi fără sens. Din fericire, civilizaţia noastră a reuşit să restaureze domnia ordinii. Astăzi este aniversarea execuţiei acelui om diabolic. Sărbătorim triumful societăţii de pe Poritrin şi al Ligii Nobililor. Toţi oamenii trebuie să-şi lase deoparte neînţelegerile şi să lupte împotriva duşmanului comun, maşinile gânditoare…

Aliid se încruntă, străduindu-se să-şi înăbuşe o izbucnire sfidătoare. Ishmael ştia la ce se gândea prietenul lui. Sclavii budislamici, lucrând în industria de război, contribuiau fără să vrea la efortul militar împotriva lui Omnius. Şi totuşi, pentru captivi, stăpânii de sclavi de pe Poritrin şi maşinile erau în aceeaşi măsură demoni – numai că de tipuri diferite.

— În seara asta, toţi cetăţenii de pe Poritrin sunt invitaţi să participe la ospeţe şi festivităţi. De pe plutele aflate pe fluviu se vor lansa focuri de artificii. Sclavii sunt şi ei bineveniţi să privească, cu condiţia să rămână în zonele îngrădite desemnate. Muncind împreună, unindu-ne forţele, Poritrin poate fi sigur de victoria împotriva lui Omnius şi de eliberarea de maşinile gânditoare. Să nu uite nimeni potenţialul rasei umane!

Anunţul se încheie şi supraveghetorii de echipe aplaudară supuşi, dar sclavii nu se grăbiră să se alăture ovaţiilor. Chipul lui Aliid se întunecă pe sub barba neagră, şi-şi trase din nou cârpa ca să-şi acopere faţa; Ishmael se îndoia că şefii de echipă neatenţi îi observaseră privirea de ură absolută.

După ce se lăsă noaptea şi sclavii se întoarseră la tabăra lor din delta mlăştinoasă a fluviului, lordul Bludd inaugură festivităţile extravagante. Sute de baloane fosforescente se

înălţară spre cer. Muzica de sărbătoare plutea peste ape. Chiar şi după două decenii pe Poritrin, melodiile sunau uşor atonal şi străin pentru urechile lui Ishmael, care stătea alături de soţia lui, Ozza, şi de cele două fete.

Nobilii de pe Poritrin declarau că urmează navacreştinismul blând, bucolic, dar credinţele lor fundamentale nu se extindeau la viaţa zilnică. Urmau sărbătorile şi adoptau ornamentele religioase, dar clasele de sus de pe Poritrin nu făceau mare lucru pentru a-şi demonstra adevărata credinţă. Vreme de secole, economia lor funcţionase pe baza muncii sclavilor, încă de când renunţaseră la tehnologia sofisticată, abandonând tot ceea ce le aducea aminte de maşinile gânditoare.

Sclavii învăţau să se agaţe de orice clipă sau amintire pe care-o puteau găsi. Fiicele lui Ishmael, Chamal şi Falina, erau fascinate de spectacol, dar el rămase tăcut lângă soţie, cufundat în propriile gânduri. Sărbătoarea îi aducea aminte de represiunea brutală pe care gărzile de dragoni cu armuri aurii o desfăşuraseră împotriva insurgenţilor cu mai mult de două decenii în urmă. Lordul Bludd ordonase ca toţi sclavii să asiste la execuţia conducătorului rebel, iar el şi cu Aliid priviseră îngroziţi cum călăii smulseseră hainele de pe Bel Moulay şi-l ciopârţiseră în bucăţi. Acea răscoală le dăduse sclavilor o scurtă scânteie de speranţă, dar moartea înflăcăratului lor conducător le zdrobise spiritul şi le săpase în inimă o dâră neagră.

În cele din urmă, Ishmael şi cu ceilalţi sclavi se adunară ca să ţină o comemorare pentru Bel Moulay cel căzut. Văzu că şi Aliid venise în tabără, căutând tovărăşia lui Ishmael şi amintirile împărtăşite ale evenimentului tragic ce le marcase copilăria.

Aliid rămase în picioare lângă Ozza, foindu-se, în timp ce Ishmael recita sutrele familiare care promiteau paradisul şi libertatea finală. Ignorau sunetele fantomatice ale muzicii, ca şi bubuiturile şi pocnetele războinice ale artificiilor. La sfârşit, folosind cuvintele pe care le repetase adeseori – prea adeseori – Ishmael le spuse ascultătorilor:

— Dumnezeu vă făgăduieşte că într-o zi poporul nostru va fi liber.

Ochii întunecaţi ai lui Aliid reflectau dogoarea focului în jurul căruia se spuneau poveştile. Vorbi încet, dar limpede, neliniştindu-l pe Ishmael cu tonul de ameninţare mocnită.

— Vă jur: într-o zi ne vom afla răzbunarea!

Invenţia este o formă de artă.

TIO HOLTZMAN,
discurs de acceptare a Medaliei
pentru Curaj de pe Poritrin

În timp ce roiul de nave noi era construit rapid pe Poritrin, savantul Holtzman îşi făcea munca pe Salusa Secundus. Legendarul inventator se găsea într-un laborator izolat aflat într-una dintre cele mai sigure zone, păşind de colo până colo cu mâinile în şolduri şi încruntându-se în semn de dezaprobare. Era personajul pe care-l juca de câte ori oamenii se aşteptau ca el să facă ceva important.

Cu pereţi blindaţi şi circuite energetice separate de restul reţelei din Zimia, se presupunea că marele complex guvernamental era sigur şi protejat. În teorie, ostaticul Omnius era complet închis.

Dar acest laborator nu era amenajat aşa cum i-ar fi plăcut lui Holtzman. Prefera să-şi aleagă singur aparatele de diagnostic, sistemele de analiză şi asistenţii sclavi pe care să se poată da vina în mod convenabil dacă ceva mergea prost. Scund, cu barbă sură, pe cale să îmbătrânească, Holtzman se mândrea cu capacitatea de a administra resursele. Savantul era sigur că le putea oferi sfaturi bune acestor oameni de ştiinţă militari ai Jihadului. Dacă vorbele nu-l mai ajutau, exista posibilitatea de a transmite problema numeroşilor săi asistenţi energici, care găseau în permanenţă căi de a-l impresiona.

Din spatele barierelor solide, transparente, echipa de observatori legislativi îi urmăreau fiecare mişcare, împreună cu cogitorul Kwyna, care fusese scoasă încă o dată din locul ei de contemplare liniştită aflat în Oraşul Reculegerii. Chiar şi prin barierele impenetrabile, Holtzman putea simţi mânia şi spaima privitorilor.

În faţa lui plutea o gelsferă argintie, sclipind în timp ce se rotea în aer în interiorul câmpului suspensor invizibil. Această întruchipare a hiperminţii era complet în puterea

lui. Dacă odată îi fusese teamă să se apropie atât de mult, acum cel mai mare duşman al rasei umane părea un lucru atât de mic... O jucărie de copil! Ar fi putut ţine sfera complexă într-o mână.

Gelsfera argintie conţinea o copie completă a hiperminţii computer, deşi o versiune oarecum învechită. În timpul atacului atomic de pe Pământ, chiar la începutul Jihadului, Vorian Atreides pusese mâna pe această actualizare dintr-o navă-robot care fugea. De-a lungul anilor, „prizonierul” Ligii furnizase indicii valoroase privind planurile şi reacţiile maşinilor gânditoare.

Programele hiperminţii fuseseră copiate, disecate şi examinate de experţii în cibernetică ai Ligii. Ca o primă regulă, toate datele erau considerate suspecte, poate deformate intenţionat de Omnius, deşi o asemenea înşelăciune ar fi trebuit să fie imposibilă pentru mintea computer.

Armata Jihadului riscase câteva acţiuni militare bazate pe informaţiile obţinute de la copia hiperminţii. Când luptătorii lansaseră o ofensivă împotriva planetei ascunse de nori Bela Tegeuse, obţinuseră indicaţii amănunţite de la captivul Omnius. Dar acel atac se încheiase indecis.

Acum, după douăzeci şi patru de ani fără actualizări, informaţiile stocate în hipermintea captivă deveniseră perimate. Captivul Omnius fusese incapabil să-i avertizeze despre întoarcerea flotei de război a roboţilor împotriva Zimiei – deşi acea a doua încercare fusese zădărnicită de primero Xavier Harkonnen – şi nici nu pregătise Liga pentru masacrul neaşteptat de pe Honru, care costase viaţa atâtor colonişti fără apărare. Cu toate acestea, avusese o oarecare valoare.

Holtzman îşi scărpină coama deasă de păr, în timp ce privea sfera rotindu-se în aer. *În ciuda lipsurilor lui, ne oferă indicii. E doar o problemă de a le interpreta corect.*

— Erasmus ridica adeseori în slăvi creativitatea nesfârşită a imaginaţiei umane, se auzi o voce sintetică plictisită din difuzoarele legate la sferă, dar interogatoriile

tale au devenit anoste. După atâţia ani, n-aţi învăţat nimic de la mine care să poată fi cuprins de minţile voastre mărunte?

Holtzman strecură o mână în buzunarul halatului alb.

— O, n-am venit să te distrez pe tine, Omnius. Absolut deloc.

De-a lungul anilor, mai comunicase cu acest Omnius, dar niciodată cu o asemenea intensitate. În ultimele săptămâni în care se concentrase asupra respectivei strădanii, faimosul inventator nu reuşise să-şi asigure nicio breşă, în ciuda succeselor sale trecute, din alte domenii. Holtzman spera că nu se băgase singur în încurcătură în faţa aşteptărilor nerealiste ale tuturor.

Încercă să se întoarcă în timp, amintindu-şi cum se întâmplaseră lucrurile. Trecuse un întreg sfert de secol de când o invitase pe tânăra genială Norma Cenva să lucreze cu el. La vremea aceea o fată pipernicită şi deloc atrăgătoare, în vârstă de cincisprezece ani, Norma era răţuşca cea urâtă în comparaţie cu frumuseţea statuară a mamei sale, o magiciană puternică de pe Rossak. Dar Holtzman citise unele dintre lucrările inovatoare ale fetei şi constatase că avea multe de oferit.

Norma nu-l dezamăgise. Nu la început… Lucrase cu sârguinţă, dezvoltând o schemă ciudată după alta. Câmpurile sale de bruiaj extrem de apreciate protejau planete întregi de maşinile gânditoare, dar Norma sugerase să adapteze conceptul la scuturile portabile mai mici, folosite în scopuri ofensive pe lumile sincronizate. Norma folosise de asemenea ecuaţiile lui de câmp pentru a născoci platformele suspensoare întâlnite acum peste tot… şi, de aici, licurigloburile plutitoare, luminile care nu slăbeau niciodată. Erau fleacuri, jucării – chiar dacă unele extraordinar de populare şi de profitabile.

În aceeaşi perioadă, Holtzman şi patronul său, lordul Niko Bludd, perfecţionaseră şi scoseseră pe piaţă scuturi personale, care aduseseră profituri pe Poritrin la fel de repede pe cât reuşeau navele Ligii să aducă extrasele

conturilor de la banca centrală. Din nefericire, exploatarea comercială a licurigloburilor le scăpase de sub control. Norma Cenva îi înmânase pur şi simplu tehnologia soţului mamei ei, Aurelius Venport, a cărui firmă, Venkee Enterprises, exploatase şi distribuise dispozitivele pe scară largă.

Dar conceptele de suspensor şi de licuriglob elaborate de naiva femeie apăruseră în timpul în care lucra sub patronajul *lui,* folosind ecuaţiile *lui* originare de câmp. Lordul Bludd înaintase deja plângeri tribunalului Ligii, cerând restituirea tuturor profiturilor pe care Venkee Enterprises le culesese de pe urma folosirii neautorizate a unor tehnologii brevetate. Fără îndoială, aveau să câştige.

Acum, în timp ce savantul privea fix gelsfera argintie plutitoare, ra un vrăjitor încercând să descifreze un descântec, se întrebă ce-ar fi făcut Norma dacă ar fi fost aici. Ignorându-i sfaturile, Norma îşi dedicase ani de efort reconfigurării unui set masiv de ecuaţii derivate din munca lui iniţială pentru câmp. Nu voia să-i explice amănuntele, sugerând că nici chiar savantul n-ar fi putut să le înţeleagă. Asemenea observaţii dispreţuitoare îl iritau, dar le punea în context. În ciuda câtorva contribuţii la efortul de război, Norma îşi pierdea concentrarea asupra a ceea ce era important; devenea astfel inutilă pentru el.

În ultima vreme, după ce dăduse dovadă de o răbdare nesfârşită, Holtzman nu mai era încântat de ea. Neavând prea mult de ales, o îndepărtase de numeroasele sale alte proiecte şi căutase alţi asistenţi – tineri inventatori sclipitori, în căutarea marii descoperiri. Dădea prioritate echipei pasionate şi ambiţioase de tineri asistenţi care-l venerau, plini de aptitudini şi de ingeniozitate. Prin urmare, savantul o mutase pe Norma Cenva din spaţiul laboratorului mare aflat în turnul principal, trimiţând-o în nişte camere de lucru mult inferioare, jos, lângă docuri. Pe ea nici măcar nu păruse s-o deranjeze.

Acum se întrebă dacă ar fi putut să-i dea vreo idee pentru a-l înţelege pe Omnius.

Gelsfera arăta ca o planetă rotitoare de metal, licărind în lumina din încăpere. Atâtea iţe ale informaţiilor hiperminţii duceau în nenumărate direcţii, iar incredibil de complicata inteligenţă artificială sfida o examinare completă.

Însă marele Tio Holtzman avea nevoie să demonstreze un oarecare progres. Într-un fel sau altul.

Surâzând, scoase un mic transmiţător din buzunar. *Ceva aşteaptă să fie descoperit aici, la un nivel mai adânc. Sunt sigur de asta.*

— Acesta e doar un impuls slab, de la unul dintre generatoarele mele de bruiaj. Ştiu că va declanşa o dezordine serioasă asupra sistemelor de gelcircuite, aşa că poate o să-ţi dea un imbold suficient să cooperezi.

— Înţeleg… Erasmus mi-a explicat predilecţia umană pentru tortură.

Vocea sintetizată fu dintr-o dată perturbată de paraziţi.

O voce interveni din firida de observaţie, secundantul lui Kwyna, vorbind în numele arhaicului cogitor:

— Asta ar putea duce la stricăciuni iremediabile, savant Holtzman.

— Şi ar putea duce la răspunsuri importante, insistă omul de ştiinţă. După toţi aceşti ani, e timpul să-l punem pe Omnius la încercare. Ce-avem de pierdut în acest stadiu?

— E prea periculos, remarcă unul dintre observatorii consiliului, ridicându-se în picioare. N-am reuşit niciodată să reproducem sfera însăşi, aşa că aceasta este singura…

— Nu vă amestecaţi în munca mea! Nu aveţi niciun fel de autoritate aici!

Ca una dintre condiţiile participării la acest proiect, Tio Holtzman nu răspundea în faţa nimănui, nici măcar faţă de cogitor Kwyna. Cu toate acestea, observatorii – în cea mai mare parte politicieni needucaţi şi superstiţioşi care-i suflau în ceafă – rămâneau o pacoste sâcâitoare. Savantul ar fi preferat să le dea rapoarte şi rezumate scrise, pe care le-ar fi putut altera oricum ar fi vrut. Dar Holtzman avea altceva de câştigat aici, anumite idei pe care voia să le exploreze.

— Am fost deja interogat cu minuţiozitate, sublinie

Omnius cu voce egală. Presupun că aţi folosit bine informaţiile militare, amplasamentele flotei, strategiile cymecilor…

— Totul este mult prea învechit ca să ne fie de vreun folos, minţi Holtzman.

În realitate, armata Jihadului pusese la cale şase raiduri surpriză asupra forţelor maşinilor gânditoare în primii ani după obţinerea sferei, folosind informaţiile de la Omnius în favoarea ei. Maşinile păruseră atât de previzibile atunci, în cursul operaţiunilor militare, folosind iarăşi şi iarăşi vechile metode, zburând pe aceleaşi trasee galactice, aplicând manevre defensive şi ofensive familiare.

Flotele maşinilor atacau sau se retrăgeau bazându-se pe probabilităţi, calculate în detaliu de sistemele de computere de la bord. Pentru conducătorii Jihadului, era pur şi simplu o problemă de a determina ce era mai probabil să facă inamicul. Se întindeau capcane, arătând pretinse slăbiciuni ale Jihadului pentru a atrage în ele forţele maşinilor. Apoi, exact în momentul potrivit, capcana se închidea, iar trupele ascunse ale Jihadului se năpusteau să ucidă. Multe flote ale roboţilor fuseseră distruse în asemenea bătălii.

Totuşi, după succesele iniţiale, maşinile gânditoare începuseră să „prevadă” că aveau să fie păcălite şi nu mai erau atât de uşor de amăgit. În ultimii şapte ani, informaţiile lui Omnius avuseseră o valoare din ce în ce mai mică.

Zâmbind, Holtzman se concentră din nou asupra gelsferei sclipitoare din faţa lui.

— Nu mi-ar plăcea câtuşi de puţin să-ţi şterg toate gândurile cu un singur impuls, Omnius. Îmi ascunzi ceva, nu-i aşa?

— N-aş putea ascunde nimic în faţa marii abilităţi ştiinţifice şi tehnice a savantului Tio Holtzman, ripostă vocea, cu o nuanţă stranie de sarcasm.

Dar cum putea un computer să fie… sarcastic?

— Lumea spune că eşti Satan într-o sticlă…

Savantul ajustă calm transmiţătorul şi auzi ca răspuns

sunetele ascuţite ale maşinii.

— Mai degrabă Satan în lanţuri, aş spune. N-o să ştii niciodată exact ce amintiri am şters, ce gânduri şi ce hotărâri ai pierdut…

Observatorii legislativi se foiră. Până acum, omul de ştiinţă nu vătămase cu adevărat mingea argintie. Cel puţin aşa credea; unul dintre asistenţii săi inventase acest dispozitiv special.

— Eşti gata să-mi spui secretele tale?

— Întrebarea ta este vagă şi lipsită de sens. Fără precizări, nu pot răspunde.

Glasul lui Omnius nu suna sfidător; afirma pur şi simplu un fapt.

— Toate bibliotecile şi bazele de date primitive de pe această planetă nu ar putea cuprinde datele pe care le păstrez în hipermintea mea…

Holtzman se întrebă ce se aştepta Consiliul Jihadului să descopere. Deşi se comportase cu o pasivitate reticentă, hipermintea captivă fusese relativ dispusă să coopereze. Privind mânios sfera, se pregăti să ajusteze emiţătorul de impulsuri la un nivel mai mare.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să-l văd pe Omnius zvârcolindu-se de durere, este suficient deocamdată, savant Holtzman!

Marele Patriarh Iblis Ginjo intră în încăperea securizată, trecând vioi de bariere şi intrând în laborator. Purta unul dintre sacourile lui negre obişnuite, garnisite cu broderii aurii.

Ştiind că putea şterge cu uşurinţă toate gelcircuitele cu o singură rafală a emiţătorului său de bruiaj, omul de ştiinţă se stăpâni şi opri dispozitivul. Holtzman se uită în spate, către baricadele de plaz, observând că trei dintre însoţitorii cu înfăţişare anonimă ai lui Iblis, din Jipol, luaseră prudent poziţii în apropierea celor mai agitaţi reprezentanţi.

Sfera argintie de actualizări, plutind încă în aer, spuse cu voce tare:

— N-am mai încercat niciodată o… senzaţie exact ca

asta.

— Ai simţit echivalentul pentru o maşină a durerii umane. Cred că erai pe cale să ţipi…

— Nu fi absurd!

— Destul de ciudat, computerele pot fi la fel de încăpăţânate ca şi oamenii, comentă Holtzman, iritat, către Marele Patriarh.

Iblis afişă un surâs uşor, deşi i se încreţise pielea la auzul vocii sintetizate a lui Omnius. Ura hipermintea computer, ar fi vrut să apuce o daltă şi s-o zdrobească.

— Nu voiam să te deranjez, domnule savant. Am venit pur şi simplu s-o caut pe cogitor Kwyna.

Privi meditativ spre creierul străvechi din containerul de păstrare.

— Am multe idei şi întrebări. Poate că o să mă ajute să-mi adun gândurile…

— Sau să răstălmăceşti şi alte scripturi? replică secundantul cu robă galbenă pe un ton monoton.

Iblis era alarmat de îndrăzneala lui.

— Dacă înţelesurile nu sunt clare pentru nimeni, cine poate spune că le *răstălmăcesc?*

— Pentru că mor oameni de fiecare dată când tu găseşti înţelesuri în rune vechi sau în scrieri antice.

— Mor oameni în orice război.

— Şi mai mulţi oameni mor într-un Jihad…

Marele Patriarh lăsă să se vadă o scânteie de furie, apoi zâmbi larg.

— Vezi, domnule savant? Acesta este exact tipul de dezbatere pe care aş dori să-l am… deşi aş prefera mai mult timp în particular, dacă îmi va îngădui cogitorul?

Ochii lui negri aruncau fulgere.

Frustrat de lipsa de succes împotriva hiperminţii captive, Holtzman îşi adună aparatura.

— Din păcate, n-am timp acum să continuu această serie de interogatorii. O navă de linie este programată să plece în scurt timp spre Poritrin, şi am obligaţii importante în lumea mea natală.

Îl privi cu atenţie pe Iblis.

— Ăă… proiectul sugerat de primero Atreides…

Marele Patriarh îi zâmbi.

— Dacă planul ar reuşi să nu fie tocmai „ştiinţific”, s-ar putea să ducă totuşi de nas maşinile gânditoare.

Holtzman sperase să plece din Zimia în triumf, dar săptămânile petrecute aici fuseseră supărător de neproductive. Data următoare, avea să-şi aducă unii dintre cei mai buni asistenţi; ei ar fi putut găsi o cale să rezolve problema. Se hotărî să n-o includă şi pe Norma Cenva.

Deşi Norma Cenva a descoperit mari revelaţii în urzeala cosmosului, câteodată nu putea distinge noaptea de zi sau un loc de altul. Poate că nu avea nevoie să identifice asemenea lucruri, din cauză că era capabilă să străbată un întreg univers în minte.

Era creierul ei capabil să adune cantităţi uriaşe de date şi să folosească această informaţie pentru a recunoaşte evenimente la scară mare şi tendinţe complexe? Sau era de fapt un soi de fenomen extrasenzorial inexplicabil, care-i îngăduia să depăşească abilităţile cugetătoare ale oricărei persoane ce trăise înaintea sa? Sau ale oricărei maşini gânditoare? Multe generaţii mai târziu, biografii aveau să discute aprins despre puterile ei mentale, dar Norma însăşi poate că n-ar fi rezolvat disputa. În mod realist, i-ar fi păsat mai puţin cum funcţiona creierul său decât îi păsa de performanţele efective ale minţii şi de rezultatele incredibile ale cercetărilor pe care le desfăşura.

„Norma Cenva şi Ghilda Spaţială”,
o însemnare confidenţială a Ghildei

Oriunde era, orice făcea, totul contribuia cu materie primă la uzina neobosită a minţii lui Norma Cenva.

Pentru motive care nu-i fuseseră explicate, Holtzman îi mutase birourile şi spaţiul pentru laborator într-o clădire mai mică şi mai ieftină de lângă magaziile de pe malul fluviului Isana. Încăperile erau înghesuite, dar ei îi trebuiau prea puţine înlesniri în afară de timp şi singurătate. Nu mai avea acces la sclavii speciali, a căror singură treabă era să rezolve ecuaţii; acum, rezolvatorii captivi erau destinaţi sarcinilor mai profitabile propuse de alţi asistenţi – mai tineri şi mai ambiţioşi – ai savantului. Pe Norma n-o deranja – într-adevăr, prefera să-şi facă singură calculele. Îşi petrecea zilele intrând şi ieşind dintr-o stare de transă, urmărind în minte fluxul de ecuaţii de grad superior.

De ani de zile plutea în derivă pe o mare de ecuaţii pe care nu le-ar fi putut explica niciodată lui Holtzman sau

oricărui alt teoretician al Ligii. Era absorbită în propria ei viziune şi, de fiecare dată când rezolva enigma a încă unui grăunte de nisip de pe un ţărm matematic vast, se mai apropia cu un pas de găsirea unui port sigur.

Avea să înveţe cum să plieze spaţiul... să traverseze distanţe imense fără să se mişte cu adevărat. *Ştia* că era posibil.

De ochii lumii, savantul Holtzman o păstra încă în echipa extinsă, ca asistentă, dar micuţa femeie încetase să mai lucreze la orice altceva în afara amplelor ei calcule ciclice. Nimic altceva n-o interesa.

Din când în când, mai trecea pe la ea şi încerca s-o atragă în conversaţie ca să vadă cu ce se ocupă. Înţelegea însă prea puţin din ce-i explica femeia, iar anii treceau. Lui Norma îi trecu prin minte că el ar putea să prefere s-o ţină undeva unde s-o poată monitoriza.

Deşi nu-i oferise niciun progres recent pe care să-l poată revendica pentru el însuşi, îl surprinsese de multe ori înainte. De la începutul Jihadului, modificase scuturile lui Holtzman de pe navele Armadei Ligii astfel încât nu se mai supraîncălzeau atât de lepede în toiul bătăliei. Acumularea termică rămânea încă o fisură în sistem, dar scuturile ei erau semnificativ îmbunătăţite faţă de versiunea originală.

Patru ani mai târziu, Holtzman oferise pentru scuturile sale o tehnică „pâlpâie şi trage”, un sistem de sincronizare atentă care permitea ca o navă a Ligii să tragă în timpul unor pauze de microsecunde în funcţionarea scuturilor. Norma îi finisase calculele, împiedicând încă un accident. Nu îndrăznise niciodată să-i spună ce făcuse, ştiind că el ar fi fost indignat şi ar fi început să-şi caute scuze.

În ultimii opt ani, lucrase în laboratoarele sale personale, urmându-şi propriile capricii în materie de cercetare. În mijlocul spaţiului de lucru aglomerat al micului complex, Norma rezervase doar porţiuni mici pentru gătit, dormit şi igienă personală. Asemenea necesităţi umane erau secundare pentru ea, în timp ce produsele minţii erau de importanţă maximă. Holtzman îi acorda încă un nivel minim

de finanţare, deşi Norma avea nevoie doar de resursele propriei sale minţi, din moment ce munca ei era în primul rând teoretică. Deocamdată…

De trei zile, Norma muncise fără întrerupere la o manipulare deosebit de complexă a ecuaţiilor embrionare ale lui Holtzman. Aplecată deasupra mesei de lucru modificate pentru a se adapta staturii ei pitice, mânca şi bea puţin, nevrând să se lase sâcâită de cerinţele trupului fizic.

Deşi se născuse ca fiică a conducătoarei magicienelor de pe Rossak, Norma îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii aici, pe Poritrin, nu în calitate de cetăţean ci ca vizitator, invitată de savantul Holtzman. Cu multă vreme în urmă, când severa mamă a lui Norma o privea doar ca pe un eşec şi o dezamăgire, Holtzman observase geniul tăcut al fetei şi-i dăduse ocazia să lucreze cu el.

În tot acest timp, primise puţine distincţii. Modestă dar devotată, Norma n-avea nimic împotrivă să fie pusă în umbră de marele om. În felul ei fără pretenţii, muncea din patriotism şi nu voia decât să fie sigură că tehnologia avansată era pusă în slujba Jihadului.

De-a lungul anilor, Norma îl protejase de fapt pe Holtzman, vânând inconsecvenţele stânjenitoare care ar fi putut duce la consecinţe dezastruoase. Făcuse acest lucru din recunoştinţă, pentru că era patronul ei. Dar când îşi dăduse seama că savantul petrecea atâta timp bătându-se pe burtă cu nobilii încât realiza prea puţine de unul singur, începuse să petreacă mai puţin timp încercând să-i salveze imaginea şi îşi dedicase întreaga concentrare propriilor sale cercetări.

Găsea actualul lui proiect costisitor deosebit de nesăbuit din punct de vedere ştiinţific. Să construieşti o uriaşă flotă fictivă pe orbită! Nu era decât o cacealma, o iluzie. Chiar dacă schema funcţiona, aşa cum insistase primero Atreides că se va întâmpla, Norma credea că savantul ar fi trebuit să-şi îndrepte resursele intelectuale spre ceva mai incitant decât fumul şi oglinzile.

Din jalnicul ei loc de muncă de lângă docuri, putea auzi ciocănitul şi murmurul de la fabricile şi şantierele navale din noroaiele Isanei. Turnătoriile şuierau; aburul şi scânteile ieşeau din liniile de asamblare. Şlepurile duceau încărcături de minereu la şantiere şi scoteau de acolo componentele terminate.

Din fericire, când Norma îşi concentra gândurile, tot ceea ce ar fi putut s-o distragă se stingea în fundal.

În cele din urmă, flămândă şi deshidratată, cu trupul tânjind după odihnă, Norma îşi lăsă capul pe teancurile de ecuaţii mâzgălite, ca şi cum simbolurile ar fi putut continua să-i pătrundă în minte prin osmoză. Chiar şi în somn, inconştientul continua să prelucreze formulele pe care le trecuse în revistă…

Ecuaţiile matematice se roteau prin mintea ei adormită. Putea să repartizeze sarcinile pe compartimente, destinând secţiuni separate ale creierului să îndeplinească funcţii specifice, având ca rezultat un proces coordonat de producţie de masă în cortexul ei cerebral. După atâta vreme, întreaga simulare iterativă ajunse la un punct culminant, iar ea îşi simţi eul care visa ridicându-se din abisuri prin catacombele minţii.

Brusc, Norma îşi îndreptă spatele, gata să cadă de pe scaunul înălţat. Ochii injectaţi se deschiseră, dar fără să vadă nimic în preajmă. Înconjurată încă de un vis extrem de intens, Norma privea dincolo de depărtări nesfârşite, ca şi cum impulsurile gândurilor ei se puteau întinde de la un capăt al universului la altul şi să aducă laolaltă părţile aflate la distanţă, pliind ţesătura fundamentală a spaţiului. După zilele fără odihnă, subconştientul său lăsă în cele din urmă piesele mozaicului să se aşeze la locul lor.

În sfârşit!

Deveni conştientă de sşinele ei fizic, de inima care-i bătea atât de tare încât ameninţa să-i spargă toracele. Trase în piept o gură de aer, dar căută cu disperare să rămână concentrată, să nu-i scape printre degete ceea ce visase. Răspunsul!

Când se trezi, mintea ei se agăţă de revelaţie, prinzând-o ca pe un fluture într-o plasă. Avu viziunea unor nave spaţiale grandioase, traversând universul fără să se mişte, dirijate de navigatori preştienţi care puteau vedea căi sigure prin spaţiu. Companii imense şi imperii urmau să se ridice pe această fundaţie, şi avea să se producă o mutaţie fundamentală în natura războiului, a călătoriilor şi a politicii.

Tio Holtzman nu prevăzuse niciodată asemenea consecinţe ale ecuaţiilor sale. Acum n-ar fi fost în stare să le vadă. Norma nu îndrăznea să-şi risipească timpul. Savantul avea s-o provoace, să-i pună la îndoială calculele „de nedovedit”, şi nu voia să piardă un timp preţios răspunzându-i. Muncise prea mult, potenţialul era prea mare. Această breşă era numai a *ei!*

Nu era câtuşi de puţin interesată de drepturile de proprietate sau de onorurile pentru descoperire, dar trebuia să fie sigură că ideea avea parte de exploatarea comercială şi militară pe scară largă pe care o merita. Savantul Holtzman n-ar fi înţeles măreţia a ceea ce făcuse; ar fi lăsat-o să alunece în obscuritate.

Nu, Norma trebuia să găsească o altă cale. *Viitorul mă aşteaptă.* Surâzând, lăsă să-i scape un oftat lung, încet. Ar fi trebuit să se gândească la această posibilitate cu multă vreme în urmă. Ştia exact unde să obţină finanţarea independentă de care avea nevoie pentru cercetare, dezvoltare şi producţie.

Privind înapoi prin lentila măritoare a timpului, bărbaţii şi femeile din viitor văd personalităţile Marii Revolte ca pe nişte uriaşi. O asemenea impresie nu provine din distorsiunea lentilei, nici din procesul de înfrumuseţare care generează mitologia. În schimb, eroii Jihadului erau în mare parte aşa cum ni-i amintim acum; se ridicau la înălţimea ocaziei când omenirea avea nevoie de ei mai mult decât oricând înainte.

PRINŢESA IRULAN,
Lentila timpului

După un deceniu de construcţii, sculptură şi lustruit, monumentul în onoarea victimelor de război din timpul Jihadului era în sfârşit terminat. Aurelius Venport, a cărui companie comercială Venkee Enterprises făcea parte dintre cei mai mari donatori, primi un loc foarte bun la ceremonia de dezvelire din Zimia.

Noaptea era răcoroasă, iar întunericul era alungat de către reflectoarele şi clădirile iluminate din jurul pieţii centrale. Mulţimea forfotea pe aleile şi străzile apropiate, ţinută la distanţă de tribunele elegante pentru notabilităţi aşezate în piaţa asemănătoare unui parc.

Venport sorbi atent dintr-un pahar striat, plin cu champia spumoasă; nu-i plăcuse niciodată dulceaţa greţoasă a băuturii uşor alcoolice de pe Rossak, dar era unul dintre exporturile principale ale companiei. Livrase pe Salusa Secundus o încărcătură plină din ultima recoltă, doar pentru acest eveniment.

Monumentul era izbitor, ca din altă lume, alcătuit din doi stâlpi în stil liber, având curbe line şi forme organice, reprezentând umanitatea, care se înălţau deasupra unui monolit paralelipipedic, răsturnat şi spart la picioarele lor. Simboliza victoria vieţii asupra maşinilor.

Un monument identic fusese construit pe Giedi Prime, un loc în care avuseseră loc groaznice pierderi de vieţi omeneşti, dar şi o victorie importantă asupra maşinilor.

Dacă planurile merseseră aşa cum era de aşteptat, un al doilea monument era şi el terminat şi gata să fie dezvelit în acelaşi timp cu acesta. Într-una dintre călătoriile de afaceri în Giedi City, Venport văzuse zona de lucru fremătătoare şi structura uriaşă înălţându-se şi acolo.

Cu un deceniu în urmă, când Jihadul clocotea şi se extindea deja de paisprezece ani printre sistemele stelare, Xavier Harkonnen fusese în fruntea mişcării care urmărea să ridice un monument potrivit pentru cei măcelăriţi de maşinile gânditoare. În cei doi ani dinainte, maşinile gânditoare atacaseră şi cuceriseră mica colonie de pe Ellram, apoi loviseră şi – cu mari pierderi – fuseseră alungate din colonia Peridot. Un grup de soldaţi ai Jihadului, entuziaşti şi necugetaţi, lansaseră propria lor ofensivă răzbunătoare împotriva lumii sincronizate principale a Corrinului. Fuseseră însă ucişi cu toţii. Martiri pentru cauză…

În tumultul care urmase atâtor piedici, primero Harkonnen ceruse construirea de monumente, astfel încât soldaţii căzuţi să nu fie uitaţi niciodată. Serena Butler, încă viceregе interimar, deşi se retrăsese în Oraşul Reculegerii, adăugase şi sprijinul ei acestui proiect, folosindu-şi influenţa pentru a obţine susţinere financiară de la liderii politici şi de afaceri.

Mişcat de rugăminţile Serenei, după ce văzuse cu ochii lui unele dintre cele mai dificile lupte împotriva maşinilor gânditoare, Aurelius Venport se hotărâse să-şi aducă aportul, în ciuda obiecţiilor iniţiale ale partenerului său de afaceri, Tuk Keedair. De la începutul jihadului, profiturile Venkee Enterprises crescuseră substanţial pentru că navele comerciale transportau materiale de război şi provizii pentru coloniile aflate în suferinţă. Obţineau de asemenea mari profituri exportând obiecte de lux din ce în ce mai populare, cum ar fi licurigloburile şi, cel mai rentabil dintre toate, melanjul de mirodenie de pe Arrakis.

Venport se mândrea cu perspicacitatea sa în materie de afaceri, cu abilitatea de a recunoaşte posibilităţile de a face

bani şi de a-i valorifica. Liga Nobililor era vastă şi deschisă pentru comerţ. Datorită accesului la substanţele farmaceutice de pe Rossak, la melanjul de pe Arrakis şi la licuriglobурile şi suspensoarele inventate de Norma, îşi sporise avantajele cât de mult fusese posibil, ceea ce-i dădea o satisfacţie imensă.

Fosta lui parteneră, Zufa Cenva, insistase întotdeauna că el nu avea să fie niciodată bun de nimic, şi nici fiica ei pitică. Amândoi dovediseră că Zufa se înşelase.

Trecuseră mulţi ani de când fusese iubitul şi partenerul conducătoarei magiciene. În tot acest timp, Zufa nu crezuse niciodată că Venport, cu interesele lui comerciale, sau Norma, cu joaca ei cu matematica, vor face vreodată ceva îndeajuns pentru luptă.

Chiar şi când Venport contribuise personal cu destule credite la plata unei mari părţi a monumentului din Zimia, nu se aşteptase ca Zufa să fie impresionată. Severa femeie îşi dedicase viaţa şi sufletul Jihadului, antrenând magicienele care se aruncau asupra fortăreţelor cymecilor ca nişte bombe psihice sinucigaşe. Deloc surprinzător, Zufa considera donaţia lui, ca şi proiectul propriu-zis al monumentului, ca pe o risipă frivolă de bani care-ar fi fost mai bine folosiţi pentru cumpărarea de arme sau pentru construirea de noi nave de război.

Venport zâmbi în sinea lui la acest gând. În afară de orice altceva, Zufa era consecventă şi previzibilă. Împotriva oricărei raţiuni, o iubise şi o admirase încă din ziua în care se întâlniseră. Dar, în termeni de afaceri, pentru capitalul său emoţional nu fusese niciodată o investiţie care să merite.

Aşezat în tribunele amplasate în aer liber, lângă o tânără foarte frumoasă – una dintre nepoatele lui care crescuseră mari? — viceregele demisionat Manion Butler prinse privirea lui Venport şi zâmbi prietenos. Alături, tatăl adoptiv al lui Xavier Harkonnen, bătrânul şi demnul Emil Tantor, stătea singur, părând somnoros.

Un servitor zâmbitor îi oferi încă un pahar de champia, pe

care Venport îl refuză. Se rezemă şi aşteptă spectacolul. Publicul tocmai începea să devină agitat, dar Marele Patriarh Iblis Ginjo era un maestru al sincronizării şi avea să înceapă exact când entuziasmul ajungea în punctul culminant şi înainte ca mulţimea să-şi piardă răbdarea.

Deşi Marele Patriarh ajunsese la ceremonie la timp, încadrat de gărzile ameninţătoare ale Jipolului, voia ca oaspeţii de vază să se perpelească în timp ce mulţimile mai mari cumpărau suveniruri şi ţineau strâns buchete de gălbenele strălucitoare, floarea lui Manion.

Venport se întoarse în direcţia uralelor crescânde şi-i văzu pe Iblis Ginjo şi pe Serena Butler făcându-şi marea intrare. Serena purta roba ei obişnuită, tivită cu purpuriu, de un alb atât de imaculat, încât arăta ca un înger întrupat. Cu chipul colţuros împietrit într-un surâs încrezător, Marele Patriarh, înveşmântat într-o haină neagră elegantă, cu broderii aurii, o însoţea pe estradele ornamentate, în timp ce lumini orbitoare aruncau halouri luminoase în jurul lor.

Iblis era urmat în tăcere de frumoasa lui soţie, Camie Boro. În mod evident, aceasta nu era o partidă bazată pe dragoste, ci o căsătorie-trofeu; în timpul ascensiunii sale spre putere, bărbatul alesese, cu perspicacitate, o femeie cu o moştenire impecabilă, o descendentă directă a ultimului conducător al Vechiului Imperiu.

În jurul gâtului lui Iblis atârna un lanţ prismatic, susţinând un medalion de cuarţ verde-albăstrui de Hagal. Poate o parte a averii soţiei sale. Nimeni nu se întreba de unde obţinea Marele Patriarh banii pentru asemenea obiecte de lux sau pentru alte aspecte ale stilului său opulent de viaţă. Valoarea lui pentru Ligă nu se putea măsura în termeni băneşti. Era înconjurat doar de propria lui mitologie în curs de formare…

Iblis ridică mâinile, iar vocea lui bubui prin amplificarea răsunătoare:

— Când vedem acest monument, trebuie să ne aducem aminte de cei care au plătit preţul ultim în lupta împotriva maşinilor gânditoare. Dar trebuie să ne amintim şi *pentru*

ce au luptat.

Serena făcu un pas înainte şi continuă cu vocea ei limpede, plină de pasiune:

— Acest monument nu este doar o amintire a eroilor căzuţi, ci un simbol al încă unui pas către victoria noastră finală asupra lui Omnius!

Cu un fulger strălucitor ca o stea care explodează, două săgeţi de lumină izbucniră în sus, luminând monumentul şi întregul parc. Un bazin cu apă liniştită deveni o oglindă de stele sub cerul nopţii, împodobită la un capăt de fântâni arteziene. Reflectoarele se aprinseră mai intens, ca şi cum ar fi încercat să se întreacă unele pe altele, fântânile aruncară apa mai sus, iar uralele mulţimii se transformară într-un tunet asurzitor. Gălbenele portocaliu-deschis fură împrăştiate pe iarbă şi în bazine; parfumul lor îmbătător plutea prin aerul serii.

Când Serena Butler căzu în genunchi pe scenă şi începu să plângă, jumătate din public suspină şi suferi alături de ea, pentru copilul său pierdut şi pentru cei căzuţi pe care cu toţii îi iubiseră.

Apoi, târât de entuziasmul copleşitor al spectatorilor, Venport se ridică în picioare şi aplaudă spectacolul. Conducătorii Jihadului ştiau cu siguranţă cum să impresioneze mulţimea.

*

După aceea, în timp ce populaţia din Zimia sărbătorea târziu în noapte, Iblis Ginjo şi soţia lui participară la o recepţie protocolară şi exclusivă în curtea pentru întruniri a Muzeului Cultural de pe Salusa.

Licurigloburile pluteau pe deasupra, revărsând culori festive, schimbătoare, asupra tribunelor în aer liber. Fluturi de noapte zburau în jurul reginelor-nopţii care înfloreau în straturi la marginea curţii. Oaspeţii importanţi stăteau de vorbă fără prea multă ceremonie.

Splendidă, cu bijuteriile şi hainele ei impecabile, Camie Boro se asigura întotdeauna că era văzută alături de soţul său atunci când îşi făceau intrarea, dar nu voia niciodată să „risipească” o petrecere rămânând agăţată de braţul lui. Avea propriile planuri şi relaţii şi se apucase să facă schimb de favoruri, creând o ţesătură de obligaţii subtile. Iblis zâmbi în urma ei, apoi se întoarse spre ţintele vizate de sine însuşi, aflate în mulţimea bine îmbrăcată; el şi cu soţia sa aveau îndatoriri clar delimitate.

Marele Patriarh văzu un bărbat înalt – cu trăsături aristocratice, ochi albastru-deschis şi păr negru, cârlionţat, înspicat cu gri – stând în picioare lângă o casetă mică de plaz. Bărbatul deschise capacul şi expuse câteva zeci de produse pe bază de melanj care fuseseră create de compania lui. Mulţi nobili erau deja încântaţi de mirodenia rară şi costisitoare, iar Aurelius Venport pierdea rareori ocazia de a-şi arăta mărinimia – şi de a seduce nişte clienţii în plus – oferind mostre gratuite.

În timp ce oaspeţii se îndreptau spre ceea ce voiau să încerce – bere de mirodenie, prăjituri cu melanj sau acadele cu mirodenie – Venport scoase din cutie câte un pic din toate.

— Gratuit. Dacă există cineva care nu este familiarizat cu binefacerile melanjului, vă rog, veniţi să aflaţi.

Se spune că melanjul provoacă dependenţă, se gândi Iblis, venind în faţă.

Şi incontestabil binefăcător! Mai gustase mirodenie şi înainte, deşi fusese puternic diluată şi aproape lipsită de aromă.

— Aş dori o mică mostră pură, domnule director Venport. Ceva căruia să-i pot simţi gustul…

Patricianul de pe Rossak zâmbi. Exagerându-şi pronunţia pentru a-l impresiona pe demnitar, spuse:

— Pentru Marele Patriarh al Jihadului, sunt onorat! Am adus la această întâlnire doar ce aveam mai bun. Cele mai alese preparate de mirodenie…

Scoase o cutiuţă plată, discoidală, nu mai mare decât o

monedă.

— Pune-o pe limbă… Las-o să-ţi pătrundă simţurile şi să ţi se infiltreze până la capăt în suflet.

Când Venport deschise căpăcelul, Iblis se uită înăuntru, observând pudra densă, portocaliu-roşcată, şi vârî un deget în substanţă. O găsi surprinzător de nisipoasă la atingere. Aruncând o privire în sus, spre licurigloburile care pluteau deasupra adunării, îşi aduse aminte că şi acestea erau produse de succes ale Venkee, deşi tehnologia era implicată în prezent într-o dispută plictisitoare şi neghioabă despre patente.

Ezită, uitându-se la pudra de mirodenie de pe deget.

— În adunarea Parlamentului, cu câteva zile în urmă, nu l-am auzit pe senatorul Hosten Fu vorbind despre o dispută dintre compania ta şi guvernul de pe Poritrin? Ceva despre drepturile asupra licurigloburilor?

Iblis avea îndoieli în legătură cu savantul Holtzman şi cu patronul lui plin de ifose, dar până acum Aurelius Venport făcuse asupra lui impresia unui om de afaceri extraordinar de abil.

— Norma Cenva este un om de ştiinţă foarte talentat, care l-a ajutat pe savantul Holtzman să obţină faimă şi succes. Este în acelaşi timp şi o bună prietenă a mea, dar relaţia se vădeşte a fi una… complicată.

Venport se încruntă, ca şi cum tocmai ar fi înghiţit ceva cu gust groaznic.

— Norma a creat singură tehnologia suspensoare folosită la licurigloburi şi a oferit-o companiei mele pentru a fi valorificată pe piaţă. Acum, că Venkee a cheltuit o avere pentru a perfecţiona şi vinde licurigloburile pe tot cuprinsul Ligii – timp în care Poritrinul n-a ridicat niciun deget să dea o mână de ajutor – lordul Bludd crede dintr-o dată că are dreptul la profiturile noastre…

În spatele lui Venport se adunaseră şi alţi invitaţi, sperând să obţină mostre gratuite de melanj, dar nu-i întrerupseră discuţia cu Marele Patriarh.

Iblis surâse.

— Şi totuşi, tehnologia a fost inventată pe Poritrin, în laboratoarele lui Holtzman, nu-i aşa? Finanţată de lordul Bludd? Din ceea ce afirmă senatorul Fru, consiliul de pe Poritrin a trimis documente semnate de Norma Cenva, atestând că toate progresele făcute în timpul colaborării cu Holtzman urmau să rămână în proprietatea guvernului.

Venport oftă, cu buzele curbate într-un zâmbet indulgent, care-l surprinse pe Iblis.

— Nu mă îndoiesc că savantul Holtzman a păcălit-o să semneze asemenea transmitere a drepturilor. Norma era abia o adolescentă când s-a dus să lucreze pentru el. Fata este total devotată cercetărilor ei şi n-a fost niciodată… pricepută la politică!

Iblis coborî ochii la pudra de mirodenie de pe deget. Pielea părea să-l furnice, foarte puţin.

— Atunci, cum rezolvăm asta?

Venport nu arăta din cale-afară de îngrijorat.

— Sunt om de afaceri, domnule. Am fost întotdeauna capabil să negociez aranjamente şi să mediez dispute. Împrejurarea de faţă va cere pur şi simplu ceva mai multă fineţe decât de obicei. O să găsesc eu o cale…

Făcu un semn cu capul spre mirodenia din mâna lui Iblis.

— Dar să nu ne necăjim cu asta. Abia aştept să aflu ce părere ai despre melanj.

Iblis deveni conştient de oamenii care-l priveau insistent, observându-i poate ezitarea. Nu îndrăznea să arate aici nicio urmă de teamă. Tot ceea ce făcea Marele Patriarh era cercetat şi comentat în amănunt. Puse melanjul pe limbă şi închise gura.

— Se spune că forma cea mai pură de melanj ar avea multe faţete… precum acel medalion nepreţuit pe care-l porţi, adăugă Venport. Melanjul îşi arată un alt aspect fiecărui om care-l gustă.

Iblis se simţea… altfel. Nu prea reuşea să încadreze senzaţia, pentru că nu mai încercase înainte nimic asemănător. Pulsul i se acceleră, apoi încetini, apoi iar acceleră şi iar încetini. O senzaţie atât de curioasă! După

care încetini şi mai mult şi, într-o stare de seninătate completă, aproape că putu privi în propria lui minte şi în propria inimă. Abia reuşi să formeze cuvinte şi să le rostească.

— Uluitor. De unde... Ai… obţinut această… mirodenie?

Venport îi zâmbi.

— Ei, hai, trebuie să-mi dai voie să păstrez câteva secrete comerciale!

Îi oferi lui Iblis încă o mostră de melanj, iar Marele Patriarh o lua fără să ezite.

— Crede-mă, zise omul de afaceri, chiar dacă ţi-aş spune de unde vine mirodenia, nu-i un loc pe care ţi-ai dori să-l vizitezi.

Nu socoti ce-ai pierdut. Socoteşte doar ce mai ai încă.
Sutră zensunnită de prim ordin

Caravanele cu mirodenie porneau în amurg, de îndată ce arşiţa zilei începea să se domolească. În pustietatea din adâncul deşertului, echipele de culegători de melanj ai naibului Dhartha nu se osteneau să se ascundă de cei din afară. Ar fi trebuit să fie mai prevăzători…

Selim Călăreţul Viermilor şi discipolii săi îi urmăreau de zile întregi.

Ascuns împreună cu luptătorii săi sus, pe crestele stâncilor, Jafar folosi o oglindă ca să trimită un ultim mesaj pregătitor, îndreptând semnalul luminos spre locul unde aştepta Selim.

În spatele bolovanilor de dedesubt, omul legendar al deşertului stătea ghemuit confortabil, alături de Marha cea cu ochii mari. În luna care trecuse de când se alăturase grupului lor de proscrişi, tânăra bătăioasă nu încetase să-l impresioneze. Era întotdeauna gata să-i asculte viziunile şi să înveţe. Mai presus de orice, îi executa ordinele fără să pună întrebări, şi astfel supravieţuise încercării. De câte ori Marha reuşea să-şi depăşească veneraţia faţă de poziţia lui aproape mitică, îl privea cu o intensitate vie, dar inocentă, care îi atingea bărbatului coardele sensibile ale inimii.

Selim se gândea că avea să fie un adaos valoros la trupele sale de comando. Chiar dacă îi zâmbea şi-i încuraja ambiţiile, nu voia ca Marha să devină prea încrezătoare în sine, aşa cum ajunsese Biondi înainte să moară. Voia s-o aibă în preajma lui mai multă vreme.

— Uită-te cu atenţie şi vezi ce fac.

Selim făcu un semn din bărbie către siluetele îndepărtate care duceau pachete şi încărcau nişte maşini de teren vechi şi uzate.

— Fură melanj de la Shai-Hulud şi-l vând străinilor…

Marha se cuibări în întuneric, îndârjită de vederea caravanei care începea să se pună în mişcare.

— Am lucrat şi eu în asemenea echipe, Călăreţ al Viermilor. Culegătorii îşi fac tabăra pe pietre, dar în timpul zilei aleargă pe nisipuri, scormonesc după mirodenie şi fug înapoi la adăpost, înainte ca viermii să vină după ei.

— Shai-Hulud îşi apără comoara, comentă Selim, cu ochii albastru-închis reci, dar plini de energie. Zensunniţii cred că viermii de nisip sunt diavoli, dar Shaitan face mai mult rău prin intermediul unui singur om ca naibul Dhartha decât prin toate creaturile deşertului…

Discipolii îi aduceau deseori veşti, atunci când soseau din aşezările de pretutindeni ca să se alăture bandei de proscrişi. Chiar şi Marha furnizase sfaturi şi observaţii nepreţuite, care explicau unele dintre istorisirile contradictorii pe care Selim le auzise de-a lungul anilor. O dată cu succesul său în afaceri, la vânzarea mirodeniei celor din afara planetei, naibul Dhartha reuşise să unească vreo câteva aşezări zensunnite. Deşi un asemenea comportament încălca principiile de izolare şi de independenţă, Dhartha le oferea altor triburi profituri şi apă. Iar melanjul era la dispoziţia oricui, gata să fie luat…

Aruncă o privire piezişă către ceata de lucrători.

— Crezi că Dhartha e printre ei?

— Naibul a întors spatele deşertului, răspunse Marha. Propriul lui fiu, Mahmad, a petrecut cea mai mare parte a ultimilor doi ani la Arrakis City, până când a luat o boală din afara planetei la spaţioport şi a murit acolo.

— Mahmad e mort? întrebă Selim, simţindu-se izolat la amintirea copilăriei lui. Îşi aducea aminte de un băiat care avusese cam aceeaşi vârstă ca Selim. Dar dacă ar mai fi trăit, Mahmad ar fi fost adult, ca şi Selim, ar fi avut mai mult de patruzeci de ani. Şi murise departe de deşert, într-un *oraş*, corupt de comerţul cu melanj cu străinii… Buza se jos i se răsfrânse într-o expresie de dezgust.

— Şi naibul Dhartha nu se simte vinovat?

Marha îi surâse cu tristeţe. Cicatricea în formă de semilună de la sprânceana stângă lucea albă pe pielea bronzată.

— Te socoteşte *pe tine* vinovat, Călăreţ al Viermilor. Te consideră cauza tuturor necazurilor sale.
Selim dădu din cap. Viziunile lui fuseseră atât de limpezi, răspunsul atât de evident… Dar naibul Dhartha nu l-ar fi ascultat niciodată.
— Trebuie să ne străduim mai mult să oprim această ticăloşie, pentru binele tuturor.
Când culegătorii de mirodenie îşi transportau recolta cu asemenea caravane, erau vulnerabili. În acest moment, caravana se deplasa încet pe nisipul neted de la marginea stâncilor. Chiar şi cu huruitul motoarelor maşinilor de teren şi cu mersul greoi al oamenilor care urmau încărcăturile de mirodenie, viermii de nisip nu se apropiau de stânci.
Doi mesageri în straie distilatoare apărură lângă Selim şi Marha. Se mişcau tăcuţi ca nişte umbre, iar Selim zâmbi satisfăcut.
— Jafar este pe poziţie.
Unul dintre luptători îşi scoase din gură tubul de respirat, oprind sistemul intern de reciclare al costumului de deşert.
— Trebuie să acţionăm înainte să ajungă caravana prea departe.
Selim se ridică în picioare.
— Semnalizează cu oglinda. Atacaţi cu mare atenţie, ca întotdeauna. Nu omorâţi pe nimeni decât dacă e nevoie. Treaba noastră este să le dăm o lecţie şi să recuperăm ceea ce-i aparţine lui Shai-Hulud!
O parte din el ar fi dorit să-l înjunghie pe naibul Dhartha, dar îşi dădea seama că o răzbunare şi mai mare ar fi fost să-l umilească, subminându-i credibilitatea în calitate de conducător.
Cu un scârţâit sec, de pe stâncile de deasupra izbucni un nor de praf, declanşând o avalanşă de bolovani negri care se rostogoliră pe panta străveche, în faţa caravanei care înainta încet.
— Acum îi oprim…
Selim alerga deja. Ieşind din ascunzătorile dintre pietre, discipolii lui porniră în fugă de-a lungul coastei, camuflaţi în

peisajul cafeniu şi negru.

Pe nisipurile de dedesubt, culegătorii de mirodenie zensunniţi opriră maşinile la o distanţă sigură de torentul zgomotos de bolovani. Înainte ca membrii caravanei să apuce să descopere ce se întâmpla, Jafar şi ceilalţi îi înconjurară. Jafar înălţă un pistol maula. Ceilalţi discipoli ai lui Selim aveau suliţe, arme cu proiectil şi chiar praştii care puteau arunca pietre cu o forţă letală.

Zensunniţii erau intimidaţi, speriaţi. Undeva printre pachete trebuie să fi avut şi ei arme, dar trupa oţelită a lui Selim se apropie destul de repede ca să nu apuce să le folosească.

— Cei care îndrăznesc să fure de la Shai-Hulud trebuie să înfrunte consecinţele, vorbi Selim.

— Bandiţi! se răsti o femeie, scuipând cuvintele ca pe un blestem.

Un tânăr, abia intrat în adolescenţă, îl privi cu ochi sclipitori, care nu deveniseră încă în întregime albaştri de la consumul de melanj.

— E Selim Călăreţul Viermilor!

— Eu sunt Selim, cel care vorbeşte despre Shai-Hulud. Am primit o viziune de la Budallah, iar adevărul ei nu poate fi tăgăduit. Ruşine vouă, tuturor, pentru că daţi o mână de ajutor ca să aduceţi moartea viermilor de nisip şi distrugerea finală a Arrakisului!

Îi privi drept în feţele acoperite cu glugi, cercetă ochii întunecaţi, şi ajunse la concluzia că naibul Dhartha nu era printre ei. Aşa cum spusese Marha, bătrânul conducător cărunt nu mai catadicsea să-şi irosească zilele cu echipele de lucru epuizate. Acum îşi freca coatele cu negustorii din afara planetei.

Proscrişii scotociră prin compartimentele de bagaje ale maşinilor, scoţând pachete cu mirodenie ruginie şi dându-le mai departe altora, care le duceau în fugă peste stânci.

Cu mişcări sprintene, ca un iepure de deşert, Marha se apropie de una dintre femeile încordate ale cărei mâini şi haine erau acoperite cu pulbere fină, maronie. Zâmbind,

smulse cercul de sârmă de la gâtul femeii, un lanţ zornăitor de bonuri de mirodenie.

— Tot nemăritată, Hierta? Poate că te vei resemna să rămâi o fată bătrână şi ofilită…

Îndesă bonurile de melanj într-un buzunar al straiului distilator, apoi se uită la Selim îmbătată de triumf.

Hierta o privi cu mânie.

— Marha? Trădătoareo! Speram c-ai murit în deşert, dar ai căzut sub influenţa acestui demon al deşertului, a acestui nebun furios?

— Nebun? răspunse ea. Nu, e un iluminat.

Selim vorbi:

— Vânzarea de mirodenie celor din afara planetei va aduce ruină acestei planete. Viermii cei mari vor pieri şi, alături de ei, modul nostru de viaţă.

Stând protector alături de Marha, încrucişă mâinile la piept.

— Deocamdată, este datoria mea sacră să restitui ce-aţi luat de la Shai-Hulud…

Îşi scoase pumnalul lăptos, cristalin, şi-l înfipse într-un sac cu melanj, împrăştiind pudra asemănătoare sângelui uscat peste pietre şi nisip. Câteva pietricele continuau să răpăie pe făgaşul neregulat săpat de avalanşă.

— Am luat-o pe toată, Selim, zise Jafar după ce oamenii lui îi prinseră pe toţi cei care încercau să scape şi duseseră pachetele pe câmpul accidentat de bolovani.

Nu-i uciseră pe culegătorii de mirodenie, nici măcar nu le furară apa şi nu le luară vehiculele. Posesiunile nu însemnau nimic pentru Selim. Deşertul avea să le ofere întotdeauna totul.

— Amintiţi-vă ce-aţi învăţat aici, tună el. De câte ori trebuie să vă mai dau aceeaşi lecţie?

Apoi, urmând-o pe Marha, justiţiarii deşertului urcară pe crestele aspre şi dispărură…

*

În timp ce restul grupului de culegători murmura şi bombănea plângându-se, un tânăr se uită după ei cu veneraţie. Unii dintre însoţitorii ridicau pumnii şi strigau blesteme în urma proscrişilor.

Însă tânărul, Aziz, nu-şi putu înăbuşi un surâs. Nu se aşteptase niciodată să-l vadă cu ochii lui pe Călătorul Viermilor! Marele om se uitase direct la el!

Ca nepot al naibului Dhartha, Aziz auzise de isprăvile lui Selim, deşi zensunniţii îl înfăţişau pe conducătorul bandei de proscrişi ca pe un ticălos. Dar Selim şi discipolii lui ştiau să călărească viermi! Şi nu făcuseră niciun rău nimănui. Indiferent ce spunea bunicul lui, Aziz se gândea că erau o ceată curajoasă şi splendidă, cu adevărat binecuvântată de Budallah. În secret, Aziz îşi dorea să afle mai mult despre ei.

Laşul nu va lupta.
Prostul refuză să vadă necesitatea.
Ticălosul se pune pe sine însuşi mai presus de omenire.
Zenşiiţii sunt toate acestea la un loc.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
Rapoarte militare de pe teren

Ignorând primirea rece a lui Rhengalid, Xavier Harkonnen îşi instală baza de operaţiuni militare în oraşul-grotă Darits. Nu avea de-ales, dacă voia să-şi îndeplinească misiunea. Vuietul jgheaburilor de deviere a apei din baraj umplea aerul răcoros. Petele roşii de alge se prelingeau pe stânci ca sângele întunecat.

Bătrânii zenşiiţi se retrăseseră în locuinţele lor din stâncă. Fanaticii refuzau cu încăpăţânare să accepte că ar fi putut fi în vreun pericol, chiar dacă Xavier le arătase imaginile transmise ale armatei de roboţi mărşăluind pe un traseu ocolitor către oraşul lor sfânt.

— Priviţi cu ochii voştri. Maşinile vă vor distruge!

Roboţi cu ţepi păşeau pe terenurile arate, de-a lungul albiei râului, însoţiţi de vehicule grele de asalt, scârţâitoare, pe şenile. Îmbrăcaţi ca nişte fermieri locali în loc să poarte propriile uniforme, mercenarii de pe Ginaz hărţuiau roboţii, provocându-i să lanseze proiectile explozive şi apoi adăpostindu-se. Armata roboţilor nu devia niciodată de la obiectivul său şi se grăbea către vulnerabilul Dartis.

Urmărind imaginile, bătrânul Rhengalid ridică preocupat din sprânceana rasă, apoi vorbi, cu bărbia împinsă în faţă:

— N-avem nimic aici care să poată fi râvnit de maşini. În curând vor admite asta şi ne vor lăsa în pace!

Xavier văzuse însă de două ori până acum devastarea completă pe care o puteau provoca maşinile gânditoare: în Zimia şi pe Giedi Prime, unde o pierduse pe Serena. Fusese prezent de asemenea la masacrele de pe Ellram, din colonia Peridot şi de pe Bellos. Ştia că Omnius voia să cucerească Anbus IV pentru că era un punct de sprijin

important pe drumul spre Salusa Secundus. Roboţilor nu le-ar păsa dacă zenşiiţii erau vii sau morţi.

Ştiind că era gata să izbucnească într-un acces de furie şi de frustrare, Xavier îl dădu afară pe conducătorul amăgit.

— Am făcut tot ce-mi stătea în putere să mă înţeleg cu tine, bătrâne, dar nu mai am timp să stau la discuţii. Eşti binevenit să-ţi reciţi sutrele dacă tu crezi că te pot salva de inamic, dar nu te amesteca în treburile mele!

Rapoarte intermitente soseau de la mercenarii de pe Ginaz. Chiar dacă luptătorii nu aveau arme mai sofisticate decât cele pe care erau probabil folosite de primitivii zenşiiţi, mercenarii dovedeau a avea un succes remarcabil, eliminând de două ori mai multe maşini decât era de aşteptat. Rămăşiţele roboţilor de luptă erau presărate de-a lungul drumului. Xavier se temea că detaşamentele de comando ar fi putut să provoace atâtea pagube încât maşinile gânditoare să devină prudente şi să se întoarcă.

Cu toate acestea, roboţii invadatori se apropiau de prima dintre cele două aşezări în care fuseseră pregătite capcane.

Primero Harkonnen se întoarse să primească ultimele veşti de la gherilele independente şi de la trupele Jihadului din cele două sate ocupate.

— Tercero Tantor, vreau să verific situaţia. Mercenarii raportează că maşinile vin spre voi…

Xavier spera că obiecţiile lui Rhengalid îi vor rămâne în gâtlej la vederea adevăratei ameninţări din partea armatei maşinilor.

Din primul sat, Vergyl răspunse cu voce spartă, gâtuită.

— Primero Harkonnen, avem o criză!

— Ce-au făcut maşinile?

— Nu maşinile, domnule… băştinaşii. Peste noapte, ne-au otrăvit… ne-au sabotat armamentul, au avariat celulele energetice. Oamenii mei sunt scoşi din luptă. Niciuna dintre piesele de artilerie nu merge. Zenşiiţii au distrus totul!

Xavier se simţi copleşit de groază. Căută să-şi înfrângă mânia şi dezgustul când al doilea detaşament raportă la rândul lui.

— Sunt tercero Hondu Cregh, domnule. Localnicii ne-au drogat şi pe noi, apoi au retezat cablurile electrice, au furat bateriile, au strâmbat mecanismele de ochire… E numai vina mea, domnule… dar noi…

Tuşi.

— Eram aici să-i protejăm pe oamenii ăştia. Acum nu putem trage nici măcar un singur foc…

Vergyl interveni, cu vocea încordată şi slabă.

— Xavier, maşinile se îndreaptă spre noi în ritm rapid. Care-ţi sunt ordinele? Ce-ar trebui să facem?

Cuprins de o furie cu greu stăpânită, Xavier păşea de colo până colo, dorindu-şi să urle la Rhengalid. Dar asta n-ar fi slujit la nimic.

Nu putea să lase să se întâmple nimic rău fratelui său mai mic, în special nu în timp ce ajuta asemenea oameni. Răspunse răstit celor două echipe din sate:

— Tercero Tantor, Tercero Cregh, trebuie să vă retrageţi imediat. Veţi fi complet nimiciţi dacă vă daţi de gol!

Scotocindu-şi mintea în căutarea unei alte soluţii, Xavier îşi încleştă maxilarul până simţi că-l dor dinţii. Timpul se scurgea nemilos. Armata maşinilor se scurgea deja implacabil pe traseu – iar acum, ambuscada lui atent organizată, singura ocazie favorabilă pentru o victorie clară şi decisivă, fusese zădărnicită.

Cu ani în urmă, pe Poritrin, sclavii budislamici sabotaseră generatoarele de scut abia instalate ale Armadei Ligii, astfel încât iniţiaţii Ligii s-ar fi dus orbeşte la moarte dacă Xavier n-ar fi descoperit trădarea.

Acum, aceşti zenşiiţi de pe Anbus IV adăugaseră propria lor sinucidere inutilă la actele de trădare împotriva armatei Jihadului.

Trăgând adânc aer în piept, aducându-şi aminte prea limpede că aceste maşini diabolice îi uciseseră un fiu pe care nu-l cunoscuse niciodată, Xavier vorbi în sistemul de comunicaţii, spunându-le tuturor soldaţilor din raza de cuprindere a acestuia:

— Trebuie să obţinem victoria pe calea cea mai grea,

dacă aşa vor zenşiiţii.

Aerul rece îi şuieră printre dinţi.

— Nu voi preda niciodată această planetă lui Omnius… indiferent de preţ.

Vocea lui Vergyl suna înspăimântată, dar optimistă.

— Xavier, cred că am putea reuşi să reconfigurăm câteva dintre arme ca să le facem din nou să meargă. Putem urmări maşinile gânditoare, le putem ataca.

Zon Noret interveni, vorbind în numele mercenarilor:

— Dă-ne nouă armele acelea, primero. Ai văzut cât de mult am realizat cu puţinul pe care l-am încropit din resurse locale. O să transformăm totul într-un succes.

— Ar fi o risipă de efort. N-ai putea duce până la capăt ceea ce avem noi nevoie. Retrageţi-vă şi salvaţi tot ce puteţi din echipamentul militar. S-ar putea să avem nevoie de el vreodată – dar nu acum. Am alte planuri.

Parcurse din nou cu privirea canionul lung; armata maşinilor nu putea fi prea departe.

— Toţi mercenarii, întoarceţi-vă la Darits cât mai repede posibil, Zon Noret, dacă-mi amintesc bine, ai o instruire specială în materie de demolări? Am nevoie de talentele tale… deosebite.

Ridică ochii spre imensul baraj construit de zenşiiţi pentru a reţine apa şi pentru a controla inundaţiile. Dacă aceşti oameni puteau construi o instalaţie atât de complicată, de ce n-ar fi putut să înfrunte un duşman evident?

Tercero Cregh intră în legătură cu el din cel de-al doilea sat.

— Primero, trupele maşinilor tocmai au trecut pe lângă noi. Nicio victimă.

— În acest moment nu le pasă de voi. O dată ce cuceresc reţeaua şi infrastructura din Darits şi îşi instalează propriile substaţii, consideră că vor avea destul timp să se întoarcă şi să zdrobească toate satele mărginaşe.

Abia reuşea să se stăpânească să nu înjure cu voce tare.

— Poţi estima cât de repede vor ajunge maşinile la

Darits?

— Cel mult două ore, primero.

— O să fim gata.

Xavier închise comunicatorul şi se întoarse către unul dintre soldaţii de lângă el. N-avea de-ales, trebuia să treacă la acţiuni drastice. Zenşiiţii avuseseră grijă de asta.

— Du-te şi găseşte-l pe bătrânul Rhengalid! Spune-i că oamenii lui au mai puţin de două ore să evacueze oraşul. Asigură-te că pricepe că nu-i voi mai trimite un al doilea avertisment.

*

Stând în bătaia adierii ceţoase care mătura peretele stâncii, bătrânii zenşiiţilor pretinseră să afle ce intenţiona să facă Xavier.

— Nu aşa am vrut să lupt împotriva maşinilor gânditoare, dar aţi atras singuri acest lucru asupra voastră. Mi-aş fi putut îndeplini misiunea şi v-aş fi salvat şi oraşul şi oamenii. Nu mi-aţi lăsat nicio alternativă...

Auzindu-l, Rhengalid ridică spre cer pumnul puternic.

— Darits e un oraş sacru, inima religiei zenşiite. Avem aici texte sfinte, un tezaur de relicve, artefacte de neînlocuit.

— Atunci ar fi trebuit să le mutaţi în siguranţă de îndată ce mi-aţi auzit avertismentul, cu o oră în urmă.

Xavier ordonă să fie luat de acolo cu forţa.

— Încurajează-ţi oamenii să plece repede. Nu-i nevoie să moară. În timp ce apa vuia prin canalele de deviere ale barajului şi prin jgheaburile de scurgere, le explică fără nicio mustrare de cuget. Le vorbi despre momentul, cu decenii în urmă, când Omnius lansase un atac masiv împotriva capitalei salusane, Zimia, iar Xavier îşi concentrase forţele militare, luând o hotărâre neîndurătoare, pentru a proteja generatoarele de scut Holtzman prin orice mijloace. Salvase întreaga planetă, deşi

costase mii de vieţi şi porţiuni mari ale frumoasei metropole. Acum, Xavier făcuse o alegere, asemănătoare pentru Darits – pe o scară mult mai mare.

Se întâlnise cu inginerii săi constructori şi cu experţii în demolări pentru o consultare grăbită, ca să discute amplasarea explozivilor. Barajul era bine construit, dar detaşamentele sale de comando puteau totuşi identifica punctele slabe ale structurii.

Zon Noret stătea în picioare în faţa lor, cu sângele picurând din rănile căpătate în confruntarea directă cu roboţii luptători; nu băga în seamă leziunile, aplicând pansamentele de urgenţă pentru a rămâne pe picioare încă puţin.

— O să fie nevoie de cel puţin zece încărcături perfect amplasate.

Unul dintre ingineri propuse:

— Am putea folosi arme atomice, primero. Ar fi mult mai uşor.

Xavier dădu din cap. Văzuse destule distrugeri provocate de armele nucleare atunci când Armada Ligii sterilizase Pământul.

— Indiferent ce-ar fi făcut oamenii ăştia, tot vreau să le dau o şansă.

Urmând planul lui Noret, puternicii şi neînfricaţii bărbaţi şi femei de pe Ginaz se căţărară pe crăpăturile din blocurile mari de piatră care formau suprafaţa ornamentată a barajului. Plantară detonatoare şi spumă chimică puternic încărcată energetic, în spatele colosalelor sculpturi-pereche ale lui Mahomed şi Buda.

Armata maşinilor mărşăluia tot înainte, nelăsând celelalte sate să le distragă atenţia, urmând să le ocupe după ce copia lui Omnius era instalată în reţeaua din Darits. Dar Xavier avea intenţia să le răpească acest trofeu, distrugând trupele adunate ale roboţilor în cursul operaţiunii.

Unii dintre zenşiiţi luaseră în serios avertismentul şi fugeau din oraş, în timp ce alţii refuzau să asculte orice-ar fi spus necredincioşii. Sfâşiat de hotărârea îngrozitoare pe

care fusese silit s-o ia, Xavier urmărea puhoiul de refugiaţi. Văzuse deja atâta moarte în decursul vieţii sale…

Nu-i pot salva pe cei care insistă să devină martiri.

Dar se încruntă în timp ce lacrimile îi înţepau ochii. *Atâta risipă! Pentru cine se sacrifică? Omnius nu va fi impresionat, şi nici eu nu sunt.*

Vorian Atreides transmise de pe nava amiral de pe orbită, pe un ton încrezător:

— Veşti bune, Xavier. Aproape am terminat aici sus. Gata să punem mâna pe flota spaţială!

— Excelent, pentru că maşinile gânditoare sunt pe cale să se năpustească asupra noastră.

Întrerupse transmisia, lăsându-l pe colegul lui primero să pregătească cea de-a doua fază, care-ar fi trebuit, teoretic, să alunge flota maşinilor departe de Anbus IV.

Câteva clipe mai târziu, înfricoşătoarea armată a roboţilor ajunse la capătul îndepărtat al canionului, un ansamblu ameninţător de putere mecanică implacabilă. În adâncul sufletului, Xavier nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i distrugă.

Chiar şi războinicii căliţi strigară cuprinşi de panică, dar Xavier le făcu semn să tacă.

— Luptăm pentru onoare şi pentru o cauză dreaptă! Sunteţi soldaţi în armata Jihadului!

Ordonă mercenarilor şi luptătorilor Jihadului să se adăpostească. Zon Noret se îndepărtă poticnindu-se, aproape căzând din picioare; pierduse şi mai mult sânge din rănile adânci, dar refuză ajutorul pe care i-l oferi unul dintre soldaţii lui Xavier.

Maşinile invadatoare înaintau în viteză, convinse în aparenţă că depăşiseră ultimele dispozitive de apărare ale oamenilor. Xavier aştepta… şi aştepta. Sudoarea i se prelingea pe tâmple către colţurile ochilor.

Avem de partea noastră forţele naturii, un aliat puternic. Apa va face restul de treabă pentru noi.

Ultimii luptători de comando de pe Ginaz se căţărară pe marginea de sus a canionului, departe de unda de şoc a

explozivilor plantaţi. Noret rezista în ciuda rănilor, urmându-şi mercenarii. Lumina soarelui sclipea pe carcasele de metal ale oribililor roboţi de luptă.

— Asta este o lume pe care Omnius *nu o* va cuceri, rosti Xavier, cu vocea joasă şi ameninţătoare. Apoi înălţă bărbia şi deschise gura într-un strigăt:

— Nu puteţi avea locul ăsta!

Detonă explozivii cu mâna lui…

Explozii succesive trepidară ca nişte tunete, iar undele sonore fură captate şi focalizate de pereţii apropiaţi ai canionului. Detonările atacară punctele vulnerabile, izbind şi răsunând în barajul puternic.

Cu structura deteriorată în mod fatal, forţa imensă a apei încătuşate apăsă asupra fracturilor tot mai largi, crescu şi provocă stricăciuni din ce în ce mai mari. Şuvoaie de apă şi bucăţi de moloz izbucniră ca nişte jeturi de mare presiune.

Apa se năpusti prin crăpături ca într-o năvală cosmică. Uriaşele statui ale lui Buda şi Mahomed se clătinară, rupându-se la îmbinări neaşteptate, ca şi cum monumentele ar fi urzit un dans de beţivi. În cele din urmă, cu un bubuit asurzitor, întregul baraj se despică. Peretele barierei, sculpturile ciclopice şi sfărâmături de mărimea unei case se rostogoliră în faţă, cu puterea titanică a unui fluviu dezlănţuit.

Era o armă mult prea puternică; nici măcar maşinile gânditoare un se puteau opune…

Invadatorii roboţi ezitară când senzorii le arătară zidul de apă care se năpustea asupra lor. Analizară informaţia şi încercară să se retragă, mult prea încet însă. Barosul lichid se rostogoli şi-i spulberă, azvârlind în toate părţile chiar şi cele mai masive corpuri blindate, ca pe nişte beţişoare în calea uraganului.

Apa eliberată rase de pe faţa pământului şi clădirile şi structurile încastrate în cavităţile adăpostite ale peşterii. Oraşul sacru Darits fu luat de ape, împreună cu relicvele nerecuperate şi cu toţi locuitorii zenşiiţi care refuzaseră să evacueze oraşul.

De pe marginea de sus a peretelui canionului, aflat în siguranţă deasupra năvalei neîndurătoare a apelor, Xavier Harkonnen privea cu îndârjire. Putea simţi mirosul de pământ proaspăt udat şi de apă învolburată în timp ce lacul de acumulare se goli într-un torent imens, încărcat cu noroi. În aval, revărsarea avea să nimicească recolte şi aşezări.

Aş fi preferat orice altă cale. Însă nu mi-au dat de-ales.

După ce maşinile fuseseră măturate şi zidul de apă continua să se năpustească în josul văii, navetele Jihadului veniră să culeagă trupele regrupate. În timp ce Xavier aduna mercenarii de pe Ginaz şi soldaţii rămaşi deasupra peretelui canionului, mii de luptători strigau şi ovaţionau, sărbătorind măreaţa lor victorie.

Spre deosebire de ei, zenşiiţii supravieţuitori arătau îngroziţi, cu ochii mari, parcă nevenindu-le să creadă. Rhengalid, cu faţa mânjită de noroi şi barba cenuşie încâlcită, îndreptă un deget acuzator spre Xavier.

— Te blestem! Ne-ai distrus oraşul sfânt, relicvele sacre şi ne-ai ucis mii de oameni! Fie ca mânia lui Budallah să cadă asupra voastră şi asupra urmaşilor voştri vreme de un milion de ani!

Apa vuia tot mai departe, prin canionul de dedesubt, răspândindu-se pe măsură ce terenul devenea mai neted. Ultimele bucăţi din barajul sfărâmat căzură din punctele de ancorare de pe pereţii de stâncă, iar lacul uriaş continuă să se golească. Câteva bărci de pescuit ale zenşiiţilor fură trase în vâltoare, unde curentul le zdrobi.

— Va trebui să reconstruiţi un oraş întreg…

Xavier îl privea pe Rhengalid cu prea puţină simpatie.

— Dar puteţi face asta doar pentru că sunteţi în viaţă şi *liberi!*

Secretele dau naştere la şi mai multe secrete.

O zicală de pe Arrakis

Acum, că Agamemnon şi titanii lui fuseseră trimişi în misiuni separate, Corrin părea paşnic şi eficient.

Deşi maşinile gânditoare ar fi putut comunica prin orice nod al reţelei tot mai extinse a hiperminţii, Omnius îi ordonă lui Erasmus să se ducă la Turla Centrală de pe Corrin pentru o întâlnire.

De fiecare dată când Erasmus vedea structura înaltă, în formă de ac, turnul de metalfluid îşi schimba înfăţişarea după capriciile lui Omnius. Turla Centrală mecanică părea să aibă viaţă, cu pereţii alunecători, ferestrele de plaz şi podelele ajustabile. Nucleul hiperminţii se muta prin tot labirintul, din vârful turnului până în încăperile de la subsol.

Erasmus putea să-şi schimbe expresia pe faţa flexibilă de metal, dar Omnius-Corrin putea să modeleze structuri întregi de construcţii – şi o făcea. Din câte ştia robotul autonom, niciuna dintre celelalte copii ale lui Omnius nu se ocupa cu asemenea fantezii. Îl făceau pe atotcuprinzătorul computer să pară aproape… excentric!

La sosire, Erasmus luă ascultător un lift rapid până la etajul al şaptelea al turnului de metalfluid, din care ieşi într-o cameră mică, fără ferestre. După ce uşile metalice de tip iris se închiseră ermetic în urma lui, filamentele optice nu putură detecta nicio deschidere în pereţi sau în tavan. Se îndoia că hipermintea încerca să-l intimideze.

Oare în acest Omnius anume – hipermintea de pe lumea maşinilor, aşezată în poziţia centrală strategică cea mai bună – se dezvoltau emoţii şi excentricităţi? Se credea Omnius-Corrin superior celorlalţi? În trecut, robotul cel curios încercase să pună întrebări în legătură cu această problemă, dar hipermintea refuzase întotdeauna să-i răspundă.

Sofisticatul computer avea propriile lui ciudăţenii şi sensibilităţi – chiar individualitate, deşi Omnius ar fi negat o

asemenea acuzaţie. Robotul independent găsea acest lucru extrem de interesant. Omnius părea să aibă proiectat un program care să-l facă mai impulsiv şi imprevizibil, la fel ca pe oamenii al căror comportament nestatornic învinsese maşinile pe multe câmpuri de bătălie.

— Astăzi, Erasmus, o să discutăm despre religie, anunţă hipermintea din difuzoarele nevăzute care-l făceau să sune ca şi cum s-ar fi aflat pretutindeni. Întinde o mână, cu palma în sus.

Când robotul făcu ce i se ceruse, dintr-un compartiment din tavan îi căzu în mână o gelsferă de metal care conţinea o copie a lui Omnius. O comoară atât de mare de informaţii, într-un glob argintiu mic şi uşor… Şi ceea ce *nu* era acolo, cu mult mai mult, în special acea calitate a „sufletului” pe care-o urmărea Erasmus, laolaltă cu alte aspecte ale condiţiei umane care-i scăpau.

— Te rog, oferă-mi toate datele relevante asupra subiectului înainte de a începe, vorbi Omnius.

Vreme de secole, Erasmus observase specia umană şi efectuase experimente pe membrii ei, adăugând cantităţi mari de informaţii la băncile lui de date deja bogate. Deşi robotul independent se oferise de multe ori să le încarce pe toate în memoria hiperminţii, Omnius arătase prea puţin interes pentru aceste studii. Până acum.

— De ce vrei să afli ceva despre religie? Pare un subiect neobişnuit pentru tine…

— Pentru mine, aşa-numitele credinţe spirituale sau religioase constituie un tipar de comportament uman de neînţeles. Acum, totuşi, îmi dau seama că folosesc religia ca pe o armă împotriva mea. De aceea, trebuie s-o analizez.

Pentru un transfer eficient de date, Erasmus puse copia lui Omnius într-un port-sferă de pe o parte a corpului şi transferă informaţia pe care i-o ceruse hipermintea. Scoase din nou sfera.

Omnius avu nevoie de o clipă ca să prelucreze datele şi să le cântărească.

— Interesant. Există multe forme de religie, şi totuşi credinţele cu cel mai puternic element emoţional par să se axeze pe existenţa unei fiinţe supreme sau a unei forţe călăuzitoare. Este aceasta singura credinţă cu adevărat importantă a fiinţelor umane?

— Încă mai cercetez problema, Omnius. În probleme de credinţă, puţine lucruri sunt vreodată sigure. Oamenii pun credinţele şi iluziile deşarte mai presus de logică şi de faptele reale.

— Ce scop au experimentele tale, dacă nu poţi oferi răspunsuri concrete?

— Când e vorba de comportamentul uman, e dificil să formulezi chiar şi întrebări concrete. Cu toate acestea, scopul meu este să stabilesc anumite linii călăuzitoare şi generalizări care s-ar putea dovedi folositoare.

Sfera argintie se roti în palma lui Erasmus, generând căldură.

— Şi religiile lor? Informaţiile astea sunt tot ce ştii despre ele?

— Ţi-am dat un rezumat istoric, constând în ceea ce mi-au spus oamenii mei capturaţi despre biserici, sinagogi, moschei şi altare ale popoarelor lor şi despre modul în care crezurile originare s-au răspândit şi s-au metamorfozat în credinţele din prezent. Dacă doreşti, îţi pot face o listă a tuturor planetelor înregistrate, împreună cu apartenenţa lor religioasă cunoscută.

— Inutil.

Vocea lui Omnius îşi mări volumul.

— De ce îşi numesc mişcarea împotriva mea „jihad”, război sfânt? Eu sunt un computer. Cum pot fi legat de religiile lor?

— Din motive de oportunitate, te-au asociat cu o forţă malefică personificată în multe dintre textele lor sacre. Te numesc demon, ceea ce le îngăduie să proclame că eşti duşmanul indiferent de fiinţa supreme pe care-o venerează. De aceea, acest lucru schimbă natura conflictului, dintr-o problemă politică într-o luptă religioasă.

— Şi care este avantajul acestui lucru?

— Permite emoţiilor să conducă, mai degrabă decât logicii potrivit căreia funcţionăm noi. Fiinţele umane sunt înclinate să întreprindă acţiuni iraţionale pentru că religiile lor oferă temeiul menit să le justifice. Pentru ei, orice conflict devine mai mult decât un război – este un act sacru, de cel mai înalt ordin.

Erasmus simţi furnicături în mână, în timp ce sfera prelucra informaţia cu mare viteză prin băncile sale de date.

— Ar putea fi Dumnezeul lor o formă de viaţă organică mai avansată decât ei înşişi? întrebă Omnius.

— La care Dumnezeu de referi? Dumnezeul navacreştinismului? Al budislamului? Al forţei deislamice? Al Stăpânilor Panhinduişti ai celui de-al Şaptelea Cerc? Nu înţeleg destul de bine diferenţele. Ar putea fi pur şi simplu manifestări deformate ale aceleiaşi zeităţi, înceţoşate de timp şi de erorile de informare. Sau ar putea fi zei complet diferiţi...

— Răspunsurile tale sunt excesiv de vagi, remarcă Omnius.

— Exact. Credincioşii îl consideră pe Dumnezeu o formă de viaţă eterică, deşi cele mai importante secte religioase au poveşti despre zeităţile lor luându-şi înfăţişări umane.

— Ridicol!

Erasmus îşi cântări vorbele înainte să răspundă.

— Ai putea fi un zeu al maşinilor, Omnius.

— Atunci de ce pun întrebări?

Vocea hiperminţii chiar suna frustrată.

— Dacă aş fi zeu, n-ar trebui să *ştiu* totul?

Comentariul lui se asemăna cu propriile observaţii ale lui Erasmus, din moment ce cunoştinţele conţinute în bazele de date ale lui Omnius nu erau complete. Făcu o pauză să se gândească. Se jucase hipermintea cu el în tot acest timp? Absorbise Omnius toate datele studiului bazat pe investigaţiile lui asupra fiinţelor umane?

Îmi citeşte Omnius mintea chiar în acest moment?

— Timp de patru decenii ai crescut un subgrup de oameni în ţarcuri, ca pe nişte animale, şi niciunul dintre ei n-a avut parte de vreo îndoctrinare religioasă sistematică…

Sfera argintie se ridică în aer, atinse tavanul încăperii, apoi se rostogoli pe suprafaţa albă, simplă, ca şi cum gravitaţia se întorsese cu susul în jos.

— Ce cred oamenii din ţarcurile tale despre Dumnezeu?

— Fireşte, au o serie de credinţe mai primitive. Unii au născocit istorii despre o Fiinţă Supremă, dar cei mai mulţi sunt convinşi că, dacă există o asemenea zeitate, i-a abandonat complet. Însuşi conceptul de religie s-ar putea să nu fie mai mult decât un aspect social al umanităţii, iar când structurile sociale sunt distruse, asemenea sisteme de credinţă se sting.

Gelsfera alerga pe suprafaţa tavanului, apoi coborî pe un perete, traversă podeaua, trecu printre picioarele lui Erasmus, după care urcă din nou.

— Este posibil să fi evitat subiectul religiei în investigaţiile tale pentru că este prea complex şi prea ilogic?

— N-am cercetat problema în amănunt, Omnius. M-au preocupat multe alte laturi ale comportamentului uman. Credinţa religioasă este doar un aspect minor al caracterului uman. Din ceea ce am observat, aş conchide că oamenii sunt fie agnostici, fie complet atei, în afară de cazul în care sunt expuşi la suferinţă sau tensiune extremă. Asemenea atitudini se dezvoltă în cicluri de-a lungul istoriei, avansând şi retrăgându-se ca o maree uriaşă a problemelor umane. Credinţa religioasă este acum în creştere, cu Jihadul în calitate de catalizator.

— Este nevoia de religie o caracteristică umană intrinsecă? Poate că, trecându-le cu vederea spiritualitatea, ai fost orb tocmai la esenţa lor!

— I-am torturat cu miile, şi foarte puţini au spus ceva despre Dumnezeu – în afară de a întreba de ce i-a uitat. N-am nici cea mică îndoială totuşi că, în acest moment chiar, când Xerxes şi echipa lui decimează populaţia rebelă de pe

Ix, victimele tânguitoare mormăie rugăciuni cu ultima suflare, deşi văd inutilitatea fundamentală a acestui lucru.

Nu primise nicio veste directă de pe Ix, dar ordinele Titanului fuseseră destul de clare. Xerxes era perfect capabil să execute un ordin brutal, direct. Puţinii supravieţuitori de pe Ix nu se vor mai gândi niciodată la răscoale nesăbuite. Omnius zise:

— Tot nu înţeleg pe deplin conceptul însuşi de religie. Cărui scop serveşte? Pare un stimulent imaginar, menit să controleze comportamentul la scara societăţii.

Erasmus replică fără grabă:

— A înţelege credinţa fundamentală e ca şi cum ai încerca să ţii în mână o piatră udă, acoperită cu muşchi. Este un obiect solid, material, dar alunecos şi foarte greu de apucat.

— Explică!

— Experienţa religioasă este diferită pentru fiecare dintre oameni, chiar şi atunci când ei pretind că aparţin unui singur sistem de credinţă. Fiecare individ pare să se concentreze asupra unui alt aspect al acestuia. Există nuanţe, variaţii subtile – ca şi emoţia umană a dragostei, religia nu este niciodată aceeaşi pentru doi oameni diferiţi.

— Dar de ce?

În timp ce Erasmus stătea pe loc, sfera lui Omnius brăzda camera din ce în ce mai repede, în sus pe pereţi, pe tavan, în jos pe pereţi, de-a curmezişul podelei. Dintr-o dată, apărură gelsfere-duplicat, zeci de copii ale lui Omnius, ca nişte proiectile rotindu-se în toate direcţiile cu mare viteză, abia evitându-l pe Erasmus, emiţând voci care se suprapuneau rostind doar două cuvinte:

— De ce? De ce? De ce?

Brusc, sferele dispărură, iar tăcerea se întoarse în camera închisă ermetic, aflată sus, în Turla Centrală. Uşa-iris se deschise în spatele lui Erasmus. Supus, acesta intră în lift şi plecă.

Întors la vila lui de pe Corrin, Erasmus admise posibilitatea să nu fi acordat suficientă atenţie subiectului religiei, aşa cum sugerase Omnius. Dacă era aşa, nu-l mai putea evita multă vreme. Fusese obsedat de creativitatea umană şi de expresia ei în diferite forme de artă. Dar de unde îşi luau inspiraţia? Din vreo sursă mai înaltă? Poate că sclavii umani ai lui Erasmus îşi ascunseseră cu succes spiritualitatea faţă de el – poate chiar fără să fie conştienţi de asta. Dacă era aşa, acest lucru sugera că o ascundeau chiar şi faţă de ei înşişi.

Erasmus stătea pe o verandă de unde se vedeau ţarcurile, urmărind mizerabilele fiinţe umane forfotind în împrejmuirile lor aglomerate, jalnice. Dacă Iblis Ginjo sau Serena Butler descoperiseră cum să dezlănţuie acest mecanism aflat adânc în psihicul uman, atunci s-ar fi putut explica fervoarea religioasă ce se transformase în febră a războiului.

Cu o hotărâre reînnoită, robotul porni într-o căutare intelectuală de pe cu totul alte baze. Care era puterea din spatele religiei? Să fi fost o armă pe care maşinile chiar n-o puteau mânui? Dacă lui Erasmus îi păsa prea puţin de amănuntele Jihadului galactic, trebuia să iniţieze acest proiect pentru propria lui evoluţie…

Omnius îi puse la dispoziţie lui Erasmus grămezi de cărţi electronice şi tipărite, confiscate din bibliotecile arhaice ale oamenilor şi din aşezările de pe lumile sincronizate abia cucerite. Robotul independent începu să le încarce în bazele sale de date.

În timp ce făcea acest lucru, Erasmus se gândi la cogitori şi la toată informaţia din creierele lor străvechi. Dacă ar fi existat un cogitor pe Corrin, un asemenea creier antic i-ar fi putut furniza revelaţii interesante. Pe Pământ, Erasmus vorbise din când în când cu cogitor Eklo, dar acesta fusese anihilat în cursul revoltei umane de acolo.

Cu precizie de maşină, robotul îşi readuse cu luciditate în

minte fiecare cuvânt pe care i-l comunicase Eklo, reexaminând discuţiile în amănunţime, şi ajunse la o concluzie tulburătoare: cogitorul presupus neutru îi ascunsese ceva – şi-i protejase tot timpul pe oameni.

Din nefericire, unele războaie sunt câştigate de partea cea mai fanatică, în sens religios. Conducătorii victorioşi exploatează energia sacră a demenţei colective.

COGITOR KWYNA,
Arta agresiunii

O ploaie uşoară de după-amiază răpăia în piaţa guvernamentală, când Iblis Ginjo se îndrepta în grabă către Sala Parlamentului. Îl urmau şase aghiotanţi din Jipol, care nu se osteneau să se adăpostească de vreme. În colţuri, statuile şi altarele închinate martirilor jihadului sclipeau sub ploaia mocnită şi sub luminile galbene orbitoare.

În timp ce urca treptele late, Marele Patriarh mimă surpriza la întâlnirea cu patru călugări în robe de culoarea şofranului, ce coborau cu paşi prudenţi. Cel mai înalt purta un cilindru mare, înfăşurat în pânză pentru a-l apăra de ploaie: era cogitor Kwyna, transportată ca o pasăre în colivie. Iblis ştiuse că aveau să fie aici şi aranjase să-i întâlnească absolut „întâmplător”.

Iblis făcu un semn suitei sale, şi cu toţii se aşezară astfel încât să blocheze drumul secundanţilor.

— Ah! Ce grozav! exclamă Iblis. Am cerut să-l văd pe cogitor. Sunt sigur că avem de schimbat multe idei.

Zâmbi larg, tânjind în secret după tipul de contact pe care-l avusese cu marele, sclipitorul cogitor Eklo, înainte de teribila revoltă de pe Pământ.

Dar munca prezentă a lui Iblis era mult mai sofisticată decât mai vechile sale eforturi stângace de a aţâţa sclavii la revoltă împotriva propriilor stăpâni. N-o putea îndeplini de unul singur, însă, cu siguranţă, cogitorul l-ar fi putut ajuta – doar dacă ar fi reuşit s-o convingă pe Kwyna să-şi împărtăşească intelectul colosal cu el. Până acum totuşi, străvechiul creier filosof se dovedise reticent şi distant, ca şi cum n-ar fi fost dispus să vadă justificarea acţiunilor lui Iblis.

— Kwyna a fost ocupată, replică secundantul care ducea

containerul de păstrare. Cicatricea umflată a unei tăieturi îi cobora pe obraz, de la tâmplă până la bărbie. Picăturile de ploaie îi pătau roba.

— Desigur, exact la fel cum eu sunt ocupat cu Jihadul. Dar suntem de aceeaşi parte, nu-i aşa? Aliaţi… poate chiar colegi?

Întinzând mâna cu o îndrăzneală plină de speranţă, Iblis dădu la o parte un colţ al pânzei, dezvelind recipientul etanş care conţinea un creier roz cufundat în electrofluid. Cicatricea asemănătoare unui şnur se contractă în momentul în care făcu o strâmbătură, iar ochii lui întunecaţi căpătară o clipire de oţel. Dar nu se opuse Marelui Patriarh.

— Cogitor Kwyna? se adresă Iblis direct containerului cu capac al lui Kwyna. De ce nu plecăm din ploaia asta mizerabilă undeva unde să putem sta de vorbă? Am nevoie de iluminare din partea ta.

Mintea fără trup a lui Kwyna era un rezervor imens de cunoaştere şi de pătrundere, la fel cum fusese şi cea a lui Eklo. Poate că ar fi fost de acord să-l instruiască, dacă folosea informaţia aşa cum trebuia. Iblis citise unele dintre declaraţiile ezoterice mai vechi ale cogitorului, iar acum avea nevoie să se asigure că felul în care îi interpretase el gândurile era unul corect.

Deşi putea simţi stânjeneala lui Kwyna ca reacţie la interesul lui viu, îşi dorea să se apropie mai mult din punct de vedere intelectual de femeia cogitor, de toate informaţiile extraordinare şi de filosofia ei. Glasul îi deveni mai subţire şi înflăcărat:

— Te rog…

— Aşteaptă, Mare Patriarh! Ochii călugărului cu cicatrice deveniră sticloşi, în timp ce comunica neauzit cu arhaicul creier.

Ignorând ploaia rece care cădea tot mai tare, secundantul rosti cu glas aspru, răguşit, ceea ce transmitea cogitorul direct prin el:

— Mare Patriarh, doreşti să mă întrebi despre scripturi şi texte antice. Se simte în vocea ta, în acţiunile tale, în

fiecare răsuflare...

Impresionat, Iblis încuviinţă.

— Sunt fascinat de străvechile profeţii muadru şi de modul în care se aplică vremurilor noastre tulburi. Bazându-mă pe ceea ce am citit, am găsit nenumărate justificări pentru Jihadul Sfânt împotriva maşinilor gânditoare. Propriile tale scrieri şi discursuri m-au inspirat să trimit mulţi luptători viteji pe câmpurile de bătălie.

Femeia cogitor păru iritată.

— Aceste idei n-au fost niciodată relevante pentru Jihadul tău!

— Nu sunt anumite idei atemporale? În special ale tale, Kwyna?

Ploaia udase deja pe toată lumea până la piele. Unul dintre sergenţii de la Jipol îi întinse Marelui Patriarh un şervet uscat, cu care acesta se şterse pe faţă; apoi continuă:

— Într-unul dintre manifeste, ai scris despre nebunia colectivă a războiului, despre faptul că învingătorii invocă iluzii convingătoare pentru a obţine victoria. Am încercat să ating acest scop nobil pe care l-ai îmbrăţişat, cu un oarecare succes, sunt încântat să afirm. Dar acum aş vrea să-l duc la un nivel mai înalt...

— N-am pledat niciodată pentru o asemenea practică. Era doar una dintre multele idei pe care le-am dat ca exemplu, răspunse Kwyna. Mi-ai scos vorbele din context. Ai citit întregul pergament, Iblis Ginjo? Cred că are câteva milioane de cuvinte, şi mi-a luat secole să-l alcătuiesc.

— L-am studiat cu atenţie, în căutare de idei. Tu m-ai inspirat!

— Conceptele importante trebuie asimilate în întregime. Nu încerca să interpretezi scripturile purtând ochelari de cal, pentru a le face să se potrivească propriilor tale scopuri.

Iblis ştia foarte bine că extrăsese în mod selectiv fragmente din scrierile ei şi că manipulase apoi informaţia. Dar îi plăcea conversia cu Kwyna, o privea ca pe un joc

intelectual, o provocare menită să-i arate cât de bine îşi putea măsura agerimea cu una dintre cele mai mari minţi din istorie. Îi satisfăcea nevoia de acel tip de tutelă de care se bucurase din partea cogitorului Eklo, până la distrugerea lui în timpul teribilelor revolte de pe Pământ şi al atacului atomic.

Marele Patriarh cită imediat din câteva scripturi despre „sfârşitul timpurilor”, pietre runice muadru antice şi alte cărţi sfinte care – dacă erau interpretate destul de liber – proclamau că omenirea îşi putea găsi paradisul numai după ce ar fi îndurat o mie de ani de suferinţă… şi atunci numai dacă făcea suficiente sacrificii.

— Cred că Ix este o ocazie pentru noi de a face aceste sacrificii. Soldaţii Jihadului şi mercenarii sunt dornici să plătească preţul. La fel şi poporul de pe Ix…

— Sângele nevinovaţilor a fost întotdeauna moneda liderilor carismatici, vorbi Kwyna prin glasul secundantului. Citeşti de pe fragmente şi artefacte despre care se ştie că sunt incomplete. Astfel, există lipsuri în informaţia pe care o ai, iar concluziile ar putea fi incorecte.

Cuprins brusc de emoţie şi de înflăcărare, Iblis ridică din sprâncene.

— Atunci tu ştii care este restul mesajului? Ce se află pe celelalte fragmente?

Voia un arsenal de scripturi cât mai bogat posibil. Avea nevoie să aţâţe frenezia pe planetele care abia se trezeau, să galvanizeze oamenii oprimaţi cu promisiuni că vremea nenorocirilor se încheiase.

După o clipă de tăcere tensionată, Kwayna rosti:

— Eşti cu adevărat un om religios, Iblis Ginjo?

Bărbatul ştia că nu poate minţi străvechea minte de filosof.

— Religia se potriveşte cu scopul meu sacru, care este acela de a ajuta omenirea să se ridice împotriva asupritorilor săi!

Cu vocea stranie, prin intermediul călugărului, Kwyna continuă:

— Ai ascultat vreunul dintre numeroasele proteste împotriva Jihadului? Faci asta pentru omenire, Mare Patriarh… sau doar pentru tine însuţi?

Iblis răspunse cu abilitate:

— Pentru o singură persoană, poate, dar nu pentru mine însumi. Nu, o fac pentru copilul nevinovat al Serenei Butler, pe care l-am văzut asasinat de o maşină gânditoare nepăsătoare. Cei care protestează sunt mărginiţi şi fără importanţă, în timp ce eu nu sunt decât un instrument al victoriei. Când vom obţine succesul, mă voi da la o parte bucuros…

Prin conexiunea sa cu secundantul, Kwyna scoase un sunet distinct de amuzament.

— Atunci, Iblis Ginjo, eşti un om admirabil – şi atipic!

Întrerupând brusc audienţa, călugărul trase la loc faldul de pânză udă care acoperea containerul de păstrare. Spuse cu propria lui voce:

— Trebuie să ne întoarcem în Oraşul Reculegerii, Mare Patriarh. Cea Străveche nu trebuie tulburată mai mult.

Ieşind parcă din transă, Iblis deveni conştient de oamenii care treceau pe lângă el, urcând treptele spre Sala Parlamentului, alunecoase din cauza ploii. Ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu străvechiul creier, să primească sfaturi şi învăţături, să-i împărtăşească inspiraţia sclipitoare – dar secundanţii cu robe de culoarea şofranului se îndepărtară în grabă.

Apoi îşi dădu seama că se afla în întârziere. Serena Butler era pe cale să ţină în faţa adunării încă unul dintre discursurile sale inspiratoare programate, pe care i-l scrisese el personal. Fără să ţină seama de hainele ude, Marele Patriarh se repezi înăuntru s-o asculte. Deşi securitatea era plină de zel, astăzi nu trebuia să-şi facă griji pentru acte de violenţă sau tentative de asasinat.

Nu aranjase niciuna, nici alta.

*

În spaţiul pentru discursuri, Serena Butler arăta ca o viziune cerească, îmbrăcată într-o robă albă splendidă şi cu bijuterii sclipitoare. Chiar şi fără a ţine cont de floarea portocalie de pe rever şi de colierul de aur din jurul gâtului, arăta surprinzător de vie şi de sănătoasă pentru vârsta ei înaintată. Un lucru remarcabil, având în vedere că refuzase să apeleze la melanjul întineritor al lui Aurelius Venport.

Iblis urmărea totul. Serena ieşea rareori din Oraşul Reculegerii aşa că fiecare dintre discursurile ei trebuia să fie un eveniment major.

Douăzeci de oameni eliberaţi, rebeli care fuseseră scoşi pe furiş de pe noul câmp de bătălie de pe Ix, stăteau în primele rânduri ca nişte exponate. Aceştia priveau fix la Preoteasă, cu veneraţie. Mulţumită eforturilor neîncetate de propagandă ale lui Iblis, fiecare om în viaţă – chiar şi cei aflaţi în cea mai neagră captivitate pe planele maşinilor – auzise de această femeie şi de copilul ei martirizat. Devenise o misionară devotată, muncind neobosită să-i unifice pe oameni împotriva mârşavelor maşini.

Când spectatorii tăcură, vocea Serenei se înălţă melodioasă în sală.

— Mulţi dintre noi au văzut cu ochii lor curajul, vărsarea de sânge şi sacrificiile necesare pentru a înfrânge cea mai mare monstruozitate din univers. Unii dintre voi sunt adevăraţi eroi…

Ceru ca şase bărbaţi şi femei să se ridice în picioare, şi pomeni numele fiecăruia, lăudându-i pentru faptele lor de vitejie dezinteresate. Cu toţii erau civili, supravieţuitori ai unor bătălii îngrozitoare.

— Veniţi lângă mine, făcu semn Serena, şi din fiecare colţ al marii săli, publicul îi ovaţionă îndelung.

Pe măsură ce refugiaţii veneau în faţă, unul câte unul, Preoteasa îi atinse pe creştet ca într-o binecuvântare; lacrimile curgeau pe fiecare faţă, inclusiv pe a ei.

Serena ridică vocea pe un ton de provocare şi de hotărâre plină de mânie. Lacrimile îi sclipeau pe obraji.

— Am privit ceea ce nicio mamă n-ar trebui să vadă

vreodată: minunatul meu fiu ucis dinainte-mi! Gândiţi-vă la propriii voştri copii ca la al meu. Nu lăsaţi maşinile gânditoare să facă aşa ceva şi altor copii, vă implor…

În timp ce asculta rostirea ei de maestru, intonaţia şi dicţia perfecte, Iblis simţi un fior de mândrie traversându-i şira spinării. Lacrimile erau o nuanţă excelentă, şi nu se îndoia că erau adevărate. O auzi pe Serena folosind frazele pe care i le scrisese şi încuviinţă din cap când îi văzu influenţa magică asupra spectatorilor: erau fermecaţi. Fusese o elevă desăvârşită, încă de când începuse s-o îndrume pe calea fanatismului profesionist.

La început, tânăra îi urmase instrucţiunile de bunăvoie pentru a obţine rezultate demne, nobile. Dar când începuse să nu mai fie de acord cu el, Iblis inventase posibile „ameninţări” pentru siguranţa ei, astfel încât să aibă o justificare pentru a-i numi ca gărzi de corp personale câteva tinere din grupul lui de serafimi, alese cu grijă.

Când Serena continuă să fie prea independentă, el îi înscenă o tentativă de asasinat şi-l acuză pe unul dintre nătărăii lui de sacrificiu, care fu ucis în mod convenabil în timpul capturării. După aceea, pentru „protecţia” ei, Serena rămase între zidurile Oraşului Reculegerii, unde Iblis o putea supraveghea îndeaproape.

Trebuia să se asigure ca Serena Butler să nu se simtă niciodată complet în siguranţă, astfel încât să depindă întotdeauna de el.

Acum, Iblis se relaxă când văzu că totul era sub control. Din moment ce sosirea lui nu fusese observată, se repezi într-un vestiar şi se schimbă în haine uscate. Înainte să apuce să iasă din încăperea privată, comandantul Jipolului se strecură tăcut pe uşă.

— Mare Patriarh, sunt bucuros să te informez că însărcinarea noastră legată de Munoza Chen este încheiată, aşa cum ai cerut. Totul este pregătit. O treabă bună, curată.

Yorek Thurr era un bărbat scund, oacheş, cu mustaţă neagră şi chelie. Îmbrăcat într-un pieptar verde-închis,

privea cercetător prin fantele ochilor, la fel de inexpresivi şi de negri ca ai unui cadavru. Expert în mânuirea ştreangului, a pumnalului şi a altor arme tăcute, Thurr avea talentul de a se mişca neauzit – şi, în calitate de comandant al Jipolului, era întotdeauna gata să îndeplinească ordinele Marelui Patriarh. Un om bun de avut în preajmă.

Iblis îşi îngădui luxul unul surâs.

— Ştiam că pot conta pe tine…

Din momentul în care fusese înfiinţată Poliţia Jihadului, Yorek Thurr se dovedise un informator preţios, descoperind spioni adevăraţi, oameni nebătători la ochi dar puternici într-un mod discret, care aveau legături secrete cu lumile sincronizate. Din moment ce Iblis invocase la început spectrul spionajului doar ca pe o sperietoare menită să înfricoşeze membrii Ligii, fusese uluit să descopere amploarea minciunii pe care o descoperise Thurr. Zeci de cetăţeni importanţi erau implicaţi şi fură executaţi, amplificând frenezia paranoică a oamenilor liberi. Pe măsură ce nou-apăruta Jipol devenea tot mai importantă, Yorek Thurr se înălţa în grad, preluând până la urmă comanda. Uneori îl înspăimânta chiar şi pe Marele Patriarh.

Din cauza plângerilor şi a rezistenţei ei permanente, Iblis bănuitor întotdeauna că Munoza Chen ar fi putut fi agent al maşinilor gânditoare. Din care alt motiv s-ar fi opus muncii fundamentale a Consiliului Jihadului? Răspunsul părea evident. În momentul în care Chen se hotărâse să i se opună, speranţa ei de viaţă scăzuse brusc. Oricine protesta deschis împotriva Jihadului era, prin definiţie un aliat al maşinilor gânditoare. Avea sens…

Ca Mare Patriarh, purtând responsabilitatea pentru trilioane de vieţi, n-avea timp pentru subtilităţi. Pentru a proteja şi a duce mai departe mişcarea, trebuia să reteze eficient orice opoziţie, rezultatele limpezi justificau orice-ar fi trebuit să facă pe parcurs.

Jihadul se desfăşura de decenii, câştigând în amploare. Chiar şi aşa, nu mergea destul de departe sau destul de repede pentru a-i conveni lui Iblis.

Oricine stătea deschis în calea planurilor Marelui Patriarh era investigat şi i se înscena cu îndemânare o acuzaţie. De-a lungul anilor, după ce prima epurare masivă implicase şapte reprezentanţi ai Ligii – cu toţii, destul de ciudat, rivali politici sau oameni care vorbiseră deschis împotriva lui Iblis – oamenii începuseră să suspecteze existenţa unui spion al Maşinilor sub fiecare pat. Cinci ani mai târziu, un alt şir de epurări înlăturase toată rezistenţa împotriva lui Iblis.

Acum mai rămăsese puţină opoziţie internă şi, datorită eforturilor tăcute ale Jipolului, Munoza Chen n-avea să mai stingherească cruciada lui împotriva maşinilor…

Iblis se despărţi de comandantul Jipolului şi se întoarse în sala adunării. I-ar fi prins bine să fie văzut ascultând discursul Serenei. Când intră, vocea ei pasionată plutea prin sală ca parfumul purtat de o adiere. Ridică braţele în semn de binecuvântare şi rămase nemişcată pentru o clipă lungă, pătrunzătoare, vrând parcă să atragă inspiraţia din ceruri. Apoi se uită direct spre Iblis Ginjo şi rosti:

— Nu avem timp să ne eschivăm de la îndatoririle omenirii şi nici să ne odihnim – doar să luptăm!

În vreme ce vorbea, uşile sălii se deschiseră cu brutalitate şi o mulţime de bărbaţi şi femei păşiră înăuntru, purtând uniformele strălucitoare cu verde şi stacojiu ale Jihadului. În timp ce publicul aclama, fiecare petic de spaţiu disponibil din sală se umplu cu mii de noi voluntari gata să-şi sacrifice viaţa pentru armata Jihadului.

Mişcându-se ca un înger, Serena păşi, parcă plutind, în mijlocul lor, plângând de recunoştinţă. Îi binecuvântă pe toţi şi sărută o mare parte dintre ei, ştiind că îi trimitea pe mulţi la moarte.

— Luptătorii mei pentru Jihad!

Iblis încuviinţă satisfăcut. Evenimentul era sincronizat ca o coregrafie perfectă, dar Serena îl făcuse să pară spontan. Ideea fusese a ei, în timp ce Iblis se ocupase de amănuntele spectacolului.

Facem o echipă grozavă.

Dar, în timp ce o privea pe talentata Preoteasă

manipulând mulţimea, Iblis se simţi la răscrucea unei dileme. Voia ca Serena să facă totul bine, o antrenase cu grijă – iar acum dădea reprezentaţia vieţii ei.

Marele Patriarh se hotărî să o urmărească mai atent ca niciodată, pentru binele lui. Nu voia ca femeia să gândească prea mult cu propriul său cap… sau să fie prea încântată de sine însăşi.

Suntem nişte neghiobi să credem că bătălia se sfârşeşte vreodată. Un duşman înfrânt ne poate amăgi, făcându-ne să lăsăm garda jos… spre eternul nostru regret.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
Rapoarte militare de pe teren

Odihnindu-se pe scaunul de comandă de pe puntea navei amiral, Vor studia imaginile din satelit ale apei care se revărsa prin canioanele de pe Anbus IV. Dădu din cap. *Victorie prin dezastru total.* Zâmbi strâmb. *Ce mai urmează?*

După operaţiunile de la sol, tercero Vergyl Tantor şi ceilalţi căpitani se întorseseră cu navetele la navele lor şi-şi reluaseră locul la bord, pregătindu-se pentru sfârşitul jocului, care avea să se petreacă în spaţiu. Dacă totul mergea potrivit planului conceput de Vor, flota lui Omnius ar fi fost alungată pentru totdeauna din această lume rănită.

Ştiind că naveta lui Xavier Harkonnen andocase deja şi că prietenul lui se afla în drum spre punte pentru a i se alătura, Vor rânji în aşteptarea a ceea ce avea să urmeze. *E rândul meu.* Avea să-i arate lui Xavier exact cum trebuia obţinută victoria – prin şiretlicuri, în loc de distrugeri.

De îndată ce Xavier păşi pe punte, gâfâind şi cu hainele în neorânduială, Vor îi aruncă o privire provocatoare, cu o scânteie răutăcioasă în ea.

— Priveşte cum pot neutraliza flota maşinilor gânditoare fără o pierdere atât de mare şi de supărătoare de vieţi omeneşti…

Dădu ordinul, iar nava amiral porni înainte, pentru a lua poziţia de avangardă în flota Jihadului.

Xavier îşi trecu degetele ca un pieptăn prin părul ruginiu, netezindu-şi tâmplele înspicate cu cenuşiu.

— N-ar fi fost nevoie să se mai piardă nicio viaţă acolo jos, Vorian. Unii oameni aleg să devină victime, chiar şi atunci când au alte opţiuni.

Vizibil tulburat, încercă să se stăpânească în timp ce privea.

— Dar chiar dacă am fi reuşit fără ca nimeni să nu sufere nicio zgârietură, zenşiiţii tot s-ar fi plâns în legătură cu eforturile noastre.

Vor scoase un râs scurt.

— Nu facem asta pentru recunoştinţă, prietene, ci pentru viitorul rasei umane.

Se întoarse spre staţia lui şi vorbi repede; vocea îi fu purtată pe căile de comunicaţii către punţile tuturor celor cinci nave mari.

— Porniţi scuturile Holtzman la intensitate maximă. Măriţi viteza orbitală, astfel încât să întâlnim navele de război ale roboţilor cu o oră mai devreme decât ne aşteaptă ei!

— Asta o să-i surprindă, Vor, transmise Vergyl de pe puntea lui.

Xavier adoptă un ton protocolar.

— E mai probabil ca maşinile gânditoare să se… dezechilibreze şi să nu fie capabile să-şi recalculeze acţiunile într-un interval de timp adecvat, tercero Tantor. Asta nu-i acelaşi lucru cu o reacţii emoţională.

— Aşa cum a spus fratele tău mai mic, adăugă Vor, maşinile vor fi… surprinse!

Judecând după imaginea de pe ecran, tânărul ofiţer cu pielea de culoare închisă părea să se lupte cu efectele persistente ale bolii în timp ce aştepta ca navele Jihadului să ajungă pe poziţie, Vor remarcă în glumă:

— Vergyl, arăţi de parcă nu ţi-ar strica o vacanţă după misiunea asta.

— Doar un pic prea multă… ospitalitate din partea localnicilor de-acolo. Dar dacă simpatia te face să-mi cedezi câteva puncte la următorul nostru joc…

— Domnilor, să ne concentrăm asupra bătăliei care se apropie, zise Xavier.

Chiar dacă forţele de la sol ale roboţilor fuseseră nimicite de potopul catastrofal, marea flotă spaţială a lui Omnius rămăsese intactă. Acum, cele cinci nave uriaşe ale

Jihadului, ecranate dar mult depăşite ca putere de foc, măriră viteza ca nişte şoricei furioşi mergând să se bată cu nişte tauri salusani.

Când ajunseră deasupra părţii întunecate a planetei şi văzură puternicele nave ale maşinilor gânditoare profilându-se în umbra nopţii. Vor fluieră admirativ. Omnius arăta mai greu de învins ca niciodată. Însă tânărul vorbi cu hotărâre echipajului de pe punte:

— Maşinile acţionează guvernate de o percepţie rigidă asupra realităţii. Aşa încât, cu câte un mic truc pe ici, pe colo, putem rescrie această realitate.

Reglă sistemul de comunicaţii pe canalul de legătură completă între nave.

— Toată lumea, mai verificaţi o dată integritatea scuturilor şi acceleraţi până la viteza de impact!

Echipajul părea neliniştit şi îndârjit, dar dedicat victoriei.

— Sunt sigur că roboţii au interceptat transmisia, Vor, anunţă Vergyl de pe puntea lui, ţinând cea de-a doua navă mare foarte aproape în urma navei amiral.

— Aă... sper că ai un plan mai bun decât un simplu salt sinucigaş.

— Facem ceea ce trebuie, frăţioare, replică Xavier.

În timp ce flotele adversare cotiră una spre cealaltă, tot mai aproape cu fiecare secundă, Vor reglă comenzile comunicatorului şi transmise un scurt mesaj codificat, direct către centrul de comandă şi control al roboţilor. După ce semnalul fu livrat în mod clandestin, adăugă pe canalul deschis:

— Convocaţi flota ascunsă şi izbiţi frontal navele alea!

Încleştă mâna pe marginea scaunului său de căpitan, dar colţurile gurii se curbară în sus, într-un zâmbet încrezător.

— Priveşte asta, Xavier!

Cu o neîncredere calmă, Xavier dădu din cap.

— Credeam c-aş putea câştiga orice joc al nervilor împotriva ta, Vorian. Dar acum cred că ai coloana vertebrală din titan pur.

— Aş fi încântat să te învăţ câteva noi jocuri în timpul

zborului. Relaxează-te şi tu cu echipajul tău, ca să mai schimbi ceva, mai câştigă o parte din salariile lor… sau pierde ceva dintr-al tău…

— Deocamdată, mulţumeşte-te să-ţi comanzi nava, primero Atreides, zise Xavier, pe un ton grăbit. Se prinse de o bară de susţinere în timp ce navele Jihadului se apropiau ca nişte ghiulele de tun, fără să se abată din drum.

În ultima clipă, flota roboţilor se desprinse de pe orbită şi se împrăştie cuprinsă de panică. Cele cinci nave cu scuturi Holtzman se aruncară prin spaţiul gol în care se aflaseră maşinile gânditoare numai cu câteva clipe mai devreme. Navele de război ale lui Omnius se îndepărtaseră de planetă, în aparenţă abandonând complet Anbus IV.

Echipajul uman aclamă, cuprins parcă de o isterie ameţitoare, surprins de supravieţuirea neaşteptată. Râzând parcă în delir, Vergyl transmise:

— Nu-mi vine să cred! Xavier, ce privelişte!

Vor se întoarse spre echipajul de pe punte cu o expresie ironic-nerăbdătoare.

— Aşadar, l-am pus pe fugă pe Omnius, oameni buni – ce mai aşteptaţi? Vreţi să staţi aici să vă felicitaţi singuri sau vă duceţi să prăjiţi vreo câţiva roboţi?

Echipajul ovaţionă din nou, încrezător şi entuziast. Nava lui Vor se năpusti înainte, iar Vergyl şi-o conduse pe-a lui alături de el. Celelalte vehicule ale oamenilor îi urmară, vânând şi hărţuind aparatele roboţilor către marginile sistemului Anbus, ca nişte câini de pază care latră pentru a alunga intruşii.

Xavier îşi încrucişă braţele pe pieptul acoperit de uniformă, aşteptând explicaţia detaliată. Zâmbind larg, Vor se întoarse în sfârşit cu faţa la prietenul său.

— Semnalul meu a transmis date false reţelei de senzori a flotei maşinilor. Am modificat pur şi simplu câteva indicaţii ale aparatelor pentru a-i face să *creadă* că navele noastre sunt puternic înarmate, indestructibile… şi însoţite de un grup mult mai mare, nevăzut, abia sosit de la şantierele de pe Poritrin.

— Faci totul să sune prea uşor.

Vor pufni.

— Cu siguranţă, nu! Fiecare amănunt trebuie să fie perfect, în stare să reziste în faţa unei analize minuţioase din partea senzorilor redundanţi ai inamicului. Mă îndoiesc că o voi mai putea repeta vreodată, pentru că Omnius va afla despre şiretlic şi se va aştepta la el.

Xavier rămânea sceptic.

— Prin urmare, ce văd acum maşinile? Se pare că le-ai hipnotizat…

— În prezent, roboţii cred că avem zeci de nave de război învăluite în scuturi de invizibilitate. Nu le pot vedea sau înfrânge, dar „ştiu” că navele noastre sunt acolo, aşteptând să tragă în ei. După ce şi-au calculat şansele, vehiculele inamice nu mai au de-ales decât să fugă.

— O mişcare tactică sclipitoare, comentă Xavier. Dar se bazează pe o presupunere nefondată…

— Nici nefondată, nici sclipitoare – pur şi simplu vicleană. Aşa cum am spus de multe ori, maşinile pot fi duse de nas. Suntem doar norocoşi că tatăl meu n-a făcut parte din flota asta. Cymecii sunt mult mai bănuitori. Agamemnon şi-ar fi dat seama de diferenţă, şi cu siguranţă poate ghici o cacealma.

*

După o jumătate de oră de urmărire înverşunată, un tehnician de pe punte ceru să vorbească în particular cu cei doi primero şi-i informă că scuturile Holtzman erau în pericol de a se supraîncălzi şi de a cădea. Sistemele de protecţie nu erau făcute să fie folosite la o asemenea intensitate mare pentru perioade lungi de timp.

Vor încrucişă braţele la piept.

— Cred că putem închide acum scuturile fără nicio grijă. Oricum nu mai avem nevoie de ele.

Trimise acelaşi ordin şi celorlalte nave, apoi adăugă, ca o

remarcă întâmplătoare:

— Şi de ce nu deschidem pur şi simplu focul?

Cuprinse parcă de voioşie, navele se aruncară asupra fugarilor roboţi, trăgând cu armamentul greu împotriva aparatelor mult mai mari ale maşinilor şi distrugând repede două dintre ele. Dar maşinile tolerau o acceleraţie mult mai mare decât puteau îndura fragilele corpuri umane şi în curând cea mai mare parte a flotei roboţilor se răspândi pe o distanţă crescândă. Forţele Jihadului din urma lor fură silite să întrerupă vânătoarea.

Vergyl transmise:

— Aş spune că ăsta-i cel mai bun antidot la otrăvurile zenşiite.

Apoi, când cele cinci nave se întorceau spre Anbus IV pentru curăţenia finală, întâlniră pe neaşteptate un nou grup de aparate inamice care se îndreptau spre planetă cu acceleraţie maximă. Aceste aparate erau un model diferit şi se apropiau fără să se furişeze şi fără să pornească sistemele defensive, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca o flotă de blocadă a maşinilor să se afle deja acolo.

Impulsiv datorită încrederii, Vergyl Tantor transmise prin canalul de comandă securizat, codat:

— Ha, a doua şansă! Se pare că le mai putem da o lecţie blestematelor ăstora de maşini! Pariază cineva pe care-o să-l lovesc mai întâi?

— Tercero Tantor, stai pe loc şi aşteaptă întăririle, îl avertiză Xavier, deşi nu-şi făcea prea multe griji după ce văzuse înfrângerea ruşinoasă a primului grup de luptă al roboţilor.

Dar Vergyl era copleşit de beţia victoriei.

— Vreau să alung restul maşinăriilor ăstora de pe Anbus IV!

Vergyl îşi duse nava într-un plonjon, trăgând focuri la întâmplare către nou-veniţi. Semnaliză înapoi spre nava amiral.

— Xavier, îţi aduci aminte când eram copil şi mi-ai spus că trebuie să fiu un erou şi să salvez o întreagă planetă ca

să fiu demn de o femeie ca Serena Butler? Ei, acum o am acasă pe Sheel – crezi că asta o va impresiona?

Vor se întoarse brusc în scaun, strigând în comunicator:

— Aşteaptă – uită-te la model! Sunt nave ale *cymecilor,* nu computere! Nu-mi pot folosi programul cu ei!

— Vergyl, opreşte-te! strigă Xavier. Primero Atreides mă anunţa că vicleşugul lui n-o să meargă…

Cymecii nou-veniţi intraseră în sistem înarmaţi pentru lupte grele împotriva armatei Jihadului. Acum, deschiseră focul împotriva navei de luptă a lui Vergyl, care se apropia de ei.

Reacţionând rapid, tânărul tercero încercă să-şi reporenească scuturile supraîncălzite, dar unele dintre câmpurile suprapuse pâlpâiră şi cedară la primul atac violent al cymecilor. Şase proiectile explozive trecură de ele şi loviră carcasa şi motoarele navei.

Vor accelerase deja cu nava amiral spre zona bătăliei. Îl văzu pe Xavier aplecându-se deasupra comunicatorului,

— Toate navele capabile de luptă, întâlniţi-vă şi apăraţi…

O a doua salvă sfâşie partea de dedesubt a carcasei navei lui Vergyl, iar unul dintre conurile mari de evacuare se desprinse, trăgând după el întregul motor. Acesta explodă în timp ce se îndepărta rostogolindu-se. Lovind intermitent scutul, stropi de flăcări prizoniere ricoşau înapoi spre navă, provocând alte pagube.

— Solicităm ajutor! exclamă Vergyl.

Cele patru nave ale Jihadului care mai rămăseseră zburară în jos cu mare viteză, dar scuturile lor erau şi ele parţial scoase din funcţiune şi ineficace, supraîncălzite după prima bătălie. Cu un nod în stomac, Xavier se prinse de grilajul de lângă panoul de control. Vedea că Vor se străduieşte din răsputeri, că nici el n-ar fi putut da comenzi mai eficace.

Înnebunit, Vergyl transmise:

— Alarmă! Alarmă! Lansaţi capsulele de evacuare! Xavier, îmi ţii predica mai târziu…

Vehiculele cymecilor, ştiind că aveau puţin timp până

când se adunau aparatele de luptă ale Jihadului, lansară un al treilea bombardament asupra navei rănite mortal a lui Vergyl, făcând-o bucăţi. Exploziile sfâşiară pereţii despărţitori de la un capăt la altul al punţilor. Jeturi de aer din atmosfera eliberată ţâşniră în spaţiu ca o ceaţă albă, culoarea lor ca de zăpadă contrastând cu flăcările de un galben viu ale carburantului aprins.

Ca nişte seminţe împrăştiate de o semănătoare, modulele de evacuare îşi luară zborul, inclusiv trei de pe puntea de comandă acum ruinată.

— Adăpostiţi capsulele alea! ordonă Xavier. Prioritate maximă!

— Avem nevoie de foc de acoperire!

Vor cunoştea chinul prin care trebuia să treacă Xavier pentru pericolul în care se afla devotatul său frate – doar şi el petrecuse mult timp cu tânărul tercero, râzând şi jucând jocuri, ascultându-l pe bărbatul suferind de dor de casă vorbind despre soţia şi copiii lui de pe Giedi Prime.

— La naiba, strângeţi rândurile!

Celelalte nave de război ale Jihadului se apropiară la distanţa de la care puteau să tragă. Aparatele cymecilor suferiseră unele avarii, dar refuzau să cedeze. De fapt, neîndurătoarele minţi umane riscau mult pentru a-şi face rost de prizonieri, urmărind capsulele de supravieţuire lansate de pe puntea de comandă a lui Vergyl.

Vorian Atreides, fiul generalului Agamemnon, ştia cât se poate de bine ce aveau să facă maşinile duşmane cu prizonierii. Înainte să ajungă salvatorii, navele cymecilor se apropiară ca nişte hiene care fură bucăţele de carne, culegând vreo douăsprezece dintre capsulele de evacuare rămase în urmă. Apoi, văzând puterea de foc combinată a navelor de război ale Jihadului concentrată asupra lor, cymecii le întoarseră spatele şi o luară la fugă cu tot cu prizonierii lor condamnaţi.

Cu un ultim truc disperat, neştiind cine anume fusese înăuntrul capsulelor de salvare capturate, Vor transmise:

— Cymecii sunt nişte laşi care fug de luptă? Sunt primero

Vorian Atreides şi vă sfidez! Tatăl meu – generalul Agamemnon – m-a învăţat că oamenii sunt inferiori, că cymecii ar putea întotdeauna să câştige o luptă cu ei. Dacă-i aşa, de ce fugiţi?

Surprinzându-l, vocea gravă a lui Agamemnon răspunse, sfârâind ca uleiul care fierbe încet:

— Te-am mai învăţat de asemenea, Vorian, că *vătămarea* unui duşman aduce mai multe satisfacţii decât o victorie deschisă. Vom vedea cât de multă suferinţă putem provoca oaspeţilor noştri înainte de a-i omorî. Bănuiesc că sunt prieteni de-ai tăi? O să fiu încântat să mă joc cu ei toţi.

Când navele cymecilor, depăşite ca putere de foc, se îndepărtară în viteză, Xavier Harkonnen scoase un urlet de disperare, ştiind că nu-l va mai vedea niciodată pe dragul lui frate vitreg.

Vor strigă în comunicator:

— Întoarce-te şi înfruntă-mă, tată! Putem termina asta acum! Ţi-e frică de mine?

— Câtuşi de puţin, Vorian. Mă... distrez doar pe socoteala ta!

Navele mai rapide ale maşinilor se îndepărtară de Anbus IV cu cymecii la comandă, ignorând sarcasmele continue ale lui Vor. În curând, aparatele dispărură în depărtare.

Există un milion de căi de a pune aceeaşi întrebare, şi un milion de căi de a răspunde la ea.

COGITORI,
Postulat fundamental

Prizonier în interiorul unei bule de aer aflate în centrul celor patru nave legate între ele ale titanilor, Vergyl Tantor plutea în gravitaţie zero. Nici măcar coşmarurile nu fuseseră vreodată atât de groaznice, iar acum, tânărul era complet neajutorat. Avea pielea alunecoasă de transpiraţie şi ochii căprui mari şi strălucitori într-o încercare de sfidare. Îşi masca groaza de pe chip cu un strat subţire de bravadă.

Oricât de rea părea situaţia pentru el, se agăţa încă de speranţa disperată că Xavier va veni să-l salveze. În sinea lui ştia însă că era imposibil. N-avea s-o mai vadă niciodată pe Sheel, pe băieţi sau pe fetiţă…

În afara bulei, creierele fără trup a patru cymeci emanau o lumină slabă în timp ce senzorii tijelor mentale scanau imaginile şi transmiteau între ele datele prelucrate. Agamemnon, Juno şi Dante, ca şi însoţitorul de curând acceptat printre ei, Beowulf, examinau pe toate porţiunile spectrului actuala victimă amuzantă. Restul prizonierilor fuseseră ucişi deja.

Cymecii îşi interogaseră captivul şi se distraseră enorm. De curând, Juno inventase nişte amplificatoare de durere extrem de eficiente şi de interesante, pe care le testase în amănunţime pe în sclavii umani. Generalul cymec avusese grijă să aducă amplificatoarele de durere pe Anbus IV, unde le putea folosi în mod adecvat.

Agamemnon sperase să-l captureze pe fiul lui, Vorian, care merita cel mai înalt nivel de pedeapsă pe care-l putea suporta o fiinţă umană… şi mai mult decât atât.

Dar trebuia să se descurce cu aceşti captivi. Datorită poziţiei lui Vergyl Tantor de ofiţer în subordinea fiului trădător al lui Agamemnon, tânărul putea oferi informaţii despre armata Jihadului. Până acum, refuzase să

vorbească, dar era doar o problemă de timp… şi de durere.

Agamemnon era mulţumit să vadă pârâiaşele de sudoare provocate de încordare alunecând pe pielea întunecată a lui Vergyl. Scanerele arătau că temperatura corpului şi ritmul inimii victimei creşteau. *Bine*.

Pe vremea gloriei de mult trecute ca titan, el şi cu Juno desăvârşiseră nuanţele interogării de succes. Înţelegea imboldul fanatic al *hrethgirilor*, le cunoştea activităţile subversive pe unele dintre lumile sincronizate mai slabe, cum ar fi Ix… unde Xerxes ar fi trebuit să conducă un măcel acceptabil chiar în acest moment. Recunoscuse, chiar înainte ca Omnius s-o fi făcut, că natura fundamentală a conflictului galactic se schimbase, trecând la un alt nivel. Oamenii nedomesticiţi nu se mai mulţumeau cu o postură defensivă, de autoapărare. Trecuseră la agresiunea deschisă.

Chiar dacă prizonierul nu ştia nimic cât de cât important, tot merita să fie torturat… un test excelent, instructiv, pentru noile dispozitive de amplificare a durerii ale lui Juno.

Măcar dacă ar fi fost Vorian…

— Acum, Vergyl Tantor – ce-ar trebui să facem cu tine?

Cuvintele lui Agamemnon umplură bula de supravieţuire cu un zgomot atât de tunător încât tânărul încercă să-şi acopere urechile.

— Ar trebui să te lăsăm să pleci?

Captivul se încruntă şi nu răspunse.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm pur şi simplu să plutească în derivă fără echipament şi să vedem dacă-şi poate găsi drumul înapoi spre Salusa Secundus, sugeră Beowulf, dornic să-şi aducă aportul.

— I-am putea împrumuta unul dintre corpurile noastre spaţiale, rosti sec Dante. Desigur, ar trebui să-i scoatem mai întâi creierul. Avem cu noi vreun container de păstrare în plus?

— Interesantă idee, răspunse Juno. Daaa! Putem crea un neo-cymec dintr-unul dintre luptătorii fanatici.

Din nava ei conectată cu celelalte, privi în jur.

— Cine se oferă să-i scoată creierul?

Aproape simultan, cei patru cymeci scoaseră la iveală lame ascuţite din corpurile artificiale care le susţineau creierul scos din corp. Gheare lungi scrâşniră pe exteriorul peretelui bulei de plaz curat.

— Acum ţi-ar plăcea să răspunzi la întrebările noastre, dragă? insistă Juno.

Ca măsură de siguranţă, declanşă un şoc agonizant care îl făcu pe captiv să se zvârcolească şi să se învârtă în bula imponderabilă până când încheieturile îi trosniră cu putere.

Ochii lui Vergyl deveniră sticloşi şi-şi pierdură concentrarea din cauza durerii, dar el refuză să vorbească.

Dante, de obicei nu cel mai violent dintre cymeci, îşi surprinse tovarăşii. Din secţiunea care-i aparţinea a navei-conglomerat, trase cu precizie o mică săgeată spre capul omului. Proiectilul îl lovi pe acesta în obraz, sfărâmându-i dinţii şi pătrunzându-i în gură.

Vergyl scuipă sânge, dar ţipetele sale nu fură auzite decât de nişte senzori mecanici asemănători unor timpane. Strigă numele soţiei. Copiilor: Sheel, Emilio, Jisp, Ulana. Era limpede că n-avea nicio speranţă ca ei să-l poată ajuta, dar faptul că-şi zăvora în minte imaginea chipului lor îi dădea putere.

Juno trimise un alt impuls de durere prin sistemul nervos al tânărului şi vorbi pe un ton medical:

— Se simte ca şi cum ar avea partea de jos a corpului în flăcări. Pot face ca senzaţia să continue cât de mult doresc. Daaa. Poate că ar trebui să alternăm stimulii de plăcere cu cei de durere, intensificând controlul pe care-l avem asupra lui.

Luptându-se să blocheze impulsurile de durere, Vergyl ridică mâinile să smulgă săgeata ascuţită din obrazul însângerat, o aruncă deoparte, apoi făcu un gest sfidător cu mâna. Agamemnon fu extrem de mulţumit văzând asta, pentru că însemna că prizonierul era frustrat şi speriat, lipsit de alte mijloace de a contraataca. Săgeata plutea liber în încăperea lipsită de gravitaţie.

Agamemnon vorbi:

— Tercero Tantor, cât timp crezi că-ţi poţi ţine răsuflarea? Cei mai mulţi dintre oamenii atât de fragili reuşesc doar pentru un minut sau cam aşa ceva, dar tu arăţi tânăr şi puternic. Ai putea rezista trei minute, poate patru?

Brusc, bula se deschise, lăsând captivul sângerând în vidul spaţiului, în timp ce aerul eliberat din încăpere şuiera în jurul lui.

Înainte ca Vergyl să fie aruncat în gol, Agamemnon trase un mic harpon legat cu un cablu. Vârful îi intră tânărului în coapsă, prinzându-l ca pe un peşte.

— Aşa, n-am vrea să-ţi iei zborul dintre noi.

Ţipătul lui Vergyl se pierdu în vid. Frigul intens din adâncul spaţiului îl izbi ca un baros din toate direcţiile, atacându-i celulele corpului.

Cu un gest al braţului metalic segmentat, Agamemnon smuci de cablu, iar cârligele harponului zimţat se afundară în muşchii piciorului victimei. Generalul cymec îl trase înapoi înăuntru, etanşă bula şi lăsă aerul să curgă în interior.

Vergyl se ghemui, devenind o minge tremurândă, şi se luptă să respire, icnind din cauza lipsei de oxigen şi a durerii vii. Cu mâinile pe jumătate amorţite, care nu puteau apuca bine, încercă să-şi scoată harponul din coapsă. Particulele de sânge pluteau în imponderabilitate, împroşcând interiorul bulei.

— Ce metode demodate, comentă Dante. N-am folosit îndeajuns noile dispozitive ale lui Juno!

— Încă n-am terminat cu el, replică Agamemnon. Asta ar putea să ia multă vreme.

Fără avertisment, Agamemnon îl trase pe Vergyl înapoi în vidul îngheţat, lipsit de presiune, iar Juno declanşă simultan amplificatoarele de durere. Ofiţerul în agonie părea să încerce să se întoarcă pe dos, atât de sălbatic se zbătea. Vasele de sânge îi explodară în ochi şi în urechi, dar Vergyl îi sfida în continuare. Plutind din nou în încăpere, scuipa

sânge, se îneca şi înjura. Nu se putea opri din tremurat.

Agamemnon întinse un braţ manipulator prin peretele bulei, îl apucă pe captiv şi-l trase mai aproape. Generalul titan acoperi capul tânărului cu mâna artificială şi descărcă sonde în formă de ac prin craniu, în ţesutul moale al creierului de dedesubt.

Vergyl scoase un ţipăt, articulă gemând numele lui Xavier, apoi rămase inert.

— E cuprins de extazul durerii, zise Juno. E într-adevăr încântător.

Printre cymeci se auziră murmure de încuviinţare.

— Sondele astea pot uşura interogarea directă, îi spuse Beowulf lui Juno. Am ajutat chiar eu la inventarea lor, iar robotul Erasmus a consumat o mulţime de sclavi pentru a testa sistemele. Din nefericire, datele nu sunt într-un format pe care maşinile gânditoare să-l poată asimila direct.

— Dar eu pot, zise Agamemnon, apoi scoase un zgomot dispreţuitor.

— Creierul omului ăstuia e plin de exagerări, minciuni şi propagandă ridicolă perorată de agitatorul ăla profesionist, Iblis Ginjo. El chiar crede toate astea!

— Nimic în afară de informaţii inutile, anunţă Juno maimuţărind un oftat. Ar trebui să-l omorâm pur şi simplu. Lasă-mă pe mine s-o fac, iubitule. Te rog!

— Vergyl Tantor, spuse Agamemnon, vorbeşte-mi despre fiul meu, Vorian Atreides. Era prietenul tău? O persoană pe care o respecţi?

Ochii prizonierului se deschiseră abia vizibil, iar buzele i se mişcară. Cu senzorii timpanici reglaţi cu fineţe, Agamemnon îl auzi şoptind:

— Primero Atreides e… un mare erou… al Jihadului. Vă va aduce pe voi… demoni maşini… in faţa justiţiei…

Agamemnon înfipse senzorii mai adânc, smulgându-i lui Vergyl un urlet. Două cabluri subţiri îi perforară ochii dinspre interiorul capului, agăţând globii oculari şi trăgându-i mai adânc în cavitatea craniană.

Omul se zvârcoli şi imploră:

— Lasă-mă să mor!

— La momentul potrivit, promise generalul. Dar mai întâi trebuie s-o ajuţi pe Juno să-şi testeze dispozitivul la capacitatea lui maximă.

Juno toarse:

— Asta s-ar putea să ia ceva mai mult.

De fapt, dură cea mai mare parte a unei zile până când viaţa îl părăsi pe Vergyl, spre marea dezamăgire a cymecilor, care continuau să se gândească la teste noi şi interesante…

Cu toată navele, artileria şi oamenii din armată, comandanţii noştri uită adeseori că ideile pot fi cele mai puternice arme dintre toate.

COGITOR KWYNA

Sus, în turnul cogitorului din Oraşul Reculegerii, Serena Butler se simţea izolată şi la adăpost; în acelaşi timp, era înconjurată de iluminarea şi de sfaturile la care inima ei râvnise încă de la moartea fiului ei în vârstă de optsprezece luni. În toţi aceşti ani, cogitor Kwyna fusese cea mai preţuită sfătuitoare, mentorul, dascălul şi cutia ei de rezonanţă.

Dar unele probleme pur şi simplu nu aveau răspuns.

Femeia filosof fără trup dusese o viaţă plină în formă umană şi apoi petrecuse mai mult de o mie de ani doar meditând la tot ceea ce învăţase. În ciuda tuturor eforturilor sale, Serena abia dacă putea gusta o picătură din revelaţiile cele mai intense ale lui Kwyna... dar ştia că trebuie să încerce.

Încă de când fusese capturată de maşinile gânditoare în timpul misiunii de salvare de pe Giedi Prime şi trimisă ca sclavă casnică să-l slujească pe monstruosul robot Erasmus, viaţa ei şi rasa umană însăşi încetaseră să mai aibă vreun sens.

Serena nu voia să capituleze în întregime în faţa îndoielilor şi întrebărilor. Spera şi se ruga ca Kwyna s-o poată ajuta să risipească toată tulburarea şi să-i îngăduie să vadă limpede...

Urcă treptele care duceau în turnul lui Kwyna şi-şi trimise afară serafimii, ca şi pe secundanţii credincioşi ce se îngrijeau de femeia cogitor. Cu toţii erau obişnuiţi cu vizitele Serenei aici, iar Preoteasa nu trebuia să dea explicaţii. Niriem, cea mai devotată dintre serafimi, plecă ultima. Tânăra rămase în cadrul uşii privind-o cu tristeţe pe Serena, ca şi cum şi-ar fi dorit să găsească o cale de a o ajuta. În cele din urmă, Niriem se întoarse şi-şi văzu de

drum.

Iar Serena rămase din nou singură cu Kwyna.

Zâmbind în aşteptarea a ceea ce urmă, Serena îşi lăsă pleoapele să cadă. Ştia că ostenitul său creier se bucura şi el de aceste şedinţe, gândurile lui Kwyna erau întotdeauna prudente, ca şi cum avea grijă să nu dezvăluie prea mult.

De fiecare dată când avea o discuţie mentală cu filosoful, creierul i se umplea cu răspunsuri la o avalanşă de întrebări pe care nici nu ştiuse că urma să le pună. După aceea, Serena avea nevoie de zile întregi doar ca să absoarbă tot ce fusese îndesat în mintea ei, şi de şi mai mult timp ca să se lupte cu îndoielile pe care le ridica fiecare nouă explicaţie.

Dar n-ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel. Nu s-ar fi putut opri niciodată, chiar dacă îşi simţea creierul umplut până la refuz şi craniul gata să crape şi să explodeze. Serena era dependentă de aceste întâlniri. Într-o zi, ele ar fi putut să-i ofere toate soluţiile de care avea nevoie.

Creierul complex, cu contururi labirintice, plutea în baia lui de electrofluid, cu substanţele chimice bolborosind şi şuierând slab, în timp ce furnizau energia necesară şi funcţiile de susţinere a vieţii. Filosoful fără trup îşi petrecuse multe secole în aşezarea care precedase Oraşul Reculegerii.

Încet dar cu însufleţire, Serena îşi cufundă degetele în fluid, controlându-şi nerăbdarea. Trase adânc aer în piept şi construi un zid mental care să ţină afară orice-ar fi putut să-i distragă atenţia. Ochii violeţi vedeau numai interiorul pleoapelor, astfel ca privirea şi gândurile să i se poată întoarce spre interior. Aici, înăuntrul minţii sale, era legată de cogitor. Erau ca doi oameni purtând cea mai intimă conversaţie posibilă. Gândurile şi glasul lui Kwyna se revărsau în ea, iar Serena surâse, uşurată că se afla în îmbrăţişarea înţelepciunii filosofului.

— Îţi simt forţa mentală crescând după întâlnirile noastre, Serena.

Vocea cogitorului îi murmura în minte.

— Dar mă tem că ai ajuns să te bazezi prea mult pe mine. Vrei ca răspunsurile să-ţi fie pur şi simplu *date*, în loc să le descoperi de una singură.

— Când totul în jurul meu este doar pustietate, Kwyna, tu eşti singura mea scânteie de speranţă. În prea multe cazuri, trebuie să bâjbâi ca o femeie pierdută în ceaţă. Nu-mi refuza farul tău.

Kwyna ezită, apoi răspunse:

— Iblis Ginjo crede că el e farul tău…

— Da, îmi dăruieşte multă putere. A luat asupra lui multe responsabilităţi pe care altfel ar fi trebuit să le suport eu. El menţine elanul Jihadului. Îmi găseşte acele răspunsuri pe care tu nu mi le dai.

Kwyna nu părea prea dornică să urmărească acest subiect de discuţie, dar continuă:

— Marele Patriarh nu *găseşte* răspunsurile aşa cum ţi-am cerut eu ţie să faci, Serena. Nici nu le primeşte de la o persoană mai înţeleaptă. Iblis Ginjo *creează* răspunsurile pe care doreşte să le audă, iar apoi trasează o urmă care duce înapoi, pentru a le justifica.

Serena era tulburată şi luă o atitudine defensivă.

— Face ceea ce este necesar.

— Este cu adevărat necesar? Acesta este un răspuns pe care n-o să ţi-l dau, Serena. Trebuie să-l descoperi singură, în acelaşi fel în care ţi-ai descoperit propria cale de ieşire din nebunia suferinţei.

Serena simţi umbra vechilor amintiri coborând asupra ei.

— Ai fost şi atunci farul meu, Kwyna.

În timp ce Jihadul se dezlănţuia în numele băiatului ei, Manion, Serena se retrăsese aici pentru a-şi reveni din nenorocire. În singurătate şi în siguranţă în spatele acestor ziduri, petrecuse mult timp cu mama sa, Livia, care-şi pierduse fiul adolescent, fratele geamăn al lui Octa, Fredo, răpit de o boală necruţătoare.

Livia insista că poate înţelege durerea acută pe care o îndura fiica ei, dar Serena refuza s-o creadă. Altceva era să ai un fiu talentat, care crescuse mare şi căzuse pradă unei

boli pentru care nu era vinovat nimeni. Serena, în schimb, fusese silită să-şi privească băiatul nevinovat – un copilaş plin de posibilităţi – măcelărit de Erasmus din pură sete de răzbunare.

Kwyna o ajutase mult, dându-i sfaturi. Deşi arhaicul creier scos din corp ar fi putut părea îndepărtat şi mai puţin capabil să înţeleagă tragediile umane, Serena descoperi că în final Kwyna îi putea oferi cu adevărat o perspectivă tămăduitoare pe care nimeni altcineva, nici măcar mama Serenei, nu reuşise să i-o dăruiască.

— Eşti o bună prietenă, Kwyna, o fortăreaţă a puterii în Liga Nobililor. Dacă ar fi fost toţi oamenii atât de obiectivi şi de devotaţi, nu am fi avut niciun fel de griji că Jihadul ar putea eşua din lipsă de hotărâre.

O nelinişte a faptul că primise rapoarte despre proteste tot mai numeroase împotriva Jihadului, inşi cerând ca vitejii luptători ai omenirii să fie pur şi simplu retraşi din bătălia împotriva lui Omnius. Bombăneau că douăzeci şi patru de ani era prea mult pentru un război – chiar şi pentru un conflict epic, purtat cu răul atotcuprinzător al hiperminţii computer.

Dar maşinile gânditoare fuseseră la putere timp de mai mult de o mie de ani, iar marea luptă durase mai puţin de un sfert de secol. Oamenii aveau o anvergură atât de mică a atenţiei… dar acest lucru avea de-a face, fără îndoială, cu propria lor speranţă de viaţă. Nu voiau să-şi petreacă întreaga viaţă în război.

— Acum pare să vorbească mai degrabă Marele Patriarh decât Serena Butler, o mustră Kwyna. Asta este lecţia fundamentală pe care a-i învăţat-o din filosofia mea? O hotărâre fermă de a continua lupta împotriva maşinilor gânditoare?

— Nu sunt cogitor, spuse Serena. Mă aflu încă într-un corp uman, împovărată de o viaţă scurtă şi de prea multe lucruri de făcut. Am nevoie de acţiune în loc de simpla contemplare.

Kwyna pulsa sub vârfurile degetelor ei.

— Atunci asta este ceea ce trebuie să faci, Serena Butler. Trebuie să acţionezi.

Serena se gândi la toate metodele pe care le încercase pentru a-şi întări poporul, mergând printre ei, cinstindu-le morţii, vorbind răniţilor şi refugiaţilor bolnavi de dor de casă, vizitând tabere, cheltuindu-şi toată partea ei din averea familiei Butler. Mulţimea o iubea, şi totuşi îşi dorea să facă şi mai mult.

Deranjată de un zgomot din afara camerei din turn, întrerupse legătura cu Kwyna şi-şi retrase degetele ude din electrofluid. Se întoarse şi clipi în lumina strălucitoare a soarelui ce se revărsa prin ferestrele înalte.

O văzu pe Niriem, serafimul ei, stând în picioare, cu braţele rigide pe lângă corp, cu roba albă tivită cu purpuriu orbitor de curată.

— Preoteasă Butler, am primit un mesaj din afara sistemului. Flota Jihadului s-a întors de pe Anbus IV.

Serena zâmbi. Xavier şi Vorian se întorceau acasă…

— Luaţi legătura cu Marele Patriarh. Trebuie să ne pregătim să-i întâmpinăm cum se cuvine pe eroii noştri.

*

Dintre toate bătăliile pe care le înfruntase şi toţi duşmanii cu care se luptase, Xavier Harkonnen se temea de această încercare mai mult decât de toate celelalte. Dar acum, că se întorsese pe Salusa Secundus, nu se putea eschiva de la obligaţia respectivă.

Datoria, onoarea şi responsabilitatea formaseră baza caracterului său încă de la instruirea alături de miliţia salusană.

Îndată ce flota Jihadului se întoarse în capitala Ligii, luă un armăsar alb salusan şi porni călare pe poteca ducând spre moşia Tantor, către vechile construcţii nobile unde-şi petrecuse copilăria Nu apucase să doarmă, dar nu putea amâna ce-avea de făcut.

De-a lungul anilor, casa cea mare stătuse mai mult închisă. Bătrânul Emil Tantor şi soţia lui, Luciile, cuplul blajin care îl primise pe orfanul Xavier în vârstă de şase ani, îl crescuseră ca pe propriul lor copil şi apoi îl adoptaseră oficial. Mai târziu, avuseseră pe neaşteptate propriul lor fiu…

Vergyl.

Cu decenii în urmă, Xavier se însurase cu Octa şi se mutase la moşia Butler, iar Vergyl plecase să se înroleze în armata Jihadului. Acum şase ani, Luciile Tantor murise într-un accident aviatic, lăsându-l pe bătrân singur. În anii care urmaseră, Emil îşi găsise o mulţumire liniştită, locuind într-una dintre dependinţele mai mici, unde câţiva servitori credincioşi aveau grijă de el.

Într-o zi, moşia Tantor ar fi trebuit să fie moştenirea lui Vergyl. Acum, avea să devină casa văduvei şi a copiilor săi…

Xavier descălecă şi legă calul de un stâlp decorativ din faţa casei principale. Apoi, cu inima grea şi cu un nod în stomac, porni să-l caute pe omul pe care-l numea tată. Groaznica veste pe care i-o aducea urma probabil să-l distrugă pe bătrân, dar n-ar fi fost un semn de bunătate să i-o ascundă. Xavier spera doar că ajunsese aici destul de repede pentru ca zvonurile să nu-l fi găsit deja pe Emil în casa lui izolată.

Servitorii îndatoritori, impresionaţi de uniforma imaculată, verde cu stacojiu, a Jihadului, îl îndrumară spre Emil Tantor, care stătea afară, într-un pavilion înconjurat de distribuitoare de hrană pentru colibri. Creaturile aurii pluteau în jurul nectarului dulce, cu aripile ca o negură în aer. Îi ţineau companie bătrânului, în timp ce acesta şedea citind o carte legată în piele, despre legende şi istorie.

— Îmi aduc aminte de vremea când obişnuiai să ne citeşti cu voce tare, mie şi lui Vergyl, vorbi Xavier.

Emil îi zâmbi, iar buzele i se depărtară, lăsând să se vadă dinţii strălucitori. Părul bătrânului Tantor arăta ca un nor albicios de fum din lemn verde. Avea pielea întunecată şi

adânc ridată de vârstă, dar ochii îi erau luminoşi, neatinşi de oboseală. Lăsă cartea deoparte şi se ridică în picioare clătinându-se, puţin mai şovăielnic decât îşi dădea seama.

— Xavier, băiatul meu! Ce surpriză plăcută! Ce anume te aduce…

Apoi păru să înţeleagă. Bătrânul simţi ceva în ezitarea lui Xavier, urletul de durere abia stăpânit, ca un monstru, înăuntrul lui. Emil observă uniforma protocolară, ţinuta rigidă a lui Xavier şi şovăiala din ochii lui.

— O, nu, zise el. Nu fiul meu…

Xavier spuse cu voce amorţită, ca şi cum ar fi citit dintr-un raport pe care nu-l putea crede nici el.

— Am învins maşinile gânditoare în bătălia pentru Anbus IV. Am salvat planeta de pericolul de a cădea sub stăpânirea lui Omnius şi i-am împiedicat să-şi instaleze acolo o bază în cursul invaziei teritoriului Ligii.

I se tăie respiraţia.

— Apoi însă, când credeam că se terminase totul şi că victoria este asigurată, ne-a atacat un grup de cymeci. Au provocat o mulţime de pagube şi multe morţi. Au nimicit nave mari şi distrugătoare javelin…

Înghiţi cu greutate.

— Şi l-au capturat pe Vergyl.

— L-au capturat?

Emil Tantor ridică fruntea, agăţându-se de firicelul subţire.

— Există vreo speranţă că ar mai putea fi în viaţă? Răspunde-mi cinstit, Xavier.

Xavier îi ocolii privirea.

— Noi, oamenii, trăim din speranţă. Este ceea ce ne desparte de maşinile gânditoare.

Dar, cu adevărat, se luptase cu roboţii şi cu cymecii atâţia ani încât le cunoştea precizia şi ferocitatea. În sinea lui, Xavier nu mai păstra nicio speranţă că fratele lui adoptiv ar mai putea fi vreodată salvat. Chiar dacă frăţiorul lui fusese dus în sclavie undeva, departe, în lumile sincronizate, cum ar fi putut Xavier sau forţele Jihadului să

spere vreodată să-l elibereze?

Pe măsură ce continua, vorbele i se frângeau din cauza emoţiilor crescânde care ameninţau să-l sufoce.

— Aş vrea să-ţi pot spune că a murit repede, curat, fără suferinţă – am fost acolo, dar prea departe. N-am putut face nimic să-mi salvez propriul frate!

Emil acceptă răspunsul în tăcere, fără să pună la îndoială presupunerea că Vergyl nu se va întoarce niciodată. Întinse mâna puternică şi apucă încheietura lui Xavier.

— Poţi să-mi spui măcar că şi-a întâmpinat sfârşitul cu bărbăţie?

Xavier încuviinţă, cu lacrimile sclipind în ochi.

— De asta te pot încredinţa fără niciun fel de ezitare.

Îl luă de braţ pe bătrân şi-l conduse cu paşi înceţi, anevoioşi, înapoi spre căsuţă. Se aşezară pe o bancă de pe pajişte şi Emil deschise una dintre cele mai vechi sticle de vin Mervignon ale familiei, ca să închine în memoria lui Vergyl.

— Fratele tău a privit întotdeauna spre tine, Xavier, a vrut să fie ca tine. După Ellram, a trebuit să semnez o dispensă specială pentru ca el să se alăture Jihadului când avea doar şaptesprezece ani. Mama voastră a avut mari reţineri şi, în timp ce eu mă temeam pentru siguranţa lui, mă temeam mai mult de dezamăgirea pe care băiatul ar fi simţit-o dacă l-aş fi oprit. Ştiam că ar fi încercat să se înroleze indiferent ce i-aş fi spus, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să mintă, aşa că am vrut să aibă măcar protecţia numelui familiei noastre şi rudenia cu tine.

— Ar fi trebuit să-l protejez mai bine.

— E… bărbat, Xavier. Nu l-ai fi putut cocoloşi.

— Nu, presupun că nu.

Privi în depărtare. Un colibri auriu bâzâi pe lângă obrazul lui.

— În primii ani, am avut grijă să fie trimis pe Giedi Prime, unde putea supraveghea construcţia monumentului de război. M-am gândit că o să fie în siguranţă acolo…

— Fratele tău voia întotdeauna să fie în miezul lucrurilor.

Xavier îşi aminti de acele vremuri. Pe Giedi Prime, tânărul şi promiţătorul cuarto Vergyl Tantor se îndrăgostise şi se căsătorise cu Sheel, la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani.

Emil sorbi din vinul roşu şi lăsă să-i scape un oftat prelung, satisfăcut.

— Presupun că acum am toate scuzele de care am nevoie ca să-i aduc aici pe Sheel şi pe nepoţii mei. Cineva trebuie să-mi ţină de urât, şi mi-ar prinde bine să aud din nou voci tinere prin preajmă.

Xavier încuviinţă.

— O să am grijă să fie aduşi aici cât mai repede posibil, tată, şi îţi promit…

Inspiră adânc şi începu din nou:

— … Promit că o să mă întorc acasă cât de des o să pot.

Bătrânul îi zâmbi şi-l bătu uşor peste mână.

— Mi-ar plăcea asta, Xavier. Eşti singurul meu băiat acum.

Chiar şi victoriile îşi iau birul de la un om.

Zicală de pe Vechiul Pământ

Pe scena în aer liber din Piaţa Memorială din Zimia, cei doi eroi de război abia întorşi ofereau un contrast total, aşa cum stăteau unul lângă altul. Amândoi erau îmbrăcaţi în uniforma Jihadului, şi amândoi aveau în jur de patruzeci şi cinci de ani, dar Xavier Harkonnen arăta mai în vârstă, cu riduri la ochii obosiţi şi cu tâmplele înspicate cu alb.

Arătând complet diferit, Vorian Atreides avea chipul fără riduri şi muşchii supli. Ca fiu al lui Agamemnon, trecut printr-un proces dureros de prelungire a vieţii, Vor nu putea fi socotit un om obişnuit, nici măcar printr-un exces de imaginaţie.

Cei doi bărbaţi se deosebeau prin caracter, fiecare dintre ei îndeplinindu-şi sarcinile în felul lui, potrivit propriilor standarde. Amândoi o iubiseră pe Serena Butler şi amândoi plecaseră la război ca ofiţeri în Jihadul ei. Gradul şi poziţia lor erau aproape aceleaşi, ca şi medaliile de pe piept şi plachetele de citări oficiale, deşi, din punct de vedere tehnic, Vor se afla cu o treaptă sub Xavier.

Acum, în timp ce Xavier scruta marea de feţe din mulţime, simţea pe umeri povara vârstei şi a experienţei. Numeroasele monumente, statui şi altare improvizate dedicate lui Manion cel Nevinovat erau împodobite cu gălbenele proaspete, portocalii.

Cetăţenii Ligii considerau succesul apărării planetei Anbus IV o victorie copleşitoare, care împiedicase maşinile gânditoare să câştige un punct de sprijin hotărâtor mai aproape de teritoriul Ligii. Marele Patriarh Iblis Ginjo declarase o zi de sărbătoare pentru a-i primi acasă pe soldaţii Jihadului.

Dar alţii nu se vor mai întoarce niciodată la familiile lor… Aidoma lui Vergyl.

Apoi, ca o imagine a puterii şi a graţiei, Preoteasa Jihadului îşi făcu drum spre scenă prin mulţimea plină de

bucurie, făcând semne cu mâna poporului ei. Ca de obicei, era înconjurat de o suită de serafimi puternici, gărzi ale Jipolului special desemnate şi asistenţi.

Iblis Ginjo păşea alături de ea, într-un costum negru tivit cu auriu, ţinându-şi capul mare foarte sus. Xavier îl vedea pe Marele Patriarh aşa cum era – un om care împărtăşea în general scopurile lui Xavier, dar unul dispus să folosească metode ambigue din punct de vedere moral pentru a-şi atinge ţinta. Xavier ar fi vrut ca Serena să observe ceva din toate astea, dar ea se izolase din ce în ce mai mult, crezând rapoartele denaturate pe care i le serveau consilierii ei.

Pe una dintre laturile scenei, o sută de soldaţi ai Jihadului în uniformă stăteau în poziţie de drepţi. Unii purtau urmele bătăliei, constând fie în pansamentele vindecătoare de pe piele, fie în privirile chinuite din ochii lor. Aveau să primească medalii, dar Xavier se gândea că ei s-ar fi simţit mult mai bine dacă s-ar fi odihnit în altă parte, pentru a-şi reveni după brutalitatea luptei.

Mulţi dintre soldaţii de la sol şi dintre mercenarii de pe Ginaz fuseseră grav răniţi; cei mai mulţi dintre cei care scăpaseră de pe nava distrusă a lui Vergyl erau răniţi, arşi, abia agăţându-se de viaţă. Făcând situaţia din spital şi mai rea, o altă navă rapidă de comando tocmai adusese un transport de refugiaţi de pe Ix, lumea sincronizată acum atacată, unde rebelii clandestini abia reuşeau să supravieţuiască împotrivindu-se vânătorilor cymeci.

Aveau parte de destul sânge, destulă suferinţă, destule urgenţe medicale pentru a-i ţine ocupaţi pentru multă vreme pe cei mai lumi doctori din Zimia şi pe cei mai talentaţi chirurgi de campanie…

Serena urcă pe scenă, urmată de Iblis. Deşi nu arăta nicio ezitare, în ciuda ultimei tentative de asasinat din Oraşul Reculegerii, gărzile de corp în robe albe o înconjurau, gata să se arunce în calea armelor dacă ar fi fost nevoie.

Serena şi Marele Patriarh ajunseră în faţa lui Xavier şi Vor, salutând mulţimea exaltată de lângă ei. Iblis ridică

mâinile, cerând linişte, în timp ce Serena privea fix la cei doi primero. Xavier simţi o scânteie electrică uitându-se în ochii ei violet, la chipul încă frumos, extatic. Părea să se afle într-o transă religioasă. Sau… era drogată?

— Ne aflăm aici pentru a celebra o victorie extraordinară.

Vorbele Serenei răsunară din difuzoarele puternice, invizibile.

— Reuşita apărării planetei Anbus IV va rămâne în analele Jihadului ca unul dintre marile noastre momente de mândrie. Într-o zi nu vor mai exista maşini gânditoare, nu vor mai fi călăi ai sufletul nostru colectiv. Aceasta este clipa celei mai mari provocări – şi chem toate fiinţele umane să-şi facă datoria! Nu, vă chem pe fiecare dintre voi să vă faceţi *mai mult* decât datoria!

Serena îl privi cu căldură pe Marele Patriarh, iar în ochii ei Xavier văzu adoraţie şi respect, mai presus de orice merita omul acela. Nu vedea cum o manipulează Iblis, spunându-i numai ceea ce voia ea să audă?

Imediat, vocea lui Iblis umplu difuzoarele din piaţă:

— Aşa cum am dovedit pe Pământ, în colonia Peridot, pe Tyndall şi acum pe Anbus IV – îl putem înfrânge pe Omnius! Câte o planetă, pe rând. Trebuie să punem mâna pe lumile sincronizate şi să le eliberăm… iar pentru asta, avem întotdeauna nevoie de noi voluntari. Fiecare lume a Ligii trebuie să contribuie acum cu luptători, ca să putem duce mai departe războiul plin de curaj. Fii şi fiice, luptători din toate regiunile şi popoarele libere… Apelez chiar şi la Ginaz să ne furnizeze mai mulţi dintre mercenarii lor, care s-au dovedit atât de eficienţi. Instruiţi-i, încercaţi-i! Cu ajutorul vostru, planetele maşinilor gânditoare vor cădea, într-o reacţie în lanţ extinsă în tot cosmosul…

Stomacul lui Xavier se strânse gândindu-se la fratele lui adoptiv, Vergyl, dar îşi păstră calmul cu stoicism. Stând drept, soldat devotat în fiecare aspect al comportamentului său, salută mulţimea.

*

Fiecare lume din Liga Nobililor rămânea în stare de alertă. De două ori în ultimul sfert de secol, oraşul capitală Zimia fusese ţinta unor agresiuni masive – un prim atac al cymecilor păşitori, pe vremea când Serena era doar un tânăr membru al Parlamentului Ligii, şi un al doilea la câţiva ani după distrugerea atomică a Pământului. Dar oamenii supravieţuiseră în ambele ocazii.

Nu existau porturi sigure pe marea tulburată a Jihadului iniţiat de Serena Butler. Poporul ei nu se putea odihni, nu putea înceta să se uite peste umăr, până când năpasta maşinilor gânditoare nu avea să fie eliminată pe vecie.

În timp ce păşea ca un înger printr-un spital militar salusan din afara oraşului Zimia, Serena se simţea mai hotărâtă ca niciodată, în ciuda tuturor florilor colorate pentru comemorarea şi respectul faţă de Manion, imaginea soldaţilor răniţi din paturile terapeutice trezea în ea un sentiment de necesitate imperioasă.

Oamenii erau în mod fundamental vulnerabili, siliţi să-şi petreacă viaţa în trupuri fragile pe care maşinile gânditoare le puteau distruge uşor. Fiul ei asasinat era exemplul cel mai faimos, dar micul Manion nu fusese nici primul copil brutalizat de maşini, nici ultimul. Şi nu suferise atât de mult ca unii dintre ei. Ştia de ce erau capabili Omnius şi Erasmus. Însă moartea băieţelului împinsese trilioane de oameni să pornească la luptă împotriva maşinilor, cu toţii sub steagul ei. Oftă adânc gândindu-se la pierderile groaznice suferite de oameni.

În acest moment, Serena purta un halat alb, simplu, de spital, cu o versiune de culoare roşie a simbolului mâinii deschise a Ligii, pe rever. Oferea fiecărui soldat un surâs binevoitor, cuvinte blânde şi o mângâiere blajină în timp ce trecea de la un pat la altul.

Un bărbat îşi pierduse amândouă braţele într-o explozie de artilerie şi rămăsese în comă. Zăbovind lângă patul lui,

Serena îşi puse mâna rece pe chipul bandajat, ca de ceară, şi-i spuse cât de mândră era de toate sacrificiile pe care le făcuse el.

Un tânăr doctor bronzat se apropie de patul terapeutic şi începu să verifice semnele vitale pe un şir de instrumente. O insignă de pe reverul cămăşii albe arăta numele de dr. Rajid Suk, unul dintre cei mai talentaţi dintre noii chirurgi de campanie.

— Îmi pare rău, dar nu te poate auzi.

— O, ba poate!

Cu vârful degetelor, Serena simţi obrazul pacientului zvâcnind. Pleoapele tremurară şi se deschiseră. Bărbatul gemu de durere, ameţit. Unii dintre pacienţi numiră acest lucru miracol.

— Sunt multe căi spre vindecare, zise doctorul Suk, chemându-şi colegii. Serena, l-ai scos pe omul ăsta din comă!

Pacientul deveni conştient de rănile cumplite de care suferea şi începu să geamă. La capul patului terapeutic, tuburile şi sondele intravenoase se reglară automat pentru a-i ameliora semnele vitale. O infirmieră se apropie şi îi lipi pe piept un tampon sedativ alb. În timp ce medicamentul îl liniştea, bărbatul ridică rugător ochii spre Serena. Ea îl mângâie pe frunte şi-i şopti ceva.

Mai târziu, după ce omul aţipi, Serena îl întrebă în şoaptă pe doctorul Suk:

— Va fi programat pentru operaţia de înlocuire a membrelor?

— Cu atâtea bătălii, e criză de organe, membre şi alte părţi de rezervă ale corpului. Fermele de organe tlulaxa pur şi simplu nu pot ţine pasul cu cererea.

Doctorul dădu cu tristeţe din cap.

— Ar putea dura un an sau mai mult până când să devină măcar candidat la transplant…

Serena ridică bărbia cu o hotărâre plină de furie.

— O să vorbesc cu reprezentanţii de pe Tlulaxa. Pretind că sunt aliaţii noştri, dar fermele de organe trebuie să fie

extinse pentru a ne furniza ceea ce ne trebuie, cu orice preţ. În această luptă pentru întreaga omenire, trebuie să lucreze mână în mână cu noi, renunţând dacă e nevoie la profiturile excesive, pentru a avea grijă de cei care şi riscă viaţa pentru libertatea noastră comună!

Ridică vocea pentru ca soldaţii răniţi s-o poată auzi:

— Vă garantez că veţi prinţii cu toţii organele şi membrele de care aveţi nevoie. Le voi cere de la tlulaxa!

Nici măcar o singură persoană din spital nu se îndoi de ea.

În seara aceea, patru oameni ai Jipolului îl conduseră pe Iblis Ginjo într-o casă de plăceri obscură, plină de fum cu parfum dulce şi de muzică straniu atonală. Înăuntru, scundul Rekur Van stătea pe o pernă ca şi cum ar fi meditat, acordând prea puţină atenţie luminilor difuze care dansau pe siluetele unduitoare ale femeilor zvelte.

Fără să fie invitat, Iblis se aşeză pe o pernă groasă lângă negustorul de carne vie tlulaxa. Negustorul se foi, apoi mormăi agitat. Lăsă dintre degetele-i prelungi bucata de prăjitură cu portocale pe care o mânca doar cu mâinile goale. Oamenii de la Jipol stăteau ameninţător de aproape de el, făcându-l să-şi rotească nervos ochii de jur-împrejur.

— Am nevoie de ajutor, zise Iblis destul de încet pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea.

După ultimul său raid pe Anbus IV, Rekur Van îi raportase lui Iblis despre prezenţa de rău augur a navelor-cercetaş ale maşinilor în sistem.

— Ţi-am salvat cele mai bune terenuri de recoltare a sclavilor în schimb, trebuie să faci ceva pentru mine…

Un servitor cu un surâs tâmp pe faţă se apropie de ei cu paşi mărunţi, dar Iblis făcu un semn cu mâna stângă. Doi agenţi ai Jipolului îl apucară pe servitor şi-l luară repede de-acolo, departe de conversaţia privată.

Rekur Van se strâmbă spre Marele Patriarh.

— Am de-ales?

— Serena Butler le-a promis luptătorilor ei răniţi în Jihad transporturi mai mari de părţi de rezervă ale corpului – braţe, picioare organe interne – pentru toţi aceia care au nevoie de ele. Voi, tlulaxa, trebuie să furnizaţi întreg necesarul.

— Dar nu avem capacitatea…

Negustorul de carne vie se încruntă.

— Cum ai putut-o lăsa să spună aşa ceva? Ai pierdut controlul Jihadului?

— Nu eram de faţă, dar declaraţia ei a fost consemnată, iar acum trebuie s-o facem să devină realitate. Preoteasa Jihadului nu-şi poate renega angajamentele. Fermele de organe tlulaxa vor trimite imediat încărcături mai mari!

— N-o să fie uşor. Avem nevoie de mult mai multă materie primă…

— Ai grijă doar să se facă. Nu-mi pasă cum. Departamentul meu îţi va da orice fel de autorizaţie ai nevoie… şi, din cauza caracterului fundamental al acestei „cereri”, sunt sigur că armata Jihadului poate promite un bonus. Să zicem o creştere de cinci la sută peste tarifele tale obişnuite?

Negustorul tlulaxa, la început intimidat de mărimea cererii, începu să zâmbească.

— Cu un stimulent suficient, orice este posibil pentru Jihad…

— Sigur că da. Nava ta e la spaţioportul din Zimia?

— Da.

Rekur Van îşi scutură de pe piept firimiturile de prăjitură.

— Mi-am terminat afacerile aici şi am intenţia să plec în trei zile.

Iblis se ridică, dominându-l pe micul tlulaxa pe perna lui.

— Vei pleca *acum!*

Gărzile Jipolului îl săltară în picioare pe Rekur Van.

Marele Patriarh şi suita lui îl escortară pe negustorul de carne vie care bolborosea nedesluşit, scoţându-l din casa

de plăceri.

— Până când rezolvăm asta, Liga Nobililor nu va mai avea alte afaceri de făcut cu tine.

Trimisese deja o cerere similară comandanţilor şcolilor de mercenaro de pe Ginaz. Fiinţele umane erau resursa principală a Jihadului în această luptă împotriva monstruozităţilor mecanice, iar Iblis trebuia să se asigure că liniile de aprovizionare rămâneau deschise.

Rekur Van transpira şi arăta nervos. Privirea lui întunecată rătăcea în jur, ca pentru a căuta o cale de scăpare.

— Te laşi greu la târguială…

Iblis surise.

— Am la inimă numai interesele cele mai înalte ale omenirii.

O unealtă mânuită în ignoranţă poate deveni cea mai primejdioasă dintre arme.

MAESTRUL SPADASIN JAV BARRI

Insula din arhipelagul central de pe Ginaz moţăia sub cerul înceţoşat de după-amiază. Soarele radia, mare şi galben, deasupra unui orizont de apă verde-albăstruie. Pe ţărmul curbat al unei lagune, spre care de obicei bătea vântul, apa caldă clipocea pe plajă.

Liniştea era întreruptă de zarva violentă a armelor.

Jool Noret îşi urmărea tatăl fandând şi parând, luptând cu un robot de luptă înspăimântător. Trupul lui Zon Noret părea formal numai din tendoane înfăşurate pe oasele puternice. Nu purta încălţări, iar părul lung, cenuşiu-gălbui, îi flutura pe spate asemănător cozii unei comete în timp ce sălta în jurul robotului, retezând şi zăngănind cu spada sa pulsatilă. Arma, fasonată ca o lamă perfect echilibrată, conţinea o celulă energetică menită să genereze prin lama de metal impulsuri distrugătoare precise. Izbucnirile distructive puteau astfel supraîncărca şi deconecta gelcircuitele sofisticaţi ale maşinilor gânditoare.

Adversarul automat al lui Noret era şi el un vârtej în mişcare, ridicând şase braţe metalice pentru a se apăra, folosind blindaje legate la pământ şi picioare de sprijin izolate electric pentru a-şi proteja circuitele de control împotriva rivalului veteran.

Bătrânul mercenar talentat îşi continuă antrenamentul, făcând o demonstraţie a tehnicilor pentru fiul lui şi ascuţindu-şi propria iscusinţă. Zon văzuse atâtea bătălii furioase pe câmpurile de lupta ale Jihadului – ultima oară în timpul apărării eroice a planetei Anbus IV, unde fusese rănit – încât acesta era abia cu puţin mai mult decât un joc pentru el. Veteranul fandă cu putere, făcând lama să alunece, cu un nor de scântei, pe lângă unul dintre cele şase braţe ale robotului şi lovind o porţiune mică dar vulnerabilă a unui circuit autonom. Unul dintre braţele

automatului de luptă căzu inert.
Jool scoase un strigăt victorios pentru tatăl lui.
— Mai bine ca niciodată!
— Nu tocmai, fiule.
Gâfâind, Zon Noret făcu un pas înapoi.
— O persoană îşi atinge culmea capacităţilor sale numai atunci când luptă pentru supravieţuire.
Potrivit regulilor, Chirox, automatul de luptă, îşi putea reseta sistemele după un minut de întârziere, dar Jool se gândi că braţul scos din funcţiune va trebui reparat la atelier. Zon inspiră scurt de două ori, apoi atacă din nou, cu o rafală de lovituri.
Cu cele cinci braţe bune rămase, automatul se apără.
Cu un secol în urmă, o navă de cercetare şi salvare aflată într-o misiune îndrăzneaţă găsise o navă a maşinilor avariată şi recuperase robotul de luptă stricat. Mintea de gel circuite a automatului fusese ştearsă şi, o dată ce programul de luptă fusese reinstalat, Chirox devenise instructor în arhipelagul de pe Ginaz, predând tehnici de luptă corp la corp neortodoxe, dar eficace, împotriva roboţilor. Chirox nu mai păstra nicio urmă de loialitate faţă de hipermintea computer, şi antrenase cu sârguinţă patru generaţii de luptători mercenari, inclusiv pe Zon Noret. Jool, unul dintre numeroşii fii ai veteranului, avea să-i calce pe urme.
Având o formă aproximativ umană, automatul era înzestrat cu trei perechi de braţe luptătoare care se extindeau din tors, cu arme în fiecare mână – spade şi pumnale diferite în ceea ce priveşte lungimea şi modelul. În loc de metalfluidul reflectorizant, pe faţa rigid modelată prezenta filamente optice strălucitoare; această piesă nu fusese proiectată pentru nimic altceva în afară de luptă.
Într-un sens, Chirox era o maşină gânditoare… dar din cauza funcţiilor sale folositoare, necesare, şi a mecanismelor de control strict, nu era numit de obicei astfel. Era doar unul dintre cei câţiva roboţi întreţinuţi şi manevraţi de forţele Ligii sau de aliaţii lor. Aceşti luptători

mecanici se dovediseră atât de eficienţi în capacităţile lor de distrugere, încât Omnius îi considera perfecţi şi nu mai socotea necesar să facă schimbări în materie de hardware şi software. Faptul oferea totuşi o ocazie neprevăzută pentru Jihad, din moment ce aveau acum un standard tehnologic împotriva căruia să-şi testeze propriile metode de luptă.

Familia Noret şi ucenicii lor direcţi îl considerau pe Chirox *Sensei,* maestrul lor de arte şi de tehnici de luptă. De la declanşarea Jihadului iniţiat de Serena Butler, mulţi roboţi fuseseră distruşi datorită lecţiilor lui Chirox.

Acum, tânărul Jool stătea ghemuit pe nisipul cald, cu grăunţe mari. Ochii lui ca de jad erau strălucitori şi încordaţi. Avea părul blond, decolorat de soare, pometţi înalţi şi bărbia ascuţită; înfăţişarea numai piele şi os îi ascundea adevărata putere. Reuşea să înceapă şi să sfârşească un exerciţiu de antrenament chiar mai repede decât tatăl lui.

Urmărea fiecare mişcare pe care-o făcea Zon Noret, vârtejul şuierător al oţelului energizat, în timp ce lama descria prin aer desene complicate, înaintând parcă în paşi de dans să izbească exoscheletul automatului *sensei.*

Ca întotdeauna, tânărul de nouăsprezece ani îşi admira tatăl, pentru că auzise numeroase istorisiri despre triumfurile lui în cele mai aprige bătălii ale Jihadului. Jool îşi dorea să fi putut fi pe Anbus IV, atunci când barajul distrus nimicise armata roboţilor. Tatăl lui făcuse parte din primul grup de mercenari de pe Ginaz care-şi oferise serviciile Jihadului, la opt ani după distrugerea Pământului în societatea de pe Ginaz, familiile aveau mulţi copii care sa completeze rândurile războinicilor, dar cultura lor nu-i încuraja pe părinţi să se apropie prea mult de odrasle. Bătrânul veteran Zon constituia o excepţie, în special în ceea ce-l privea pe Jool. Dovedindu-se de multe ori un erou, descendenţa lui Zon era considerata una de dorit, aşa că era mereu îndemnat să aibă şi mai mulţi copii, de fiecare dată când se întorcea de pe câmpurile de bătălie.

Jool se dovedise de departe cel mai talentat luptător dintre cei paisprezece fraţi şi surori ai săi, şi printre cei mai avansaţi din întreaga lui generaţie. Văzând atâta potenţial în tânăr, tatăl îi acordase lui Jool mai multă atenţie, şi-l privea ca pe succesorul de drept în corpul de elită de pe Ginaz – cei mai buni mercenari din Galaxie, după cum era uşor de demonstrat. Multe planete furnizau luptători independenţi pentru război, dar niciun alt grup nu se lăuda cu o rată atât de înaltă a distrugerilor.

Ginazul recunoştea că toţi oamenii aveau acelaşi duşman, dar mercenarii îşi păstrau independenţa în loc să se alăture ierarhiei militare oficiale a armatei Jihadului, ceea ce făcea din ei un factor imprevizibil. În timp ce soldaţii Jihadului preferau să folosească echipamente militare mari şi să atace de la distanţă, luptătorii de pe Ginaz erau dispuşi să se apropie de inamicii roboţi. Se angajau în bătălie fără să le fie teamă să se lase folosiţi ca trupe sinucigaşe, detaşamente de comando care puteau fi pierdute – dacă importanţa misiunii era destul de mare.

Zon fusese de asemenea în primele linii când maşinile atacaseră colonia Peridot; trupele umane apăraseră planeta cu înverşunare, cu preţul a peste optzeci la sută dintre mercenarii de pe Ginaz. Până la urmă respinseseră invadatorii roboţi, dar Omnius instruise luptătorii maşini gânditoare să urmeze o tactică a pământului pârjolit pe drumul de retragere. Deşi colonia suferise pagube înspăimântătoare, restul planetei *nu* căzuse în mâinile duşmanului.

Cu trei ani în urmă, Zon fusese ars şi rănit în timp ce se bătea cu nişte roboţi la bordul unei nave abordate a maşinilor gânditoare, după care fusese silit să se refacă şi să se antreneze din nou pe insulele arhipelagului de pe Ginaz. Asta se întâmplase pe vremea când observase prima oară talentul excepţional al fiului său. Acum, după exerciţii intense, tânărul ar fi putut chiar să-şi întreacă propriul tată.

Şiroind de transpiraţie, Zon para şi fanda, mai repede şi cu mai multă îndemânare decât îl văzuse vreodată luptând

fiul său. Jool putea să-şi dea seama cât de mult îşi dorea tatăl lui să se întoarcă pe câmpurile de bătălie. Locul nu conta câtuşi de puţin. Armata Jihadului avea mereu nevoie de mai mulţi luptători, iar Ginaz îşi consacra cea mai mare parte a populaţiei acestei cauze.

— Te sfătuiesc să fii prudent, meştere Zon Noret...

Vocea lui Chirox era lină şi calmă, nereflectând deloc efortul intens al antrenamentului.

— Absurd, exclamă Zon cu o mândrie sfidătoare. Luptă mai departe, dă absolut tot ce poţi.

Robotul nu avea de ales decât să asculte ordinul.

— Am fost programat să te învăţ, meştere Zon Noret, dar nu te pot sili să ţii seama de avertismentele şi de lecţiile mele.

Întinse braţele multiple, ţinând în fiecare câte un pumnal sau o sabie.

Veteranul dispreţuia instrucţiunile formale, pretinzând că-i încetineau dezvoltarea adevăratelor abilităţi de luptă. Spunea mereu: „Cea mai bună tehnică de a învăţa şi de a evolua este simpla observaţie. Memorarea pe de rost nu-ţi oferă niciun avantaj pe câmpul de luptă. Mai degrabă, exersează până când nu mai exişti ca individ. Nu poate exista nicio separare între minte şi trup. Nu trebuie să devii nimic mai mult decât un şir de mişcări vii, fluide, de luptă. Asta-i tot ce trebuie să fie un mercenar."

Dar, deşi tatăl lui obţinuse cele mai înalte distincţii printre mercenarii de pe Ginaz, şi i se promisese un loc în Consiliul Veteranilor, Jool îi întrecuse deja talentele, exersând în secret.

Ca toţi tinerii războinici de pe insule, Jool Noret îşi petrecuse copilăria fiind învăţat despre tot felul de arme de către veterani brăzdaţi în lupte şi ascultând prelegeri despre tehnici de la femei mercenar însărcinate. Însă numai Zon Noret şi o mână de ucenici excentrici foloseau din plin automatul de luptă Chirox. Unii dintre veteranii conservatori îl considerau periculos, dar Zon simţise întotdeauna că era cea mai bună cale de a înţelege, şi de a

înfrânge, adevăratul duşman.

Acum ajuns aproape adult, Jool mersese pe urmele tatălui său dar făcuse un pas mai departe. Zon nu aflase niciodată că fiul lui depăşise capacităţile maxime iniţiale ale automatului, însă Jool învăţase cum funcţiona robotul şi-i descifrase programul de lupta. Cu un an în urmă, în timp ce tatăl său era instructor-invitat pe o altă insulă, Jool instalase un modul algoritmic de adaptabilitate care-i îngăduia lui Chirox să devină un automat „superperformant”, mai presus de orice permitea programarea originară de luptă. Cu modulul superperformant instalat, Chirox putea ţine pasul cu elevul său, devenind un luptător tot mai bun pe măsură ce Jool însuşi avansa. Singura limită consta în capacităţile tânărului.

Jool se antrena şi lupta întotdeauna cu Chirox fie noaptea târziu, fie când era sigur că avea să fie singur pe plajă. Simţea încă în muşchi o arsură plăcută, de oboseală, de la ultimul exerciţiu pe care el şi cu automatul îl terminaseră înaintea zorilor, în secret, înainte ca tatăl lui să-i poată vedea.

Într-o zi, Jool avea să-i facă o surpriză lui Zon cu o demonstraţie uluitoare a talentelor sale, dar deocamdată tânărul luptător nu era mulţumit de el însuşi. Voia să devină cel mai bun mercenar pe care-l dăduse vreodată Ginazul. Ştia că are înăuntrul lui potenţialul pentru aceasta, dacă ar fi reuşit să-şi elibereze inhibiţiile. Îl împiedica un strop de reţinere, un instinct protector care punea un clopot de sticlă peste evoluţia lui.

Acum, stând sub soarele fierbinte, Jool studia metodele de atac şi apărare ale tatălui său, ca şi abilitatea şi rezistenţa de care dădea dovadă automatul *sensei*. Zon se concentra asupra lui cu furie, ca şi cum ar fi încercat să-şi dovedească lui însuşi ceva. Surprinzător, folosi chiar şi câteva trucuri noi, mişcări pe care Jool nu-l mai văzuse folosindu-le. Tânărul surâse.

Şi totuşi, în ciuda tuturor eforturilor adversarului său, Chirox rămânea mereu cu un pas înaintea mai vârstnicului

luptător. Cele cinci braţe segmentate care-i rămăseseră automatului se mişcau precum o ceaţă, iar omul reuşea cu greu să ţină pasul. Bătrânul veteran era clar epuizat.

Chirox vorbi:

— Este imprudent, Zon Noret… Forţa şi rezistenţa ta s-au diminuat. Ţi-ai revenit abia de curând după rănile căpătate în bătălie.

Furios, Zon zăngăni spada izbind-o de corpul robotului; cele cinci braţe încă în funcţiune biciuiră aerul, apărându-se.

— M-am bătut cu maşini gânditoare adevărate, Chirox. Ele nu luptă mai prejos de posibilităţile lor, nici măcar împotriva unui bătrân!

— Tu nu eşti bătrân, tată, afirmă Jool, dar se miră chiar şi el de lipsa de sinceritate din propria-i voce.

Gâfâind din greu, Zon se îndepărtă cu un pas, aruncă o privire fiului său şi-şi dădu la o parte din ochi părul lung şi sur.

— Vârsta e un termen relativ când se aplică războinicilor căliţi, băiete.

Cu un zgomot ca al unei armate de fierari bătând lamele încinse pe nicovală, Zon îl atacă pe Chirox. Robotul ridică braţele, şi armele dispărură din două dintre ele, pe care le folosi ca să încerce să-şi apuce adversarul. Zon reuşi să paralizeze cele două braţe cu spada pulsatilă, ca şi piciorul drept, astfel încât Chirox nu mai putea decât să pivoteze în nisip în loc să se ferească din calea lui. Arme tăietoare ieşiră din corpul robotului, împungând şi retezând cu lame zumzăitoare, dar Zon dansa într-o parte.

Apoi Jool îşi dădu seama, cu o teamă bruscă, adâncă, de faptul că uitase să scoată modulul superperformant din automatul de luptă. Cu algoritmul de adaptabilitate în funcţiune, Chirox era împins spre abilităţi mult mai mari decât orice înfruntase vreodată Zon.

Jool păli, neliniştit pentru tatăl său. Iar acum, în toiul luptei – cu sistemele de siguranţă şi restricţiile lui Chirox dezactivate – nu îndrăznea să-i distragă atenţia cu un

strigăt de avertizare. Sări în picioare. Totul se întâmplă într-o clipă.

Zon sări în aer şi zvâcni cu putere din piciorul bătătorit, izbind într-o parte pentru a face automatul să-şi piardă echilibrul. Dar Chirox reuşi cumva să se ancoreze.

Jool alergă spre ei, cu intenţia de a se arunca în încăierare. Picioarele lui goale stârneau nisipul.

Bătrânul războinic nu ştia în ce pericol se află. Săltă în spate, în afara razei de acţiune a braţelor cu lame ascuţite, dar automatul feroce şi hotărât continuă să se apropie. Zon Noret atinse greşit pământul, răsucindu-şi glezna. Se poticni.

Jool strigă instinctiv:

— Chirox, opreşte...! chiar în clipa în care automatul *sensei* lovi. Pumnalul robotului intră adânc în pieptul bătrânului războinic.

În timp ce tânărul alergă spre ei, Chirox rămase încremenit, parcă nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai făcuse.

Zon Noret se lăsă moale pe plajă, icnind şi tuşind cu sânge. Automatul de luptă se retrase imediat, deconectându-şi sistemele.

Jool îngenunche lângă muribund şi-l ridică de umeri.

— Tată...

— N-am reuşit să văd... vorbi Zon, cu respiraţia foşnindu-i zgomotos în plămâni. N-am reuşit...

Automatul *sensei* rămase nemişcat, departe de oameni.

— Regret profund ceea ce am făcut. N-am avut nici cea mai mică dorinţă sau intenţie să te omor, zise el.

— O să-ţi revii, îi spuse Jool bărbatului sângerând, dar îşi putea da seama că rana era mortală.

Era numai vina lui, pentru că modificase programul automatului.

— E doar o altă rană. Ai suferit atâtea în viaţa ta, tată... O să-ţi aducem un chirurg de campanie.

Încercă să se îndepărteze şi să cheme ajutoare, dar Zon îl apucă de încheietura mâinii.

Luptătorul veteran se întoarse spre automat, cu părul ud de sudoare lipit de faţă.

— *Sensei* Chirox, ai făcut… exact aşa cum ţi-am ordonat.

Avu nevoie de câteva guri de aer ca să poată sili cuvintele să iasă.

— Ai luptat exact… cum ţi-am cerut. Şi m-ai învăţat… multe lucruri folositoare…

Ridică ochii spre Jool, care se apleacă atent deasupra bătrânului luptător. Valurile clipocinde şi păsările marine rotindu-se pe deasupra lagunei păreau un cântec de leagăn. Soarele alunecaă sub orizont, pictând cerul în culori intense.

Zon strânse încheietura fiului său.

— A venit vremea pentru mine să-mi transfer spiritul şi să deschid drumul pentru alt luptător. Jool, vreau să-l ierţi pe Chirox.

Îl strânse de mână pentru ultima oară.

— Iar tu trebuie să devii cel mai mare războinic pe care l-a cunoscut vreodată Ginazul.

Înecându-se cu vorbele, tânărul răspunse:

— Cum vrei tu, tată.

Zon Noret închise ochii, iar fiul lui nu mai putu să vadă în ei stacojiul viu al hemoragiei. Cu gândurile rătăcind şi vocea tot mai slabă, bătrânul mercenar spuse:

— Rosteşte litania cu mine, Jool. Ştii cuvintele…

Vocea tânărului se frânse, dar se sili să vorbească:

— Tu m-ai învăţat, tată. Toţi luptătorii de pe Ginaz cunosc ultimele instrucţiuni.

— Bine, atunci… ajută-mă.

Zon Noret trase prelung aer în piept, cu un sunet bolborosit, iar vorbele lui se suprapuseră peste ale fiului când recitară împreună Litania Mercenarului Căzut.

— Doar aşa cinstim moartea războinicului: du mai departe diata mea, continuă-mi lupta!

Câteva clipe mai târziu, Zon Noret se prăbuşi în braţele fiului său. Tăcut şi rigid, automatul *sensei* rămase pe loc.

În cele din urmă, după o clipă senină de durere tăcută,

Jool Noret se ridică în picioare lângă trupul tatălui său, care zăcea întins pe plajă. Îndreptându-şi umerii, se întoarse cu faţa spre robotul de luptă şi inspiră adânc, încercând să se liniştească. Îşi adună gândurile, apoi se aplecă şi luă spada pulsatilă a lui Zon din nisipul stropit cu sânge.

— De acum înainte, Chirox, rosti el, trebuie să munceşti şi mai mult să mă antrenezi.

Cei care refuză să lupte împotriva maşinilor gânditoare sunt trădători ai rasei umane. Cei care nu folosesc orice armă posibilă sunt nişte neghiobi.

ZUFA CENVA,
„Prelegeri către ucenicele magiciene”

Privind cu atenţie peste vârfurile proaspete ale copacilor din jungla deasă de pe Rossak, Zufa Cenva încă vedea cu ochii minţii cicatricele lăsate de oribilul atac al cymecilor, cu mai mult de două decenii în urmă.

Înarmaţi cu cele mai brutale forme-războinic, răzbunătorii cymeci coborâseră asupra Rossakului, după ce prima magiciană armă a lui Zufa îl distrusese pe titanul Barbarossa. În timp ce o flotă de roboţi complet echipată atacase staţiile de transfer de pe orbită, cymecii se năpustiseră spre planetă, incendiind jungla şi lansând explozivi asupra oraşelor din stâncă. Pentru a câştiga bătălia multe dintre cele mai bune ucenice magiciene ale lui Zufa muriseră în acea zi, se sacrificaseră dezlănţuind un holocaust mental ce pârjolise toate maşinile cu minţi umane…

În timp, cu o fecunditate nepotolită, jungla violet-argintie crescuse la loc, astupând cicatricele mult mai repede decât reuşea Zufa să vindece rănile din propria ei minte.

De atunci, continuase să antreneze femeile de pe Rossak care dăduseră dovadă de cel mai mare potenţial telepatic, candidatele care puteau fi învăţate să-şi adune puterile psihice până la niveluri critice şi apoi să le dezlănţuie în unde de şoc capabile să ardă cymecii, ba chiar şi pe titani. De-a lungul anilor, conducătoarea magicienelor văzuse multe dintre fiicele ei de suflet ducându-se la moarte, dându-şi viaţa ca nişte martire pentru a obţine victorii importante împotriva îngrozitorilor cymeci…

Zufa considera cymecii cei mai răi dintre monştri. Deşi fuseseră cândva oameni, ambiţia şi dorinţa de nemurire îi aduseseră de partea lui Omnius, transformându-i în

trădători, prin nimic deosebiţi de spionii clandestini capturaţi de Iblis Ginjo şi de mereu vigilenţii lui ofiţeri din Jipol.

Mulţi dintre cei din Liga Nobililor începuseră să se întrebe dacă acest groaznic şi sângeros Jihad avea să se mai termine vreodată. Zufa nu gândea astfel. Ştia că atâta vreme cât lupta continua, n-ar fi putut renunţa niciodată. An după an, până când războiul se încheia, trebuia să creeze şi să furnizeze o rezervă nesfârşită de luptătoare.

Chiar dacă înţelegea acest lucru, în timp ce se uita la tinerele fete înşirate alături pe culmea falezei de pe Rossak, cea mai vârstnică dintre ele abia de paisprezece ani, lui Zufa îi venea să plângă. Atât de multe magiciene îşi făcuseră datoria sinucigaşă, încât ucenicele deveniseră din ce în ce mai tinere cu fiecare an care trecea. Dacă aceste candidate puteau fi talentate, ele erau încă doar nişte *copii!*

Străduindu-se cu greu să nu-şi arate disperarea, cercetă cu atenţie tânăra clasă. Aveau ochii strălucitori, iar părul lung şi palid le flutura în bătaia adierii care mătura câmpiile nelocuibile dintre canioanele adânci, fertile. Chipurile fetelor erau înflăcărate, hotărârea lor neclintită…

Zufa şi-ar fi dorit să poată salva toate aceste voluntare… dar ştia că nimic nu le-ar fi oprit cu adevărat, în afară de pacea adusă de victoria totală.

— Îmi pun cele mai mari speranţe în voi, rosti ea. Nu pot tăgădui pericolul aşternut în faţa noastră. Chiar dacă reuşiţi, muriţi. Iar dacă eşuaţi, muriţi de asemenea – dar atunci, mai rău, totul va fi fost fără niciun rost. Sunt aici ca să mă asigur că viaţa şi moartea voastră nu vor fi zadarnice, că sunteţi de folos la distrugerea lui Omnius şi a creaturilor sale, maşinile gânditoare…

Fetele dădură din cap, ascultând cu atenţie. În ciuda tinereţii lor, toate ştiau că acesta nu era un joc.

În depărtare, vulcanii cu vârfuri stacojii lăsau să se scurgă lavă pe câmpiile sălbatice, împroşcând fum gros, sulfuros, în atmosfera poluată. Marile defileuri de la suprafaţă adăposteau în solul vulcanic ecosisteme

înfloritoare şi apă abundentă, filtrată prin straturile permeabile.

Mediul de pe Rossak era îmbibat de substanţe contaminante – mutagene şi teratogene – care nu puteau fi complet extrase din lanţul hranei, ca şi de substanţe chimice folositoare. Sarcinile femeilor erau dificile şi se terminau deseori cu avorturi spontane. Mulţi copii se năşteau cu malformaţii groaznice; alţii, precum aceşte tinere, aveau parte de un salt mental, un avantaj constând în puterile telepatice pe care nu le poseda nimeni altcineva din Ligă.

Oh, Zufa voise o fiică a ei care să fie puternică, la fel ca aceste tinere, una căreia să-i poată trece ştafeta. Dar, deşi îşi alesese partenerii cu multă grijă, făcând chiar teste genetice pentru a verifica dacă ADN-ul combinat era probabil să aibă ca rezultat progenituri talentate, eşuase de fiecare dată. După ce rupsese legăturile cu Aurelius Venport, nu-şi mai luase alţi iubiţi. Cândva, el păruse candidatul perfect, dar sămânţa lui nu dusese decât la avorturi deformate.

Zufa îmbătrânise acum – chiar şi cu vitalitatea şi cu sistemele de reproducere îmbunătăţite ale magicienelor de pe Rossak, se apropia de sfârşitul anilor în care mai putea purta copii. Descoperirile farmaceutice ale lui Venport, distilatele de droguri din ciuperci şi din bulbii subterani care umpleau junglele misterioase de pe planetă permiteau noi tratamente ce reduceau dramatic riscul pierderilor de sarcină şi al malformaţiilor la naştere, şi în acelaşi timp măreau fertilitatea. Zufa găsea ironic faptul că tocmai Venport descoperise o soluţie farmaceutică a problemei, după ce îi adusese ei atâta dezamăgire…

Femeia lăsă deoparte însă asemenea gânduri. Închizând ochii, se concentră asupra îndatoririi vitale aflate în faţa ei.

Zufa le dădu instrucţiuni elevelor, spunându-le ce să exerseze, şi cum. Stăteau în faţa ei ca nişte copii la şcoală, cu mâinile întinse şi cu ochii larg deschişi. Părul de culoare deschisă al fetelor se ridică, trosnind de electricitate

statică, în timp ce-şi adunau puterea volatilă ascunsă în creierul lor tânăr.

Datorită muncii de aici a lui Zufa, armata Jihadului trimitea rapoarte regulate ale misiunilor lor de cercetare. Mercenarii zburau cu nave rapide pentru a ţine sub observaţie mişcările forţelor lui Omnius – în special jafurile cymecilor. Când li se dădea de urmă cymecilor, magicienele aflau, şi era la latitudinea lui Zufa să aleagă războinica potrivită, arma potrivită, care să se ducă să-şi dea viaţa într-un atac telepatic menit să anihileze maşinile cu minte umană.

Trecuseră însă luni întregi de când vreun raport îi mai adusese veşti bune. Cymecii învăţaseră până acum tactica magicienelor, şi îngăduiau rareori unuia din vulnerabilul lor grup să călătorească singur. În schimb, roboţii de luptă ofereau escorte numeroase şi o extraordinară putere de foc pentru fiecare cymec, în special pentru titanii rămaşi. Era dificil pentru o magiciană singură să se apropie suficient de mult pentru ca explozia ei mentală să aibă vreun efect.

Aşa că Zufa aştepta şi le antrena până când găsea ocazia perfectă. Refuza să irosească aceste tinere talentate şi devotate. Ele erau resursa vitală a Rossakului…

Când fetele îşi terminară exerciţiile, Zufa radia de mândrie sinceră.

— E minunat. Cred că înţelegeţi conceptul. Acum uitaţi-vă la mine.

Ridică mâinile albe şi închise ochii, depărtând degetele astfel încât între ele începu să trosnească o reţea de descărcări electrice.

— Accesul la puterea propriu-zisă nu este partea cea mai grea, zise ea, cu voce egală şi buzele golite de sânge. Sarcina voastră cea mai dificilă este să o *controlaţi*. Trebuie să deveniţi o armă precisă, o lamă ascuţită pusă în mişcare de un asasin îndemânatic. Nu doar un accident distrugător…

Fetele întinseră mâinile şi scânteile începură să sară şi să joace. Unele dintre ele chicotiră, dar se controlară imediat

şi se concentrară asupra seriozităţii sarcinii. Zufa îşi dădea seama că simţeau puterea şi pericolul.

Mai mult decât orice, şi-ar fi dorit ca propria fiică să fi avut curajul şi patriotismul acestor fete. Dar singura sa odraslă, Norma, nu avea un asemenea talent. Capacităţile ei de magiciană erau inexistente, o tăbliţă complet goală din punct de vedere telepatică. Irosindu-şi viaţa, Norma îşi ocupa timpul cu ecuaţii şi proiecte, bâjbâind prin matematici, în loc să-şi dezvolte calităţile latente pe care le-ar fi putut avea. Tio Holtzman de pe Poritrin o luase sub aripa lui ocrotitoare, iar Zufa îi era recunoscătoare pentru compasiunea pe care-o arătase copilului ei malformat.

Dar, după tot acest timp, se părea că nici măcar Holtzman nu mai avea mare nevoie de ea şi o trimisese în altă parte, să-şi facă de lucru cu ideile sale ciudate într-un loc unde n-avea să mai încurce pe nimeni.

Zufa nu rupsese complet legăturile cu Norma, dar ezita încă să înfrunte o atât de imensă dezamăgire personală vizitând-o. Şi îşi pusese atâtea speranţe în ea…

Poate că, într-o bună-zi, Zufa avea să mai aibă un copil, dacă se va ivi între timp un bărbat demn de a contribui cu ADN-ul său la linia genetică Cenva. Atunci totul va fi din nou bine.

Până la momentul respectiv însă, aceste fete erau persoanele cele mai apropiate de nişte fiice adevărate pe care le avea, iar Zufa jură să nu le dezamăgească. Deschizând ochii, deveni conştientă de propriul păr care biciuia aerul în jurul ei, ca bătut de un uragan tăcut.

Ucenicele păreau intimidate şi copleşite, aşa cum stăteau deoparte şi o priveau. Zufa le zâmbi.

— E bine. Acum, hai s-o luăm de la început!

176 î.G.
ANUL 26 AL JIHADULUI
Un an după bătălia pentru Anbus IV

Cu cât studiez mai mult fenomenul creativităţii umane, cu atât mai misterios pare. Întregul lor proces de inovare îmi scapă, dar pentru noi este esenţial să-l înţelegem. Dacă eşuăm în acest efort, maşinile gânditoare sunt condamnate.

ERASMUS,
note de laborator

Când scrisoarea entuziastă a lui Norma Cenva ajunse în sfârşit la ei, Aurelius Venport nu pierdu nicio clipă şi devie una dintre navele lui comerciale, făcând o cursă specială spre Poritrin. În ciuda faptului că funcţia de director al Venkee Enterprises îi solicita o mare parte din timp, nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o revadă pe draga lui prietenă Norma. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea, şi trecuseră deja ani… prea mulţi ani…

Deschisă şi sinceră, Norma era capabilă să-l vadă pe Venport altfel decât îl priveau ceilalţi, fără politică, relaţii sau avere. Spre deosebire de ei, fiica micuţă şi urâţică a lui Zufa Cenva îi oferise întotdeauna o *prietenie* adevărată, o marfă care lipsea teribil din viaţa negustorului.

În plus, era sătul de acţiunile juridice plictisitoare pe care lordul Bludd le tot introducea împotriva Venkee, cerând profiturile derivate din licurigloburi, încercând să pună sechestru pe activele companiei. Totul era de-a dreptul ridicol, şi totuşi nobilul de pe Poritrin ar fi putut câştiga din punct de vedere legal. Continuarea luptei pentru această cauză prin tribunale putea însemna secarea serioasă a resurselor Venkee, aşa că Venport ceruse o întâlnire cu lordul Bludd aici, în Starda, unde plănuia să negocieze un

compromis.

Mai întâi însă voia s-o vadă pe Norma.

Odinioară, când fusese copilul de aur al lui Tio Holtzman, avusese propriul ei laborator spaţios şi camere de lucru în conacul savantului din vârful falezei. Dar el o pusese la treabă fără cruţare, storcându-i ideile şi descoperirile; apoi, când biata Norma se rătăcise în cercetări atât de ezoterice încât nu mai producea breşe spectaculoase destul de des, Holtzman o exilase în clădirile inferioare, lângă câmpurile de noroi de pe malurile fluviului Isana.

Chiar şi după un sfert de secol pe Poritrin, ea era încă un „cercetător invitat”, iar actele îi puteau fi retrase în orice moment. De ce continua Holtzman s-o ţină? Probabil pentru a pretinde meritul legal pentru orice-ar fi creat femeia, cât timp lucra sub patronajul lui.

Pe partea cealaltă a deltei, fabricile şi şantierele uriaşe lansau ultimele componente ale imensei flote noi în curs de asamblare pe orbita Poritrinului. Aerul mirosea a fum şi a metal, răsunând de larma care-ar fi trebuit să-i facă imposibilă concentrarea. Se întrebă cum reuşea ea să facă ceva acolo.

Venport stătea în uşa clădirii în care se aflau locuinţa şi atelierul lui Norma, deasupra câmpurilor de noroi urât-mirositoare, absorbind toate amănuntele ce dovedeau cât de mult căzuse în dizgraţie, lucruri pe care ea nu le observase probabil niciodată. Dădu din cap, dezgustat şi furios pentru felul în care Holtzman o trata pe fata cea drăguţă. *Fetiţă!* Se scutură, dându-şi seama dintr-o dată: Norma avea deja peste patruzeci de ani!

Stând în lumina jilavă a soarelui, apăsă pe soneria de la uşă. Potrivit tradiţiei de pe Poritrin, se aştepta să răspundă un sclav budislamic, apoi îşi aduse aminte că Norma avea o părere proastă despre munca forţată.

Ultima sa scrisoare avusese un ton extaziat în legătură cu un nou concept pe care-l elaborase după ani de efort şi de drumuri înfundate. Bărbatul surise afectuos, gândindu-se la exuberanţa ei inteligentă. Cufundată în ideea şi în

proiectul său, Norma îşi lăsase scrisul mâzgălit să devină şi mai urât decât de obicei, ca şi cum gândurile îi alergau mult mai repede decât mâna.

Venport sărise peste pasajele matematice şi inginereşti care demonstrau modul în care se putea modifica efectul Holtzman astfel încât să deformeze spaţiul însuşi. Nu avea nicio îndoială că ideile ei erau corecte, dar, ca negustor, era mult mai interesat de aplicaţiile comerciale şi de scoaterea din competiţie a concurenţilor în afaceri decât de amănuntele legate de funcţionarea produsului. Norma era întotdeauna sclipitoare, dar rareori practică.

Timp de câteva clipe lungi, nimeni nu veni la uşă, aşa că Venport sună din nou. Înţelegea că Norma era probabil concentrată adânc, rătăcind în propria-i lume de ecuaţii şi simboluri. Se simţea vinovat că o întrerupea, dar era hotărât s-o aştepte atât cât era nevoie.

Ea cu siguranţă nu-l aştepta, deşi registrele transportului public anunţaseră sosirea unei nave a Venkee. Obligaţiile de afaceri îl făcuseră să întârzie o lună în plus pe Salusa, iar călătoria spaţială era atât de interminabil de lungă…

Ţinând seama de intensitatea entuziasmului din scrisoarea ei, îl chemase şi pe partenerul său de afaceri în operaţiunile cu melanj, Tuk Keedair, să se întâlnească cu toţii pe Poritrin. Fostul negustor de carne vie avea oricum treburi de rezolvat în Starda, aşa că Venport putea obţine o a doua părere… dacă o voia.

Dar mai întâi Venport avea nevoie să privească în ochii lui Norma, în timp ce-o asculta vorbind despre noul concept de pliere a spaţiului. Apoi instinctul avea să-i spună tot ce trebuia să ştie. Abia aştepta să vadă încântarea şi surpriza de pe chipul femeii.

Nu fu câtuşi de puţin dezamăgit. Când apăru în sfârşit la uşă, clipind în lumina soarelui, ridică ochii spre el – şi Venport îşi simţi inima uşoară de bucurie.

— Norma!

O îmbrăţişă înainte ca ea să-l recunoască, şi de îndată începu să râdă, să sară şi să-şi arunce mâinile în jurul

gâtului lui.

Părul cafeniu ca de şoricel al micuţei femei era un smoc neîngrijit, dar ochii sclipeau plini de surpriză. Părea mai în vârstă, ca şi el, deşi consumul frecvent de melanj încetinise spectaculos procesul de îmbătrânire în cazul lui Venport.

— Aurelius, ai primit scrisoarea! Ai venit!

Deşi se schimbase, Venport îşi aduse aminte de toate ocaziile în care ei doi se duseseră în jungla de pe Rossak să exploreze frunzişul violet-argintiu. Norma vorbise vrute şi nevrute despre ideile sale, împărtăşindu-i-le şi lui, iar el trăsese sforile pentru a face ca lucrările de matematică să-i fie publicate şi distribuite. Când Holtzman o invitase să devină partenera lui de cercetare, Venport plătise pentru călătoria lui Norma pe Poritrin. Zufa Cenva pretinsese întotdeauna că ei se înţelegeau atât de bine pentru că „defectuoşii se simt bine doar în compania unora de acelaşi fel”.

Acum, zâmbind, el îi ciufuli părul, cu un aer glumeţ.

— Abia aştept să aud despre noua ta descoperire fascinantă. Dar mai trebuie să mă ocup şi de disputa asta cu lordul Bludd, în privinţa licurigloburilor…

Norma îl conduse într-o clădire-atelier dărăpănată, iar el o urma cu o oarecare emoţie. Încăperea mare era dezordonată, aşa cum se aşteptase, plină cu numeroase proiecte complicate. O firidă conţinea o măsuţă înconjurată de scaune cu suspensor aşezate în unghiuri ciudate. Farfurii murdare, planuri şi foi cu calcule acopereau suprafaţa mesei. Femeia începu să dea la o parte rămăşiţele, ca să facă loc pentru Venport. Îndatoritor, ca prieten şi ca oaspete, acesta îi dădu o mână de ajutor.

Găsind un teanc de documente legale cu numele lui menţionat într-un text cu ton de plângere ameninţătoare, pulsul i se acceleră, îi erau adresate lui Norma de către un avocat care-i reprezenta pe lordul Bludd şi pe Tio Holtzman.

— Norma, ce-s hârtiile astea?

— Nu ştiu, răspunse ea absentă.

Apoi, privind mai de aproape, adăugă:

— A! *Astea?* Nimic important.

— Ţi-au fost înmânate acum aproape un an. Te ameninţau cu o acţiune în justiţie dacă plecai din serviciul lui Holtzman, în special dacă veneai să lucrezi direct cu mine.

— Da, da, aşa cred. Am fost prea ocupată ca să mai am timp şi de asta. Proiectul meu e mai presus de orice preocupări legale.

— Norma, draga şi naiva mea Norma, niciun proiect nu e mai presus de preocupările legale în lumea reală!

Se înroşi la faţă.

— N-ar fi trebuit să laşi problema asta să treneze atât de mult. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ea în locul tău…

Îndesă hârtiile sub braţ.

— O, da, mulţumesc!

Venport ţinea extrem de mult la Norma, ca un frate mai mare, poate chiar mai mult. Statura ei mică şi neajunsurile fizice nu-l deranjau câtuşi de puţin. La urma urmei, petrecuse mulţi ani alături de perfecţiunea vizuală desăvârşită a statuarei sale mame, ca până la urmă să constate că Zufa era prea pretenţioasă şi judeca oamenii fără cruţare – pe el, pe ea însăşi şi pe toţi cei din jur. În ceea ce-o privea pe Norma, avea mult mai multe însuşiri pozitive decât lipsuri. Mintea era lucrul cel mai atrăgător la ea, ca şi dispoziţia plăcută, prietenoasă.

Venport se uită în jur, observând construcţia veche, aparatura ieftină, spaţiul înghesuit… Adevărată insultă pentru femeia care perfecţionase atâtea dintre invenţiile cele mai faimoase ale savantului. Lumina era proastă, mobila uzată, iar rafturile pline până la refuz. Avea să-i găsească ceva mai bun, şi încă repede!

— Norma, ştiu că nu-ţi place să foloseşti sclavi, dar o să am grijă să găsesc o menajeră pentru tine.

— Sunt mulţumită, atâta vreme cât pot lucra.

În sinea lui, se întrebă cât de mult îi datora lui Norma şi cât de mult credea în ea. Închizând ochii, îşi ascultă trupul, inima, senzaţiile viscerale. Răspunsul era evident.

Trebuie s-o ajut. Fie că noua ei idee despre plierea spaţiului avea vreun potenţial comercial sau nu, îşi făcu promisiunea de a o elibera din ghearele egoistului om de ştiinţă… oricât de scump l-ar fi costat!

Lui Aurelius Venport îi luă puţin timp ca să descopere că îi dispreţuia atât pe lordul Niko Bludd, cât şi pe Tio Holtzman.

În deceniile în care căutase, rafinase şi transportase produse farmaceutice de pe Rossak – o afacere pe care-o făcuse să se dezvolte până la nivelul unui mare imperiu comercial – Venport înfruntase negociatori duri, furnizori dezgustători, chiar şi bandiţi guvernamentali. Nu purta resentimente rivalilor legitimi; putea să-i înţeleagă şi să ajungă la un acord cu ei.

Avea însă şi un instinct demn de încredere în relaţiile cu oamenii şi, de îndată ce ajunse în apropiere de Bludd şi de Holtzman, se încreţi pielea pe el. Savantul era evident un escroc, care-şi construise reputaţia cocoţându-se pe spinarea altora. Iar lordul Bludd – un ins cufundat în bogăţii, dar nu ca mijloc de a-şi clădi moştenirea sau de a-şi câştiga un loc în istorie – îşi sporea averea pur şi simplu de dragul ei înseşi.

Cu toate acestea, Venport trebuia să ajungă la o înţelegere cu cei doi.

În timp ce se apropia de o masă lungă, amplasată în interiorul unei încăperi pline de oglinzi şi de licurigloburi faţetate – reproduceri neautorizate, observă el – Venport se gândi că această cameră de şedinţe arăta mai mult a sală de banchet decât a cameră de consiliu pentru afaceri. În capul mesei, durduliul lord Bludd stătea cufundat într-o robă somptuoasă cu mâneci bufante, o costumaţie care n-avea cum să fie confortabilă. Părul lung îi era coafat în inele cochete, iar buclele bărbii erau pulverizate cu ceva care le

păstra ţepene ca pe o sculptură făcută din păr sârmos.

Savantul Holtzman etala o robă albă protocolară, rigidă, dar părea să se simtă mai confortabil în ea decât în halatul utilitar de laborator pe care un adevărat om de ştiinţă ar fi trebuit să-l poarte. Alte scaune erau ocupate de reprezentanţi juridici şi de avocaţi de pe Poritrin, toţi arătând neînduplecaţi ca nişte ulii.

Intrând singur în încăpere, Venport îi cercetă pe profesioniştii pe care Poritrinul îi aliniase împotriva lui şi oftă din greu când se aşeza.

— Lord Bludd, savant Holtzman, am venit de unul singur pentru o problemă care prezintă interes pentru voi amândoi. Aş dori să discutăm sincer despre soluţiile posibile la disputa noastră…

Privi încruntat către toţi avocaţii.

— Dacă mi-aţi acorda gestul de curtoazie de a lăsa să plece aceste urechi în plus, am putea să ne aşezăm ca nişte bărbaţi şi să ajungem la un acord.

Avocaţii indignaţi se ridicară imediat în picioare, de parcă ar fi stat pe arcuri. Savantul Holtzman părea nedumerit, dar nu scoase niciun cuvânt. Lordul Bludd încercă să se apere:

— Aceştia sunt experţii aleşi de mine, directore Venport. Mă încred mult în…

— Atunci poţi să-i pui să verifice orice înţelegere pe care o propunem. *Dar mai târziu*. Dacă totuşi insişti să rezolvi asta pe canalele oficiale, ştim cu toţii că problema va trena ani şi ani de zile, cu mari cheltuieli.

Zâmbi dezarmant.

— N-aţi vrea să auziţi mai degrabă ce-am de spus?

Venport încrucişă braţele şi aşteptă, lăsând să se înţeleagă limpede că nu avea intenţia să înceapă negocierile până când armata juridică nu pleca de-acolo.

Nobilul aruncă o privire consilierilor săi, care murmurară în cor:

— Mylord, vă sfătuim insistent să nu…

— Este complet neregulamentar şi suspect…

— Ce încearcă să ascundă este că nu vrea…

Lordul Bludd îi dădu pe toţi afară cu un pocnet din degete, apoi ceru nişte gustări. Venport îl privi pe nobil drept în ochi. Înţelegeau amândoi că vor realiza mult mai multe în linişte, în spatele uşilor închise.

Holtzman îşi drese glasul şi ridică hârtiile de pe masă, din faţa lui.

— Înainte de a începe, directore Venport, cred că ar trebui să înţelegi că Venkee Enterprises chiar nu-şi poate susţine cazul…

Îi întinse unul dintre documente.

— Aceasta este o delegaţie semnată de Norma Cenva, atunci când a venit pentru prima oară să lucreze cu mine. În cuprinsul ei confirmă că orice tehnologii şi idei ar crea cât timp lucrează sub patronajul meu, acestea aparţin cetăţenilor de pe Poritrin, pentru a face cu ele ceea ce dorim. Deci nu are niciun drept să vă dea vreun brevet cu valoare comercială deosebită.

Venport cercetă documentul, citind cuvintele pe care reuşise deja să le vadă, după ce-l mituise pe senatorul Hosten Fru, când fusese pe Salusa Secundus. Nicio surpriză. Fără să arate impresionat, împinse documentul înapoi.

— Nu voi susţine că semnătura ei n-ar fi autentică, domnule savant Hloltzman. Poţi oferi însă dovezi că Norma a avut acces la consiliere juridică şi la sfaturi profesionale, înainte să semneze un asemenea act ridicol? Poţi dovedi şi că avea vârsta legală pentru a încheia înţelegerea? Potrivit dosarelor mele – şi sunt exacte, din moment ce eu am aranjat încă de la început călătoria ei pe Poritrin avea doar cincisprezece ani când a plecat de pe Rossak!

Bătu uşor cu degetele în masă.

— Spune-mi, lord Bludd, chiar este o chestiune pe care s-o vrei dată în vileag într-un tribunal public al Ligii?

Servitorii intrară grăbiţi să servească prânzul, iar Venport aşteptă până când zăngănitul şi agitaţia se stinseră. Nu voia ca alte urechi să le asculte discuţia, deşi era sigur că nobilul de pe Poritrin înregistra fiecare dintre cuvintele lui – de asemenea, probă inadmisibilă în orice tribunal, din

moment ce Venport nu consimţise niciodată la o asemenea urmărire.

— Domnilor, continuă el, Norma Cenva este o comoară şi un geniu. Nu cred că-i acordaţi respectul, resursele sau libertatea pe care le merită.

— Norma a trăit mulţi ani de pe urma bunăvoinţei noastre, remarcă Holtzman. În deceniile pe care le-a petrecut cu noi, n-a mai realizat nimic demn de atenţie de… de…

Ridică din umeri.

— Trebuie să caut prin dosare.

— Asta nu-i nicio surpriză, având în vedere spaţiul de lucru jenant şi de proastă calitate pe care i l-ai oferit.

— Dar înainte de asta a…

— Destul cu ciorovăiala, exclamă lordul Bludd. Oricare-ar fi împrejurările, baza industriei tale profitabile cu licurigloburi a fost creată aici, pe Poritrin, unde propria mea vistierie a plătit pentru cercetări. Venkee Enterprises nu este aşadar îndreptăţită la toate aceste profituri.

— Înţeleg temeiul obiecţiilor tale, zise Venport, atent să păstreze o urmă de ton conciliant în voce. Sunt dispus să cedez o anumită parte din venitul Venkee derivat din vânzarea de licurigloburi…

Ridică degetul, în timp ce Holtzman şi Bludd se luminară, plăcut surprinşi.

— … cu condiţia ca Norma să fie eliberată de obligaţia de a lucra pentru savantul Holtzman!

— Sunt de acord, răspunse Holtzman repede, ca şi cum s-ar fi străduit să nu râdă.

Bludd se uită la el cu reproş pentru că acceptase atât de uşor, apoi se întoarse încruntat spre Venport.

— În schimb eşti de acord să împărţi profiturile pe termen nelimitat?

Venport oftă. De obicei negocierile nu se purtau în asemenea termeni neruşinaţi.

— Ei, nu pe termen nelimitat, răspunse el pe un ton de dojană.

Niciun om rezonabil n-ar fi sugerat vreodată aşa ceva.

— Vom stabili în schimb un termen şi un procent fixe…

Şi din acest punct începea adevărata muncă. Venport ştia că trebuia s-o protejeze pe naiva şi inocenta Norma de încurcăturile viitoare cu aceşti oameni vicleni şi s-o despartă de toate eforturile neroditoare din trecut. Făcuse deja calcule amănunţite ca să afle cam cât ar fi putut să-l coste această dispută în modul legal. Tribunalul Ligii, „uns” cu mite de către familia nobilă a Poritrinului, urma să impună cu siguranţă o soluţie de „compromis”, care pe termen lung avea să-l coste totuşi prea mult pe Venport. În acest moment, voia doar să-şi micşoreze pierderile şi să înceteze să mai piardă vremea.

După ore de discuţii, Venport fu în sfârşit de acord să împartă cu Poritrinul o treime din profiturile vânzărilor de licurigloburi pentru următorii douăzeci de ani, în timp ce partea adversă acceptă să nu conteste pretenţiile sale asupra brevetelor originale. Ştiind ce venituri imense genera vânzarea extrem de răspândită – şi mereu crescândă – de licurigloburi, atât Bludd cât şi Holtzman erau uimiţi. Evident, vedeau acest lucru ca pe un aflux imediat de bani, pentru care nu trebuiau să depună niciun efort, din moment ce Norma Cenva făcuse deja munca de creaţie în anii trecuţi, iar Venport însuşi plătise pentru instalaţiile industriale.

Două decenii păreau multă vreme, dar Venport ştia cum să aprecieze lucrurile în ansamblu. Licurigloburile aveau să continue să fie folosite vreme de secole, poate chiar milenii. Douăzeci de ani era o perioadă ridicol de mică, dacă o priveai într-un asemenea context. Fără nicio îndoială, descendenţii lordului Bludd aveau să bombăne dezgustaţi de afacerea nesăbuită pe care o făcuse acesta astăzi, aici.

— Cu toate acestea, preciză Venport, aplecându-se în faţă şi înăsprindu-şi tonul, există şi o prevedere absolut nenegociabilă. De acum înainte, nu veţi mai pune la îndoială şi nu veţi mai contesta dreptul lui Norma de a înfiinţa un laborator propriu şi nu o veţi împiedica să

studieze orice subiect de cercetare aşa cum îşi doreşte!

Holtzman pufni.

— Atâta vreme cât nu trebuie să plătesc pentru asta! Oricum n-a mai produs nimic tangibil de ani de zile…

Lordul Bludd se juca distrat cu barba cârlionţată.

— Îmi voi pune avocaţii să redacteze o înţelegere în care să se specifice clar că Norma poate păstra tot ceea ce creează de acum înainte.

Venport încuviinţă. Simţea deja preţul imens al târgului, dar nu nutrea nicio îndoială, pentru că avea încredere în Norma şi ţinea foarte mult la ea. Cu toate acestea, se simţea stânjenit de adevărul cuprins în afirmaţia lui Holtzman. Norma *se fixase* de ani de zile asupra unei probleme ce s-ar fi putut dovedi sterilă. Nu înţelegea implicaţiile ecuaţiilor de pliere a spaţiului, dar omul de afaceri scrâşni din dinţi şi-şi aminti cât de mulţi bani îi adusese deja Norma numai prin inventarea licurigloburilor.

Urma să-i arate încrederea pe care mama ei nu i-o acordase niciodată.

— Cred că această problemă s-a încheiat, vorbi lordul Bludd înălţând din sprâncene.

Venport se ridică în picioare, nerăbdător să iasă din reşedinţa cocoţată în turn a nobilului. Ştia totuşi că problema abia începea.

*

La sosirea pe spaţioportul Starda de pe Poritrin, Tuk Keedair arăta frustrat şi stresat. Venport îl întâmpină chiar acolo şi îl ascultă pe negustorul tlulaxa descriind sabotajele permanente şi celelalte greutăţi provocate de un grup de proscrişi de pe Arrakis.

— Înţeleg că mai e un negustor de carne vie tlulaxa abia sosit aici, pe Poritrin, încercând să cumpere sclavi domesticiţi? Poate-l pot convinge să se întoarcă în gura aia de iad pustie şi să culeagă toţi banditţii, să-i transforme în

sclavi.

— Nu s-ar plânge nimeni, replică Venport cu un surâs.

Apoi îi explică ce crease Norma şi de ce insistase ca partenerul său de afaceri să vină să audă cu urechile lui.

După ce plecară de pe spaţioport şi luară o maşină către laboratorul lui Norma, de pe malul fluviului, Keedair îl ascultă sceptic, dar intrigat.

— Un prototip de navă spaţială va costa mult mai mult decât nişte licurigloburi de probă, Aurelius – dar dacă ideea asta cu scurtătura spaţială se dovedeşte reuşită, potenţialul pentru profituri este… năucitor.

Bărbatul tlulaxa nu voia să ştie nici el micile amănunte matematice, ci numai dacă ideea putea să funcţioneze, în caz că era valorificată cum se cuvenea. Îşi mângâie coada lungă, ca şi cum ar fi anticipat creşterea continuă a averii sale.

Venport îl luă de braţ.

— Dacă sistemul e posibil – şi *practic* – toate bunurile ar putea fi livrate într-o fracţiune din timpul de acum. Încărcăturile de mirodenie ar putea fi transportate de pe Arrakis la fel de repede pe cât le pot recolta zensunniţii. Medicamentele perisabile ar putea fi duse rapid de pe Rossak către pieţele avide de pe tot cuprinsul Ligii. Niciun alt negustor n-ar putea oferi servicii mai bune…

Păşiră de-a lungul unei platforme scârţâitoare, şi se treziră brusc în clădirea laboratorului, alături de Norma.

— Îmi cer scuze pentru lipsa de protocol, spuse ea.

Mesele sale arătau la fel de aglomerate ca înainte, dacă nu şi mai rău.

— Peste ani, ne vom gândi la această zi şi ne vom aminti de locul umil în care am discutat pentru prima oară cel mai măreţ concept în istoria călătoriei spaţiale.

Keedair părea rezervat, chiar suspicios.

— N-ai spus nimănui despre ideea asta a ta, nu? Nici savantului Holtzman? Nici lordului Bludd?

Stânjenită, Norma dădu din cap.

— Nici măcar savantul Holtzman nu-şi înţelege propriile

teorii matematice. El spune că „Principiul Holtzman pur şi simplu funcţionează”.

În vocea ei se simţea o urmă de dispreţ trist.

— Şi aş vrea să fiu sigură că acest proiect va ajunge să fie realizat. Savantul nu-şi termină întotdeauna proiectele pe scară mare. Câteodată, se… rătăceşte în jungla ecuaţiilor.

Se duse la fereastră şi se uită peste şantierele şi fabricile din deltă.

— Şi-a petrecut anul trecut construind carcase de nave pe orbită. Nu ştiu ce idee a lui primero Atreides…

— Da, le-am văzut când am ajuns pe Poritrin, zise Venport.

Coridoarele orbitale fuseseră atât de aglomerate din cauza noilor nave de război încât acestea reprezentau un adevărat pericol pentru navigaţie.

Keedair arăta înspăimântat.

— Ce rost are să construieşti carcase de nave? Doar carcase? Face altcineva instalaţiile mecanice?

Norma păru brusc încurcată.

— Ar trebui să fie un secret, şi numai câţiva oameni cunosc planul complet. Sclavii de pe şantiere şi muncitorii constructori de pe orbită fac fiecare câte o mică parte. Nimeni nu ştie că e o cacialma uriaşă, o mare păcăleală…

Oftă.

— Carcasele vor rămâne goale, plutind doar pe orbită ca o flotă adevărată. Recunosc că trucul ar putea să meargă, dar de ce şi-ar risipi inteligenţa un mare om ca savantul Holtzman pentru o asemenea schemă? Nu presupune *ştiinţă,* doar amenajări de faţadă.

Coborî scaunul cu suspensor, se urcă pe el, apoi se ridică până la o înălţime potrivită faţă de masă.

— De asta ţi-am scris, Aurelius. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă lucrând la aceste ecuaţii de pliere a spaţiului. Trebuie să fie luate în serios. Proiectul *trebuie* să devină o realitate, iar eu sunt singura care poate s-o facă.

Keedair îşi puse palmele pe masă, cu ochii negri

scânteietori.

— Explică-ne în linii mari, te rog. Spune-ne ce-ţi imaginezi?

Norma apropie pleoapele.

— În mintea mea, am văzut vehicule spaţiale imense care pot călători cât ai clipi din ochi. Văd armate puternice transportate pe distanţe incredibile în câteva momente, luând prin surprindere maşinile gânditoare.

Venport îi văzu ardoarea de pe chip, îi simţi convingerea şi sinceritatea.

— Te cred, Norma. Destul ca să investesc oricât de mulţi bani ai nevoie, chiar dacă e ceva ce nu înţeleg.

Surâse.

— Investesc în *tine*. Mai devreme, le dăduse nişte estimări brute ale costurilor necesare pentru finanţarea proiectului. Venport mări suma o dată şi jumătate, apoi se hotărî s-o dubleze. Norma ţinea rareori seama de întârzierile neprevăzute şi de amănuntele periferice, costisitoare.

— Serviciul tău pentru savantul Holtzman s-a terminat, o anunţa Venport. Am făcut toate aranjamentele, nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru el. Poţi pleca de pe Poritrin oricând doreşti… şi poţi lucra oriunde-ţi place.

Încântată, Norma se apropie să-l îmbrăţişeze. Bărbatului îi plăcea felul în care zâmbea ea, cu recunoştinţă şi cu o sinceritate totală. Nu exista niciun pic de ipocrizie în această femeie.

— Asta-i grozav, dar îmi place să lucrez aici. Pe Poritrin. Stau aici de douăzeci şi şapte de ani. Nu pot să-mi strâng pur şi simplu lucrurile şi să plec în altă parte.

— De ce nu pe Rossak? întrebă Keedair. Vii de-acolo, nu-i aşa?

Gândindu-se la Zufa Cenva şi la dezamăgirea palpabilă pe care şi-o exprimase în legătură cu fiica ei, Venport dădu din cap chiar înainte să apuce Norma să răspundă:

— Nu, nu cred că ar fi o idee bună.

— Investiţia noastră iniţială şi cheltuielile de pornire ar fi

mai mici dacă n-ar trebui să mutăm totul pe altă planetă, sublinie negustorul tlulaxa. Şi ai primit garanţii şi asigurări de la lordul Bludd, corect?

Norma îşi ciocăni tâmpla cu degetul.

— Totul e aici.

Se întoarse şi ridică gânditoare ochii spre Venport, făcându-l să simtă înăuntrul lui căldură şi bunăvoinţă.

— Dar aş prefera să nu irosesc atâta timp şi eforturi. Nu există vreun loc mai apropiat unde aş putea să continuu pur şi simplu să lucrez? La urma urmei, aici e casa mea.

Venport zâmbi.

— Mă aşteptam la aşa ceva, şi am căutat să descopăr un alt loc unde să poţi lucra – o construcţie cu spaţiu şi lumină din belşug, cu tot ce-ţi trebuie. Am pus ochii pe un grup de depozite abandonate şi pe o instalaţie de prelucrare a minereului dintr-un canion lateral din amonte. Cred că pot fi transformate într-o hală de testare la scară mare pentru o navă spaţială…

Ştiuse că Norma era prea independentă ca să se mulţumească să plece.

Ochii lui Keedair tremurară, ca şi cum ar fi făcut calcule în minte.

— Venkee Enterprises are o infrastructură prin care poate canaliza fonduri spre tine. Avem nevoie doar de un program amănunţit care să arate cât te aştepţi să cheltuieşti la început, apoi lună de lună.

Micuţa femeie arăta îngrijorată, ca şi cum ar fi preferat mai degrabă să se întoarcă la formulele ei decât să se lase atrasă în această conversaţie.

— În regulă, am să fac proiectul de buget pentru cercetare şi dezvoltare de îndată ce-mi spui când putem începe.

— Un alt lucru necesar, adăugă Keedair, mai hotărât de data asta, este faptul că trebuie să păstrăm operaţiunea absolut secretă. Ştim deja că savantul Holtzman e dornic să fure ideile tale şi brevetele noastre. Vom avea nevoie de un sistem de securitate foarte strict pentru toţi cei care vor

lucra la proiect. Ce-ar fi să căutăm să angajăm un detaşament privat de mercenari care nu datorează loialitate lordului Bludd?

Se uită la Venport, iar acesta încuviinţă.

Norma părea tulburată de implicaţii, căci până atunci nici măcar nu visase, cu mintea ei ezoterică, la asemenea probleme. Venport o strânse liniştitor de umăr.

— Norma, ai renunţat deja la profituri uriaşe lăsându-i pe Holtzman şi pe lordul Bludd să exploateze scuturile personale şi generatoarele portabile de bruiaj. Acestea au fost, măcar în parte, conceptele *tale*... Holtzman nu le-ar fi descoperit niciodată!

Ea arăta surprinsă.

— Dar au fost contribuţiile mele la efortul de război...

— Iar alţii au beneficiat de pe urma lor! Lordul Bludd este unul dintre cei mai bogaţi nobili ai Ligii, datorită ţie. Nu vreau ca oamenii să mai profite de pe urma ta, dragă Norma... Însă, dacă acest proiect continuă cu investiţii private de la Venkee, trebuie să fie informaţia noastră brevetată. Aşa merg afacerile.

— Cum spui tu, Aurelius. Am încredere în tine. Cât de repede poţi aranja să încep construcţia unei nave prototip? Şi vreau să-mi instalez noile laboratoare – cât mai curând şi cât mai aproape posibil. Am terminat deja treaba în minte...

Venport îi puse braţul pe umeri şi îi vorbi despre ideea pe care el şi cu Keedair o discutaseră deja.

— Am un mijloc de a grăbi lucrurile. Partenerul meu şi cu mine am cumpărat de curând o veche navă de mărfuri, pentru a ne extinde flota de vehicule comerciale. E în docul spaţial de pe orbita Rossakului, pentru reparaţii. În loc să construim un aparat nou, ai putea adapta unul existent pentru a susţine motoarele de care vorbeai? Keedair ar putea să-l aducă aici înainte să fie gata noile instalaţii...

Schimbă priviri cu Keedair, apoi bărbatul tlulaxa încuviinţă. Norma radia, arătând din nou tânără, fremătătoare şi plină de uimire.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, răspunse ea.

Acolo unde cineva vede un prilej de bucurie, altcineva vede doar un motiv de disperare. Roagă-te să fii cel din urmă.

Sutră budislamică,
interpretare zensunnită

După un an de eforturi masive, o cheltuială uriaşă de fonduri şi resurse şi nenumăraţi sclavi morţi în accidente industriale, ultimele componente ale flotei spaţiale fură asamblate pe orbită deasupra Poritrinului. Cu treaba aproape terminată, turnătoriile de pe şantierele din deltă urmau să fie închise.

Într-o după-amiază târziu, supraveghetorii convocară echipele de sclavi de la posturile lor de lucru. Cu ochii mijiţi, prizonierii murdari ieşiră din hangarele pline de fum şi rămaseră afară, pe terenul de aterizare pavat de pe care erau lansate pe orbită ultimele transporturi. Sute de suflete nefericite se aliniară în rânduri dezordonate.

Ishmael ştia că el şi colegii lui sclavi se puteau aştepta să primească în curând noi însărcinări. Ca întotdeauna, o perioadă de schimbări îl neliniştea, de teamă că ar fi putut fi despărţit de Ozza sau de cele două fete, aşa cum fusese Aliid luat de lângă familia lui. Cu toate acestea, se agăţa de speranţa că Budallah avea să-i ţină familia laolaltă. Stăpânii de sclavi de pe Poritrin n-aveau niciun motiv să-i despartă.

Dar în fiecare zi la fabrică, Aliid clocotea, marcat de răni emoţionale nevindecate, căutând mereu o şansă.

— Cu multă vreme în urmă, mi-au luat soţia şi fiul nou-născut. Nu-mi mai pasă ce-mi fac.

Ishmael se temea de ceea ce-ar putea păţi prietenul lui, dacă era provocat suficient.

Pe vremea când Ishmael era doar un băieţel, bunicul lui insista întotdeauna că trebuie să aibă încredere totală în Dumnezeu, că era semn de trufie pentru oricine să ia lucrurile din mâinile lui Budallah într-ale lui. Cu toate acestea, nesiguranţa îl făcea să simtă ace de gheaţă în

vine… iar Aliid nu dădea dovadă de nici cea mai mică dorinţă de a accepta aceşti termeni.

Toţi şefii de echipă răcneau ordine, încercând să rânduiască sclavii în grupele destinate pentru adunare. Ishmael se strecură prin mulţime către o echipă de şlefuire şi finisare, unde era repartizată soţia lui. Atinse braţul lui Ozza, iar ea se întinse imediat să-l prindă de mână, simţind apropierea soţului ei fără să aibă nevoie să se uite la el. Cu atâţia sclavi la un loc, maiştrii nu şi-ar fi bătut capul să facă prezenţa sau să mâne oamenii în grupurile potrivite. Asta ar fi luat toată ziua.

Fără să fi ales ei asta, Ishmael şi Ozza fură împinşi către podium, unde doi bărbaţi scunzi stăteau alături de supraveghetorul principal. Lumina soarelui era orbitoare, iar Ishmael încă mai avea probleme cu adaptarea ochilor după turnătoria vastă şi slab luminată.

— Mă întreb dacă vor anunţa încă o festivitate în cinstea măreţei lor societăţi, îi şopti Ozza la ureche, ca nimeni să nu-i poată auzi sarcasmul.

— Îmi pot imagina motive mai rele pentru convocarea asta…

Ridică ochii spre cei doi străini, amândoi vizibil tlulaxa… negustorii de sclavi pe care-i ura atât de mult. Cel mai tânăr avea trăsături ascuţite, faţa îngustă şi ochii întunecaţi, apropiaţi. Dar atenţia lui Ishmael se îndreptă în special spre trăsăturile familiare ale bărbatului mai în vârstă, cu o coadă lungă, cenuşie ca oţelul, care-i atârna pe un umăr ca funia unui ştreang. În urechea din partea cealaltă atârna un cercel triunghiular de bronz. Trecuseră mai mult de două decenii, iar Ishmael era doar un băieţel speriat la vremea aceea… dar n-avea să uite niciodată chipul omului care condusese raidul de pe Harmonthep.

Inima îi bătea cu putere în timp ce temerile proaspete şi mânia îndreptăţită creşteau în el. Jurase răzbunare împotriva acestui om, făgăduind să-l strivească. În această clipă, Ishmael îşi dori să fi putut sări pe podium şi să-şi înfăşoare mâinile oţelite de muncă în jurul gâtului

negustorului de sclavi. Asta ar fi făcut prietenul lui, Aliid – Aliid, care dispreţuia întotdeauna răbdarea şi credinţa oarbă a lui Ishmael.

Dar răzbunarea nu făcea parte din învăţăturile zensunnite. Bunicul lui Ishmael ar fi fost profund dezamăgit de el. *E în mâinile lui Dumnezeu, nu ale mele.*

Dar trebuie doar să iert şi să uit?

Ozza se uită la el, îi atinse delicat faţa cu vârful degetelor. Bărbatul văzu îngrijorare pe chipul obosit.

— Ce-i, Ishmael?

— Omul ăla… eu…

Se opri, incapabil să-i spună. Bunicul lui ar fi insistat să accepte, chiar să ierte. Bătrânul i-ar fi cerut lui Ishmael să caute o lecţie mai adâncă de la Budallah, să evolueze învăţând din fiecare încercare şi din fiecare experienţă. Dumnezeu nu garanta o viaţă uşoară şi paşnică fiecărui membru dintre cei credincioşi – cel puţin nu în această lume. Sutrele îi povăţuiau pe zensunniţi să accepte, să rabde şi să aştepte ca Budallah să aleagă momentul potrivit.

Dar era atât de greu…

După aproape jumătate de oră de haos pasiv, sutele de sclavi se aranjaseră în sfârşit şi se potoliseră. În faţa mulţimii, Ishmael îl auzi pe supraveghetor vorbind cu tlulaxa cel tânăr.

— Rekur Van, aceştia sunt toţi membrii echipei noastre de sclavi care muncesc astăzi. Au fost repartizaţi de luni de zile să lucreze la proiectul construcţiei de nave. Nu ne putem lipsi de ei.

— Cu toate acestea, aş vrea să-i văd.

Tlulaxa cel slab, cu înfăţişare de rozător, scrută feţele şi trupurile din mulţime. Tuk Keedair, negustorul de sclavi care-i capturase pe Ishmael şi pe atâţia alţi zensunniţi nevinovaţi pe Harmonthep, stătea lângă el, arătând plictisit. Keedair părea să nu fie câtuşi de puţin interesat să achiziţioneze noi sclavi, dar venise pe Poritrin, pentru un cu totul alt motiv.

În timp ce Ishmael privea, Rekur Van păşea dintr-o parte în alta a podiumului, plimbând un mic dispozitiv peste mulţime, cu care lua imagini şi analiza sclavii adunaţi.

— Mi s-a cerut să fac inventarul personalului vostru captiv. Trebuie să fie consideraţi resurse pentru armata Jihadului. Noi, tlulaxa, avem nevoie disperată de un număr mare de sclavi sănătoşi aparţinând unei mari varietăţi de tipuri corporale şi histologice. Aceasta este principala noastră prioritate.

Când maistrul îşi arătă neliniştea, Rekur Van coborî vocea până la nivelul unui mormăit:

— Dacă protestezi, pot obţine un mandat semnat chiar de Marele Patriarh Ginjo.

— Nu mă îndoiesc că poţi, Rekur, vorbi Keedair pe un ton răbdător, rezonabil, dar nu e necesar să insist asupra primei şi celei mai neplăcute alternative…

Cu agitaţie şi zarvă, un acvamobil lunecă pe apa puţin adâncă a deltei, apoi urcă pe uscat ca să ajungă în zona podiumului. Nervos, Tio Holtzman păşi trufaş până pe podium. Avea ochii mijiţi şi, pe chip, un amestec de furie şi nedumerire.

— De ce-mi întrerupeţi sclavii de la acest proiect importam? Munca lor e vitală, iar întârzierea e de neiertat!

— Avem o scuză satisfăcătoare, domnule savant Holtzman replică Rekur Van, la fel de trufaş. Jihadul are nevoie imediată de sclavi, iar Poritrin este lumea cea mai apropiată de pe traseul meu. Tlulaxa au nevoie de mulţi candidaţi noi.

Ishmael înghiţi cu greutate, apoi apucă braţul soţiei lui. Amândoi se uitară în jur după fetele lor, dar Chamal şi Falina fusese trimise la alte echipe de sprijin şi nu se vedeau nicăieri.

— Nu dintre muncitorii mei, izbucni Holtzman scos din sărite. Toţi aceşti muncitori sunt destinaţi unui proiect vital pentru protecţia Poritrinului şi pentru fabricile noastre de armament. Va trebui să vă căutaţi sclavii altundeva!

— Dar sunt aici, domnule savant Holtzman, şi am nevoie

de sclavi acum!

— Şi eu.

Omul de ştiinţă pufni nepoliticos.

— De ce nu capturaţi pur şi simplu câţiva dintre laşii aceia de pe Anbus IV? Din câte înţeleg, au refuzat să lupte până şi împotriva maşinilor gânditoare care-i atacau… şi chiar au sabotat vitejii luptători ai Jihadului. Ar putea fi alţi oameni mai potriviţi să servească rasa umană?

— Poate că e un indiciu al inferiorităţii lor, sugeră Rekur Van. În plus, erau împrăştiaţi, iar numărul lor era… insuficient pentru a ne satisface necesităţile.

Din zvonuri şi veşti întârziate, prizonierii de pe Poritrin abia aflaseră despre bătălia de pe Anbus IV, despre victoria a la Pyrrhus a Jihadului, cu preţul atâtor vieţi şi relicve sfinte. Toţi budislamicii, inclusiv zensunniţii şi zenşiiţii, venerau oraşul sacru Darits, păstrător al manuscriselor originale ale sutrelor Koranului. Sclavii de pe Poritrin fuseseră îngroziţi să audă despre ruina provocată nu numai de către armata roboţilor, ci şi de către forţele Jihadului.

Privind în jur, Ishmael observă că oamenilor aflaţi la conducere aici nu părea să le pese. *De ce fervoarea lor religioasă este acceptabilă, în timp ce a noastră e demnă de dispreţ*?

Îl privi pe mai vârstnicul negustor de sclavi păşind între inventatorul indignat şi nerăbdătorul negustor de carne vie. Deşi îl dispreţuia, Ishmael trebuia să recunoască faptul că Tuk Keedair părea mai înţelept şi mai versat în contactele dintre oameni.

— Sclavii sunt disponibili în multe locuri, Rekur. Sunt destule rămăşiţe budislamice pentru recoltarea de carne vie. Din moment ce aceşti prizonieri servesc deja unui scop util pentru omenire, nu cred că e nevoie să-i luăm din custodia savantului Holtzman…

Rekur Van se uită mânios la colegul său tlulaxa, ca şi cum ar fi fost rivali.

— Şi tu ce cauţi aici, Tuk Keedair? Nu mai eşti negustor de carne vie, ci preferi să vinzi mirodenie şi licurigloburi cu

străinul acela, Venport. De ce te-ai amesteca în treburile mele importante?

— Partenerul meu şi cu mine suntem prezenţi pentru o altă afacere. Sarcina ta nu este singura legitimă pentru armata Jihadului.

Cu un aer patern, Keedair puse mâna pe umărul tânărului.

— Ascultă, ştiu unde poţi face un raid ca să prinzi mai mulţi sclavi, un grup mare care e o adevărată bătaie de cap pentru mine şi, prin extensie, pentru Liga Nobililor. Vino, o să-ţi spun unde să-i vânezi, şi toată lumea o să fie fericită. Ţi-e cunoscută lumea deşertică a Arrakisului?

Încă încruntat, dar oarecum domolit, Rekur Van îl însoţi pe negustorul veteran jos de pe podium.

Ishmael îşi aşeză braţul în jurul taliei lui Ozza, trăgând-o mai aproape. Pulsul continua să-i bată nebuneşte; fără să ştie de ce, simţea că trecuse foarte aproape de dezastru. El şi cu familia lui puteau rămâne aici împreună. Şi, oricât de mult ar fi detestat captivitatea pe Poritrin, inima îi spunea că ar fi fost mult mai rău să-i servească pe tlulaxa.

Holtzman arăta mulţumit şi se uită în jos la muncitorii adunaţi. În cele din urmă, inventatorul dădu poruncitor din mâini.

— De ce nu vă mişcaţi de-aici? Trebuie să terminăm proiectul ăsta la termen! Treceţi la treabă!

Cu toată precizia lor computerizată, maşinile gânditoare pot fi încurcate în multe feluri diferite.

PRIMERO VORIAN ATREIDES,
Hipermintea – niciodată

Extravaganta cacealma a „navelor goale” de pe Poritrin fusese născocită de primero Atreides, care pretindea că înţelege felul în care gândesc maşinile. Dar Tio Holtzman punea în aplicare schema în absenţa primeroului… ceea ce-l plasa în situaţia de a se bucura de cea mai mare parte a laudelor.

Dacă eroicul şiretlic avea succes…

Savantul era nervos, dar conta pe faptul că va fi copleşit de onoruri şi de urale de preţuire. Avea nevoie de ele, după o lungă întrerupere în şuvoiul de premii care-i marcase cariera. Cu puţin noroc, lordul Bludd avea să-i acorde medalii, iar oamenii – să-l aclame. Tio Holtzman avea să fie proclamat salvatorul Poritrinului!

În timp ce lua cina împreună cu lordul Niko Bludd pe balconul reşedinţei nobilului – un turn care se înălţa deasupra oraşului de pe fluviu –, Holtzman urmărea vieţile tăcute aflate peste tot în jurul lui. Clasele superioare de pe Poritrin fuseseră întotdeauna surprinzător de neglijente în atitudinea lor, crezând că nimic cu adevărat rău nu li se poate întâmpla. Urmau doctrinele pasive ale navacreştinismului, mai mult de dragul aparenţelor decât din convingere profundă. Clima era liniştită, în timp ce hrana şi resursele erau abundente, iar sclavii bine domesticiţi aveau grijă de toate nevoile lor. Paşnicul fluviu Isana părea o metaforă nimerită pentru curgerea apatică a vieţii lor.

Holtzman se temea că totul se va schimba o dată cu sosirea grupului de luptă al roboţilor. Doar cu câteva clipe mai devreme, un curier militar venise în grabă în faţa lordului, cu un cilindru de mesaje în braţe. Bludd citi comunicarea, apoi îşi mângâie barba cârlionţată, de un alb

imaculat.

— Ei, Tio, acum vom vedea dacă planul tău o să meargă. O flotă masivă de luptă a maşinilor se îndreaptă într-adevăr spre sistemul Poritrin!

Holtzman păli şi înghiţi cu greutate. Lordul Bludd părea extrem de încrezător, sigur că marele său savant nu putea să-i dezamăgească. Holtzman spera ca încrederea voioasă a nobilului să nu fi fost totuşi greşit acordată.

Bludd chicoti văzându-i chipul neliniştit.

— Nu-ţi face griji, Tio. Chiar şi cu cheltuielile incredibile cerute de proiectul ăsta nebunesc al tău, o să căpătăm destul din profiturile cu licurigloburile ale companiei Venkee ca să-l plătim de zece ori!

Toate falsele nave de război fuseseră terminate în spaţiu, iar orbitele din jurul Poritrinului erau populate de vehicule cu înfăţişare ameninţătoare, sutele de nave uriaşe şi de distrugătoare javelin formând o flotă aparent invincibilă, ca nişte câini de pază fioroşi dând târcoale printr-o curte. O simplă faţadă.

E adevărat însă că zeci de nave de război ale Jihadului – cele adevărate – staţionau pe terenul spaţioportului din Starda, gata să fie trimise în luptă. Regimente de soldaţi ai Jihadului se aflau postate în apropierea vehiculelor, numărul lor fiind mărit cu mercenarii de pe Ginaz. Nimic din toate astea n-avea să fie totuşi îndeajuns, dacă trucul nu funcţiona.

Holtzman se sili să ia o înghiţitură de peşte de apă dulce condimentat, sperând că Bludd n-avea să-i observe ezitarea.

— E vremea să dăm drumul la micul nostru spectacol. Să lansăm ordinele necesare pentru ca forţele noastre să-şi redistribuie orbitele. Sfatul meu este să ţinem jumătate dintre ele în umbra planetei, ca pe o surpriză suplimentară pentru flota roboţilor…

În ultimele luni, armata Jihadului introdusese fragmente de informaţii eronate în transmisiile despre care ştiau că vor fi interceptate de Omnius, incluzând însă şi elemente

corecte, dacă asta slujea scopurilor lui Holtzman de a le dezvălui inamicului: propaganda anti-maşini pentru luptătorii de pe Ix… semnale lăsate să se scurgă spre flota robotică fugară de pe Anbus IV… şi altele.

Dacă informaţiile ajungeau la publicul plănuit, armatele maşini lor ar fi fost convinse că marele Tio Holtzman îşi extindea sistemul de scuturi încununat de succes pe Poritrin, pentru a proteja flotele de nave ale Jihadului, pentru a crea câmpuri de invizibilitate şi blindaje extraordinar de durabile pentru carcase. Acest lucru ar fi trebuit să facă tehnologia o pradă tactică pentru Omnius.

Momeală.

— Am dat acest ordin de îndată ce am primit un semnal de la navele noastre de patrulare, zise Bludd. Sunt convins că vor fi în siguranţă, bine ascunse, înainte ca senzorii roboţilor să le fi putut detecta.

Apoi, zâmbind, sugeră ca amândoi să intre înapoi în clădire, de unde puteau să observe ciocnirea stând comod în camera de proiecţie a nobilului. Holtzman se uită la hărţile şi reţelele afişate ale globului planetar şi ale traseelor orbitale, şi văzu că toate navele îşi luaseră poziţiile adecvate. Dădu din cap.

După aceea, forme luminoase se apropiară ca nişte gloanţe dinspre marginea ecranului. Bludd surâse.

— Ah, navele alea ale maşinilor care vin încoace vor avea parte de o mare surpriză…

Era mai încrezător decât Holtzman, iar savantul nu îndrăznea să arate nicio reţinere.

Împănată cu arme grele şi o putere de foc copleşitoare, flota roboţilor se apropie de Poritrin şi încetini, în timp ce scanerele lor examinau câmpul de bătălie din faţă. Holtzman îşi trecu o mână peste frunte, dând la o parte părul des care-i tot cădea în ochi. Duşmanul avea de cel puţin trei ori mai multe nave decât flota de pe Poritrin. Dar asta nu reprezenta un obstacol de neînvins – cu condiţia ca maşinile să creadă în dezinformare!

— Acum vom vedea dacă viclenia umană este superioară

tehnologiei maşinilor, comentă el.

Stând alături de lordul Bludd, ascultă transmisiile filtrate ale comunicaţiilor, ordinele răstite, avertismentele, evaluările… Pe ecrane urmăriră cum navele de război ale Jihadului se deplasau către locurile lor, răspândindu-se în formaţie în poziţiile tactice deja convenite, din jurul planetei. După toate aparenţele, erau impenetrabile, de neînvins.

Imensa flotă a maşinilor înainta implacabil în linie dreaptă către ţintă, doar pentru a întâlni un grup mare de apărători pe orbita Poritrinului. Vehiculele-momeală ale Ligii stăteau calm pe poziţii. Panourile electronice de pe exteriorul carcaselor luceau roşu, făcându-le să arate ca şi cum ar fi avut sisteme de armament activate. Semnăturile senzorilor transmiteau că un set uriaş de armament era gata să fie desfăşurat.

Însă numai câteva dintre aceste aparate ale Ligii aveau cât de cât vreo armă, desigur. Cele mai multe dintre nave erau construcţii goale, din fier vechi, mascate de scuturi Holtzman care sfidau sondele electronice ale maşinilor gânditoare.

— Toate sistemele activate, anunţă un ofiţer tactic prin sistemul difuzoare.

O cascadă de voci se revărsă ca răspuns din navele de luptă de pe orbită ale Jihadului, inclusiv din cele goale.

— Gata pentru anihilarea navelor invadatoare…

— Armele funcţionale…

— Aşteptăm ordinul de a deschide focul…

— Desfăşurare pentru atacul concentrat…

Vocile se suprapuneau, montaje sintetizate cu fiecare pilot din flotă înregistrate, coordonate şi transmise în rafală pentru a-i păcăli pe atacatorii roboţi ce se apropiau.

Holtzman se uită fix la proiecţiile tactice. Navele îndepărtate ale maşinilor arătau ca nişte mici diamante reflectând lumina crudă a soarelui. Îşi dori să fi putut vedea ce credeau roboţii că detectează. Reţeaua lor de senzori, indusă în eroare, ar fi trebuit să le arate că această flotă

fictivă a Jihadului îi depăşea de fapt cu mult ca putere de foc. Înghiţi iarăşi în sec.

Pentru a obţine o victorie aici, flota Poritrinului n-avea nevoie să distrugă maşinile. Potenţial, acest vicleşug era mai bun pe termen lung, din moment ce ar fi fost refolosit pe alte lumi… iar navele goale puteau fi construite cu o mică parte a costului celor reale. De acum înainte, „ştiind” că Poritrin era apărat de o flotă invincibilă a Jihadului, Omnius avea să lase planeta în pace şi să caute ţinte mai vulnerabile. În teorie…

Maşinile continuau să vină totuşi, ca şi cum ar fi suspectat adevărul. Holtzman îşi ţinu răsuflarea, îngrijorat că roboţii ar fi putut avea un sistem de scanare în profunzime destul de sofisticat ca să-şi dea seama de şiretlic. Ce factori uitase să ia în consideraţie?

Mai făcuse şi înainte, de multe ori, presupuneri greşite şi erori vădite, aşa cum îi atrăsese atenţia Norma Cenva, cu atâta insolenţa şi seninătate. În sfârşit, bine că acum nu-i mai stătea în cale, lucrând pe cont propriu şi irosind banii altcuiva. Avea destui alţi asistenţi înzestraţi, şi toţi fuseseră asiguraţi că aici se ţinea seama de orice amănunt. Nicio şansă de eroare.

Şi totuşi, dacă omiseseră ceva, Poritrin era condamnat. La fel şi Holtzman.

— E momentul să lansăm, anunţă savantul, cu glas subţire şi strident. Al doilea grup al nostru trebuie să se mişte acum, înainte ca inamicul să ajungă destul de aproape ca să deschidă focul!

Bludd se mulţumi să zâmbească. Toţi supraveghetorii şi căpitanii aveau deja instrucţiuni detaliate.

Ca o haită neaşteptată de câini sălbatici atacând dintr-o pădure, jumătate dintre vehiculele-momeală de pe orbită porniră motoarele şi accelerară, grăbindu-se către partea luminată a planetei. Părea o năvală a navelor de luptă ale Jihadului, dublând brusc numărul apărătorilor umani aliniaţi împotriva forţelor maşinilor gânditoare.

— Asta o să-i facă să se mai gândească, pufni unul dintre

comandanţi pe un canal deschis.

Holtzman se uită la diagrama tactică şi fu uşurat să vadă toate piesele aşezându-se la locul lor. O mână de soldaţi aclamară prin liniile de comunicaţii, dar vocile lor – duplicate, modulate şi amplificate – sunau ca şi cum ar fi fost mult mai multe.

— Soseşte al treilea detaşament!

— O să fie cam aglomerat pe-aici…

— O să facem destul loc, dacă măturăm în spaţiu câţiva dintre paraziţii ăştia!

Apoi, un al treilea grup de nave-momeală, ascunse în apropierea micului satelit al Poritrinului, se apropie cu acceleraţie ridicată, acoperind din spate distanţa până la flota lui Omnius şi etalând un şir de porturi de armament active.

— Lansaţi navele de pe spaţioport! strigă Bludd.

Era limpede că se delecta cu fiecare clipă.

Grupul de nave de la sol – singurele aparate de luptă cu adevărat funcţionale postate pe Poritrin – decolară de la spaţioportul Starda şi se înălţară vuind până pe orbită, unde se amestecară cu roiurile de vehicule-momeală aflate deja acolo.

Invadatorii maşini se opriră complet în spaţiu, ca pentru a evalua noile evenimente surprinzătoare, apoi se regrupară într-un grup defensiv.

— Aşteptaţi! transmise un ofiţer cu voce sumbră. Pregătiţi-vă să deschideţi focul! Radeţi blestematele de maşini dacă ne dau fie şi cea mai mică scuză!

Altcineva spuse:

— Ne scanează din nou! Arătaţi-le ce credem despre asta…

Amestecate printre roiurile de aparate-momeală, adevăratele nave de luptă deschiseră focul, trăgând la întâmplare în vehiculele robotice. Flota maşinilor gânditoare n-avea de unde să ştie că miile de nave-momeală nu erau înarmate în mod asemănător.

În cele din urmă, fără nicio singură transmisie, fără să

lanseze câtuşi de puţin vreun proiectil, flota roboţilor calculă că nu avea nicio şansă de victorie – şi se retrase. Navele maşinilor schimbară direcţia şi luară viteză în timp ce se îndepărtau. Doar pentru a face impresie, aparatele spaţiale înarmate ale Jihadului le hăituiră şi făcură să explodeze în spaţiu câteva nave de război ale maşinilor.

Lordul Bludd zâmbi larg şi-i dădu lui Holtzman o palmă peste spate.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de tine, Tio. Cu reputaţia şi cu intuiţia ta, idioatele de maşini n-au nicio şansă!

— Chiar sunt idioate, nu-i aşa? replică Holtzman, rânjind.

*

După retragerea flotei de război a roboţilor din sistemul Poritrin, celebrarea victoriei fu plină de fast şi grandoare. Starea de spirit a oamenilor era de-a dreptul extatică, având şi o nuanţă de uşurare isterică. Fără să cruţe nicio cheltuială, Niko Bludd puse în scenă banchete, parade şi spectacole extravagante, precum şi o serie de evenimente publice care deveniră monotone în splendoarea lor desăvârşită. Savantul Holtzman fu aclamat ca erou al Jihadului învingătorul maşinilor. În timp ce înălţau toasturi cu rom condimentat de Poritrin, unii dintre luptători şi-au amintit chiar să pomenească numele lui Vorian Atreides, fie şi în treacăt.

Cu omul de ştiinţă plin de sine stând alături de el, lordul Bludd ameţit de băutură, ţinu discursuri zgomotoase, bătându-se triumfător cu pumnii în piept:

— Libertatea este un drept fundamental al omului!

Dar sclavii budislamici n-aveau niciun motiv de sărbătoare.

Câţiva dintre copiii zensunniţi captivi rămăseseră afară, în complexul de locuinţe, la marginea turnătoriilor şi a centrelor manufacturiere acum tăcute. Se uitau cu ochii mari şi gurile căscate la spectacolele impresionante de

lumini şi ascultau muzica ritmată, îndepărtată.

Sclavii adulţi se închiseseră în barăci, unde se consolau unii pe alţii cu propriile lor amintiri şi cu spiritualitatea lor. În timp ce serbările de gală continuau, iar explozii de lumină izbucneau că nişte crizanteme deasupra marelui fluviu al Poritrinului ce se rostogolea la vale, Ishmael stătea alături de colegii lui sclavi şi – împreună – împărtăşeau poveşti din trecutul poporului lor. Amintindu-şi parabole şi legende, citând din înţelepciunea sutrelor Koranului, păstrau vie amintirea felului în care zensunniţii şi zenşiiţii fuseseră alungaţi de la o lume la alta, căutând întotdeauna limanuri sigure în marea cosmică, unde să poată fi lăsaţi în pace întorseseră spatele războiului osândiţilor – demonii maşini împotriva necredincioşilor. Niciuna dintre părţi nu era demnă de sprijinul credincioşilor, pentru că budislamicii erau singurii aleşi de Dumnezeu, păstrătorii adevăratei înţelepciuni a cerurilor.

În acest moment totuşi, nenorocirile îi sileau să-şi apere credinţa.

— Trebuie să rămânem puternici, îşi încredinţa Ishmael tovarăşii. Mai puternici decât oricare dintre străini…

Atunci, din umbrele de la marginea focului poveştilor, Aliid îi surprinse pe toţi protestând:

— Poate că da, Ishmael, dar *în alte părţi* zensunniţii şi zenşiiţii sunt liberi.

Inspiră scurt printre dinţii încleştaţi.

— Dacă Bel Moulay ar mai fi aici, toţi sclavii s-ar ridica sub steagul lui. Ne-ar arăta cum să ne câştigăm scăparea de pe această planetă.

— Dar nu e, îl mustră Ishmael, aşezat într-o poziţie meditativă pe pământul tare. Acea răscoală nu i-a adus decât execuţia, iar noi toţi am plătit preţul în anii care au trecut de-atunci…

— Bel Moulay poate că e mort, dar eu nu sunt, bombăni Aliid.

— Eu n-am cutezanţa să-l grăbesc pe Dumnezeu, prietene. Într-o zi promise Ishmael, vom găsi o lume pe

care s-o putem locui şi apăra doar pentru noi. Viaţa noastră va fi aşa cum a vrut Budallah.

Aliid arăta sceptic, dar ceilalţi sclavi îl priveau pe Ishmael cu ochi strălucitori şi chipuri pline de speranţă. Ishmael făcuse promisiuni acestor oameni atâţia ani la rând, încât acum nu mai era sigur cât de mult va putea continua el însuşi să spere.

Cu toate acestea, se sili să arate forţă în glas:

— Până la urmă, va exista un loc pe care să-l putem numi *acasă*.

Nisipul păstrează curată pielea… şi mintea.
Poezie zensunnită a focului de pe Arrakis

La două zile după ce rezerva de apă i se termină, băiatul Aziz era sigur că avea să moară. Se târa peste pietrele uscate şi prin nisipul spulberat de vânt. Buzele şi ochii îi erau acoperite cu o crustă de pulbere fină pe care nu reuşea s-o şteargă. Vedea miraje, avea halucinaţii şi prea puţină speranţă…

Naibul Dhartha îl trimisese în această misiune importantă, iar el trebuia să mai reziste doar câteva ore, pentru a reuşi să îndeplinească sarcina pe care i-o încredinţase tatăl lui. Era una critică.

Dacă nu reuşesc? Dacă mor fără să-mi duc mesajul? Tatăl lui Aziz, Mahmad – singurul fiu al lui Dhartha – fusese credincios tribului, lucrând sârguincios la spaţioport cu cei din afara planetei. Mahmad condusese o mare parte a afacerii cu melanj, negociind cu Tuk Keedair şi cu Aurelius Venport, care vindeau mirodenie peste tot în Liga Nobililor.

Cu patru ani în urmă, Mahmad se molipsise de o boală ciudată, străină, de la un călător din Arrakis City, suferise îndelung şi murise în cele din urmă, delirând. Unii dintre zensunniţii conservatori din satele îndepărtate pretinseseră că boala fusese o pedeapsă pentru că se amestecase cu cei din afară. Deşi bătrânul naib îşi jelise fiul, moartea era un mod de viaţă pe Arrakis, iar el socotea pierderea ca pe o parte a bătăliei neîncetate pentru independenţă, nu mai puţin decât dacă ar fi căzut în luptă împotriva unui duşman…

Fără să mai ştie în ce direcţie mergea, Aziz se clătina prin arşiţa apăsătoare, fără să detecteze nicio urmă de călăreţ al viermilor. Spera că bandiţii aveau să vină să-l salveze… cumva. *În curând.*

Bogăţia adusă de comerţul cu mirodenie le dăruise sătenilor zensunniţi o viaţă confortabilă. Se bazau pe ceea ce cumpărau în Arrakis City mai mult decât pe ceea ce

puteau smulge din îmbrăţişarea deşertului. În largul întinderii neîndurătoare a Arrakisului, Aziz descoperise repede că nu învăţase nici pe departe destule dintre vechile tehnici de supravieţuire.

Băiatul făcuse tot ce-i stătea în putinţă ca să-şi facă simţită prezenţa – atrăgea atenţia asupra lui aprinzând felinare noaptea şi făcând oglinzi să lucească în timpul zilei. Nu-i venea să creadă că eroicul Selim Călăreţul Viermilor l-ar lăsa să piară la o vârstă atât de fragedă. Proscrisul îl privise drept în ochi în timpul raidului mirodeniei, iar Aziz credea că ştie ce ascunde inima marelui om, în ciuda a ceea ce spusese bunicul lui…

Selim şi bandiţii săi îi făcuseră lui Dhartha mult mai multe probleme decât bolile din afara planetei. De-a lungul anilor, raidurile constante împotriva caravanelor care transportau melanj micşorase mult profiturile satului. Cu toate acestea, naibul refuzase să invoce scuze faţă de Tuk Keedair pentru productivitatea în scădere, de câte ori acesta venea să ridice mirodenia din Arrakis City.

— Bandiţii sunt o problemă internă, răspundea invariabil la toate intrebările. Lăsaţi-ne pe noi să ne ocupăm de asta.

Nemulţumit, Keedair ameninţase să trimită echipe de profesionişti din afara planetei, urmăritori şi asasini angajaţi. Dar bunicul lui Aziz promisese să aibă grijă de acest lucru, hotărât să păstreze neştirbită relaţia de afaceri, ca şi izolarea satului. Şi astfel, cu inima grea, Dhartha îşi trimisese tânărul nepot să-i caute singur pe bandiţi, ca să le ofere un armistiţiu.

— Selim a fost cândva membru al tribului nostru, îi spusese naibul în amurg, cu trei zile în urmă, chiar când Aziz se pregătea să plece în deşert. Cei doi stăteau singuri lângă ultimii tăciuni ai focului poveştilor.

— Când era doar un băiat, Selim a fost găsit vinovat de a fi furat apă şi a fost exilat în deşert. Ne aşteptam să moară, dar cumva a supravieţuit…

— Da, bunicule.

Ochii lui Aziz sclipeau în umbra peşterii.

— Şi a învăţat cum să călărească fiarele deşertului.

Ochii albastru închis ai bătrânului se umeziseră la aducerea aminte.

— De atunci, în timp ce noi am învăţat să recoltăm şi să vindem melanj, Selim Călăreţul Viermilor a adunat o bandă de discipoli criminali pentru a continua domnia terorii asupra culegătorilor noştri care trudesc din greu. Ştiu că Selim mă urăşte pentru sentinţa pe care am dat-o în privinţa lui – şi a sosit vremea ca unul dintre noi să-l ierte pe celălalt…

Făcuse o pauză.

— Sau să-l ucidă!

Bătrânul naib arăta obosit şi înfrânt, iar lui Aziz i se strânse inima pentru el. Îşi promise în secret că va găsi o cale să rezolve problema, să vindece ruptura dintre naibul Dhartha şi Selim Călăreţul Viermilor.

— Trebuie să sfârşim această vrajbă fără rost şi să ne unim pentru interesele noastre comune. Altfel, străinii din afara planetei ne voi dezbina şi vor pune stăpânire pe noi toţi. Şi nici măcar un proscris ca Selim nu poate să vrea aşa ceva. Trebuie să-l găseşti, Aziz, şi să-i spui ce ţi-am zis eu.

Mândru de această responsabilitate, băiatul se aventurase în deşert, înfruntând primejdia cu speranţă şi cu hotărâre. Dar se afla acolo de zile întregi, iar deşertul sălbatic era neiertător. Acum, nu voia nimic mai mult decât să se ghemuiască şi să moară.

*

Însoţit de alţi doi proscrişi, Marha îl spiona pe tânăr în timp ce acesta mergea clătinându-se. Încetase să mai numere câte greşeli prosteşti făcuse, şi ştia că băiatul era pe cale să moară. Selim zisese că ignoranţa şi lipsa de atenţie duc la moarte pe Arrakis. Deşertul îl pusese deja la încercare pe acest băiat, şi nu-l găsise la înălţime.

În generaţiile trecute, nomazii zensunniţi de pe Arrakis

învăţaseră să trăiască în armonie cu mediul aspru, dar Selim şi discipolii săi merseseră un pas mai departe, descurcându-se chiar şi cu mai puţine resurse decât aveau nevoie vechile triburi. Ceata lui Selim trăia prin propria inteligenţă şi pricepere, fără să depindă de obiecte de lux, de apă sau de unelte de la negustorii străini decadenţi din Arrakis City.

Marha făcea parte din ceata lui Selim de aproape un an. Învăţase să lupte cu pumnale, să supravieţuiască viermilor de nisip, să găsească locuri în care să se ascundă în largul bledului şi cum să-l cheme şi să-l călărească pe Shai-Hulud. Avea acum propriul ei cristai o lamă lăptoasă, curbată, care fusese cândva dintele unui vierme uriaş. Ar fi fost un gest de îndurare să spintece gâtul băiatului şi să-l lase să moară repede, în loc să aibă parte de o moarte lungă, înceată

Apoi recunoscuse în el pe nepotul naibului Dhartha. Ştiind că Selim ar fi vrut să stea de vorbă cu băiatul în mod special, se hotărî să-l ţină în viaţă şi să-l lase pe Selim să ia hotărârea în legătură cu soarta acestuia.

Sub cerul limpede, luminat de stele, în timp ce băiatul zăcea tremurând de epuizare şi de sete la adăpostul stâncilor, bandiţii îl înconjurară. La început, Aziz fu convins că Marha şi ceilalţi erau doar un vis născut din delir. Se apropiară, siluete de umbră care schimbau între ele semne şi mici pocnete. Aziz era cuprins de o slăbiciune atât de mare, încât abia mai putea să-şi ridice capul.

Îl capturară fără nicio rezistenţă din partea lui şi, după ce-i dădură o înghiţitură de apă preţioasă, îl purtară ca pe o bucată de lemn uscat. El încercă să-şi rostească numele şi să le spună de ce venise, dar vorbele îi ieşiră doar ca un croncănit slab. În cele din urmă, băiatul surâse scurt, cu buzele crăpate şi însângerate.

— Ştiam c-o să veniţi…

Selim Călăreţul Viermilor şi peşterile sale erau departe, dar proscrişii puteau călători repede. Când ajunseră la aşezarea ascunsă, Marha avu grijă ca Aziz să fie dus într-o mică firidă izolată, unde îi dădu mai multă apă şi puţină

mâncare, apoi îl lăsă să alunece într-un somn adânc, de epuizare şi de refacere. Selim plecase călare pe un vierme, într-o incursiune către nişte câmpuri de mirodenie îndepărtate, şi nu avea să se întoarcă decât peste încă o zi.

Mult mai târziu, băiatul se trezi în încăperea răcoroasă, slab luminată. Se ridică repede în capul oaselor, dar aproape că leşină, aşa că rămase întins pe spate, cu ochii deschişi aţintiţi asupra umbrelor alunecătoare, încercând să se orienteze. Marha îl făcu să tresară, când vorbi:

— Nu-i salvăm prea des pe neghiobi. Ai noroc că nu te-a devorat Shai-Hulud. Cum ai putut să vii în deşert atât de prost pregătit?

Deschise o ploscă plină cu apă, de lângă pat, şi-l lăsă să bea. În ciuda pielii arse şi a scobiturilor negre din jurul ochilor, Aziz îi zâmbi totuşi.

— Trebuia să-l găsesc pe Selim Călăreţul Viermilor…

Respiră adânc să-şi recapete energia.

— Sunt…

Marha i-o reteză.

— Ştiu cine eşti, nepot al naibului Dhartha. Numai valoarea ta ca ostatic m-a convins să nu-ţi vărs apa trupului. Poate că Selim o să vrea să te tortureze până la moarte, să-şi găsească răzbunarea pentru crimele bunicului tău.

Băiatul sări ca ars:

— Bunicul meu e un om bun! Nu vrea decât…

— Naibul Dhartha l-a alungat pe Selim din trib, deşi ştia foarte bine că un alt tânăr era vinovat de acele nelegiuiri. Nu l-a preocupat faptul că un orfan nevinovat avea să moară pentru a salva un membru mai important al tribului. Băiatul care a comis cu adevărat furtul îşi cunoştea vina, ca şi bunicul tău. Dar Selim a fost pus să plătească pentru aceste fărădelegi…

Aziz părea nedumerit. Evident, nimeni nu-i vorbise vreodată în felul ăsta despre bunicul lui.

— Nu asta mi s-a povestit mie…

Marha ridică din umeri şi se încruntă.

— Naibul Dhartha s-a lepădat de căile deşertului pentru interese care nu sunt ale acestei planete. Oamenii din satul tău trăiesc într-o minciună. Nu mă surprinde că îi crezi.

În întuneric, tânărul o privi pieziş, recunoscând-o în sfârşit după cicatricea de la sprânceană.

— Ai fost una dintre noi, dar ai fugit. Te-am văzut când aţi atacat caravana noastră cu mirodenie!

Marha ridică bărbia.

— Am intenţia să devin soţia lui Selim Călăreţul Viermilor!

Se surprinse pe ea însăşi cu o asemenea recunoaştere îndrăzneaţă, dar se hotărâse cu o lună în urmă. Oricum, toţi membrii bandei puteau vedea asta.

Vocea îi deveni mai aspră.

— Lupt împotriva celor care încearcă să-l distrugă pe Shai-Hulud, exploatând mirodenia şi trimiţând-o în afara planetei. Naibul Dhartha e cel mai mare duşman al nostru.

Aziz se sili să se ridice.

— Dar aduc un mesaj de la bunicul meu. Vrea să facă pace cu Selim Călăreţul Viermilor. Nu-i nevoie să continuăm vrajba…

Marha se încruntă cu dispreţ.

— Asta trebuie să hotărască Selim.

*

Când Aziz se trezi din nou în bezna firidei, avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că cineva se afla în încăpere, în tăcere absolută, chiar în spatele lui. Nu Marha… altcineva.

— Eşti… eşti Selim, Călăreţul Viermilor?

— Mulţi mă caută, iar unii mă găsesc. Puţini se întorc vreodată să spună povestea.

— Am auzit poveştile, răspunse Aziz, simţindu-se foarte curajos. Se ridică în capul oaselor.

— Te-am mai văzut, când ai atacat caravana cu

mirodenie. N-ai făcut niciun rău nici unuia dintre noi. Cred că eşti un om de onoare…

— Spre deosebire de bunicul tău.

Selim aprinse un mic licuripanou. Deşi slabă, lumina părea surprinzător de strălucitoare după ce Aziz petrecuse atât de mult timp în întunericul peşterii.

— Fără îndoială că-l venerezi pe naibul Dhartha, băiete. Crezi că trebuie să fie un om bun, din moment ce conduce tribul. Dar nu-l privi ca pe un erou. Şi nu crede tot ce se spune despre eroi!

Acum Aziz putea vedea că faţa lui Selim era arsă de soare şi surprinzător de tânără. Avea ochi severi, inteligenţi, şi o înfăţişare mai impunătoare decât îşi amintea. Viziunea şi destinul îi erau limpezi în minte. Băiatul îşi ţinu răsuflarea, comparând această imagine cu legendele pe care le auzise. În cele din urmă, faţă în faţă cu acest om ieşit din comun, se trezi fără cuvinte.

— Înţeleg că aduci un mesaj. Ce-ar putea avea de spus naibul Dhartha?

Inima lui Aziz bătea cu putere, căci acesta era, fără îndoială, cel mai important lucru pe care-l făcuse sau avea să-l facă vreodată.

— M-a rugat să-ţi spun că te iartă în mod oficial pentru nelegiuirile pe care le-ai comis când erai mic. Tribul nu-ţi mai poartă nicio ranchiună, iar bunicul meu te cheamă cu braţele deschise înapoi în sat. Doreşte să revii printre ai noştri, ca să putem trăi cu toţii în pace.

Selim izbucni în râs la auzul ofertei.

— Am de îndeplinit o misiune pentru Budallah. Am fost ales pentru fapte mari.

Surâse fără veselie, iar ochii albastru închis îi aruncau fulgere.

— Spune-i bunicului tău că voi absolvi tribul de vină de îndată ce va înceta complet să recolteze mirodenie.

Uluit, Aziz exclamă:

— Dar oamenii noştri se bizuie pe vânzarea mirodeniei ca să supravieţuiască. N-avem altă cale…

— Există multe căi pentru a supravieţui, îl întrerupse Selim. Există întotdeauna multe căi. Discipolii mei au arătat-o limpede în cursul anilor. Zensunniţii au trăit pe Arrakis vreme de generaţii înainte de a deveni prea dependenţi de mărfurile de lux din afara planetei.

Dădu dispreţuitor din cap.

— Dar tu eşti doar un copil. Nu mă aştept să înţelegi…

Selim se ridică în picioare.

— Adună-ţi puterile, şi o să te duc înapoi la bunicul tău. Viu şi nevătămat.

Zâmbi.

— Mă îndoiesc că naibul Dhartha mi-ar fi arătat aceeaşi curtoazie.

*

Lumina apăsătoare a soarelui se revărsa asupra lor în linîştea din largul nisipurilor.

— Dacă fugi, vei muri, zise Selim Călăreţul Viermilor.

Aziz stătea lângă el pe culmea unei dune prăfoase, pierdute adânc în oceanul de dune.

— N-o să fug…

Îşi simţea genunchii moi.

Conducătorul proscrişilor îi aruncă un surâs amuzat.

— Adu-ţi aminte de asta, atunci când panica îţi urlă în minte, iar picioarele vor să fugă.

Selim îşi puse deoparte cârligele şi tijele de metal, apoi îngenunche lângă o tobă de rezonanţă. Înfipse în nisip capătul ascuţit al instrumentului de percuţie. Cu gesturi energice, precise, începu să bată în suprafaţa netedă. Bubuitul răsunător se auzi ca o explozie sonoră, iar forma tobei îndrepta undele sonore adânc în inima dunei, în straturile de nisip sedimentat… în bârlogul viermelui. Atunci Selim plecă pleoapele şi murmură într-un ritm hipnotic o chemare către Shai-Hulud.

Aziz simţi un nod în stomac, dar îi promisese eroicului

Călăreţ al Viermilor că o să stea neclintit. Avea încredere în Selim. Băiatul aşteptă, şi iar aşteptă... În cele din urmă, văzu unda sub dune, încreţiturile care trepidau.

— Iată-l! Vine un vierme!

— Shai-Hulud răspunde întotdeauna la chemare.

Selim bătea în continuare. Apoi, în timp ce monstrul se încolăci ca pentru a porni în urmărirea prăzii, Selim extrase toba, îşi adună uneltele şi-i făcu semn tânărului să-l urmeze.

— Trebuie să ne aşezăm pe poziţie. Păşeşte uşor şi cu paşi aleatori, nu ca marşul unui soldat din afara planetei. Adu-ţi aminte cine eşti!

Aziz nu mai fusese niciodată atât de aproape de unul dintre demoni. Mirosul de melanj era copleşitor, o duhoare minerală, fierbinte, de scorţişoară amestecată cu pucioasă. Simţi transpiraţie pe frunte, o risipă de umezeală a trupului.

Exact aşa cum prevăzuse Călăreţul Viermilor, Aziz ar fi vrut să o ia la fugă ţipând; şopti în schimb o rugăciune către Budallah şi rămase nemişcat, aşteptând. Se simţea gata să leşine de emoţie.

Selim îşi adună uneltele şi plonjă exact în clipa în care viermele de nisip ajunse în vârf. Se năpusti între încreţiturile întărite şi-şi aruncă suliţa şi cârligele în carnea sensibilă, desfăşurând funiile cu noduri. Îi strigă lui Aziz:

— Urcă! Apucă frânghia!

Tânărul abia auzea, din cauza urletului monstrului şi a vuietului de nisip răscolit, dar înţelese. Plin de adrenalină, alergă înainte, cu inima în gât, scrâşnind din dinţi şi încercând să nu tragă în piept duhoarea înecăcioasă. Agăţându-se de funia cu noduri, Aziz se căţără apoi, proptindu-şi bocancii de pielea granulată a viermelui monstruos.

Selim avea creatura sub control; Aziz nu se îndoia câtuşi de puţin. În timp ce stăteau pe inelele înalte şi Shai-Hulud unduia peste oceanul dunelor, Aziz abia-şi mai putea stăpâni uluirea şi sentimentul de miraculos. Călărea un vierme, traversând distanţa până la satul lui, exact ca în

legendele pe care le auzise. Selim controla într-adevăr demonii deşertului!

Aziz se lupta cu un şir de emoţii contradictorii. Îşi respecta bunicul, dar se trezea îndoindu-se că un asemenea om cum era Călăreţul Viermilor ar fi putut spune minciuni. Simţea şi mai mult respect ca înainte, o veneraţie atât de mare încât îi amorţea tot trupul. În sfârşit, după toţi anii în care ascultase legenda lui Selim, vestitul Călăreţ al Viermilor căpătase carne şi substanţă…

Lunga călătorie se scurse ca o ceaţă, iar Aziz ştiu că n-avea să uite uimirea şi teama prilejuite. Când Selim îi explică băiatului, în cele din urmă, cum să se rostogolească de pe creatura pe jumătate epuizată, Aziz porni clătinându-se pe nisip către pantele stâncoase ale satului său.

Cu genunchii tremurându-i şi cu furnicături în muşchi din cauza oboselii şi a euforiei, Aziz urcă o potecă accidentată de pe coastă, ştiind că mulţi dintre consătenii lui priveau de la intrările în peşteri. Purtând răspunsul sfidător al lui Selim la propunerea Naibului Dhartha, tânărul întoarse capul să-l privească pe Călăreţul Viermilor mânând departe monstrul, cu mişcări lente, către nisipurile nesfârşite, unde legendarul proscris avea să se întoarcă la fascinanta sa viaţă de bandit.

Fiinţele umane se pot perfecţiona întotdeauna pe ele însele. Acesta este unul dintre avantajele pe care le au asupra maşinilor gânditoare... până când o să găsesc o cale să le imit toate simţurile. Şi sensibilităţile.

ERASMUS,
Reflecţii asupra fiinţelor biologice conştiente de sine

Robotul Erasmus păstra o înregistrare completă a fiecărei conversaţii pe care-o avusese vreodată. Omnius – la rândul lui – îşi ţinea propriile fişiere incluzând discuţiile dintre ei doi, dar Erasmus, bănuia că înregistrările nu s-ar fi potrivit la fiecare amănunt.

Robotul autonom prefera să-şi lase propriile gânduri să crească şi să evolueze, în loc să primească un flux continuu de actualizări de la Omnius. Ca şi hipermintea, era o maşină gânditoare care se dezvolta – şi, la fel ca Omnius, avea propriile lui planuri.

În acest moment, Erasmus stătea în lumina caldă şi roşie a soarelui, pe terasa vilei sale de pe Corrin, admirând o priveliştea panoramică a munţilor colţuroşi şi golaşi ce se profilau în depărtare. Din explorările mai vechi, îşi aduse aminte de contururile abrupte, de râpele verticale şi de canioanele adânci. În primii ani ai vieţii sale de maşină, fusese prins acolo, prizonier într-o crevasă, iar acea încercare dusese la dezvoltarea caracterului său independent.

În clipa de faţă, robotul n-avea nevoie să urce munţii şi să se apuce de explorarea sălbăticiei. În schimb, cartografia peisajul necunoscut, ameţitor, al psihicului uman. Cu atâtea posibilităţi de iluminare, Erasmus trebuia să-şi stabilească priorităţile, în special acum, că Omnius îi dăduse instrucţiuni să se concentreze asupra fenomenului zelului religios, o aparentă formă de nebunie.

O sclavă casnică apăru ducând un braţ de cârpe şi de sticle. Bine hrănită, era o femeie cu pielea închisă la culoare şi ochi verzi strălucitori. Ridicându-se în picioare,

Erasmus îşi scoase luxoasa robă carmin şi o lăsă să cadă pe dalele de gresie de sub picioare.

— Sunt gata…

Servitoarea se apucă de treabă, lustruind pielea de platină lucioasă a robotului. Observând cum scânteia lumina arămie a gigantului roşu pe corpul lui ca reflexia unui foc de tabără, robotul fu mulţumit. Chipul de metalfluid formă un surâs larg.

Expresia i se schimbă însă când vocea lui Omnius tună deasupra lui:

— Te-am găsit!

Unul dintre ochii-de-pază portabili pluti în jos ca să privească mai îndeaproape.

— Arăţi ca şi cum te-ai relaxa. Rivalizezi cu o fiinţă umană decadentă din Vechiul Imperiu? Poate cu împăratul prăbuşit?

— Doar ca să studiez mai bine specia, Omnius. Doar ca să te slujeşti pe tine. În timpul acestei operaţiuni de întreţinere evaluam datele pe care le-am adunat despre religii.

— Spune-mi ce-ai aflat, acum, că eşti o autoritate în asemenea informaţii…

Erasmus ridică un braţ, astfel ca sclava să-l poată lustrui mai bine. Folosea substanţe chimice non-abrazive şi o bucată de piele moale de căprioară. Femeia se concentra asupra a ceea ce făcea, şi părea surprinzător de netulburată, având în vedere că ultima sclavă care-l lustruia îi zgâriase din greşeală cu unghia pielea de metal-fluid, iar Erasmus îi spărsese craniul cu un ghiveci de flori. Capul femeii conţinuse o cantitate surprinzătoare de sânge, iar el urmărise fascinat cum se scurge, până când convulsiile şi zbaterea încetaseră…

— Nu mă consider încă o autoritate în materie de religii umane. Pentru a atinge acest scop, am nevoie să experimentez nemijlocit ritualurile lor. Poate că există o calitate intangibilă care nu a fost înregistrată în datele pe care le-am trecut în revistă, pentru că n-am găsit niciun

răspuns acolo. Trebuie să vorbesc cu preoţi, mulahi şi rabini adevăraţi. Istoria scrisă nu este suficientă pentru o asemenea înţelegere subtilă, dar necesară.

— N-ai aflat nimic din mileniile de evenimente consemnate în documente?

— O acumulare de fapte nu duce întotdeauna la înţelegere. Ştiu că oamenii luptă deseori pentru religie. Opun o rezistenţă deosebită la compromisuri pe această temă.

— Oamenii sunt creaturi combative prin natura lor. Deşi pretind să venereze pacea şi prosperitatea, le place de fapt să lupte.

— O analiză impresionantă, comentă Erasmus.

— Din moment ce nu suntem capabili să discutăm cu fiinţele umane problemele de religie, crezi că ei au născocit această vrajbă presupus sfântă, acest *Jihad?*

Sclava termină să-şi lustruiască stăpânul, apoi se trase într-o parte, aşteptând instrucţiuni suplimentare. Erasmus îi făcu semn să plece, iar femeia se îndepărtă în grabă.

— Interesant… Dar trebuie să-ţi dai seama că lipsa religiei în cazul nostru este prin ea însăşi o anatemă în ochii zeloţilor. Se referă la noi ca la nişte demoni ateişti, fără Dumnezeu. Oamenilor le place să profereze apelative, pentru că le permite să-şi categorisească un adversar… ceea ce implică invariabil dezumanizarea inamicului. În cazul nostru, dragă Omnius, dezumanizarea a fost dobândită încă din pornire.

— *Hrethgirii* ne-au opus rezistenţă vreme de secole, totuşi natura luptei lor s-a schimbat dramatic după ce-au înveşmântat-o în zorzoanele religiei. Au devenit şi mai iraţionali decât înainte – şi ipocriţi… Ne blamează pe noi pentru că înrobim oameni, dar ţin ei înşişi fiinţe umane în sclavie!

Erasmus dădu din cap către ochiul-de-pază, un gest uman pe care-l învăţase foarte bine.

— Deşi nu suntem purtători de carne, Omnius, trebuie să luptăm ca ei, într-o anumită măsură. Trebuie să devenim şi

noi imprevizibili, sau cel puţin capabili să prevedem metodele lor de luptă.

— Şocante idei!

— Tipare fără tipare, continuă Erasmus. Mi se pare că duşmanii noştri au înnebunit pe scară mare. Zelul religios care le alimentează Jihadul este ca o boală care bântuie printre ei, infectându-le mintea colectivă.

— Au dobândit atâtea victorii neaşteptate, se lamentă Omnius. Distrugerea Pământului şi apărarea coloniei Peridot, a planetelor Tyndall şi Anbus IV şi a şantierelor de pe Poritrin mă îngrijorează mult.

— Rebeliunea nesfârşită de pe Ix se dovedeşte la fel de problematică, spuse Erasmus. În ciuda morţii a milioane de oameni de acolo, agenţii infiltraţi ai Jihadului continuă să vină în număr mare, ca cum n-ar ţine cont nici de costuri, nici de beneficii. Când îşi vor da seama că o singură lume nu merită moartea a atâtor luptători?

Omnius replică:

— Oamenii sunt nişte animale. Uită-te la ei în ţarcurile tale!

Erasmus păşi tacticos până la marginea terasei, care-i permitea o perspectivă asupra mizerabilelor ţarcuri ale sclavilor. Câteva fiinţe umane scheletice, murdare, se învârteau în spaţiul înconjurat de gard, îngrămădindu-se către o masă lungă de lemn, aşezată pe pământul moale. Era ora hrănirii, iar ei aşteptau, cu expresii bovine pe chip. Mecanismele automate deschiseră porţile interioare ale ţarcurilor şi tabletele nutritive ieşiră zornăind, ca un pietriş cafeniu.

Duc nişte vieţi atât de patetice, se gândi Erasmus, *fără educaţie şi fără cunoaştere sistematică*. Dar chiar şi cel mai umil dintre ei putea avea în potenţialul extraordinar de a deveni un mare geniu uman. Lipsa de ocazii nu transforma neapărat un individ în idiot, ci doar îi modifica inteligenţa spre o formă potrivită mai curând pentru supravieţuire decât spre creativitate.

— Nu eşti în întregime conştient de situaţie, Omnius.

Începe cu orice fiinţă umană sănătoasă. Dacă este luat la o vârstă educabilă, când sistemul său mental este încă flexibil, oricare dintre aceşti bieţi oameni poate fi instruit. Dacă i se dă ocazia, chiar şi cel mai murdar copil poate deveni sclipitor, aproape egalul nostru.

Plutind lângă Erasmus, ochiul-de-pază îşi ajustă mecanismul de vizare, ca să se uite mai de aproape la ţarcuri.

— Oricare dintre ei? Mă îndoiesc de asta.

— Şi totuşi, am descoperit că este adevărat.

Ochi-de-pază suplimentari se adunară deasupra ţarcurilor aglomerate, unde oamenii care se hrăneau se îmbrânceau unii pe alţii. Pe lentila ochiului-de-pază de lângă Erasmus apăru o imagine, iar Omnius vorbi:

— Observă-l pe băiatul acela de lângă gard – cel cu păr zburlit şi pantaloni zdrenţuiţi. Pare să fie cel mai sălbatic şi mai neîngrijit dintre toţi. Vezi ce poţi face cu creatura aceea. O să pariez că rămâne un animal, în ciuda tuturor eforturilor tale.

Aducându-şi aminte de pariul cu Omnius-Terra, acum distrus, un rămăşag care declanşase în mod neaşteptat revolta iniţială în rândul sclavilor, Erasmus nu scoase niciun cuvânt. Din cauză că ultima actualizare fusese distrusă în anihilarea atomică a Pământului, Omnius-Corrin nu cunoştea amănuntele pariului nefericit. Secretul lui Erasmus era în siguranţă.

— Nu vreau să fac rămăşaguri cu marea hiperminte, răspunse Erasmus în cele din urmă. Cu toate acestea, accept provocarea. Îl voi face pe băiatul acela civilizat, educat şi cu discernământ – mult superior oricăruia dintre ceilalţi oameni ai noştri de încredere.

— Atunci *provocare* să fie, rosti Omnius.

Erasmus îl observase pe acest băiat sălbatic şi înainte, din cauza tendinţei lui primitive spre îndărătnicie. Un organism atât de nedomesticit, potenţial violent… Potrivit înregistrărilor, copilul avea nouă ani, destul de tânăr ca să fie maleabil. Robotul îşi aminti cum până şi cultivata,

educata şi *fascinanta* Serena Butler fusese o provocare, şi felul în care propria lui relaţie cu acea femeie şi cu copilul ei dusese la evenimente neprevăzute, dezastruoase.

Se hotărî să obţină rezultate mai bune din acest nou efort.

Cel care loveşte mai repede loveşte de două ori.

MAESTRUL SPADASIN JAV BARRI

— Învaţă-mă să omor maşini!

Înaintea fiecărei şedinţe de antrenament, Jool Noret îi spunea acelaşi lucru automatului *sensei*, iar Chirox făcea tot ce-i stătea în putinţă să-şi mulţumească stăpânul. Cu modulul cu algoritm de adaptabilitate, robotul de luptă era un instructor remarcabil de intuitiv, luând în considerare că era programat şi proiectat doar ca să măcelărească oameni.

Jool se dedica antrenamentului cu o abnegaţie pe care n-o arătase niciodată înainte de a-şi pierde tatăl. Nu mai era doar antrenament – era o obsesie. El fusese pricina morţii tragice a lui Zon Noret, şi de aceea, pentru a-şi potoli conştiinţa, trebuia să-i provoace lui Omnius mai multe pagube decât valorau doi maeştri spadasini. Era povara lui. Jool nu voise niciodată ca bătrânul veteran să păţească ceva, dar filosofia dură de pe Ginaz susţinea că nu existau accidente, nici scuze pentru eşec. Intenţiile erau irelevante pentru rezultatele efective.

Jool nu avea pe cine să dea vina în afară de el însuşi, nimeni care să-i accepte scuzele sau să-l ajute să-şi poarte responsabilitatea. Vina tânărului făcea atât de mult parte din el acum, încât devenise o forţă motrice. Cu ultima suflare, Zon Noret îi ordonase să devină un mare luptător, cel mai bun pe care-l văzuse vreodată Ginazul.

Jool acceptase însărcinarea cu înverşunare.

O sporire a abilităţilor aproape supraumană, chiar şi la nivelul său deja ridicat, părea să se reverse din interior, trezită de propria lui pasiune şi imbold. Potrivit credinţelor de pe Ginaz, spiritul unui războinic necunoscut din vechime îi locuia trupul, o entitate care se reîncarnase, dar era inconştientă. Putea simţi instinctul, ancestral arzând prin vinele sale şi umplându-i fiecare fibră a muşchilor atunci când se lupta cu Chirox cu o serie întreagă de arme, de la

sofisticatele baghete cu impuls de bruiaj până la măciuci simple sau mâinile goale.

Senzorii optici galbeni ai automatului *sensei* se luminau în timp ce învăţa cum să-şi mărească nivelul abilităţii, pentru a ţine pasul cu elevul său.

— Eşti la fel de rapid ca o maşină, Jool Noret, şi la fel de rezistent ca un om. Împreună, aceşti factori te fac un duşman formidabil.

Noret folosea spada pulsatilă a tatălui său, paralizând pe rând componentele automatului *sensei* fără să sufere mai nimic în afară de câte o vânătaie sau o zgârietură.

— Am intenţia să devin blestemul lui Omnius, coşmarul lui.

Jool se aruncă înainte şi mai repede, cu şi mai multă forţă, punând la încercare chiar şi capacităţile amplificate la maximum ale automatului, care continuaseră să se adapteze şi să crească.

În cele din urmă, hotărâtul războinic depăşi maşina.

Stând pe aceeaşi plajă unde fusese ucis tatăl lui, mai tânărul Noret atacă piciorul stâng blindat al robotului de luptă, apoi pe cel drept, şi avansă tot mai sus, scoţând din funcţiune toate cele şase braţe înarmate, un sistem după altul, până când, în sfârşit, Chirox rămase doar o statuie metalică strâmbă. Numai senzorii optici ai robotului rămaseră aprinşi, ca stelele pe cerul întunecat al nopţii. Fără ranchiună sau bucurie, doar cu elan, Noret săltă în aer şi dădu o lovitură puternică în torsul automatului, răsturnând maşina pe spate în nisipul moale, bătătorit.

De pe nisip, răspunsul robotului fu inexpresiv şi lipsit de emoţie, dar Noret avu impresia că detectează o nuanţă de mândrie.

— Modulul meu de adaptabilitate a atins capacitatea maximă, stăpâne Noret. Până când mă vei programa cu noi competenţe, ai absorbit tot ceea ce te pot învăţa eu.

Piciorul stâng al automatului avu un spasm în timp ce se resetau circuitele de adaptabilitate.

— Eşti pregătit pentru orice-ar putea arunca împotriva ta

o maşină gânditoare.

*

Pe insula principală a arhipelagului de pe Ginaz, Jool Noret lupta cu alţi recruţi mercenari. Sub supraveghere atentă şi cu restricţii la folosirea armelor, cei mai mulţi dintre elevi supravieţuiau.

Fiecare membru al Consiliului Veteranilor îl cunoscuse pe tatăl dispărut al lui Jool, fiecare luptase alături de el în multe bătălii împotriva maşinilor, totuşi tânărul trebuia să-şi câştige singur onoarea şi respectul pentru el însuşi. Acestea reprezentau un mijloc pentru atingerea unui scop. Iar Jool era disperat să plece să lupte în Jihad, astfel încât să poată începe să distrugă forţele lui Omnius… şi să-şi răscumpere apăsătoarea datorie personală.

Populaţia de pe Ginaz se afla răspândită pe sute de insule mici luxuriante, care ofereau o suprafaţă suficientă de teren. Localnicii ar fi putut duce o viaţă paşnică – peşte din belşug, fructe tropicale şi nuci crescute în solul vulcanic bogat –, în schimb construiseră o cultură războinică riguroasă, devenită faimoasă în întreaga Ligă a Nobililor.

Tinerii, bărbaţi şi femei, foloseau terenul variat şi primejdiile naturale de pe numeroasele insule pentru a-şi exersa abilităţile de luptă. Localnicii se opuseseră întotdeauna maşinilor gânditoare, încă de la începuturi, din Epoca Titanilor. Izolata planetă Ginaz fusese singura societate ce se descotorosise de roboţii cu programul alterat pe care-l dezlănţuise titanul Barbarossa împotriva Vechiului Imperiu în timpul cuceririi iniţiale. Într-un sfert de secol, Jihadul pornit de Serena Butler se intensificase până la un punct culminant, ceea ce punea pe umerii Ginazului o presiune ieşită din comun, aceea de a furniza tot mai mulţi dintre războinicii atât de necesari.

Exact aşa cum hipermintea computer se putea copia pe sine însăşi şi putea transmite actualizări pentru a

supravieţui distrugerilor succesive, fiecare mercenar de pe Ginaz credea că după moarte spiritul său luptător era transferat ca un fişier de date în suportul trupesc al succesorului său. Era mai mult decât reîncarnare; era o continuare directă a bătăliei… o ştafetă de la un războinic la altul.

Din moment ce atât de mulţi dintre oamenii săi fuseseră ucişi în bătălie, societatea insulară fusese nevoită să se adapteze, încurajând apariţia mai multor progenituri decât de obicei. Tinerii elevi de pe Ginaz călătoreau de pe o insulă pe alta şi-şi luau parteneri fără deosebire. Se considera că era de datoria candidatului să aibă trei copii înainte de a pleca de pe planetă să lupte în cumplitul Jihad; un copil pentru a-l înlocui pe tată, unul pentru mamă şi altul ca datorie spirituală pentru cei care nu se puteau reproduce, indiferent de motiv.

Femeile mercenare care rămâneau însărcinate în timp ce erau plecate în misiuni îndelungate se întorceau pentru ultimele câteva luni dinainte de naştere acasă, pe Ginaz, unde dădeau o mână de ajutor la instruirea altora. Rămâneau doar atât cât era nevoie ca să nască şi să-şi recapete puterile, apoi plecau din nou, pe următoarea navă disponibilă, către un nou câmp de bătălie împotriva maşinilor.

Existau mereu bătălii de purtat, din belşug.

Bărbaţii mai în vârstă din Consiliul Veteranilor, ca Zon Noret, erau consideraţi un excelent fond de reproducere, din moment ce-şi arătaseră superioritatea fizică supravieţuind unui număr mare de misiuni şi de răni. Jool credea acest lucru, şi ştia că el însuşi reprezenta un amestec întâmplător de gene puternice.

Mulţi dintre copiii războiului nu aflau niciodată cine erau taţii lor. Unii nu-şi cunoşteau nici chiar mamele. Jool Noret era unul dintre cei puţini ai căror taţi se întorseseră să-i recunoască, astfel încât să poată urmări evoluţia şi antrenamentul fiilor lor. Şi apoi, cu un an în urmă, din cauza trufiei şi neatenţiei sale, Jool provocase moartea lui Zon

Noret, un mercenar experimentat, de care Jihadul avea nevoie. Oare cât însemnase acea singură greşeală pentru efortul de război?

Ştia deja că îl costase enorm pe el personal, şi se îndoia că vreodată conştiinţa îi va mai da vreo clipă de răgaz. Împins de la spate şi obsedat, trebuia să lupte cât pentru doi mercenari de pe Ginaz, sau mai mult. Jool nu putea decât să aştepte până când tatăl lui se întorcea ca spirit războinic nedomolit, dornic să se bată iarăşi, renăscut în trupul unui nou luptător nerăbdător…

Acum, în timp ce aştepta încercarea finală, Jool îşi înfipse degetele în nisipul încălzit de soarele de după-amiază, simţindu-şi bătaia pulsului şi transpiraţia de pe piele. Cu fiecare răsuflare, îşi aducea aminte cât de mult tânjea să contribuie cu talentele sale la Jihad şi să-şi facă un nume. Undeva, înăuntrul lui, purta spiritul unui camarad necunoscut, care încă nu se trezise. Astăzi, dacă era găsit demn de către Consiliul Veteranilor, Jool avea să descopere al cui spirit ardea în el.

Strânse nisipul în pumni, apoi ridică o mână şi privi grăunţele scurgându-i-se printre degete. Va trebui să-şi câştige privilegiul…

Mercenarii potenţiali din noul grup aveau specialităţi diferite. Unii erau experţi în lupta corp la corp cu maşinile gânditoare; alţii îşi cultivaseră calităţi mai aparte în domeniul sabotajelor sau al distrugerilor. Cu toţii erau însă adaosuri folositoare în lupta străveche împotriva lui Omnius.

Tinerele speranţe se duelau între ele într-o porţiune înconjurată cu un cordon a plajei presărate cu pietre. Mercenarii nu absolveau numai învingându-şi adversarii, ci şi demonstrând un talent suficient pentru a dovedi că sufletul unui războinic sălăşluia cu adevărat în interiorul lor. Cu o înfăţişare abătută, câţiva recruţi eşuară în demonstraţiile pline de curaj.

Jool Noret nu eşuă.

Unii dintre învinşi plecau târându-şi picioarele, cu ochii în

pământ, părând să fi abandonat cauza în inima lor. Jool îi urmări cu privirea, ştiind că nişte luptători care se lasă descurajaţi atât de uşor ar fi fost o povară în condiţii de luptă reală. Alţii, care nu se îi arătaseră la înălţime, îşi păstraseră totuşi scânteia de sfidare şi de hotărâre; deşi nu reuşiseră la acest test, erau dornici să se întoarcă la instructori. Aveau să înveţe mai mult, să-şi îmbunătăţească abilităţile şi să încerce din nou.

În dimineaţa următoare, Jool Noret stătea alături de şase colegi, toţi fiind aleşi în calitate de campioni de către Consiliul Veteranilor. În timp ce valurile albe se spărgeau de reciful negru, accidentat, veteranii ridicară pe plajă un foc de tabără din crengi aduse de apă, lângă un desiş de palmieri stufoşi, cu coajă groasă. Un băiat mut, cu părul blond, păşea înainte cu solemnitate, străduindu-se să ducă un lighean plin cu discuri de coral lustruite. Când puse ligheanul jos, fisele zăngăniră lovindu-se între ele ca dinţii unui schelet. Jool miji ochii în lumina directă a soarelui de la ecuator.

— Veţi continua cu toţii să luptaţi, vorbi conducătorul veteranilor, un războinic cu un singur braţ, care-şi purta părul cărunt împletit într-o coadă groasă. Maestral Shar nu mai putea lupta cu maşinile, dar îşi dedicase viaţa creşterii de luptători de schimb, care să provoace mult mai multe pagube decât îi aduseseră lui maşinile gânditoare.

Shar îşi pierduse braţul în timpul ultimei sale bătălii. Se considerase prea bătrân ca să lupte mai departe şi refuzase să accepte unul dintre membrele de schimb disponibile din rezerva medicilor de campanie, ca să poată fi dat unui soldat mai tânăr, unul mai capabil să continue lupta. În ciuda handicapului, maestrul îşi păstra atât de mult din agilitate încât îşi împletea singur părul cu o singură mână şi refuza orice ajutor, deşi puţini puteau înţelege cum reuşea bătrânul o asemenea ispravă.

— Aceasta este ultima oară când veniţi în faţa noastră ca recruţi…

Shar îşi plimbă privirea de gheaţă peste cei şapte tineri

luptători.

Când veţi pleca de pe Ginaz către cine ştie ce câmp de bătălie îndepărtat, vă veţi duce ca mercenari mândri, ca reprezentanţi ai talentelor noastre şi ai istoriei noastre de vitejie. Acceptaţi această responsabilitate gravă?

La unison, Noret şi colegii săi încuviinţară printr-un strigăt. Maestrul Shar îi chemă în faţă unul câte unul, anunţând numele fiecăruia dintre ei. Al patrulea la rând, Noret făcu doi paşi către membrii aşezaţi ai Consiliului Veteranilor.

— Jool Noret, ai avut cel mai neortodox antrenament, spuse maestrul Shar. Tatăl tău a fost un membru extraordinar de valoros al mercenarilor de pe Ginaz. Şi el a fost antrenat de acest automat de luptă, Chirox, în timp ce colegii tăi au fost instruiţi de veterani adevăraţi. Simţi acest lucru ca pe un dezavantaj?

Vina continua să clocotească adânc în sufletul lui Jool atunci când răspunse:

— Nu, maestre Shar, îl consider un *avantaj*. O maşină m-a învăţat cum să ucid maşini. Ce alt profesor ar fi putut şti mai mult despre duşmanul nostru de moarte?

— Şi totuşi, acel automat l-a omorât pe Zon Noret, se auzi vocea scrâşnită a unei femei cu părul cărunt, o veterană bine clădită.

Jool se concentră mai degrabă asupra propriei sale hotărâri decât asupra vuietului din urechi.

— Ca să răscumpăr moartea tatălui meu, trebuie să distrug de două ori mai mulţi inamici!

Un pitic bătrân şi plin de cicatrice, cu dinţii sparţi, se aplecă spre el.

— Acest automat a fost recuperat de pe o navă robotică de luptă şi reprogramat. Nu te preocupă faptul că ar putea conţine instrucţiuni interne secrete menite să te facă vulnerabil?

— Automatul *sensei* a antrenat deja patru generaţii de luptători mercenari care s-au numărat printre cei mai buni de pe Ginaz, şi am jurat să-i depăşesc pe toţi. Am învăţat să

ucid maşini, să caut punctele vulnerabile la toate modelele cunoscute de trupuri de roboţi şi de cymeci.

Litania se intensifică înăuntrul lui, iar vocea îi căpătă o forţa înspăimântătoare.

— Am crescut învăţând despre Jihadul iniţiat de Serena Butler. Am văzut rapoarte ale bătăliilor de pe lumile sincronizate, triumfurile şi eşecurile noastre. Spiritul meu este devorat de nevoia de a-l distruge pe Omnius. Nu există nicio îndoială în mintea mea ca m-am născut pentru asta…

Maestrul Shar surâse.

— Atunci nu există nicio îndoială nici în mintea noastră!

Făcu un semn către ligheanul plin cu discuri de coral.

— Dacă posezi spiritul unui războinic, acum este momentul ca acesta să se arate. Alege! Dă-ne voie să vedem care dintre mercenarii noştri căzuţi şi-a transferat talentele şi ambiţiile în tine.

Jool Noret se uită în jos, la numeroasele discuri, cele mai multe dintre ele având scrise pe ele numele unui mercenar de pe Ginaz care fusese ucis de-a lungul secolelor de război; unele dintre fise erau goale, indicând un suflet nou. Tânărul închise ochii şi băgă mâna în grămadă, lăsând soarta să-i îndrume alegerea. Undeva aici, se afla un disc cu numele tatălui său pe el, dar ştia că nu era demn de acela. N-ar fi suportat să-l tragă şi spera că nu se va întâmpla ca mâinile sale să-l găsească în lighean.

Cu o izbucnire de curaj, apucă un disc, îl trase afară şi-l ridică în lumina soarelui. Deschizând ochii, citi numele nefamiliar: *Jav Barri*.

În sfârşit, ştia cine renăscuse înăuntrul lui. Putea să caute prin arhivele de pe Ginaz şi să afle povestea acestui Jav Barri. Dar n-avea importanţă pentru el ce făcuse fostul mercenar. Cu amintirea tatălui său în minte, cu antrenamentul automatului *sensei* şi cu spiritul mercenarului dispărut în el, Jool Noret avea să-şi lase propria amprentă – sau avea să moară încercând.

Maestrul Shar rosti:

— Voi, toţi, sunteţi acum însărcinaţi să distrugeţi maşini

gânditoare. Aceasta să fie datoria voastră sacră, neînduplecată, şi veţi fi bine plătiţi pentru sacrificiile pe care le faceţi. Mâine plecaţi spre Salusa Secundus, de unde veţi fi trimişi alături de armata Jihadului.

Făcu o pauză, iar vocea i se frânse când adăugă:

— Faceţi-ne mândri de voi!

Cuvintele sunt magice.

ZUFA CENVA,
Cugetări despre Jihad

De pe un promontoriu acoperit cu iarbă din afara capitalei Ligii, Iblis ţinea încă un discurs însufleţitor. În spatele lui se afla unul dintre multele altare închinate copilului mort al Serenei, care conţinea un „fragment autentic” din hainele pe care micul Manion le purtase în ziua morţii sale.

Se afla acolo şi soţia lui, Camie Boro, o femeie de o frumuseţe glacială, prezenţă permanentă alături de el. Ultimă descendentă a familiei imperiale, Camie reprezenta acum o parte importantă a puterii lui Iblis şi era mama celor trei copii ai lui. Părea să se delecteze cu simpatia pe care publicul o revărsa asupra sa, ca parteneră a Marelui Patriarh.

Dar atenţia tuturor era concentrată asupra discursului rostit de Ginjo. Mulţimea, ca întotdeauna, devenise precum ceara în mâinile lui. Yorek Thurr şi ofiţerii săi din Jipol îndepărtaseră deja, în linişte şi cu forţa, un grup de protestatari anti-Jihad care avuseseră intenţia să provoace dezordini, iar restul spectatorilor n-aveau să ştie niciodată că aceştia fuseseră acolo. Totul se dovedea perfect.

Orator înflăcărat, Iblis făcu o pauză, se întoarse câţiva metri până pe treptele altarului, şi le urcă. Pentru câteva clipe, rămase în vârf, cu privirea rătăcind pe deasupra gloatei ce acoperea cât vedeai cu ochii pajiştea tunsă cu grijă. Pe cerul salusan atârnau nori întunecaţi, dar oamenii păreau să încerce să-i alunge fluturând steaguri şi aruncând flori portocalii strălucitoare.

Patriarhul purta dispozitive nevăzute de amplificare vocală.

— Astăzi e o zi mare, pentru că avem în sfârşit motiv să sărbătorim o victorie extraordinară! O forţă copleşitoare a maşinilor gânditoare s-a apropiat de Poritrin, lume vitală a

Ligii Nobililor, dar navele de război din armata noastră, a Jihadului, adunate acolo, au rămas pe poziţii şi le-au alungat în mod ruşinos! Flota roboţilor a fugit – *şi niciun singur luptător de-al oamenilor n-a murit în înfruntare!*

Vestea era atât de neaşteptată, după decenii de masacre sângeroase şi pierderi înspăimântătoare, încât oamenii ezitară pentru o clipă, într-o tăcere împietrită, apoi uralele reverberară, aidoma unui tunet asurzitor provenind de la o furtună îndepărtată. Iblis radia de o bucurie sinceră, cu moralul înviorat la fel de mult ca al lor.

— Pentru că acest triumf este atât de important, voi pleca imediat spre Poritrin ca să-i felicit personal pe cei de-acolo. În calitate de Mare Patriarh al Sfântului Jihad, trebuie s-o reprezint pe Preoteasa Serena Butler la sărbătorirea libertăţii lor neîntrerupte…

Aşteptând ca zgomotul să se stingă din nou, îşi adună puterea şi expresivitatea mentală pentru următorul atac.

— Cu toate acestea, în urma acestei victorii, trebuie să stăruim în ceea ce facem, cu energie reînnoită. Pentru fiecare viaţă cruţată acolo, încă un rebel curajos a murit luptând cu maşinile pe alte câmpuri de bătălie. În mod deosebit, am văzut eforturile sclavilor umani de pe Ix, o fortăreaţă şi un centru industrial vital pentru Omnibus. Ani de zile, s-au străduit să se revolte şi să distrugă maşinile gânditoare, iar noi i-am ajutat cum am putut. Dar nu este de ajuns. Trebuie să plătim preţul necesar pentru câştigarea luptei, şi să profităm de avântul victoriei împotriva unui duşman inuman. Vă anunţ hotărârea Consiliului Jihadului, cu binecuvântarea Preotesei Serena Butler, de a elibera Ix o dată pentru totdeauna, indiferent cu ce preţ!

Ameţiţi de veştile despre victoria nesângeroasă de pe Poritrin, oamenii nu-şi dădeau seama cât de dificilă ar fi o cucerire a planetei Ix. Iblis ştia că oamenii ar fi fost masacraţi în operaţiunea militară, dar instalaţiile industriale extinse şi preţioase de acolo ar fi însemnat o adevărată delicatesă pentru Liga Nobililor. Îşi susţinuse cazul şi-şi

folosise puterea de convingere pentru a face Consiliul să fie de acord cu el. Fabricile de pe Ix făceau să merite efortul, spre deosebire de unele dintre celelalte planete ale lui Omnius. Mutaţia tehnologică ar fi ajutat toate lumile Ligii.

— Timp de un an, comando-urile noastre clandestine s-au infiltrat pe Ix, impulsionând eforturile coloanei a cincea de acolo. Sclavi umani evadaţi se ascund în catacombele de sub suprafaţă, încăierându-se cu grupurile de cymeci şi de roboţi care-i vânează. Soldaţii noştri le-au dat oamenilor arme şi chiar dispozitive de bruiaj pentru gelcircuite, ca să decupleze creierele de computer. Dar nu e destul. Trebuie să facem mai mult!

Zâmbi larg, cu mândrie şi hotărâre. Lângă el, Camie Boro emana o aură de sprijin, deşi îi vorbea rareori lui Iblis atunci când nu se aflau în public. Mariajul lor era unul de convenienţă politică, oferind amândurora avantaje practice, fără niciun pic de pasiune fizică.

— Şi există o justificare mai înaltă, continuă el. Respectata cogitor Kwyna a spus: „Cei care trăiesc sub pământ nu trebuie să se teamă de spaţiul deschis. S-ar putea să se simtă în siguranţă şi la adăpost în întuneric, dar nu vor fi liberi până când nu-şi sapă calea în sus, către lumina soarelui”. Evident, vorbea despre Ix!

Urmară chiar şi mai multe aplauze şi urale, dar lui Iblis îi plăcea să scormonească dincolo de aparenţe, doar ca să se asigure de sprijinul oamenilor. În haine nebătătoare la ochi, observatorii din Jipol se învârteau prin mulţime, raportând printr-un radio cu circuit închis că n-au găsit pe nimeni care să exprime altceva în afară de aprobare entuziastă. Primind rapoarte permanente, Marele Patriarh inspiră adânc, cu satisfacţie, şi-şi înăbuşi un chicotit, amintindu-şi ce drum lung făcuse de la începuturile lui umile ca şef de echipă de lucru, hărţuit de titanul Ajax.

Pe Ix, agenţii săi şi temerarii mercenari de pe Ginaz incitaseră sclavii să se răscoale şi să-l distrugă pe Omnius-ul local, exact ca în „marea victorie de pe Pământ”. Incapabil să înţeleagă mentalitatea gloatei umane, Omnius-

Ix nici măcar nu apelase la anti-propagandă pentru a lupta împotriva afirmaţiilor celor mai ridicole făcute de membrii trupelor de comando. Manipularea intenţionată a informaţiei nu era un concept inteligibil pentru hipermintea computer. Iblis putea folosi acest lucru în avantajul lui.

Strigă:

— Dacă putem recuceri o singură lume sincronizată, înseamnă că putem pune mâna şi pe alta. Şi pe alta! Nu trebuie să ezităm, indiferent câte vieţi ne-ar costa!

Invocă numele sacre.

— Pentru Serena Butler şi copilul ei martir, Manion, nu putem face mai puţin de-atât!

Prinşi de pasiunea vorbelor sale, oamenii fluturară steaguri care înfăţişau o imagine stilizată a Serenei Butler şi a băieţelului ei angelic, ca o madonă cu pruncul.

— Serena! Serena! Manion Nevinovatul!

De câte ori ţinea discursuri ca acesta, Iblis îşi concentra gândurile spre interior, inspirându-se din mânia sa dreaptă şi scoţând la suprafaţă o furie viscerală care putea fi folosită să sfâşie duşmanul în aşchii de metal şi să-l topească în movile de nerecunoscut. Aceşti oameni erau uneltele sale.

La nivelul cel mai profund, Marele Patriarh era un negustor, cu o idee pe care trebuia s-o vândă maselor. Pentru a fi eficient la o asemenea scară, sub privirile intense ale oamenilor, trebuia să creadă el însuşi în „produsul” Jihad, astfel încât să-l poată face convingător pentru ceilalţi. Se făcea pe sine însuşi să creadă.

Şi zâmbi. Jipolul pusese în scenă perfect această adunare, împrăştiindu-şi membrii prin mulţime şi stârnind agitaţie printre oameni atât cât era necesar. În curând, recruţi noi aveau să fie gata să se arunce, nepăsători faţă de moarte, către ţintă, planeta Ix, unde pierderile aveau să fie imense.

Ştia cât se poate de bine că aceşti oameni reprezentau carne de tun pentru Jihad, dar numai prin sacrificiul lor putea reuşi cucerirea, cu suficienţi zeloţi şi cu timp destul.

Nu va mai exista înfrângere ci numai victorii şi „victorii morale”.

Marele Patriarh observă magiciana statuară, cu pielea ca de alabastru, din faţa mulţimii, urmărind absorbită evenimentele, fără să scoată niciun cuvânt. Înaltă şi rigidă, Zufa Cenva se detaşa din mulţimea fremătătoare ca şi cum ar fi fost luminată de reflectoare. Şi tot ca de obicei, privirea îi era aţintită asupra lui, dar cu o anumită rezervă detaşată pe care-o găsea stânjenitoare. Iblis o observase şi la alte adunări ale Jihadului. Ce voia conducătoarea magicienilor de pe Rossak?

Mascându-şi emoţiile, Zufa Cenva stătea alături de surorile ei, pe coasta acoperită cu iarbă; le ceruse să observe minuţios, pentru a-şi confirma bănuielile. Parfumul înţepător al florilor portocalii plutea prin mulţime ca un drog din jungla de pe Rossak. Însă ochii deschişi la culoare ai magicienei erau ageri, la fel de atenţi ca şi cei ai observatorilor tainici ai Jipolului, atât de vizibili pentru ea în mijlocul gloatei.

În timp ce-l studia pe Iblis, Zufa îşi imagina undele hipnotice pâlpâind în jurul lui. Se revărsau din nucleul de energie al trupului său şi se întindeau ca nişte tentacule ca să atingă spectatorii în timp ce vorbea. Vorbele Marelui Patriarh erau întotdeauna bine alese, dar efectul lor cumulativ părea mult mai mare decât conţinutul lor real. Astăzi era într-o formă bună, înflăcărând publicul, îndrumându-i într-o parte sau în alta, ca un maestru. Dacă Iblis cel carismatic le-ar fi zis să se arunce de pe o stâncă, ei ar fi făcut-o, surâzând tot drumul.

Exact la momentul potrivit, ridică braţele şi făcu un gest cu mâinile. Rareori se ruga sau folosea expresii religioase, dar efectul era asemănător. Oamenii credeau în sinceritatea lui. Zufa însă nu credea că era vorba de

antrenament sau de exerciţiu, ci de ceva mai mult.

— Vezi, nici măcar nu-şi cunoaşte propria putere, le spuse celorlalte magiciene. Crede că talentele lui sunt instinctive, nimic mai mult.

Magnific.

În calitate de conducătoare a delegaţiei de pe Rossak, Zufa era intrigată de multă vreme de magnetismul personal remarcabil al lui Iblis Ginjo. Însă ea şi cu surorile sale ghiciseră ceva mai mult în legătură cu el, ceva ce ţineau pentru uz propriu.

Diagrama genetică extrapolată a acestui mascul se dovedea fascinantă, cu rădăcini mergând până pe propria ei planetă acoperită de junglă. Dovezile disponibile indicau faptul că Marele Patriarh poseda capacităţi telepatice înnăscute, o trăsătură extrem de rară într-un individ de alt sex decât feminin.

Poate că era purtătorul liniei genetice potrivite pe care-o căuta pentru ea însăşi. Nu mai era tânără, dar, ţinând seama de noile tratamente sofisticare pentru fertilitate inventate de Venkee şi testate de multe magiciene, Zufa ştia că putea reuşi să aibă încă un copil. Pentru ea, asta însemna să încerce să dea naştere unei fiice mai bune, una care să o facă mândră că e mamă. Ar putea oare acest Mare Patriarh să fie donatorul corespunzător de spermă?

Deşi propria lui ascendenţă îi era evident necunoscută, Iblis Ginjo trebuia să fie urmaşul îndepărtat al băştinaşilor de pe Rossak, luaţi prizonieri de către maşini cu multă vreme în urmă şi mutaţi pe alte lumi. Dac-ar fi trecut prin antrenamentul mental intens pe care ea şi colegele ei magiciene le considerau indiscutabile… Zufa Cenva nu i-ar fi dezvăluit însă niciodată bărbatului adevărata lui natură, în afară de cazul în care ea şi cu însoţitoarele ei ar fi avut ceva de câştigat din asta.

Poate că ar fi putut să exercite o influenţă asupra lui Iblis şi să-i folosească apoi talentele în propriul avantaj?

Zufa nu era imună la farmecele Marelui Patriarh, dar fusese întotdeauna capabilă să le respingă cu vigilenţa ei

acută. O satisfăcea faptul că Iblis nu părea să-şi recunoască talentul hipnotic drept ceea ce era. De-a lungul anilor, multe dintre surorile ei bine instruite se sacrificaseră în lovituri telepatice de anihilare împotriva cymecilor. Dar acest om se afla într-o cu totul altă situaţie, poseda un potenţial diferit. Bănuia că Iblis Ginjo era un om periculos, ipocrit, dar nu vedea pe nimeni mai calificat pentru a duce Jihadul încotro trebuia să meargă.

Pentru propriile ei motive, îmbrăţişase, la urma urmei, aceeaşi cauză ca şi magicienele ei: anihilarea completă a maşinilor gânditoare. Iblis ar fi avut totuşi nevoie de supravegherea cea mai strânsă şi ar fi trebuit manevrat cu o grijă chinuitoare.

Cred că este cel mai primejdios om pe care l-am cunoscut vreodată.

Gândurile devin arme. Filosofiile reprezintă motive clare de război. Bunele intenţii sunt cel mai distrugător arsenal dintre toate.

COGITOR KWYNA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

Senină mândră şi încrezătoare în faţa credincioaselor ei gardiene serafimi, îmbrăcate cu rochii unduioase şi purtând bonete de plasă aurie Serena Butler termină repetiţia. Cu pasiune şi avânt, trebuia să ţină aprinsă flacăra Jihadului. Niriem dădu din cap după ce ascultă reluarea unei părţi a discursului, arătându-şi acordul. Dar Serena se îndoia că loiala şefă a serafimilor săi şi-ar exprima vreodată dezamăgirea în orice aspect privind marele război sfânt, atâta vreme cât maşinile erau distruse.

Acum, că Iblis Ginjo plecase pe Poritrin, Serena avea intenţia să înregistreze o serie de discursuri însufleţitoare din Oraşul Reculegerii. Prin natura lor, oamenii aveau tendinţa de a-şi pierde concentrarea asupra scopurilor pe termen lung, în afară de cazul în care li se reamintea permanent situaţia de ansamblu. Hotărârea lor trebuia încurajată şi linguşită.

De-a lungul următoarelor câtorva luni, declaraţiile ei aveau să fie distribuite pe lumile Ligii; Venkee Enterprises semnase deja un acord cu Consiliul Jihadului pentru livrarea gratuită a îndemnurilor sale înregistrate, prin intermediul navelor lor comerciale.

În interiorul unui complex fortificat, gardienele grijulii ale Serenei stăteau de-o parte şi de alta a acesteia. După tentativa de asasinat care avusese loc în urmă cu mai bine de un an, toate fanaticele femei-serafim fuseseră testate şi investigate; câteva fuseseră atunci înlăturate din serviciu, loialitatea lor fiind suspectă. Niriem o slujea acum pe Serena mai îndeaproape ca oricând. Aceste femei o făceau să se simtă puternică şi apărată, încrezătoare că spiritul

uman avea să triumfe în cele din urmă asupra brutalităţii reci a maşinilor.

— Maşinile se pot defecta şi se pot dezintegra. Programele se pot degrada…

Serena îşi termină lectura în faţa aparatelor de înregistrat.

— Dar inima omului nu va înceta niciodată să bată!

În ciuda noului impuls pe care-l provocase Iblis folosind binecuvântarea ei, ştia că maşinile gânditoare nu urmau să fie înfrânte peste noapte. Oamenii asupriţi de pe Ix luptaseră mulţi ani pentru viaţa lor, iar o dată cu lansarea iminentă a unei ofensive a armatei pe scară largă, ce urma să fie condusă de Xavier, mulţi alţii dintre discipolii săi aveau să moară. Un sacrificiu necesar, o asigurase Iblis.

Îşi plecă privirea şi închise ochii, într-o binecuvântare contemplativă. Funcţionarii Consiliului Jihadului întrerupseră camera de luat vederi şi se repeziră să ia noul mesaj al Preotesei, ca să fie proiectat tuturor voluntarilor recenţi ai Jihadului pe cale să fie trimişi pe Ix. Mulţi dintre ei nu aveau să se mai întoarcă niciodată acasă…

O observă pe mama ei stând în cadrul uşii.

— Bravo, Serena. Sunt sigură că rebelii sclavi de pe Ix vor păstra la piept cuvintele tale, chiar în timp ce roboţii asasini îi măcelăresc!

Surprinsă de atitudinea ei glacială, Serena răspunse:

— Această luptă nu va fi câştigată decât dacă fiecare luptător îşi dedică ei toate calităţile şi întreaga forţă, mamă. Vreau să-i inspir.

Livia Butler se încruntă.

— Marele Patriarh nu ţi-a spus tot ceea ce se petrece pe Ix…

Făcu semn către serafimul încruntat care stătea lângă ele, cerându-i:

— Lasă-ne singure. Doresc să vorbesc cu fiica mea între patru ochi.

— Ni s-a ordonat s-o protejăm pe Preoteasă, replică şefa serafimilor, fără să se clintească.

Serena se întoarse către tânăra femeie.

— N-am nevoie să fiu protejată de propria mea mamă, Niriem.

— Trebuie să te protejăm şi de propriile îndoieli, Preoteasă, o avertiză conducătoarea serafimilor. Jihadul tău nu poate suferi de slăbiciuni din interior.

— Mă asculţi pe mine sau îţi inventezi propriile ordine? Pleacă acum!

Bosumflate, devotatele femei plecară. Livia Butler nu se mişcase. Vorbi:

— Chiar înainte de a pleca spre Poritrin, Marele Patriarh şi-a anunţat intenţiile în ceea ce priveşte Ix, dar complota de fapt acolo de multă vreme, râvnind fabricile şi centrele industriale. Nu-ţi poţi imagina masacrul pe care l-a declanşat deja *în numele tău*. Multe, multe vieţi au fost deja pierdute pe Ix – şi lucrurile or să devină mult mai rele.

Serena clipi din ochii violeţi.

— De unde ştii asta? Iblis nu mi-a prezentat niciun asemenea raport.

Ca răspuns, Livia îi întinse un pachet de imagini. Un sigiliu rupt purta însemnele Jipolului, cu ştampila categoriei de maximă securitate.

— Aceste fragmente au fost scoase în mod clandestin de către un mercenar trimis acolo să instige la răscoală. Imaginile au fost adunate de către un localnic ixian pe nume Handon, unul dintre rebeli şi sabotori.

— Cum le-ai căpătat?

— Pachetul de imagini trebuia să ajungă la Yorek Thurr, dar fost livrat greşit la Adunarea Ligii, unui reprezentant bătrân care a fost cândva foarte loial tatălui tău. Cunoşti birocraţia de acolo – e la fel de rău ca în imperiul prăbuşit. El a socotit că fostul vicerege ar trebui să-l vadă, şi cred că ar trebui să vezi şi tu imaginile, Serena. Trebuie să vezi ce se întâmplă acolo unde se duce Jihadul. Protestatarii au motive serioase ca să pună la îndoială tacticile din acest război…

— Protestatarii sunt nişte laşi care nu înţeleg scopurile

mortale ale maşinilor gânditoare!

Livia apăsă degetele Serenei pe pachetul de imagini.

— Uită-te la astea…

Încruntându-se ca să-şi ascundă nervozitatea, Serena activă sistemul şi derulă încet de la o scenă de coşmar la alta. Văzu de aproape măceluri în masă: detaşamente de exterminare ale maşinilor atacau oamenii, iar familiile se îngrămădeau sub pământ, ascunzându-se în tuneluri, în timp ce un cymec – identificat ca titanul Xerxes – se învârtea pe-acolo în formă de războinic, omorând orice fiinţă umană pe care-o întâlnea.

Înghiţi cu greutate şi se sili să vorbească:

— Îmi dau seama că acest război e dureros, mamă, dar trebuie să luptăm şi trebuie să învingem!

— Da, iar tu trebuie să înţelegi, copilă: Ix e un abator – şi nu era nevoie să fie aşa. Iblis i-a amăgit pe rebelii ixieni să se arunce asupra cruzilor roboţi asasini, fără nicio speranţă de a supravieţui şi nicio şansă de a face nici cel mai mic pas împotriva duşmanului. Le dăm câteva arme, dar nu sunt nici pe departe de ajuns. Iblis a recunoscut inutilitatea campaniei de mai bine de un an, şi totuşi continuă să-i aţâţe, trimiţându-le mesajele *tale*.

— Cuvintele mele sunt menite să-i inspire…

— Au murit sute de mii de luptători acolo, toţi în numele tău. Strigă numele tău şi al fiului tău martir ca şi cum aţi fi nişte divinităţi care-i pot proteja, apoi se aruncă asupra maşinilor gânditoare. N-ar fi trebuit să vezi niciodată imaginile astea oribile, dar trebuie să afli cât sânge ai pe mâini!

Serena îi aruncă mamei sale o privire aspră, apoi continuă să urmărească imaginile. Se lăsă captivată de lupta brutală care avea loc în labirintul stropit cu sânge din peşteri, în complexele industriale şi în oraşele de sub suprafaţa planetei. Flăcările ardeau cu furie în jurul luptătorilor disperaţi. Maşini zdrobite şi cadavre umane zăceau peste tot.

— Şi ce-ai fi vrut să fac, mamă? întrebă într-un sfârşit,

incapabilă să-şi smulgă privirea de la măcel. Ar trebui să abandonăm pur şi simplu Ix?

Expresia de pe chipul Liviei se înmuie.

— Nu, dar chiar dacă am cuceri Ix trimiţând acolo o armată, nu e decât o altă scuză pentru urale? E un câmp de bătălie prost ales. Pentru un asemenea efort extravagant şi pentru o asemenea pierdere de vieţi omeneşti, am putea foarte bine să atacăm capitala maşinilor de pe Corrin!

Serena era tulburată.

— Trebuie să discut cu Iblis despre asta, când se întoarce de pe Poritrin. O să se explice. Poate că Marele Patriarh are motive pe care nu le vedem imediat. Sunt sigur că are o justificare bună pentru…

Livia o întrerupse.

— A luat aceste hotărâri *fără* tine, Serena. Aşa cum face deseori. Eşti preoteasa Jihadului… sau doar un simbol?

Vorbele mamei ei o dureau. După o clipă nesfârşită, Serena vorbi:

— Iblis este sfătuitorul şi mentorul meu, şi a fost întotdeauna pentru mine o sursă majoră de forţă. Dar ai dreptate… Ar trebui să fiu ţinută la curent în legătură cu deciziile importante.

— Marele Patriarh nu se va întoarce acasă decât peste aproape două luni.

Livia se aplecă spre ea, insistând.

— Nu poţi aştepta atât de mult. Hotărăşte cum vei acţiona înainte de asta.

Bătrâna stareţă o luă de braţ pe fiica ei.

— Vino cu mine. După ce a aflat şi ea despre acest raport, cogitor Kwyna doreşte să stea de vorbă cu tine. Este cât se poate de urgent.

Cândva o femeie umană, în vremuri uitate de istorie, cu mult înainte ca titanii să cucerească Vechiul Imperiu, marea

cugetătoare Kwyna cântărise toate gândurile şi filosofiile adunate de rasa umană. După un mileniu de efort, învăţăturile lui Kwyna spuneau că până şi creierele umane obişnuite puteau dobândi un strop de înţelepciune.

Serena şi cu mama ei urcară treptele turnului de piatră care fusese construit pentru a o găzdui pe ilustra gânditoare. Ferestrele turnului erau deschise şi adieri răcoroase măturau încăperea. Recipientul ornamentat de păstrare al cogitorului era aşezat pe un piedestal din mijlocul încăperii rotunde, iar însoţitorii umani aleşi stăteau în apropiere, aşteptându-i instrucţiunile.

Kwyna îi dădea sfaturi excelente şi îi punea multe întrebări importante la care să cugete. Enigmele filosofice ale lui Kwyna o preocupau pe Serena în momentele ei cele mai întunecate de mâhnire şi de disperare, când îşi plângea pierderea copilului şi spulberarea vieţii la care nădăjduise, alături de Xavier Harkonnen.

Acum, mama ei rămase la uşă, în timp ce Serena înaintă, rămânând în picioare în faţa containerului de păstrare.

— Ai cerut să vorbeşti cu mine, Kwyna? Mă aştept la o iluminare la fiecare conversaţie cu tine.

Doi secundanţi păşiră în faţă, cu capetele rase şi mâinile de o curăţenie imaculată. Călugării scoaseră capacul containerului şi-i făcură semn Serenei să întindă mâna.

— Kwyna doreşte să intre în legătură cu tine în mod direct.

Plutind în baia de electrofluid, creierul fără trup era acoperit de încreţituri şi de modele complicate. Cu o curiozitate crescândă, amestecată cu nelinişte, Serena îşi lăsă pleoapele să cadă pe jumătate şi-şi cufundă vârful degetelor subţiri în fluidul cald de păstrare.

— Sunt aici, murmură ea.

Băgă mâna mai adânc, până când atinse contururile elastice ale creierului lui Kwyna. În timp ce fluidul gros se învolbură în jurul cărnii sensibile a cogitorului, căile ionice se conectară prin porii pielii, făcând legătura cu neuronii Serenei, unind punţile mentale ale formelor de viaţă

diferite, dar înrudite.

— Cunoşti faptele şi vorbele, rosti înţeleapta cogitor în mintea ei. Înţelegi justificările lui Iblis Ginjo… dar le crezi?

— Ce vrei să spui, Kwyna? exclamă Serena cu voce tare.

— M-am ferit să-i ofer lui Iblis noi fire de filosofie de care să se agaţe, dar el continuă să-mi deformeze cuvintele, să denatureze scripturile străvechi. În loc să extragă iluminarea din operele mele, ia propriile lui hotărâri şi apoi scoate pasaje din context pentru a le justifica.

Gândurile cogitorului păreau să vibreze de o oboseală adâncă. Serena ar fi vrut să se retragă în faţa acuzaţiilor, dar respectul pentru cogitor îi ţinea mâna prizonieră în fluidul viu.

— Kwyna, sunt sigură că Marele Patriarh are la inimă doar interesele cele mai benefice ale omenirii. O să vorbesc cu el, desigur, şi sunt convinsă că va explica totul…

— Cineva care va manipula adevărul pentru a-şi dovedi iluminarea va face mult rău. Serena Butler, nu te izbeşte faptul că deciziile *lui* îi fac pe martiri să meargă la moarte cu numele *tău* pe buze?

Serena se încruntă.

— Sunt luptători pentru Jihad. Chiar dacă ar fi măcelăriţi până la ultimul, ar stărui că a meritat preţul. Şi la fel şi eu.

În spatele ei, Livia îşi arătă dezamăgirea.

— Ah, Serena… Viaţa oamenilor e atât de lipsită de valoare pentru tine?

Kwyna continuă, cu gândurile condamnând-o şi ele:

— Marele Patriarh incită la violenţă prin orice mijloace consideră necesar, pentru că el crede că scopul justifică mijloacele. Ix este pentru el încă un trofeu, dar nu face parte din niciun plan de a câştiga războiul. Nu se grăbeşte câtuşi de puţin să pună capăt luptelor, şi ştie că tragediile pot fi la fel de dătătoare de inspiraţie ca şi victoriile. Tu, Serena, poate că vrei ca Omnius să fie distrus cât mai curând posibil, dar Iblis Ginjo vede Jihadul ca pe o sursă de putere.

Vestea era dureroasă, aproape prea mult pentru a putea

fi îndurată. Serena nu voia să mai audă nimic, dar tot nu putea să-şi scoată mâna din vas.

— Am trăit şi am cugetat vreme de mai mult de douăzeci de secole, şi am împărţit cunoaşterea celor care o meritau. Acum, concluziile mele sunt folosite într-un fel în care eu n-am avut niciodată intenţia. Mă simt responsabilă pentru moartea inutilă a nenumăraţi oameni!

Serena îşi lăsă vârful degetelor să mângâie contururile vermiforme ale minţii cogitorului.

— Cei care deţin un rol important trebuie să poarte poveri imense. Acest fapt trist îmi este mult prea cunoscut…

— Dar eu n-am *ales* acest rol, ripostă Kwyna. Exact aşa cum tu ai fost manipulată de către Iblis, la fel am fost şi eu. De bunăvoie, mi-am dăruit gândurile progresului omenirii, dar scrierile mele au fost răstălmăcite. Acum înţeleg de ce unii dintre colegii mei Cogitori au ales să se retragă pentru totdeauna, nemaiavând nicio legătură cu ridicarea şi prăbuşirea civilizaţiilor. Poate că ar fi trebuit să plec cu Vidad şi cu ceilalţi, acum multă vreme.

Serena era surprinsă.

— Există şi alţi cogitori încă în viaţă? Ce vrei să spui cu faptul că s-au retras pentru totdeauna?

— Vidad mi-a fost cândva prieten, un partener de dispute mentale, o minte demnă de polemici infinite. Însă el şi cu alţi cinci cogitori au hotărât să reteze orice contact cu oamenii şi cu maşinile, preferând seninătatea şi puritatea eternă a propriilor lor gânduri. La vremea aceea, i-am dispreţuit pentru că au fugit de obligaţiile care izvorau din revelaţiile lor. I-am acuzat că se ascund, că trăiesc în turnuri de fildeş. Vidad a acceptat calificativul, dar nu şi-a schimbat decizia. Nimeni n-a mai auzit de ei de multe secole.

Serena simţi o epuizare sumbră în mintea lui Kwyna când străvechiul creier continuă:

— Poate că ar fi trebuit să mă alătur cogitorilor din Turnul de Fildeş, dar acum trebuie să găsesc o altă opţiune. Te-am

chemat aici să-ţi spun asta, Serena Butler, ca să poţi înţelege.

— Şi crezi că e atât de simplu să înţelegi? întrebă Serena.

— Realitatea este ceea ce este, răspunse Kwyna. Şi am avut parte de destulă viaţă. Nu voi mai împărtăşi gânduri, nu voi mai îngădui înţelepciunii mele să fie răstălmăcită. Când nu voi mai fi aici, Iblis va putea găsi încă metode de a folosi doctrinele pierdute, dar nu intenţionez să-i ofer în continuare arme pe care să le poată denatura!

Îngrozită de ceea ce-ar putea face în continuare arhaica minte, Serena zise:

— M-ai slujit bine aici. Am învăţat multe de la tine, şi m-am bizuit pe sfaturile tale.

Acum, vocea cogitorului deveni mai blândă în mintea Serenei.

— Ştiu că inima ta e sinceră, dar sunt obosită de cugetările adânci de două milenii. De acum, te eliberez de protecţia mea. Gândeşte cu propriul tău cap şi zboară din cuib către destinul tău.

— Ce tot spui? Aşteaptă!

— Pentru mine a sosit timpul… să mă opresc.

Electrofluidul albăstriu se tulbură şi căpătă o culoare diferită, primejdios de roşiatică, ca şi cum creierul cel străvechi ar fi avut hemoragie, secretând o substanţă sângerie.

Serena simţi o răceală teribilă în creier, o senzaţie bruscă, şocantă.

Apoi, fără niciun efort suplimentar din partea secundanţilor şi fără manevrarea sistemelor de susţinere a vieţii din containerul de păstrare, gândurile profunde se liniştiră şi se stinseră din mintea cogitorului. După două mii de ani de meditare la sensul existenţei, Kwyna îşi lăsă esenţa să se scurgă în univers şi să se risipească. Mintea ei dispăru în neant.

Serena îşi smulse mâna din electrofluid. Simţea lichidul alunecos pe degete ca şi cum ar fi fost sânge.

— Ce-am făcut?

— Multe lucruri au dus la această tragedie, răspunse Livia, pe un ton amar. În parte şi Iblis Ginjo, ca şi Jihadul, chiar prin natura lui.

Luptând să-şi stăpânească lacrimile, Serena se îndepărtă de masa acum lipsită de viaţă a creierului arhaicului filosof. Prietena ei.

— Atâtea lucruri s-au făcut în numele meu…

Livia o privi cu severitate.

— Serena, ai avut un sfert de secol să cugeţi şi să înveţi din tragedia ta personală. Acum a sosit timpul să iei singură hotărâri.

Serena îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia. Se uită pe fereastră simţi o adiere îngheţată pe faţă.

— Da, mamă. Acum ştiu ce-am de făcut…

Aruncă o privire către secundanţii îndureraţi, cu robe de culoarea şofranului, apoi către hol, unde femeile-serafim stăteau pregătite, îmbrăcate cu robe albe tivite cu stacojiu.

E vremea să-mi conduc *eu însămi* Jihadul sfânt.

E mai bine să fii invidiat decât compătimit.

VORIAN ATREIDES,
Memorii fără ruşine

Pentru Xavier Harkonnen, moşia Butler era bântuită de amintiri şi de ocazii pierdute. Dar era şi căminul pe care şi-l clădise alături de soţia iubitoare, Octa, şi de cele două fete ale lor, Roella şi Omilia.

La vârsta de patruzeci şi patru de ani, Octa se maturizase în ceea ce priveşte frumuseţea şi rolul ei de soţie şi de liman salvator. Suflet mai blând decât înflăcărata ei soră Serena, Octa se dovedea o parteneră grijulie şi devotată şi o mamă atentă. Un trofeu de nepreţuit.

Ce-am făcut eu vreodată ca s-o merit?

De când se retrăsese din funcţia de vicerege, tatăl său, Manion Butler, locuise împreună cu ei, îngrijind livezile şi via. Bătrânul îşi adora nepoatele care crescuseră mari, şi încă-i plăceau discuţiile politice şi militare cu influentul său ginere. În ultima vreme totuşi, aceste discuţii se transformau deseori în amintiri ale „vremurilor bune de-altădată”. Serena devenise pentru familia ei o străină îndepărtată.

Când Xavier ieşi pe uşa din faţă şi privi înainte, către dealurile întunecate de măslini şi către şirurile de viţă-de-vie, văzu un călăreţ pe spatele unui cal, urcând spre conac serpentinele acoperite cu pietriş.

Octa veni lângă el în curte, iar Xavier îi puse o mână în jurul taliei subţiri. Se simţea netulburată şi apropiată de el. Erau căsătoriţi de mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

Mijind ochii, Octa îl recunoscu pe călăreţul elegant, brunet, care urca aleea.

— Nu m-ai prevenit că urma să sosească Vorian. Voiam să mă duc în vizită la Sheel, la moşia Tantor.

Văduva încă îndurerată a lui Vergyl, Sheel, împreună cu cei trei copii, veniseră de curând de pe Giedi Prime şi

începeau să se acomodeze la moşia întinsă şi singuratică a lui Emil Tantor. Octa fusese foarte îndatoritoare, ajutând-o pe tânăra femeie.

— Voiam doar să petrecem o după-amiază amicală discutând despre posibilităţi…

Bărbatul o mângâie pe părul lung, blond-roşcat, acum presărat cu câteva fire cenuşiu-deschis.

— Dacă ţi-aş fi spus c-o să vină, ai fi adunat toţi servitorii şi ai fi insistat să ţii un banchet.

Ea îi răspunse la surâs.

— Cam aşa ceva. Acum va trebui să vă mulţumiţi cu carne rece şi ouă fierte…

El o sărută pe frunte.

— Păi, ai putea măcar să ne răsfeţi cu cel mai bun vin al nostru. Lasă-l pe tatăl tău să aleagă o sticlă – cunoaşte recoltele mai bine decât noi ceilalţi…

— Doar pentru că îşi ia atât de mult în serios îndatorirea de a degusta. O să-l întreb dacă mai are câteva dintre vechile sticle festive de la nunta lui cu mama.

Octa dispăru înapoi în casă, după ce-i făcuse cu mâna lui Vorian, care intra în curte călare pe un armăsar salusan musculos.

Deşi Xavier avea acum patruzeci şi şapte de ani şi simţea ceva mai puţină sprinteneală în muşchi, mintea lui reţinea mai multe amănunte şi relaţii decât o făcuse vreodată în zilele tinereţii. Prin contrast, Vor Atreides îşi păstra trăsăturile cele mai plăcute ale tinereţii, îmbinate cu înţelepciunea experienţei. Nu îmbătrânise nici măcar cu o zi de la evadarea sa de pe Pământ, cu decenii în urmă. Avea pielea încă netedă, părul închis la culoare şi bogat, deşi ochii îi purtau povara mai multor amintiri decât ar fi trebuit să arate ochii oricărui tânăr. Cu ani în urmă, îi explicase lui Xavier cum fusese cu tratamentul de prelungire a vieţii – „tortură” fusese cuvântul cu care îl descrisese – pe care i-l administrase Agamemnon, şi care ar fi trebuit să fie o răsplată.

Vor sări din şa şi bătu uşor cu palma gâtul magnificului

animal. Doi grăjdari apărură să ia armăsarul; aveau să-l ţesale, să-i împletească coama şi să-i perie coada; bătrânul Manion avea să se asigure că totul era făcut spre satisfacţia lui.

Xavier întinse mâna protocolar să-şi salute prietenul, dar Vor îl bătu în schimb pe spate.

— Aşa! Îţi place noul meu cal, Xavier? E unul dintre cei cinci pe care tocmai i-am cumpărat.

Cu vizibilă mândrie, urmări animalul intrând la trap în grajdurile familiei Butler.

— Formidabile animale.

— Din câte-aş fi crezut, călăria ar trebui să fie o mare problemă pentru tine, Vor. Ai puţină experienţă în ceea ce priveşte caii, aşa că…

— Dar îmi place la nebunie haosul. Mi-am petrecut destul din viaţa mea printre maşini, şi e ceva unic şi captivant în a călări un animal viu, care pare să se bucure de călătorie.

Ridică ochii spre cer, cu chipul tulburat şi gânditor.

— Acum, că mă gândesc la asta, şi Erasmus ţinea cai. Câteodată trimitea o trăsură elegantă să mă aducă la vila lui. Bietele animale… dar probabil că robotul avea grijă de ele destul de bine. Prefera să facă experimente pe oameni, ştii…

Până când ajunseră în balconul de la etaj al camerei Soarelui de Iarnă, Octa ceruse deja servitorilor să aducă o tavă cu felii de carne, brânzeturi şi ouă fierte cu garnitură de ierburi aromate. Era deschisă şi o sticlă de vin bun, roşu, cu două pahare pline, oxidându-se expuse la aer.

Xavier chicoti.

— Câteodată cred că Octa e la fel de telepată ca şi magicienele de pe Rossak…

Când prietenul său se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-şi ridică picioarele pe balustrada balconului, Xavier se întoarse şi-şi roti privirea peste pădurile dese de pe moşia Butler.

— De ce nu-ţi găseşti tu o femeie, Vorian? Te-ar putea îmblânzi şi ţi-ar da de fiecare dată un motiv să aştepţi cu

nerăbdare să te întorci pe Salusa…

— Să mă *îmblânzească?*

Vor îi aruncă un surâs strâmb.

— De ce-aş pedepsi cu prezenţa mea cine ştie ce biată femeie nevinovată? Sunt destul de mulţumit să am câteva femei care mă aşteaptă pe ici, pe colo.

— Adică în fiecare spaţioport…

— Nici pe departe. Nu sunt afemeiatul care crezi tu!

Vor luă o înghiţitură de vin şi oftă de plăcere.

— S-ar putea totuşi să aleg una, până la urmă.

Lăsă nespus ceea ce era evident – faptul că avea încă destul timp. Îi venea greu să-şi imagineze că ar putea petrece atâţia ani cu o singură femeie.

Vor îl slujise pe Omnius, dar Serena Butler îi schimbase modul de gândire şi-l făcuse să privească universul în alt fel – într-un fel *uman*. Vor acceptase cauza Jihadului nu ca un neghiob amăgit sau ca un fanatic care nu-şi pune întrebări, ci ca un comandant militar competent, cu talentele învăţate de la generalul Agamemnon. De când scăpase de stăpânirea lui Omnius şi-şi închinase loialitatea omenirii libere, Vorian Atreides susţinea că devenise mai *viu* decât îşi imaginase vreodată că ar fi posibil.

Fireşte, lui Vor îi plăcea la nebunie să ia parte la petreceri şi să spună poveşti despre bătăliile pe care le dusese, despre înfricoşătorul lui tată cymec, despre cum era să creşti sub dominaţia maşinile gânditoare. Ascultătorii se adunau în jurul lui, copleşiţi de istorisirile pe care le auzeau, iar el se delecta cu toată această atenţie.

Acum totuşi, cei doi bărbaţi erau cufundaţi într-o tăcere prietenoasă, neavând nevoie să impresioneze pe nimeni. Îşi savurară vinul, se delectară cu panorama viilor şi a livezilor de măslini. Ca întotdeauna în aceste momente rare şi liniştite dintre misiunile Jihadului, stăteau de vorbă despre succese şi înfrângeri, despre camarazii soldaţi ai Jihadului şi mercenarii care-şi dăduseră viaţa.

— Problema noastră în tot acest timp, vorbi Vor, este că Iblis dezlănţuie fervoarea convertiţilor săi în loc să adere la

o strategie militară coordonată. Ca flăcările urmând combustibilul cel mai rapid, ard cu putere, dar nu-şi îndeplinesc adevăratul obiectiv. În ceea ce mă priveşte, cred că Marelui nostru Patriarh îi place doar să se încălzească la dogoarea acestui foc.

Xavier încuviinţă.

— Jihadul ţine de decenii, iar simpla luptă împotriva lui Omnius de o mie de ani înainte de asta. Trebuie să menţinem ardoarea şi devotamentul sau luptătorii noştri vor fi cuprinşi de disperare…

Chiar şi după un an, groaznica pierdere a lui Vergyl Tantor apăsa greu asupra amândurora. În timp ce Xavier îşi iubise fratele adoptiv şi încercase să-l îndrume prin meandrele carierei militare, Vor se împrietenise cu tânărul, amestecându-se cu gradele inferioare în feluri în care Xavier cel rigid şi protocolar nu putea. Faptul de a-i vedea pe Vor şi pe Vergyl râzând împreună îl făcuse mereu pe Xavier să simtă un strop de invidie. Dar acum era prea târziu pentru ca să se revanşeze faţă de fratele mai mic…

Vor continua să stea cu ochii aţintiţi spre dealuri.

— Maşinile gânditoare văd imaginea de ansamblu, planul general. Nu cred că armata Jihadului are un asemenea concept. Omnius încă mai poate câştiga – nu prin forţă militară, ci prin apatia care se slăbeşte forţele…

Vorbiră despre rapoartele aduse clandestin de pe Ix, unde situaţia era deosebit de sângeroasă. Roboţii asasini şi unul dintre cymecii titani începuseră o campanie de genocid făţiş, aşa cum se întâmplase mai de mult pe Pământ. Marele Patriarh ceruse o ofensivă hotărâtoare, nicio clipă prea curând, potrivit lui Xavier. Armata Jihadului nu-i putea abandona pe vitejii luptători de pe Ix. Xavier însuşi se oferise voluntar să conducă atacul principal. Între timp, ca reacţie la pledoariile lui Iblis Ginjo, mulţimi de noi recruţi exuberanţi se oferiseră deja voluntari pentru conflict.

Vor se încruntă.

— Eu văd toate aceste victime de pe Ix ca pe nişte

oameni, care luptă pentru libertate şi chiar pentru viaţa lor. N-ar trebui să-i sacrificăm la întâmplare…

Xavier dădu din cap.

— Răsculaţii de pe Ix n-au nevoie să devină miei de jertfă, dacă apare un conducător care să-i transforme în ceva mai mult. Asta va fi responsabilitatea mea.

Vor înghiţi un ou micuţ, condimentat, şi-şi linse degetele.

— Înţeleg că eşti dornic să obţii victoria cu orice preţ – ai demonstrat asta destul de bine pe Anbus IV – dar Jihadul nostru va fi mai bine servit dacă ne concentrăm asupra alternativelor care produc pagube maşinilor fără un preţ atât de mare în vieţi omeneşti. Misiunea de pe Ix este o… greşeală. Iblis a ales planeta asta fără alt motiv decât acela că vrea centrele ei industriale intacte.

— Fabricile construiesc arme şi nave, Vorian. Asta împinge Jihadul înainte.

— Da, dar este cu adevărat cea mai bună strategie o ciocnire militară frontală cu cele mai bune trupe ale lui Omnius?

— Vrei să spui c-ar trebui să folosim mai multe trucuri de salon, precum virusul tău împotriva navelor de război ale maşinilor de pe Anbus IV? Şi flota ta închipuită de pe Poritrin?

Vor îşi drese glasul cu insistenţă.

— Amândouă aceste tactici au *funcţionat*, nu-i aşa? Am spus-o de multe ori înainte: cel mai mare avantaj al nostru este simpla noastră imprevizibilitate…

Îşi termină vinul cu un gest năstruşnic, apoi întinse mâna să ia sticla, umplând la loc paharul lui Xavier, apoi pe-al lui.

— Ia de exemplu trucul de pe Poritrin… Nu ne puteam permite să pierdem laboratoarele de armament ale lui Holtzman, nu ne puteam permite să dedicăm o parte prea mare a Armadei să patruleze pe orbită. După metoda mea, ne-am atins scopurile cu costuri relativ mici, fără pierderi de vieţi omeneşti.

Vor înălţă din sprâncene.

— Trebuie doar să înţelegi cum gândesc maşinile…

Xavier se încruntă.

— Nu sunt la fel de bun ca tine la asta, prietene. Având în vedere cât de mult ai trăit alături de ele.

Ochii cenuşii ai lui Vor aruncară fulgere.

— Asta ce înseamnă?

— N-am vrut să spun ceea ce crezi.

Vor îşi ciocni paharul de al lui Xavier.

— În felul meu sau al tău, să sperăm că Omnius plăteşte preţul.

*

Vor încerca să facă maşinile să meargă în continuare pe ghicite, şi-şi dezvoltase această capacitate mult dincolo de ceea ce-l învăţase Agamemnon. Nevrând ca tatăl lui cymec să-i prevadă mişcările, trebuia să rămână cu un pas înainte, exact ca la o mână strategică riscantă, în finala unui joc de Fleur de Lys.

Vor îşi folosi codurile de acces ca să intre în laboratorul blindat unde copia capturată a lui Omnius fusese conectată la substaţiile atent monitorizate ale unui computer. Salusanii evitau această clădire, această închisoare pentru demonul Omnius, cu o teamă superstiţioasă.

Vor intră în încăpere şi rămase în picioare în faţa ecranului de acces şi al difuzorului lui Omnius. El, o simplă fiinţă umană şi cândva om de încredere al hiperminţii computer, acum îl ţinea complet subjugat. Ce curs uluitor al evenimentelor luase viaţa sa!

— Vorian Atreides, vorbi Omnius. Tu, dintre toţi oamenii nesăbuiţi şi sălbatici, ar trebui să recunoşti absurditatea Jihadului. Înţelegi scopul şi eficienţa lumilor sincronizate, totuşi îţi îndrepţi loialitatea către haosul total şi către distrugerea nebunească. Acest lucru sfidează logica.

Vor încrucişă braţele la piept.

— Sfidează doar capacitatea ta de a înţelege, Omnius, pentru că maşinile gânditoare nu apreciază valoarea

libertăţii.

— Erasmus mi-a dovedit că nu se poate avea încredere în niciun om. Ar fi fost în avantajul meu dacă i-aş fi eliminat pe toţi cei de soiul tău de pe lumile sincronizate. Asta a fost o ocazie pierdută, o hotărâre nefericită.

— Plăteşti pentru ea acum, Omnius, şi vei continua să plăteşti până când maşinile gânditoare vor fi nimicite şi oamenii vor putea coloniza orice loc doresc.

— Ce gând neplăcut, comentă Omnius.

Pentru că Vor fusese crescut pe lumile sincronizate, era familiarizat cu programarea, chiar proiectase câteva sisteme separate de unul singur. De mai bine de un an, lucrase cu porţiuni din această actualizare a lui Omnius, extrăgând şi manipulând informaţii. Hipermintea înţelegea câteodată ce făcea el, dar cu alte ocazii Vor reuşise să şteargă şi să modifice orice dovadă a schimbărilor pe care le făcuse.

De-a lungul anilor urmărise interogatoriile plictisitoare, lipsite de imaginaţie şi chiar stupide, ca şi tentativele de exploatare a copiei hiperminţii. Oamenii de ştiinţă ai Ligii, chiar şi savantul Holtzman, se temeau prea mult să-şi asume riscuri, speriaţi că i-ar putea provoca pagube lui Omnius cel captiv. Dar la ce altceva era bun? Vor ştia ce face, şi prefera să rişte pentru victorie. Avusese întotdeauna o fire independentă, acţionând la îndemnul propriilor sale impulsuri şi de obicei reuşind.

Dacă acest plan avea succes, lumile sincronizate urmau să se clatine cu adevărat din temelii. Merita riscul, iar Vor nu voia ca nimeni altcineva să se amestece în planul lui. Oricum nu-l puteau ajuta.

Până la plecarea lui Xavier cu masiva lui flotă de bătălie spre Ix, Vor spera să termine cu modificările viclene ale acestei sfere de actualizări. Echipele de specialişti în cibernetică ai Ligii storseseră până acum toate informaţiile posibile din această copie prizonieră. Nici măcar savantul Holtzman nu fusese în stare să smulgă alte cunoştinţe din gelsfera argintie.

Acum Vor avea să-l transforme pe Omnius însuşi într-o armă mortală împotriva maşinilor gânditoare. Iar încarnările hiperminţii de pe diferite lumi sincronizate n-ar fi ştiut niciodată ce li s-a întâmplat.

Glacial şi protocolar, dar cu o nuanţă extrem de subtilă de indignare Omnius zise:

— Dacă îţi atingi scopurile, Vorian Atreides, va trebui să trăieşti cu prostia ta. Îţi vei da seama în curând că ineficienţa umană nu poate înlocui câtuşi de puţin maşinile gânditoare. Asta îţi doreşti cu adevărat?

Rânjind maliţios, Vor sublinie slăbiciunea principală a computerului.

— Avem un avantaj pe care n-o să-l poţi înţelege niciodată, Omnus, şi care va însemna prăbuşirea ta.

— Şi care e acesta, Vorian Atreides?

Ofiţerul brunet se apleca spre ecran, ca pentru a da drumul poantei unei glume bune.

— Noi, oamenii, suntem nesfârşit de inventivi… şi de înşelători. Maşinile nu-şi dau seama că pot fi trase pe sfoară.

Omnius nu dădu niciun răspuns în timp ce prelucra afirmaţia. Vor ştia, desigur, că şi oamenii puteau fi păcăliţi, dar hipermintea nu putea gândi în asemenea termeni. Nicio maşină nu putea.

Armata cultivă tehnologia, iar tehnologia dă naştere anarhiei pentru că răspândeşte groaznicele maşini ale distrugerii. Chiar şi înainte de acest Jihad, un singur om putea crea şi pune în aplicare destulă violenţă pentru a devasta o întreagă planetă. S-a mai întâmplat! De ce credeţi că au devenit computerele un blestem?

SERENA BUTLER,
Zimia se reuneşte

Pe măsură ce numărul lor scădea, cymecii supravieţuitori vedeau cum se stingea conspiraţia împotriva lui Omnius. Şansele de succes, de a aduce o nouă şi strălucitoare Epocă a Titanilor, scădeau cu trecerea fiecărui an. Douăzeci dintre cuceritorii iniţiali îşi uniseră forţele pentru a răsturna Vechiul Imperiu, dar după pierderea lui Ajax, Barbarossa, Alexander, Tamerlane, Tlaloc şi a tuturor celorlalţi, rămăseseră numai patru.

Nici pe departe destui pentru a-l distruge pe Omnius.

Uneori, Agamemnon se gândise să distrugă pur şi simplu toţi ochii-de-pază paraziţi şi să fugă în spaţiu, să nu se mai întoarcă niciodată. Îi putea lua cu el pe iubita lui, Juno, pe Dante – poate chiar şi pe imbecilul de Xerxes. Puteau să clădească un imperiu al lor, departe de hipermintea despotică. Dar asta ar fi fost o nesăbuinţă. Un eşec total.

Generalul cymec se îndoia că Omnius s-ar osteni să-i vâneze, iar hipermintea cu siguranţă nu putea să priceapă conceptul de răzbunare, dar Agamemnon şi camarazii săi fuseseră *titani*, cuceritori preamăriţi ai Vechiului Imperiu. Dacă dispăreau în beznă – un cvartet de supravieţuitori domnind peste nimic – ar fi fost o înfrângere mai ruşinoasă decât distrugerea completă. Nu, Agamemnon voia să cucerească lumile sincronizate pentru el însuşi. N-ar fi acceptat nimic mai puţin decât dominaţia totală.

Întorcându-se din misiunile şi jafurile lor, curmând licăririle de revoltă care continuau să crească, devenind flăcări deschise, pe lumi sincronizate risipite la întâmplare,

el şi cu colegii lui titani ţinură o întâlnire în sălbăticia spaţiului.

Agamemnon sperase să aibă parte de o întâlnire secretă, din moment ce reuşise rareori să-şi desfăşoare planurile sub supravegherea permanentă a ochilor-de-pază ai lui Omnius, fie că era vorba de dispozitive fixe ori mobile. Dar de data asta el, Juno, Dante şi Xerxes erau însoţiţi de relativ nou-venitul Beowulf, iar Beowulf nu reuşise să scape de supraveghere. Trebuiau să fie deosebit de atenţi.

Agamemnon ezitase întotdeauna să aibă încredere în oricine chiar şi în alt cymec care rezistase vreme de secole. Titanii trebuiau să fie întotdeauna precauţi. Cu toate acestea, generalul era intrigat de cutezanţa lui Beowulf.

Navele lor se conectară în spaţiu, iar trapele se uniră pentru a forma un roi de aparate artificiale, ca o staţie spaţială geometrică în vidul pustiu, departe de orice sistem solar. Stelele sclipeau ca nişte giuvaieruri peste tot în jurul lor, în imensitatea cosmosului. Ţara nimănui.

Instalându-şi recipientul de păstrare într-o formă umblătoare mică, mobilă, Agamemnon ieşi în grabă din nava lui şi trecu prin trapa conectată la vehiculul lui Juno. Amândoi păşiră unul lângă altul pe picioarele segmentate flexibile spre nava centrală. Dante intră din partea opusă.

Stând alături de formă mobilă a lui Beowulf, Xerxes se afla deja acolo, în permisie după orgia sângeroasă de pe Ix. Xerxes părea agitat sau poate nerăbdător, dar Agamemnon era obişnuit ca titanul cu voinţă slabă să reacţioneze exagerat în cele mai multe împrejurări. Cu cât se întorcea Xerxes mai repede pe Ix, cu atât mai fericit avea să fie Agamemnon.

Deasupra, lentilele luceau pe ochii-de-pază mobili plutitori, înregistrând fiecare clipă. Agamemnon era iritat de supravegherea permanentă, la fel cum fusese în ultimele unsprezece secole.

— Salutări stăpânului Omnius, spuse el, pe un ton plictisit de începutul formal al întâlnirii. Cuvintele erau rostite fără vreun entuziasm deosebit. Hipermintea computer nu ştia să

interpreteze inflexiunile vocii.

— Dimpotrivă, replică Beowulf cu îndrăzneală, blesteme să cadă asupra lui Omnius! Fie ca hipermintea să se spulbere şi lumile sincronizate să se prăbuşească în ruină până când cymecii vor domni din nou!

Uluită, Juno se dădu înapoi în corpul ei ca de crab, deşi nutrea şi ea aceleaşi gânduri. Ochii-de-pază sclipeau spre ei, iar Agamemnon se întrebă ce pedeapsă avea să născocească Omnius o dată ce înregistrările aveau să fie analizate. Cymecii nu puteau pur şi simplu să distrugă ochii-de-pază înainte ca ei să raporteze hiperminţii, dar asta i-ar fi dat de gol şi ar fi pus piedici planurilor lor, care se derulau deja de secole.

Mulţumită străvechilor restricţii de programare ale lui Barbarossa, hipermintea nu putea ucide pe niciunul dintre cei douăzeci de titani originari. Pe de altă parte, ca simplu neocymec, nesăbuitul şi tânărul Beowulf nu avea o asemenea protecţie. În ciuda vulnerabilităţii sale, tocmai îşi atrăsese asupra capului o sentinţă capitală.

Xerses nu-şi putea ascunde încântarea.

— Atunci ai reuşit, Beowulf? Ai avut succes după atâta timp?

— Reprogramarea a fost destul de simplă. Adevărata şmecherie a fost s-o fac în aşa fel încât Omnius să nu bănuiască niciodată.

Cu un braţ segmentat, făcu semn către lentilele sferice plutitoare.

— Aceşti ochi-de-pază înregistrează cu sârguinţă o versiune complet artificială a întâlnirii noastre, o discuţie inofensivă despre rebelii umani. Omnius va fi satisfăcut – iar noi putem vorbi despre acele gânduri care ne preocupă.

— Eu… nu înţeleg, bombăni Dante.

— Bănuiesc că am fost păcăliţi, dragul meu, îi spuse Juno lui Agamemnon.

— Aşteaptă şi ascultă, răspunse el, rămânând nemişcat. Filamentele lui optice sclipiră în direcţia lui Beowulf.

— Eu l-am pus să facă asta, Agamemnon, zise Xerxes cu

mândrie. Beowulf îl urăşte pe Omnius la fel de mult ca şi noi, şi s-a aflat sub controlul hiperminţii aproape la fel de multă vreme. Cred că talentul lui poate fi de mare folos pentru planurile noastre. Acum, în sfârşit, avem o şansă.

Agamemnon abia-şi putea stăpâni furia.

— Aţi complotat împotriva lui Omnius, iar acum încercaţi să ne implicaţi şi pe noi? Xerxes, eşti un neghiob mai mare decât bănuiam! Vrei să ne distrugi pe toţi?

— Nu, nu, Agamemnon. Beowulf e un geniu în materie de programare, la fel cum a fost şi Barbarossa. A descoperit o cale de a crea o buclă de instrucţiuni care introduce înregistrări false în ochii-de-pază. Acum ne putem întâlni de câte ori vrem, iar Omnius nu-şi va da seama niciodată de diferenţă.

Beowulf îşi scutură picioarele mecanice şi făcu doi paşi în faţă

— Generale Agamemnon, am fost instruit sub îndrumarea prietenului vostru Barbarossa. El m-a învăţat cum să manipulez maşinile gânditoare, şi am continuat să studiez în secret vreme de secole. Sperasem ca titanii să fie iritaţi de domnia hiperminţii… dar n-am fost sigur până când nu m-a abordat Xerxes.

— Xerxes, ne-ai supus unui risc teribil, mârâi Agamemnon.

Dar Dante, mereu logic, mereu metodic, sublinie ceea ce era evident:

— Noi patru suntem prea puţini ca să înfăptuim ceea ce trebuie făcut. Dacă intră în rândurile noastre mai mulţi cymeci, avem mai multe şanse împotriva lui Omnius.

— Şi mai multe şanse ca unul dintre ei să ne trădeze!

Chiar şi Juno fu de acord cu majoritatea.

— Avem nevoie de sânge proaspăt, dragul meu. Dacă nu recrutăm noi conspiratori, o să petrecem încă un mileniu vorbind şi plângându-ne… aceia dintre noi care vom supravieţui. Cu ajutorul lui Beowulf, măcar putem să mai avansăm. Făcând planuri în mod deschis şi mai des, putem realiza mai mult în câteva luni decât am reuşit în decenii

întregi.

Încă neliniştit, Xerxes comentă:

— Dacă nu ne asumăm niciun risc, nu suntem mai buni decât fiinţele acelea umane apatice care se bălăceau în excese pe vremea Vechiului Imperiu.

Beowulf aşteptă să fie luată hotărârea în legătură cu includerea sa în conspiraţie. Agamemnon recunoscu faţă de sine însuşi că, dintre toţi neocymecii, Beowulf ar fi fost primul pe care l-ar fi ales.

În ciuda enervării stârnite de comportamentul unilateral al lui Xerxes, generalul nu se putea hotărî să refuze oferta. În cele din urmă, rosti:

— Foarte bine. Asta ne oferă loc să respirăm, aşa cum aveam voie, ne dă şansa să facem un pas înainte cu planurile noastre…

Îşi roti turela care-i servea drept cap, examinându-i pe Juno, Dante, Xerxes şi în sfârşit pe nerăbdătorul Beowulf.

— Lucrând împreună, ar trebui să-i aducem prăbuşirea lui Omnius. Cel puţin, aşteptarea a luat sfârşit.

Există un anumit impuls către victorie… şi către înfrângere.

IBLIS GINJO,
Opţiuni pentru eliberarea totală

Cu Marele Patriarh aşteptat să sosească pe Poritrin în orice clipă, lordul Bludd pusese în scenă încă o ceremonie fastuoasă, pentru ca populaţia să poată continua să sărbătorească victoria asupra maşinilor gânditoare. Fuseseră ridicate tribune în jurul marginilor amfiteatrului de pe malul fluviului, fuseseră atârnate steaguri colorate şi fuseseră pregătite ospeţe, toate pentru a-l întâmpina pe Iblis Ginjo.

În mijlocul unui asemenea haos, Aurelius Venport hotărî că ar putea să strecoare neobservat în noul laborator nava de mărfuri învechită.

Tuk Keedair plecase pe Rossak să aducă vehiculul din docul spaţial şi se întorsese în sistemul Poritrin exact la momentul potrivit, aşa cum avusese intenţia. Cu toată lumea preocupată de festivitatea Marelui Patriarh, Venport era sigur că putea aduce aparatul cel mare până la noul complex de laboratoare al lui Norma Cenva fără să atragă atenţia în mod inoportun. Voia să păstreze lucrurile ascunse în legătură cu acest proiect.

Oricum nu era interesat câtuşi de puţin de zaiafetul zgomotos din noaptea asta. Profiturile din munca lui Holtzman – din punct de vedere legitim, munca depusă *de Norma* – inundaseră Poritrinul cu mai multă bogăţie decât ar fi putut risipi cea mai extravagantă persoană în zece vieţi. Venport era încrezător că noul proiect al lui Norma de pliere a spaţiului avea să-i aducă mai mulţi bani decât îşi imagina cineva.

Deşi hangarul cel mare al noului complex de cercetări nu era încă terminat, Norma locuia la locul de muncă îndepărtat. Principala ei prioritate fusese să-şi transforme spaţiul pentru birouri de la vechiul cartier general al

operaţiunilor miniere în aşa fel încât să poată continua să studieze şi să-şi modifice calculele. În timp ce supraveghetorii construcţiilor cutreierau prin zona împrejmuită şi dădeau ordine echipelor de lucru pentru renovările necesare, Norma se cufundase iarăşi în proiectele sale ştiinţifice.

Gândindu-se la devotamentul ei total, Venport surâse cu nostalgie. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre oameni, care se lăsau duşi de valurile vieţii căutând succesul sau doar o existenţă comodă, draga de Norma nu avea nicio îndoială în legătură cu misiunea ei. Avea o concentrare fără cusur.

Fără să deranjeze geniul, Venport se apucă să aibă grijă de toate celelalte amănunte, ducându-se şi întorcându-se din Starda să comande provizii şi echipament, mobilă şi echipe de lucru temporare. Pentru a adăuga încă un nivel de securitate pentru proiect, Venport hotărâse ca sclavii care construiau hangarul şi renovau instalaţiile de minerit abandonate să nu rămână acolo destul de mult cât să-şi dea seama ce avea intenţia să facă Norma de fapt.

Pentru moment, lordul Bludd era încântat şi plin de sine, gândindu-se că negociase o victorie financiară uşoară asupra lui Venport. Simţindu-i mândria mărginită, Venport îşi exploată avantajul înaintând o cerere directă către Bludd de a folosi temporar câţiva sclavi devotaţi şi învoindu-se să plătească o taxă suplimentară pentru nişte muncitori bine instruiţi şi docili. Fără îndoială, nobilul de pe Poritrin îi ceruse un preţ mai mare decât meritau captivii budislamici, dar Venport nu avea timp să se târguiască şi să recalifice o întreagă armată de muncitori. Trebuia să plece curând pe Arrakis, ca să încerce să potolească banda de proscrişi vicleni care atacau operaţiunile de recoltare de mirodenie ale naibului Dhartha.

Deocamdată, partenerul său de afaceri, Tuk Keedair, urma să rămână pe Poritrin cu Norma. Recunoscut ca un conducător de lucrări foarte strict, avea să se asigure că sclavii munceau pentru ea cum se cuvine, astfel încât

Norma să-şi poată atinge scopurile la timp. Ca de obicei însă, ea avea rezerve în ceea ce priveşte folosirea echipelor de sclavi, dar în împrejurările date Venport nu prea avea de-ales. Budislamicii erau singura forţă de muncă disponibilă pe Poritrin.

Venport se întoarse la şantierul de construcţii îndepărtat, ancorând şalupa rapidă în canionul îngust, atunci când apa deveni prea puţin adâncă pentru a mai naviga. Noul laborator al lui Norma şi hangarul umpleau o cavernă imensă care se aflase cândva în spatele unei căderi de apă, dar acea cascadă dispăruse de multă vreme, ca şi afluentul care-o alimenta, fiind deviată cu secole în urmă din cauza proiectelor de ameliorare a resurselor elaborate de lordul Frigo Bludd, pentru nevoile agricole ale oraşului Starda. Tavanul grotei stătea deschis către cer, chiar dacă era acoperit de un mare hangar-magazie aflat în construcţie pe platoul de deasupra.

Un lift de pasageri cu mersul lin fusese instalat pe coasta stâncii, iar Venport îl luă până la marginea de sus a canionului. Înconjurat de clădirile auxiliare greoaie, hangarul convertit dintr-o magazie lucea în lumina după-amiezii târzii. Acoperişul în formă de consolă fusese dat la o parte, rulat de-o parte şi de alta, aşa încât construcţia încăpătoare era gata să primească vehiculul prototip aşteptat.

Venport dădu din cap satisfăcut, văzând progresul pe care-l făcuseră muncitorii; spera să poată verifica dacă instalaţiile erau gata de funcţionare înainte de a pleca pe Arrakis. Trecând pe poartă, pe lângă trei paznici din partea locului pe care-i angajase de curând îl găsi pe supraveghetorul de proiect şi-i ceru un raport privitul mersul lucrărilor. În preajma depozitului şi a dependinţelor, sclavii tocmai îşi luau o scurtă pauză de după-amiază ca să mănânce, să se odihnească şi să se roage. După aceea, aveau să se întoarcă la muncă până târziu, în noapte.

Norma ieşi din birourile închise în care-şi făcea calculele şi clipi la lumina scăzută, surprinsă că trecuse o zi întreagă.

Venport păşi spre ea, zâmbind larg; din obişnuinţă, o îmbrăţişă cu căldură. Părul femeii arăta zburlit şi neîngrijit, dar simplul fapt că nu-şi dădea aere şi nu pretindea că e frumoasă o făcea să *pară* şi mai atrăgătoare pentru el.

— Nava mea soseşte în după-amiaza asta, Aurelius? Asta e ziua sau am pierdut socoteala în calendar?

— Ajunge în mai puţin de-o oră, Norma.

Arătă către acoperişul deschis.

— Hangarul pare să fie gata.

Chipul ei deveni tot mai nerăbdător.

— Atunci pot începe faza propriu-zisă de testare a proiectului?

Venport încuviinţă, lăsându-şi mâna să zăbovească pe umărul ei micuţ. Inima i se încălzi când Norma îi zâmbi.

— Lordul Bludd mi-a promis că o să repartizeze o echipă de sclavi calificată, de la fabricanţii şi constructorii recentei flote spaţiale. Au experienţă în genul ăsta de muncă, aşa că sper că nu va fi nevoie de prea multă instruire…

— În regulă, pentru că n-o să am nici timpul, nici preocuparea de a petrece toată ziua îndrumându-i. Vor trebui să lucreze independent!

— Tuk Keedair o să rămână aici, să aibă grijă de toate astea, o linişti Venport. Aduce cu el şi o trupă numeroasă de agenţi de securitate mercenari, loiali firmei Venkee Enterprises, nu Poritrinului. Ei or să stea cu ochii pe instalaţii şi or să se asigure că sclavii nu încearcă să comită vreun sabotaj…

Aruncă o privire în josul fluviului.

— Şi or să-i împiedice şi pe lordul Bludd şi pe Tio Holtzman să-şi bage nasul!

— Nu mi-am făcut niciodată atâtea griji pentru securitate până acum…

— Holtzman şi-a făcut. A avut întotdeauna gărzi de dragoni în laborator.

— De ani de zile, savantul Holtzman nu-mi acordă prea multă atenţie, Aurelius. De ce şi-ar bate capul cu mine acum?

— Pentru că, dacă are măcar o părticică din geniul care i se atribuie, nu se poate lăsa păcălit o veşnicie, şi-şi va da seama ce miracol a pierdut lăsându-te să pleci.

Jenată de compliment, Norma aruncă o privire prin şantierul de construcţie, ca şi cum nu şi-ar fi adus aminte ca unele dintre clădiri să se fi aflat acolo ultima oară când observase ea amănuntele.

— Dar tu unde-o să fii?

Venport oftă, dându-şi seama că nu fusese atentă.

— Ţi-am spus deja, Norma. Plec pe Arrakis să mă ocup de nişte probleme privind operaţiunile cu mirodenie. Keedair va avea sarcina mai uşoară şi mult mai plăcută de a rămâne aici, cu tine.

Norma se încruntă. Deşi ajunsese la o vârstă mijlocie, expresia ei îi amintea lui Venport de fetiţa de pe Rossak pe care-o iubise atât de mult.

— Aş vrea să poţi rămâne cu mine, Aurelius. Aş prefera din toată inima să am prin preajmă chipul tău prietenos în loc de… un negustor de sclavi tlulaxa.

Venport izbucni în râs.

— Nu trebuie să-ţi placă Keedair, Norma. Lasă-l doar să-şi facă treaba.

Oftă.

— Şi, crede-mă, şi eu aş prefera să rămân. Dar am prea multe de făcut – şi mă tem că timpul petrecut aici, cu tine, ar fi atât de plăcut încât aş fi complet împiedicat să realizez ceva care să merite.

Ea chicoti cu o veselie copilărească. Venport se stăpâni, întrebându-se dacă într-adevăr flirtase cu ea. După o clipă de gândire, ajunse la concluzia că aşa făcuse. După atâţia ani de prietenie strânsă, se întrebă de ce l-ar surprinde acest lucru.

Supraveghetorul şantierului ieşi în grabă din hangar, căutându-l în Venport.

— Tocmai am primit un semnal, domnule director… Nava a primit acordul de liberă trecere şi e în curs de coborâre prin atmosferă, Tuk Keedair e la comenzi.

Venport încuviinţă, deloc surprins că partenerul lui preferase să piloteze singur aparatul. Traficantul de carne vie petrecuse mulţi ani ca negustor, făcând raiduri pe planetele nealiate şi capturând sclavi budislamici. Ştia cum să manevreze un simplu transportor de mărfuri.

— Uite, Norma! A sosit!

Arătă spre o lumină strălucitoare care înainta prin culorile şterse ale amurgului.

Imaginea deveni şi mai luminoasă, carcasa încălzindu-se până la incandescenţă la reintrarea în atmosferă, iar Norma auzi bangul sonic la trecerea pe lângă ei. Era o navă mare, proiectată în principal pentru călătorii spaţiale pe distanţe mari şi pentru coborâri ocazionale la suprafaţă, deşi cea mai mare parte a încărcării mărfurilor se făcea folosind navete de transport.

Ca vehicul spaţial, nava era relativ lentă şi ineficientă. În acest moment, în timp ce Keedair vorbea prin transmiţătorul pe frecvenţă îngustă, bombăni în legătură cu sistemele antice ale navei. Evident, Venport avusese motive bune pentru a o scoate din serviciu.

În cele din urmă, Keedair aduse aparatul de mari dimensiuni deasupra hangarului deschis şi, manevrându-l ca un expert, îl făcu să coboare în depozitul gol. Venport îl urmări, nesigur dacă vehiculul greoi va trece vreodată prin acoperişul deschis. Dar negutorul tlulaxa reuşi, cu o toleranţă de câţiva metri.

Norma privi aterizarea cu înfiorare, iar Venport îşi putea imagina rotiţele învârtindu-se în mintea ei. Văzuse schiţe şi proiecte ale navei, aşa că înţelegea deja modificările pe care ar trebui să le facă. Dar simplul fapt de a vedea aparatul cu propriii ochi părea să-i aprindă imaginaţia.

— Un model pentru toate zborurile interstelare viitoare, omentă Norma. Ceea ce realizez aici va schimba totul…

Venport absorbea optimism de la ea. Femeia nu-şi putu smulge privirea de la navă până când aceasta nu ateriză înăuntrul hangarului şi muncitorii nu se repeziră să instaleze ancorele de andocare şi stabilizatoarele.

Norma se întinse şi-l strânse de mâna mult mai mare.

— Am aşteptat asta atâţia ani, Aurelius… Abia dacă-mi vine să-mi cred ochilor. Mai am încă mult de lucru, dar pot în sfârşit să-i dau drumul.

*

Marele Patriarh Iblis Ginjo se aştepta ca sosirea lui să provoace puţină agitaţie, iar oraşul-capitală, Starda, organiză într-adevăr o primire suficient de extravagantă. În orice moment, numeroase planete erau angajate în lupta împotriva maşinilor gânditoare. Potrivit calendarului său, campania tot mai amplă de pe Ix ar fi trebuit să fie acum în plină desfăşurare, dar Iblis nu voia să se pună într-un asemenea pericol personal făţiş. Dimpotrivă, Poritrin era locul potrivit în care să se afle, de vreme ce invadatorii roboţi fugiseră deja.

Aţâţând răscoala iniţială de pe Pământ, Iblis dovedise că nu era laş, poziţia lui vitală în calitate de conducător al Consiliului Jihadului îl împiedica să-şi asume acum riscuri prea mari. Deşi prezenţa sa pe câmpurile de bătălie ar fi ridicat fără îndoială moralul luptătorilor disperaţi, Marele Patriarh nu voia să rişte să fie văzut în altă parte decât în locul unei victorii autentice. Cum era cazul aici.

Însoţit de loialul, dar discretul lui locotenent din Jipol, Yorek Thurr, Iblis debarcă din navă la spaţioportul din Starda şi înaintă ţanţos să întâlnească o mică delegaţie oficială. Observând că lordul Bludd lipsea, Iblis murmură un comentariu nemulţumit, chiar în momentul în care tânărul aghiotant de pe Poritrin venea grăbit spre el.

— Momentul sosirii tale este excelent, Mare Patriarh. Ceremonia de acordare a decoraţiilor are loc peste doar două ore, dar e destul timp pentru garderobierii noştri să te pregătească pentru apariţia alături de lordul Bludd.

Tânărul aghiotant purta vestă şi pelerină în alb şi negru, unul dintre stilurile la modă pe planetele nobililor.

Când un şlep plutitor îl lăsă pe Iblis împreună cu suita lui la amfiteatru, i se dădu un scaun pe platforma întinsă pe malul râului, dar într-o parte – în fond, era doar unul dintre cei şaptezeci de politicieni şi nobili prezenţi. Nu mai puţin de patru sute de mii de oameni se aflau înghesuiţi pe câmpurile acoperite cu iarbă, privind în sus către ecranele de proiecţie şi ascultând prin sistemele de difuzoare cu sunet limpede, montate să plutească pe suspensoare. Altare ridicate, în grabă, închinate lui Manion cel Nevinovat stăteau la loc de cinste pe marginea falezei, deasupra fluviului. Fusese dezvelită şi o nouă statuie, o construcţie imensă, oarecum absurdă, a unui copil angelic asemănător unui Buda, aşezat peste un robot zdrobit.

Lordul Niko Bludd avea scaunul cel mai de seamă, luminat de reflectoare, la capătul culoarelor care duceau la scenă. Evident, filfizonul se considera pe sine însuşi motivul pentru acei spectatori adunaţi.

Între timp, pe scena centrală, savantul Tio Holtzman primea onorurile înaintea unei mulţimi care aclama. Inventatorul radia şi făcea cu mâna masei de feţe înceţoşate. Iblis stătea pe scaun, cu un zâmbet îngheţat pe chip.

Marele Patriarh avea întotdeauna un plan în minte, o sarcină importantă de terminat. În ceea ce-l privea pe Iblis, viaţa era brutal de scurtă şi erau prea multe lucruri de făcut. După ce trase adânc aer în piept, se hotărî să nu observe desconsiderarea pe care i-o arătase Niko Bludd. Nu încă.

O situaţie ca aceasta, cu atâţia oameni exaltaţi datorită unei victorii militare convingătoare, avea să-i ofere lui Iblis ocazia potrivită.

Bunele intenţii pot provoca distrugeri la fel de mari ca şi un cuceritor malefic. În ambele cazuri, rezultatul e acelaşi.

Lamentaţie zensunniu

Aliid îl considera pe prietenul lui, Ishmael, un neghiob. Înflăcăratul zenşiit nu-şi putu stăpâni dispreţul sau neîncrederea din glas, atunci când îl luă peste picior:

— Chiar te aştepţi la recunoştinţă? De la *ei?* N-aş putea zice că-ţi admir credinţa oarbă, dar o găsesc amuzantă.

În surâsul lui nu se citea umor, doar duritate tăioasă.

În lunile de după ce flota goală păcălise cu succes jefuitorii maşini, armata de sclavi unită fu scoasă de la şantierele din câmpurile de noroi şi spartă în grupuri mai mici. Mulţi dintre muncitori se întoarseră la proprietarii iniţiali, gata să-şi reia sarcinile obişnuite la culturile de trestie şi în mine. Aliid rămăsese cu echipa de la fabrica din Starda, din moment ce niciunul dintre proprietarii anteriori nu era prea dornic să-l revendice. La început, Ishmael se bucurase să petreacă mai mult timp cu tovarăşul său din copilărie, dar mai târziu începu să simtă un strop de nesiguranţă.

— Munca ta plină de devotament a construit acea flotă-momeală, Aliid. Munca *noastră* a salvat Poritrinul.

Nefericirea şi dezamăgirea aproape că puteau fi pipăite în cuvintele lui Ishmael.

— Chiar şi cineva atât de răsfăţat şi de nepăsător ca lordul Bludd trebuie să recunoască acest fapt.

— Tu eşti un simplu sclav, iar el e nobil, replică Aliid. Nu i se cere să recunoască nimic, în timp ce nouă ni se cere să ne *supunem!*

Dar Ishmael nu-l ascultase. Sclavii nu primiră dreptul la odihnă sau raţii mai mari, nici locuinţe mai bune sau tratament medical, nici concesii acordate credinţelor lor budislamice… nici măcar cea mai măruntă răsplată. Era cumplit de nedrept, dar în aparenţă numai Ishmael se aşteptase la altceva.

În copilărie, bunicul lui îi predicase cu severitate blândă: „Dacă nu eşti dispus să discuţi despre ceea ce te preocupă cu persoana care ţi-a făcut o nedreptate, nu te plânge atunci când nu reuşeşte să rezolve situaţia după mintea ei.”

Ishmael pusese asta la inimă. Sutrele Koranului insistau că inima şi sufletul omului – chiar şi la necredincioşi – conţineau un sâmbure de bunătate şi de compasiune fundamentală. Ca sclav, rămăsese pasiv prea multă vreme, acceptându-şi soarta inferioară. Petrecuse prea multe nopţi recitind făgăduieli goale şi agăţându-se de visuri deşarte ce păreau excesiv de facile – la fel de goale ca şi navele-momeală care înspăimântaseră flota de război a roboţilor. Le datora asta tuturor ascultătorilor săi de atâta vreme…

Acum, că el şi camarazii lui făcuseră un serviciu indiscutabil Poritrinului, Ishmael ştia că venise timpul să-şi aducă preocupările chiar în faţa lordului Bludd. Dumnezeu avea să-l îndrume şi să-i arate ce să spună. Ishmael avea să le dovedească, lui Aliid şi tuturor zensunniţilor care-l ascultau în jurul focului poveştilor, că lucrurile în care credea erau demne de încredere.

Exasperat, Aliid îl prinse pe Ishmael înainte să apuce să intre cu naivitate în ceea ce avea să fie cu siguranţă un dezastru.

— Măcar gândeşte-te la un plan, prietene! Cum o s-ajungi în prezenţa lordului Bludd? Nu poţi să baţi pur şi simplu la uşă şi să-i spui ce gândeşti.

— Dacă el este stăpânul oamenilor săi, ar trebui să asculte o plângere bine întemeiată.

Celălalt bărbat îşi rostogoli ochii în orbite.

— Eşti un sclav, nu un cetăţean. N-are niciun motiv să te asculte.

Se apropie şi mai mult.

— Încearcă să-ţi foloseşti imaginaţia, Ishmael. Ai lucrat pentru savantul Holtzman, îi cunoşti obiceiurile, legăturile pe care le are cu lordul Bludd. Foloseşte asta ca să găseşti o scuză, sau n-o să ajungi niciodată la mai puţin de o sută

de metri de el.

Ishmael socoti ce posibilităţi are. Nu-i plăceau minciunile şi căile ocolite, dar Aliid avea dreptate. În clipa de faţă, era o cale necesară pentru atingerea unui scop.

La sfârşitul următorului schimb, se întoarse la complexul de locuinţe împreună cu ceilalţi captivi. Acolo, după ce se spălă şi se îmbrăcă cu hainele lui cele mai curate, îşi sărută soţia şi se pregăti de plecare. Luă cu sine un teanc de registre pe care le scosese clandestin din birourile fabricii scoase din funcţiune şi porni să traverseze oraşul către turnurile conice ale lordului de pe Poritrin. Sclavul veteran avea pe chip o expresie de respect, dar nu de supunere umilă. Budallah păşea pe urmele lui, îi dădea forţă.

Doi dragoni cu armuri aurii, care făceau de gardă la poarta de la nivelul străzii a turnurilor, se uitară sceptici la Ishmael. Atent să nu pară o ameninţare, îşi alese cuvintele cu prudenţă, încercând să nu mintă, dar încercând totuşi un soi de scamatorie.

— Numele meu este Ishmael, şi trebuie să-l văd pe lordul Niko Bludd.

Dragonii îl cercetară cu atenţie.

— Un *sclav* vrea să-l vadă pe lordul Bludd? Ai o întâlnire stabilită?

Colegul lui în armură zise:

— Lordul Bludd nu acordă audienţe sclavilor.

Ishmael se întrebă dacă Budallah îi va face pe cei doi bărbaţi să se dea în lături, făcându-i loc să intre. Dar nu se aştepta la o asemenea intervenţie divină făţişă.

Simţindu-se plin de îndrăzneală, Ishmael scoase registrele sustrase şi le întinse.

— Sunt unul dintre sclavii savantului Holtzman. El a trimis cu regularitate persoane ca mine să aducă documente scrise.

Ezită înainta de a spune în cele din urmă o minciună sfruntată.

— Savantul m-a trimis cu astea. A insistat că e o problemă oarecum urgentă, că nu trebuie să mă întorc

până când nu le înmânez lordului Bludd personal.

Cel mai înalt dintre cei doi dragoni bombăni:

— Tot ce are de-a face cu Holtzman e urgent…

Se încruntă către Ishmael.

— Lordul Bludd n-are timp astăzi pentru asta!

Ishmael nu dădu înapoi.

— Poate că ar trebui să-i explicaţi chiar voi asta savantului Holtzmanni. N-o să creadă că lordul Bludd a refuzat să primească registrele, dacă aude vestea de la mine.

Trase aer în piept şi aşteptă; credinţa îi dădea seninătate şi încredere.

După o clipă de tăcere, celălalt dragon spuse nesigur:

— I-am lăsat întotdeauna până acum să înmâneze registrele. Dacă savantul a făcut o altă descoperire, cum a fost cu scuturile?

Primul gardian încuviinţă.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm pe Bludd să-l dea singur afară…

Răspunzând la scurta lor ezitare, Ishmael se înclină şi apoi trecu repede pe uşă. Încrederea lui îi slăbise pe paznici, iar ei cedaseră. Cu ochii mari, Ishmael intră în palatul guvernamental al lordului ereditar, ai cărui strămoşi îi înrobiseră pe captivii budislamici, pentru generaţii.

Imediat dincolo de uşă, un şambelan agitat se încruntă la vederea pielii întunecate şi a veşmântului zensunnit al lui Ishmael, dar numele lui Tio Holtzman şi registrele cu aspect impresionant se dovediră din nou a avea suficientă greutate pentru a depăşi îndoielile şi întrebările. Unul dintre gardieni, în aparenţă răzgândindu-se, se apropie şi zise:

— Îmi pare rău, domnule. Dacă vreţi să-l iau de-aici…

Funcţionarul cu înfăţişare regală dădu din cap în direcţia dragonului, apoi privi în ochii hotărâţi ai lui Ishmael.

— Eşti sigur că trebuie să duci astea lordului Bludd *acum?* Oricum n-o să aibă timp să se uite la ele. Peste numai o oră găzduieşte un banchet pentru pictorii din afara planetei care vor să zugrăvească Starda în diferite condiţii

de iluminare.

Şambelanul aruncă o privire semnificativă către cronometrul de pe perete.

— Dacă era atât de important, savantul Holtzman ar fi stabilit o întâlnire pentru tine. Eşti sigur…

— Îmi pare rău, domnule, îl întrerupse Ishmael. Nu dădu nicio explicaţie suplimentară, nici nu se oferi să plece.

— Lordul Bludd îţi poate acorda foarte puţin timp.

— Chiar şi o clipă din generozitatea lui va fi de-ajuns. Mulţumesc!

— Ar trebui să verific dacă are vreo armă?

— Desigur.

Când percheziţia corporală se încheie, Ishmael aşteptă într-o galerie de primire plină de ecouri. În mijloc se afla o bancă din piatră lustruită; deşi arăta încântător, se dovedi incomodă. Rămase într-o tăcere indiferentă, îndurând cu răbdare întârzierea.

În minte, îndrăzneţul sclav recită sutrele sale favorite, versete pe care le învăţase pe genunchii bunicului său. Încetase cu multă vreme în urmă să-şi dorească ca viaţa lui să fi fost altfel, să fi scăpat atunci când invadatorii atacaseră mlaştinile de pe Harmonthep. La bine şi la rău, viaţa lui era aici, pe Poritrin, unde avea o soţie iubitoare şi două fete frumoase, care erau aproape femei şi ele…

Trecu aproape o oră, şi în sfârşit fu dus, pe un şir de trepte late, în apartamentul şi în galeria privată a lordului Bludd. Simţea căldură pe piele, iar gândurile îi erau pline de posibilităţi. Cu mult noroc pledoaria sa avea să ajungă la inimile nobililor care stăpâneau Poritrinul. Spera ca vorbele sale să fie convingătoare.

Înăuntrul unei camere care mirosea a lumânări şi parfumuri, curtenii îl îmbrăcau pe lordul bărbos cu o vestă căptuşită, cu lanţuri de aur şi manşete groase. Părul auriu-roşcat pălise cu vârsta, având acum şuviţe cenuşii. Un tatuaj cu un grup de cercuri micuţe ca nişte bule îi împodobea colţul unui ochi. Servitorii personali se agitau în jurul lui, împroşcându-i părul şi obrajii cu apă parfumată. Un

bărbat subţire ca o aşchie peria scamele din ţesătura robei lordului, cu ardoarea unui filosof care studia cheia întregii cunoaşteri.

Lordul ridică ochii spre Ishmael şi oftă.

— Ei, nu se-ntâmplă prea des ca Tio să trimită unul dintre sclavi să se întâlnească cu mine, şi de obicei nu-i atât de insistent – sau de matinal – cu rapoartele lui. Ce vrea savantul în seara asta? E un moment complet nepotrivit…

Întinse mâna să ia registrele.

Ishmael îşi păstră vocea calmă şi slabă, atât de politicoasă pe cât putea s-o facă. Respectuos, dar cu un strop de încredere, ca şi cum s-ar fi imaginat pe sine ca pe un egal. Dându-şi seama de importanţa fiecărui cuvânt, absorbi forţa tăcută din adâncurile fiinţei sale.

— Poate că a avut loc o neînţelegere, lord Bludd. Savantul Holtzman nu m-a trimis aici. Mă numesc Ishmael, şi am venit aici de bunăvoie ca să vorbesc cu dumneavoastră…

Curtenii se opriră uluiţi. Bludd clipi către Ishmael cu dezgust, apoi ridică ochii şi se uită urât la şambelan, care aruncă la rândul lui o privire aspră spre gărzile de dragoni.

Cu coada ochiului, Ishmael îl văzu pe şambelan făcând un pas înainte să-l ia de acolo, dar Bludd îi făcu un semn să rămână pe loc. Vocea lui căpătase un ton iritat, cerând explicaţii.

— De ce-ai venit aici dacă nu este vorba de savantul Holtzman?

Ridică registrele.

— Ce-s astea?

Ishmael zâmbi, lăsând cuvintele să curgă prin el, sperând că ar putea să înmoaie inima nobilului cu judecată şi compasiune.

— Stăpâne, vreme de generaţii oamenii mei au servit şi au apărat Poritrinul. Tovarăşii mei sclavi şi cu mine am lucrat la multe dintre proiectele savantului Holtzman, care au salvat nenumăraţi cetăţeni ai Ligii de maşinile gânditoare. În anul care a trecut, am muncit fără răgaz ca

să fabricăm flota-momeală, care a avut atâta succes…

Lordul Bludd se încruntă, ca şi cum ar fi înghiţit o bomboană râncedă. Apoi surâse cu cruzime şi răspunse:

— Asta intră în definiţia cuvântului „sclav”.

În apropiere, şambelanul chicoti.

Dar Ishmael nu vedea nimic hazliu în asta.

— Suntem fiinţe umane, lord Bludd.

Se calmă, refuzând să îngăduie ca hotărârea să-i slăbească.

— Am vărsat sudoare şi sânge ca să vă apărăm modul de viaţă. Am privit sărbătorile voastre. Datorită eforturilor noastre, Poritrin a rămas independent de maşinile gânditoare.

— Datorită eforturilor voastre?

Chipul lui Bludd se înnegură auzind îndrăzneala acestui bărbat zensunnit.

— Aţi făcut exact ceea ce stăpânii voştri v-au ordonat să faceţi, nimic mai mult. *Noi* am văzut ameninţarea venind. *Noi* am creat mijloacele de a ne apăra împotriva ei. *Noi* am trasat planurile şi *noi* am furnizat resursele. Voi aţi pus doar toate componentele laolaltă, aşa cum vi s-a ordonat.

— Stăpâne, subestimezi şi micşorezi importanţa a ceea ce au făcut captivii pentru…

— Ce vreţi voi, oameni buni, eterna mea recunoştinţă? Absurd! Aţi ajutat la salvarea propriilor voastre vieţi, nu doar la ale noastre. Asta ar trebui să vă fie de-ajuns. Aţi prefera să putreziţi într-o închisoare a maşinilor gânditoare chiar acum, să fiţi disecaţi de roboţi curioşi? Puneţi la socoteală avantajul faptului că eu nu sunt demonul suprem Erasmus!

Îşi suflecă mânecile şi-şi alungă slujitorii.

— Acum pleacă, sclavule. Nu vreau să mai aud nimic despre asta, şi nu mai încerca vreodată să vorbeşti direct cu mine. Înşelătoria ta este un motiv suficient pentru execuţie. Eu sunt lordul Poritrinului, capul unei familii care a fost la putere aici de generaţii, în timp ce tu eşti doar un… laş transplantat aici, căruia îi sunt oferite mâncare şi

adăpost numai datorită îngăduinţei mele!

Ishmael se simţea adânc jignit, dar mai auzise şi înainte soiul ăsta de insultă.

Ar fi vrut să aducă argumente, să-şi susţină cazul mai limpede, dar văzu, din privirea plină de furie rece care clocotea în ochii lordului Bludd, că nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi avut un efect satisfăcător. Dăduse greş. Poate că Aliid avusese dreptate să ia în derâdere credinţa lui naivă.

Am subestimat cât de diferite, de străine, pot fi gândurile acestui om. Nu-l înţeleg deloc pe lordul Bludd. E măcar uman?

În ultima vreme, în timpul discuţiilor de noapte din jurul focului poveştilor din tabăra sclavilor, Aliid devenise din ce în ce mai tăios, încurajând oamenii să urmeze exemplul lui Bel Moulay. Acum, Aliid voia să încerce o altă revoluţie, indiferent câtă vărsare de sânge ar fi putut să ceară. Şi de fiecare dată când Ishmael încerca să fie o voce a raţiunii şi să vorbească împotriva simplei căutări a răzbunării, Aliid îl silea să tacă.

Totuşi, după această întâlnire, Ishmael nu era sigur câte argumente ar mai fi fost în stare să aducă. Încercase tot ce-i stătea în putinţă, iar lordul Bludd refuzase să asculte.

Sperând că nobilul nu avea să se răzgândească şi să ordone execuţia lui imediată, Ishmael se înclină din nou şi se retrase încet cu spatele la uşă. Gărzile de dragoni îl apucară brutal de braţe şi-l escortară afară, mormăind înjurături în barbă. Ishmael nu se zbătu şi nu le răspunse la insulte; nu era nevoie de prea mult ca să-i provoace să-l omoare în bătaie.

Chiar dacă credinţa îi fusese zguduită până în miezul ei, iar constrângerile lui naive lăsau de dorit, nu-i părea rău că încercase. Nu încă.

*

În câteva zile, sosiră noile ordine, transferându-l pe Ishmael şi pe mulţi alţii care lucraseră la proiectul şantierului de construcţii. El, Allid şi o sută ca ei urmau să fie trimişi departe în amonte, la o nouă fabrică, unde aveau să fie puşi să muncească la un proiect independent condus de Norma Cenva, femeia geniu de pe Rossak, care lucrase cândva ca asistentă a savantului Holtzman.

Dragonii aveau de asemenea instrucţiuni explicite ca sclavul Ishmael să fie despărţit de familia lui. Sergentul rosti pe un ton morocănos:

— Soţia şi fetele tale vor rămâne aici pentru transfer – zâmbi pe sub coiful de zale aurii – probabil în trei locuri diferite…

Genunchii lui Ishmael se înmuiară, şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu, asta nu se poate!

Fusese cu Ozza vreme de cincisprezece ani.

— Dar n-am făcut nimic…

Gărzile îl apucară de braţe, dar el se eliberă şi alergă către soţia lui, care arăta zguduită, lângă Chamal şi Falina.

Lordul Bludd îşi arătase limpede nemulţumirea, iar soldaţii căutau o scuză pentru a-l pedepsi pe Ishmael. Scoaseră bastoanele paralizante şi-l loviră peste genunchi, peste spate, peste umeri şi cap.

Ishmael, care nu era violent din fire, se prăbuşi cu un ţipăt. Cu lacrimile şiroind pe faţă, blestemându-i pe atacatori, Ozza încercă să ajungă la el. Dar dragonii o ţinură departe. Fetele se străduiau să se înghesuie în jurul bărbaţilor cu armură aurie, dar Ishmael se temea mai mult pentru siguranţa lor decât pentru a lui proprie. Dacă atrăgeau prea mult atenţia asupra lor, Chamal şi Falina puteau fi luate de soldaţi, pentru distracţii depravate. Cele două fete frumoase ale lui…

— Nu, staţi pe loc. O să mă duc cu ei. Vom găsi o cale să fim împreună.

Ozza strânse fetele lângă ea şi se uită la dragoni ca şi cum ar fi vrut să le scoată ochii cu ghearele. Dar îşi

cunoştea soţul şi nu voia să facă nimic care să înrăutăţească lucrurile.

— O să fim din nou împreună, dragul meu Ishmael.

Încet, Aliid înaintă câţiva paşi până lângă el, cu flăcări de mânie arzându-i în ochi. Dragonii părură amuzaţi de sfidarea năvalnică a acestui zenşiit. Ishmael gemu şi încercă să-şi păstreze echilibrul în mijlocul furtunii de durere.

În timp ce gărzile mânau echipa de lucru nou formată către proaspăta lor însărcinare din amonte, Ishmael se luptă să le mai vadă o dată pe Ozza şi pe fete, poate pentru ultima oară. Când Aliid fusese despărţit de familie, nu-şi mai văzuse niciodată soţia şi băiatul.

Aliid vorbi într-o şoaptă stridentă, folosind vechea limbă chakobsa pe care niciunul dintre stăpânii de sclavi n-o putea înţelege.

— Ţi-am spus eu, oamenii ăştia sunt nişte monştri. Lordul Bludd e cel mai rău. Acum vezi că doar credinţa ta simplistă nu e de ajuns?

Încăpăţânat, Ishmael dădu din cap.

În ciuda a orice, nu era pregătit să dea la o parte credinţele zensunnite ce formau fundamentul vieţii sale. Văzându-i eşecul, oare nu-l vor părăsi ceilalţi, care-i ascultaseră parabolele şi sutrele cu atâta atenţie? Ishmael fusese greu pus la încercare – şi n-avea nicio idee cum va arăta răspunsul său final.

175 î.G.
ANUL 27 AL JIHADULUI
Un an după victoria de pe Poritrin

Războiul: *O uzină care produce dezolare, moarte şi secrete*.

Declaraţie a unui protestatar împotriva Jihadului

Primero Harkonnen nu găsi zborul lung şi încet spre Ix ca fiind unul senin. Entuziasmul exagerat al noilor recruţi de la bordul navei-amiral se transformase treptat în groaza de a înfrunta forţele maşinilor gânditoare pe fortificatele lumi sincronizate. Fiecare membru al masivei forţe de atac cunoştea miza şi pericolele.

Ordinele lui Xavier erau limpezi. Rebelii de pe Ix duseseră lupte îndelungate şi istovitoare împotriva unei armate copleşitoare de cymeci şi roboţi vânători-ucigaşi, iar acum el avea să adauge trupe suficiente pentru a răsturna balanţa. Oamenii nu-şi puteau permite să piardă. O dată ce va fi eliberat o altă planetă din ghearele lui Omnius, avea să doarmă mai uşor. *Una câte una*.

Acasă, lui Octa nu-i plăcuse niciodată să-l vadă plecând cu o altă însărcinare pentru Jihad. În timpul căsniciei lor, Xavier fusese în misiuni una mai periculoasă decât alta. Era greu pentru ea să-l vadă iarăşi gata de drum, dar Octa ştia care era miza în acest război fără sfârşit. Văzuse cu ochii ei ce-i făcuse brutalitatea maşinilor gânditoare surorii ei, Serena. Războiul schimba oamenii. Cineva trebuia să-i apere pe nevinovaţi. Xavier şi Vor se aflau printre cei care-şi riscau viaţa să realizeze tocmai acest lucru, iar Octa înţelesese întotdeauna că războiul era chemarea lui. În război, toată lumea făcea sacrificii.

Iar Xavier, deşi o iubea cu ardoare şi ştia că are o încredere desăvârşită în el, vedea întotdeauna teama din

ochii ei atunci când pleca de pe Salusa Secundus – dar era o teamă pe care Octa o putea înfrânge. Încerca tot ce-i stătea în putinţă să-l facă să se simtă iubit şi liniştit când erau împreună, astfel încât el să păstreze amintiri frumoase pentru toate zilele lungi ce urmau să treacă până la întoarcerea acasă. O dată glumise chiar cu Octa, acuzând-o că lasă cele mai mari petreceri pentru zilele când era el plecat…

Înainte ca soţul său să pornească în campania dificilă şi riscantă de a elibera Ix, Octa pregătise din nou un ospăţ şi-i invitase pe cei mai apropiaţi dintre cei dragi. Ca întotdeauna, Serena fusese şi ea invitată să li se alăture, dar Preoteasa Jihadului participa rareori la micile adunări, chiar şi la acelea ale familiei. Biroul Marelui Patriarh refuzase politicos invitaţia în numele Serenei, răspunzând că pur şi simplu era prea ocupată.

Cei care n-o cunoşteau prea bine pe Octa o vedeau ca pe o femeie sfioasă, tăcută, stând în umbra marelui primero. Dar când se hotăra să facă ceva şi-şi canaliza gândurile într-o direcţie, Octa dădea dovadă de toată rigiditatea şi fermitatea unui comandant militar mânios. Îşi aduna toţi servitorii, menajerele şi bucătarii, asigurându-se că totul mergea absolut perfect.

Bătrânul Manion, în persoană, stătea câte o oră în pivniţă, alegând trei sticle rare de vin. Xavier ştia că viceregele retras nu păstra nimic altceva decât cele mai bune recolte; dar, din dragoste, îl încuraja pe socrul lui să facă alegerea, o sarcină care-i plăcea grozav.

După-amiază târziu, cele două fete acum mari ale lui Xavier, Roella şi Omilia, sosiră şi ele la ospăţul de rămas-bun, împreună cu soţii lor. Roella împlinise douăzeci şi şase de ani, iar sora sa era cu doi ani mai tânără. Omilia îşi aduse fetiţa nou-născută, spre încântarea părinţilor ei.

Octa o adora pe fetiţa lui Omilia, şi privea gânditoare cum copilul îi zâmbea lui Xavier. Deşi pierduse un fiu, era extrem de mândru de cele două fete ale lui şi de viaţa pe care şi-o clădeau. Atât Omilia cât şi Roella erau izbitor de

frumoase, dar Xavier nu era un judecător tocmai obiectiv.

— Câteodată aş dori să fi putut avea măcar încă una, spuse Octa, gâdilând bebeluşul.

Pentru Xavier, soţia lui era încă cea mai frumoasă dintre toate, deşi ajunsese la vârsta de patruzeci şi cinci de ani. Vedea şi-acum ardoarea tinerească pe care-o păstra înăuntrul ei, şi o socotea mai atrăgătoare decât pe oricare altă femeie tânără. Xavier ridică din umeri şi-i zâmbi ca un băieţandru.

— N-a zis nimeni că eşti prea bătrână...

— Nu e prea probabil.

Îl tachina, dar el continuă să zâmbească.

— Nu-i niciun motiv să nu mai încercăm!

Dar Xavier nu se putu stăpâni să nu se simtă stânjenit şi cu inima grea când se găsi în faţa celorlalţi oaspeţi. Tatăl lui adoptiv, Emil Tantor, era însoţit de văduva lui Vergyl, Sheel, şi de cei trei copii ai lor.

Lui Xavier nu-i venea să creadă că trecuseră deja doi ani de la dezastrul de pe Anbus IV. Simţea încă ghimpi de vinovăţie pentru că îngăduise ca Vergyl să fie capturat de cymeci. Fratele lui avea treizeci şi patru de ani în momentul morţii – nu era nici pe departe un copil – dar Xavier nu se putea împiedica să nu se gândească la tânărul cel zâmbitor ca la frăţiorul lui, un băiat cu care se jucase... şi pe care mai târziu îl dezamăgise. Vergyl şi Sheel ar fi trebuit să aibă parte împreuna de o viaţă frumoasă şi lungă. Familia fratelui său era minunată, dar viitorul lor fusese zdrobit... la fel cum se dovedise şi al lui, atunci când Serena fusese răpită de maşinile gânditoare.

Blestemat fie Jihadul ăsta!

Şi totuşi, chiar după ce o pierduse pe Serena, Xavier îşi croise o viaţă plăcută. Şi n-ar fi schimbat nimic din ea, chiar dacă ar fi putut. Nu se îndoia că Sheel era destul de puternică pentru a face acelaşi lucru, sub îndrumarea bătrânului şi din ce în ce mai fragilul Emil Tantor.

Deşi era încântat la culme să-şi vadă tatăl, ca şi pe cei din familia lui Vergyl, Xavier se simţea încă jenat, neştiind

ce să spună. Bebeluşul lui Omilia părea s-o întristeze pe Sheel, iar tatăl lui părea şi el posomorât, amintindu-şi poate că propria lui soţie, Luciile, fusese ucisă în prăbuşirea unui aparat de zbor, cu puţină vreme înainte de-a apuca s-o vadă pentru prima oară pe fiica nou-născută a lui Vergyl...

Când felul întâi fu gata de a fi servit, Octa începu rugăciunea. Aduse mulţumiri pentru mâncare şi pentru viaţa lor, se rugă lui Dumnezeu pentru siguranţa lui Xavier în misiunea de pe Ix şi pentru eliberarea de Omnius şi de toate maşinile gânditoare.

Xavier ştia că aceasta ar fi trebuit să fie o ocazie de veselie, cu cei dragi luându-şi la revedere şi urându-i succes în ultima lui campanie militară. Misiunea ixiană era plină de primejdii şi, cu toate că el n-avea să capituleze cu uşurinţă, era sigur că mulţi alţi soldaţi ai Jihadului aveau mese de rămas-bun asemănătoare, cu cei apropiaţi din familie... dar şi că mulţi dintre ei urmau, de fapt să nu se mai întoarcă.

În clipa în care Octa îi văzu buna dispoziţie stingându-se, chiar înainte de aducerea felului principal, chemă înăuntru un trio de tineri muzicieni din Zimia, care începură să cânte din instrumente şi din voce, cu un contralto fermecător, în timp ce ceilalţi musafiri mâncau şi stăteau de vorbă pe un ton scăzut.

Auzindu-i pe menestrelii veseli, Xavier se gândi iarăşi la moarte, aceea a fratelui geamăn al lui Octa, Fredo, care-şi dorise întotdeauna să fie muzician şi artist. În timp ce-şi privea soţia, se aştepta să vadă gânduri asemănătoare reflectate pe faţa sa, dar ea găsea în concertul muzicienilor doar bucuria, şi – curând – şi ceilalţi oaspeţi reacţionară, savurând mâncarea, vorbind şi râzând.

Octa era radioasă. Mai târziu, în toiul bătăliei încinse, avea să-şi amintească de asta, mai mult decât de orice altceva.

Deşi el era cel care se ducea pe Ix să se bată cu maşinile ucigaşe, Octa lupta cu la fel de multă vitejie în propria sa bătălie, cea de a menţine buna dispoziţie şi optimismul în

casa ei, pentru că asta era singura armă pe care-o putea mânui. Făcuse acelaşi lucru de fiecare dată când Xavier plecase la război, şi avusese întotdeauna succes.

Dar el plecase de prea multe ori…

La câţiva ani după distrugerea Pământului de către Armada Ligii, Xavier condusese primul atac „oficial” al Jihadului în curs de extindere al Serenei Butler. După ce aleseseră la întâmplare o lume sincronizată – Bela Tegeuse – navele de război plecaseră cu multă zarvă. Vorian Atreides se distinsese în acea bătălie, câştigase un grad mai înalt şi-şi dovedise înflăcărarea autentică pentru cauza omenirii.

Bătălia de pe Bela Tegeuse distrusese mulţi roboţi şi nimicise infrastructura vastă a maşinilor gânditoare, dar inamicul rezistase fără preget. Încăierarea se încheiase până la urmă neconcludent, iar trupele umane se retrăseseră să-şi lingă rănile. Un an mai târziu, şi fără ordin, Vorian se strecurase înapoi în sistemul Tegeuse şi se întorsese acasă ca să raporteze că maşinile reconstruiseră totul şi continuau să oprime populaţia umană supravieţuitoare de acolo. Era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În ciuda strădaniei teribile şi a pierderii de vieţi omeneşti, Jihadul nu progresase câtuşi de puţin.

Abia după Pământ şi Bela Tegeuse îşi dăduseră totuşi seama hiperminţile Omnius că se schimbase caracterul războiului. Ca reacţie, Omnius-Corrin trimisese o flotă masivă împotriva Salusei Secundus, dar nou-formata armată a Jihadului – condusă chiar de Xavier o respinsese. La acea vreme, considerase această luptă o răzbunare pentru bătălia de la Zimia, unde fusese atât de grav rănit cu ani în urmă.

Acum, în drum spre Ix, ofiţerul superior se pregătea pentru încă o şansă. Avusese multe ocazii în sfertul de

secol care trecuse de la distrugerea Pământului, şi fiecare luptă îi oferise şansa de a da încă o lovitură. De a elibera mai mulţi oameni. De a distruge maşinile gânditoare…

Numai dacă luptătorii şi-ar putea păstra elanul… şi energia.

În timpul călătoriei lungi şi încordate, Xavier emise ordine care impuneau un program riguros de antrenament pentru soldaţi, pentru a le menţine reflexele agere. O altă forţă – separată – de sub comanda sa, compusă din mercenarii de obicei distanţi de pe Ginaz, era încântată să-şi demonstreze abilităţile de luptă pentru soldaţii lui Xavier.

Prmero-ul petrecea deseori ore întregi urmărindu-i de undeva, de sus, judecându-le tehnicile, alegându-i în minte pe cei mai buni luptători dintre recruţi. Găsi noul lot de mercenari deosebit de interesant. Niciodată până atunci nu mai fusese martorul unui asemenea talent la lupta corp la corp.

Luptătorii îl ascultau pe noul lor conducător, Jool Noret, un tânăr misterios şi înflăcărat, înveşmântat în salopetă neagră. Proaspăt sosit din arhipelagul de pe Ginaz, tânărul mercenar avea pielea bronzată, ochii de jad şi părul decolorat de soare. Subţire şi rapid ca un bici uman, Noret mânuia armele albe cu o viteză care le transforma în tăişuri mortale.

Singuratic şi enigmatic, Noret rareori vorbea cu cineva, inclusiv cu colegii lui mercenari. Cu toate acestea, se năpustea chiar şi în cele mai elementare exerciţii de antrenament cu un abandon temerar şi fără nicio preocupare pentru bunăstarea sa personală. Părea să fie binecuvântat – sau blestemat – cu credinţa în propria sa invulnerabilitate.

În calitate de ofiţer comandant, Xavier îl observa îndeaproape în decursul demonstraţiilor de luptă, Noret lupta cu o convingere totală, deşi în timpul liber părea să prefere singurătatea.

Acum, în interiorul înghesuitei încăperi comune, Noret stătea în mijlocul colegilor lui şi părea să ţină la distanţă

orice-ar fi putut să-i distragă atenţia. Sub privirile celorlalţi din echipaj, îşi contorsiona trupul în poziţii flexibile okuma, apoi rămase rigid, cu faţa la un perete despărţitor, în timp ce porni o călătorie interioară către un tărâm al contemplaţiei.

Dintr-o dată, cu o viteză orbitoare, sări în picioare, învârtindu-se şi plonjând, lovind în toate părţile cu mâinile goale, ca şi cu arme ceva mai tradiţionale – o bâtă mică şi o bilă paralizantă, legată cu un lanţ subţire de încheietura mâinii. Părea să fie un test, sau un joc, dar mercenarii de pe Ginaz îl tratau cu o seriozitate absolută. Patru dintre ei se repeziră la atac, dar Noret îi doborî pe toţi cu o eficienţă uluitoare.

Pentru încheiere, îşi aruncă în aer armele variate, mai învinse încă doi bărbaţi cu lovituri de arte marţiale, prinse din nou armele din aer, apoi le lăsă să alunece în buzunarele ascunse ale costumului negru. Deşi bătuţi zdravăn, niciunul dintre camarazii lui nu era serios rănit. Fără îndoială, aveau să-l provoace din nou pe Noret… şi, la fel de sigur, tânărul avea să câştige.

Două zile mai târziu, Xavier ţinu în mod deosebit să se apropie de Noret, vrând să afle mai multe despre el. Chiar şi în timpul zborurilor plictisitoare dintre câmpurile de luptă, primero-ul nu se simţise niciodată în largul lui fraternizând cu soldaţii, aşa cum făcea Vor întotdeauna. Prietenul lui ar fi mâncat în sala comună de mese, împreună cu soldaţii, depănând pentru ei poveşti incredibile despre aventurile prin care trecuse, jucând partidă după partidă de Fleur de Lys, pe care le câştiga fără trufie şi le pierdea fără ranchiună.

Dar Xavier nu reuşise niciodată să facă aşa ceva. Era ofiţerul lor comandant – un comandant printre oameni, dar rareori un prieten. În loc să rostească vorbe prietenoase în

timp ce trecea pe punţile echipajului, soldaţii săreau cu toţii în poziţie de drepţi şi-l salutau scorţos. Respectul total părea să fie o barieră între oamenii lui şi el în particular, îl numeau „Moş Pedanterie şi Protocol”.

Nu căuta tovărăşia lui Jool Noret ca prieten. În cabinele echipajului de pe nava amiral, tânărul mercenar îşi făcea ordine în patul de jos, aranjând cu grijă într-un dulap alăturat articole de îmbrăcăminte şi arme exotice. Chiar şi pentru o asemenea ocupaţie banală, fiecare mişcare a lui Noret era fluidă şi rapidă.

Camera era aproape goală în timpul acestui schimb de serviciu. Primero-ul se apropie de el pe la spate, fără să facă niciun zgomot destul de puternic pentru a fi auzit pe deasupra murmurului de fond al motoarelor navei spaţiale şi al conversaţiilor din coridoarele exterioare. Chiar şi aşa, observă că tânărul mercenar se încordă fără ca de fapt să-l vadă. Părea să vegheze cu *urechile.*

Xavier se mută în câmpul lui vizual şi rămase pe loc, cu braţele încrucişate la piept.

— Am observat demonstraţia ta de luptă, Jool Noret. Ai o tehnică foarte interesantă.

— Iar eu am observat că observi, Primero.

Xavier se gândise deja la scopul pe care-l avea această întâlnire. Mai era o săptămână până când ajungeau în sistemul ixian şi-şi începeau campania…

— Cred că ai cunoştinţe pe care le-ai putea preda oamenilor mei, tehnici ce le vor mări şansele de supravieţuire când vor lupta cu maşinile gânditoare.

Tânărul mercenar întoarse privirea, ca şi cum ar fi fost înţepat.

— Nu sunt profesor. Am încă atât de multe de învăţat şi eu…

— Dar oamenii te respectă şi vor să înveţe de la tine. Dacă îi instruieşti cu metodele tale, poţi salva vieţi.

Luându-şi o expresie chinuită, tânărul păru să se retragă în el însuşi.

— Nu acesta este motivul pentru care am acceptat să

lupt în Jihad. Vreau să distrug maşini gânditoare. Vreau să mor în luptă, cu vitejie.

Xavier nu înţelegea ce demoni îl tulburau pe acest om.

— Aş prefera mai degrabă să lupţi cu vitejie şi să *supravieţuieşti,* ca să distrugi şi mai mulţi dintre duşmanii noştri. Şi dacă-i ajuţi pe soldaţii mei să devină mai buni, ne vom asigura mai uşor de victorie.

Noret rămase tăcut atât de multă vreme încât Xavier crezu că n-o să mai răspundă deloc.

— N-o să fiu profesor, zise el în sfârşit. E o povară prea mare pe lângă celelalte pe care le port. Nu vreau să am sângele lor pe mâini, dacă nu reuşesc să execute cu abilitate corespunzătoare ceea ce-i învăţ eu.

Ridică ochii spre ofiţerul mai în vârstă, cu tristeţe pe chip.

— Totuşi, sunt bineveniţi să… observe, dacă doresc!

Xavier încuviinţă, nevrând pentru moment să insiste mai mult şi să descopere ce-l tulbura atât de adânc pe Noret.

— E destul. Poate că vor învăţa ceva doar privindu-te. Dacă asta dă rezultate, o să mă gândesc să solicit o compensaţie suplimentară pentru tine, când ne întoarcem acasă.

— Nu vreau nimic din toate astea, replică Noret, cu privirea intensă şi ciudat de înfricoşătoare. Daţi-mi doar mână liberă să ucid maşini!

Fereşte-te de prietenii bine intenţionaţi. Pot fi la fel de periculoşi ca şi duşmanii.

GENERALUL AGAMEMNON,
Memorii

După ce Xavier şi grupul său de luptă plecă spre Ix, mintea lui Vor se aprinse, căutând alternative. Forţa brută era o tactică răsuflată şi de modă veche, dar câtuşi de puţin cea mai eficace cale de a înfrânge maşinile gânditoare. Ochii îi sclipeau ca ai unui drăcuşor când mintea lui începu să nască posibilităţi, născocind scheme ce s-ar putut dovedi mai eficiente decât toate navele de război din armata Jihadului.

Acesta era mai mult decât o competiţie amicală cu colegul lui primero. Trucurile inteligente puteau salva nenumărate vieţi. Vieţi de oameni.

Fără surle şi trâmbiţe şi fără să atragă prea multă atenţie, Vor rechiziţionă o navă-cercetaş pentru o singură persoană. Ca de obicei, ofiţerii Jihadului erau îngrijoraţi. Îl avertizară în legătură cu riscurile implicate şi insistară să ia cu el o escortă de nave înarmate. Dar Vor se mulţumi să râdă şi-i dădu la o parte cu un gest al mâinii. Încă nu ştiau ce-i făcuse sferei captive a lui Omnius, ascuns încă în cabina de pilotaj. Nimeni nu ştia. Încă.

În spaţiul deschis, Vor stabili cursul către o lume pe care nu se aşteptase s-o mai viziteze vreodată, şi cu siguranţă nu de bunăvoie: Pământul. Leagănul umanităţii. Acum, nimic mai mult decât o sferă radioactivă carbonizată.

Vor ştia ce va găsi acolo… şi totuşi se duse.

Deşi nu avea niciun motiv să se aventureze să coboare la suprafaţă, îşi luă un timp suplimentar pentru a zbura pe deasupra atmosferei furtunoase, scanând blocurile continentale lipsite de viaţă dedesubt. Continentele din partea opusă soarelui erau negre, nearătând niciun semn al civilizaţiei, şi, în timp ce se rotea pe partea luminată, observă nori albi, învolburaţi, oceane întunecate şi

suprafeţe de uscat maronii, aproape fără nicio pată de verde.

Îşi aduse aminte de multele ocazii când zburase pe aici în *Călătorul Visurilor*. Răsfoind catastiful interior al gândurilor, se văzu pe sine şi pe robotul independent Seurat apropiindu-se de lumea de baştină a omenirii, planeta centrală a lui Omnius. Grila de lumini a oraşului, reţeaua formată de industria şi de civilizaţia strălucitoare îl atrăseseră întotdeauna pe Vor. Dar minunata scânteiere lipsea acum. Trecuseră decenii de la anihilarea nucleară şi planeta încă arăta în cea mai mare parte moartă. Poate că într-o zi Pământul avea să fie din nou locuibil, dar deocamdată era doar o cicatrice marcând o rană pe care fiinţele umane le-o făcuseră maşinilor gânditoare… şi lor înşile.

Vor îşi petrecuse anii de formare aici, studiind memoriile tatălui său, absorbind versiunea distorsionată de istorie a generalului cymec. Apoi Serena Butler îi arătase că viaţa lui era plină de deformări şi de minciuni sfruntate. Scăpase. Fusese ca renăscut.

În noua lui viaţă ca om liber în Liga Nobililor, Vor se simţea fascinat de istorie. Citise înregistrările omenirii străvechi şi memorase amănuntele despre primul Agamemnon, generalul antic care luptase în războiul troian, aşa cum era consemnat în *Iliada* lui Homer.

În cercetările sale, Vor căuta să facă diferenţa între istorie şi mit, între informaţiile exacte şi legende. Dar câteodată chiar poveştile de o exactitate îndoielnică puteau oferi idei interesante. Când studiase isprăvile celui dintâi Agamemnon, fusese intrigat în mod deosebit de relatarea despre calul troian…

Savanţii Ligii n-ar fi înţeles – sau poate că ar fi făcut teste interminabile. Dar acesta nu era un lux pe care să şi-l poată permite în vreme de război.

Plin de nostalgie şi cu o hotărâre reînnoită, Vor lăsă Pământul în urmă şi se îndreptă spre adevărata lui destinaţie. Urmând o traiectorie pe care zburase cu multă

vreme în urmă, în timpul bătăliei pentru Pământ a Armadei, ajunse la marginile sistemului solar. Atunci, când abia schimbase tabăra şi ceilalţi nu aveau pe deplin încredere în el, Vor fusese silit să iasă din formaţie ca să urmărească o navă de actualizări a lui Omnius care încerca să scape. După ce-l scosese din funcţiune pe căpitanul robot, lăsase aparatul să plutească în derivă… pentru douăzeci şi cinci de ani.

Acum, Vor căuta o urmă cât de mică a navei de multă vreun inerte, scanând zonele în care ar fi putut să plutească, printre rămăşiţele îngheţate de comete, departe de lumina soarelui.

— Nu te ascunde de mine, bătrâne creier metalic, îşi spuse. Ieşi la iveală şi joacă!

Vor îşi dori să fi avut prevederea, cu ani în urmă, să plaseze o mică baliză de localizare pe nava de actualizări, dar acum îşi folosi talentul pentru calcule şi pentru computere pentru a determina orbitele posibile. Fără să se grăbească, mătură deşertul rarefiat al adâncului spaţiului. În cele din urmă, nu departe de una dintre estimările lui orbitale, detectă semnătura metalică a vehiculului robotic.

— A, aici erai!

Zâmbind larg, Vor îşi aduse nava alături de celălalt aparat, manevrând ca un expert pentru ale conecta. În laboratorul izolat din Zimia, lucrase vreme de multe luni, modificându-l pe Omnius cel captiv, adăugând bucle subtile, erori şi mine virtuale în programul acestuia. Gelsfera argintie originară se afla lângă el în cabina navei Jihadului, furată din laboratorul cibernetic. Acum o sustrăsese, şi urma să folosească gelsfera pentru a-şi implanta alterările în lumile sincronizate.

Fără să ştie, vechiul său camarad Seurat avea să facă treaba pentru el.

Îşi puse o mască de respirat şi deschise ecluza, păşind în aerul îngheţat al navei de actualizări, acum paralizate. Pilotul robot cu pielea arămie, dezactivat când Vor folosise un câmp de bruiaj asupra lui, ar fi trebuit să fie încă la bord.

La vremea trădării sale, Vor se simţise stânjenit. Seurat fusese însoţitorul său credincios, un prieten capricios dar autentic, în multe călătorii. Deşi Vor încă mai păstra o slăbiciune pentru el într-un cotlon al inimii, devotamentul pentru Jihad era chiar mai puternic, îmbinat cu un simţ puternic al hotărârii şi al dreptăţii cauzei umanităţii. În ciuda însuşirilor sale, Seurat era o maşină gânditoare ceea ce-l făcea duşmanul de moarte al rasei umane... şi al lui Vorian Atreides.

La bordul aparatului, Vor se simţi ca un intrus. Aerul brutal de rece părea să-i opună rezistenţă, iar el înaintă în tăcere, temându-se să deranjeze chiar şi cel mai mic amănunt. Nu putea să lase niciun semn al prezenţei lui, nicio amprentă, nicio zgârietură. Fiecare suprafaţă interioară a navei de actualizări sclipea din cauza gheţii, umiditate care se cristalizase din aerul nemişcat, însă el nu lăsă nicio urmă de pas pe puntea ondulată de metal, atunci când o traversă.

În cabină descoperi forma umanoidă familiară a căpitanului alături de care lucrase, un pilot-robot ce dusese nenumărate sfere cu actualizări ale lui Omnius dintr-o lume sincronizată în alta. Seurat rămăsese nemişcat, faţa lui arămie, lucioasă ca oglinda, reflectând o imagine deformată a lui Vor care privea către el prin masca de respirat.

— Aşadar, văd că m-ai aşteptat, comentă Vor, alungând nostalgia pâlpâind la periferia minţii sale. Nu te-am lăsat într-o poziţie foarte demnă, mă tem. Îmi pare rău, bătrâne creier metalic.

Deschise compartimentul secret de depozitare din care furase prima oară actualizarea lui Omnius, cu un sfert de secol în urmă. Scoţând gelsfera argintie din bocceaua de la şold, o puse la loc în lăcaşul gol care-o aştepta, exact acolo unde o găsise. Deşi oamenii de ştiinţă ai Ligii efectuaseră interogatorii şi analize vreme de decenii, Vor ştersese cu meticulozitate toate acele amintiri. Nici măcar actualizarea alterată nu ştia ce se întâmplase.

Cu un surâs şiret, Vor resigilă compartimentul de depozitare atent să nu lase nicio dovadă a trecerii sale clandestine. Informaţiile din interior aveau să pară în întregime autentice, deşi erau modificate în feluri pe care nicio maşină gânditoare nu le putea detecta prea repede.

Pentru câteva clipe, îşi făcu griji pentru ce s-ar putea întâmpla cu pilotul robot independent, o dată ce Omnius descoperea distrugerea pe care-o purta Seurat fără să ştie. Căpitanul mecanic, spera el, n-avea să fie distrus ca represalii. Poate că nucleul memoriei sale avea să fie complet şters. Un sfârşit trist pentru un camarad cumsecade... dar cel puţin Seurat avea să uite toate acele glume înfiorător de proaste pe care obişnuia să le spună.

Ori poate că Omnius avea să-l pună pur şi simplu pe Seurat înapoi la treabă, presupunând că hipermintea supravieţuia haosului pe care-l va aduce bătrânul creier metalic. Vor ar fi vrut să poată fi acolo să privească...

În cele din urmă, îi făcu mare plăcere să reporneasca sistemele pe care le dezactivase în corpul lui Seurat. Vor îşi dori să poată rămâne să stea de vorbă cu vechiul lui coleg şi să-l înveţe să joace Fleur de Lys, sau să-i spună câteva dintre bancurile uşchite despre Omnius pe care le schimbau soldaţii Jihadului în cabinele echipajului – dar Vor ştia că asta nu era posibil. În câteva zile, robului avea să se trezească, presupunând că sistemele sale de gelcircuite se reparaseră treptat singure.

Până atunci, Vorian Atreides avea să fie plecat de mult.

Misiunea fiind încheiată, se întoarse prin ecluză în propria lui navă. Deşi nu avea să fie vizibil pentru o vreme, era convins că tocmai dăduse o lovitură devastatoare împotriva lumilor sincronizate.

După ani de Jihad sângeros, venise în sfârşit timpul să-l lase pe Omnius să se învingă singur. Vor aproape că putea gusta ironia...

Există un timp pentru atac şi un timp pentru aşteptare.
Dintr-o actualizare a lui Omnius-Corrin

După ce-şi încheie cu conştiinciozitate apariţiile publice pe Poritrin, Iblis Ginjo fu rugat să se gândească să se ducă pe Ix, unde lupta ar fi trebuit să fie în toi. Lordul Bludd insistă că prezenţa lui ar fi ridicat moralul soldaţilor Jihadului care sacrificau atât de mult pentru omenire.

Dar Iblis respinse ideea fără ezitare, fără măcar să se consulte cu Yorek Thurr. Condiţiile instabile de acolo erau prea periculoase pentru el. Revoluţia oamenilor de pe acea lume sincronizată, condusă de propriii lui agitatori profesionişti din Jipol, fusese în plină erupţie cu multă vreme înainte de momentul în care trebuia să ajungă invazia flotei Jihadului. Chiar dacă trupele umane câştigau această ofensivă, zeci de mii de morţi aveau să zacă pe străzi. Iar dacă primero Harkonnen ar fi pierdut, birul morţii ar fi fost şi mai mare.

Nu, Iblis nu voia să fie acolo. Ar fi riscat prea mult, atât personal cât şi din punct de vedere politic.

Numai după ce erau siguri de o victorie pe Ix şi soldaţii Jihadului nimiceau ultimele maşini gânditoare, avea să-şi facă Marele Patriarh intrarea triumfală. În acel moment, ar putea veni să-şi asume cea mai mare parte a meritelor pentru victorie. Începând din acel moment, putea oricând să folosească planeta Ix ca pe o chemare la arme pentru şi mai multe ofensive majore, aşa cum făcuse cu Poritrinul.

Dacă operaţiunea militară a primeroului Harkonnen se desfăşura conform programului, ar fi trebuit să ajungă pe Ix în curând, deşi nu aveau niciun mijloc de comunicare instantanee la asemenea distanţe. În câteva zile, marea bătălie trebuia să înceapă, deşi avea să treacă un timp până când Marele Patriarh să afle rezultatul...

Iblis rămase o lună pe Poritrin şi aranjă o serie de întâlniri private cu unii nobili, dintre care unii veniseră de pe Ecaz şi de pe alte lumi ale Ligii pentru festivitatea întârziată. În

ciuda ameninţării grave a maşinilor, patricienii n-aveau chef să discute probleme serioase. Voiau să-şi savureze pentru o vreme victoria, deşi era doar un pas mic spre ţelul final. Discutând cu aceşti neghiobi, Iblis ajunse până la urmă pe culmea frustrării, şi anunţă că avea să plece pentru a supraveghea treburi mai importante ale Jihadului.

Cu multă amabilitate, lordul Bludd protestă auzind de plecarea grăbită a Marelui Patriarh, dar Iblis putea să-şi dea seama că nu-i păsa în mod deosebit. Aşa că plecă de pe Poritrin însoţit de doi agenţi ai Jipolului, asprul şi neclintitul Yorek Thurr şi o tânără femeie sergent, proaspăt recrutată în forţa poliţienească privată a lui Iblis. În timp ce Thurr pilota cu pricepere nava, noul sergent Floriscia Xico, juca rolul de copilot şi de asistentă. Iblis se retrase în cabina lui elegantă ca să se relaxeze şi să facă planuri în timpul lungii călătorii.

În încăperea luxoasă, se aşeză pe un fotoliu cu perne moi şi luă parte la un joc bioholografic pe roluri, care se desfăşura pe Pământul antic, în aparenţă pentru a învăţa despre fondatorul credinţei islamice originare, dinainte de Mişcarea a Doua şi a Treia din Vechiul Imperiu. Scopul lui Iblis era să afle mai multe despre primul Jihad şi să-l înţeleagă complet.

Cufundat în biohologramă, Iblis Ginjo se vedea pe sine ca pe un însoţitor fictiv, care păşea alături de marele om, fără să vorbească vreodată cu el. Profetul în robă albă stătea pe creasta unei dune vorbind unei mulţimi de discipoli adunaţi dedesubtul lui.

Brusc, imaginile din jurul lui Iblis fluctuară, apoi pâlpâiră şi se defocalizară, până când pereţii cabinei elegante apărură din nou clare în jurul lui. Vocile din reconstituirea străveche se ciocniră cu vocile reale din sistemul de comunicaţii al navei spaţiale. Sună alarma, şi Iblis fu adus cu forţa înapoi la realitate.

Cineva îl scutura şi-i striga în ureche. Privi chipul înroşit al cârlionţatei Floriscia Xico.

— Mare Patriarh, trebuie să vii imediat pe puntea de

comandă!

Străduindu-se să-şi recapete orientarea, porni clătinându-se după ea. Prin hubloul de observaţie din faţă, văzu un asteroid imens care umplea spaţiul, rotindu-se turbat în timp ce se îndrepta spre ei.

Nu se mişcă pe o orbită naturală, domnule, observă Yorek Thurr, neluându-şi ochii de la comenzi sau de la harta traiectoriei. Îşi ajustează continuu cursul de câte ori fac o manevră de evitare, iar acceleraţia obiectului este evident artificială.

Iblis se calmă şi rămase drept în picioare, comandantul pe care Jipolul său se aştepta să-l vadă. Atât brunetul şi scundul Thurr, cât şi tânăra, mai puţin experimentata Xico, păreau neobişnuit de neliniştiţi.

— Aparatul nostru a mărit viteza motoarelor, zise Iblis. Putem să depăşim orice asteroid.

— Teoretic, răspunse Thurr în timp ce se lupta cu comenzile, dar continuă să accelereze, domnule. Îndreptându-se drept spre noi…

— Cincizeci de secunde până la impact, raportă Xico din scaunul copilotului.

— E ridicol! E doar un asteroid…

Unul dintre craterele cele mai mari ale imensului bolovan se aprinse, iar nava se clătină, ca şi cum ar fi fost prinsă brusc într-o plasă de pescar. Luminile se micşorară şi puntea de comandă se cutremură. Thurr anunţă:

— Ne-a prins o rază tractoare!

Un nor de scântei ţâşni din consola de control ca un spectacol de focuri de artificii de pe Poritrin. Iblis auzi o explozie sub punte, adânc în compartimentul motoarelor. În faţa lui Thurr şi Xico, panourile de control se stinseră.

Asteroidul se zărea din ce în ce mai aproape, purtat de propria lui energie inexorabilă. Xico se prăbuşi în scaun ca şi cum s-ar fi lăsat păgubaşă. Dezgustat, Thurr lovi comenzile cu palma.

— Motoarele sunt scoase din funcţiune! Suntem morţi în spaţiu!

Pe chipul chel îi sclipeau picături de sudoare.

Asteroidul îi aduse mai aproape, trăgându-i într-un crater căscat. Corpul ceresc era evident o navă uriaşă, mascată. Dar cui aparţinea? Furios şi înspăimântat, Iblis înghiţi cu greu.

Brusc, toată energia se stinse, inclusiv sistemele de rezervă. Un vânt rece păru să însoţească bezna care înglobă nava, ca şi cum ar fi fost înghiţiţi de giganticul asteroid.

Viaţa biologică este o forţă subtilă, intensă. Chiar atunci când cineva crede că a fost nimicită, are modul ei de a se ascunde... şi de a se regenera. Când mintea umană se combină cu acest instinct fundamental de supravieţuire, avem un duşman formidabil.

OMNIUS,
Fişiere de date ale Jihadului

Mult deasupra sistemului solar al Pământului, mica navă de actualizări plutea în derivă, fără motoare, îndreptându-se spre marginea unui nor cometar rarefiat. Seurat reveni la o stare de conştienţă obscură, dar tot mai pronunţată, neştiind unde se află sau de cât timp.

Sistemele normale se reactivară pe nava îngheţată şi gheaţa i se topi de pe pereţi, picurând peste căpitanul robot nemişcat. Undeva, adânc în luciditatea lui mecanică, Seurat auzea şi simţea picăturile lovindu-l, stropi de umezeală condensându-se din aer. Scheme disonante de gândire îl făcură să-şi aducă aminte de o străveche tortură de pe Pământ, dar cele mai multe dintre circuitele lui de memorie îi erau inaccesibile deocamdată.

Nu putea estima cât timp trecuse sau unde se afla acum. Era în nava de actualizări atunci când ultimele sale gânduri conştiente se sfârşiseră brusc. Un program de probabilitate îi spuse: *Acolo trebuie să mă aflu acum*. Şi-şi aminti de ultima lui misiune...

Fără să se mişte, absorbi puţina informaţie disponibilă. O altă picătură micuţă de apă ca roua căzu pe corpul lui de metal.

Cabina se dezgheaţă. Aşadar, trebuie să fi fost îngheţată. Prin urmare, trebuie să fi trecut suficient de mult timp pentru ca sistemele standard să se închidă şi temperatura interioară să scadă.

Din moment ce circuitele lui interne nu funcţionau în întregime, Seurat se întrebă dacă mintea sa bazată pe gelcircuite suferise vreo pagubă. Cât timp trecuse? Sondă,

dar nu-şi putu da seama. Cu toate acestea, când îşi testă căile mentale, descoperi că poate accesa tot mai multe cu fiecare clipă care trecea.

Am fost dezactivat.

Procesul întoarcerii la viaţă i se părea prea lent robotului independent. Conştient, puse în funcţiune un program secundar de evaluare şi ameliorare a defectelor. Memoria răvăşită rămânea o amestecătură haotică şi în cea mai mare parte inaccesibilă, dar putea să-şi dea seama că se reasambla singură, puţin câte puţin.

E un vis? Rezultatul unui defect de funcţionare a gelcircuitelor? Pot maşinile să viseze?

Programul de probabilitate îşi extinse funcţiunile şi-i spuse, ca o voce din interior: *E real*.

Auzi nişte pocnete stridente, plesnituri şi bâzâituri cu frecvenţă înaltă. Apoi programul său central trecu brusc la luciditatea totală, punând rapid în ordine amintirile dezmembrate. În cele din urmă obţinu un raport intern asupra ultimelor momente: evadarea lui Seurat de pe Pământ în timp ce acesta se afla sub atac atomic de către Armada Ligii… urmărirea… Vorian Atreides. Omul de încredere avariase nava de actualizări, urcase la bord şi-l scosese din funcţiune cu forţa.

Dacă cei mai mulţi dintre senzorii externi ai robotului nu erau încă funcţionali, în interiorul cabinei nu detectă prezenţa nici unei alte fiinţe conştiente – om sau maşină. Agresorul uman plecase.

Robotul îşi dădu seama că legătura sa de lungă durată cu fiul lui Agamemnon îl lăsase vulnerabil la haosul şi imprevizibilitatea acţiunilor umane. Aducându-şi aminte de copilotul său, Seurat găsi dificil să se gândească la fostul său om de încredere ca la un duşman, chiar dacă era clar că Vor îl paralizase – şi nu o dată, ci *de două ori!*

De ce mi-a făcut prietenul meu aşa ceva?

Înţelegerea motivaţiilor fiinţelor umane nu era partea tare a lui Seurat, nici măcar nu făcea parte din programul său. Căpitanul robot îşi îndeplinea îndatoririle cu mijloacele

pe care i le furnizase Omnius. De mai mare importanţă acum era faptul că avea nevoie să descopere dacă avariile erau permanente. Avea el să reuşească să-şi recupereze toate fostele funcţiuni?

Ca pentru a-i răspunde, sistemele sale continuau să se trezească, acum mai repede. Mai mult de optzeci la sută.

În ciuda lipsei neliniştitoare de previzibilitate, Seurat încă prefera misiunile în care fusese alături de Vorian Atreides celui în care zburase singur. *El nu e la fel cu ceilalţi oameni extrem de mărginiţi pe care i-am observat.*

Brusc, programele îi reveniră complet la viaţă şi începură să-l asalteze cu toată puterea, informându-l pe Seurat în legătură cu erorile acumulate încet, încet şi care-l distrăgeau cu reflecţii despre probleme atât de tulburătoare. Filamentele sale optice sclipiră, inundându-l dintr-o dată cu imagini detaliate din cabina rece şi moartă a navei de actualizări.

Funcţiile sale mentale se accelerară şi deveniră mai line, transformându-se într-un murmur intern al sistemelor care verificau şi reverificau informaţia, scoţând la suprafaţă biţi de date rătăcite şi ştergându-le. Pe pereţi, pe punte şi pe panourile de control detectă indicii subtile de coroziune, de vechime şi de nefolosire. Sondă din nou, pentru a stabili cât timp trecuse. Încă nu era sigur.

Se afla Armada Ligii încă pe Pământ, atacând întruparea hiperminţii de acolo? Putea Omnius să scape? Lui Seurat i se dăduse ordinul să ia ultima sferă de actualizare a hiperminţii de pe Pământ şi plecase pe furiş chiar când navele de război ale Jihadului, cu armele atomice, închideau încercuirea.

Sfera de actualizare e încă în siguranţă? Sau am eşuat în misiunea mea cea mai importantă?

Scanând cu filamentele optice reactivate, Seurat găsi lăcaşul protejat de depozitare pentru copia lui Omnius. Mâinile sale agile deschiseră compartimentul şi scoaseră la iveală gelsfera argintie intactă şi în aparenţă nevătămată. O senzaţie asemănătoare cu uşurarea îi traversă sistemele.

Protejase actualizarea hiperminţii de pe Pământ, singura copie a ultimelor gânduri a acelui Omnius cândva central. Vorian Atreides n-o luase, deşi avusese ocazia. Cine-i putea înţelege pe oameni?

Nu conta. Gelsfera era în siguranţă şi încă în posesia lui Seurat. Misiunea lui rămânea neschimbată: s-o transporte.

În doar câteva minute, care părură mult mai lungi, sistemele lui îşi terminară secvenţele de auto-diagnostic şi de reparaţii. Acum Seurat îşi îndreptă atenţia către nava de actualizări, uşurat să descopere că motoarele reporniseră cum trebuie, chiar dacă subsistemele erau încă reci.

Vorian Atreides nu făcuse decât să-l paralizeze pe căpitanul robot, fără îndoială pentru a-l împiedica să scape. Dar cu timpul sistemele sofisticate de gelcircuite trebuie să se fi reparat singure.

Panoul de instrumente al navei se aprinse într-un curcubeu în culori orbitoare, marcat de piuituri şi ţiuituri de semnalizare ale computerului, ca şi cum s-ar fi trezit nişte creaturi micuţe din interiorul mecanismului. Cronometrul încă în funcţiune îi dădu o informaţie uluitoare. Aproape douăzeci şi cinci de ani pământeni standard trecuseră de când dusese dezactivat. *Douăzeci şi cinci de ani!*

După ce Seurat aprinse motoarele la energie maximă, conduse nava cu grijă înapoi în vecinătatea planetei. Folosindu-şi senzorii cu rază lungă, în timp ce se apropia, rămase în alertă, căutând orice urmă a sâcâitoarei Armade a Ligii. Bătălia nu putea fi încă în desfăşurare; atenţia oamenilor nu dura prea mult. Până acum, fie că Omnius zdrobise invazia umană, iar sfera de actualizare din grija lui Seurat era lipsită de importanţă… fie că hipermintea fusese distrusă şi informaţia stocată era mai importantă acum decât oricând.

Îşi duse vehiculul destul de aproape de lumea brăzdată de nori ca să vadă că atât continentele cât şi oraşele cândva magnifice ale maşinilor nu mai erau altceva decât nişte rămăşiţe deformate, sticloase. Seurat detectă radioactivitate excesivă, dar niciun semnal de maşină, nicio

reţea energetică activă, niciun răspuns la toate apelurile sale pe toate canalele standard ale lui Omnius. Şi niciun semn de activitate biologică…

Pământul era distrus. Maşinile gânditoare fuseseră stârpite aici, iar oamenii provocaseră atâtea distrugeri pentru a face asta, încât nici măcar ei nu mai puteau trăi pe propria planetă ancestrală.

Nu era însă o consolare prea mare.

În timp ce Seurat plutea pe deasupra planetei moarte şi inutile, un gând îl izbi ca un meteor dând peste navă. Pământul fusese distrus. Asta însemna că, după toate probabilităţile, avea singura copie de rezervă existentă a lui Omnius-Terra.

Singura.

Seurat începu să evalueze priorităţile; dacă, de fapt, nu supravieţuise nicio maşină holocaustului de pe Pământ, atunci niciunul dintre exemplarele lui Omnius nu avea acces la datele cruciale pe care le conţinea actualizarea lui Seurat. Acum, misiunea lui era fundamentală. Programele interne îi vorbeau la unison:

Ai o altă sarcină de îndeplinit.

Atingând pedalele de presiune, Seurat stabili un traseu direct spre cea mai apropiată lume sincronizată, unde avea să livreze gelsfera care păstra ultimele gânduri ale lui Omnius-Terra. Urma să-şi continue traseul de actualizare, aşa cum fusese instruit să facă în urmă cu un sfert de secol. În curând, informaţia avea să fie împărtăşită de toate încarnările lui Omnius, şi va fi ca şi cum Omnius-Terra n-ar fi fost distrus niciodată. Victoria oamenilor va fi de scurtă durată, iar Seurat îi va fi făcut ultima farsă lui Vorian Atreides.

Cât de interesant ar fi dacă aş putea încărca şi partaja informaţii de la fiinţele biologice conştiente de sine, aşa cum îşi transferă date computerele. Aş economisi atâta efort şi atâtea presupuneri inutile, pentru că mi-aş putea petrece timpul intrând adânc în mintea subiectelor mele. Într-un fel, acesta a fost întotdeauna scopul experimentelor mele pe oameni şi, până la un punct, am pătruns dincolo de învelişul lor colectiv. Dar oamenii au niveluri superficiale şi profunde ale gândirii şi comportamentului, iar în cea mai mare parte eu le-am descoperit doar pe cele superficiale. Fiecare uşă psihică încuiată pe care o deschid în sfârşit dezvăluie o altă uşă încuiată, şi alta, şi alta… fiecare având nevoie de o altă cheie. Nişte creaturi atât de complexe, de misterioase, aceşti oameni. Să clădeşti unul din nimic… ce provocare supremă ar fi!

ERASMUS,
Reflecţii asupra fiinţelor biologice conştiente de sine

Creşterea copiilor n-ar trebui să fie o asemenea încercare plină de frustrare, lipsă de cooperare şi progrese ridicol de lente. Progeniturile umane ar trebui să ardă de dorinţa de învăţa de la superiorii lor, permiţându-le să-şi atingă potenţialul. Dacă fiecare părinte ar fi avut genul de necazuri pe care-l avea Erasmus cu tânărul său pupil din ţarcurile de sclavi, rasa umană ar fi dispărut cu multă vreme înainte ca civilizaţia lor să fi avansat suficient cât să inventeze maşinile gânditoare.

Însă asemenea gânduri duceau inevitabil înapoi la propriile lui acţiuni. Ar putea oare Erasmus să greşească cu ceva? Nu-i plăcea să gândească în acest fel. Avea doar mai multe de învăţat.

Şi totuşi, ar fi dorit ca Omnius să aleagă drept subiect orice altă fiinţă umană. Acest proces de învăţare era extrem de dificil.

Prin contrast cu fiinţele umane, o maşină gânditoare era complet funcţională din momentul activării sale. Roboţii,

fiind infinit mai folositori decât oamenii, făceau ceea ce erau instruiţi să facă. Se ţineau întocmai de planuri şi-şi terminau sarcinile eficient, atingându-şi scopurile într-o secvenţă logică.

Acest copil uman nedomesticit totuşi, în ciuda tuturor eforturilor lui Erasmus ca robot-mentor, se dovedea… încarnarea haosului. Iar Erasmus n-avea la cine să se ducă să ceară sfaturi. Nu pentru prima oară, îşi dori ca Serena Butler să fi rămas cu el.

Fiecare robot era conectat la o reţea mai mare sub controlul hiperminţii computer, un labirint de circuite care funcţiona la unison, urmărind să facă din lumile sincronizate un stat mai mare, mai cuprinzător, al ordinii şi progresului.

Pe de altă parte, oamenii se agăţau de mult-lăudatul lor „liber arbitru”, care le permitea să facă greşeli îngrozitoare, stupide, şi să mormăie după aceea scuze prosteşti. Libertatea, totuşi, le dădea creativitatea şi imaginaţia necesare să ducă la bun sfârşit opere minunate, să reuşească în realizări monumentale, pe care marea majoritate a minţilor de maşină nu le-ar fi putut concepe niciodată. Existau avantaje.

Dar această… creatură nu era nimic din toate astea. Abia dacă putea fi deosebită de un animal. Tânărul – de unul singur – părea hotărât să mărească entropia universului cu un ordin de mărime.

— Încetează, Gilbertus Albans.

Comanda era aceeaşi pe care Erasmus o rostise de multe ori până atunci, dar băiatul nu părea să înţeleagă instrucţiuni simple.

Erasmus îi alesese numele după ce studiase istoria clasică alegând sunete cu tonalităţi respectabile şi importante. Până acum totuşi, numele nu reflecta câtuşi de puţin purtarea copilului, sau inabilitatea lui totală de a urma instrucţiuni simple.

Sclavul nedomesticit auzea acelaşi lucru iarăşi şi iarăşi şi pur şi simplu nu făcea ceea ce i se spunea. Uneori, Erasmus

se întreba dacă era vorba de prostie sau de refuz încăpăţânat.

Gilbertus doborî unul dintre ghivecele cu flori ale robotului, sfărâmând teracota, împrăştiind pământ pe podeaua de dale şi ucigând planta.

— Încetează odată, repetă Erasmus, mai sever de data asta. Asprimea nu păru să aibă vreun efect. Dar cărui scop îi servea sfidarea copilului? Gilbertus nu câştiga nimic din toate stricăciunile pe care le provoca; părea să se delecteze cu actele lui distrugătoare doar pentru că Erasmus îi spusese să nu le comită.

Gilbertus sparse încă un ghiveci, apoi ieşi în fugă din seră şi se repezi spre camera lui. Distinsul robot porni după el, cu roba luxoasă foşnindu-i din cauza paşilor grăbiţi.

Fără îndoială, Omnius savura fiecare clipă, observând situaţia indirect, prin ochii-de-pază mereu prezenţi.

Până când Erasmus ajunse în camera băiatului, Gilbertus sfâşiase deja cearşafurile şi pernele din pat şi le aruncase prin toată încăperea. Acum smulse perdelele diafane care atârnau de barele de sus, apoi se apucă să-şi arunce hainele de pe el, una câte una.

— Încetează, Gilbertus Albans, îi ceru Erasmus, modelându-şi chipul de metalfluid într-o expresie severă, paternă.

Ca răspuns, băiatul nedomesticit azvârli lenjeria murdară în capul ca de oglindă al robotului…

Asta cerea o schimbare de tactică.

Chiar în timp ce haosul continua, un detaşament de roboţi casnici intră în cameră şi începu să facă ordine în harababură. Roboţii adunară cearşafurile şi hainele împrăştiate; în seră, alte echipe scăpaseră deja de ghivecele sfărâmate şi măturaseră pământul risipit şi cioburile de teracotă. Băiatul încerca să rămână cu un pas înaintea lor.

Gilbertus Albans stătea dezbrăcat, râzând şi scoţând sunete grosolane în timp ce sărea pe pat şi îi ocolea cu îndemânare pe roboţi, deşi aceştia nu făceau nicio mişcare

clară să-l prindă – nu încă.

Observându-l, Erasmus evaluă ce avea de făcut. Băiatul fusese îmbrăcat cu cele mai bune haine, dar nu părea să le preţuiască nici cât negru sub unghie. În mod repetat şi cu răbdare, robotul încercase să-l instruiască în ceea ce privea manierele, responsabilităţile sociale şi alte tipare acceptabile de comportament. Şi totuşi, Gilbertus insista să spargă obiecte valoroase, răvăşindu-şi camera, rupând cărţile şi nebăgându-şi în seamă lecţiile.

Deşi băiatul cel sălbatic nu părea să asculte, robotul cu faţa lucioasă rosti cu calm:

— Nu este eficient din partea mea să continuu să repar pagubele în urma ta. Sistemul meu de bunăvoinţă şi de recompense nu are niciun efect perceptibil…

Emise un semnal tăcut spre roboţii casnici. Aceştia înaintară rapid, fără zgomot, şi-l apucară pe Gilbertus, ţinându-l ferm, în ciuda faptului că se zbătea.

Erasmus continuă:

— Acum o să începem o metodă de supraveghere strictă şi de pedepse.

Se dădu la o parte, astfel încât roboţii să poată trece pe uşă.

— Duceţi-l în laboratoarele mele. O să vedem dacă-l putem face să se poarte cum trebuie.

După secole de disecţii şi de observaţii atente, implicând mii de oameni, Erasmus ştia exact cum să le provoace acestora din urmă durere, neplăcere şi teamă. Robotul devenise destul de priceput în tehnica de a proceda cu asprime, fără a produce stricăciuni permanent. Dacă era posibil, voia să evite să-l rănească sau poate să-l ucidă pe băiatul cel frustrant. Nu din compasiune. Băiatul era pentru el o provocare. Şi în plus, nu voia să fie nevoit să-şi admită eşecul…

Drogurile şi chirurgia pe creier erau nişte opţiuni, dar Erasmus presupunea că asemenea metode ar fi putut forţa limitele înţelegerii sale cu hipermintea care lansase provocarea. Deocamdată avea să le ţină în rezervă.

Încă zbătându-se şi sfidător, băiatul părea iritat dar nu înfrânt. Erasmus ştia cum să nu se dea bătut mai multă vreme decât pupilul său.

— Numai eu îţi văd potenţialul, Gilbertus Albans, şi am motive să nu renunţ la tine.

Păşiră pe coridoare către sălile de chirurgie şi laboratoarele întinse.

— O să mă doară pe mine mai mult decât pe tine. Dar aminteşte-ţi întotdeauna: o fac numai pentru binele tău!

Comentariile i se păreau ilogice lui Erasmus, dar exersa o nouă tehnică, imitând cuvintele pe care le spuneau părinţii umani odraslelor lor, înainte de a le administra pedepse. Când intrară în laboratoare şi băiatul agitat începu să arate o spaimă adevărată, robotul zise cu voce monotonă:

— De acum înainte, trebuie să acorzi mai multă atenţie lecţiilor tale.

Cu ajutorul minţii şi al simţurilor, fiinţa umană anticipează fărâme şi fragmente ale realităţii viitoare. În ciuda calculelor nesfârşite, maşinile nu reuşesc niciodată să se apropie de această realizare, sau măcar să înţeleagă cum merge.

TITANUL HECATE,
Jurnalele renegatei

Iblis Ginjo era prins în capcană, ca şi cum ar fi fost înghiţit de o gigantică balenă călătoare prin spaţiu. Toate sistemele navei se opriseră; reţelele de energie şi panourile de monitorizare zăceau întunecate, paralizate şi reci. Acum, el şi cu cei doi însoţitori erau captivi într-o grotă cufundată în beznă, adânc în interiorul misteriosului asteroid artificial.

Suntem condamnaţi.

Deşi juraseră să-l protejeze pe Marele Patriarh, cele două ajutoare ale sale din Jipol nu puteau face nimic. Floriscia Xico pălise, iar părul scurt, roşcat, i se adunase în şuviţe, ud de transpiraţie. Se uita la Marele Patriarh ca şi cum Iblis ar fi putut să comande pur şi simplu de la Dumnezeu un fulger care să-l distrugă pe acest agresor neobişnuit. Chiar şi neclintitul Yorek Thurr – cel care dusese până la capăt nenumărate misiuni periculoase pentru stăpânul lui şi dăduse în vileag cu măiestrie spionii maşinilor în toate zonele Ligii – arăta îngrozit.

Iblis nu îndrăznea să dea dovadă de slăbiciune. Ca să-şi distragă singur atenţia de la propriile-i temeri, se uită încruntat la ceilalţi şi zise.

— Jipolul a înfruntat oricâte primejdii fără să se clatine în credinţa în conducerea mea şi în cauza Jihadului declanşat de Serena Butler. Iar acum, un asteroid misterios vă transformă în nişte neghiobi speriaţi şi superstiţioşi?

Aşteptară în întuneric şi-n tăcere. Ce altceva era de făcut?

Complet pe neaşteptate, lumini stranii se aprinseră în afara navei, în grota din jurul lor, filtrate parcă prin lentile

de diamant. Caverna din asteroid reflecta fasciculele de lumină cu intensitatea unor mici sori răsfrângându-se pe suprafeţe lustruite.

Tânăra sergent din Jipol îşi acoperi ochii, în timp ce Yorek Thurr privi atent, cu o curiozitate fără jenă. Iblis, cel mai înalt dintre toţi, stătea în spatele celorlalţi şi se uita afară. Neguri vaporoase se învălătuceau în jurul sălii bine luminate.

— E ca şi cum asteroidul ar fi înghiţit o îmbucătură de rai…

În sfârşit, luminile sistemului se aprinseră în jurul trapei de ieşire iar o voce feminină, liniştitoare, vorbi prin difuzoarele navei capturate:

— Vino afară din aparatul tău, Iblis Ginjo. Vreau să-l cunosc pe de Patriarh în persoană. Nu fi timid – am trecut printr-o grămadă de necazuri ca să aranjez această mică reuniune.

Femeia sergent se uită la Iblis cu ochi la fel de rotunzi ca nişte licurigloburi, dar Thurr îl opri cu o privire aspră.

— Te voi însoţi, Mare Patriarh.

Încercând să arate curajos şi impunător, Iblis se răsti la Xico:

— Încetează să te mai porţi ca un copil speriat, sergent. Cu siguranţă că această… entitate nu doreşte să ne distrugă. Oricum, nu încă.

Chiar dacă restul sistemelor navei rămâneau inactive, trapa se deschise şi înăuntru pătrunse o adiere răcoroasă, cu iz metalic. Aerul din interiorul asteroidului părea steril şi închis, dar respirabil.

Deşi Iblis nu era convins că vreunul dintre ei avea să supravieţuiască acestei întâlniri, îşi luă totuşi un aer de bravadă. Dacă exista vreo cale de scăpare, urma să fie datorită capacităţii lui de convingere. Ca şi cum ar fi fost pe cale să se adreseze unui reprezentant al unei lumi importante a Ligii, îşi netezi părul cu o mână şi păşi afară, în sala sclipitoare, ca acoperită cu oglinzi. Yorek Thurr îl urmă, potrivindu-şi paşii după el. Floriscia Xico, nervoasă,

se repezi după ei, gata să-şi demonstreze sprijinul pentru conducătorul căruia îi jurase loialitate, în ciuda tremurului vizibil.

O dată ajuns afară, Iblis îşi puse mâinile în şolduri, trase de câteva ori aer în piept şi privi în jur, plin de interes. În cele din urma strigă:

— De ce ne-ai capturat?

Vorbele lui se reflectară de ziduri, iar ecourile se stinseră treptat, transformându-se în tăcere.

Auziră un foşnet şi un zăngănit. O siluetă de mărimea unui om ieşi dintr-o deschizătură aflată într-unui dintre pereţii acoperiţi cu oglinzi. Era o formă-maşină, dar una diferită de oricare alta pe care-o văzuse vreodată Iblis, în vremurile când era om de încredere şi supraveghetor de sclavi pe Pământ: o monstruozitate frumoasă şi totuşi înfricoşătoare, deplasându-se pe picioare segmentate, pline de graţie; un cap presărat cu filamente optice înălţat pe un gât sinuos, acoperit cu solzi sidefii, în timp ce plăci lungi, ascuţite, ieşeau din laturile corpului ca nişte aripi prismatice de fluture. Membrele anterioare ascuţite erau delicate şi curbate, semănând cu apendicele unei călugăriţe. Maşina îi aducea aminte de un dragon robotic, fioros dar agreabil din punct de vedere estetic.

Cymec.

Lângă el, Yorek Thurr rămase cu gura căscată de uimire. O asemenea reacţie din partea unui om de obicei calm şi imperturbabil îl surprinse pe Iblis.

Maşina-dragon îşi examină prizonierii, apoi înaintă iar, cu un clinchet. Era mult mai puţin intimidantă decât multe dintre corpurile-războinic monstruoase pe care le văzuse Iblis la alţi cymeci.

Floriscia Xico ţipă scurt şi-şi scoase arma de mână. Înainte de a apuca să tragă, cymecul-dragon ridică un membru din faţă, împodobit cu antene şi lentile. O undă abia vizibilă de energie creă o turbulenţă în aer, apoi o lovi pe neliniştita femeie-sergent din Jipol, doborând-o pe podeaua lustruită.

— Voi, *hrethgirii*, nu v-aţi schimbat niciun pic, zise vocea feminină, izvorând din păşitorul-dragon. Ei, hai, asta-i metodă de a face o primă impresie? Hai să ne începem discuţia fără violenţă, bine?

Făcu un salt înainte, sprintenă în configuraţia ei exotică, către locul unde Xico zăcea nemişcată.

— Ajax spunea mereu că femeile sunt predispuse la reacţii exagerate. Desigur, mi-a luat o veşnicie să înţeleg ce idiot era.

Întrebările care se adunaseră în mintea lui Iblis ţâşniră ca apa revărsându-se printr-o ecluză.

— De unde ştii cine sunt? Cine eşti tu? De ce ne-ai capturat nava? Ce vrei?

Ochii verzi, metalici, ai cymecului sclipiră.

— Am adunat informaţii ani de zile, iar Jihadul tău este cea mai grozavă distracţie pe care-am întâlnit-o de multă vreme. Un sport pentru spectatori, exact ca unul dintre vechile noastre meciuri de gladiatori din Epoca Titanilor. M-am bucurat totuşi când am scăpat de ele.

— Şi cine eşti? întrebă Iblis, încercând să aplice întreaga lui putere de convingere. Identifică-te!

Fiecare vibraţie făcea ca faţetele lucioase ale corpului de dragon să emită sclipiri de curcubeu, ca apa împroşcând nişte pietre.

— Din păcate, nu mă miră că povestea mea a alunecat în uitare în ultimul mileniu. Mă îndoiesc că Agamemnon a scris vreo biografie înflăcărată de-a mea, aşa cum a făcut cu ceilalţi douăzeci de titani. Lui Ajax probabil că nici nu i-a fost dor de mine.

— Eşti un titan?

Cymecul-dragon arunca lumină. Dăduse destule indicii, iar Iblis îşi petrecuse prima jumătate din viaţă lucrând pentru cymeci, fiind batjocorit şi sâcâit de titani. Ea vorbea ca şi cum ar fi trăit la fel de mult ca şi Agamemnon şi toţi ceilalţi. Dar Iblis îi cunoscuse pe toţi titanii supravieţuitori. N-avea niciun sens.

— Chiar nu poţi ghici?

Glasul cymecului suna aproape îmbufnat.

— Foarte bine… eu sunt Hecate.

— Hecate! exclamă Thurr. Asta… nu se poate!

Iblis era şi el uluit.

— Unul dintre primii tirani ai omenirii?

— O, nici pe departe primii. Au existat întotdeauna tirani ai omenirii.

Iblis cunoştea cu siguranţă istoria cymecilor originari, el însuşi fiind sâcâit de Ajax. Îşi amintea că Hecate fusese iubita lui Ajax cu o mie de ani în urmă, dar renunţase la poziţia ei printre titani şi plecase în necunoscut. N-o mai văzuse nimeni de multe secole.

— Ne consideri tiranii umanităţii? Sună atât de sumbru, când n-a fost nimic mai mult decât o indiscreţie de tinereţe. Eram nesăbuiţi şi impetuoşi, pe atunci. Dar numai până aici se poate ajunge, când introduci noi paradigme ale hedonismului.

Hecate scoase un sunet nostalgic.

— Dar s-au schimbat multe şi am avut timp din belşug să mă gândesc mai bine. M-am maturizat, s-ar putea spune. O mie de ani de cugetare au un asemenea efect…

Pretinzând că se simte în largul lui, ceea ce nu era adevărat, Iblis stătea lângă cymecul-dragon, având grijă să nu se apropie prea mult de proeminenţele asemănătoare unor aripi. Ea era aşezată mai sus decât el. Simţea ca şi cum i-ar fi putut exploda mintea din cauza tuturor posibilităţilor care se adunau ca norii de furtună în imaginaţia lui.

— Ai dreptate, Hecate. Poate că avem multe de vorbit…

Thurr nu-i mai aruncă o a doua privire paralizatei Xico, ca şi cum ea nu mai conta. Se uită spre Iblis cu ochii negri, cadaverici. Apoi se întoarse spre Hecate şi rosti:

— Ar trebui să ştim unde ai fost. Eşti aliată cu titanii? Sau cu Omnius?

Cymecul femeie pufni grosolan.

— Omnius nici măcar nu exista când am părăsit eu Vechiul Imperiu. Iar titanii – de ce m-aş întoarce la nătăraii

ăia? N-am nici cea mai mică intenţie să mai fac vreodată o asemenea greşeală.

— După cât se pare, ai urmărit totuşi evenimentele cu destul de multă atenţie, mormăi Thurr. Probabil că ştii multe despre lumile sincronizate…

Iblis încercă să rumege situaţia.

— Am auzit poveşti despre tine, Hecate, dar nu ştiu cât anume dintre ele reprezintă adevărul. De ce i-ai lăsat pe titani în urmă? Ce vrei acum?

Hecate îşi lăsă în jos forma dragon ca şi cum s-ar fi ghemuit la pământ ca să spună o poveste. Teama lui Iblis lăsase loc curiozităţii şi fascinaţiei.

— La început m-am alăturat lui Tlaloc şi rebelilor lui pentru că eram fascinată de ideea de putere şi de măreţie. Pe-atunci mă plictiseam şi eram uşor de impresionat. Când l-au recrutat pe Ajax pentru aplicarea constrângerilor militare, m-a luat cu el. Nu eram decât o jucărie, dar îl satisfăceam destul de bine. După ce titanii au cucerit imperiul, am aflat că-mi plăceau zorzoanele puterii: proprietăţi întinse, servitori devotaţi, haine elegante şi bijuterii sclipitoare. Era destul de plăcut, deşi, fireşte, superficial.

Iblis se strădui să potrivească această informaţie cu imaginea lui preconcepută despre singuratica femeie titan care se spălase pe mâini de cuceriri.

— Şi eu l-am… cunoscut pe Ajax.

Bărbatul ridică bărbia, nesigur dacă era înţelept să-i spună prea mult.

— Era un bătăuş.

— O, era mult mai mult decât un bătăuş. Era un ucigaş însetat de sânge, un asasin psihopat. Un ticălos absolut.

— Ai fost iubita lui, sublinie Iblis. Iar acum vrei să avem încredere în tine şi să-ţi acceptăm prietenia?

Ochii inexpresivi ai lui Thurr se îngustară, ca şi cum îi suspecta fiecare răspuns.

— Ce te-a atras de la început la un asemenea om? Era altfel, înainte să devină titan?

— O, a avut întotdeauna o violenţă teribilă în el, dar Ajax era în stare să-mi facă rost de comorile şi de darurile pe care le voiam. Mă făcea să mă simt specială, deşi la vremea aceea eram cam infatuată. Mai târziu, ascultând marile discursuri ale lui Tlaloc, am început să pricep mai bine sensul lucrurilor… dar nu eram cu adevărat atentă. Tlaloc era un mare vizionar, trebuie să înţelegi. Agamemnon, Juno şi Barbarossa erau cu toţii fermecaţi de ideea de cucerire. Aşa că m-am luat după ei. Nu mă interesa în mod deosebit să dobândesc gloria. Voiam doar podoabe de împărătească, cam la fel ca propria ta soţie, Iblis Ginjo…

El se foi stânjenit. Ea făcu o pauză. Capul ornamentat i se roti dintr-o parte în alta.

— Dar nu mai sunt aceeaşi. Departe de asta…

Lângă ei, tânăra sergent din Jipol începu să se mişte, însă nici Iblis Ginjo, nici Yorek Thurr nu-i acordară nici cea mai mică atenţie.

— Până la urmă, mi-am dat seama că nimic din ceea ce-mi dorisem nu avea valoare. Poate că m-am maturizat târziu, dar în sfârşit am priceput cum stăteau lucrurile.

Râsul ei uşor suna ca şi cum s-ar fi felicitat singură.

— Dac-aş fi avut asemenea sentimente mai devreme, poate că Epoca Titanilor ar fi fost altfel. După transformarea mea în cymec, m-am săturat de podoabe sclipitoare. Nimicurile drăgălaşe pur şi simplu nu arată la fel prin filamente optice şi senzori cu spectru total. Am ajuns să preţuiesc alte lucruri, din moment ce aveam tot timpul pe care şi-l putea imagina o fiinţă umană.

— Un cymec iluminat, murmură Yorek Thurr, ca şi cum ar fi găsit conceptul de neînţeles.

— E atât de diferit de un cogitor? Îmi aduc aminte când am împlinit un secol. O sută de ani! Asta încă sună pentru mine ca o vârstă extrem de înaintată, deşi acum am trăit cam de zece ori pe-atât. Dar în interiorul corpului meu de cymec, mă simţeam la fel de tânără şi de plină de energie ca întotdeauna. Am ales să mă dezvolt, studiind filosofia şi

literatura, contemplând binele pe care-l pot realiza oamenii. Desigur, Vechiul Imperiu era o piedică pentru potenţialul rasei umane. O pierdere de timp anostă, un ceas pe cale să se oprească. Aproape că a strivit spiritul uman individual şi imboldul creator. Însă, ca cymec, am început să mă întreb care era sensul în a avea nemurirea doar de dragul nemuririi? Devine îngrozitor de plictisitor doar să *exişti* vreme de secole. În faţa mea, viitorul arăta mohorât şi inform…

Roti turela capului pe gâtul sinuos, ca pentru a studia propriile ei reflexii în oglinzile faţetate de pe perete.

— M-am îndepărtat treptat de Ajax… În corpurile de cymec n-aveam nevoie de compania fizică a celuilalt. Iar el era – hai să recunoaştem – de-a dreptul idiot. Trebuie să fi fost proastă sau oarbă, dacă n-am văzut mai devreme. Eu m-am schimbat şi m-am maturizat, dar Ajax n-a depăşit niciodată nivelul unui bătăuş. Am ajuns să-mi dau seama că n-o s-o facă niciodată. Cu mai multă putere şi mai puţine inhibiţii, înclinaţia lui spre vărsarea de sânge a devenit insuportabilă. Măcelul acela înfiorător de pe Walgis, în timpul Primei Revolte a Hrethgirilor a fost ultima picătură… aşa că l-am părăsit. I-am părăsit pe toţi. La urma urmei, n-aveam nevoie de ei. Le-am spus tuturor titanilor ce să facă cu stăpânirea lor. Discret, îmi construisem deja o navă, ca şi corpuri alternative care să găzduiască recipientul meu de păstrare. Aveam intenţia să plec într-o mare călătorie de descoperiri prin tot universul. Un turist galactic, având la dispoziţie tot timpul pe care şi l-ar putea dori cineva. N-aş zice că ceilalţi titani s-au întristat să mă vadă plecând.

Hecate se opri, cu membrele lucitoare de metal tresărind.

— Apoi, cu mai puţin de doi ani după aceea, Omnius a preluat puterea…

Thurr întrebă pe un ton sec:

— Şi ai stat deoparte o mie de ani? De asta niciunul dintre cymeci nu mai ştie nimic despre tine?

— Sunt sigură că au încercat să uite. Dar m-am întors

acum jumătate de secol şi am adunat informaţii. Mi-am băgat nasul, ai putea pune. Am văzut ce-a făcut Omnius. E un… alt fel de harababură, decât cel creat de titani.

— Foarte puţini dintre primii douăzeci au mai rămas, zise Iblis cu prudenţă. Ştii că… până şi Ajax a murit?

— O, ştiu.

Hecate avea un ton frivol.

— Şi mai ştiu că tu l-ai omorât!!!

Iblis simţi o strângere îngheţată în inimă. Nu-i putea răspunde, ştiind că orice scuză ar suna ca o slăbiciune, şi nu îndrăznea să spună o minciună.

Ea râse, un sunet artificial pornit din dispozitivele mecanice.

— Nu te nelinişti – ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta. Poate că multe dintre victimele potenţiale ale lui Ajax o vor face într-o zi. Sincer, sunt surprinsă că a rezistat atâta timp. În toţi aceşti ani de domnie, n-a învăţat niciodată nimic. E chiar patetic că un singur om poate irosi atâtea ocazii!

Ridică două membre segmentate din faţă.

— Întrebarea este: *tu* o să pierzi această ocazie?

Iblis înghiţi cu greutate.

— Ce vrei de la mine, Hecate? Ce ocazie?

— Ştiu totul despre Jihadul vostru, şi ştiu cine eşti, Iblis Ginjo. Sau ar trebui să fiu protocolară şi să-ţi spun Mare Patriarh? Interesant titlu – l-ai inventat singur? De asta te-am căutat. Cred că putem realiza multe împreună…

Iblis simţi că-i creşte inima de emoţie, dar n-o arătă.

— Ai vreun plan sau o viziune mai cuprinzătoare? Sau eşti doar plictisită?

— N-am voie să am propriile mele motive? Poate că am nutrit mocnit sentimente potrivnice titanilor în toţi aceşti ani, iar acum m-am întors. Jihadul ar putea fi şansa mea de a intra în luptă.

Zgârie podeaua lustruită cu un braţ metalic.

— Are vreo importanţă, atâta vreme cât te ajut să obţii victoria?

Iblis se uită spre Thurr. Niciunul dintre ei nu putea aduce

argumente împotriva raţionamentului cymecului. La picioarele lor, Xico îşi mai reveni puţin, clipind ca să-şi alunge dezorientarea.

— Gândeşte-te! În timp ce bieţii mei colegi titani sunt siliţi cu toţii să-l slujească pe Omnius, eu am rămas liberă şi independentă. O dată ce Agamemnon află că m-am hotărât să ajut nişte simpli *hrethgiri,* creierul o să-i fiarbă în propriul electrofluid! Dar m-au cuprins puţin remuşcările. Acum, că oamenii s-au hotărât în sfârşit să contraatace cu toată puterea, vreau să intru în horă…

Iblis îşi ţinu respiraţia, invadat de posibilităţi neaşteptate. Ce aliat remarcabil ar fi putut fi acest cymec-dragon!

— A avea unul dintre titanii originari alături în Jihadul noştri ar fi un avantaj incredibil pentru noi, Hecate. Eu nu ţi-aş refuza ajutorul. Ai putea fi o… armă secretă.

— Armă secretă!

Hecate scoase un chicotit.

— Îmi place asta.

Dar latura politică a minţii lui înţelegea că un asemenea camarad de arme senzaţional putea provoca o zarvă teribilă printre elementele superstiţioase ale gloatei, având în vedere fervoarea luptătorilor Jihadului şi ura lor împotriva maşinilor gânditoare în orice formă. Parlamentul Ligii şi consiliul Jihadului s-ar fi certat cu furie zile întregi, irosind această ocazie remarcabilă.

Cu fiecare zi, protestele de neînţeles împotriva Jihadului deveneau tot mai înverşunate, oamenii fiind obosiţi de lupte şi dorind orice fel de pace magică. Ce-ar fi făcut dacă ar mai fi aflat şi despre Hecate?

Dar femeia-titan renegată părea oarecum frivolă şi nestatornică. Ar fi putut deveni nerăbdătoare cu oamenii dezorganizaţi şi şi-ar fi putut retrage sprijinul.

— Deocamdată, ar fi mai bine dacă am păstra secretă relaţia noastră, vorbi Yorek Thurr, ca şi cum ar fi citit gândurile Marelui Patriarh. În acest fel, n-am avea nevoie să ne lăsăm prinşi în gâlceava şi politica Ligii.

— Ah, sunteţi nişte oameni atât de practici… Aveţi o

sarcină concretă pentru mine? Abia aştept să încep.

— Da!

Ochii lui Iblis străluceau.

— Ne poţi ajuta să transformăm o cauză pierdută într-o victorie.

Îi explică la ce se gândea.

Războiul scoate la iveală ce e mai rău î*n natura umană, dar şi ce e mai bun*.

MAESTRUL SPADASIN JAV BARRI

În timp ce flota primeroului Harkonnen se pregătea să înfrunte navele de război ale maşinilor, deasupra planetei Ix, Jool Noret şi o mică trupă de comando ducea o bătălie înverşunată în peşterile care perforau scoarţa planetei.

Primero le dăduse ordinele înainte ca ei să se îmbarce într-o navetă-ghiulea şi să plonjeze către suprafaţa fortificatei lumi sincronizate.

— Cinci echipe separate vor încerca să-şi croiască drum prin luptă pe tunelurile de sub conexiunea centrală de computere a lui Omnius-Ix. Fiecare echipă va duce un focos compact, distrugător de oraşe. Treaba voastră este să le transportaţi în fortăreaţa lui Omnius. Cu puţin noroc, măcar una dintre echipe va atinge obiectivul.

— Armele atomice nu vor provoca un număr extrem de mare de victime? întrebă Jool Noret.

— Ba da, recunoscu primero-ul. Dar Omnius încearcă să extermine toţi oamenii din catacombele de pe Ix. Această bombă distrugătoare de oraşe este proiectată să genereze un impuls intens şi localizat de vaporizare care să nimicească creierele pe bază de gelcircuite. Este o armă tactică, aşa încât numărul de răniţi va fi unul minim, iar stricăciunile provocate instalaţiilor industriale ixiene vor fi restrânse.

Părea pe cale să cedeze nervos, dar îşi ascunse privirea disperată.

— E tot ce putem face. Din cauza nevoii de precizie, va trebui să trimitem înăuntru câteva echipe, ca să fim siguri că dispozitivul este dus exact la ţintă. Asta nu va fi o sarcină uşoară!

Părea să fie o misiune sinucigaşă, cu şanse copleşitoare împotriva succesului. Jool Noret fusese primul care se oferise voluntar…

Urmându-i în luptă pe soldaţii în uniformă ai Jihadului, Norel îşi aruncă ultima grenadă cu impuls de bruiaj. Aceasta zăngăni când se rostogoli pe panta uşoară către un detaşament de roboţi asasini ce se năpusteau cu un zgomot asurzitor asupra lor. Grenada detonă cu un impuls Holtzman distrugător, care transformă roboţii luptători în carcase nemişcate din care ieşeau scântei, exact ca din nişte statui de fier vechi.

Dar tunelurile cotite şi pereţii groşi de piatră făceau ca efectul fiecărei grenade de bruiaj să se risipească prea repede. Şi alţi ucigaşi robotici continuau să vină.

Fără pauză sau întrebări, Noret trecu mai departe cu forţa, ducându-şi mulţimea de arme şi spada pulsatilă a tatălui său. Grenadele păreau calea unui laş către victorie, şi prefera să-şi înfrângă duşmanii unul câte unul, în luptă corp la corp.

Numai dacă n-ar fi fost atât de mulţi…

Deşi era doar un mercenar tânăr şi nu comanda detaşamentul de comando, Noret conduse totuşi atacul, ocolind carcasele împrăştiate ale roboţilor scoşi din funcţiune. Pereţii peşterii încă vibrau datorită ecourilor ultimului impuls de bruiaj. În spatele lui, alţi soldaţi ai Jihadului se opriră să lovească roboţii de luptă neutralizaţi cu pumnii şi cu picioarele, dar Noret, nerăbdător, îi îndemnă să înainteze.

— Cheltuiţi-vă energia pe adversarii adevăraţi care trebuie ucişi, nu pe cei care au fost deja învinşi!

Potrivit schemelor primite de la supravieţuitorii ixieni, aceste catacombe treceau pe sub uzinele principale ale maşinilor şi pe sub centrul reţelei de computere. Omul de contact al detaşamentului, sfrijit şi cu înfăţişare chinuită, un ixian pe nume Handon, îşi pierduse tovarăşii, soţia şi copiii în timpul recentei băi de sânge declanşate de titanul Xerxes.

Nefericitul om le dădu amănunte înfiorătoare, apoi îi conduse prin culoarele strâmte. Dacă mercenarii plini de hotărâre îşi puteau planta mica lor armă atomică în

complexul fortificat central care adăpostea gelsfera principală a hiperminţii, ar fi putut elibera planeta Ix o dată pentru totdeauna.

Hainele lui Handon erau zdrenţuite, braţele şi pieptul scheletice, părul lung şi neîngrijit. Dar pe chipul refugiatului rămânea înscris devotamentul.

— Pe aici. Aproape că am ajuns.

Trăise în subteran vreme de şase luni, ocolind roboţii asasini, distrugând de unul singur treizeci şi unu dintre ei.

— Nu-i nevoie să spun, surâdea el crunt, că sunt un om căutat…

Mai departe de-a lungul tunelurilor, roboţii asasini luaseră ostatici umani; luptătorii de comando le puteau auzi ţipetele. Dar în loc să-şi folosească victimele care se zvârcoleau pe post de monedă de schimb, maşinile se mulţumeau să le dezmembreze, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca mercenarii să dea înapoi, cuprinşi de teroare. Handon gemea la auzul măcelului.

În timp ce trupele umane se apropiau în grabă de ei, roboţii ridicară braţele-arme fulgerând cu flăcări de mare intensitate şi gata să lanseze explozive.

— Pregătiţi-vă să rupeţi rândurile, strigă ofiţerul Jihadului. Porniţi din nou scuturile!

Handon se ghemui în spatele a cinci mercenari de pe Ginaz, care îşi porniră temporar scuturile corporale şi formară o barieră impenetrabilă pe coridor. Din moment ce scuturile se dovedeau nesigure dacă erau folosite pentru perioade mai îndelungate, mercenarii erau siliţi să le întrerupă de câte ori nu se aşteptau să înfrunte un foc direct.

Roboţii asasini lansau salvă după salvă de explozive. Exploziile violente fisurară pereţii şi făcură tavanul să se cutremure. Sfărâmăturile căzură ca o ploaie, dar scuturile personale respinseră izbitura exploziei.

— Linia din faţă – jos!

După ce roboţii îşi epuizară prima salvă de proiectile, soldaţii cu scuturi se feriră din drum. Noret îşi forţă trecerea

pe lângă ei, strigând. Mânuind un lansator greu, trase în şirurile de soldaţi mecanici. Tavanul tunelului se crăpă şi pietre mari se prăbuşiră. Bărbatul nu se feri, nu se proteja cu scutul – continuă doar detunăturile. Noret distruse toţi roboţii de pe coridor. De nezdruncinat, căută cu privirea şi alţi inamici, apoi îi făcu semn lui Handon.

— Înainte, repede! Du-ne la ţintă!

Primele rânduri de mercenari alergau în spatele lui Noret şi al călăuzei. Toţi soldaţii din trupa de comando fură siliţi să-şi pună în funcţiune scuturile pentru a se proteja împotriva căderii de pietre. La doar câteva clipe după ce fugiră prin pasaj, tavanul se prăbuşi în urma lor. Pereţii căzură, iar nori de pulbere de piatră ţâşniră ca un sânge fumuriu.

Unii întoarseră capul înspăimântaţi către pasajul blocat, dar Noret strigă la ei:

— Oricum n-am fi scăpat pe drumul ăsta, iar acum va împiedica orice robot să ne urmărească…

— Veniţi! Înainte, sus!

Handon părea neliniştit şi îngrozit.

— Citadela lui Omnius e deasupra noastră!

În spatele lor, geniştii specialişti în focoase trăgeau un cilindru care adăpostea un exploziv atomic, mic după standardele planetare, dar potrivit pentru a vaporiza o mare porţiune din oraşul pe care-l construise Omnius.

Primero Harkonnen conducea chiar acum în spaţiu bătălia navelor înarmate, dar o luptă la fel de importantă trebuia să fie câştigată aici jos. Dacă reuşea, Jool Noret îl putea ucide pe *Omnius.*

Handon arătă spre roca topită, sticloasă, unde nişte scări de metal indicau locul unde se afla un puţ vertical tăiat prin tavan.

— Grăbiţi-vă, să nu pierdem şansa asta!

Se căţără pe treptele de metal înaintea celorlalţi.

— Asta va fi încununarea planurilor mele de a răzbuna masacrul pe care l-am suferit.

Din când în când, refugiatul se uita în jos, iar ochii lui

umbriţi aruncau fulgere. Jool Noret urca după el, dintr-o dată bănuitor, dar tânărul mercenar era întotdeauna precaut şi în gardă. Automatul *sensei* Chirox îl învăţase să nu presupună niciodată că se află în siguranţă.

Intrară în domul blindat al nucleului computerelor, pavilionul cel mai sigur care adăpostea hipermintea. Mecanisme, ţevi, conducte şi cilindri de răcire transformau pereţii şi tavanul într-o oroare industrială. Dedesubt, supravieţuitorii detaşamentului de luptă al lui Noret urcau gâfâind, trăgând focosul nuclear greu. În sfârşit, cilindrul fu aşezat pe podeaua placată cu metal din interiorul criptei reţelei. Epuizaţi, îşi decuplară scuturile corporale supraîncălzite, ca să poată trece la treabă.

Jool Noret se uită în jur, aşteptându-se să vadă apărători robotici înăuntrul inimii vulnerabile a lui Omnius. Era pregătit să-i omoare pe toţi, în acelaşi fel în care câştigase o mie de lupte de antrenament împotriva lui Chirox. Impulsuri electrice sonore vibrau prin maşinării. În mijlocul camerei, un piedestal luminos adăpostea gelsfera care conţinea mintea computerului.

Însă nu detectă nicio santinelă înarmată, nicio maşină ucigaşă. Ceva nu era în regulă în legătură cu asta.

Noret se ghemui prudent. Îşi păstră scutul personal activat, chiar dacă pâlpâia nesigur.

Geniştii de campanie îngenuncheară şi întredeschiseră cutia focosului. Unul dintre oameni deschise o linie de comunicaţii, transmiţând date navelor de război de pe orbită ale Jihadului.

— Primero Harkonnen, grupa numărul trei este pe poziţie. Trimiteţi imediat naveta de recuperare. S-ar putea să dispunem doar de câteva minute…

— E pe drum spre voi, răspunse un ofiţer din nava amiral. Aţi ajuns mai devreme decât era de aşteptat.

— Am fost bine călăuziţi de Handon, răspunse Noret.

— Ce-aţi auzit despre celelalte echipe? întrebă o femeie din grupul geniştilor care se ocupau de focos, în timp ce lucrau la configurarea declanşatorului nuclear.

— Toate contactele pierdute, răspunse nava de luptă. Sunteţi singurii rămaşi. Nu eram siguri că va ajunge cineva până acolo.

— O să ajungem, zise Noret cu un mârâit slab, abia tresărind la gândul tuturor celorlalţi mercenari căzuţi. Dar numai din partea războinicilor de pe Ginaz se putea aştepta să îndeplinească misiuni ca aceasta…

— Acum o să aruncăm aceste maşini în aer, în cinci iaduri diferite.

Dintr-o dată, ca şi cum hipermintea ar fi tras cu urechea, ţevile încâlcite şi componentele luminoase din pereţii citadelei începură să se mişte, întinzându-se în faţă cu pocnete uşoare. Un arsenal mascat se fixă în locurile stabilite: arme de foc, lansatoare de proiectil şi alte arme ameninţătoare.

— Aveţi grijă!

Noret îl apucă pe Handon, trăgându-l la adăpostul scutului său personal.

Însă ceilalţi nu reacţionară destul de iute. O ploaie de aşchii ascuţite şi de gloanţe arzătoare îi împroşcă, sfârtecându-i pe soldaţi şi transformându-i în carne însângerată sub ochii lui Noret.

— Lasă-mă să mă duc!

Handon se zbătea şi urla.

— Să te las să pleci? Eu te protejez! De ce ce-ai…

Handon îi dădu o lovitură puternică cu piciorul, încercă să se elibereze.

— Omnius! Apără-mă!

Înfuriat, Noret izbi picioarele lui Handon cu butoiaşul armei, auzind un trosnet de oase satisfăcător, înainte de ţipătul de durere al bărbatului. Noret îl trase înapoi la adăpostul scutului, în timp ce armele ascunse ale maşinilor continuau să tragă asupra trupei de comando deja înfrânte.

— Mi-ai rupt picioarele!

— Te-aş fi putut omorî pe loc, aşa că socoteşte-te norocos…

Sub ploaia de proiectile, cadavrele unora dintre luptătorii

Jihadului tresăreau.
— Pentru moment.
Proiectilele ascuţite izbeau scutul personal al lui Noret. Bariera Holtzman le oprea cu uşurinţă, deşi sistemul i se părea periculos de cald. În timp ce salva de focuri continua, el îşi dorea să riposteze cu propriile lui arme, dar nu putea trage prin scut. Şi nici nu voia să-l lase să scape pe trădătorul Handon. Proiectilele continuau să ricoşeze ineficient de barieră. Se simţea în pericol şi nu putea ataca şi el.
Noret stătea în încăperea fără obstacole, răcnind blesteme la adresa hiperminţii. Se uită cu disperare la rămăşiţele lipsite de viaţă şi desfigurate ale echipei sale, nimicită în câteva clipe. În timp ce refugiatul Handon încă se zvârcolea în strânsoarea lui de fier, Noret observă focosul atomic zăcând singur lângă trupurile sfâşiate ale celor doi genişti. O navetă de salvare cobora în viteză prin atmosferă, evitând bătălia în desfăşurare pe care o ducea acolo primero i Harkonnen. Noret ar fi trebuit să le spună să nu se mai ostenească.
Handon îi condusese pe bravii luptători într-o capcană!
Încă sub protecţia scutului, Noret îşi încolăci braţul în jurul gâtului slab al bărbatului.
— Luptăm pentru libertatea oamenilor. De ce-ai vrut să arunci totul la gunoi?
Bărbatul cel costeliv se zbătu, dar rana de la picioare îi storcea puterile.
— Cunosc trei metode de a-ţi spinteca gâtul cu unghia, spuse Noret lângă urechea omului. Şi două tehnici în care folosesc doar îl dinţii. Să te omor acum, sau ai prefera să-mi explici cum te poate recompensa Omnius destul pentru a plăti cu viaţa camarazilor tăi, a partenerei alese de tine, a tuturor celor pe care-i iubeşti?
Handon rânji.
— Iubirea este o emoţie pentru *hrethgirii* slabi. O dată ce îl voi fi ajutat pe Omnius să pună capăt acestei insurecţii, o să mă facă neocymec. O să trăiesc secole…

— N-o să supravieţuieşti următoarelor câteva minute.

Noret îşi verifică cronometrul, ştiind că trebuie să-şi programeze mişcările cu grijă. Naveta de salvare avea să sosească în curând. O preocupare la fel de importantă era că nu ştia câtă vreme îşi putea păstra scutul personal în funcţiune, înainte de a se supraîncălzi. Trebuia să se mişte repede.

Vocea lui Omnius tună prin încăpere:

— Vei eşua. Nu există nicio şansă de succes!

— Recalculează şansele.

Noret îl târî pe trădător spre focos. Înainte de această misiune, el şi cu echipa lui fuseseră instruiţi să folosească vechile arme atomice luate din depozitul de pe Zanbar. Acesta era un simplu dispozitiv de campanie, cu o rază de distrugere de un kilometru.

Absolut suficient.

Omnius continua să-şi tragă proiectilele mortale către ţinta sa centrală, rămasă acum singură. Noret simţea scutul solicitat devenind tot mai fierbinte şi începu să se îngrijoreze. Iar Handon îl ţinea ocupat, irosindu-i timpul…

Noret se aplecă şi rupse un cablu flexor bine întins, de la rucsacul cu unelte al unuia dintre însoţitorii săi masacraţi. În grabă, trase mâinile lui Handon la spate, strângând cablul tăios în jurul coatelor acestuia şi înfăşurându-i-l încrucişat până la încheieturi. Apoi întinse mâna încet prin câmpul protector, luă generatorul de scut al unui camarad căzut şi-l prinse lângă al lui. Porni noul scul şi văzu că rezista, întărind propriul lui dispozitiv supraîncălzit.

— Asta ar trebui să-mi dea tot timpul de care am nevoie – mai mult decât ţi-a rămas ţie de trăit.

Îl împinse pe agitatul Handon de lângă el.

— Uite, dacă eşti atât de loial, poate că Omnius n-o să te omoare. Deşi mă îndoiesc că până şi o hiperminte poate calcula traiectoria fiecăruia dintre proiectilele astea când loveşte peretele neregulat şi ricoşează din nou.

Bărbatul legat se prăbuşi pe picioarele rupte şi se târî în spaţiul neprotejat.

— Opreşte focul, Omnius! Fii atent! O să mă nimereşti pe mine!

În timp ce aştepta un răspuns, scâncea de durere.

Rafala de proiectile se domoli, dar unul dintre gloanţele ricoşate lovi umărul stâng al lui Handon cu zgomotul unei pietre intrând în noroi umed. Omul se văită şi se rostogoli, dar cu mâinile legate nu putea ajunge la rana sângerândă.

Noret se aplecă deasupra focosului şi completă secvenţa de iniţiere a detonării. Reglă numărătoarea inversă pentru opt minute şi blocă panoul de control. Nu mai exista nicio posibilitate de a opri explozia.

Spera ca naveta de salvare să ajungă la timp, dar această grijă era secundară atâta vreme cât îşi îndeplinea misiunea. El putea fi înlocuit.

Într-o ultimă răbufnire răzbunătoare, folosi un alt cablu flexor pentru a-l lega strâns pe Handon de focosul greu. Împingând faţa omului îngrozit lângă ceas, de unde să poată vedea secundele care-i mai rămâneau din viaţă scurgându-se ticăind, Noret spuse:

— Urmăreşte asta în locul meu, bine?

Aruncând un exploziv de buzunar către una dintre trapele mici din cripta protejată a hiperminţii, o deschise aruncând-o în aer, apoi o luă la fugă pe coridoare, sperând că planurile pe care le memorase erau corecte.

Scutul personal de rezervă pâlpâi şi în cele din urmă se stinse. Fierbinte şi nefolositor.

Chiar acum, Omnius îşi aduna roboţii apărători, dar Noret nu avea timp să se bată cu ei. Numărătoarea inversă curgea, secundă cu secundă. Ar fi putut anunţa naveta de salvare să nu se apropie, iar el să rămână în schimb aici până la ultima suflare, distrugând creaturile hiperminţii computer. Numai prin acţiunile sale, Jool Noret anihilase încarnarea ixiană a lui Omnius – dar era oare de-ajuns pentru a-şi respecta jurământul personal?

Prea târziu acum pentru asemenea consideraţii. Aparatul care trebuia să-l recupereze era deja pe drum. Gândul la aceşti curajoşi soldaţi ai Jihadului riscându-şi viaţa ca să-l

ducă înapoi – oameni care-ar fi putut să lupte în continuare împotriva lui Omnius – îl sili să facă tot ce-i stătea în putinţă. Cu capul între umeri, Noret se năpusti înainte, împingând ca un tăvălug şi răsturnând automatele de luptă care încercau să-i blocheze ieşirea.

Alergând din ce în ce mai repede, scoase un strigăt, sări şi izbi cu picioarele cu destulă putere pentru a smulge de pe umeri capul unui robot. Îşi aminti fiecare clipă a antrenamentului cu suprasolicitatul automat *sensei* Chirox, iar acum profită de ocazie pentru a folosi toate trucurile pe care le învăţase. Sufletul mercenarului căzut Jav Barri părea să-l umple, transmutându-i sângele în adrenalină pură.

Ar fi putut distruge zeci de alţi roboţi în minutele rămase, în schimb Noret preferă să fugă, luând-o de-a dreptul către deschiderea de la capătul unui tunel. Ţâşni afară, în aerul ixian răcoros de la suprafaţă, orbit de lumina ceţoasă. Nu se uită la cronometru să vadă câte secunde trecuseră. Deasupra capului, cerul licărea de fulgere colorate, ca o stranie furtună electrică, dar nu văzu niciun nor cenuşiu – numai o bătălie spaţială aprigă, mult deasupra.

Semnalul său locator trimitea impulsuri tăcute pe toate frecvenţele electromagnetice; Noret nu-l putea auzi, dar maşinile erau probabil capabile să-l detecteze la fel de limpede ca pe un clopoţel. La fel şi naveta de salvare.

Îi văzu silueta argintie coborând ca o pasăre de pradă în mijlocul luptei. Noret ieşi într-o piaţă deschisă, alergând dintre magaziile industriale şi fabricile fumegânde. Deşi era vizibil din toate părţile, flutură mâinile ca să atragă atenţia pilotului. Dinspre construcţiile maşinilor din apropiere, începură să mărşăluiască spre el roboţi de luptă, întăriri scurgându-se prin porţile cu arcade. Puteau deschide focul asupra lui sau îl puteau înconjura şi copleşi, sfâşiindu-l în bucăţi – încet şi eficient, cu o forţă inumană.

Aparatul singuratic de salvare coborî cu motoarele urlând. Trapa navetei era deja deschisă când el porni în goană într-acolo. Doi soldaţi ai Jihadului îi făcură semn cu mâna să se grăbească. Noret se aruncă înăuntru, înainte

măcar ca naveta să aterizeze, şi le striga să decoleze imediat.

— Daţi-i drumul! Nu mai e mult!

— Numai unul? întrebă unul dintre oamenii de lângă rampa. Unde-i restul echipei?

Pilotul nu voia încă să plece.

— Nu mai sunt alţii.

Noret întinse o mână şi-i lăsă pe ei să-l tragă de pe platformă.

— Focosul e pus la locul lui şi armat. Omnius s-ar putea să aibă roboţi care să încerce să-l dezamorseze, dar n-or să reuşească… nu la timp.

În sfârşit se uită la cronometru.

— Două minute până la detonare! Pleacă acum!

Alarmat, echipajul de salvare îl trase de pe platformă şi închise trapa ermetic, strigând tot timpul către pilot să decoleze. Acceleraţia îl trânti pe toţi pe punte, în timp ce naveta se ridică vuind pe cerul ixian.

Jool Noret scoase un oftat de uşurare şi se rezemă de un perete despărţitor. Îşi apără ochii, uitându-se pe hublouri în momentul în care o novă orbitoare explodă într-o sferă luminoasă dezintegratoare, smulgând din temelii o porţiune mare din oraş. Avea să lase doar un crater sticlos, radioactiv, şi un Omnius distrus.

Deşi urmau să îndure vremuri aspre şi o recuperare îndelungată, oamenii de pe Ix erau acum liberi de hipermintea computer.

Armata Jihadului trebuia să ducă însă lucrurile până la capăt şi să menţină un control protector asupra acestei lumi nou-cucerite. Deocamdată, cu un surâs crunt, Noret, epuizat, îşi îngădui să înceapă să se relaxeze. El îşi făcuse partea din treabă. Acum, navele de luptă ale Jihadului trebuiau să înfrângă flota maşinilor de pe orbită.

Dăduse o lovitură semnificativă, deşi nu suficientă pentru a îndeplini promisiunea pe care o făcuse, aceea de a lupta şi pentru el, şi pentru tatăl lui, de a umple rana deschisă din inima lui.

Jool Noret supravieţuise, doar pentru a dezlănţui şi mai mult prăpăd.

Spiritul războinicului căzut Jav Barri se mişca prin intermediul lui, iar Noret dovedise că era demn să fie un mercenar de pe Ginaz. Tatăl lui şi automatul sensei Chirox ar fi fost mândri.

Dar era numai începutul…

Paraziţii dau naştere la paraziţi.

OMNIUS,
Fişiere de date ale Jihadului

Când Ix se cutremură sub explozia nucleară care-l distruse pe Omnius, primero Xavier Harkonnen văzu în asta o ocazie de a scăpa nevătămat împreună cu flota Jihadului. Pe care o respinse. Maşinile gânditoare şi-ar fi recuperat imediat baza industrială, iar întreaga ofensivă ixiană n-ar fi servit la nimic.

Navele rămaseră pe orbită geostaţionară deasupra strălucirii tot mai slabe a armelor atomice distrugătoare de oraşe. Din kindjalele-cercetaş rapide, primea frecvent informaţii noi despre diviziile militare ale roboţilor care se adunau pentru a riposta la atacul de la sol, în timp ce rebelii localnici începeau să se unească, ieşind din catacombele subterane.

Xavier sperase că distrugerea hiperminţii locale avea să dezorienteze complet maşinile gânditoare. Din nefericire, roboţii luptători aveau destulă autonomie pentru a se năpusti asupra duşmanilor lor, chiar şi fără supravegherea lui Omnius. Navele de război împrăştiate ale maşinilor gânditoare începură să se regrupeze. Potrivit transmisiilor interceptate, erau acum comandate de un cymec. Unul dintre titanii originari.

Foarte rău.

Îşi aduse aminte de primele bătălii de pe Bela Tegeuse, când armata Jihadului se retrăsese în siguranţă, sperând că provocasem destule pagube pentru a proclama victoria… doar pentru a afla mai târziu că dăduseră înapoi prea curând şi pierduseră fiecare centimetru de teren pe care-l câştigaseră.

Ce păcat ar fi fost dacă victoria de pe Ix ar fi fost irosită în acelaşi fel. Armata Jihadului avea nevoie de fabricile şi de resursele de pe această planetă.

— Rămâneţi pe loc, îi spuse echipajului de pe punte, iar

comanda fu transmisă restului flotei.

În timp ce urmărea un flux continuu de nave de salvare ducându-se şi întorcându-se între flota lui şi suprafaţa ixiană, primero Harkonnen îşi dădu seama că intra în criză de timp. Trebuia să lupte sau să fugă.

Pe ecranele de protecţie văzu trupele inamice zburând ca nişte viespi furioase către navele copleşite numeric şi ca armament ale Jihadului. Ca militar antrenat să stabilească şansele de succes şi să treacă la acţiuni decisive, opţiunea evidentă pentru Xavier era aceea de a-şi reduce pierderile. Forţele Jihadului de aici nu puteau cu niciun chip să ţină piept puterii pe care o aliniase Omnius împotriva lui.

Avea doar câteva clipe pentru a decide. Luptă sau fugi.

Chipul Serenei îi trecu fulgerător prin minte, şi se gândi la copilul lor asasinat. Împotriva unui adversar atât de brutal, nu existau opţiuni. Întârzierile nu duceau decât la şi mai multe morţi. Dacă nu aici, atunci în altă parte. Trupele lui Omnius trebuiau oprite indiferent unde se aflau.

— Victorie sau nimic, murmură destul de tare pentru ca echipajul său de pe punte să audă. N-o să plecăm până când Ix nu este în afara oricărui pericol. Până când oamenii nu sunt liberi.

*

Cu acces total la instalaţiile de pe Ix, titanul Xerxes avea mai multe nave de război şi putere de foc sub comanda lui decât sâcâitoarea flotă a *hrethgirilor*, dar se hotărî să nu atace. Nu încă. Roiul de nave al maşinilor încetini, se mută pe poziţii noi, mai aproape de inamic. Voia să continue să-şi concentreze forţele până când obţinea un avantaj copleşitor, destul pentru a da o lovitură zdrobitoare. Xerxes avea să transforme această sfidătoare armată a Jihadului în praf şi pulbere, în felul în care strivise deseori insectele umane supărătoare sub picioarele de metal.

Şi ar fi dorit ca Agamemnon să fie aici să vadă asta.

Xerxes nu-şi imaginase niciodată prea mult respect în calitate de comandant militar, nu supraveghease niciodată nicio cucerire totală de la căderea Vechiului Imperiu. Dar era titan... şi, cu Omnius-Ix neutralizat era acum singurul conducător de aici.

Pilotând prin spaţiu, Xerxes purta cel mai impozant corp mecanic care existase vreodată, în forma unei imense păsări preistorice cu o turelă-cap ascuţită, feroce, colţi scânteietori şi senzori optici roşii sălbatici, ca ochii unui animal de pradă. Forma zburătoare simula mişcarea unui condor uriaş în zbor, chiar şi în vid, dar era la fel de mare ca o navă de luptă. Adânc în interiorul corpului de răpitoare, un container de păstrare adăpostea străvechiul creier de cymec, plin de gânduri despre cum avea să câştige victoria glorioasă împotriva fanaticilor *hrethgiri* – şi, spera, admiraţia generalului Agamemnon. Vreme de secole, Xerxes încercase fără succes să fie pe placul comandantului său.

În forma de răpitoare, titanul zbura încoace şi-ncolo prin spaţiu, inspectând un şir de nave după altul, în formaţie de atac. Neocymecii şi navele de luptă controlate de roboţi reflectau vântul solar dur. De data asta, cu atâtea nave robotice aşezate în ordine de bătaie împotriva armatei Jihadului, nimic nu putea merge prost. Avea să-i anihileze pe oameni.

— Vehiculele inamice sunt pe poziţie, raportă un ofiţer neocymec pe frecvenţa de comunicaţii, în limbaj-maşină codificat.

Apoi detectă un mic aparat negru-argintiu apropiindu-se din adâncul spaţiului, o navă de actualizări punctuală, sosind cu copia prezentă a lui Omnius. Xerxes îi transmise ordine să rămână la periferia sistemului planetar, pe aliniamentul de santinele ale maşinilor. *Sincronizare întâmplătoare.* În numai o zi, va putea să recupereze chiar şi pierderea hiperminţii de dedesubt – ce victorie!

În timp ce titanul şi ceilalţi neocymeci stăteau la adăpost sub protecţia flotei robotice greu înarmate, navele maşinilor

avansau în formaţie precisă de atac către oamenii condamnaţi. *Perfect,* Xerxes hotărî că şansele se înclinaseră suficient în favoarea lui, aşa că emise ordinul.

— Procedură completă de atac. Toate navele de luptă către avangardă. După ceea ce i-au făcut paraziţii lui Omnius, nu precupeţiţi nimic, indiferent de pierderile în rândul roboţilor. Numai să radeţi *hrethgirii!*

În plus, gândi el, *putem oricând să facem alte maşini*.

De pe puntea ca o bulă de plaz a navei amiral, Xavier avea o privelişte limpede asupra spaţiului deschis, asupra stelelor care sclipeau într-un tablou înşelător de senin. Dedesubt, dungi portocalii traversând atmosfera planetei marcau traseele navelor de salvare ale Jihadului întorcându-se în grabă la flotă. Dar nici acolo nu erau în siguranţă.

Se gândi la Octa şi la fiicele lui, şi la moşia lui paşnică de pe Salusa Secundus, cu crânguri de măslini şi cu vii. Amintirea bătrânului Manion şi a felului în care făcea el vinul îi dădu un sentiment de căldură. O, cât de mult dorea să supravieţuiască acestei zile şi să se întoarcă acasă…

— S-au pus din nou în mişcare, primero, raportă prin comunicator o voce nervoasă. Chiar şi mai multe nave decât înainte se îndreptă spre noi. Au de cinci ori mai multe nave de război decât noi, şi. Cred că de data asta sunt serioşi.

Prin plaz, Xavier văzu mii de vehicule argintii ale maşinilor înălţându-se deasupra curburii planetei Ix, părând destule cât să copleşească stelele risipite.

— Numai jumătate dintre navetele noastre de salvare s-au întors în hangarele navei amiral, domnule. Pierderile sunt…

Primero-ul îi reteză vorbele.

— Nu vreau să aud încă nimic despre pierderi!

O să avem mult mai multe în doar câteva minute. Lătră comenzi şi urmări imagini tactice pe ecranele multiple de pe punte. În timp ce ordona configuraţii pentru flotă, privea cum navele mari se aşezau pe poziţii defensive.

Echipele de mercenari de la suprafaţă îşi îndepliniseră îndatorirea; Xavier n-ar fi îngăduit ca armata Jihadului să facă mai puţin de-atât. Panourile de pe carcasele navelor uriaşe luminau portocaliu în timp ce sistemele de armament se amorsau. Spera că scuturile erau destul de reci pentru o bătălie lungă, şi că sistemele clipeşte-şi-trage ale lui Tio Holtzman – pornirea şi oprirea scuturilor între focurile armelor – erau la înălţimea sarcinii.

Din toată instrucţia şi antrenamentul militar, Xavier ştia că succesul sau eşecul unei bătălii atârna uneori mai mult de noroc decât de pricepere. Scuturile lui Holtzman aveau să protejeze navele de primele bombardamente ale flotei robotice, dar nici măcar planificările cele mai conservatoare nu ţinuseră seama de o asemenea îngrămădire de nave de război în prima linie. Inamicul putea izbi iarăşi şi iarăşi, şi până la urmă armata Jihadului urma să fie zdrobită… navă cu navă.

— Vom rezista cât de mult vom putea, şi vom ataca cu prima ocazia.

Încercă să pună în voce mai mult curaj decât simţea cu adevărat.

— Rebelii de jos au înfruntat şanse mai mici decât acestea, şi au supravieţuit mai mult de un an…

În faţa lui, flota maşinilor se despărţi în două, cu o escadrilă avansată năpustindu-se către el cu o viteză năucitoare. Titanul Xerxes transmitea asurzitor printr-un canal deschis pe care ştia că oamenii îl ascultau:

— *Hrethgirii* nu pot decât să spere să amâne inevitabilul. Tăiaţi-le calea de scăpare!

Xavier îşi amplasase în faţă cele mai mici nave prevăzute cu scut şi le văzu cedând în momentul în care forţa de asalt le lovi. În spatele acestor aparate mici, scuturile suprapuse ale navelor gigant din primul rând pâlpâiau imperceptibil

într-o sincronizare precisă, in timp ce lansau o salvă de proiectile defensive, respingând primul atac al roboţilor, anihilând multe dintre navele sinucigaşe ale maşinilor înainte ca acestea să apuce să străbată distanţa până la ei.

Imediat după primul val de nave de asalt, venea o escadrilă de neocymeci cu tipare de zbor şi luptă bizare, condusă de o forma imensă, înaripată, arătând ca o pasăre de pradă, dar la fel de uriaşă ca nava amiral a Jihadului. Fără îndoială, comandantul titan în persoană. Navele robotice mai mari se regrupară, pregătindu-se pentru a doua fază a atacului.

— Rezistaţi, zise Xavier. Menţineţi frontul solid, sau suntem pierduţi cu toţii!

Dar când năvala navelor de luptă ale roboţilor porni spre ei, îşi dădu seama că trupele lui nu puteau ţine piept încă unui impact. Se gândi la nava fratelui său, Vergyl, distrusă de cymeci pe Anbus IV, şi inima i se strânse.

Cineva va trebui să-i spună lui Emil Tantor că singurul lui fiu rămas fusese pierdut.

În interiorul giganticului asteroid controlat de Hecate, Iblis Ginjo simţea neliniştit, sperând că excentrica femeie-cymec – aliata lui, în teorie? — avea să se descurce, aşa cum promisese.

Ornamentata sa formă păşitoare se retrăsese, deconectându-se de la recipientul de păstrare. Hecate îşi încărcase creierul în sistemele complicate care controlau uriaşa ei stâncă artificială, în timp ce se deplasa printre stele.

— Hecate, ce se-ntâmplă?

Iblis stătea cu pumnii încleştaţi pe lângă corp, privind în jur prin încăperea cu oglinzi de cristal care-i ţinea prizonieră nava. Simţea acceleraţia, în timp ce asteroidul traversa distanţa cu viteza fulgerului.

Vocea feminină a lui Hecate suna ca nişte clopoţei în difuzoarele ascunse în pereţii de piatră.

— Fac exact ceea ce mi-ai cerut să fac, dragă Iblis. Observă acum – „arma ta secretă” e pe cale să lovească.

Râsul ei se auzea ca un clinchet de gheaţă.

O dată cu asta, una dintre suprafeţele de cristal plat începu să licărească şi deveni un ecran de proiecţie pe care se zărea sistemul planetar ce se apropia de ei cu repeziciune.

— Uite, am ajuns pe Ix, şi se pare că grijile tale erau întemeiate. Un dezastru în devenire! Armata Jihadului tău a organizat o rezistenţă extraordinară – uită-te doar la toate epavele de pe orbită – dar sunt pe cale să fie nimiciţi oricum…

— Fă ceva! îi ceru Iblis. Am investit enorm ca să eliberăm Ix. N-ea luat ani de zile, şi trebuie să obţinem victoria.

— O să fac ce-mi stă în putinţă, Iblis, răspunse ea cu vioiciune în glas. Vai, am uitat cât de nerăbdătoare pot fi fiinţele umane muritoare!

Dintr-o poziţie aflată mult deasupra eclipticii, giganticul astroid al lui Hecate plonjă către Ix. Lumini de nave spaţiale şi fulgere ale focurilor de arme licăreau în întinderea aglomerată a căilor orbitale.

Tăcut dar concentrat, comandantul Jipolului cercetă situaţia de pe ecran. Nu arătă nicio emoţie, nu spuse nimic.

Spre deosebire de el, Floriscia Xico se agita, plină de emoţie şi de nelinişte.

— Dar ce poate face asteroidul ăsta într-o zonă de luptă, Mare Patriarh? Hecate este doar un cymec împotriva unei flote întregi!

Iblis nu-i atrase atenţia asupra faptului că această stâncă zburătoare era destul de masivă pentru a zdrobi toate navele de luptă robotice într-un singur impact, dar spera că planul lui Hecate consta în ceva mai mult decât într-un simplu curs de coliziune.

— Priveşte doar şi vezi, sergent! Lasă titanul să ne impresioneze cu ceea ce poate face!

Râsul feminin răsună în difuzoare.

— Mult am decăzut, într-adevăr, dacă viaţa mea este dedicată scopului de a impresiona un om ca tine, Iblis Ginjo. Fac totul pentru propriile mele motive… şi cred că am găsit o cale suficient de dramatică de a reapărea în scenă, încât să vadă asta cu toţii. Ce moment strălucitor! Juno mi-ar detesta profund cutezanţa!

Propulsoarele asteroidului, de mărimea unor cratere, se aprinseră, aruncându-i cu viteză tot mai mare către navele care atacau flota de război, pe cale să se destrame, a Jihadului.

— Acum priviţi ce pot face cu lansatoarele cinetice…

*

— Scuturile slăbesc, primero! strigă ofiţerul responsabil cu armamentul.

Xavier văzuse deja şi singur, dar nu putea face nimic în privinţa asta.

— Am pierdut în întregime contactul cu a treia navă mare, domnule. Scanerele arată sfărâmături, sute de capsule de salvare…

— Dă-mi ultimele veşti despre arme, replică Xavier, refuzând să cedeze în faţa disperării. Scenariul cel mai optimist. Câte dintre maşinile astea ticăloase putem scoate din scenă înainte ca…

Dintr-o dată, în spatele formei maiestuoase şi magnifice de răpitor a comandantului titan al bătăliei, Xavier observă un obiect uriaş, neaşteptat, zburând cu mare viteză, de undeva dintr-o zonă aflată mult deasupra planului orbital.

— Ce Dumnezeu e asta? Faceţi-mi o scanare preliminară!

— Pare să fie un… asteroid, primero. Citesc traiectoria şi viteza. Incredibil! E ca o piatră aruncată de zei, şi se îndreaptă direct spre inima duşmanului nostru!

Imaginea mărită arăta o bucată zburătoare de piatră acoperită de cratere, accelerând direct către flota grupată a

maşinilor. Traiectoria, viteza şi alte date apăreau în partea de jos a ecranului. Masa ei era de o sută de ori mai mare decât masa combinată a navelor robotice.

— Imposibil, exclamă Xavier. Niciun asteroid nu zboară aşa!

În spatele intrusului celest, cratere uriaşe ardeau ca gurile de eşapament ale unor motoare uriaşe. Unele dintre navele maşinilor schimbară cursul, împrăştiindu-se în dezordine din faţa acestui vizitator neaşteptat şi misterios. Un zumzăit de comunicaţii codificate asaltară stânca zburătoare, iar maşinile gânditoare schimbară între ele o rafală de date.

Ca răspuns, o ploaie de proiectile sferice dense ţâşni din craterele risipite pe suprafaţa accidentată, ca nişte ghiulele cu viteză incredibilă. Înainte ca maşinile gânditoare să apuce să reacţioneze, sferele cinetice distruseră două dintre navele lor cele mai mari.

Mişcându-se ca un taur salusan cuprins de turbare, asteroidul coti spre grosul flotei maşinilor, mişcându-se la fel de repede ca şi vehiculele lor cele mai rapide, dar fiind de multe ori mai mare ca ele. Doar prin simplul impuls şi prin masă, asteroidul sfărâmă zeci de vehicule blindate ca şi cum ar fi strivit insecte. Neocymecii fură primii care se împrăştiară şi, când uriaşul titan în formă de condor încearcă să se retragă, asteroidul rotitor îl prinse cu o lovitură în treacăt, trimiţându-l să se rostogolească pe o orbită extinsă.

Soldaţii Jihadului strigară uluiţi, nevenindu-le să creadă, când asteroidul îşi schimbă brusc direcţia şi porni să zdrobească din nou navele robotice. Întorcându-se să înfrunte acest nou atacator, mai ameninţător, flota maşinilor răspunse trăgând proiectile explozive inutile către suprafaţa deja plină de cratere a asteroidului, provocând prea puţine pagube. Ca represalii, misteriosul atacator lansă un alt nor de sfere dense, aducând şi mai multe ravagii printre roboţi.

Niciunul dintre aparatele armatei disperate a Jihadului nu

fu atins în rafala dispersată.

Xavier nu prea avea timp să cugete la ceea ce făceau Parcele în sprijinul lui, nici nu punea sub semnul întrebării întorsătura bruscă a sorţii. Nu intenţiona să se plângă de un aliat neaşteptat. Nu încă.

Trase adânc aer în piept, ştiind că soldaţii săi nu voiau nimic mai mult decât să scape, acum, că li se dăduse o a doua şansă. Dar n-ar îngăduit ca această bătălie pentru Ix şi toate sacrificiile pe care le făcuseră oamenii să fie zadarnice.

— Regrupaţi-vă şi alegeţi noi ţinte. Loviţi maşinile cât încă se clatină. E un moment critic…

Cu nava amiral avariată deschizând drumul şi cu scuturile supraîncălzite acum inutile, Xavier Harkonnen se năpusti cu capul înainte în încăierare, în mijlocul haosului şi al distrugerilor. Acest lucru presupunea un pericol anume: misteriosul atacator se putea la fel de bine întoarce în continuare împotriva trupelor sale.

Neocymecii trimiseră apeluri frenetice către conducătorul lor titan, dar Xerxes accelera deja, ieşind din sistem, fugind să-şi salveze viaţa.

Brusc, misteriosul vizitator interstelar, după ce distrusese singur jumătate din flota maşinilor, viră în spaţiu şi dispăru, cu mult înainte ca primero Xavier să apuce fie să pună întrebări, fie să-şi exprime recunoştinţa. Fusese lăsat doar să termine curăţenia, ceea ce şi făcu, adăugând violenţă din plin.

*

Lăsând tumultul în urmă, asteroidul lui Hecate ieşi în zbor din sistemul ixian, cu motoarele de fuziune dând energie pură şi atingând o forţă de propulsie incredibilă.

— E, hai, Mare Patriarh – cred că mi-am făcut treaba şi ţi-am arătat capacităţile pe care le pot oferi. E un lucru bun că am ajuns atunci când am făcut-o.

— Nu i-ai distrus pe toţi, comentă Yorek Thurr, cu voce slabă şi aspră.

Hecate păru iritată.

— O, primero-ul vostru poate să termine cu rătăciţii avariaţi. N-am vrut să-l lipsesc cu totul de satisfacţia victoriei.

— Ai făcut o treabă bună, Hecate, vorbi Iblis.

Abia aştepta o evaluare completă din partea serviciilor de informaţii a tot ceea ce Liga putea folosi de pe lumea sincronizată capturată.

— Aceste instalaţii industriale de pe Ix vor fi o mare binefacere pentru efortul nostru de război.

Floriscia Xico abia se putea stăpâni.

— A fost incredibil! Oamenii vor jubila când vor afla de noul nostru aliat!

Iblis se încruntă în timp ce consecinţele vorbelor ei i se învârteau prin minte. Încercă să stabilească cea mai bună cale de a manevra situaţia, şi cum să integreze în mod adecvat cymecul trădător în strategiile Jihadului. Ochii femeii sergent străluceau de încântare şi fervoare.

Niciodată omul care să dea înapoi în faţa deciziilor dificile, Yorek Thurr ajunse îndată la o concluzie. Fără să-şi semnaleze lui Iblis intenţiile, păşi mai aproape, în spatele entuziastei Xico.

— Ai slujit bine Jipolul, Floriscia, îi rosti el la ureche, cu glasul blând şi şoptit. De acum înainte vei fi pe listă.

— Listă?

Sprâncenele tinerei se încreţiră.

— De martiri.

Thurr înfipse un pumnal scurt în partea din spate a gâtului tinerei femei sergent, strecurând vârful între două vertebre pentru a reteza măduva spinării. Floriscia fu paralizată instantaneu şi muri fără să se zbată sau să sângereze prea mult. În gravitaţia scăzută a asteroidului, scundul Thurr îi ţinu trupul drept până când zvârcolirile încetară, apoi lăsă femeia moartă să alunece pe podeaua lustruită. Acum zăcea pe spate, cu ochii larg deschişi, în

care se citea şocul.

Iblis se întoarse spre el, uluit şi furios.

— Ce faci omule? Era una dintre noi…

— Era clar că nu putea păstra tăcerea. N-ai putut auzi asta, în vocea ei? În clipa în care ne-am fi întors pe Salusa, ar fi trăncănit faţă de oricine aflat destul de aproape ca să audă…

Bărbatul scund şi chel ridică ochii, văzându-şi imaginea reflectată în nenumăratele faţete ale peretelui. Privirea lui stinsă alerga de colo până colo.

— Hecate e arma noastră secretă. Nimeni nu ştie – şi nimeni nu trebuie să ştie! — că a intrat într-o alianţă cu noi. Nu încă! Dacă-şi păstrează natura secretă, vom avea elementul surpriză. Acest titan va face parte din lovitura noastră de graţie împotriva maşinilor gânditoare.

Iblis se uită la comandantul Jipolului şi înţelese. Avea absolută dreptate.

— Câteodată mă înspăimânţi, Yorek.

— Dar nu te voi dezamăgi niciodată, promise acesta.

Planuri, scheme, vorbe... Se pare că ne petrecem toată viaţa cu discuţii şi de fapt niciun pic de timp cu acţiuni semnificative. Nu trebuie să ezităm să profităm de ocazii.

GENERALUL AGAMEMNON,
Jurnale de bătălie

Amintiri...

Seurat avea o mulţime, sortate şi aranjate, disponibile pentru examinare şi cugetare imediată. Era complet diferit de memoria internă a fiinţelor umane, cu trăsăturile ei de recuperare aleatoare şi cu tehnicile de evocare prin asociere. Dacă dorea o provizie de calambururi sau de ghicitori, Seurat le avea pe toate la vârful degetelor lui mecanice. Dacă voia să revadă efectele pe care glumele lui le avuseseră asupra altor maşini sau asupra oamenilor, avea fişiere şi pentru asta. Şi mult mai multe.

Dar în acest moment nimic din toate acestea nu-l satisfăcea. Se simţea ciudat de stingher în timp ce călătorea de unul singur pe lungul traseu de actualizare.

În biblioteca creierului său bazat pe gelcircuite, avea un jurnal personal al experienţelor adunate în cursele regulate de actualizare între diferitele lumi sincronizate. Informaţia era cuprinzătoare dar nu deosebit de profundă. Interacţiona cu lumile lui Omnius numai la nivel superficial, în parametrii îndatoririlor sale.

Acum, după un sfert de secol de întârziere inevitabilă, prima lui oprire urma să fie Bela Tegeuse, o planetă mică şi relativ lipsită de importanţă în reţeaua lui Omnius. Întruparea hiperminţii de aici avea să fie prima care să primească o copie a ultimelor gânduri ale defunctului Omnius-Terra. Deşi actualizarea lui Seurat era mult depăşită, conţinea totuşi informaţii vitale, înregistrările autentice a ceea ce se întâmplase pe lumea anihilată a maşinilor, ultimele decizii eşuate ale încarnării hiperminţii.

După ce-şi va livra actualizarea pe Bela Tegeuse, Seurat se va grăbi spre următoarea planetă a maşinilor, apoi spre

următoarea. În curând, totul va fi din nou în ordine.

Robotul stătea pe puntea navei sale de actualizări, scanând infinitatea de sisteme stelare. Trecutul, prezentul şi viitorul lui se întindeau acolo, o secvenţă de evenimente care ar fi trebuit să fie în întregime sigure, stabilite de descărcările cuprinzătoare ale hiperminţii. Dar maşinile puteau stabili doar programe cu urmări probabile, nu certitudini. Interacţiunile lui Seurat cu Vorian Atreides adăugaseră un element care nu fusese anticipat.

Extrem de stânjenitor.

În creierul său de gelcircuite, Seurat întâlni un gând care nu-i aparţinea: un implant al lui Omnius, unul dintre miile aflate în subsetul de baze de date ale robotului independent, care-l îndrumau pe căile potrivite, aşa cum fuseseră create pentru el de către hiperminte.

Însă am propriile mele gânduri.

Seurat încercă un scurt conflict în programele sale interioare când încercă să se autoevalueze. Un roi defensiv de date îl inundă pe căpitanul robot... implanturile lui Omnius împiedicându-l să alunece în afara programării.

Pentru că lucrase îndeaproape cu un om de încredere, robotul căpătase o flexibilitate superioară, pentru a trata cu creaturi iraţionale. Avea un nucleu emoţional rudimentar care simula anumite sentimente ale oamenilor, suficient cât să interacţioneze cu ei.

Sau cel puţin aşa ar fi trebuit să fie. Dar lui Seurat îi lipseau momentele plăcute pe care le petrecuse cu Vorian Atreides, jocurile de strategie, tachinările stimulatoare. *De câţi oameni este nevoie ca să vină cu o idee bună?* Gluma îi juca în conştiinţă, şi extrase poanta: *Nimeni nu poate număra atât de mult, nici măcar Omnius.*

Vor nu protestase niciodată la asemenea sarcasm de maşină, nu arătase niciun indiciu de rebeliune. Nu existase niciun semn de avertizare în legătură cu vreun fel de tulburare mentală... până la răscoala violentă a sclavilor de pe Pământ, când Vor îl paralizase pe căpitanul robot şi furase *Călătorul Visurilor*. Seurat se întrebă dacă ar fi

trebuit să observe vreo aberaţie. Se întrebă de asemenea cum se putuse întoarce Vor împotriva sistemului care-l crescuse până la maturitate.

Un gând interveni: *Sper că e teafăr şi sănătos*.

Nava de actualizare intră într-un mic sistem solar şi zbură către planeta albastră-cenuşie Bela Tegeuse, o lume posomorâtă, departe de soarele ei, unde ziua nu era mai mult decât un crepuscul.

După ce văzuse rămăşiţele radioactive de pe Pământ, Seurat se apropie de planetă cu precauţiuni speciale. Stabili contactul radio cu staţiile de la sol de pe Tegeuse, apoi folosi amplificatoare de imagine pentru a examina situaţia de jos. Satisfăcut în sfârşit că totul părea normal, pilotul robot plonjă prin atmosferă şi ateriză în oraşul central, Comati, o fortăreaţă de metal sclipitor, la baza munţilor îngheţaţi.

Roboţii asistenţi traversară terenul de aterizare topit, neted ca sticla, ca să-l întâmpine. Din cauza urgenţei misiunii sale reluate, Seurat ceru ca nava să fie întoarsă repede, ca să se poată îmbarca pentru următoarea etapă a cursei sale de răspândire a actualizării.

Cu echivalentul pentru maşini al unei reverenţe, roboţii responsabili cu actualizările primiră gelsfera argintie – crezută de mult pierdută – şi transferară datele într-un nod al lui Omnius, de unde aveau să se încarce toate informaţiile până acum necunoscute în reţeaua planetară a hiperminţii. Copia funcţionă cu eficienţă, şi în câteva clipe Omnius-Bela Tegeuse absorbi informaţiile pierdute despre ultimele clipe de pe Pământ.

— Seurat, ai făcut un mare serviciu lumilor sincronizate, declară Omnius.

După aceasta, hipermintea planetară descărcă o copie a propriilor lui gânduri nou apărute de la ultima actualizare. Întregul proces era ca o bandă rulantă, un curs continuu în care Seurat şi alţi căpitani ai navelor de actualizare transmiteau informaţii de la o planetă la următoarea, menţinând reţeaua de computere cât mai bine sincronizată

posibil.

Obligat să-şi continue traseul cu toată graba posibilă, căpitanul robot decolă câteva clipe mai târziu, lăsând în urmă Bela Tegeuse…

La câteva ore după ce trecuse dincolo de raza de comunicare, lucrurile începură să se întâmple în urma lui. Un lanţ de prăbuşiri, erori şi dezastre în cascadă se petrecură pe Bela Tegeuse. Coduri de aterizare modificate, sisteme de evacuare a deşeurilor de la reactoare necorespunzător reglate, scurgeri de energie şi absurdităţi logice paralizară reţeaua şi infrastructura. Lumea sincronizată se schilodi singură.

Dar în acel moment Seurat avansase mult pe drumul spre următoarea fortăreaţă a lui Omnius, dornic să livreze actualizarea… neştiind că răspândea codul alterat ca pe o molimă, mai repede decât putea fi transmis orice avertisment de la o planetă la alta.

— Inteligenţa artificială nu este un termen corect, mârâi Agamemnon. Chiar şi computerele sofisticate ca Omnius sunt pur şi simplu stupide când sunt puse în faţa tipului corect de întrebări.

— Şi totuşi, dragul meu, îi atrase atenţia Juno, ne-au ţinut în sclavie vreme de zece secole. Atunci noi cum suntem?

Titanii se adunaseră din nou în spaţiu, încă o întâlnire secretă care-l includea pe noul conspirator adoptat de ei, Beowulf. Ochi-de-pază păcăliţi pluteau într-o încăpere separată a navei, lentile care luceau şi înregistrau imagini falsificate cu grijă pentru a-l duce de nas pe Omnius.

După confuzia şi blocajele de pe Bela Tegeuse, cel puţin două alte lumi sincronizate suferiseră căderi spontane. Întrupările planetare ale lui Omnius se deterioraseră şi-şi pierduseră minţile, decuplând reţeaua hiperminţii. Titanii bănuiau că acesta era un nou atac inovator şi de neînţeles din partea armatei Jihadului. Agamemnon urmărea lucrurile cu un optimism plin de curiozitate, aşteptându-se în tăcere şi la alte pagube produse lui Omnius.

— N-am nimic împotriva oricărui mijloc care să slăbească dominaţia hiperminţii…

— Cu toate acestea, ar fi bine să înţelegem, sublime Dante, atunci, poate, am putea folosi mai bine acest lucru.

— Şi cum rămâne cu misteriosul inamic nou care m-a atacat pe Ix şi a nimicit flota maşinilor gânditoare? întrebă Xerxes.

În vocea lui sintetizată se simţea un ton plângăreţ. Se întorsese în forma de răpitoare avariată, înspăimântat şi tulburat de sosirea neaşteptată a asteroidului artificial.

— Chiar şi după ce nucleul lui Omnius a fost distrus de arme atomice, am fi putut câştiga bătălia spaţială, dar acest monstru imens a făcut să se încline balanţa. Bănuiesc… că era controlat de un cymec. Cred… — Xerxes nu-şi găsea locul – cred că ar putea fi… Hecate!

Unii dintre titani scoaseră sunete de neîncredere. Beowulf, nerăbdător să vorbească, interveni:

— Hecate a dispărut de secole. Probabil că a murit de plictiseală în largul spaţiului.

— Era o neghioabă egocentrică, adăugă Juno.

Scoţând din umăr un braţ robotic, folosi degetele mecanice ca să strângă o îmbinare.

— Şi totuşi, preciză Dante, a fost singura dintre noi destul de prevăzătoare ca să fugă înainte ca Omnius să preia puterea. Hecate a rămas independentă, în timp ce noi am fost siliţi să slujim hipermintea în tot acest timp.

— Poate nu pentru multă vreme, zise Beowulf.

Lumini albastre clipiră de emoţie în jurul containerului creierului.

Dante era curios.

— Ce dovezi ai pentru această afirmaţie, Xerxes? Luând în consideraţie numărul de neocymeci care au fost creaţi de-a lungul secolelor, de ce-am suspecta-o pe Hecate mai degrabă decât pe… vreun alt fugar?

— Un alt fugar?

Vocea lui Juno suna amuzată.

— Pentru că, după ce am fost avariat şi aruncat în spaţiu,

cineva chiar a comunicat cu mine, o voce simulată de femeie. Transmisia a fost pe frecvenţa mea privată. Mă cunoştea, a vorbit despre Tlaloc şi despre titani, mi-a spus pe *nume!*

Generalul cymec auzise destul.

— Născoceşti fantome ca scuză pentru eşec. Dacă arunci vina pe armata Jihadului, nu-i de ajuns ca să ne convingi că nu tu eşti responsabil pentru pierderea planetei Ix…

— De ce te îndoieşti mereu de mine, Agamemnon? O mie de ani am muncit să-mi răscumpăr greşeala…

— Un milion de ani nu-ţi pot câştiga iertarea. Ar trebui să-ţi demontez senzorii externi şi să te arunc în derivă în spaţiu, orb şi surd pentru tot restul veşniciei. Poate că Hecate ţi-ar putea ţine de urât.

Oricât de curios ar părea, Beowulf interveni să facă pace între ei.

— Generale Agamemnon, au mai rămas doar câţiva dintre voi. Trebuie să vă certaţi? Nu-i de-ajuns că-i aveţi ca duşmani pe Omnius şi armata Jihadului? Nu acesta este geniul militar pe care mi-l imaginam la faimosul general titan.

Agamemnon fu redus la o tăcere furioasă. Ochii-de-pază continuau să observe şi să înregistreze. În cele din urmă, rosti:

— Ai dreptate, Beowulf.

Acceptarea greşelii era surprinzătoare pentru cei care-l cunoşteau de multă vreme.

— Voi avea destule ocazii de a discuta nemulţumirile mele faţă de Xerxes după ce ne vom fi recâştigat gloria.

— Şi destul timp pentru a dovedi ce pot, sugeră Xerxes.

— În ciuda neîncrederii mele iniţiale, spuse Agamemnon, am primit într-adevăr o confirmare separată, şi am intenţia să v-o împărtăşesc şi vouă. Xerxes are dreptate – după cât se pare, Hecate s-a întors, dar în momentul de faţă este lipsită de importanţă… ca întotdeauna.

Se întoarse spre Beowulf.

— Vorbeşte-ne despre ideile tale. Noi, titanii, am discutat

despre propriile noastre planuri de generaţii. Hai să auzim sugestii proaspete de la cel mai tânăr membru al grupului nostru.

— Generale, neocymecii ca mine ar putea fi convinşi să se întoarcă împotriva lui Omnius dacă ar crede că putem *câştiga.* Am obţinut mai mult decât credeam vreodată posibil în zilele petrecute ca oameni de încredere, dar nu putem merge mai departe atâta timp cât Omnius păstrează controlul. Într-o a doua epocă a titanilor, totuşi, am putea deveni conducători de sine stătători.

— Dar putem avea încredere în ei, dacă loialitatea lor se schimbă atât de uşor? întrebă Juno. Neocymecii n-au fost niciodată liberi. Au fost servitori umani răsplătiţi cu convertirea în cymeci. Îşi datorează forţa fizică şi longevitatea lui Omnius, nu nouă. O asemenea recompensă poate cumpăra multă loialitate.

Agamemnon îşi roti turela-cap, iar filamentele optice îi scânteiară.

— De ce să nu recrutăm alţi neocymeci de la început? Să-i creăm noi înşine din candidaţi umani aleşi, care să ne jure loialitate *nouă.* Titanii s-ar putea să fie puţini, dar posibilităţile sunt nesfârşite. Dacă găsim vreo cale să păstrăm acest lucru secret faţă de Omnius, putem forma o forţă de luptă proprie, putem avea încredere în devotamentul lor total, fără să ne facem griji că vom fi trădaţi.

Ceilalţi titani fură de acord, iar Beowulf se lansă într-o discuţie despre cum ar putea începe să pună acest plan în aplicare.

Agamemnon nu pomeni de ghimpele de îndoială care continua să-i zgândărească gândurile. Nu era atât de sigur pe cât pretindea a fi, din moment ce fusese trădat de chiar de propriul lui fiu, Vorian Atreides.

Aşa stând lucrurile, cât de demni de încredere puteau fi alţi oameni?

O dată cu diversificarea omenirii s-ar putea crede că religia ar fi trebuit să prolifereze. N-a fost aşa. Nu există nici pe departe atâţia zei câţi erau cândva – doar mai multe feluri de venerare.

IBLIS GINJO,
analize private

Profund zguduită de pierderea cogitorului Kwyna şi de cuvintele şi dezvăluirile ei devastatoare, Serena Butler, tulburată, îşi asumă un rol mai activ ca Preoteasă a Jihadului. În timpul celor trei luni în care Marele Patriarh rămase departe, pe Poritrin, Serena părăsise izolarea din Oraşul Reculegerii şi pornise să umble printre oameni.

Pentru prima oară în ultimele decenii, Serena începu să se *uite* cu adevărat în jurul ei. Nu atât pentru propria-i siguranţă, cât pentru a prelua controlul asupra a ceea ce era făcut în numele său.

În loc să ţină discursuri gata scrise, să mângâie pe cap solicitanţii şi să viziteze spitalele militare, începu să ia propriile decizii adevărate, să-şi asume riscuri – întrebându-se de ce nu făcuse aşa în tot acest timp. *Acesta este Jihadul meu*. În cursul evenimentelor, Serena începu să se simtă din nou cu adevărat *vie*.

Până când Iblis se întoarse în sfârşit acasă de la festivităţile de pe Poritrin, revizuise deja multe dintre politicile Consiliului Jihadului. Aflând acest lucru, Marele Patriarh fu uluit şi nesigur cum să reacţioneze. Zâmbind în timp ce-i vorbea despre realizările ei, Serena îl urmări luptându-se cu emoţiile. Înţelegea cum trebuia să-l privească acum, cu ochii săi violeţi pătrunzători, părând să vadă prin el mai limpede decât văzuse în mai mult de două decenii.

Indiferent cât de mult din rolul de conducător acaparase Iblis pentru el însuşi, era acum pus la colţ de propriile lui cuvinte. Din moment ce petrecuse decenii proclamând-o pe *ea* primul motor infailibil al Jihadului, nu avea de-ales decât

să se adapteze la recenta implicare a femeii.

Era limpede totuşi că lui Iblis Ginjo nu-i plăcea câtuşi de puţin noul aranjament…

Împreună cu el, Serena participă la o şedinţă vitală a Consiliului Jihadului, în interiorul unui turn fortificat ce fusese construit ca adaos la vechea Sală a Parlamentului. Ofiţerii din armata Jihadului participau la adunare în uniforme complete, verzi-stacojii, stând alături de funcţionari şi de consultanţii pentru operaţiuni militare şi industriale, ca şi de reprezentanţii planetari şi de maestrul Shar, cel cu un singur braţ, care vorbea în numele mercenarilor seniori de pe Ginaz.

Într-un colţ, îl văzu şi pe agitatul negustor tlulaxa, Rekur Van, care furnizase Jihadului cu atâta bunăvoinţă organe de rezervă şi ţesuturi pentru transplant din fermele sale secrete de organe. Oamenii lui enigmatici, ascunşi, răspunseseră la chemare, atunci când le ceruse ajutorul pentru veteranii de pe Anbus IV. Tlulaxa erau şi ei oameni, la urma urmei. Ciudaţi, în aceasta privinţă, dar cu toate acestea oameni…

Chiar cu o zi înainte, Xavier Harkonnen venise acasă cu supravieţuitorii forţei sale armate de pe Ix, arătând năucit dar victorios, după violentul conflict. Lăsaseră în urmă o flotă de consolidare a cuceririi pe lumea sincronizată plină de rănile bătăliei, împreună cu o mulţime de echipe de salvare, genişti pentru îndepărtarea dărâmăturilor şi personal medical, pentru a răscoli ruinele oraşelor ixiene şi pentru a instaura o prezenţă puternică a Ligii pe planetă. Dar era încă nevoie urgentă de trupe defensive complete.

Chiar şi aşa, veştile aduse de Xavier erau remarcabile şi surprinzătoare: o victorie împotriva demonilor maşini! Serena îi dăduse un sărut cast de felicitare pe frunte, care păruse doar să-l facă pe Xavier să se simtă stânjenit. Acum, la masa de consiliu, primero-ul şedea ţeapăn, cu chipul îndârjit, ca şi cum n-ar fi asimilat încă realitatea supravieţuirii sale.

Şi Serena abia îşi putea aduce aminte de vremea când

Xavier era un ofiţer tânăr, impetuos, care abia aştepta să-şi înceapă viaţa… omul care salvase Zimia de primul atac al cymecilor, cu douăzeci şi opt de ani în urmă. Pe atunci, ea era o tânără optimistă, îndrăgostită, oarbă la ororile şi responsabilităţile pe care universul le putea impune unei singure persoane…

Pe peretele din faţa lui atârna un portret pios al copilului Manion, un inocent al cărui chip părea să reflecte ochii fiecărei fiinţe umane născute vreodată. Ca simbol, băiatul realizase mai multe de la moartea lui decât reuşeau cei mai mulţi dintre oameni în întreaga lor viaţă.

Era timpul să facă linişte în sala de şedinţe. Punându-şi mâinile pe masa în nuanţe sângerii, Serena rămase în picioare în capul mesei lungi, lustruite. Fără să întrebe, luase locul rezervat de obicei pentru Marele Patriarh, iar acum Iblis luă loc în stânga ei, surâzând respectuos în timp ce femeia vorbea, dar îngăduindu-şi o uşoară încruntare ori de câte ori întorcea capul.

Doi locotenenţi ai Jipolului stăteau lângă perete, discret şi fără să scoată un cuvânt. Purtau haine care nu atrăgeau atenţia şi aveau o anumită duritate în felul de a se comporta care Serenei nu-i plăcea.

Iblis Ginjo introdusese de-a lungul anilor multe schimbări în Jipolul său mereu mai puternic. La începuturi, după ce un mare număr de soldaţi ai Jihadului fuseseră nimiciţi în masacrul de pe Honru din cauza informaţiilor inexacte, Iblis ceruse o investigaţie. Însărcinase un tânăr detectiv ambiţios şi inteligent, Yorek Thurr, să se ocupe de problemă, iar Thurr descoperise dovezi categorice că oameni lipsiţi de loialitate fuseseră vinovaţi de furnizarea intenţionată de informaţii eronate.

După înfiinţarea Poliţiei Jihadului, Yorek Thurr se înălţase rapid în structura ei de comandă, datorită iscusinţei aproape supranaturale de a stârpi toţi oamenii având legături perfide cu Omnius. Mai târziu, epurările repetate ale suspecţilor de trădare impuseseră o vigilenţă tot mai intensă, chiar paranoică, asupra populaţiei.

Ascunsă în Oraşul Reculegerii, Serena abia dacă observase tot ceea ce se schimbase, iar acum se învinuia singură.

Ani de zile, oarbă la lumea din afară, Serena făcuse declaraţii măreţe, lansând grupuri de luptă şi ofensive disperate împotriva lui Omnius – orice-i ceruse Iblis să spună. Îşi dăruise cauzei dragostea şi hotărârea, dar nu plantase ea oare, fără să ştie, sâmburii unei guvernări dirijate – în loc de cruzimea computerelor – de ambiţia oamenilor?

Existau şi alte griji. Cea dintâi dintre ele, nu acordase suficientă atenţie costurilor umane considerabile ale războiului, la care Iblis se referea deseori ca la „pierderi aşteptate” sau „costuri acceptabile”, ca şi cum victimele din carne şi sânge nu erau mai mult decât nişte statistici. Părea un mod de gândire mai degrabă de maşină decât de fiinţă umană, iar ea începu să-şi exprime sentimentele în legătură cu asta, faţă de Iblis şi de ceilalţi din jurul ei.

Serena stătea în picioare, înaltă şi puternică, bătând din ciocănel ca să cheme la ordine Consiliul.

— După ce am cugetat mult şi am discutat cu consilierii mei, astăzi vă anunţ un nou început pentru Jihadul nostru, o lumină la capătul acestui tunel lung şi întunecat care a ţinut oamenii în robie…

Iblis era stânjenit de vorbele ei, dar stătea cu mâinile încrucişate pe masa lustruită, în timp ce în mintea lui se învârteau rotiţele, într-un efort de a rămâne cu un pas înaintea oricăror surprize i-ar fi putut rezerva Serena.

— A venit timpul să schimbăm focarul Jihadului meu. Marele nostru Patriarh a îndeplinit sarcina măiastră de a făuri din strădaniile noastre arma tăioasă a Sfântului Jihad. Dar, de-a lungul timpului, de când am scăpat de Omnius şi m-am întors aici, pe Salusa, n-am fost atât de eficientă pe cât aş fi putut fi…

Murmure de dezacord se auziră în jurul mesei, dar Serena ridică mâna să le domolească.

— N-ar fi trebuit să las niciodată câteva tentative de

asasinat să mă ţină în ascunzătoare. Iblis Ginjo a fost bine intenţionat în eforturile lui de a mă proteja dar, izolându-mă, am pus prea mult din povara guvernării pe umerii lui.

Îi zâmbi cu blândeţe.

— A fost nedrept faţă de Marele Patriarh, care a fost reprezentantul meu la atâtea dintre aceste întâlniri. De acum înainte, am intenţia să joc un rol mult mai activ în activităţile de zi cu zi ale războiului. Începând din acest moment, îmi reiau locul de conducător de drept al Consiliului Jihadului. Iblis şi-a câştigat dreptul la un răgaz de la truda lui permanentă.

Marele Patriarh roşi de surpriză şi de nemulţumire.

— Nu-i nevoie, Serena. Sunt mândru şi dornic să…

— Ooo, o să rămână destul de lucru pentru tine, dragă Iblis. Promit să nu te las să leneveşti şi să te îngraşi…

Se auziră chicoteli în jurul mesei, dar ofiţerii Jipolului nu zâmbiră. Rekur Van părea nedumerit, ca şi cum această şedinţă nu era deloc aşa cum se aşteptase. Privirea lui posacă se roti prin încăpere, apoi se opri asupra lui Iblis. Cei doi schimbară priviri neliniştite.

Serena se uită cu înţeles la imaginea fiului ei, Manion, de pe perete.

— Timpul petrecut în Oraşul Reculegerii n-a fost totuşi irosit în întregime cu relaxarea. După ani de discuţii filosofice profunde cu cogitor Kwyna, am învăţat multe – iar acum trebuie să folosesc bine aceste cunoştinţe.

Fără să vrea, închise ochii pentru o clipă. Serena se simţea încă zguduită de sinuciderea lui Kwyna, de decuplarea ei voluntară. Atâta cunoaştere şi atâta experienţă pierdute… Dar străvechiul creier al femeii filosof îi sugerase de asemenea existenţa altor cogitori, gânditori izolaţi care preferau să trăiască în turnurile lor de fildeş metaforice, fără să acorde nicio atenţie încleştării care se dezlănţuise în galaxie.

— Am hotărât că vom pune la cale un plan mai cuprinzător de a continua acest mare Jihad, unul proiectat să ne ducă la victorie. Trebuie să folosim fiecare minte şi

fiecare idee dedicată serviciului războiului sfânt…

Văzu în ochii lui Xavier aprinzându-se hotărârea de a face orice i-ar fi cerut ea, lui sau soldaţilor lui. Bărbatul îşi îndreptă spatele, gata să audă noul ei plan.

— Scopul nostru rămâne neschimbat. Fiecare întrupare a lui Omnius va fi înfrântă.

Arrakis: *oamenii au văzut acolo mari primejdii şi mari posibilităţi*.

PRINŢESA IRULAN,
în *Paul de pe Dune*

Ah, profiturile trebuie să curgă, gândi Venport. Şi totuşi şi-ar fi dorit să poată fi oriunde în afară de Arrakis.

Stătea în spatele unei maşini de teren zgomotoase şi primitive, care huruia de-a lungul unei cărări de caravane, îndepărtându-se de aşezarea din peşteră unde-l lăsase pe naibul Dhartha. Aruncând o privire în urmă, Venport văzu o formaţiune stâncoasă colţuroasă, conturată pe cerul portocaliu, violent, al amurgului. Ţinea în poală un bloc de scris şi continua să ia notiţe, ştiind că urma să fie nevoit să stea aici pentru cel puţin încă două luni, în timp de Tuk Keedair rămânea pe Poritrin cu Norma. Îi era dor de ea.

În compartimentul pasagerilor se făcuse prea cald din cauza luminii nemiloase a soarelui care pătrundea pe ferestrele de plaz ale maşinii. Întrebându-se dacă sistemul de răcire al vehiculului se defectase, adulmecă aerul înţepător şi se încruntă văzând pulberea fină maronie care părea să se scurgă prin crăpături şi garnituri de etanşare ca o fiinţă vie.

De ce nu putea fi găsită mirodenia pe oricare altă planetă... oriunde, numai aici nu?

Însoţit de Dhartha, Venport vizitase astăzi terenurile de recoltare a mirodeniei, inclusiv locul unui raid recent al banditţilor. Era îngrozit de amploarea vandalismului asupra echipamentului de recoltare a melanjului şi de pierderea unei cantităţi atât de mari de produs. Unul dintre locotenenţii naibului descrisese cum abia scăpase cu viaţă în timpul unui atac brutal, o experienţă care-l făcea să spună poveşti fantastice despre proscrişi, ca şi cum ar fi fost supraoameni.

De ani de zile, Dhartha ocolise răspunsurile, dar Venport şi Keedair bănuiseră de mult necazuri ca acesta. Pus în faţa

dovezii clare a fluctuaţiei livrărilor de mirodenie, naibul nu le mai putea nega. Acum, că observase cu ochii lui urmările unui raid, Venport începu să-şi imagineze câte pagube provocau aceşti proscrişi. Cu două ore în urmă, în timp ce stătea printre rămăşiţele taberei atacate, se încruntase către conducătorul zensunnit.

— Lucrurile trebuie să se îmbunătăţească aici, şi repede. Înţelegi?

Faţa acvilină a omului deşertului rămăsese de piatră.

— Înţeleg, Aurelius Venport. Tu însă nu. Aceasta este o problemă de care trebuie să se ocupe oamenii mei. Nu poţi să vii aici să ne spui cum să ne conducem afacerile…

— Îţi plătesc o mulţime de bani. E vorba de afaceri, nu de o măruntă problemă tribală.

Şi se întrebase, dar fără s-o spună cu voce tare, dacă nu cumva vreunul dintre concurenţii lui în afaceri ar fi putut fi responsabil de sabotaj. Dar de unde să ştie să vină aici?

Apoi Venport observase priviri întunecate, ameninţătoare, din partea unora dintre zensunniţii sălbatici, şi simţi pericolul. Cele dona gărzi de corp pe care le angajase se încordaseră când omul deşertului, cu privirea mânioasă, îşi smulsese eşarfa groasă de pe faţă şi o aruncase pe jos cu dispreţ – pentru că era un dar mai vechi de la Tuk Keedair. Cu un strigăt sau cu un semn al mâinii, Dhartha putea chema destui oameni ca să-i copleşească pe Venport şi gărzile sale.

Dar negustorul nu arătase niciun pic de teamă. În schimb, vorbise cu fermitate, dar fără un ton de intimidare.

— Am investit mult în această operaţiune, naib Dhartha, şi refuz să pierd profituri din cauza unor vandali nesupuşi. Cheltuielile tale au crescut în ultimii ani, iar livrările de melanj nu mai ating cantităţile promise. Un om de onoare îşi respectă contractele!

Dhartha îi aruncase o privire feroce.

— *Sunt* un om de onoare! Pretinzi altceva?

Făcând o pauză, pentru efect, Venport continuase:

— Atunci nu-i nevoie să mai discutăm iar despre asta.

Deşi dăduse dovadă de cutezanţă, pulsul îi bătea cu putere. Aceşti oameni ai deşertului erau duri, iar el tocmai îl înfruntase pe conducătorul lor, răspunzând forţei cu forţă. Asta, şi profiturile garantate, erau singurul limbaj pe care-l înţelegeau. Văzuse cât de mult ajunsese naibul Dhartha să depindă de bunurile din afara planetei, iar aceşti zensuniţi erau deja vizibil mai molatici decât atunci când îi întâlnise prima oară, cu ani în urmă. Schimbarea era atât de dramatică, de fapt, încât Venport se îndoia că aceşti săteni zensunniţi s-ar mai fi întors vreodată la condiţiile mizere ale subzistenţei din deşert, pe care acceptaseră înainte de comerţul cu mirodenie.

Apoi, voind să plece din ameninţătorul sat din coasta muntelui, le făcuse semn gărzilor de corp şi se îndreptase rapid către maşina de teren care-l aştepta. Chiar şi acum privea cu precauţie prin fereastra din spate, îngrijorat că luptătorii zensunniţi l-ar putea urmări împreună cu o bandă de asasini din deşert…

Se hurducară pe terenul accidentat de la marginea stâncilor uscate. Deasupra vehiculului, şoferul băştinaş stătea într-un compartiment prăfuit de pe capotă, împreună cu cele două gărzi. Din când în când, făgaşul dispărea pe teren tare, dar şoferul mergea mai departe, în aparenţă îndrumat de instinct. Ocoliră dune groase, moi, şi în sfârşit Venport văzu în depărtare un orăşel aşezat pe grabene. Relaxându-se, se uită la blocul de scris din poală şi se concentră asupra estimărilor numerice. Analizând o coloană de cifre, se scărpină în cap.

După confirmarea calculelor lui Norma pentru fondurile de care ar fi avut nevoie ca să transforme uriaşa ei navă prototip, Venport rotunjise în plus evaluarea, doar ca să fie prudent, apoi ordonase contabililor de la Venkee să pună la punct registrele de urmărire cu desfacerea pe componente a costurilor. Îndoindu-se că Norma ar fi observat vreodată, crease categorii suplimentare de cheltuieli bazate pe propria lui experienţă în afaceri. Keedair urma să monitorizeze investiţiile de pe Poritrin.

În planul de ansamblu al Venkee Enterprises, proiectul lui Norma nu provocase încă o scădere semnificativă a veniturilor, deşi concesiile faţă de lordul Bludd îl costaseră beneficiile din licurigloburi. Ea avea nevoie doar de un ansamblu izolat de clădiri pentru cercetare, un grup de sclavi la preţ rezonabil, propriile ei cheltuieli de întreţinere şi o navă spaţială veche. Dar, indiferent de preţ, Venport îşi promise că va asigura capitalul pentru Norma. Inima îi spunea să facă asta.

Maşina de teren dădu peste un făgaş adânc şi se clătină, ceea ce-i aruncă blocul de scris din poală. Încruntat, îl ridică şi-l scutură de praf. Ura planeta asta nisipoasă, murdară, dar era silit să stea aici. Gândurile lui porniră în derivă…

În noaptea dinainte de a trebui să plece de pe Poritrin pentru mai mult de un an, Venport se dusese să stea de vorbă cu Norma Cenva. Voise să-i spună la revedere… şi alte lucruri. Ideea era încă o surpriză şi pentru el, dar, în ciuda faptului că nu-i venea să creadă, ştia că face ceea ce trebuie.

Mult dedesubt, afluentul fluviului Isana bolborosea prin canion în curgerea sa către curentul principal lent, dar puternic. Depozitul vast era bine luminat, în interior şi în exterior, iar licurigloburile puternice îl orbeau din colţurile clădirii. Reptile zburătoare coborau în picaj în preajma luminilor strălucitoare, ospătându-se cu insecte.

În zilele trecute de când Keedair pilotase nava de testare până în hangar, echipele de constructori terminaseră cea mai mare parte a lucrului la complexul de cercetare. Fuseseră ridicate şi mobilate barăcile sclavilor, iar sclavii din primele grupuri fuseseră deja realocaţi din Starda.

Se aduseseră de asemenea maşini grele, bancuri de lucru şi instalaţii de sudură, laolaltă cu toate uneltele sofisticate pe care şi le putea imagina Venport. Înăuntrul

marelui hangar, nava bulbucată se rezema pe suportul ei, susţinută de stabilizatoare. Venport se gândi că semăna cu un pacient anesteziat aşteptând operaţia… ştia că Norma avea să fie lucrătorul miraculos.

Binevoitoarea, devotata Norma… O cunoştea aproape de când se născuse – cum putuse fi atât de orb până acum?

În acea noapte caldă, cu lună, Venport traversase complexul de cercetări. În interiorul hangarului, Norma se mutase în trei dintre birourile mari, folosite înainte de administratorii minei dezafectate. Deşi el se asigurase personal că femeia avea un apartament de locuit confortabil într-una dintre dependinţele complexului, Norma îşi petrecea rareori timpul acolo.

Fusese întotdeauna obsesiv de muncitoare, şi devenise şi mai zeloasă acum, când lucra la propriile sale visuri, în loc de cele ale lui Tio Holtzman. În ciuda investiţiilor lui substanţiale în acest proiect, Venport ştia că ea avea nevoie de timp, poate mai mult de un an, înainte de a fi gata să testeze noua navă care plia spaţiul.

Dar ce însemna un an, când luai în considerare tabloul de ansamblu? Chiar şi aşa, părea mult prea mult pentru a sta departe de Norma.

Bărbatul ţinea în braţe un buchet de trandafiri proaspeţi Bludd, obţinuţi din grădinile private ale lordului de pe Poritrin – nu că Norma ar fi pus mare preţ pe asemenea lucruri… Încă nu-i venea să creadă că făcea aşa ceva – dar *simţea* că e gestul corect.

În camerele unde făcea ea calculele, lumina era aprinsă, ca întotdeauna. În ciuda orei târzii, Norma părea încă absorbită de ecuaţiile şi invenţiile ei. Venport dădu trist din cap, dar se sili să zâmbească. Nu exista niciodată un moment potrivit să vorbească în tihnă cu Norma. La orice oră din zi, era la fel de ocupată; câteodată, continua zile întregi fără să doarmă – mâncând şi bând doar atât cât să rămână în picioare.

Dar asta era Norma. Nu se aştepta s-o schimbe.

Şi totuşi, Venport trebuia să-i spună ce simte.

Presupunea că avea să fie un şoc pentru ea, în mare parte aşa cum fusese şi pentru el. Multă vreme o luase aşa cum era, acceptând bucuros silueta sa scundă şi trăsăturile neatrăgătoare, fără să se gândească niciodată cu adevărat la ea ca femeie.

De ce nu văzuse niciodată asta până acum? Ani de zile fusese partenerul de reproducere al uluitor de frumoasei şi statuarei conducătoare a magicienelor de pe Rossak – şi fusese ţinut ca un animal favorit. Ce-i adusese asta? Frumuseţea exterioară a lui Zufa nu-i ajungea până la inimă, dar Norma îşi păstra toată frumuseţe înăuntru.

Plin de solemnitate, Venport ciocăni la uşa camerei pentru calcule, repetând în tăcere ceea ce voia să-i spună femeii. Nu se aştepta ca ea să răspundă imediat, aşa că încercă uşa. Aceasta se deschise, iar el intră încet, cu crampe de emoţie în stomac – de parc-ar fi fost doar un adolescent!

În încăperea viu luminată, Norma stătea pe un scaun plutitor reglabil, care o susţinea la înălţimea potrivită faţă de masa de lucru. Scaunele şi mesele standard nu i se potriveau niciodată, iar el se minuna cum de reuşea să se descurce cu atâta încăpăţânare, fără sa se plângă, într-un univers proiectat pentru oameni mai mari. Intelectul ei imens compensa totuşi din plin statura mică. Pe ea n-o deranja, aşa că de ce-ar fi trebuit să-l deranjeze pe el?

Îşi dădea seama că existau o mulţime de alte motive pentru care ţinea la ea cu mult mai mult decât la un prieten. Pentru multă vreme, semănase mai mult a dragoste de frate, iar Venport nu ştia exact când lucrurile se schimbaseră, la nivel subconştient. Da, avea cu zece ani mai mult decât ea, şi fusese partenerul de reproducere ales al mamei ei. Dar ce însemna o diferenţă de zece ani? Câteva mii de zile. Nu prea mult. O aprecia pe Norma pentru ceea ce era, şi credea că venise momentul să-şi exprime sentimentele aşa cum se cuvenea.

La început, absorbită ca întotdeauna, Norma nici măcar nu-l observă. Pentru câteva clipe, Venport rămase în

picioare lângă ea, cu florile în mână, doar observând-o. Trandafirii Bludd îi umpleau nările cu un parfum delicat. Prinsese de tulpini o piatră-de-apă splendidă, rară, aceeaşi nestemată preţioasă pe care încercaşi cândva să i-o dea mamei ei. Dar Zufa Cenva se încruntase la vederea „fleacului” în formă de ou, respingându-i presupusele calităţi de a canaliza mintea şi gândurile. Conducătoarea magicienelor insistase că nu are nevoie de un asemenea sprijin. Se îndoia că Zufa ştia cum să aprecieze un gest din inimă la adevărata lui valoare.

Norma, pe de altă parte, ar trebui să poată aprecia că piatra-de-apă şi florile erau frumoase, preţioase. Le-ar aprecia în spiritul în care le dăruise el.

Numai dacă ar fi putut să-i atragă atenţia.

Ca şi cum ar fi purtat ochelari de cal, Norma se uita fix la o foaie lungă, plină cu numere mâzgălite. La fiecare câteva secunde făcea câte o mică modificare în document.

— Te iubesc, Norma Cenva, izbucni el în sfârşit. Mărită-te cu mine. Asta-mi doresc cu adevărat!

Ea continuă să lucreze, ca şi cum şi-ar fi blocat toate simţurile cu excepţia vederii. Arăta atât de preocupată, atât de… frumoasă… în concentrarea ei. Cu un oftat, Venport porni să păşească prin încăpere, continuând s-o privească lucrând. În sfârşit, se întinse. Se uită dintr-o dată la el, clipind.

— Aurelius!

Nu observase că era acolo.

El îşi simţi obrajii arzând, dar îşi adună curajul.

— Am o întrebare importantă să-ţi pun. Am aşteptat momentul potrivit.

Îi întinse buchetul de flori, iar ea îl apăsă uşor pe faţă, inhalând mireasma dulce, apoi cercetă florile de parcă n-ar mai fi văzut niciodată până atunci trandafiri. Cu delicateţe, atinse piatra-de-apă legată de tulpini, de o frumuseţe stranie, şi admiră profunzimea culorilor din giuvaier, ca şi cum ar fi fost un univers de sine stătător. Apoi ridică ochii spre el, cu ochii săi căprui întrebători.

— Vreau să fii soţia mea! Te iubesc mult de tot. Era limpede de multă vreme, presupun, dar nu mi-am dat seama niciodată…

Norma avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă vorbele lui, apoi ochii i se umplură de lacrimi de surpriză, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Dar, Aurelius… ştii că nu m-am gândit niciodată la asemenea lucruri. Dragoste, curte… chiar şi sex. N-am avut nicio experienţă, nicio ocazie. Sunt – bâjbâi căutându-şi cuvintele – concepte străine pentru mine.

— Gândeşte-te la ele deocamdată. Eşti mai inteligentă decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Îţi poţi da seama care-i cel mai bun lucru de făcut. Am încredere în tine.

Zâmbi cu căldură.

Ea roşi de plăcere.

— E… complet neaşteptat. Nu mi-aş fi imaginat niciodată…

— Norma, mâine plec. N-am mai putut aştepta. Trebuia să te întreb!

Îl considerase întotdeauna un prieten, un susţinător, cel mai apropiat de un frate mai mare care-o proteja. Dar nu se gândise niciodată la o iubire mai profundă cu el – nu pentru că nu voia, ci pentru că nu-şi imaginase niciodată că ar fi fost posibil. Se uită la mâinile ei mici, la degetele boante.

— Dar… eu? Nu sunt o femeie atrăgătoare, Aurelius. De ce-ai vrea să te însori cu mine?

— Tocmai ţi-am spus.

Ea întoarse privirea. Era prea mult de analizat dintr-o dată, iar gândurile îi erau complet răvăşite. Totul se dovedea extrem de tulburător. În clipa asta, nu avea nici cea mai mică idee ce calcule fuseseră mai înainte în mintea ei.

— Dar… am prea mult de lucru, şi n-ar fi corect faţă de tine. Nu-mi pot permite… diversiuni.

— În căsnicie este vorba despre sacrificii.

— O căsnicie bazată pe sacrificii ar duce numai la

resentimente.

Îl privi în ochi şi dădu din cap cu încăpăţânare.

— Hai să nu ne grăbim cu asta… Trebuie să ne gândim la toate implicaţiile.

— Crede-mă, Norma, acesta nu este un experiment în care să poţi controla dinainte toţi factorii. Şi eu sunt un om ocupat. Înţeleg cât de mult înseamnă munca pentru tine. Obligaţiile legate de Venkee ne vor ţine departe pentru perioade lungi de timp, dar asta îţi va da timpul de care ai nevoie pentru lucru. Gândeşte-te logic la asta, dar lasă-ţi măcar inima să hotărască.

Ea îi zâmbi şi apoi, tresărind, se uită în spate, la calendarul de pe tăblia mesei.

— Oh, trebuie să pleci pe Arrakis atât de repede?

— O să ai timp să te gândeşti. Am aşteptat atâţia ani, mai putem aştepta încă puţin. Când spui că o să te gândeşti la propunerea mea, ştiu că o să-i acorzi toată atenţia plină de sârguinţă la care aş putea spera vreodată…

Venport dezlegă piatra-de-apă netedă, alunecoasă, şi i-o întinse:

— Deocamdată, o să accepţi măcar darul meu? Un simbol al prieteniei noastre?

— Desigur.

Degetele ei mângâiară suprafaţa lucioasă, sidefată, a pietrei-de-apă. Surâse cu tristeţe.

— Vezi? Deja ai fost o diversiune – dar una plăcută. Aurelius, am fost cu adevărat atât de neatentă încât să nu observ niciodată sentimentele pe care le ai pentru mine?

— Da, surâse el. Şi îţi promit, nu mă voi răzgândi până la întoarcere.

*

Aflat acum la multe luni depărtare de Poritrin şi de Norma, Venport traversa deşertul Arrakisului într-un aparat de cercetare zburător, însoţit de gărzile lui de mercenari. N-

avea nevoie de naibul Dhartha în această expediţie. Atenţia îi era concentrată spre peisajul monoton.

În urma experienţei îndelungate, gândea în termeni de control al costurilor. Se întreba întotdeauna cum să treacă peste intermediarii costisitori, în diversele lui operaţiuni. Accesul direct era cheia pentru a câştiga un profit cât mai mare, fie că produsul era reprezentat de medicamente, licurigloburi sau melanj.

Până acum, din moment ce zensunniţii erau dispuşi să-şi asume riscurile şi pretindeau că sunt experţi în terenul necruţător al Arrakisului, Venport şi Keedair evitaseră să-şi organizeze propriile operaţiuni de recoltare a mirodeniei. Dar dacă Venkee Enterprises angaja muncitori din afară şi îşi administra operaţiunile direct, ocolindu-l pe naibul Dhartha şi toate problemele pe care acesta le reprezenta?

Cercetaşul zburător vibră în clipa când atinse o turbulenţă. În compartimentul de lângă el, mercenarii îl înjurau pe pilotul pe care-l angajaseră la spaţioportul din Arrakis City, dar Aurelius nu le dădu atenţie. Gueye d'Pardu era un om din afara planetei, care emigrase aici în tinereţe şi intrase în afaceri ca ghid, deşi găsea destul de puţin de lucru pe o lume atât de izolată. D'Pardu promisese să găsească pentru Venport „nisipuri cu mirodenie" de o frumuseţe exotică.

Praful de la orizont întuneca soarele de dimineaţă, nelăsând nicio culoare să pătrundă. Electricitatea statică trosni într-un difuzor din compartimentul pasagerilor, când pilotul catadicsi să li se adreseze:

— A fost detectată o furtună în faţă. Satelitul meteorologic arată că se îndreaptă spre Tanzerouft, aşa că n-ar trebui să avem necazuri. Ar fi bine să stăm totuşi cu ochii pe ea.

— Ce înseamnă Tanzerouft? întrebă Venport.

— Adâncul deşertului. Extrem de periculos acolo…

Continuară să zboare încă jumătate de oră. Aparatul trecu pe lângă un perete al muntelui, apoi coti către soarele roşcat, deasupra deşertului întins.

În sat, Venport îi auzise pe băştinaşi vorbind despre Arrakis ca şi cum ar fi fost o creatură vie, cu un spirit al ei. Amuzat de asemenea comentarii, şi le scosese din minte fără ezitare, dar acum, în timp ce zbura pe deasupra dunelor, se întrebă dacă nu cumva băştinaşii aveau dreptate, la urma urmei. El şi cu cei câţiva oameni de lângă el erau izolaţi aici. Vulnerabili.

Peisajul cafeniu începu să se schimbe, dezvăluind vârtejuri de ruginiu şi ocru.

— Nisipuri cu mirodenie, zise d'Pardu.

Cu carnea moale şi fălcile atârnând, ghidul părea nelalocul lui pe o planetă unde cei mai mulţi dintre oameni arătau deshidrataţi

— Se pare că ceva a răscolit solul, observă Venport. Vântul, presupun?

— În deşert nu e înţelept să presupui nimic, replică d'Pardu.

La o staţie de observaţie, Venport se uită printr-o fereastră la o siluetă sinuoasă care se deplasa fără efort printre dune. Nisipurile erau în mişcare, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn prelungit. Simţi un fior pe şira spinării.

— Ce naiba e asta? Zei – viermi de nisip?

Se aplecă şi mai mult, uluit. Auzise de fiarele uriaşe, care provocau aproape la fel de multe ravagii echipelor de culegători de mirodenie ca şi atacatorii proscrişi, dar nu mai văzuse niciunul până acum.

Ghidul se încruntă, făcând să apară noi riduri pe chipul deja brăzdat, ars de soare.

— Demonul deşertului…

Dedesubt, animalul sinuos, cenuşiu, se unduia ca un şir de dealuri vii, trecând peste şi prin dune cu o viteză uimitoare, ţinând pasul cu aparatul zburător de deasupra.

— Uită-te la spinarea lui! exclamă unul dintre mercenari. Vezi siluetele? Oameni! Oameni care călăresc viermii!

— Imposibil, răspunse d'Pardu pufnind, dar când se uită pe fereastră, păru incapabil să mai adauge ceva, rămânând pur şi simplu cu ochii holbaţi.

Praful se ridică, înceţoşând imaginea, dar Venport credea că mai vede în continuare siluetele minuscule, fărâmiţe… având clar o formă umană. Nimeni nu putea domestici asemenea monştri.

D'Pardu strigă:

— Mai bine-am pleca! Am un sentiment neplăcut.

Vântul începu să izbească aparatul.

De acord cu ghidul, Venport îi ceru pilotului:

— Scoate-ne de-aici!

Cercetaşul descrise un cerc şi se îndreptă apoi spre Arrakis City. Furtuna din deşert îi urmări ca şi cum ar fi fost o fiinţă conştientă, iar ei s-ar fi aventurat într-un loc în care n-aveau ce căuta. Tot drumul, gărzile stătură de vorbă despre ceea ce văzuseră. În barurile de la spaţioport, în acea seară, ascultătorii aveau probabil să râdă de poveştile lor.

Dar Venport văzuse totul cu ochii lui. Dacă profiturile din melanj n-ar fi fost atât de colosale, n-ar fi riscat niciodată să facă afaceri aici. Cine putea trata cu oameni care supravieţuiau într-un asemenea loc uitat de Dumnezeu?

Călăresc viermi gigantici!

Nimic nu este vreodată aşa cum pare. Cu ecuaţii potrivite, pot dovedi asta.

NORMA CENVA,
Filosofie matematică

Acum, că nu mai lucra pentru el, mergând de fapt în umbra lui, Tio Holtzman nu era surprins să vadă cât de repede dispăruse Norma Cenva din atenţia publicului. Vreme de un an întreg nu se gândise prea mult la ea, nu de când Aurelius Venport negociase încheierea lucrului în serviciul lui. Holtzman surâse. *Un om de afaceri superior, desigur.* Ce avusese în cap Venport?

Deşi era înzestrată cu nişte cunoştinţe matematice şi ştiinţifice incomparabile, Norma pur şi simplu nu avea abilitatea de a vedea potenţialul propriilor ei descoperiri. Geniul pur era doar o parte a ecuaţiei – trebuia să ştii ce *să faci* cu o descoperire semnificativă. Şi aici Norma eşua întotdeauna…

Ei bine, acum era pe cont propriu şi nu mai reprezenta o povară financiară pentru el, chiar dacă profiturile iniţiale din licuriglobburi ale firmei Venkee i-ar fi plătit cheltuielile nu o dată, ci de o mie de ori. Cum puteau fi cu toţii atât de naivi?

Venport îi oferise lordului Bludd o sumă frumuşică ca să cumpere un grup de „sclavi cu abilităţi tehnice” meniţi să lucreze la noul complex al lui Norma – undeva în amonte? — aşa încât savantul cedase încântat o ceată întreagă de zensunniţi şi zenşiiţi sâcâitori. După închiderea şantierelor din deltă, Holtzman nu ştia oricum ce să facă în continuare cu toţi muncitorii… până când un sclav nemulţumit avusese îndrăzneala să-l înfrunte pe lordul Bludd însuşi. Nobilul îl mustrase pe Holtzman că nu menţinea un control suficient asupra muncitorilor săi, iar savantul fusese bucuros să-i trimită pe scandalagii lui Norma Cenva.

El era mulţumit să scape de ei, Norma era şi ea mulţumită să-i primească… Toate problemele erau rezolvate.

Dar, dintr-un punct de vedere, Holtzman era şi dezamăgit de plecarea femeii pitice. În primii ani ai uceniciei pe Poritrin, el şi cu Norma formaseră o echipă bună, iar savantul profitase din plin de ajutorul său înflăcărat, tineresc. Însă apoi ea dorise să bâjbâie de una singură timp de decenii, fără niciun simţ vizibil al momentului când să renunţe la o activitate matematică sterilă şi costisitoare care nu ducea nicăieri.

Totuşi, ar fi vrut ca femeia să ştie că nu-i purta pică. Ani de zile, îi trimisese ocazional invitaţii politicoase la recepţii oficiale, dar Norma le refuza întotdeauna cu scuza neconvingătoare că era „prea ocupată”. Micuţa femeie nu înţelesese niciodată ce progrese se puteau realiza prin politică şi prin relaţii, faţă de cele obţinute prin cercetări directe.

Din fericire, noii lui asistenţi tineri erau nerăbdători să-şi lase amprenta în istorie. Munca lor păstra în siguranţă propria lui poziţie.

Dacă era întrebat în public, Holtzman răspundea invariabil că Norma îl servise bine, ca o asistentă competentă care dădea dovadă de sclipiri ocazionale de intuiţie. Asemenea modestie şi generozitate elegante nu făceau decât să se adauge la aureola şi la importanţa marelui inventator. După care surâdea şi îndrepta discuţia spre propriile lui realizări.

O dată cu trecerea timpului, savantul ajunsese să se gândească din ce în ce mai puţin la Norma Cenva.

Dispariţia din centrul atenţiei n-o îngrijora pe Norma câtuşi de puţin. Lucrând în camerele pentru calcule şi controlând progresul zilnic al fabricării componentelor noului motor bazat pe efectul Holtzman, era cât se poate de fericită în izolarea ei.

Nu înţelesese niciodată toate maşinaţiunile din jurul său,

de fapt nici nu le dădea prea mare importanţă. Preocuparea ei majoră era munca decisivă pe care o desfăşura, urmărindu-şi conceptele fără să ţină cont de politică, de orgolii sau de imperativele sociale care-i iroseau timpul.

Fondurile îi soseau de la Venkee Enterprises, primise propriii muncitori sclavi şi echipa de securitate a lui Tuk Keedair, adusă din afara Poritrinului. Nimeni nu avea nici cel mai mic motiv să acorde atenţie muncii ei de aici din laborator, departe de ochii iscoditori ai lumii.

Dar partenerul de afaceri tlulaxa al lui Aurelius era mult mai preocupat de securitate decât fusese vreodată Norma. La început, Keedair sugerase să instaleze un sistem holografic sofisticat, menit să estompeze clădirile de la suprafaţă şi deschiderea cascadei secate a peşterii. Însă cu toate echipele de constructori şi de lucrători industriali, cu materialele trimise în amonte şi fluxul continuu de alimente şi provizii, era imposibil să crezi că nimeni n-o să observe complexul de cercetări. În schimb, Keedair se baza pe gărzile sale pentru a alunga orice intrus curios, deşi paznicii arătau plictisiţi în timp ce păşeau în jurul hangarului şi al curţii, într-o patrulare nesfârşită.

Nu peste multă vreme, Norma avea să termine. Spera să aibă pregătit prototipul navei care pliază spaţiul înainte ca Aurelius Venport să se întoarcă de pe Arrakis. Norma zâmbea de fiecare dată când se gândea la acest bărbat extrem de special, şi-i era foarte dor de el. Încă nu-i venea să creadă ce dar-surpriză îi dăduse înainte de plecare. Întrebarea stângace şi privirea din ochii lui păreau să-l uimească la fel de mult pe cât o uimiseră pe ea…

Poate că până în momentul în care-şi atingea visul ce-i stăpânise gândurile de când începuse Jihadul, Norma ar fi putut să-i dea lui Aurelius un răspuns la întrebare. Îl iubea din toată inima, deşi nu-şi dăduse seama până atunci. Întreaga ei viaţă, lăsase emoţiile deoparte. Asta se încheiase însă. La întoarcerea lui pe Poritrin, lucrurile aveau să se schimbe.

Dar mai întâi…

Nucleul muncii sale, nava de mărfuri mare, de tip vechi, era aşezată pe o platformă de andocare în interiorul hangarului. Lentă şi demodată, era lipsită de orice valoare ca vehicul comercial, din cauza incapacităţii de a ţine pasul cu aparatele extrem de competitivilor negustori spaţiali. Dar era tot ce-i trebuia lui Norma.

Acum, în zgomotul şi agitaţia hangarului de construcţie, Norma stătea pe o platformă suspensoare deasupra carcasei peticite. Luând notiţe în minte, supraveghea o echipă de muncitori zensunniţi in timp ce făceau modificări mecanice dedesubt, urmând instrucţiunile date de ea.

Muncitorii se agitau de colo până colo în interiorul carcasei voluminoase, strigând unii la alţii şi făcând uneltele să zăngănească. Partea din spate a vehiculului fusese retezată, motoarele învechite demontate şi scoase, o parte din cala de mărfuri reconfigurată pentru a adăposti componentele nou proiectate. Totul se potrivea perfect. După decenii de muncă, putea zări capătul, şi asta o făcea să se simtă ameţită de bucurie.

Aurelius ar fi fost mândru de ea.

În timp ce Norma îşi baza planul pentru plierea spaţiului pe formule matematice concise şi pe legi dovedite ale fizicii, asemenea concepte erau simple cărămizi pentru construirea a ceva mult mai măreţ, un proiect complex, aproape eteric, care nu putea fi încredinţat hârtiei sau cuprins cu mintea tot dintr-o dată. Cel puţin nu încă. Iar proiectul creştea continuu în mintea ei…

În fiecare zi continua să edifice peste munca dinainte, stând deseori toată noaptea să modifice şi să recalculeze, instalând un panou modular aici, o bobină magnetică sau o prismă din cuarţ de Hagal dincolo. Ca un şef bucătar, adăuga ingredientele pe măsură ce-i treceau prin cap, în armonie cu un simţ preştient, susţinut de dovezile teoretice. Fluxuri de gândire şi de mişcare îi veneau în minte pe o scară incredibil de mare, ca prin inspiraţie divină.

Savantul Holtzman ar râde de mine numai dacă aş

sugera vreodată un asemenea lucru!

Pe măsură ce lucrul avansa, echipele efectuau controale de calitate şi teste pe bancurile de probă, potrivit specificaţilor ei exigente. Fiecare părticică trebuia să funcţioneze din plin.

Urmărind motoarele revoluţionare materializându-se sub ochii săi, Norma simţi un val de entuziasm. Erau multe în joc aici, nu numai pentru ea însăşi şi pentru Venkee Enterprises, ci şi pentru întreaga rasă umană.

Implicaţiile remarcabilei tehnologii aveau să se prelungească mult dincolo de înfrângerea maşinilor gânditoare. Motoarele care pliază spaţiul aveau să schimbe rasa umană şi să remodeleze viitorul. Consecinţele se revărsau în imaginaţia femeii ca nişte cascade, solicitând la maximum capacitatea ei de a le percepe. În momente ca acesta, când Norma împingea capacităţile minţii umane spre extreme incredibile, spera să n-o ia razna.

Dar dacă putea înfrânge provocările tehnologice ale acestei aventuri, Norma şi sprijinitorii ei urmau să călătorească între sistemele solare cu viteze exponenţial mai mari decât permiteau limitele tehnologiei actuale. Asta avea să ajute enorm armata Jihadului, şi existau toate motivele să se creadă că invenţia va duce, în sfârşit, la victorie.

Dincolo de toate, Aurelius Venport se va alege şi cu posibilităţi comerciale la care nici nu visase vreodată. Norma abia aştepta întoarcerea lui – să discute despre asta, şi mult mai multe.

Păzeşte-ţi fiecare răsuflare, pentru că poartă căldura şi umezeala vieţii tale.

Dojană zensunnită la adresa copiilor

Dedesubtul streşinii de piatră de la intrarea peşterii, Selim se uită cu mândrie la discipolii lui oţeliţi, apoi aruncă o privire spre Marha, cu o expresie apropiată mai curând de dragoste. Tânăra era plină de energie şi hotărâre, de exuberanţă amestecată cu bun simţ. Timp de aproape doi ani, se remarcase printre ei, făcându-se indispensabilă.

— Arrakis e a noastră pentru că am câştigat-o, declară Selim. Am învăţat să supravieţuim în împrejurările cele mai aspre, fără să depindem de bunăvoinţa străinilor sau să facem negoţ cu intruşii din afara planetei.

Ţinând mâna puternică a lui Marha într-a lui, o ridică pe fată de jos şi rămaseră amândoi în picioare, privindu-se cu ochii deveniţi complet albaştri din cauza mirodeniei.

— Marha, te-ai dovedit un membru demn al grupului nostru, dar sunt de asemenea bucuros să te primesc ca soţie… dacă mă vrei!

La început, ea venise ca admiratoare, ca discipol iscusit şi ca una dintre proscrişi. Acum urma să fie partenera lui de viaţă. Marha muncise mai mult şi îi urmase viziunile cu mai mult devotament decât oricare alt membru al bandei sale de renegaţi. Arătase limpede tuturor, inclusiv lui, că nimeni în afara ei n-ar fi fost o mireasă mai potrivită pentru legendarul conducător.

Doar cu o săptămână înainte, venise la Selim în zori, în locul de la fereastra de piatră unde acesta stătea şi privea marea de dune, într-o linişte completă, Marha se apropiase de el şi-i lăsase la picioare un colier de fise zornăitoare, care scoseseră un zgomot asurzitor în peştera mică.

Sute de bonuri de mirodenie, luate de la femei pline de speranţă care lucrau în câmpurile de melanj… De multe, multe ori mai multe decât preţul pentru căsătorie pe care naibul Dhartha îl impusese oamenilor săi.

Ştiind de cât curaj trebuie să fi avut nevoie ca să-l privească şi ca pe un soţ, nu numai ca pe un conducător legendar, Selim zâmbise larg.

— Cum aş putea refuza o asemenea ofertă?

Acum, Marha îi surâdea larg, arătându-şi dinţii perfect albi. Arăta radioasă; cicatricea în formă de semilună de deasupra ochiului stâng i se distingea limpede pe faţa îmbujorată.

— Încă de când eram o fetiţă copleşită de veneraţie, ascultând poveştile spuse în şoaptă despre marele Călăreţ al Viermilor, am visat la această clipă. Da, sigur că vreau să fii soţul meu, Selim…

În timp ce conducătorul proscrişilor îşi făcea anunţul plin de mândrie, locotenentul său, Jafar, îmbrăcat într-un strai distilator păşea singur pe nisipul pustiu. Acum îl puteau vedea cu toţii, prin gura de intrare a peşterii, pe bărbatul slab, plin de devotament. Aşezându-se în poziţia pe care şi-o alesese, Jafar bătu din tobă; proscrişii adunaţi auziră bubuitul slab, înăbuşit de distanţă. Nerăbdarea lor creştea, în timp ce Selim rămânea tăcut şi privea.

După ce bătu toba suficient cât să fie sigur că avea să vină un vierme, locotenentul proscrişilor îşi îndesă instrumentul sub braţ. În timp ce alerga, picioarele lungi îl purtau cu iuţeală peste culmile dunelor. În întinderea vastă din spatele lui, apăru un semn de vierme, indicând înaintarea în valuri a unui monstru care se apropia.

Fără suflare, Jafar ajunse la un adăpost de stânci, dar în loc să urce în siguranţă, rămase la marginea nisipului, dând în piatră lovituri energice, răsunătoare, cu un ciocan de metal. Viermele de nisip se îndreptă către vibraţii, dar nu se putu apropia mai mult de bariera de piatră, prelungită ca un aisberg cu mult sub suprafaţa de nisip. În cele din urmă, viermele se ridică spre cerul liber, cu gura căscată la pândă, cu dinţii cristalini şi minusculi scânteindu-i. Praful şi nisipul se scurgeau de pe corpul segmentat. Creatura lăsă să-i scape un urlet care suna precum vântul distrugător al unei furtuni puternice.

Atunci Selim ridică vocea şi strigă din adâncul plămânilor:

— Shai-Hulud, ascultă-mă! Te-am chemat să fii martor!

O trase pe Marha mai aproape, în picioare lângă el, în revărsarea de lumină.

— O cer pe această femeie de soţie, iar ea mă acceptă. Începând din această zi, suntem căsătoriţi în ochii tăi. Fie ca nimeni să nu se îndoiască de acest lucru!

Proscrişii dădură glas unor ovaţii puternice, devenite asurzitoare atunci când reverberară în camera de rezonanţă a peşterii. Viermele se înălţă şi mai sus, ca într-o binecuvântare, apoi se năpusti iarăşi în adâncul dunelor, aruncând în urmă un jet de nisip în timp ce-şi săpa tunelul mult dedesubt, către un tezaur ascuns de mirodenie.

În acea noapte, bandiţii sărbătoriră cu miere şi cu delicatese exotice furate de la caravanele care se întorceau din Arrakis City. Consumară la petrecerea lor mari cantităţi de melanj, până când capetele deveniră uşoare, iar vederea irizată înceţoşa feţele şi împrejurimile cu o minunată aureolă difuză. Erau uniţi cu toţii de praful roşiatic special, aruncat de viermii de nisip, o pulbere reprezentând esenţa uscată a lui Shai-Hulud însuşi.

Inhibiţiile slăbiră, şi mulţi bărbaţi şi femei deveniră amanţi abia descoperiţi în pasajele întunecoase ale peşterilor. Mai târziu, când petrecerea se va fi terminat în sfârşit, grupul avea să se întoarcă la misiunea lui acaparantă. Dar, pentru o noapte, mirodenia îi purtă pe toţi spre extaz.

Cu Marha alături, Selim porni pe căile melanjului, păşind prin uşile deschise către viitor. O simţea aproape, un suflet luminos şi o inimă caldă, devenite parte inseparabilă a lui.

Dar în această călătorie, Selim trebuia să meargă singur.

Pe peretele din fund al peşterii, rune misterioase fuseseră trasate cu multă vreme în urmă de nişte

exploratori uitaţi. Nimeni nu ştia ce însemnau inscripţiile, dar cum Selim îşi crease propria interpretare, discipolii săi nu puneau la îndoială declaraţiile lui.

Ajutat de melanj, Selim vedea multe lucruri invizibile pentru lumea reală.

Iar acum, pentru prima oară, văzu adevărata ţintă a provocării pe care-o înfrunta, imensitatea de timp peste care urma să se desfăşoare această bătălie eroică. Văzu că aceasta nu era doar o luptă între el şi detestatul naib Dhartha, era un conflict imposibil de rezolvat de către Selim în decursul propriei sale vieţi. Mersese deja prea departe. Tentaţia şi dependenţa de mirodenie trecuseră un prag dincolo de care niciun om nu va mai putea vreodată să oprească.

O singură viaţă n-ar fi fost niciodată de ajuns. Selim trebuia să se asigure că misiunea lui avea să dureze mult dincolo de propria-i moarte. Shai-Hulud avea să-i arate cum, la momentul potrivit.

După aceea, se trezi cu Marha alături, caldă şi goală, agăţându-se de el chiar şi în vis, temându-se parcă să-i dea drumul. Ea se foi în penumbră. Pe chip i se citea curiozitatea şi preţuirea, sorbind din ochi fiecare amănunt al trăsăturilor lui.

— Selim, iubirea mea, soţul meu – rosti ultimul cuvânt trăgându-şi răsuflarea – am învăţat în sfârşit să te privesc, să te *văd* cu adevărat, ca bărbat, ca fiinţă umană. La început, m-am îndrăgostit de *ideea* Selim, de portretul unui erou, al unui proscris care vedea viitorul cu o limpezime neclintită a misiunii. Dar eşti mai mult de-atât… eşti un muritor care are o inimă. Pentru mine, asta te face mai mare decât orice legendă.

El o sărută cu tandreţe pe buze.

— Atunci, Marha, numai tu îmi cunoşti secretul. Şi numai tu o să-l împărtăşeşti cu mine, ajutându-mă să rămân puternic, să împlinesc ceea ce trebuie să fac!

Selim o mângâie pe părul negru şi îi zâmbi, mulţumit de devotamentul arătat de Marha. După atâţia ani, mitul şi

realitatea se contopiseră într-o singură entitate.

Ea păru să-i citească gândurile, înţelegându-l chiar înainte ca el să-şi exprime şovăiala în vorbe.

— Ai mai avut parte de o viziune, dragostea mea? Ce te nelinişteşte?

Selim dădu din cap sumbru.

— Astă-noapte, după ce am consumat atât de multă mirodenie, s-au deschis noi visuri în faţa mea…

Ea se ridică, cu încordare pe chip, transformându-se din soţia proaspăt căsătorită, abia trezită din dogoarea dragostei, într-un discipol devotat, gata să primească noi instrucţiuni.

Selim continuă:

— Am atacat caravane şi am pus beţe-n roate eforturilor naivului Dhartha de a vinde melanj, dar n-am făcut deajuns ca să-i alungăm pe străini. Comerţul cu mirodenie creşte cu fiecare an. Nu-i de mirare că Shai-Hulud este dezamăgit de mine. Mi-a încredinţat misiune, şi până acum am eşuat…

— Bătrânul Deşertului are încredere în tine, Selim. Altfel, de ce ţi-ar fi dat o asemenea sarcină imposibilă?

În timp ce Marha stătea în capul oaselor, în lumina slabă din peşteră, privirea bărbatului alunecă pe sânii ei perfecţi şi pe pielea netedă.

— O să te ajutăm. O să-ţi dăruim totul, ca să fim siguri că-ţi atingi ţelurile. Misiunea aceasta înseamnă mai mult decât ar putea spera să realizeze orice om de unul singur.

El o sărută cu blândeţe pe cicatricea în formă de semilună, apoi îşi îndreptă spatele şi se uită spre lumina strălucitoare de afară, unde soarele se revărsa peste dunele vălurite.

— Poate că este mai mult decât poate realiza un singur *om*. Dar nu dincolo de posibilităţile unei *legende!*

*

Cu capul în nori şi plin de visuri, tânărul Aziz aşteptă să adoarmă bunicul lui şi locuitorii de pe coasta muntelui. Apoi îşi adună piesele de echipament pe care le ascunsese una câte una, zi după zi. Nu scoase niciun sunet, grăbindu-se ca un muad'dib, unul dintre micii şoareci de deşert care populau crăpăturile şi pantele.

În noaptea asta avea să dovedească de ce este în stare, nu numai naibului Dhartha, ci şi lui Selim, Călăreţul Viermilor. Deşi asta nu-i interesa pe niciunul dintre ei, amândoi erau eroii lui Aziz, oameni pe care-i respecta. Băiatul vedea onoarea de ambele părţi ale conflictului, şi spera să-i aducă laolaltă cumva, pentru binele poporului zensunnit. Era secretul lui.

Însă era o sarcină atât de dificilă…

De multe luni, încă de când legendarii bandiţi îl salvaseră de la moarte sigură în deşert, Aziz se gândea la viaţa printre proscrişi Selim Călăreţul Viermilor era orb la cât de mult făcuse naibul Dhartha pentru zensunniţi. Tânărul îşi iubea foarte mult bunicul şi înţelegea metodele severe ale naibului, pe care le socotea preţul pentru viaţa dramatic îmbunătăţită a tribului, pentru rezervele sigure de hrană şi de apă, chiar şi pentru cele câteva articole de lux şi confort cumpărate de la negustorii interstelari.

Dar Selim Călăreţul Viermilor avea flăcări în ochi şi un alt fel de onoare, o încredere îndrăzneaţă şi un simţ al dreptăţii care puneau în umbră preocupările mai provinciale ale naibului Dhartha. Proscrişii lui Selim îşi urmau conducătorul cu pasiune, mult mai multă decât arătau culegătorii de mirodenie în munca lor pentru naibul Dhartha. Iar femeia Marha – care fugise chiar din acest sat – părea să aibă acum un nou centru în jurul căruia se învârtea viaţa ei. Era limpede că nu simţea niciun regret în legătură cu hotărârea pe care-o luase.

Multe nopţi, Aziz visase să se alăture şi el grupului de bandiţi şi să devină unul dintre romanticii proscrişi. I-ar fi putut vorbi Călăreţului Viermilor, i-ar fi spus toate lucrurile pe care-ar fi trebuit să le spună cu luni în urmă, când

avusese ocazia. Ochii îi străluceau, aprinşi de provocarea de a îndrepta lumea, de a vindeca ruptura dintre ei, oprind vrajba îndelungată, distrugătoare.

Aziz putea s-o facă. Dar îl va accepta Selim?

Poate… dacă demonstra calităţi folositoare tribului.

După ce transmisese bunicului său răspunsul proscrisului, Aziz încercase să îmblânzească vorbele, să găsească scuze pentru Selim. Chiar şi aşa, naibul Dhartha se înfuriase, acoperindu-l pe Călăreţul Viermilor cu insulte nemeritate. În loc să-l răsplătească pentru călătoria anevoioasă, naibul îl alungase pe nepotul ruşinat, obligându-l să rămână singur în camera lui. Zile întregi, bătrânul stătuse cu ochii ţintă pe Aziz.

Însă tânărul nu uitase ceea ce văzuse şi trăise, iar imaginaţia îi oferea alternative la care-ar fi trebuit să se gândească mai înainte. Aziz voia să se întoarcă. Mai mult, îşi dorea din nou exaltarea şi emoţia pe care le resimţise atunci. Era sigur că putea s-o facă.

Urzise planuri pentru această noapte, amintindu-şi faptele lui Selim Călăreţul Viermilor şi convins că putea să reuşească şi el acelaşi lucru. La urma urmei, un tânăr proscris neantrenat descoperise pentru prima oară cum să călărească demonii viermi de nisip, fără niciun fel de îndrumare…

Acum, în noaptea liniştită, Aziz se strecură pe lângă santinelele delăsătoare şi coborî pe furiş poteca stâncoasă ce dădea în marele bazin de nisip. Tărâmul viermilor de nisip… Numai una dintre luni se afla jos, pe cer, în acest moment, răspândind doar puţină lumină, dar stelele care vegheau deasupra lui erau la fel de strălucitoare ca ochii unor îngeri. Aziz porni repede pe nisipul moale, lăsând o urmă vizibilă. Încercă să alerge, însă nisipul îi aluneca sub picioare, şi se simţea ca şi cum ar fi înotat în pulbere.

Aziz trebuia să se aventureze suficient de departe, astfel încât viermii să se poată apropia fără să fie împiedicaţi de stânci îngropate. Dar voia şi să rămână destul de aproape de stânci pentru ca oamenii să vadă ce era el pe cale să

facă. În special bunicul lui…

Băiatul înaintase timp de mai mult de o oră, atunci când culorile zorilor începură să brăzdeze orizontul subţire ca o lamă al răsăritului. Se grăbi, sperând să ajungă pe poziţie până la apariţia soarelui, şi se sui pe o dună înaltă care-l făcea să se gândească la o tribună văzută odată într-o videocarte adusă din afara planetei. Spera ca paşii săi atenţi să nu fi provocat vreo vibraţie destul de puternică pentru a-l chema pe Shai-Hulud… nu încă.

Aziz adusese cu sine o piatră şi o vergea de metal, nişte frânghie şi o suliţă lungă şi rezistentă – mult mai mult decât avusese Selim pe când era un tânăr cu caş la gură, când *el* învinsese pentru prima oară creaturile deşertului.

Cu inima bătându-i cu putere şi plin de o încredere nezdruncinată, Aziz se ghemui pe dună. Înfipse metalul în nisipul moale şi începu să-l lovească cu piatra. Sunetele răsunară ca nişte explozii pătrunzătoare, răsunând intens în tăcerea eternă a deşertului.

Când zorii apărură în sfârşit pe cer, băiatul se uită înapoi către pantele aspre ale muntelui. Dincolo de ferestrele întunecate, adăpostite, unii dintre zensunniţii adormiţi aveau să audă. Băiatul aşteptă sosirea marelui vierme.

*

Auzind bubuitul ca de tun venit de departe, dintre dune, Dhartha se trezi, curios şi bănuitor. Bătrânul conducător se îmbrăcă repede, dar înainte de a apuca să iasă din apartamentul său privat, un alt bărbat ridică perdeaua de la uşă.

— Naib Dhartha, un tânăr a fugit departe, pe nisip. Cred… arată ca Aziz…

Încruntându-se, Dhartha păşi prin tuneluri până la un şir de ferestre care ofereau o privelişte a deşertului străvechi.

— Dar de ce face atâta zarvă nesăbuită? L-am învăţat mai bine de-atât…

Apoi, brusc, căruntul om al deşertului începu să bănuiască ceea ce se petrecea, amintindu-şi de admiraţia nechibzuită pentru banditul care comanda viermi de nisip. Dhartha începu să strige:

— Trimiteţi oameni să aducă băiatul înapoi! Grăbiţi-vă, până nu vine un vierme!

Însoţitorul lui arăta şovăielnic, dar se întoarse şi porni să facă ceea ce i se ordonase.

Departe, pe dune, Aziz îşi continuă ritmul de semnalizare. Când naibul apucă marginea de piatră a ferestrei, cu degetele încleştate, îşi aţinti privirea afară, în lumina soarelui revărsată pe dunele imaculate. Văzu mica linie punctată a urmelor de paşi ale nepotului sau ducând în pustiu. Nesăbuinţă totală!

La orizont, se putea zări deja unduirea titanică a unui vierme care se apropia. Niciunul dintre salvatori nu va ajunge vreodată la timp la băiat… Dhartha simţi o gheară în piept.

— Ah, nu! Budallah, te rog, nu lăsa să se întâmple asta!

Aziz stătea în vârful dunei, strângând în mână vergeaua de metal cu încrederea inocentă a unui credincios. Dhartha era bătrân, dar vederea îi rămăsese totuşi ageră; îl văzu pe nepotul său înfruntând ridicarea nisipului, apoi văzu făgaşul învolburat lăsat de monstrul care descrise un cerc, pentru a porni după aceea spre băiat cu forţa distructivă a unei furtuni din deşert.

Ca un gândac pe o piatră fierbinte, Aziz alergă de-a lungul crestei dunei pentru a se aşeza într-o poziţie mai bună, dar mişcarea demonului subteran făcu nisipul afânat să se spulbere şi să alunece. Băiatul îşi pierdu sprijinul şi se rostogoli cu capul în jos. Scăpă suliţa – un fulger argintiu în lumina dimineţii…

Înainte ca Aziz să-şi recâştige echilibrul sau să-şi apuce uneltele, o gură gigantică tivită cu colţi de cristal se ridică sus, tot mai *sus,* înghiţind nisip şi praf… şi o bucată de carne umană.

Naibul Dhartha privea fix, cu gura căscată şi cu lacrimi de

durere şi mânie sclipindu-i în ochi. Băiatul nevinovat dispăruse într-o clipă, indus în eroare de credinţa dementă că ar putea îmblânzi demonii dunelor, la fel ca proscrişii călăreţi de viermi care aveau un pact cu Shaitan însuşi.

Selim e de vină pentru asta.

Fiara se cufundă în nisip şi începu să se îndepărteze. Agitaţia stârnită de trecerea lui şterse toate urmele ciocnirii.

În jurul capului, ca fâlfâitul întunecat al unor aripi de corb, naibul Dhartha crezu că aude râsul amar, blestemat, al lui Selim Călăreţul Viermilor.

174 î.G.
ANUL 28 AL JIHADULUI
Un an după cucerirea planetei Ix

Am făcut lucruri măreţe în viaţă, mult mai presus de aspiraţiile celor mai mulţi dintre oameni. Dar, pentru un motiv oarecare, n-am găsit niciodată un cămin sau o iubire adevărată.

PRIMERO VORIAN ATREIDES,
scrisoare privată către Serena Butler

Încă din zilele în care călătorea cu robotul Seurat la bordul *Călătorului Visurilor*, Vor fusese o persoană neastâmpărată, deloc dispus să se stabilească într-un loc. Cu o curiozitate mereu proaspătă şi cu o sete de a fi martor la întregul spectru al omenirii libere, sorbea savoarea fiecărei planete noi, adăugând-o la catalogul lui de experienţe. Îi plăcea să vadă oamenii, culturile, firele care legau diferitele rase umane mai strâns decât ar fi putut Omnius să controleze lumile sincronizate.

Chiar în acest moment, zburând tăcut pe traseul său de actualizări, Seurat îşi livra sfera Omnius contaminată de la o planetă la alta, infectând hipermintea. Era un truc măreţ, poate cel mai distrugător vicleşug militar din istorie. Xavier ar fi preferat să aplice o strategie rigidă, bazată pe forţe masive, în care armata Jihadului l-ar fi urmat pe Seurat şi ar fi atacat cu putere fiecare lume a maşinilor care se clătina, dar un asemenea plan ar fi fost nepractic din punct de vedere tactic şi fără îndoială i-ar fi avertizat, atât pe Seurat cât şi pe Omnius, înainte ca planul lui Vor să aibă şansa de a se răspândi şi de a provoca maximum de stricăciuni fără pierderi de vieţi omeneşti.

Vor voia să lase maşinile să se distrugă singure, în timp ce el se ocupa de treburile protocolare ale Jihadului.

Nu mai fusese niciodată pe lumea bogată în apă Caladan – o planetă izolată, puţin populată – dar părea un loc plăcut. După întoarcerea lui Vor de la acţiunea clandestină de a strecura actualizarea alterată a lui Omnius pe nava abandonată a lui Seurat, Serena Butler apăruse cu noul ei plan de continuare a Jihadului. Chiar înainte ca primero Xavier să se întoarcă după victoria surprinzătoare de pe Ix, Vor se oferise voluntar să facă treaba de rutină.

De luni de zile, călătorise printre planetele importante din punct de vedere strategic de la hotarele teritoriului Ligii, căutând locuri în care să înfiinţeze avanposturi al Jihadului. Aceste lumi insuficient apărate ar fi atras interesul maşinilor gânditoare, aşa cum se întâmplase pe Anbus IV, ca potenţiale capete de pod.

Fiecare loc nou îi oferea lui Vor o perspectivă mai largă a ţelului războiului şi asupra motivelor vitale pentru care rasa umană trebuia să învingă. Câteodată, când se gândea la asta, se întreba cum scăpaseră de sub control maşinile IA încă de la început, şi cum ajunseseră lucrurile în starea actuală de criză extremă.

La începutul vieţii sale, admirase industria eficientă şi oraşele construite de Omnius, ca şi monumentele ce comemorau realizările titanilor. Dar printre aşezările umane risipite, chiar şi cele neafiliate lumilor Ligii, Vor simţea acum un alt fel de admiraţie. Oamenii lipsiţi de griji îşi arătau fericirea în multe feluri; se delectau cu viaţa de zi cu zi, cu mâncarea bună, vinul fin şi un pat cald. Găseau bucurie în compania celorlalţi, în laturile diferite ale iubirii şi ale prieteniei. Îşi celebrau zelul şi entuziasmul pentru Jihad construind din inimă monumente pentru copilul Serenei.

Vor nu regreta că îşi lăsase în urmă viaţa de om de încredere. Era mândru de felul în care se schimbase toată galaxia datorită hotărârii sale de a-i întoarce spatele tatălui său şi de a o salva pe îndurerata Serena Butler. După aceasta, se simţise mai viu decât oricând, mai uman.

Un singur lucru şi-ar fi dorit să iasă altfel… ca Serena să-i fi răspuns la dragostea pentru ea. Dar inima femeii

devenise de granit, silindu-l pe Vor să accepte acest lucru, fără prea multe regrete. Noua lui viaţă de libertate se îmbogăţise în nenumărate alte privinţe.

Cu sănătatea şi cu tinereţea lui perpetuă, pentru Vor Atreides era uşor să atragă iubite prin diferite spaţioporturi. Unele dintre ele erau aventuri de-o noapte, altele erau femei la care se întorcea iarăşi şi iarăşi. Avea probabil mulţi copii neidentificaţi sau nerevendicaţi prin galaxie, dar n-ar fi putut fi niciodată un adevărat tată pentru ei. Temându-se de represaliile cymecilor, nevrând să-i dea tatălui său, Agamemnon, nicio putere asupra lui, Vor susţinea întotdeauna în timpul escalelor că este un soldat al Jihadului cu grad mic, nedezvăluindu-şi niciodată identitatea sau ascendenţa. Era pentru siguranţa lor, nu pentru a lui…

Pentru motive asemănătoare, evita acel tip de angajament pe viaţă pe care-l aveau Xavier şi Octa. Pe lângă identitatea tatălui său cymec, Vor păstra şi secretul faptului că era aproape nemuritor, n-ar fi avut de ales decât să privească neajutorat cum orice femeie cu care s-ar fi căsătorit ar fi îmbătrânit şi ar fi murit. Deocamdată, lua fiecare zi, fiecare planetă şi fiecare relaţie aşa cum era, fără să-şi facă griji.

Acum, la sosirea pe Caladan, misiunea lui era să înfiinţeze un avanpost de observaţie. În ultimul sfert de secol, maşinile gânditoare prădalnice fuseseră zărite de multe ori în sistem, nu departe de locul în care familia lui Xavier Harkonnen fusese atacată şi ucisă de către cymeci cu patruzeci şi trei de ani în urmă. Caladanul trimisese deja reprezentanţi pe Salusa Secundus, anunţând că satele de pescari şi oraşele de pe coastă ar putea fi convinse să formeze un guvern planetar slab centralizat care, în teorie, ar fi dispus să se alăture Ligii Nobililor.

Vor voia să instaleze o prezenţă a Jihadului care să acţioneze ca tampon dacă agresiunile lui Omnius se intensificau vreodată în această zonă. Pentru moment, fervoarea Jihadului ţinea maşinile gânditoare în defensivă,

dar hipermintea îşi făcuse planuri de secole; nimeni nu putea şti vreodată ce-ar încerca în continuare supercreierul mecanic. Trupele Ligii trebuiau să fie pregătite.

Deşi deţinea un grad înalt, Vor nu pretindea respectul implicit menit ofiţerilor armatei. Fără nicio dorinţă de a fi salutat sau tratat cu deferenţă specială, şi pentru propria sa comoditate, se îmbrăca deseori în haine obişnuite, fără însemne. Putea fi primero în timpul şedinţelor de strategie militară din Consiliul Jihadului, dar în timpul liber voia să stea de vorbă ca un egal cu prietenii mai vechi şi mai noi.

Se integra printre oamenii obişnuiţi, îi plăcea la nebunie să se încaiere cu sătenii în jocuri sportive improvizate sau să joace jocuri de noroc cu cei mai buni dintre ei, câştigând sau pierzând salariul pe-o lună la Fleur de Lys sau la alte jocuri. Oricât de mult ar fi trudit pentru război, depunea aproape la fel de mult efort în fiecare moment liber pe care-l putea căpăta. Ar fi fost timp pentru puţină relaxare aici, în timp ce căuta cel mai bun loc pentru instalarea unui avanpost militar.

Satele pescăreşti caladaniene erau pitoreşti şi rustice. Oamenii îşi construiau singuri bărcile şi pictau pânzele cu însemnele familiei. Fără sateliţi meteorologici, studiau tiparele vânturilor şi chiar gustau aerul sărat pentru a prevedea furtunile. Ştiau care anotimp era cel mai bun pentru pescuit, unde să găsească scoicile şi ierburile de mare care formau baza alimentaţiei lor.

Acum, după trei zile de observare a promontoriilor dinspre nord pentru un posibil amplasament, Vor urmărea bărcile apropiindu-se, în timp ce soarele cobora spre orizont. La docuri, altare rudimentare comemorându-l pe Manion cel Nevinovat erau presărate cu flori şi cu scoici colorate. Unul dintre altarele din susul coastei pretindea chiar că ar conţine o buclă sfântă din părul băiatului.

Auzea apa lovind pilonii şi simţea o linişte pe care nu o mai trăise în ultima vreme, pe cât îşi aducea aminte. Trase adânc aer în piept; în ciuda mirosului de iod al ierbii de mare agăţate de lemnul moale şi a mirosului putred de

peşte nevândut, aşteptând să fie transformat în îngrăşământ, îi plăcea acest loc.

Mulţi dintre geniştii lui rămăseseră pe navele de pe orbită ale Jihadului pentru a stabili o reţea de sateliţi de observaţie care să poată furniza şi avertizări de uragan pentru oamenii de pe Caladan. Alte echipe lucrau în puncte izolate de uscat din apropierea principalelor sate de pescari, construind turnuri fixe de legătură pentru reţeaua de supraveghere. Tot mai mulţi soldaţi ai Jihadului urmau să fie amplasaţi aici, pe Caladan, pentru a efectua întreţinerea necesară.

În orăşelul de lângă docuri, Vor găsise deja o tavernă caldă, bine luminată, unde localnicii se adunau în fiecare noapte să bea o băutură distilată în casă din iarbă de mare fermentată, semănând vag la gust cu o bere amară, dar cu o concentraţie de alcool la fel de mare ca o băutură tare. Vor îi descoperi efectele destul de repede.

Ca soldat în armata Jihadului, Vor Atreides era o boare de aer proaspăt printre localnici. Pescarii îi ofereau băuturi şi gustări din crustacee crocante în schimbul veştilor şi istorisirilor. El îşi luase numele de „Virk” şi lucra, de ochii lumii, ca genist obişnuit al Jihadului. Cea mai mare parte a echipei de la sol a Ligii nici măcar nu-i cunoştea adevărata identitate, iar ceilalţi îi păstrau secretul.

Pe măsură ce berea de iarbă de mare îi înceţoşă simţurile, Vor deveni tot mai vorbăreţ şi începu să vorbească despre numeroasele aventuri pe care le avusese, întotdeauna atent să nu pomenească de vremea petrecută ca om de încredere pe Pământ sau de gradul său de ofiţer. Era evident, din privirile pline de adoraţie ale tinerelor femei, că ele îl credeau, şi la fel de vizibil, din încruntările amuzate, dar sceptice ale bărbaţilor că ei credeau că exagerează. După felul în care fetele flirtau şi veneau tot mai aproape, Vor îşi dădea scama că ar fi un oaspete binevenit în casa cuiva în noaptea asta; provocarea ar fi să hotărască ce întâlnire să aleagă.

Destul de ciudat, privirea îi era atrasă frecvent de o

tânără foarte ocupată, care lucra la mese, turnând halbe de bere de iarbă de mare la bar şi făcând drumuri grăbite până la bucătărie şi înapoi să aducă mâncare. Avea ochii de culoarea nucilor întunecate şi părul castaniu, bogat, care atârna într-o masă de inele arătând atât de moi şi de ispititoare încât abia reuşi să-şi stăpânească impulsul de a întinde mâna şi de a le atinge. Silueta ei era bine rotunjită şi înaltă, dar cel mai mult se simţi atras de chipul în formă de inimă şi de surâsul fermecător. Într-un fel greu de definit, fata îi amintea de Serena.

Când veni rândul lui să facă cinste cu un rând de băuturi, Vor o chemă la el pe chelneriţă. Ochii ei îl tachinau, parcă dansând.

— Înţeleg acum de ce ai gâtul uscat, cu şuvoiul continuu de absurdităţi care iese dinăuntru…

Bărbaţii izbucniră într-un râs prietenos pe seama lui Vor, iar el chicoti împreună cu ei.

— Aşadar, dacă aş spune cât de frumoasă eşti, ai considera asta încă o absurditate de-a mea?

Ea îşi clătină buclele şi-i vorbi peste umăr, în timp ce se ducea să le aducă băuturile:

— Absurditate în cea mai pură formă.

Unele dintre tinere se încruntară, ca şi cum Vor le-ar fi luat deja peste picior.

Ochii lui se întoarseră spre fată, în timp ce stătea la bar. Îi aruncă şi ea o privire, apoi întoarse capul.

— Zece credite celui care-mi spune numele ei, rosti el cu îndrăzneală, scoţând moneda.

Îi răspunse un cor:

— Leronica Tergiet!

Îi dădu moneda unui pescar care îi oferi mai multe informaţii.

— Tatăl ei are o barcă pentru apă adâncă, dar nu-i place munca asta. A cumpărat locul pe care-l vezi, iar Leronica îl conduce, în cea mai mare parte a timpului.

Una dintre fetele bosumflate se agăţă de Vor.

— Asta nu s-ar odihni nicio clipă… O să se spetească

până o să-mbătrânească, deşi o să fie încă la vârsta la care poate purta copii.

Coborî vocea.

— O companie destul de plictisitoare, aş zice.

— Poate că are doar nevoie de cineva care s-o facă să râdă.

Când Leronica se întoarse la masa lor, cu braţele încărcate de halbe proaspăt umplute, Vor îşi ridică paharul într-un toast:

— Încântătoarei Leronica Tergiet, care ştie diferenţa între un compliment adevărat şi o absurditate totală.

Femeia lăsă din mâini restul berii de iarbă de mare.

— Aud atât de puţine lucruri sincere pe-aici încât e greu să fac comparaţia. N-am timp pentru istorii neghioabe, despre locuri pe care n-o să le vizitez niciodată.

Vor ridică vocea, acoperind larma.

— Abia aştept o discuţie personală. Să nu crezi că n-am observat că-mi asculţi istoriile, chiar dacă te prefaci că nu.

Ea pufni.

— Trebuie să lucrez până la închidere. Ai face mai bine să te duci înapoi la nava ta frumoasă şi curată.

Vor surâse dezarmant.

— Aş schimba oricând o navă curată pe un pat cald. Am să aştept.

Bărbaţii începură să fluiere, dar Leronica ridică din sprâncene.

— Un bărbat răbdător e o noutate pe-aici…

Vor rămase imperturbabil.

— Atunci sper că-ţi plac noutăţile.

Octa a încercat să mă facă să încetez de a mai crede în destinul dragostei, în făptul că există o singură persoană pentru fiecare dintre noi. N-a fost prea departe de reuşită, pentru că aproape că am uitat de Serena.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
Reminiscenţe

Salusa Secundus sclipea ca o oază în sălbăticia necruţătoare a războiului, un sanctuar unde Xavier îşi putea recăpăta puterile înainte de a pleca din nou cu armata Jihadului. Acum totuşi, în timp ce pleca în grabă cu maşina de teren de la spaţioportul din Zimia, spera că nu întârziase. Abia se întorsese acasă de pe câmpurile de bătălie ixiene.

Ştia de luni de zile că Octa e însărcinată – în aparenţă, dragostea din noaptea dinaintea plecării pe Ix avusese un succes surprinzător – iar naşterea era acum iminentă. Nu fusese prezent când se născuseră Roella sau Omilia – datoria lui faţă de Jihad era întotdeauna pe primul loc – dar soţia lui avea acum patruzeci şi şase de ani, ceea ce făcea ca naşterea să fie expusă unui potenţial mai mare de a apărea complicaţii. Octa insistase însă ca el să nu-şi facă griji, ceea ce-l îngrijora cu atât mai mult.

Xavier se grăbea de-a lungul unui drum şerpuit printre dealuri care ducea la moşia Butler, în timp ce soarele cobora tot mai jos pe cerul de la asfinţit. Stabilise contactul de îndată ce navele întraseră în sistemul de unde plecaseră, şi primise rapoarte regulate despre starea lui Octa. Era pe punctul să întârzie.

Femeia preferase să nască acasă, pentru că voia ca resursele centrelor medicale să fie disponibile pentru război, în special pentru răniţii care primeau organe de rezervă din generoasele ferme de organe tlulaxa.

După ce parcă în curte şi trecu în fugă prin poarta principală către holul plin de ecouri, strigă cu mai multă emoţie decât îşi îngăduia de obicei să arate.

— Octa! Am venit!

Unul dintre servitori îl întâmpină emoţionat, arătând spre scări.

— Doctorii sunt cu ea. Nu cred că s-a născut copilul încă, dar e foarte…

Xavier nu mai auzi restul, pornind să urce în fugă scările. Octa era întinsă în patul mare cu baldachin în care concepuseră copilul. Era încă o mică victorie, un simbol al stăruinţei şi triumfului oamenilor. Octa se ridicase pe jumătate, cu picioarele depărtate, iar faţa îi era brăzdată de sudoare şi schimonosită de durere.

Văzându-l totuşi, zâmbi, ca pentru a încerca să se convingă singură că nu era un vis.

— Iubirea mea! Asta… trebuie să fac… ca să te aduc acasă de la război?

Lângă pat, moaşa profesionistă zâmbea încurajator:

— E puternică, şi totul e normal. Copilul poate apărea în orice clipă, primero.

— Faci lucrurile să pară prea uşoare…

Octa gemu din cauza unei alte contracţii.

— Ţi-ar plăcea să schimbi locul cu mine?

— E al treilea copil, zise moaşa, aşa că ar trebui să fie uşor pentru tine. Poate că nici n-ai nevoie de mine.

Viitoarea mamă apucă mâna femeii şi o ţinu strâns.

— Rămâi!

Xavier făcu un pas în faţă.

— Dacă trebuie s-o ţină cineva de mână, acela voi fi eu.

Zâmbind, moaşa se dădu la o parte, lăsându-l pe soţul lui Octa să-i locul.

Aplecându-se deasupra ei, Xavier se gândi cât de fermecătoare era încă soţia lui. Fusese cu ea mulţi ani, şi departe de ea pentru o parte prea mare din acest timp. Se minună că putea fi atât de mulţumită cu această căsnicie din bucăţi.

— La ce te gândeşti? întrebă Octa.

— La cât de frumoasă eşti. Străluceşti de fericire.

— Pentru că eşti cu mine…

— Te iubesc, îi şopti el în ureche. Îmi pare atât de rău că n-am fost soţul pe care-l meriţi. Chiar şi când am fost împreună, n-am fost atent cu tine.

Pleoapele ei fluturară, şi îşi atinse pântecele mare.

— Trebuie să fi fost atent *cumva*, altfel n-aş fi iar însărcinată.

Se strâmbă când simţi o contracţie, dar luptă împotriva dureri cu un surâs plin de curaj.

Însă el nu voia să se ierte atât de uşor.

— Sincer, am petrecut prea mult timp meditând, preocupat de blestematul ăsta de război. Adevărata tragedie constă în cât de mult mi-a luat ca să văd ce comoară eşti pentru mine.

Lacrimile începură să curgă pe faţa lui Octa.

— Nu m-am îndoit niciodată de tine, dragul meu. Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, şi sunt fericită să te primesc în orice împrejurări.

— Meriţi mai mult, iar eu…

Dar înainte să-şi termine fraza, Octa ţipă.

— Asta e… travaliul cel greu, spuse moaşa, grăbindu-se către pat. E vremea să împingi.

Şi Xavier îşi dădu seama că discuţia se sfârşise.

Douăzeci de minute mai târziu, Xavier o legăna în braţe pe cea de-a treia lui fiică, înfăşurată într-o pătură. Octa îi alesese deja un nume în timp ce el era plecat pe Ix, cu aprobarea lui.

— Bine-ai venit în univers, Wandra, zise el.

Şi, pentru o clipă, se simţi complet.

Pe întinsa lui proprietate, Manion Butler îngrijise întotdeauna crângurile de măslini şi viile, iar între plecările la război, Xavier făcea şi el pe fermierul aristocrat, foarte asemănător cu ceea ce îndeplineau ofiţerii romani din antichitate în vremurile de pace. Îi făcea plăcere să fie

acasă, să-şi petreacă timpul cu familia şi să uite de maşinile gânditoare malefice şi de ororile Jihadului… fie şi numai pentru scurtă vreme.

Xavier avea grijă întotdeauna să existe destulă mână de lucru la câmp şi supraveghetori ai culturilor, pentru a face din dealurile cultivate o întreprindere profitabilă, dar îi plăcea să-şi murdărească mâinile, să simtă lumina soarelui pe spate şi transpiraţia pe piele de la truda simplă, cinstită. Cu multă vreme în urmă, şi Serenei îi plăcuse grădinăritul, îngrijindu-şi florile frumoase, iar acum înţelegea şi el ce-o atrăsese spre pământ şi spre lucrurile care cresc. Simţea o puritate a ţelului, fără considerente politice, fără trădare sau complicaţii de personalitate. Aici nu trebuia să se concentreze decât asupra solului fertil şi asupra vegetaţiei cu miros de proaspăt.

Mierlele zburau cu iuţeală printre frunzele verzi-cenuşii ale măslinilor, mâncând fructele pe care le scăpaseră culegătorii. La capătul fiecărui şir de viţă de vie se afla câte un mănunchi de primule portocalii de-a dreptul uriaşe. Xavier porni de-a lungul intervalelor înguste, înfrunzite, cu capul ajungându-i exact la înălţimea la care se ridicau viţele contorsionate, ce se încolăceau ’ân jurul stâlpilor şi al cablurilor de susţinere.

Aşa cum era de aşteptat, îl găsi pe socrul lui lucrând printre viţe, mângâind ciorchinii de struguri verzi care se coceau în vremea uscată şi caldă. Părul lui Manion albise, chipul cândva rotund era acum uscăţiv, dar viceregele retras emana o satisfacţie calmă pe care n-o arătase niciodată în vremea când slujise Parlamentul Ligii.

— Nu-i nevoie să numeri fiecare bob de strugure, Manion, glumi Xavier.

Continuă să meargă, iar frunzele de viţă i se frecară de mâneci ca nişte mâini întinse ale unei mulţimi de adoratori în timpul uneia dintre paradele sale victorioase.

Manion ridică ochii şi-şi dădu pe spate pălăria care-i apăra ochii de soare.

— Datorită grijii şi atenţiei cu care copleşesc viţele astea,

recoltele noastre sunt cele mai bune din toate lumile Ligii. Anul acesta mă tem că Zinagne va fi puţin cam slab – prea multă apă pe terenul ăsta – dar Beaujie ar trebui să fie superb.

Xavier se opri lângă el şi se uită la ciorchinii de struguri.

— Atunci va trebui să te ajut să iei mostre din recoltă până când ne convingem de calitatea lor excelentă…

Muncitorii umblau de la un capăt la altul al şirurilor de viţă folosind sape şi greble pentru a răscoli pământul şi pentru a smulge buruienile. În fiecare an, când fructul se cocea perfect, mulţimi de lucrători trudeau zi şi noapte, umplând coşuri şi ducându-le în clădirile cramei, în spatele conacului. Xavier reuşise să participe la această zgomotoasă activitate de recoltare numai de trei ori în ultimul deceniu, dar se delectase de fiecare dată.

Îşi dorea să poată sta acasă mai des, dar adevărata lui chemare era în spaţiu, bătându-se cu maşinile gânditoare.

— Şi ce mai face noua mea nepoţică?

— O să ai timp destul să vezi şi singur. Am fost convocat din nou la flotă peste o săptămână, şi contez pe tine să o ajuţi pe Octa. Ca proaspătă mămică, o să aibă o mulţime de făcut.

— Eşti sigur că ajutorul meu plin de ifose nu va provoca şi mai multe probleme?

Xavier chicoti.

— Ai fost vicerege, aşa că măcar ştii cum să delegi responsabilitatea. Te rog, ai grijă ca Roella şi Omilia să dea o mână de ajutor mamei lor.

Clipind în soarele salusan puternic, Xavier oftă când greutatea vieţii păru să-l apese. Petrecuse deja o vreme cu bătrânul Emil Tantor, care era mulţumit să-şi împartă casa acum pustie cu nora lui, Sheel, şi cu cei trei copii ai ei.

Deşi Xavier avea o familie a lui şi dragoste din plin, se simţea ca şi cum ar fi pierdut ceva pe drum. Octa era tăcută şi puternică, un sanctuar în tumultul vieţii sale. O iubea fără ezitare, deşi îşi amintea de pasiunea lipsită de griji a scurtei lui relaţii cu Serena. Amândoi fuseseră tineri

pe-atunci, aprinşi de romantism, neputând să-şi imagineze tragedia care se năpustea asupra lor ca un meteor din cer…

Xavier încetase să mai regrete pierderea Serenei – vieţile lor se despărţiseră cu multă vreme în urmă – dar nu se putea împiedica să nu regrete cât de mult se schimbase el însuşi.

— Manion, vorbi el cu voce slabă – cum am ajuns să fiu atât de rigid în felul meu de-a fi?

— Lasă-mă să cântăresc asta pentru o clipă, răspunse viceregele retras.

Gânduri neliniştitoare îl asaltară pe Xavier. Tânărul optimist şi pasionat care fusese cândva părea complet străin pentru el acum. Se gândi la îndatoririle dificile pe care le îndeplinise în numele Jihadului, şi nu putea să le aprobe pe toate.

În cele din urmă, Manion răspunse cu toată seriozitatea şi importanţa pe care le folosea când ţinea un discurs în faţa Parlamentului Ligii.

— Războiul te-a făcut mai dur, Xavier. Ne-a schimbat pe toţi. Pe unii i-a strivit. Pe alţii, ca şi pe tine, i-a făcut mai puternici.

— Mă tem că forţa este slăbiciunea mea…

Xavier îşi aţinti ochii pe viţa deasă, verde, dar văzu doar amintiri ale numeroaselor sale campanii din Jihad… bătălii spaţiale, roboţi sfârtecaţi, fiinţe umane masacrate care erau victimele atacurilor nimicitoare ale maşinilor gânditoare.

— Cum aşa?

— Am văzut ce poate face Omnius, şi mi-am dedicat întreaga viaţă grijii de a mă asigura că maşinile nu câştigă niciodată.

Oftă.

— Aşa am ales să-mi arăt dragostea pentru familia mea: protejându-i. Din păcate, asta înseamnă că nu sunt aproape niciodată acasă.

— Dacă n-ai fi făcut-o, Xavier, acum am fi fost cu toţii

sclavii hiperminţii. Octa înţelege, la fel şi eu, şi fetele tale… Nu lăsa asta să te apese prea greu.

Xavier trase adânc aer în piept.

— Ştiu că ai dreptate, Manion… dar nu vreau ca hotărârea mea neclintită de a obţine victoria să mă coste propria omenie.

Îşi privi socrul cu încordare.

— Dacă oameni ca mine sunt siliţi să devină ca nişte maşini pentru a învinge maşinile, atunci întregul Jihad e pierdut.

Putem studia fiecare fărâmă de amănunt despre lungul marş al istoriei umane, asimilând cantităţi imense de date. Atunci, de ce este atât de greu pentru maşinile gânditoare să înveţe din ele? Mai gândiţi-vă şi la asta: de ce repetă oamenii greşelile strămoşilor lor?

ERASMUS,
Reflecţii asupra fiinţelor biologice conştiente de sine

Chiar după secole de experimente cu tot felul de subiecte umane, Erasmus nu rămăsese încă în pană de idei. Existau atâtea metode de a testa specia… Iar acum, că putea vedea lumea şi prin ochii tânărului său protejat, Gilbertus Albans, posibilităţile îi apăreau proaspete şi surprinzătoare.

Robotul stătea în picioare, în eleganta lui robă stacojie tivită cu blană aurie. Foarte şic şi impresionant, gândi el. Pielea de metalfluid fusese lustruită, astfel încât lucea în lumina roşiatică a soarelui de pe Corrin.

Tânărul Gilbertus era şi el îmbrăcat impecabil, după ce fusese curăţat şi dichisit de către roboţii-valeţi. În ciuda celor doi ani de instruire şi pregătire, băiatul avea încă o fibră nedomesticită, o sălbăticie care se manifesta în mici rebeliuni. Până la urmă, Erasmus era sigur că putea elimina acest defect.

Cei doi se aflau în exterior, uitându-se la ţarcurile încuiate, pline cu sclavi şi cu subiecte de test. Mulţi aparţineau nivelurilor sociale de jos, animalice, din care fusese scos chiar Gilbertus. Alţii însă erau servitori mai bine instruiţi şi educaţi, artizani şi bucătari care lucrau în vila lui Erasmus.

Privind în ochii deschişi, nevinovaţi ai băiatului, Erasmus se întrebă dacă Gilbertus îşi aducea vreodată aminte de viaţa lui de dinainte, mizerabilă şi plină de suferinţă, când scurma în ţărâna acestor ţarcuri oribile… sau dacă lepădase acele amintiri pe măsură ce învăţa să-şi organizeze abilităţile mentale prin educaţia stăruitoare a mentorului său maşină.

Acum, înainte ca ultimul experiment să poată începe, băiatul se uita curios la grupul ales; aceştia se uitau şi ei la Erasmus şi la băiat, cu chipuri neliniştite. Filamentele senzoriale ale robotului independent detectară o concentraţie mărită de transpiraţie în aer, bătăi accelerate de inimă, temperaturi corporale crescute şi alţi indicatori clari de stres sporit. De ce trebuiau să fie atât de nervoşi? Erasmus ar fi preferat să înceapă testul pe bază de egalitate, dar captivii se temeau prea mult de el. Erau convinşi că robotul independent avea intenţia să le facă ceva neplăcut, iar Erasmus nu-i putea învinui pentru că trăgeau asemenea concluzii.

Nu se osteni să-şi ascundă un zâmbet. La urma urmei, aveau dreptate!

Lângă el, băiatul îşi înăbuşea curiozitatea şi se mulţumea să observe. Fusese una dintre primele lecţii ale robotului. În ciuda tuturor eforturilor lui Erasmus, Gilbertus Albans era încă un copil – cu o educaţie insuficientă, cu o bază de date atât de mică, încât ar fi fost inutil să-i pui pur şi simplu un şir nesfârşit de întrebări aleatoare. Astfel, maşina gânditoare îl instruia într-o manieră ordonată, logică, pornind de la fiecare fapt pe care-l învăţa.

Până acum, rezultatele păreau satisfăcătoare.

— Astăzi începem o serie organizată de teste pentru reacţiile provocate. Experimentul la care eşti pe cale de a asista este proiectat să demonstreze reacţiile de panică. Te rog observă gradaţia categoriilor de comportament pentru a trage concluziile generale bazate pe statutul relativ al sclavilor…

— Da, domnule Erasmus, răspunse băiatul, apucând barele gardului.

În aceste zile, Gilbertus făcea tot ce i se cerea – o mare îmbunătăţire faţă de comportamentul neîmblânzit de dinainte. Pe atunci, Ominus îl ironizase deseori, insistând că Erasmus n-o să-l civilizeze niciodată pe tânărul sălbatic. De câte ori logica simplă şi bunul simţ eşuau, Erasmus folosea disciplina şi instruirea metodică, alături de recompense şi

pedepse, amplificate de folosirea generoasă a drogurilor verificate ca modificând comportamentul. La început, medicamentele îl lăsaseră pe Gilbertus într-o amorţeală apatică. Existase o reducere categorică a comportamentului agitat, distrugător, tendinţă care-i împiedica progresul general.

Treptat, robotul redusese dozele, iar acum avea rareori nevoie să-l mai drogheze pe băiat. Gilbertus acceptase în sfârşit noua lui situaţie. Dacă-şi amintea de viaţa mizerabilă de odinioară, băiatul ar fi trebuit cu siguranţă să-şi socotească noul statut o ocazie, un avantaj. În scurtă vreme, Erasmus era convins că ar putea să-i prezinte lui Omnius un triumf, dovedind că modul în care înţelegea el potenţialul uman îl întrecea chiar şi pe acela al computerului presupus atotştiutor.

Avea însă în minte mai mult decât simpla câştigare a pariului cu Omnius. Lui Erasmus îi plăcea de fapt să urmărească şi să consemneze progresul pe care-l făcea Gilbertus, şi îşi dorea să continue chiar şi după ce Omnius se recunoştea învins.

— Acum, priveşte cu atenţie, Gilbertus!

Erasmus se duse la una dintre porţi, descuie lacătul şi păşi înăuntru.

După ce poarta ţarcului se închise bine în urma lui, Erasmus porni printre oamenii îngrămădiţi, împingându-i şi doborându-i la pământ. Înnebuniţi, ei încercau să se dea la o parte din calea lui, ocolindu-i privirea ca şi cum asta l-ar fi făcut să nu mai reuşească să-i observe. Acest lucru îl amuza pe Erasmus, din moment ce ei îşi bazau eschivarea pe standardele *umane* în legătură cu ceea ce atrăgea atenţia altei persoane. Ca robot autonom sofisticat, îşi făcea alegerile pe o bază pur aleatoare, complet obiectivă.

Scoţând un pistol mare cu proiectile din robă, îl îndreptă către prima victimă – care se întâmplă să fie un bărbat mai în vârstă – şi deschise focul.

Arma bubui asemenea unui tunet, un ecou răsunător care sfâşie trupul bătrânului, urmat instantaneu de un val

de ţipete din mulţime, amplificându-se până la panică totală. Subiectele de testare se târau în patru labe ca nişte vite cuprinse de streche, atât sclavii nedomesticiţi cât şi asistenţii sofisticaţi.

— Uită-te cum fug, comentă Erasmus. Fascinant, nu-i aşa?

Băiatul, care nu răspunse, avea pe chip o expresie oarecum oripilată.

Erasmus îndreptă arma spre o altă ţintă întâmplătoare – o femeie însărcinată – şi trase din nou. Încântător! Se delecta enorm.

— Nu-i de-ajuns? întrebă băiatul. Înţeleg lecţia.

În înţelepciunea lui, Erasmus alesese o armă cu proiectil care să genereze o explozie colosală, iar calibrul glonţului era mare. De fieare dată când o victimă era lovită, sânge, piele şi bucăţele de os zburau în toate părţile. Simpla oroare extravagantă mărea panica şi mai mult, ca o buclă de feedback.

— Mai e mult de învăţat, zise Erasmus, observând că Gilbertus se muta neliniştit de pe un picior pe altul. Părea şi el nervos.

Interesant.

Prizonierii ţipau şi urlau, urcându-se unii peste alţii, călcând pe trupurile căzute în timp ce încercau să fugă din calea robotului. Dar în spaţiul închis nu puteau scăpa. Erasmus trase iarăşi şi iarăşi.

Un proiectil lovi în cap un bărbat, iar craniul şi creierul i se vaporizară într-un nor tot mai mare. Câţiva sclavi rămaseră împietriţi, paralizaţi într-o capitulare abjectă. Ucise şi jumătate dintre aceştia, nevrând să-i instruiască în niciun fel, nici să le altereze reacţiile. Pentru puritatea experimentului, trebuia să fie absolut corect, fără favoriţi, pentru niciun motiv.

După ce ucise cel puţin doisprezece şi schilodi de două ori pe-atâţia, se opri, cu pistolul cu proiectile răcindu-i-se în mâna de metalfluid. Valurile frenetice de teroare continuau să se învolbureze în jurul lui, cu supravieţuitorii alergând

încoace şi-ncolo, căutând locuri în care să se adăpostească sau orice alte mijloace de scăpare. Unii dintre ei acordau ajutor camarazilor căzuţi. În cele din urmă, ţipetele se opriră şi oamenii se bulucitră lângă pereţii îngrăditurii, cât mai departe posibil de Erasmus – ca şi cum o distanţă atât de mică putea avea vreo importanţă…

Din nefericire, cei care încă trăiau erau contaminaţi pentru experimentele viitoare, chiar dacă nu erau răniţi fizic. Nu conta. Putea oricând să găsească subiecte noi, scoţându-le din rezerva uriaşă, mereu reînnoită, de prizonieri.

În afara ţarcului, Gilbertus se dăduse câţiva paşi în spate, ferindu-se să nu fie atins de mâinile întinse care-i implorau ajutorul. Băiatul se încruntă către Erasmus, ca şi cum nu reuşea să înţeleagă încotro ar fi trebuit să se îndrepte emoţiile sale.

Curios. Erasmus va trebui să analizeze şi reacţiile lui Gilbertus la experiment – un beneficiu neaşteptat.

Unii dintre sclavi începură să plângă, gemând încetişor, în timp ce Erasmus deschise din nou poarta şi păşi încrezător spre tânărul său protejat. Dar Gilbertus tresări şi se dădu la o parte, ferindu-se de sângele picurând şi de bucăţile de creier care împroşcaseră pielea strălucitoare şi roba colorată a robotului.

Asta îl puse pe gânduri pe Erasmus. N-avea nimic împotrivă să fie detestat de subiectele de experiment şi de captivi, dar nu voia ca acest tânăr anume să se teamă de el. Erasmus era mentorul lui.

Cu toată atenţia pe care robotul independent o revărsase asupra Serenei Butler, aceasta tot se întorsese împotriva lui. O povestea veche în istoria omenirii, iar asta îl lovise în punctul slab. Poate că ea fusese prea matură, prea canalizată pe drumul său, atunci când o luase sub aripa lui ocrotitoare. Erasmus învăţase multe despre natura umană în nenumăraţii ani de studiu; voia să fie sigur că Gilbertus Albans îi rămânea absolut loial. Trebuia să fie prudent şi cu spirit de observaţie.

— Vino cu mine, tinere, spuse el cu voioşie simulată.

De acum înainte trebuia să fie foarte atent, pentru ca băiatul să nu-şi facă o idee greşită despre el.

— Ajută-mă să mă spăl, iar apoi o să avem o mică discuţie despre ceea ce tocmai ai văzut.

Când deveniţi conştienţi de volumul *universului din jurul vostru, micimea vieţii în acest spaţiu imens devine o realitate copleşitoare. Pornind de la înţelegerea acestui lucru fundamental, viaţa învaţă să ajute viaţa.*

TITANUL HECATE

Erau vizitatori din altă lume, şi aşa şi arătau…

Privindu-i pe straniii cogitori şi pe însoţitorii lor înaintând în şir indian prin holul spaţioportului din Zimia, Iblis Ginjo făcu un pas înainte să-i întâmpine, cu gândurile curgând în goană. Noul său aghiotant, Keats, un tânăr liniştit şi inteligent care o înlocuise pe Floriscia Xico, „ucisă în mod tragic”, stătea într-o parte, privind tăcut, ca şi cum şi-ar fi luat notiţe în minte. Keats era mai mult un tânăr studios decât un bătăuş, iar Iblis îl folosea pentru treburi speciale ale Jipolului.

Zgomote zumzăitoare provenind de la construcţii umpleau aerul, amestecate cu huruitul aparatelor spaţiale care soseau şi plecau. Folosind o mulţime de donaţii, Consiliul Jihadului comandase o statuie titanică a sfântului Manion cel Nevinovat, menită să întâmpine navele scăpate de primejdiile din adâncul spaţiului. Lui Iblis îi amintea de toate statuile şi monumentele colosale ce fuseseră construite la insistenţele titanilor pentru a comemora zilele lor de glorie…

Iblis numără apropiindu-se douăzeci şi patru de secundanţi în robe de culoarea şofranului. Îndată ce vestea ajunsese la el, se grăbise să ajungă la spaţioport, vrând să fie sigur că avea să fie acolo în persoană, să-i salute.

Toţi însoţitorii arătau ca nişte mumii vii, cu părul rar şi pielea uscată precum pergamentul, plină de pete vineţii. Călugării fragili păşeau cu o încetineală deliberată. Şase secundanţi din faţă duceau containere conţinând creiere mult, mult mai vechi decât secundanţii înşişi.

— Aceasta este o ocazie memorabilă, rosti Iblis, şi era sincer.

Simţea că-i creşte inima.

— Nici n-am visat vreodată că aş putea avea norocul să stau de vorbă cu cogitorii din Turnul de Fildeş. Au trecut… secole de la ultima oară când aţi fost văzuţi în afara planetei îngheţate Hessra!

Spre deosebire de Kwyna, care locuia în Oraşul Reculegerii, sau chiar de înţeleptul Eklo, care dăduse o mână de ajutor la încurajarea răscoalei iniţiale de pe Pământ, aceşti cogitori din „Turnul de Fildeş” credeau în izolarea aproape totală de agitaţia societăţii. Trăiau pe o planetă îndepărtată, neprimitoare, îngrijiţi doar de secundanţii lor umani. Având în vedere seninătatea neîntreruptă în care contemplaseră lumea vreme de secole, aceste creiere erau printre cele mai înţelepte şi mai ieşite din comun din întreaga creaţie.

Iar acum, cogitorii faimoşi pentru izolarea lor veniseră pe Salusa Secundus! Nu visase niciodată ca asta să se întâmple în timpul vieţii lui!

Iblis se prezentă ca Marele Patriarh al Jihadului, un titlu nefamiliar pentru cogitorii care nu erau la curent cu situaţia. Surâse fascinat când păşi mai aproape de recipientele de păstrare cu ornamente stranii.

— Am o oarecare experienţă cu cei ca voi. Pe Pământ, marele Eklo m-a învăţat şi m-a încurajat. Iar aici am primit multe sfaturi de la cogitor Kwyna. Istoria noastră s-a schimbat mult datorită influenţei lor.

Unul dintre secundanţii zbârciţi ridică ochii apoşi. Cu voce scârţâită, spuse:

— Vidad şi ceilalţi cogitori ai noştri nu sunt interesaţi câtuşi de puţin să influenţeze istoria. Doresc doar să existe şi să cugete.

Iblis îşi chemă aghiotanţii să-i ajute pe bătrânii călugări. Keats îndrumă doi agenţi ai Jipolului şi un grup de muncitori entuziaşti de la transporturi să se înghesuie în jurul distinşilor, neaşteptaţilor oaspeţi. Agitaţia grăbită păru să-i zăpăcească pe secundanţii cu robe galbene care abia se ţineau pe picioare.

Iblis îi zise lui Keats:

— Te rog, găseşte locuinţe confortabile pentru secundanţi. Dă-le ce-avem mai bun de mâncare şi acces la orice tratament medical de care ar putea avea nevoie.

Tânărul ofiţer al Jipolului încuviinţă, apoi dispăru ca să îndeplinească instrucţiunile.

Unul dintre călugării care ţineau un recipient de păstrare vorbi. Bărbat scund, cu faţa ovală şi gene lungi, argintii, spuse pe un ton egal:

— Nu ştii de ce ne aflăm aici.

— Nu, dar abia aştept să aflu, răspunse Iblis. Aveţi ceva de vânzare? Avem noi ceva de care aveţi nevoie?

Ca toţi cogitorii, se bizuiau în întregime pe secundanţii umani pentru a-şi menţine creierele în viaţă, pentru a îndeplini toate îndatoririle necesare întreţinerii containerelor în care erau adăpostiţi. Iblis nu credea că aceşti cogitori puteau fi complet independenţi. Făceau ei comerţ secret în afară, poate cu… cymecii? În izolarea extremă de pe îngheţata Hessra, secundanţii duceau o viaţă cu adevărat grea, iar acum arătau prea bătrâni şi fragili ca măcar să mai respire. Totuşi respirau…

Bătrânul rosti cu o voce şuierată şi înceată ca sunetul vântului:

— Noi suntem cei din urmă dintre secundanţii de pe Hessra. Vidad şi cu ceilalţi cogitori nu doreau să fie întrerupţi, dar confraţii mei călugări şi cu mine nu vom mai supravieţui multă vreme. Este necesar să obţinem noi secundanţi…

Arăta gata să cadă din picioare, dar braţele cu care susţinea containerul erau neclintite.

— Cât mai curând posibil!

Ochii lui Iblis străluceau.

— Şi aţi adus cogitorii aici? Aş fi crezut că v-ar fi trimis doar pe voi cu solicitarea.

Bătrânul călugăr plecă ochii.

— Din cauza importanţei majore a acestei situaţii, Vidad a dorit să vă prezinte rugămintea în persoană. Dacă este

necesar. Există oameni eligibili în Ligă care ar fi dispuşi să se ofere pentru un asemenea serviciu?

Iblis îşi simţi gâtul uscat. Dacă n-ar fi avut atâtea responsabilităţi pe cap, s-ar fi putut gândi chiar el la o asemenea sarcină.

— Mulţi dintre talentaţii noştri învăţaţi vor fi cât se poate de dornici să te ajute.

Zâmbi şi se înclină uşor.

— Vă promit, vom găsi toţi voluntarii de care aveţi nevoie.

Posibilităţile se învolburau deja în mintea lui.

Iblis Ginjo ştia că trebuia să-i întâlnească pe cogitorii din Turnul de Fildeş în particular. Aceasta era o ocazie cu care niciun om în viaţa, nici măcar el însuşi, nu se confruntase vreodată. Erau şase dintre cei mai sclipitori filosofi nemuritori.

Porni către apartamentele pe care le repartizase reprezentanţilor lor, cu un zâmbet larg, optimist, amintindu-şi cât de mult îi schimbase deja viaţa cogitorul Eklo.

Cu o veşnicie în urmă, Vidad şi colegii lui se izolaseră, pentru a putea medita secole după secole, neîntrerupţi. Ce revelaţii măreţe trebuie să fi descoperit în tot acest timp! Nu putea cu niciun chip să îngăduie acestor filosofi fără trup să plece fără măcar o discuţie – chiar dacă ar fi fost silit să-şi folosească aliaţii din Jipol pentru a-i ţine acolo împotriva voinţei lor. Dar Iblis spera că nu avea să fie nevoit să folosească o asemenea metodă de mână forte.

Pentru că trebuiau să-şi împărtăşească neîntârziat cunoaşterea!

Din moment ce el era omul care oferea de bunăvoie îngrijitori pentru a satisface rugămintea disperată a cogitorilor, Iblis putea să se ducă în camerele demnitarilor. Când uşa se deschise la comanda lui, se găsi în faţa unui

secundant extrem de bătrân, iar inima i se strânse la gândul situaţiei proaste în care se aflau aceşti cogitori. Dacă apărea vreo urgenţă pe Hessra, pe care aceşti oameni cadaverici să n-o poată rezolva?

— Ca Mare Patriarh, vă jur că vom găsi înlocuitori potriviţi aşa cum aţi cerut – tineri talentaţi care-şi vor închina viaţa îngrijirii stăpânilor voştri.

Secundanţii în robe galbene se înclinară ţepeni. Ochii lor clipeau în orbitele adâncite, înconjurate de riduri.

— Cogitorii din Turnul de Fildeş vă apreciază ajutorul, zise conducătorul secundanţilor.

Iblis mai făcu un pas în încăpere, unde văzu străvechile creiere în containerele lor, aşezate pe piedestale temporare. Inima îi bătea cu putere şi inspiră scurt.

— Ar fi… ar fi posibil să vorbesc cu ei?

— Nu, răspunse secundantul.

Din poziţia înaltă pe care o ocupa, Iblis Ginjo nu era obişnuit să audă un asemenea răspuns.

— Poate că Vidad ştie despre cogitorul Eklo, care şi-a petrecut ultimele zile pe Pământ? L-am slujit acolo. Am comunicat cu Eklo, iar el m-a ajutat să pregătesc marea răscoală a sclavilor împotriva lui Omnius…

Bătrânii în robe galbene nu păreau impresionaţi.

Iblis continuă:

— Aici, în Zimia, am petrecut multă vreme în întâlniri filosofice cu cogitor Kwyna, înainte ca ea să devină obosită de viaţă şi să-i pună singură capăt.

Avea ochii strălucitori şi gura uşor deschisă, într-un surâs plin de speranţă.

Atingând electrofluidul lui Vidad pentru a primi mesaje, secundantul său spuse:

— Alţi cogitori se distrează interacţionând cu oamenii. Noi vedem prea puţine avantaje în asta. Dorim pur şi simplu să ne obţinem îngrijitorii şi să ne întoarcem pe Hessra. Nimic mai mult.

— Înţeleg, Vidad, insistă Iblis, dar poate doar pentru o clipă…

— Chiar şi o clipă ne distrage de la reflecţiile noastre fundamentale. Căutăm cheia universului. Ai vrea să ne interzici acest lucru?

Iblis simţi un ghimpe de panică în piept.

— Nu, sigur că nu. Îmi cer scuze. N-am vrut să fiu lipsit de respect. De fapt, în primul rând datorită adâncii mele consideraţii pentru voi am făcut această solicitare…

Scheleticii secundanţi se ridicară în picioare, pentru a da curs dorinţei cogitorilor de a fi lăsaţi singuri.

Refuzat, Iblis dădu înapoi.

— Foarte bine. Voi alege personal secundanţi potriviţi pentru voi.

În timp ce uşa se închidea în spatele lui Iblis, rotiţele din mintea lui se accelerară. Aceşti cogitori din Turnul de Fildeş erau prea mulţumiţi de sine, prea orbi când venea vorba să recunoască ceea ce era cu adevărat important în univers. Vidad putea fi un filosof eminent, dar era totuşi naiv şi orb; el şi colegii lui erau la fel de răi ca şi cei câţiva oameni înşelaţi care protestau împotriva Jihadului, incapabili să recunoască problemele ce contau.

Dar cogitorii… Iblis ştia că trebuia să-i facă să se răzgândească, indiferent cât de mult timp i-ar lua.

Uşa se închise în urma lui. Va trebui să-şi aleagă cu grijă candidaţii secundanţi şi să le dea instrucţiuni foarte clare. Atât de multe depindeau de asta… Misiunea lor urma să fie subtilă, dar crucială, pentru câştigarea Jihadului şi pentru supravieţuirea finală a rasei umane.

*

Dispărute erau hainele menite să treacă neobservate ale Jipolului şi chiar uniforma de gală atât de rar purtată, iar Keats părea nelalocul lui în noua robă galbenă pe care i-o oferiseră cogitorii din Turnul de Fildeş.

Iblis îl cercetă atent pe loialul său aghiotant, apoi dădu din cap aprobator.

— Keats, arăţi corespunzător de evlavios. Cogitorii din Turnul de Fildeş te vor considera, pe tine şi pe ceilalţi voluntari ai mei aleşi pe sprânceană, înlocuitori acceptabili.

Surâsul Marelui Patriarh se lărgi.

— N-au nici cea mai mică idee în ce se bagă. Toţi aţi fost instruiţi cu grijă, desigur, dar tu, Keats, eşti recrutul în care am cea mai mare încredere. Ţine-i pe ceilalţi pe drumul bun… şi fii subtil. Nu te grăbi.

Chipul lui Keats se încreţi; încruntat, îşi frecă unghiile de roba galbenă, mohorâtă.

— Timpul pare să fie lucrul pe care-l avem din abundenţă, dacă putem judeca după viaţa oamenilor pe care-i înlocuim.

Lăsă să-i scape un oftat prelung, iar umerii îi tremurară.

— Mă simt ca şi cum aş fi trimis în exil, domnule. Există treburi mult mai importante pe care le pot face aici pentru Jihad…

Iblis puse o mână pe umărul tânărului, strângându-l patern.

— Mulţi pot îndeplini acele sarcini mărunte, Keats. Tu, totuşi eşti mai bine pregătit pentru aceasta, ţinând seama de talentele tale dovedite în calitate de investigator şi de specialist în interogatorii.

— Ştiu însă că te imaginai student la filosofie, aşa că eşti candidatul ideal pentru aceşti cogitori izolaţi şi orbi. Trebuie să te apuci de treabă, să-i îmblânzeşti, să-i faci să înţeleagă cât de mult avem nevoie de sprijinul lor în această luptă…

Unul lângă altul, cei doi se apropiară de fereastra turnului de birouri al Marelui Patriarh, de unde priviră în jos, la străzile pavate, pline de lume, ale oraşului Zimia. În parcul memorial, silueta greoaie a unui războinic cymec abandonat se înălţa ca un spectru în după-amiaza luminoasă. Straturile de flori şi sculpturile împodobeau unele sectoare ale oraşului care fuseseră avariate în atacul din urmă cu douăzeci şi nouă de ani.

— Ştiu că-ţi vor lipsi multe de-aici, de pe Salusa Secundus, spuse el, dar nu sunt mulţi oameni cărora le este

oferită vreodată o asemenea ocazie. Vei petrece următorii ani în sihăstrie împreună cu unele dintre cele mai mari minţi pe care le-a dat vreodată rasa umană. Ceea ce vei învăţa de la aceşti cogitori din Turnul de Fildeş va depăşi experienţa oricărui om normal. Eşti unul dintre cei doar câţiva oameni din ultimul mileniu care au stat de vorbă cu Vidad şi colegii săi…

Cu toate acestea, Keats încă nu părea prea sigur.

Iblis zâmbi, iar privirea i se fixă undeva în depărtare.

— Îmi aduc bine aminte de vremurile când făceam pelerinaje la cogitorul Eklo de pe Pământ dar, nu ştiu pentru ce motiv, cogitorul a văzut un potenţial în mine. Străvechiul creier a comunicat cu mine. Mi s-a îngăduit chiar să-mi cufund degetele în electrofluidul care îi menţinea în viaţă uriaşa minte, şi am comunicat direct cu el. Ce binecuvântare!

Se cutremură la amintirea acelor întâlniri.

— Omnius e plin până la refuz cu date pure, dar hipermintea n-are niciun pic de înţelegere. Este numai evaluări şi proiecţii reci. Răspunsuri la stimuli. Dar un cogitor – un cogitor conţine *înţelepciune* adevărată.

Keats stătea drept, îngăduindu-şi în mod vizibil să simtă mândrie pentru responsabilitatea extraordinară pe care i-o acorda Marele Patriarh.

— Eu… Înţeleg…

Iblis îl privi insistent pe bărbatul în robă de culoarea şofranului.

— Într-un fel, te invidiez, Keats. Aş dori să n-am nicio obligaţie faţă Jihad şi să pot petrece următorii câţiva ani ca învăţăcel, îngenunchind alături de cuva unui cogitor. Dar această sarcină cade asupra ta. Ştiu că eşti la înălţimea ei…

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, Mare Patriarh.

— Eşti liber să cauţi iluminarea în timp ce-i slujeşti pe cogitori cât te pricepi mai bine. Trebuie să fii însă inteligent şi flexibil. Deschide-le ochii – la figurat, vreau să spun. Cogitorii din Turnul de Fildeş au lăsat prea multe în urmă.

Tu şi camarazii tăi aveţi însărcinarea secretă de a-i converti din neutri în aliaţi autentici ai Jihadului nostru sfânt!

Îşi conduse loialul aghiotant către uşa biroului său luxos.

— Serena Butler vă va binecuvânta pe toţi înainte de plecare. Apoi veţi porni în călătoria cea mai importantă din viaţa voastră.

Serena dădu sacra ei binecuvântare fiecăruia dintre nou-desemnaţii călugări secundanţi, dar Iblis făcuse toate alegerile cu mult înainte de a o informa. Preoteasa Jihadului – în ciuda rolului său mai mare din ultima vreme – nu-i puse la îndoială decizia, iar el avu grijă ca ea să nu afle amănuntele.

Cel puţin nu încercase să preia această parte a responsabilităţilor lui. În ultimele câteva luni, chiar de când el se întorsese de la strania întâlnire cu titanul renegat Hecate, Serena îl împinsese la o parte, preluând conducerea unor lucruri ce merseseră destul de bine înainte.

Iar el îşi storsese creierii în căutarea unei căi de a-şi consolida din nou puterea. Trecuseră aproape douăzeci de ani de când se căsătorise cu carismatica, fermecătoarea Camie Boro, a cărei zestre fusese ascendenţa ei imperială. Dar se încurcase cu Camie şi cu importanţa ei politică exagerată înainte de a înţelege că adevărata descendentă a ultimului împărat conta prea puţin în Liga Nobililor. Ea deveni doar un exponat menit să fie etalat la ocazii importante.

În timp ce o privea pe Serena îndeplinindu-şi admirabil îndatoririle, Iblis o observa cu uimire. Preoteasa Jihadului ar fi fost o parteneră mult mai potrivită pentru ambiţiile sale. Era păcat să irosească o asemenea putere.

Acum, Keats, cu o atitudine supusă, aşa cum se cuvenea, aştepta împreună cu ceilalţi voluntari să-i însoţească pe

cogitorii din Turnul de Fildeş pe planetoidul lor acoperit cu gheţari. Stăteau în picioare, arătând suficient de curajoşi şi de smeriţi, iar Iblis le zâmbi fiecăruia dând subtil din cap când noii recruţi aruncară spre el priviri devotate.

Serena avea graţia unei madone în momentul în care îl atingea pe fiecare dintre bărbaţi pe umăr.

— Vă mulţumesc pentru sacrificiul vostru, domnilor, pentru faptul că aţi acceptat să vă izolaţi vreme de ani de zile. Veţi avea parte de multe ore de singurătate pe Hessra cea îngheţată, momente perfecte pentru discuţii şi dezbateri. Iar pentru binele Jihadului nostru, trebuie să-i faceţi pe cogitorii din Turnul de Fildeş să vadă că neutralitatea nu este singura opţiune.

Keats zâmbi şi se îndepărtă de binecuvântarea Serenei, când ea trecu la următorul recrut. Urmau să fie plecaţi pentru mulţi ani sau decenii, poate pentru tot restul vieţii… dar, în acest timp, poate că vor reuşi să-i câştige pe cogitorii de pe Hessra de partea cauzei drepte a omenirii.

Pe ton scăzut, Iblis i se adresă Serenei:

— Preoteasă, deşi ar putea părea destul de placizi la prima vedere, voluntarii noştri sunt experţi în arta conversaţiei şi a polemicii…

Ea dădu din cap.

Iblis ştia că aceşti cogitori erau filosofi sclipitori, dar naivi. Deşi îi dăduse Serenei o explicaţie a schemei epurată în mod corespunzător, ochii ei strălucitori, violeţi, arătau că înţelegea…

Individual şi colectiv, oamenii sunt împinşi de energia sexuală, în mod curios, ei construiesc edificii grandioase în jurul acţiunilor lor în încercarea de a ascunde acest lucru.

ERASMUS,
Reflecţii asupra fiinţelor biologice conştiente de sine

La fel de înaltă ca şi construcţiile din Zimia, forma păşitoare titanică a cymecul arăta ca o arahnidă preistorică făurită din oţel şi alte aliaje. Cu braţele de luptă ridicate în aer, lăsa să se vadă turelele armelor ameninţătoare şi segmentele tunurilor.

Corpul de gladiator dădea semne de rugină şi de coroziune după aproape trei decenii de expunere în aer liber. Când fusese dirijat de un creier fără trup, acest războinic cymec provocase multe distrugătoare în timpul raidului mortal al lui Agamemnon menit să distrugă emiţătoarele de scut ale planetei. Dar, sub comanda lui Xavier Harkonnen, miliţia salusană respinsese cu succes atacul. Câţiva neocymeci fuseseră nimiciţi în bătălie, iar alţii îşi ejectaseră containerele de păstrare pentru a fi recuperate de către flota robotică frustrată, lăsându-şi în urmă giganticele corpuri.

Această formă păşitoare de luptă rămăsese aici de la atacul zădărnicit al maşinilor, înconjurată de ceea ce fuseseră cândva clădiri guvernamentale ruinate. Acum, carcasa se înălţa ca un monument în memoria miilor de victime ale primei bătălii din Zimia. Corpul împietrit al maşinii era atât trofeul unui duşman înfrânt, cât şi o amintire a faptului că şi mai multe maşini gânditoare puteau ataca din nou, în orice clipă…

După un an de luptă pentru Jihad – mai întâi pe Ix, apoi în alte două încăierări majore împotriva navelor de război ale roboţilor – Jool Noret ajunsese în sfârşit pe Salusa Secundus. Cu ochii mijiţi, stătea în piaţa amenajată, privind fix la ameninţătoarea formă păşitoare de cymec. Corpul mecanic era de peste zece ori mai înalt decât el. Cu

aptitudinile sale analitice şi cu antrenamentul primii de la Chirox, Noret examina atent sistemele formei-războinic, plănuind în minte căi de a distruge un asemenea adversar. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi înfruntat singur o asemenea maşină gigantică. Ochii lui ca de jad rătăceau peste picioarele armate, peste lansatoarele de proiectile încorporate şi peste turela capului, de unde creierul trădător îndruma atacurile. Căuta puncte slabe.

Noret ştia de la automatul *sensei* că trupurile cymecilor aveau multe forme, adaptate pentru o diversitate de situaţii dificile. Dacă acest lucru permitea o oarecare libertate în privinţa modului de aranjare, sistemele principale care aveau acces la tijele mentale trebuiau să fie în mare măsură aceleaşi. Dacă Noret ar putea descoperi cum să schilodească şi să îngenuncheze maşini ca aceasta, ar deveni un mercenar încă şi mai grozav. Şi ar provoca şi mai multe distrugeri.

Uitându-se la înfricoşătorul mecanism, îşi aminti de exerciţiile de luptă pe care le urmărise la tatăl său, şi simţi spiritul războinic al lui Jav Barry curgându-i prin trup.

— Nu mi-e frică de tine, rosti Noret cu glas scăzut către maşina uriaşă. Nu eşti decât un alt duşman, la fel ca toţi ceilalţi.

O femeie înaltă, cu părul blond, ochi ca de gheaţă şi pielea albă ca laptele veni alături de el, fără să scoată niciun sunet.

— Cutezanţa nesăbuită duce deseori mai curând la eşec decât la victorie…

Noret o auzise apropiindu-se, dar erau prea mulţi vizitatori şi solicitanţi în această piaţă comemorativă, toţi uitându-se la carcasa cymecului de parcă ar fi fost un demon înfrânt.

— Există o diferenţă între cutezanţă şi hotărârea plină de încredere.

Ridică din nou ochii către uriaşul cymec, apoi se întoarse spre femeiee.

— Eşti o magiciană de pe Rossak…

— Iar tu, un mercenar de pe Ginaz, replică ea. Sunt Zufa Cenva. Femeile mele au luptat şi au ucis cymeci. E povara şi talentul nostru să devenim blestemul tuturor maşinilor cu minte umană.

Noret îi zâmbi cu răceală.

— Aş dori să devin blestemul *tuturor* maşinilor – indiferent de ce tip.

Ea îl cercetă cu scepticism, ca pentru a încerca să interpreteze calmul primejdios din jurul acestui mercenar.

— Văd că eşti sincer, Jool Noret.

El încuviinţă, fără să întrebe de unde-i ştia numele.

— Magicienele mele pot elimina cymecii, reluă Zufa. Fiecare dintre femeile mele poate anihila zece neocymeci mai mici, pârjolindu-le creierele trădătoare.

Noret continuă să examineze imensul corp păşitor cymec.

— De câte ori una dintre magicienele tale îşi dezlănţuie arma mentală, trebuie să moară. Fiecare atac este o misiune sinucigaşă.

Zufa îl privi cu ostilitate.

— De când ezită un mercenar de pe Ginaz să se sacrifice pentru Jihad? Eşti un laş care luptă numai când e în siguranţă?

Deşi femeia intimida de obicei pe toţi cei din jur, Noret nu clipi. În schimb, se uită la ea cu ochi absenţi, întunecaţi.

— Sunt întotdeauna dornic să mă sacrific, dar până acum n-am găsit o ocazie care să merite. În fiecare bătălie am supravieţuit pentru a continua să distrug inamicul an după an. Dacă sunt mort, un mai pot continua lupta.

În silă, Zufa recunoscu că are dreptate. Dădu din cap către mercenarul surprinzător de îndârjit şi de rezervat.

— Măcar dacă ar exista mai mulţi ca noi doi; maşinile n-ar avea de-ales decât să-ntoarcă spatele şi să fugă să-şi salveze propria… existenţă.

*

Planurile şi posibilităţile umpleau mintea Marelui Patriarh cu fiecare oră în care era treaz, rotiţe înăuntrul altor rotiţe, scheme în avantajul rasei umane. Şi al lui, desigur. Tot ceea ce făcea avea nenumărate ramificaţii. Existau legături care duceau către fiecare hotărâre.

Iblis Ginjo avea multe de ascuns şi multe de cumpănit. În prezent, numai Yorek Thurr şi cu el ştiau despre uluitorul lor nou aliat, Hecate. Iar comandantul Jipolului fusese întotdeauna înspăimântător de capabil să păstreze secrete.

Cu ajutorul maşinaţiunilor poliţiei Jihadului, Iblis pusese mâna pe un număr tot mai mare de conducători ai protestelor, care doreau să pună capăt, în mod naiv, războiului permanent. Executase de asemenea inamicii politici, dacă aceştia voiseră să se amestece în măreţele lui planuri pentru Jihad. De pildă, pe Munoza Chen. Era doar o chestiune de necesitate, nu ceva ce-i făcea plăcere în mod deosebit. Pentru a se proteja, Marele Patriarh punea oameni să urmărească oameni care să urmărească oameni, deşi Yorek Thurr reuşea întotdeauna să evite o cercetare prea atentă.

Iblis socotea că este datoria lui sacră să ia anumite decizii necruţătoare pe care ceilalţi nu le-ar înţelege. Unele lucruri trebuiau făcute în secret, pentru a anihila maşinile gânditoare. Motivele onorabile ale Marelui Patriarh erau limpezi în mintea sa, dar ştia că nu le putea împărtăşi cu nimeni, şi în special cu atent supravegheata Preoteasă a Jihadului. Sacra ei inocenţă nu era simulată.

Din nefericire, proaspăt descoperita independenţă a Serenei îi răvăşise multe planuri complicate. Erau prea multe în joc, iar Iblis nu-i putea îngădui să continue pe acest drum stânjenitor. Trebuia să găsească o metodă s-o aducă înapoi pe calea cea bună. Răspunsul părea atât de evident, iar el spera că femeia putea şi ea să înţeleagă avantajele. Ştia că inima îi era un bloc de gheaţă când venea vorba de probleme personale, deşi continua să

insiste să îndeplinească acţiuni caritabile pentru soldaţii Jihadului şi pentru refugiaţi. Putea fi influenţată, dar trebuia să aibă grijă cum făcea asta, ca s-o facă să vadă motivele logice pentru alianţa perfectă pe care-o dorea.

Trebuia să ajungă în curând în apartamentul lui privat, iar Iblis avea intenţia să-şi folosească tot talentul de care dispunea pentru a o convinge să-i accepte propunerea.

Printr-o fereastră a apartamentului său din Zimia, aflat sub acoperiş, se uită la impunătoarele clădiri guvernamentale care dădeau spre imensa piaţă centrală unde se strângeau mii de oameni pentru adunările săptămânale ale Jihadului. Prevedea mulţimi încă şi mai mari în viitor, revărsându-se în centrele metropolitane ale tuturor lumilor Ligii. Dacă era alimentată în mod corespunzător, lupta sfântă avea să continue să crească din ce în ce mai mult.

Mai întâi totuşi, trebuiau să se întâmple anumite lucruri. Soţiei lui, Camie, n-avea să-i placă, iar lucrurile puteau deveni urâte cu cei trei copii ai lor, dar se însurase cu ea numai pentru că presupusa ei greutate politică îi sporise pe moment propria sa putere. Spre exasperarea lui, mai târziu aflase că, în realitate, Camie era o persoană cu o influenţă total nesemnificativă. Pe de altă parte, ea era încântată să fie măritată cu titlul de Mare Patriarh, nu cu el. Şi dacă îi făcea prea multe necazuri… ei bine, presupunea că Thurr putea să aibă grijă şi de asta. Totul pentru binele Jihadului…

Sorena era mai importantă, având posibilităţi mult mai interesante.

Iblis se lăsă pe spate în fotoliul suspensor adânc, simţindu-l potrivit pentru corpul lui îndesat. Având în vedere stresul funcţiei, Marele Patriarh nu acordase prea multă atenţie dietei sau condiţiei fizice. În ultimii zece ani, încă de la crearea Consiliului Jihadului, câştigase considerabil în greutate, iar Camie nu-şi mai bătuse capul să doarmă cu el de luni de zile. Deşi, din necesităţi politice, fusese discret, cu carisma şi poziţia lui importantă Iblis

putea avea orice femeie şi-ar fi dorit…
În afară de Serena Butler! Încă de la capturarea ei de către maşinile gânditoare, cu multă vreme în urmă, pe Giedi Prime, evitase orice ocazie de a avea o relaţie romantică. O asemenea hotărâre de oţel şi un asemenea devotament îi dădeau un anumit aer de sacrificiu nobil, dar îşi luau şi tributul de la ea, răpindu-i ceva din umanitate. Cei mai fanatici dintre discipolii săi o vedeau ca pe Mama Pământ, ca pe o Madonă şi o Fecioară.
Dar dragostea era mai mult decât un concept ezoteric. Pentru a-şi arăta cu adevărat valoarea, Preoteasa trebuia să-şi demonstreze capacitatea de a iubi. O Marie plină de compasiune în loc de o Ioană d’Arc dură ca oţelul… Iblis avea intenţia să facă ceva în privinţa asta chiar azi.
Din sertarul unei mese laterale scoase o fiolă cu feromoni subtili şi-i pulveriză pe gât şi pe dosul mâinilor. Mirosul era uşor acrişor şi nu deosebit de plăcut, dar ar fi trebuit să acţioneze pe nesimţite asupra instinctelor feminine. Iblis avea rareori nevoie de un asemenea sprijin, dar nu voia să lase nimic la întâmplare.
Ştia foarte bine că idilele şi metodele de seducţie convenţionale n-ar fi reuşit niciodată cu Serena. Trebuia să se bazeze pe alte forme de persuasiune, să-i dovedească avantajele pentru Jihad, numai dacă ar accepta…
Se auzi un semnal discret la uşă, iar unul dintre caporalii din Jipol o conduse pe Serena Butler în încăpere.
— Domnule, Preoteasa Jihadului!
Iblis ascunse repede fiola cu feromoni.
— Mare Patriarh, spuse ea, cu o înclinare rigidă a capului. Sper că este important? Îndatoririle mele au sporit extrem de mult în ultima vreme.
E numai vina ta. Fără să lase să se vadă nimic din iritare, Iblis surâse cu căldură şi făcu un pas în faţă, luând-o de mână.
— Arăţi deosebit de radioasă astăzi…
Purta o rochie sobră, neagră, cu guler şi mâneci albe. El făcu semn către o canapea de piele cu suspensoare,

aşezată pe covorul gros de import.

— Am fost afară, la soare, spuse ea cu un surâs scurt. Am vorbit ore întregi la marea adunare de ieri.

— Ştiu. Am văzut înregistrările.

Iblis luă loc lângă ea pe canapeaua netedă. Aceasta se legănă puţin.

— O treabă foarte eficientă, ca de obicei.

Chiar dacă scrisese singură discursul, ignorând toate sugestiile.

Un servitor cu mustaţă apăru, cu o tavă cu băuturi aburinde, pe care-o puse pe o masă în faţa lor.

— Ceai verde dulce de la cei mai buni importatori, anunţă Iblis, încercând s-o impresioneze. Un amestec special de pe Rossak.

Serena acceptă o ceaşcă, dar o ţinu în palme fără să ia nicio înghiţitură.

— Despre ce trebuie să discutăm, Mare Patriarh?

Părea atât de distantă…

— Trebuie să profităm la maximum de timpul pe care-l avem.

De când Serena se răzgândise şi insista să conducă Consiliul Jihadului, Iblis vedea limpede că redefinise structura de putere în condiţiile stabilite de ea, punându-l într-o poziţie subordonată. Poate că totuşi reuşea să găsească metode s-o îndrume şi s-o controleze, doar că unele diferite de cele de până acum.

— Am o idee care s-ar putea să te surprindă, Serena, dar când o să te gândeşti la ea, sunt convins că o să-i vezi înţelepciunea, şi felul în care va face Jihadul mult mai puternic. A venit vremea să avem această discuţie…

Ea aşteptă fără să răspundă. Chipul nu i se îmblânzise, dar îşi putea da seama că îi câştigase întreaga atenţie.

Complet relaxat, nu-i spuse nimic despre capsulele de melanj pe care le consumase cu mai puţin de o oră în urmă. Serena îi arătase întotdeauna limpede că nu era de acord cu niciun drog, considerându-l un semn de slăbiciune, aşa că avusese grijă să ia mirodenie cu adaosuri care să-i

mascheze mirosul.

Iblis începu să-şi prezinte cazul.

— Am lucrat împreună de mulţi ani, dar n-am fost destul de apropiaţi. Am fost mereu parteneri în Jihad, tu şi cu mine – Marele Patriarh şi Preoteasa. Scopurile noastre sunt aceleaşi, la fel şi pasiunile. Cu cât e mai strânsă alianţa noastră, cu atât mai multe putem în realiza…

Folosi o voce antrenată, seducătoare în timp ce observa profilul Serenei. Deşi se apropia de patruzeci şi cinci de ani, încă o găsea izbitor de frumoasă, cu trăsături delicate, păr auriu şi ochii aceia extraordinari.

— Sunt de acord.

Zâmbetul ei fu scurt, ca şi cum n-ar fi fost prea convinsă.

El se aplecă spre ea.

— M-am gândit mult la asta, Serena, şi nu-ţi fac oferta cu uşurinţă. Cred că următorul pas pentru întărirea Jihadului ar fi… ca noi să devenim adevăraţi parteneri, astfel ca întreaga omenire liberă să vadă. Există doi oameni mai potriviţi unul pentru celălalt? Am putea avea o nuntă grandioasă, ne-am întări influenţa şi am împinge Jihadul către ţelul pe care trebuie să-l atingem.

Văzu reacţia ei de surprindere, dar, înainte ca Serena să poată începe să aducă argumente, continuă în grabă:

— Noi doi am putea fi cu mult mai eficienţi dacă am lucra împreună. Oamenii ne-ar vedea ca pe o entitate încă şi mai puternică, un duo invincibil. Chiar şi Omnius ar tremura în faţa unei uniuni între Preoteasă şi Patriarh.

Deşi se simţea intimidat şi pus în defensivă, Iblis nu lăsa să se vadă nicio emoţie. Avea sentimentul unui om care făcuse doi paşi înapoi şi s-ar fi putut să nu-şi mai recapete niciodată vechea poziţie. Dar nu i-ar fi dezvăluit niciodată ansamblul operaţiunilor sale de securitate, de supraveghere şi mercantile, sau faptul că săvârşise nelegiuiri grave în numele Jihadului.

Ea stătea rigidă pe canapea, încruntându-se, părând să nu-i bage de seamă apropierea.

— E o imposibilitate evidentă. Ai deja o soţie. Şi trei copii.

— O problemă destul de simplu de rezolvat. N-o iubesc. Sunt dispus să fac acest sacrificiu pentru binele Jihadului. Camie va înţelege.

Putea fi mituită să renunţe. Întinse mâna să atingă braţul Serei şi continuă în grabă, în timp ce cuvintele repetate de atâtea ori i se rostogoleau pe gură.

— Gândeşte-te – împreună, putem deveni forţa călăuzitoare de care are nevoie Jihadul. Tu şi cu mine ne putem duce războiul sfânt la nivelul următor – şi la victoria finală.

Simulă emoţia – chipurile pentru binele Jihadului, nu pentru el personal. Ştiuse deja că n-o va impresiona pe Serena Butler cu eforturi stângace de seducţie. Iblis o voia teribil, mai mult chiar pentru că era de neatins, ca o zeiţă. Dar se stăpâni şi schimbă abordarea. Singurul mod în care ar fi putut s-o aibă vreodată pe această femeie – ca soţie, ca parteneră şi din nou sub controlul lui – ar fi fost s-o convingă în condiţiile ei. O propunere de afaceri.

Ea îl îndepărtă cu cotul.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin dragostea, Iblis. Sau căsătoria. Nici cu tine, nici cu alt bărbat. N-ai nevoie de mine.

Iblis se încruntă, încercând să-şi învingă frustrarea. Avea să fie greu.

— Nu vorbesc de iubire stupidă, ci de ceva mult mai măreţ decât fiecare dintre noi, ceva cu mult mai important. Suntem sortiţi să fim parteneri în marea noastră misiune, Serena.

Îşi retrase mâna, dar îi zâmbi, concentrându-se pe talentul lui, sperând s-o prindă în laţ cu privirea lui hipnotică. Trebuia să rezolve enigma acestei femei.

— Numai tu şi cu mine avem hotărârea necesară să câştigăm acest război.

Vocea lui Iblis nu sunase niciodată atât de disperată, şi era furios pentru ce-i făcuse. Dac-ar fi putut-o cuceri, ar fi fost o victorie uriaşă pentru propriile lui aspiraţii politice. Cu Serena Butler sub controlul său, nimic nu i-ar fi putut sta

vreodată în cale.

Dar expresia femeii rămase rece, câtuşi de puţin interesată. Se ridică de pe canapea, gata să plece.

— Jihadul nostru are nevoie de întreaga ta atenţie. Şi de a *mea*. Foloseşte-ţi farmecele ca să uneşti oamenii, Iblis... Ar fi o mai bună întrebuinţare a talentelor tale. Iar acum trebuie să ne întoarcem amândoi la treabă, Mare Patriarh, nu să irosim timpul cu absurditatea asta!

Iblis îi arătă toată politeţea când făcu semn unui aghiotant din Jipol să o conducă afară din apartament, dar pe dinăuntru era turbat şi simţea că-i vine să spargă ceva.

*

Nu se aşteptase niciodată ca frumoasa şi extrem de încrezătoarea magiciană de pe Rossak să-l caute. Parcă simţind că fusese respins de o altă femeie, Zufa Cenva păşi cu îndrăzneală în apartamentul Marelui Patriarh în acea seară şi ceru să-l vadă pentru o „audienţă personală şi privată”.

Uită imediat de Serena Butler.

Lui Zufa nu-i păsa câtuşi de puţin de celelalte femei ale lui Iblis sau de soţia lui politică. Magicienele se dedicau urmăririi linilor de sânge şi manipulării tiparelor de reproducere, într-o încercare de a stabili cu precizie genele specifice care duc la obţinerea de puteri mentale superioare la unele dintre progeniturile feminine de pe Rossak. Luase medicamentele pentru fertilitate – ironic, cele create şi comercializate de Aurelius Venport, care eşuase faţă de ea de atâtea ori – şi ştia că trupul ei era perfect receptiv.

Având în vedere înclinaţiile libidinoase ale lui Iblis, presupunea că bărbatul avea să fie şi el receptiv faţă de ea.

Un bărbat telepat era extrem de rar, ba chiar considerat aproape imposibil. Dar Zufa văzuse semnele la acest om, şi avea nevoie să aducă o linie genetică valoroasă în lumea

ei. Cu propriile ei capacităţi şi cu antecedentele Marelui Patriarh, nu credea că ar fi prea greu.

Şi n-a fost…

În timp ce Zufa şi Iblis stăteau întinşi pe patul lui cu suspensoare după ce se bucuraseră din plin unul de celălalt, ea se gândea la ce bărbat fascinant era el. Chiar fără să înţeleagă pe deplin originea capacităţilor sale înnăscute şi fără antrenament, reuşise să-şi câştige o poziţie de forţă. În timp ce făceau dragoste, cu puţină vreme în urmă, el o proclamase „Magiciana Supremă a Jihadului”. Îi promise să anunţe solemn noul ei titlu oficial în Consiliul Jihadului.

— Foarte impresionant, rosti ea întretăiat, prefăcându-se că-şi pierduse răsuflarea din cauza pasiunii fizice. Dar trebuie să discutăm despre război *acum?*

— Mă gândesc întotdeauna la Jihad, răspunse el. Trebuie, pentru că maşinile gânditoare nu dorm niciodată.

La doar câteva minute după aceea, aţipi.

Întins pe locul de alături, sforăia uşor, cu braţul solid aşezat pe umărul ei. Cu delicateţe, femeia se trase deoparte. Iblis recunoscuse imediat avantajele unei alianţe politice cu Zufa, adăugând puterea şi influenţa magicienelor de pe Rossak măreţei sale cauze. În schimb, ea obţinuse ceea ce-şi dorea, şi putea oricând să obţină mai mult, dacă era necesar. Serviciu contra serviciu. Presupunea însă că asta avea să fie una dintre ultimele sale ocazii de a concepe, din punct de vedere biologic. Pentru misiuni viitoare, va trebui să trimită probabil o magiciană mai tânără.

Dar această fiică o voia chiar pentru ea.

Zufa se strecură afară din pat şi rămase goală în picioare, în faţa unei oglinzi înalte. Deşi era matură şi trecută bine de vârsta procreaţiei pentru cele mai multe dintre femei, corpul ei rămăsese într-o condiţie fizică excelentă. Avea o siluetă aproape perfectă, ca şi cum fusese sculptată de mâinile zeilor. În oglindă, îl văzu pe Iblis foindu-se în pat, fără să deschidă ochii.

Este linia ta genetică superioară, Iblis Ginjo?

Jură să descopere singură răspunsul.

Reproducerea umană nu era o ştiinţă exactă, dar femeile de pe Rossak erau convinse că liniile genetice puternice puteau fi identificate, controlate şi recoltate. Testase momentul, hormonii şi ovulaţia pentru a fi sigură că se afla la apogeul fertilităţii, şi nu avea nicio îndoială că urma să conceapă un copil. Prin administrarea atentă a medicamentelor de pe Rossak cunoscute numai magicienelor, îşi mărise mult şansele de a se alege cu o fată.

Suferise dezamăgiri personale groaznice când o născuse pe pipernicita de Norma şi când partenerul ei ales cu grijă, Aurelius Venport, se dovedise apoi un eşec genetic jalnic, în ciuda tuturor semnelor anterioare care indicau contrariul.

De data asta va fi altfel.

În vreme ce se îmbrăca repede şi se strecura afară din apartamentului Marelui Patriarh, se gândea că avea în sfârşit speranţe. Aceasta va fi o fiică perfectă. Cea pe care şi-o dorise întotdeauna.

Femeile erau cu mult mai valoroase decât masculii.

Oricine poate fi doborât. Este doar o problemă de a-ţi da seama cum s-o faci.

TIO HOLTZMAN,
scrisoare către lordul Niko Bludd

Măcar dezastrul se petrecuse în spatele uşilor închise ale laboratorului. Pereţii consolidaţi reţinură explozia în interior, şi nimeni nu fu rănit, cu excepţia câtorva sclavi lipsiţi de importanţă. Holtzman hotărî să facă modificări atente în înregistrările sale, astfel ca lordul Bludd să nu afle niciodată despre asta.

Cu ani în urmă, datorită lui Norma Cenva, savantul învăţase să fie atent când era vorba să etaleze un nou concept, înainte de a fi complet verificat. Nu mai voia pete stânjenitoare în dosarul său.

Nerăbdător să înăbuşe glumele murmurate printre nobilii de pe Poritrin potrivit cărora marele inventator rămăsese fără idei, Holtzman cârpise vechile planuri pentru generatorul său de rezonanţă în aliaje – un dispozitiv care aruncase în aer un laborator întreg cu douăzeci şi opt de ani în urmă, distrugând un pod şi omorând o mulţime de sclavi. Ar fi trebuit să meargă, ar fi trebuit să fie o armă nouă şi puternică menită să acţioneze direct asupra corpurilor de metal ale maşinilor gânditoare. Fusese nerăbdător să se laude cu dispozitivul faţă de lordul Bludd fără să-l testeze mai înainte.

Eşecul catastrofal care urmase reprezentase pentru el o jenă peste care avusese nevoie de ani de zile ca să treacă.

Indiferent de asta, savantul crezuse întotdeauna că avea o oarecare valoare. De curând, dăduse vechile planuri echipei sale de tineri asistenţi ambiţioşi şi-i însărcinase *să facă ideea să meargă.*

Cu ochii injectaţi, părul zburlit şi cu un miros pătrunzător de transpiraţie acră, asistenţii recalculaseră, reproiectaseră şi reconstruiseră instalaţia de demonstraţii. Se prefăcuse că parcurge planurile lor în cel mai mic amănunt, dar îi

crezuse pe învăţăcei pe cuvânt. Acum, când dispozitivul „îmbunătăţit” eşuase într-un mod la fel de exploziv, era deznădăjduit. Din fericire, de data asta savantul putuse păstra secretul, dar asta era doar o slabă consolare.

Cu mulţi ani în urmă, Norma Cenva îl avertizase că acest concept avea defecte imposibil de rezolvat, că n-ar fi putut să meargă niciodată. Fusese întotdeauna atât de încrezută când era vorba de asemenea avertismente... dar poate că avea dreptate, la urma urmei. *Oricum, cu ce se ocupă acum?* N-o mai văzuse de ceva vreme.

Fireşte, presupunea că irosise şi mai mult timp şi realizase puţine. Dacă ar fi făcut vreo mare descoperire, ar fi auzit despre asta. Doar dacă nu păstra secretul... aşa cum făcuse când transmisese tehnologia licuriglobурilor către Venkee Enterprises.

Lăsând asistenţii să cureţe şi să ascundă rămăşiţele generatorului de rezonanţă în aliaje, adună toate caietele lor de notiţe, „pentru motive de securitate”, şi mai târziu le distruse. Faimosului inventator îi plăcea să creadă că-şi controlează propria viaţă.

În seara aceea, înainte de a termina primul pahar de rom de Poritrin cu mirodenii înţepătoare, Holtzman se hotărî să-i facă o vizită lui Norma Cenva.

Deşi încercase să se ţină departe de ochii lumii, Norma nu putea ascunde cu adevărat existenţa unei activităţi atât de ample. Tuk Keedair introdusese măsuri stricte de securitate, dar lordul Bludd tot ştia unde se afla complexul, pornind de la faptul că Venkee Enterprises cumpărase o veche exploatare minieră într-un canion de pe un afluent al fluviului.

Holtzman hotărî că se va duce acolo să vadă ce făcea Norma, aducând cu el doar doi asistenţi şi doi dragoni. Dacă îi făcea necazuri, se putea oricând întoarce mai târziu

– cu întăriri.

Inventatorul îmbrăcat în robă albă conducea o şalupă rapidă în amonte, către canionul secat unde ştia că Norma făcea experimente misterioase. Văzu docuri goale şi lifturi de marfă urcând în grabă peretele stâncii, către clădirile şi peşterile care formau ansamblul amenajat pentru cercetări.

— Cu un asemenea complex urât, e un lucru bun că l-a ascuns atât de departe, comentă învăţăcelul lui.

Holtzman încuviinţă.

— Norma n-are niciun pic de simţ estetic. Dar asta nu-i împiedică creierul să funcţioneze.

Ceea ce mă îngrijorează.

Gărzile de dragoni şi asistenţii coborâră din şalupă şi se îndreptară spre lifturi. Holtzman se uită în jur, ascultând sunetele industriale îndepărtate. Îi aminteau de larma din şantierele pe care le înfiinţase în delta fluviului. Fruntea i se încreţi.

Când liftul ajunse zăngănind în vârful stâncii, grupul lui Holtzman întâlni doisprezece paznici bine înarmaţi, cu aer morocănos, care le blocară intrarea în complexul înconjurat de garduri.

— Aceasta este o zonă protejată şi proprietate privată.

Toţi paznicii se uitau fix la dragonii în armură de zale aurii.

— Nu-ţi dai seama cine e? zise cu îndrăzneală unul dintre învăţăcei. Faceţi loc pentru savantul Tio Holtzman!

Dragonii încercară să înainteze, dar paznicii mercenari nu făcură nicio mişcare pentru a le permite trecerea. În schimb, coborâră armele.

— Mi se pare că aţi petrecut ore întregi lustruind armurile alea aurii ca să-ţi ia ochii, vorbi şeful paznicilor. N-aţi vrea să vi le pârlim cu focuri de armă, nu-i aşa?

Dragonii dădură înapoi, nevenindu-le să creadă.

— Am venit la ordinul expres al lordului Niko Bludd însuşi!

— Nu are dreptul de a ignora proprietatea privată. Nu e proprietarul întregii planete!

— Du-te să-l chemi pe Keedair, spuse un alt paznic. Lasă-l să ocupe el de asta…

Unul dintre mercenari mărşălui înapoi spre clădiri. Holtzman se uită insistent prin gard şi văzu un hangar mare şi nişte dependinţe, alături de un şir de sclavi cărând de zor componente într-un sector de asamblare dintr-o hală.

Fabrică ceva acolo… *ceva mare*.

Chiar în acel moment observă o femeie de înălţimea unui copil apropiindu-se de el, purtată de o platformă suspensoare personal. Ieşi din hangar şi se îndreptă spre gard, unde dragonii încă stăteau faţă în faţă cu paznicii mercenari neclintiţi.

— Ei, savant Holtzman! Ce faci aici?

— Nu asta-i cea mai interesantă întrebare, nu-i aşa?

Îşi mângâie barba cenuşie.

— Mai curând, ce faci *tu* aici, Norma? La ce lucrezi, mai exact? Am venit în calitate de coleg ca să văd dacă ne putem ajuta unul pe celălalt împotriva maşinilor gânditoare. Şi totuşi, te porţi ca şi cum ai fi implicată în activităţi ilegale.

În tinereţe, femeia petrecuse ani de zile lucrând obsesiv la modificări ale ecuaţiilor lui originare. Conceptul de „pliere a spaţiului” suna ca una dintre ideile tipic absurde ale lui Norma. Şi totuşi, această femeie ciudată, fără pretenţii, îşi dovedise geniul în repetate rânduri…

— Cu tot respectul cuvenit, savant Holtzman, sponsorul meu m-a pus să promit că n-o să dezvălui niciun amănunt legat de munca mea.

Micuţa femeie întoarse privirea.

— Ai uitat cine sunt, Norma Cenva? Am acces la cel mai înalt nivel al secretului din Liga Nobililor! Cum poţi refuza să-mi dezvălui detaliile?

Se uită la dragoni, ca şi cum ar fi vrut să-i pună să o aresteze.

— Acum, vorbeşte-mi despre… plierea spaţiului.

Surprinsă, ezită, dar ochii îi sclipeau de emoţie.

— Domnule savant, este doar o prelungire a ecuaţiilor

tale de câmp iniţiale, o extensie singulară care permite plierea spaţiului-timp pentru a manipula variabila distanţei. Acest lucru va da armatei Jihadului posibilitatea să atace maşinile gânditoare oriunde, instantaneu, fără perioadele lungi de timp de care avem nevoie în prezent.

Nările inventatorului fremătară, şi se concentră asupra unei singure părţi a explicaţiei femeii.

— Derivă din ecuaţiile *mele* şi nu te-ai gândit să-mi spui şi mie despre asta?

Chiar în acel moment se apropie grăbit de ei negustorul tlulaxa, un bărbat mărunţel, nu cu mult mai înalt decât Norma Cenva. Pe faţa lui prelungă se zărea o privire alarmată; coada groasă părea puţin zburlită.

— Norma, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Tu trebuie să te întorci la treabă.

Îi aruncă o privire scurtă, tăioasă.

— *Acum!*

Intimidată, Norma întoarse căruciorul suspensor şi porni repede înapoi către zona de lucru îngrădită.

Holtzman îşi puse mâinile în şolduri şi-l înfruntă pe Tuk Keedair cu un aer poruncitor.

— Nu-i nevoie ca asta să devină o chestiune complicată. Paznicii tăi nu par să înţeleagă că avem dreptul să inspectăm şi să împărtăşim orice descoperiri care-ar putea fi de folos armatei Jihadului…

Deloc uşor de intimidat, Keedair răspunse:

— Acesta este un complex de maximă securitate, iar cercetarea privată de aici este finanţată numai de Venkee Enterprises. Nu ai mai multe „drepturi” de a te afla aici decât au maşinile gânditoare…

Învăţăceilor lui Holtzman li se tăie răsuflarea. Bărbatul tlulaxa făcu semn din cap către paznici.

— Faceţi-vă treaba şi aveţi grijă să plece imediat!

Ridică ochii spre savant.

— Indiferent când vom avea de făcut vreun anunţ sau vom organiza vreo demonstraţie, vom avea grijă să vă invităm, pe tine şi pe lordul Bludd… din politeţe.

Gărzile de dragoni nu ştiau ce să facă, şi se uitară spre Holtzman, care clocotea, ca şi cum acesta ar fi putut născoci o soluţie instantanee la problemă. El îşi dădu seama însă că nu avea de-ales decât să se retragă. Deocamdată.

*

— Ascunde ceva, exact aşa cum am bănuit tot timpul, zise Holtzman, încercând să-l facă pe lordul Bludd să vadă că ar trebuie să fie profund preocupat.

— De ce-ar insista Venkee asupra unei asemenea securităţi, dacă e şi acum un eşec la fel de mare ca atunci când lucra pentru mine?

Nobilul chicoti, sorbind din băutura acidulată, cu fructe. Se rezemă de spătarul scaunului de pe balcon şi privi fără griji de pe faleza înaltă spre fluviu, unde şlepurile transportau mărfuri către deltă şi către spaţioport.

— Nu-i aşa că e interesant că face dintr-o dată un progres spectaculos în doi ani după ce este eliberată de obligaţii? Poate că femeiuşca asta isteaţă te-a dus de nas, Tio! Şi-a ascuns descoperirile tot timpul, ca să nu trebuiască să împartă meritele cu tine.

— Lui Norma Cenva nu i-a păsat niciodată de faimă sau de merite!

Holtzman refuză oferta nobilului de a gusta din răcoritoare şi păşi apăsat de la un capăt la altul al balconului, deloc interesat de priveliştea vastă de dedesubt.

— Iar acum, că „prietenul” ei Venport ne-a făcut să-i dăm drumul, nu putem avea nicio pretenţie la noile ei descoperiri.

Apoi simţi un pumnal rece spintecându-i pieptul.

— De aceea trebuie să fi fost cei de la Venkee atât de dispuşi să renunţe la o parte din profiturile din licurigloburi! Orice-ar fi născocit Norma, trebuie să fie cu câteva ordine

de mărime mai important decât asta!

Încleştă pumnul.

— Iar noi suntem lăsaţi deoparte!

Bludd se ridică în picioare, scuturându-şi roba elegantă şi aranjând-o mai bine.

— Nu, nu, Tio. Noi am renunţat doar la acele concepte complet noi. Dacă a creat ceva atât de repede de la data acordului nostru semnat, orice avocat decent – sau chiar şi un savant sclipitor ca tine ar trebui să reuşească destul de uşor să traseze o corelaţie directă cu munca iniţială a lui Norma.

Holtzman se opri până când ideea îşi făcu loc în mintea lui.

— Dacă ceea ce lucrează ea presupune ce cred eu, atunci ai dreptate, lord Bludd.

Nobilul sorbi prelung din pocal şi împinse un al doilea mai aproape de Holtzman.

— Bea, Tio. Ai nevoie să te relaxezi.

— Dar cum o să intrăm în complexul ei? Trebuie să văd ce face Norma acolo. Instalaţiile sunt înconjurate de zeci de paznici mercenari, iar străinul acela tlulaxa stă cu ochii pe ele ca un şoim.

— Viza unui tlulaxa poate fi revocată uşor, sublinie Bludd, şi-am să fac asta imediat. De fapt, chiar dacă Norma Cenva a locuit aici, pe Poritrin, o mare parte din viaţa ei, este încă oaspete pe planeta noastră, nu cetăţean. Putem scoate vorbe, putem stârni îndoieli subtile, putem întrerupe aprovizionarea şi privilegiile de acces…

— Va fi de-ajuns?

Bludd îşi trosni încheieturile degetelor pline de inele, apoi îl chemă pe căpitanul dragonilor săi.

— Adună o forţă copleşitoare şi du-te în amonte, la complexul lui Norma Cenva. Trei sute de dragoni bine înarmaţi ar trebui să fie suficienţi. Bănuiesc că paznicii mercenari se vor preda de îndată ce te vor vedea venind. Înmânează-i negustorului tlulaxa actele de revocare, apoi tu, Tio, poţi să investighezi şi să afli de ce-a fost în stare

Norma. Asta n-o să fie o problemă, nu-i aşa?

Holtzman înghiţi băutura, apoi întoarse privirea, găsind brusc peisajul fluviului de-a dreptul fascinant.

— Nu, milord. Dar Norma se va opune. Îi va trimite un mesaj urgent lui Aurelius Venport, iar Tuk Keedair va prezenta un protest în faţa curţii Ligii. Sunt sigur de asta.

— Da, Tio, dar vei avea la dispoziţie luni de zile în care să investighezi laboratoarele şi halele de construcţie înainte de a se rezolva ceva. Dacă nu găseşti nimic demn de atenţie, atunci ne putem cere scuze şi ne putem admite greşeala. Dar dacă afli de o descoperire ştiinţifică majoră, ne apucăm de producţie noi înşine, înainte ca Venkee Enterprises să apuce măcar să înainteze un apel.

Holtzman surâdea deja.

— Eşti un adevărat vizionar, lord Bludd.

— Exact aşa cum tu eşti un adevărat savant, Tio. Adversarii noştri sunt complet depăşiţi.

Un om nu trebuie să fie o statuie. Un om trebuie să acţioneze.

Sutră budislamică,
interpretare zenşiită

De peste un an, Ishmael urma ordine fără sens în complexul lui Norma Cenva, deşi se simţea ca şi cum inima i-ar fi murit în piept. Trudea alături de o sută treizeci de alţi prizonieri budislamici. Proiectul secret era complicat, iar ei construiau încet, revizuiau şi testau componentele ciudate ale unei nave noi, mari.

Nimic din toate astea nu însemna nimic pentru el.

Femeia savant nu era o supraveghetoare dificilă. Era atât de absorbită de ţelul ei încât credea cu seninătate că toţi ceilalţi îi împărtăşeau devotamentul obsesiv. Partenerul său tlulaxa, Tuk Keedair – Ishmael se cutremura de dezgust de fiecare dată când îl vedea pe fostul negustor de sclavi – impunea schimburile lungi de lucru.

Asistenţii, administratorii, inginerii şi sclavii îşi petreceau zilele şi nopţile într-o aşezare mică, al cărei singur scop era construirea vehiculului experimental. Sclavii budislamici dormeau în barăci comune simple, curate, ridicate pe platou, acolo unde nopţile erau vântoase, dar pline de stele. Ishmael nu avusese nicio ocazie să se întoarcă în Starda, nici măcar pentru o zi.

Nu primise nicio veste despre soţia şi fiicele lui, nu găsise pe nimeni căruia să-i poată pună măcar întrebări despre ele. Familia era pierdută pentru el. În fiecare zi se ruga să mai fie în viaţă, dar în amintirea lui deveniseră spectre populându-i visele. Speranţele i se topiseră, nemaifiind decât nişte firicele subţiri, iluzorii.

În mijlocul ciocăniturilor şi al strigătelor asurzitoare din hangarul de construcţie, îl urmărea pe prietenul său, Aliid, schimbând cartuşul unei unelte sonice. Când sclavii veniseră prima oară în amonte ca să lucreze la acest nou proiect izolat, Aliid reuşise să facă în aşa fel încât să fie pus

într-un schimb de zi, împreună cu Ishmael. Acum, proprietarii de sclavi de pe Poritrin îi despărţiseră pe amândoi de soţiile şi familiile lor…

După ce reglă unealta sonică, bărbatul zenşiit vorbi tăios:

— Ai încercat, Ishmael. Ai făcut ce credeai că e mai bine – nu te pot învinovăţi pentru asta, deşi n-am fost niciodată de acord cu credinţa ta naivă în corectitudinea celor care ne ţin în captivitate. La ce te aşteptai? Stăpânii de sclavi vor ca noi să fim lipsiţi de coloană vertebrală, exact aşa cum ai demonstrat tu. Dacă nu suntem capabili de nimic în afară de ameninţări zadarnice, nu se simt obligaţi să ne trateze ca pe nişte fiinţe umane. Trebuie să vorbim o limbă pe care asupritorii noştri s-o bage în seamă. Trebuie să ne arătăm colţii şi ghearele!

— Violenţa nu aduce altceva decât pedepse şi mai mari asupra noastră. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Bel Moulay…

Aliid îl întrerupse, rânjind ca un lup.

— Da, am văzut… dar *tu* ai văzut? În toţi anii care-au trecut, ce-ai învăţat? Ai rămas în minte cu suferinţa pe care a îndurat-o Bel Moulay, dar ai uitat tot ceea ce a realizat. El ne-a adunat *împreună*. A fost un sunet de trâmbiţă, nu numai pentru nobilii de pe Poritrin, care au reacţionat exagerat şi au strivit orice urmă de rezistenţă, ci şi pentru toţi budislamicii care suferă în continuare. Noi, sclavii, avem o forţă care doarme înăuntrul nostru…

Agăţându-se de convingerile lui nonviolente, Ishmael dădu din cap cu încăpăţânare. Cei doi bărbaţi ajunseseră într-un impas, niciunul dintre ei nefiind dispus să străbată prăpastia care-i separa. Cândva, fuseseră buni prieteni, aruncaţi la un loc de împrejurări asemănătoare, dar se dovediseră întotdeauna atât de diferiţi… Nici măcar nenorocirile comune nu-i apropiaseră. Aliid, cu hotărârea care-l caracteriza, se străduia încontinuu să obţină imposibilul – din atâtea puncte de vedere. Ishmael era silit să-l admire pentru convingerile lui, dar credea că Aliid nu arăta decât frustrare.

Pe când Ishmael era doar un băieţel, bunicul lui îl

învăţase ce să creadă şi cum să trăiască, dar uneori adulţii simplificau lucrurile pentru copii. Ishmael avea acum treizeci şi patru de ani. Se înşelase el în toţi aceşti ani? Trebuia să găsească noi puteri în interiorul lui, şi totuşi să rămână între limitele învăţăturilor zensunnite? Ştia, în adâncul fiinţei sale, că visurile de violenţă ale lui Aliid erau greşite şi primejdioase, dar încrederea sa tăcută că totul se întâmpla pentru un motiv – că Dumnezeu avea să-i salveze cumva şi să înmoaie inima stăpânilor lor – nu-i adusese nimic de-a lungul vieţii sale. Sau de-a lungul vieţilor a generaţii întregi de sclavi budislamici.

Trebuia să găsească un alt răspuns. O altă soluţie.

Deşi Ishmael eşuase complet, nereuşind să smulgă nicio alinare şi nicio concesie de la lordul Bludd, credincioşii zensunniţi încă veneau noaptea la el, în barăcile comune, cerându-i să predice, să le spună poveşti, să confirme acceptarea plină de răbdare a voinţei lui Budallah. Mai mult de o sută de bărbaţi şi femei veneau să-l caute cu regularitate – cea mai mare parte a forţei de lucru.

La început, Ishmael nu credea că poate face aşa ceva. Cum putea să recite sutrele Koranului şi să cânte psalmi despre bunăvoinţa lui Dumnezeu, când Ozza nu se afla alături de el, când frumoasele lui fete nu stăteau pe partea cealaltă a focului poveştilor şi nu ascultau parabolele familiare? Apoi însă Ishmael căpătă putere şi-şi dădu seama că nu putea pierde totul. Avea propria lui tărie, chiar dacă Aliid nu reuşea s-o vadă.

Totuşi, pe măsură ce lunile treceau şi se transformau într-un an, Ishmael observă o separare treptată, dar clară, apărând între fraţii săi zensunniţi şi grupul mai mic al zenşiiţilor lui Aliid. Deşi lucrau încă împreună în hangarul închis unde Norma Cenva şi echipa ei meştereau la nava prototip golită de măruntaie, simţea că Aliid ascundea secrete nu numai faţă de stăpânii de sclavi de pe Poritrin, ci şi faţă de Ishmael şi de oamenii lui…

*

În viaţa lui Ishmael reapăru o luminiţă, la fel de brusc precum orbitoarele focuri de artificii pe care lorzii de pe Poritrin le lansau atât de des la festivităţile lor de pe fluviu. Veştile erau cu atât mai binevenite, cu cât erau mai neaşteptate.

Când masiva navă experimentală intră în faza de testare şi de demonstraţii, Tuk Keedair angajă încă un grup de sclavi din Starda şi-i aduse să manevreze maşinăria colosală şi să ajute la operaţiunile de ultim moment. Printre cei cincisprezece noi muncitori posomorâţi, Ishmael fu uluit s-o găsească pe fiica lui mai mare, Chamal.

Ea îl văzu şi-l recunoscu, iar chipul i se deschise ca petalele unei flori splendide. Inima lui Ishmael săltă, şi îşi dori să alerge spre ea dar sclavii transferaţi erau însoţiţi de escorte înarmate. De asemenea, Tuk Keedair cel cu ochi înguşti îi privea pe nou-veniţi ca şi cum ar fi făcut o numărătoare administrativă tăcută.

Ishmael îşi aduse aminte de setea de răzbunare a lordului Bludd, care-i destrămase intenţionat familia pur şi simplu pentru că ceruse o compensaţie corectă. Acum nu putea risca să mai atragă atenţia nici asupra lui, nici asupra lui Chamal.

Ishmael îi dădu fiicei sale un semnal rapid, dând din cap şi întorcându-şi privirile. Avea să vorbească mai târziu cu ea. În noaptea aceea urmau să se îmbrăţişeze şi să spună poveşti în şoapte abia auzite. Deocamdată, nu îndrăznea să-şi arate bucuria, de teamă că stăpânii de sclavi îi vor fura şi asta, aşa cum furaseră aproape orice altceva…

Restul zilei fu o adevărată agonie. Noul grup de sclavi trecea prin orientare şi instruire în altă parte a complexului. Chiar şi soarele părea să se fi oprit pe cer pentru Ishmael, atât de încet trecea timpul.

Dar după ce orele lungi de muncă se terminară şi zensunniţii se retraseră în barăcile comune, cu Aliid şi

zenşiiţii lui în locuinţele lor separate, Ishmael îşi îmbrăţişă fiica şi plânseră amândoi. Mulţumiţi doar să fie împreună, nu-şi dădură nicio explicaţie pentru o vreme.

În sfârşit, Chamal dădu drumul la istorisirea felului în care fusese despărţită de mama şi de sora ei mai mică. Din câte ştia, Ozza şi cu mica Falina fuseseră duse pe câmpurile de trestie din marginea cea mai îndepărtată a continentului. Nu mai auzise nimic despre ele de un an.

După ce vorbi câteva ore cu Ishmael, Chamal chemă un tânăr cu înfăţişare hotărâtă pe nume Rafel. Îl luă de mână şi-l trase mai aproape, să-l cunoască pe tatăl ei. Părea intimidat, ca şi cum ar fi auzit deja multe despre Ishmael. Ea spuse:

— Bărbatul acesta este soţul meu. Când am împlinit şaisprezece ani şi am ajuns la vârsta măritişului, am fost daţi unul altuia.

Plecă ochii întunecaţi, evitând surpriza evidentă din privirea lui Ishmael.

— N-aveam pe nimeni altcineva, tată.

Ishmael nu resimţea nicio neplăcere, dar nu-i venea să creadă că fetiţa lui – care păruse întotdeauna atât de mică în ochii lui – era acum adultă, femeie şi soţie. Ishmael zâmbi cu căldură, felicitându-i pe amândoi.

— Pare un tânăr cumsecade…

Plecând uşor capul, Rafel răspunse:

— O să încerc să fiu, de dragul fiicei tale şi al poporului nostru.

Chamal stătea lângă soţul ei, vizibil îndrăgostită de tânăr.

— După ce m-am măritat cu Rafel, administratorii trebuie să fi pierdut urma faptului că eram fiica ta. N-au ştiut cine eram când m-au transferat aici. Altfel, lordul Bludd m-ar fi ţinut departe de tine.

Ishmael întinse mâna să o ia pe-a ei, ţinând-o strâns.

— Eşti fiica mea, Chamal.

Apoi apucă şi mâna tânărului ei soţ.

— Iar tu eşti acum fiul meu, Rafel.

*

Câteva săptămâni mai târziu, Ishmael descoperi din întâmplare ce planuri pusese deja Aliid în mişcare. În grupul izolat de la locul de muncă din canion, una dintre femeile zensunnite din echipă care luase un zenşiit de soţ, îl observase pe acesta ascunzând arme improvizate şi citind notiţe secrete scrise într-o limbă budislamică aproape uitată, pe care niciun nobil al Ligii n-o putea citi. Privindu-l pe Ishmael ca pe conducătorul lor, interpret al sutrelor şi cel care lua şovăielnic deciziile, îi spuse ce aflase şi ce bănuia.

Într-o lună, avea să vină a douăzeci şi şaptea aniversare a răscoalei lui Bel Moulay. Lorzii Poritrinului plănuiau din nou festivităţi ostentative, menite să le amintească sclavilor de eşecul lor, de soarta care-i aştepta întotdeauna. Sfidând sărbătoarea, Aliid intenţiona s-o folosească pe post de trambulină pentru propria lui rebeliune violentă. Pusese deja agenţi pe poziţii, şi mesaje clandestine fuseseră trimise în Starda, unde – invocând numele lui Bel Moulay – planurile se răspândeau ca o boală virulentă.

Zenşiiţii aveau intenţia să lanseze o ploaie de violenţe asupra stăpânilor prea mulţumiţi de ei înşişi de pe Poritrin, care credeau să striviseră orice urmă de rezistenţă cu decenii în urmă. Ishmael începea să-şi dea seama că propriile lui propuneri de pace, adresate lordului Bludd, făcuseră mult pentru a întări această impresie printre nobili. Dar faptul că-şi dădea seama nu însemna că-şi schimba câtuşi de puţin convingerile.

Evident, Aliid ştia că Ishmael n-ar fi putut ierta violenţa şi că ar cita în schimb sutre din Koran care interziceau omorârea celor nevinovaţi şi avertizau că puterea judecăţii nu putea fi smulsă din mâna lui Dumnezeu. Dar lui Aliid nu-i mai păsa de scriptură. Nu avea destulă încredere în camaradul său din copilărie ca să-l atragă în plan, şi suspecta chiar că Ishmael ar putea acţiona împotriva

răscoalei aşteptate.

Când Ishmael află de îndoiala lui, de faptul că era exclus, se simţi ca şi cum prietenul său l-ar fi înjunghiat în inimă. Deşi nu erau de acord în privinţa tacticilor, nu voiau amândoi libertate pentru poporul lor? Ishmael n-ar fi crezut niciodată că tovarăşul său ar fi ascuns un asemenea secret important faţă de el.

Zguduit şi mâhnit, petrecu vreo câteva nopţi treaz, încercând să se hotărască ce să se facă. Credea Aliid cu adevărat că planul lui putea rămâne în întregime secret, sau spera că Ishmael avea să afle de el şi să citească printre rânduri? Trebuia să fie un test menit să stabilească dacă zensunniţii erau dornici să lupte pentru libertate, sau dacă erau mulţumiţi să rămână prizonieri docili?

Şi dacă Aliid avea dreptate?

Ishmael simţi un nod rece în coşul pieptului. Era sigur că acţiunile lui Aliid aveau să provoace o baie de sânge şi că sclavii aveau să plătească un preţ înfiorător, chiar şi cei care nu urmau să lupte. Dacă se răsculau din nou, acest lucru ar fi dovedit stăpânilor de pe Poritrin că nu se putea avea încredere în budislamici. Ar fi putut fi exterminaţi în întregime sau forţaţi să trăiască în lanţuri ca nişte animale în ţarc, pierzând chiar şi puţinele libertăţi pe care le mai aveau.

Ishmael ştia că nu exista altă alegere decât să-şi înfrunte prietenul, înainte de a fi prea târziu.

În seara aceea, când se stârni vântul şi soarele apuse, Ishmael urcă scara cu trepte de metal către acoperişul în consolă al hangarului, ce se întindea peste streaşina peşterii. Aliid şi încă şapte colegi de muncă fuseseră trimişi acolo, o echipă de reparaţii având sarcina să aşeze la loc plăcile de metal ondulat suprapuse, smulse de o furtună izbucnită în canion. Adăpostul era necesar pentru a proteja nava experimentală de ploile reci ale iernii de pe Poritrin, care se apropia.

Ishmael urcă pe acoperiş şi se uită în jur. După ce se bărbierise complet pentru întâlnirea cu lordul Bludd, îşi

lăsase barba să crească din nou, şi acum era zbârlită şi ţepoasă, uşor înspicată cu cenuşiu.

Aliid se întoarse cu faţa spre el, cu cămaşa zenşiită în dungi îndesată pe sub uniforma de lucru. Barba lui neagră era o pădure deasă pe partea de jos a feţei. Părea că se aşteptase la sosirea vizitatorului.

Ishmael se opri la jumătatea distanţei până la el.

— Aliid, îţi aduci aminte de sutra din Koran care spune că atunci când prietenii păstrează secrete unii faţă de ceilalţi, duşmanii au câştigat deja?

Aliid ridică bărbia şi miji ochii.

— Varianta zenşiită spune: „Un prieten în care nu te poţi încrede e mai rău decât un duşman”.

Colegii de lucru zenşiiţi îi urmăreau pe cei doi bărbaţi în timp ce vorbeau. Nerăbdător, Aliid le făcu semn:

— Lăsaţi-ne! Prietenul mei Ishmael şi cu mine avem ceva de discutat.

După ce se asigurară că totul e în regulă, văzând încrederea de pe chipul aspru al lui Aliid, se îndreptară spre scara neacoperită şi coborâră în grota cea mare. Singuri pe platforma de sus, cei doi oameni se priviră faţă în faţă. Pauza păru să dureze o veşnicie, în timp ce vântul şuiera pe la urechile lui Ishmael.

— Am trecut prin multe împreună, Aliid, vorbi el în cele din urmă. De când am fost capturaţi, în copilărie, şi aduşi pe Poritrin, ne-am zbătut şi am suferit cot la cot. Ne-am împărtăşit istorii din lumile noastre de baştină, şi acum amândouă soţiile noastre ne-au fost luate de către stăpânii de sclavi. Am plâns împreună cu tine pentru distrugerea oraşului sacru de pe Anbus IV. Iar acum am aflat ce vrei să faci…

Aliid îşi muşcă buza de sus.

— M-am săturat să tot aştept să treci la fapte, prietene. Am sperat întotdeauna că o să-ţi dai seama de greşeala ta şi că o să vezi că Dumnezeu vrea să fim *bărbaţi*, nu copaci. Nu putem să aşteptăm şi să lăsăm universul să facă ce doreşte cu noi. Dar încă de când te-ai dus să vorbeşti cu

lordul Bludd şi apoi ţi-ai acceptat pedeapsa cu umilinţă, am fost convins că metoda zensunnită se rezumă la vorbe, în timp ce zenşiiţii mei preferă acţiunea. Nu e timpul să acţionăm, în sfârşit?

Avea ochii aprinşi, ca şi cum mai păstra o speranţă că Ishmael i sa-r putea alătura.

— Am trimis spioni şi mesageri către grupurile de sclavi de pe tot Poritrinul. Venerează amintirea marelui Bel Moulay, şi sunt nerăbdători să-şi încerce forţele împotriva asupritorilor.

Ishmael dădu din cap, gândindu-se la fiica lui, Chamal, apoi la soţia lui pierdută, Ozza, şi la Falina. Erau încă în viaţă undeva, şi nu îndrăznea să le rişte viaţa.

— Bel Moulay a fost executat, Aliid. Multe sute de sclavi budislamici au fost măcelăriţi atunci când dragonii au recapturat spaţioportul din Starda.

— A avut *ideea corectă* – ştii că aşa a fost, Ishmael – dar a acţionat pripit, înainte să fie pregătit. De data asta, răscoala va avea loc la o scară nemaiîntâlnită. O voi organiza în felul meu!

Ishmael şi-l închipui pe noul soţ al lui Chamal, Rafel, tăiat fâşii de gărzi cu pistoale Chandler… şi la Ozza şi Farina, agăţându-se una de alta în timp ce trupele lordului Bludd le secerau în câmpurile de trestie incendiate. Scutură din cap.

— Iar gărzile de dragoni vor trece la represalii pe o scară proporţională cu revolta voastră. Gândeşte-te la suferinţa…

— Numai dacă dăm greş, Ishmael, spuse Aliid, făcând un pas mai aproape.

Vântul îi ciufulea părul ca pe un nor de furtună.

— Va fi răzbunarea împotriva celor care ne ţin captivi, în numele martirului Bel Moulay. Ne vom ucide asupritorii şi le vom lua lumea. Îi vom face să ne servească ei pe *noi* de data asta. Vom lua orice compensaţie vom socoti acceptabilă pentru toţii anii pierduţi din viaţa noastră.

Ishmael înghiţi cu greutate.

— Sunt îngrozit de planul tău, Aliid.

— Îngrozit?

Scoase un râs amar.

— Lumile Ligii au spus întotdeauna că budislamicii sunt nişte laşi, că am întors spatele războiului lor împotriva demonilor maşini.

Aliid se aplecă spre el, cu ochii arzând ca aceia ai lui Bel Moulay, cu atâta vreme în urmă.

— Dar la această aniversare, le vom arăta exact ce soi de *laşi* suntem. Va fi o baie de sânge pe care n-o vor uita niciodată.

— Aliid, te implor să nu mergi mai departe cu asta. Violenţa în numele lui Budallah tot crimă se cheamă.

— Pasivitatea oarbă în faţa tuturor chinurilor tot capitulare se cheamă, îl înfruntă Aliid.

Băgă mâna în cămaşa cu dungi şi scoase un cuţit lung şi curbat pe care-l fasonase dintr-o bucată ascuţită de fier vechi.

— Ai intenţia să ne dai de gol, Ishmael? Vei raporta planurile noastre prietenului tău, lordul Bludd?

Întinse pumnalul cu plăselele înainte.

— Ia-l! Poţi foarte bine să mă ucizi cu mâna ta, atunci.

Ishmael ridică mâinile.

— Nu, Aliid…

Dar celălalt bărbat apucă încheietura lui Ishmael şi-l forţă să apuce pumnalul. Aliid apăsă vârful pe propriul lui piept.

— Fă-o! Omoară-mă acum, pentru că nu mai vreau să trăiesc în sclavie.

— Absurd! Nu ţi-aş face niciodată vreun rău!

— Asta-i şansa ta, mârâi Aliid. Fă-o – sau nu te mai opune niciodată la ceea ce vreau să fac!

Ishmael îşi smulse mâna din strânsoare, dând drumul armei. Lăsă plivirea în jos.

— E singura cale pe care-o cunoşti, Aliid? Îmi pare rău pentru tine.

Surâzând batjocoritor, ca şi cum ar fi vrut să-l scuipe în faţă pe Ishmael, Aliid strecură cuţitul înapoi în ascunzătoare.

— Nu mai eşti prietenul meu, Ishmael, şi nici duşmanul

meu nu eşti.

Îi întoarse spatele şi rosti o ultimă insultă în bătaia vântului:

— Nu însemni nimic pentru mine.

Rezistenţa la schimbare este o caracteristică a supravieţuirii. Dar în forma sa extremă, este nocivă – şi sinucigaşă.

Critică zensunnită

Nici măcar sistemele sofisticate de răcire nu puteau ţine pasul cu arşiţa soarelui care izbea cartierul general al Venkee Enterprises de pe Arrakis. Pentru toate profiturile pe care comerţul cu melanj i le adusese lui Aurelius Venport, se părea că trebuia să irosească şi mulţime de bani pe cele mai simple lucruri aici, în oraşul spaţioportului. Cheltuia echivalentul unui salariu mare doar ca să umple umidificatoarele în circuit închis, pentru a face aceste birouri suportabile.

Venport ar fi preferat să se afle pe Salusa Secundus, influenţând funcţionarii Ligii şi apărându-şi drepturile comerciale împotriva şedinţelor apucătoare ale Consiliului Jihadului. Voia de asemenea să se întoarcă la junglele luxuriante de pe Rossak, unde-şi putea supraveghea diferitele interese legate de produsele farmaceutice. Cel mai mult totuşi, îşi dădu el seama cu o căldură crescândă în inimă, tânjea să fie pe Poritrin, împreună cu Norma Cenva. Pe lângă interesul lui personal faţă de ea, era desigur curios să vadă dacă proiectul de pliere a spaţiului putea să dea roade şi să-i amortizeze investiţiile.

De fapt, ar fi preferat să se afle oriunde în afară de Arrakis, dar afacerea cu mirodenie era temelia Venkee Enterprises. În ciuda mediului necruţător al planetei, a distanţei exagerate faţă de orice lume civilizată şi a fanaticilor zensunniţi dificili, ca naibul Dhartha, venitul din melanj era substanţial. Iar cererea nu făcea decât să crească în întreaga Ligă a Nobililor.

Acum, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, cercetă documentele din faţa lui, registrele şi cutiile cu acte contabile care urmăreau livrările şi proviziile pe care culegătorii de mirodenie organizaţi ai lui Dhartha le

aduceau la spaţioport.

Deschizând un registru electronic, compară aceste informaţii cu pierderile mereu în creştere şi cu utilajele avariate.

Orice bun om de afaceri ştia să-şi dedice cea mai mare parte a timpului şi a energiei preocupărilor care ofereau cel mai mare potenţial de profit – iar Venport se dovedise cu adevărat un om de afaceri excelent. Aşadar, nu avea de-ales decât să stea chiar el aici, pe Arrakis, până când se rezolvau problemele.

Angajase un detaşament de soldaţi şi de paznici, mercenari şi personal de securitate pentru a menţine ordinea în Arrakis City. Spaţioportul era un loc murdar şi dezagreabil, populat de oameni murdari şi dezagreabili, dar trupele lui păstrau terenul de aterizare şi clădirile comerciale relativ sigure.

Adevăratele probleme apăreau departe, în adâncul deşertului, unde nu putea supraveghea pe nimeni.

Încă de la începutul comerţului cu mirodenie pe gaura asta deşertică de iad, existaseră numeroase incidente de sabotaj. În ultimul deceniu, atacurile piraţilor şi ale bandiţilor se înmulţiseră constant, semne ameninţătoare că mişcarea de rezistenţă câştiga adepţi. Din cine ştie ce motiv, aceşti oameni înapoiaţi ai deşertului dispreţuiau avantajele civilizaţiei şi standardele mai înalte de trai.

Venport n-avea nevoie să înţeleagă modul de gândire al proscrişilor, nu i se cerea să arate simpatie faţă de punctul lor de vedere ci trebuia să rezolve problema. Era o sarcină pe care ar fi preferat s-o lase partenerului său, dar, printr-o înnebunitoare schimbare a situaţiei, Keedair era acum pe Poritrin, supraveghind munca lui Norma… în timp ce Venport era blocat pe Arrakis.

A naibii de proastă planificare…

Unul dintre asistenţi apăru în uşa biroului, un funcţionar al Venkee de pe Giedi Prime, care ceruse postul de pe Arrakis pentru a-şi mări şansele de promovare. Bărbatul greoi petrecea acum fiecare zi numărând orele pe care le

mai avea până să se poată întoarce pe o lume a Ligii – orice lume a Ligii.

— Domnule, bătrânul acela din deşert a venit să vă vadă – domnul Dhartha.

Venport oftă, ştiind că atunci când conducătorul zensunnit apărea fără o înţelegere prealabilă, aducea invariabil veşti proaste.

— Trimite-l înăuntru.

Funcţionarul se retrase din cadrul uşii şi, câteva clipe mai târziu, apăru naibul Dhartha, înfăşurat în falduri de pânză albă, mânjită de praf. Naibul avea pielea întunecată, tăbăcită, şi un tatuaj complicat pe obraz. Cu chipul împietrit, rămase în picioare, iar Venport nu-l invită să stea jos. Dhartha, ca toţi bărbaţii zensunniţi, puţea a praf, a transpiraţie şi a tot felul de alte mirosuri corporale neplăcute. Nu era de mirare că şobolanii zensunniţi ai deşertului făceau rareori baie, dacă făceau vreodată, din moment ce apa era atât de preţioasă aici, dar Venport avea probleme în a-şi ignora propriile aşteptări în materie de igienă.

Înainte ca naibul Dhartha să apuce să scoată vreun cuvânt, Venport spuse:

— Înainte de toate, naibule, nu vreau să aud niciuna dintre scuzele tale răsuflate şi exasperante…

Arătă spre documentele din registre şi din cutii, ştiind că Dhartha nu le-ar înţelege.

— Întârzierile şi încetineala asta n-au nicio scuză. Trebuie făcut ceva!

Bătrânul om al deşertului îl surprinse.

— De acord. Am venit să-ţi cer ajutorul.

Venport îşi ascunse şocul şi se aplecă deasupra biroului.

— Ascult…

— Cauza tuturor necazurilor noastre este un om pe nume Selim. El este inima bandei ăsteia de zurbagii, vulpi viclene de deşert. Atacă fără avertisment, apoi fug şi se ascund. Dar fără Selim, sabotorii s-ar risipi ca fumul. Neghiobii amăgiţi îl privesc ca pe un erou. El îşi spune „Călăreţul

Viermilor”.

— De ce-ţi ia atâta vreme să scapi de el?

Naibul Dhartha se foi stânjenit.

— Selim ne scapă printre degete. Cu un an în urmă, mi-a ademenit nepotul cel naiv către moarte, şi am jurat răzbunare. Am trimis multe echipe de căutare să-l caute pe Călăreţul Viermilor, dar îi ocoleşte întotdeauna. În cele din urmă totuşi, cei mai buni cercetaşi ai noştri i-au descoperit ascunzătoarea, o reţea de peşteri departe de alte aşezări.

— Atunci du-te şi ocupă-te de el, ceru Venport. Trebuie să-ţi ofer o recompensă ca să faci bine treaba asta?

Dhartha înălţă bărbia.

— N-am nevoie de niciun stimulent material ca să-l omor pe Selim Călăreţul Viermilor. Am totuşi nevoie de soldaţii tăi mercenari şi de arme din afara planetei. Proscrişii or să lupte, iar eu trebuie să fiu sigur de victorie.

Venport ştia că era o cerere rezonabilă şi o investiţie adecvată. Infernalii proscrişi distruseseră multe transporturi de melanj. Orice cheltuieli pe care le făcea Venkee Enterprises pentru a readuce afacerea la normal avea să fie recuperată însutit.

— Sunt surprins că mândria ta de zensunnit îţi îngăduie să soliciţi ajutor de la mine.

Ochii albastru închis ai lui Dhartha scoteau fulgere.

— Nu e vorba despre mândrie, Aurelius Venport. Este vorba numai de a ucide o plagă a deşertului.

Venport se ridică în picioare.

— Atunci vei primi tot ce ai nevoie.

*

De-a lungul vieţii sale, naibul Dhartha fusese martorul multor greutăţi şi suferinţe. Cu ani în urmă, soţia lui şi o întreagă caravană cu mirodenie se pierduseră într-o furtună violentă de nisip. Apoi fiul lui, Mahmad, murise în urma unei boli purulente din afara planetei. Până acum se obişnuise

cu durerea. Dar moartea iubitului său nepot Aziz, care făcuse totul doar pentru a-şi mulţumi bunicul, îi adusese mai aproape de disperare decât orice altceva. Iar pentru asta, Dhartha ştia exact pe cine să dea vina.

Obsesia răzbunării îl rodea de un an întreg, iar acum era gata să acţioneze.

Stătea în sala de întruniri din peşteră, privind furios la bătrânii tribului. Aceasta nu era o şedinţă sau o discuţie a consiliului, ci o declaraţie, şi toţi cei prezenţi ştiau că nu trebuie să-l contrazică pe naib. Ochii albaştri de la mirodenie erau tiviţi cu roşu, ca nişte găuri scobite în faţă cu un cuţit bont.

— Selim era orfan, un tânăr nerecunoscător, şi – mai rău decât orice – un hoţ de apă. Pe când nu era decât un copil, satul nostru l-a exilat, presupunând că avea să devină hrană pentru demonii deşertului. Dar de când a plecat de unul singur, a fost ca nisipul zgâriind o rană deschisă. Selim adună criminali ca să atace satele noastre şi să prade caravanele…

Făcu o pauză scurtă, înainte de a continua:

— Am încercat să negociez cu el. Propriul meu nepot i-a transmis un mesaj care-i cerea lui Selim să revină în societatea noastră, dar acest fiu risipitor a făcut un pact cu Shaitan însuşi. El a râs de oferta mea şi l-a trimis pe Aziz înapoi cu mâinile goale.

Bătrânii îl priveau pe naibul Dhartha, aşteptând. Sorbeau din ceşti mici de cafea aromată cu mirodenie. Observă că cei mai mulţi dintre ei purtau haine străine.

— Nemulţumindu-se doar să-mi respingă invitaţia, Selim Călăreţul Viermilor a îndrăznit să umple capul acelui băiat nevinovat cu idei nebuneşti. Proscrisul a avut anume intenţia să-l păcălească pe Aziz să facă acea încercare nesăbuită, ştiind că Shaitan avea să-l devoreze. E răzbunarea lui Selim împotriva mea.

Se uită iar în jur, tremurând din tot trupul.

— Contestă cineva de aici ceea ce am spus?

Oamenii rămaseră tăcuţi până când în cele din urmă unul

dintre bătrâni zise:

— Dar ce-ar trebui să facem în privinţa asta, naib Dhartha?

— Am tolerat această hărţuire ani de zile. Scopul declarat al lui Selim este de a împiedica toate operaţiunile de recoltare a mirodeniei şi de a ne distruge comerţul cu negustorii din afara planetei – comerţul care ne-a făcut satul bogat. Vă spun, pentru o mie de motive, că trebuie să-l distrugem pe Selim şi pe bandiţii care-l urmează. Trebuie să-i strivim pe aceşti briganzi cât timp oamenii noştri îşi mai aduc aminte căile aspre ale deşertului. Trebuie să adunăm războinicii şi să pornim împotriva fortăreţei Călăreţului Viermilor!

Încleştă pumnul şi se ridică în picioare.

— Chem un detaşament kanla de răzbunare, cei mai buni luptători ai noştri care să vină cu mine să-l distrugem pe Selim, o dată pentru totdeauna!

Toţi bătrânii se ridicară alături de el, unii ezitând, alţii întinzând pumnii în aer. Aşa cum se aşteptase naibul Dhartha, nimeni nu-şi arătă dezacordul.

*

Viziunea de la Shai-Hulud nu fusese niciodată atât de limpede. Selim stătea în capul oaselor pe pat, în întuneric. Câteva licurigloburi slabe furate de la caravanele cu mirodenie atârnau în exterior, pe coridorul peşterii, aruncând pete neclare de lumină, dar se bizuia pe întunericul de afară, cu zorii încă departe. Clipi din ochi, încercând să treacă de la viziunea profetică interioară la realitatea fizică din jur.

Acum văd, atât de clar!

Lângă el, Marha dormea, legănată de vise liniştite. Era caldă, dulce şi familiară. Erau căsătoriţi de un an, iar acum era însărcinată cu primul lor copil. Dar avea sentimentul că făcuse întotdeauna parte din viaţa lui şi din legenda tot mai

amplă. Coborî ochii spre ea şi femeia se trezi, deşi nu făcuse nimic care să o deranjeze. Marha era atât de legată de soţul ei încât simţea chiar şi când acesta îşi schimba gândurile.

Ca dormitor, Selim alesese una dintre camerele interioare ai cărei pereţi erau împodobiţi cu rune muadru gravate, simbolurile indescifrabile ce fuseseră lăsate acolo de călători mistici necunoscuţi. Străvechile scrieri îl făceau pe Selim să se simtă legat chiar de sufletul Arrakisului. Îl ajutau să atingă o limpezime a gândurilor, iar consumul de melanj din fiecare noapte îi dăruia ţeluri, înţelesuri şi vise. Câteodată viziunile erau întunecoase şi greu de înţeles; în alte ocazii, Selim înţelegea precis ce trebuie să facă.

Soţia lui ridică privirea spre el, aşteptând, cu ochii sclipind în umbra peşterii. Încercând să-şi stăpânească tremurul din voce, Selim spuse:

— Se apropie o armată, Marha. Naibul Dhartha a adunat străini bine înarmaţi care să lupte pentru el. S-a lepădat de credinţele zensunnite şi de onoare. E mistuit de propria lui ură, şi asta înseamnă mai mult pentru el acum decât orice.

Marha se ridică în picioare.

— O să-i chem pe toţi discipolii tăi, Selim. O să adunăm arme şi o să ne pregătim de rezistenţă.

— Nu, răspunse Selim, punându-i cu blândeţe mâna pe umăr. Ştiu unde să găsească locul ăsta, şi vor veni asupra noastră cu forţe copleşitoare. Indiferent de devotamentul şi de ferocitatea luptătorilor noştri, nu putem învinge.

— Atunci trebuie să fugim! Deşertul e mare. Putem găsi cu uşurinţă o altă ascunzătoare, departe de aici…

— Da.

Selim o mângâie pe obraz, apoi se aplecă să o sărute.

— Veţi pleca în adâncul deşertului cu toţii şi veţi întemeia o altă bază, de unde să ne susţinem cauza. Dar eu trebuie să rămân aici şi să-l înfrunt. *Singur.*

Lui Marha i se tăie răsuflarea.

— Nu. Dragul meu, vino cu noi. Te vor ucide!

Selim rămase cu privirea aţintită în întuneric, distantă şi

pierdută, ca şi cum ar fi scrutat adânc într-o realitate pe care nimeni altcineva n-o putea vedea.

— Cu multă vreme în urmă, Budallah m-a binecuvântat cu o misiune sacră. Toată viaţa mea am urmat ţelul pe mi l-a încredinţat El, şi totul s-a strâns în acest nod. Soarta lui Shai-Hulud depinde de acţiunile mele şi de viitorul la crearea căruia voi ajuta şi eu…

— Nu poţi ajuta la crearea unui viitor dacă eşti mort!

El îi surâse uşor.

— Viitorul nu-i atât de simplu, Marha. Trebuie să stabilesc un curs care va dura vreme de milenii.

— O să rămân să lupt alături de tine! Sunt la fel de capabilă ca oricare dintre luptătorii tăi! Ştii că am dovedit…

El îi puse mâinile pe umerii drepţi.

— Nu, Marha. Ai o responsabilitate mai mare, una mult mai importantă. Trebuie să ai grijă ca nimeni să nu uite. Numai în acest fel vom obţine o victorie adevărată şi durabilă.

Selim trase adânc aer în piept şi simţi în gură gustul dens, dulce, de melanj. În miezul cel mai adânc al sufletului său, simţea o legătură strânsă cu Shai-Hulud.

— Am intenţia să-mi înfrunt duşmanul singur, pe nisip.

Se întoarse, privind în ochii mari ai lui Marha, şi-i zâmbi slab, dar încrezător. În vocea lui nu se simţea niciun strop de îndoială.

— Ca legendă, nu pot face mai puţin de-atât.

Din moment ce n-au mai existat de decenii conexiuni de încărcare între mine şi hiperminte, Omnius nu-mi cunoaşte gândurile care ar putea fi considerate lipsite de loialitate. Dar eu nu vreau ca ele să fie aşa. Sunt doar curios din fire.

Dialogurile lui Erasmus

Pe lumea sincronizată Corrin, ochii-de-pază erau peste tot, observând totul. Deşi era liniştitor într-un fel, Erasmus găsea micii spioni electronici băgăreţi şi iritanţi. În special exemplarele mobile, ca nişte mici insecte insistente. Învăţase să fie pregătit pentru vocea omniprezentă care apărea de nicăieri, în orice clipă.

Nava de actualizări neaşteptată ajunse pe Corrin, transmiţând vestea surprinzătoare că, după decenii de întârziere, Seurat aducea o copie intactă a lui Omnius-Terra. Erasmus primi vestea fără plăcere, şi aşteptă ca hipermintea să prelucreze noua informaţie. Nu avusese niciodată cu adevărat intenţia să ascundă amănuntele experimentelor sale nesocotite de pe Pământ şi consecinţele lor dezastruoase, neaşteptate. Nu pentru totdeauna, oricum.

Erasmus se plimba prin grădina ornamentală a vilei sale private; lumina intensă a soarelui gigant roşu dăuna unora dintre florile delicate şi ajuta alte plante să prospere. În timp ce era ocupat cu o floare rară de pasărea-paradisului – una dintre florile favorite ale Serenei Butler – Omnius procesa actualizarea pierdută cu mare eficienţă, iar nava lui Seurat plecă de pe terenul de aterizare fără niciun incident.

Înainte ca vehiculul de actualizări să fi ieşit măcar din atmosferă, Erasmus fu chemat de hiperminte. Vocea mecanică autoritară ieşea dintr-un implant aflat într-un bonsai ficus bengalez din grădina privată.

— Da, Omnius? Ai găsit ceva interesant în actualizarea de pe Pământ?

Erasmus îşi examina florile, ca şi cum nu avea alte griji. Presupunea totuşi că avea să fie aspru mustrat.

— Ştiu acum că „provocarea” ta privindu-l pe băiatul sălbatic Gilbertus Albans are o paralelă mai veche.

Una dintre frunzele micului arbore se lumină verde deschis, sursa vizibilă a ochiului-de-pază ascuns.

— N-am încercat niciodată până acum să cresc un copil de sclav…

— Te-ai dovedit expert în manipularea pe scară largă a psihicului uman. Potrivit actualizării, ai făcut un pariu interesant cu duplicatul meu de pe Pământ, pentru a vedea dacă-i poţi întoarce împotriva noastră chiar şi pe cei mai loiali oameni de încredere.

— Numai cu încurajarea şi cu înţelegerea deplină a lui Omnius-Terra, preciză Erasmus, ca şi cum ar fi fost o scuză adecvată.

— Încerci să mă induci în eroare cu ajutorul unor informaţii incomplete sau filtrate. Este aceasta o tehnică pe care ai învăţat-o de la subiectele umane? Se pare că încerci să obţii un avantaj asupra mea în competiţiile noastre prin diferite mijloace. Cauţi să mă înlocuieşti?

— Nu sunt nimic altceva decât un servitor al dorinţelor tale, Omnius.

Din obişnuinţă, faţa de metalfluid a robotului formă un surâs, deşi expresia lui însemna prea puţin pentru hiperminte.

— Dacă încerc vreodată să-ţi influenţez analizele, este numai pentru a genera o mai bună înţelegere a duşmanilor noştri.

— Îmi ascunzi altceva. Ceva mult mai semnificativ…

Frunza verde deschis vibră, ca într-un acces de furie.

— Tu, Erasmus, ai fost cauza fundamentală a revoltei umane iniţiale!

— Nimic nu ţi se poate ascunde, Omnius. Există numai întârzieri în introducerea datelor, şi asta e ceea ce s-a întâmplat aici. Da, eu am aruncat un copil uman neînsemnat de pe un balcon… şi, după cât se pare, asta a incitat la revolta actuală.

— O analiză incompletă, Erasmus. Iblis Ginjo, unul dintre

oamenii de încredere pe care i-ai corupt tu personal, a condus cea mai violentă insurecţie de pe Pământ, şi este acum un lider politic important în Jihad. De asemenea, simbolul cauzei lor fanatice, Serena Butler, a fost cândva sclavă în casa ta. Se pare că experimentele tale au avut efecte catastrofale.

— Numai în scopul de a obţine o mai bună înţelegere.

— Este posibil ca unul dintre experimentele tale să fie responsabil pentru celelalte opt lumi sincronizate care au suferit recent un val de dereglări inexplicabile?

— Cu siguranţă nu, Omnius.

— Personalitatea ta independentă devine supărătoare, Erasmus. De aceea, pentru a preveni apariţia unor dezastre ulterioare, mintea ta va fi reformatată şi sincronizată cu a mea. Ca individ, vei fi terminat… termina… termin… term…

Brusc, ciudata voce bâlbâită a lui Omnius tăcu. Lumina de la ochiul-de-pază se stinse. Frunza luminoasă se desprinse de bonsaiul-ficus şi se rostogoli la pământ.

Perplex, şi simţind o nevoie urgentă de a evalua ameninţarea la adresa preţuitei sale individualităţi, Erasmus se uită în sus, la câţiva dintre ceilalţi ochi-de-pază din vila lui. Toţi atârnau nemişcaţi şi tăcuţi, de parcă ar di fost dezactivaţi. Unul căzu din cer ca o piatră şi se sfărâmă în bucăţi pe pavaj.

O tăcere ciudată păru să se răspândească pe tot Corrinul.

— Omnius?

Dar Erasmus nu putu găsi hipermintea nicăieri pe ecranele sale de observaţie sau în punctele de interacţiune.

Deasupra, o navă controlată de roboţi se înclină pe un vector de apropiere aberant, înainte de a se izbi de una dintre clădirile industriale.

Simţind urgenţa, dar neînţelegând valul de prăbuşiri, Erasmus ieşi din vilă şi porni în mare grabă către oraşul principal de pe Corrin. Găsi oameni de încredere, sclavi speriaţi şi roboţi autonomi, toţi umblând încoace şi-ncolo într-o confuzie vizibilă.

În centrul oraşului, gigantica Turlă centrală o luase razna.

Ca un şarpe care se zvârcolea, structura de metalfluid avea convulsii şi spasme, ghemuindu-se la pământ şi apoi aruncându-se brusc spre cer, zdrobind alte construcţii ca şi cum ar fi fost tentaculul unei caracatiţe înfuriate. Gândurile dezordonate ale lui Omnius îndrumau mişcarea şi restructurarea clădirii.

Erasmus se uită fix la bizarul spectacol, simţind emoţii simulate de confuzie, amuzament şi groază. Suferea Corrinul de straniul virus al dereglărilor, ca şi celelalte lumi?

Hotărât şi curios, robotul umblă prin oraşul-capitală, încercând să comunice cu alţi ochi-de-pază. Peste tot, găsi aparate scoase din funcţiune şi componente împrăştiate. Descoperi apoi, vorbind cu alţi roboţi, că toate sistemele lui Omnius de pe planetă era complet oprite, într-o paralizie generală. Vehiculele nepilotate se prăbuşeau, instalaţiile industriale se supraîncărcau şi începeau să ardă.

Întreaga prezenţă software a lui Omnius fusese nimicită.

— Declar situaţie de criză, vorbi Erasmus pe un canal de comunicaţii deschis. Hipermintea a fost avariată, şi trebuie să impunem controlul înainte ca întreruperile planetare să se înrăutăţească.

Ca unul dintre puţinii roboţi independenţi, Erasmus putea să ia decizii rapide şi era, prin urmare, mult mai eficient decât alţi roboţi.

Găsea situaţia captivantă. Din moment ce fusese programat să fie loial, nu-i trecuse niciodată prin minte lui Erasmus să uzurpe locul lui Omnius. Dar acum, robotul independent se găsea pus în faţa unei situaţii dificile. Avea obligaţia de a menţine controlul maşinilor pe planeta vulnerabilă – chiar dacă hipermintea promisese să termine cu el.

Fără să piardă timpul, Erasmus îşi impuse propria autoritate, izolând cât de multe copii de siguranţă ale lui Omnius putuse găsi, pe cele neatinse de virusul perfid care provoca această cascadă de dezastre. Putea face legătura între destule puncte de control ale computerelor pentru a menţine siguranţa pe Corrin. Până la urmă, avea să refacă

cele mai multe dintre sisteme şi să elimine din hiperminte fişierele şi gândurile corupte în mod periculos.

Laolaltă cu câteva modificări şi revizuiri atente, făcute de el însuşi.

Faţa de metalfluid a robotului încremeni, formând o mască hotărâtă. Ocupând o poziţie unică în istoria maşinilor, Erasmus avea ocazia să salveze lumea sincronizată principală. Dacă reuşea, ar fi trebuit să i se datoreze ceva pentru osteneală. Asta nu-l făcea neloial, nici măcar nesincer. Îl făcea valoros, într-un fel unic. Trebuia pur şi simplu să supravieţuiască. Avea dreptul să supravieţuiască! *Dacă nu, nu-i vom înţelege niciodată pe oameni şi nu-i vom putea înfrânge niciodată pe câmpul de bătălie.*

Crezând ferm în logica acţiunilor sale, Erasmus creă amintiri false pentru Omnius, alterând scenariile după cum era nevoie. Hipermintea nu avea oricum nevoie de informaţiile de mult pierdute din actualizarea de pe Pământ. Rescrierea istorică a robotului nu era perfectă, dar credea că era de ajuns ca să-i îngăduie continuarea existenţei.

În general, Erasmus prefera să se ocupe de marile întrebări în manieră teoretică, în loc să rezolve probleme prin acţiuni deschise. Astfel, era curios, şi chiar surprins, să se vadă lansând un contraatac militar – în plus, împotriva altui robot independent.

În ciuda tuturor eforturilor lui de a face reparaţii, sistemele interconectate de pe Corrin continuau să se clatine, ruinate de rutinele parazite de reprogramare ascunse în actualizarea pierdută a lui Omnius-Terra. Erasmus asemăna situaţia cu cea a unui om cu o boală cerebrală, trecând printr-un atac violent. Orice doctor bun l-ar izola şi l-ar lega pe bolnav, pentru binele lui. Aici, făcuse

acelaşi lucru cu hipermintea, diminuând pagubele prin izolarea rapidă a sistemelor lui Omnius.

N-avu nevoie de prea mult timp sau efort pentru a stabili că purtătorul care infectase Corrinul fusese chiar Seurat. Acesta trecuse de asemenea prin cele opt alte lumi care se prăbuşiseră. Fără să-şi dea seama, căpitanul robot îşi livrase actualizarea contaminată, şi diferitele încarnări ale lui Omnius de pe alte lumi sincronizate absorbiseră noua informaţie împreună cu un virus de programare care acţiona ca o bombă cu ceas tăcută.

Convocă un detaşament de roboţi militari care se puteau lega la cele mai rapide nave ale maşinilor gânditoare.

— Urmăriţi şi interceptaţi acea navă de actualizare. Împiedicaţi livrarea altor copii ale actualizării lui Omnius-Terra. Sunteţi autorizaţi să-l distrugeţi pe Seurat şi aparatul său dacă este necesar. Prioritatea voastră principală este de a evita alte căderi de program, în genul celor de care am avut parte aici, pe Corrin.

Roboţii de luptă se întoarseră şi plecară în marş, tropăind către navele ascuţite ca o lamă care puteau străpunge spaţiul cu mare viteză. Vehiculele militare automate se îndepărtară urlând, lăsând dâre de fum pe cerul cu pete stacojii. Siluetele lor geometrice traversară sfera imensă a gigantei roşii ca nişte păsări de pradă, năpustindu-se în spaţiu.

Erasmus simţea o oarecare înrudire cu Seurat, dar asemenea sentimente nu mergeau până la simpatie. Hipermintea fusese puternic deteriorată, iar Erasmus ar fi făcut orice era necesar ca să pună ordine în dezastru.

Nu că Omnius ar catadicsi vreodată să arate recunoştinţă…

*

Nava de actualizări zbura mai repede şi mai lin decât *Călătorul Visurilor* pe care Seurat îl împărţise cu Vorian

Atreides. Din cauza adaptărilor necesare pentru a-l găzdui pe omul de încredere – sisteme de întreţinere a vieţii şi elemente de confort – eficienţa vechii nave fusese compromisă.

Cu toate acestea, timpul petrecut în jocuri militare şi alte distracţii mentale cu Vorian Atreides compensase din plin diferenţele. Pilotul robot ajunsese să înţeleagă excentricităţile din natura umană mult mai amănunţit decât trecând în revistă imensele baze de date ale lui Omnius.

Din nefericire, copilotul său uman îl trădase pe faţă, ceea ce făcea dificil de justificat amintirile plăcute despre tânăr. Chiar şi aşa, căpitanul robot evitase să şteargă aceste fişiere de date familiare, aproape sentimentale…

Când văzu aparatele rapide brăzdând spaţiul către el, răspândindu-se într-un tipar de interceptare şi atac, Seurat se gândi instantaneu la nave ale Armadei Ligii. În momentul loviturii atomice finale de pe Pământ, trăseseră asupra lui, urmărind aparatul în timp ce încerca să fugă de pe câmpul de luptă al planetei cu ultima actualizare a lui Omnius. Dacă cele mai multe bombardiere şi aparate de vânătoare se concentraseră asupra atacului atomic, Vorian Atreides îl urmărise pe Seurat, paralizându-l pe căpitanul robot şi scoţându-i motoarele din funcţiune…

Acum, Seurat stabili rapid că nu avea suficiente arme defensive pentru a respinge o asemenea forţă copleşitoare. Apoi îşi dădu seama că erau nave de război ale lui Omnius, trimise de pe Corrin.

— Opreşte sau vei fi distrus, ordonară roboţii lui Erasmus, vorbind într-un limbaj-maşină pe care Seurat îl interpretă imediat. Nu încerca să scapi. Opreşte motoarele şi pregăteşte-te să fii abordat.

— Sigur că mă voi opri. Fac întotdeauna ceea ce comandă Omnius.

— Hipermintea de pe Corrin este grav avariată, declară una dintre navele-robot. Erasmus ne-a dat ordine explicite să te interceptăm şi să recuperăm sfera de actualizări înainte de a provoca alte pagube lumilor sincronizate.

— N-am provocat nicio pagubă, protestă Seurat. Transport gândurile finale pierdute ale lui Omnius-Terra. Fiecare lume sincronizată trebuie să încorporeze aceste gânduri în Omnius, pentru a înţelege gândirea umană…

— Dacă nu predai sfera de actualizări, avem instrucţiuni să-ţi distrugem vehiculul.

Seurat nu cântări prea mult problema.

— Atunci veniţi la bord, iar eu voi preda încărcătura.

Când navele de luptă se conectară la a lui, roboţii militari îi transmiseră un rezumat complet a ceea ce se întâmplase pe Corrin la scurtă vreme după ce plecase Seurat. Uluit, căpitanul robot nu putea nega concluziile trase de Erasmus. Spre spaima lui, află de asemenea de la ei şi despre alte căderi de programe… hiperminţi năruite pe opt planete pe care se oprise în cursa de actualizare. Semăna cu răspândirea unei boli extrem de contagioase. Iar Seurat fusese purtătorul!

Când automatele-soldat blindate urcară la bordul aparatului său rece şi lipsit de aer, spuse:

— Mă voi întoarce imediat pe Corrin şi mă voi supune unei complete rescrieri a programului. Voi permite ca personalitatea mea să fie ştearsă şi asimilată, dacă Omnius simte că acest lucru este necesar.

— Omnius este în acest moment deconectat şi izolat, zise automatul soldat. În timpul absenţei sale, Erasmus ia toate deciziile.

— Atunci sper să-l conving pe Erasmus că n-am avut intenţia să fac niciun rău.

Roboţii de luptă luară gelsfera pusă la păstrare care conţinea un duplicat al lui Omnius-Terra ca şi virusul de programare ascuns. Ce păcat că atâtea informaţii vitale trebuiau irosite…

Mintea de gelcircuite a lui Seurat se învârti printre posibilităţi, şi robotul îşi dădu seama cum fusese tras pe sfoară. Numai Vorian Atreides ar fi putut duce la îndeplinire un asemenea şiretlic inteligent, costisitor. Pe un ton de tachinare, omul de încredere ameninţase întotdeauna să

saboteze planurile lui Seurat, iar acum chiar o făcuse. Ce soi de farsă fusese asta? Provocase pagube extraordinare planetelor maşinilor.

Seurat se întrebă dacă era capabil să râdă, să se bucure de un pic de umor bizar. Cu destul timp la dispoziţie, ar putea găsi o cale să răspundă el însuşi cu o glumă suficient de distrugătoare, dacă l-ar mai vedea vreodată pe Vorian Atreides.

Câte ocazii ratăm în cursul vieţii noastre? Le putem măcar identifica mai târziu, dacă ne gândim în urmă? Aceasta este o lecţie pe care prea mulţi dintre noi n-o învaţă decât când este prea târziu.

LERONICA TERGIET,
fiilor ei

Soldatul jovial care-şi spunea „Virk” petrecu câteva zile străduindu-se s-o cunoască mai bine pe Leronica Tergiet de pe Caladan. La început, ea păru iritată de insistenţa lui, incapabilă să ia în serios interesul său pentru ea, apoi fu sincer surprinsă, pentru că îl văzuse respingând femei mult mai frumoase şi mai dornice să-l accepte.

— Aşadar, nu glumeşti, până la urmă?

Stătea lângă Vor în tavernă, după ce dăduse afară clienţii pescari la ora închiderii, târziu în noapte. Oricum, trebuiau să fie pe bărcile lor înainte de răsărit, când mareea scădea. Deşi pretindea că este doar încă unul dintre soldaţii genişti ai Jihadului în orele libere, Vor lăsase să se înţeleagă limpede că trebuia să înceapă construcţiile la avanpostul militar din susul coastei.

— Nu născocesc poveşti, răspunse Vor. Ştiu pe ce pun preţ… şi cred că a te cunoaşte mai bine merită timpul şi efortul.

Chiar şi pe Pământ, sub dominaţia maşinilor gânditoare, avusese la dispoziţie o mulţime de sclave pentru plăceri; cu toate acestea, niciuna dintre acele femei nu râsese vreodată împreună cu el, nici nu vorbise ca o parteneră sau o prietenă. Nu aşa.

Cu stânjeneală simulată, Leronica îşi duse la piept mâna tremurândă.

— Merită efortul? Vai, vai, ce compliment! Asemenea vorbe dulci merg de obicei la fetele îndrăgostite?

El ridică din umeri cu o sclipire de drăcuşor în ochi.

— De obicei.

Leronica îl privi cu seriozitate, cu mâinile în şolduri.

— Virk, eu cred că s-ar putea să alergi după mine doar pentru că tu crezi că aş putea reprezenta o provocare.

— Nu, răspunse el cu toată sinceritatea pe care o putu aduna. Alerg după tine pentru că te găsesc fascinantă. Ăsta-i adevărul absolut.

Ea îl cercetă cu ochii care-i aminteau de Serena, şi treptat scepticismul i se topi. Îşi puse mâna dreaptă peste a lui, iar expresia i se îndulci.

— Bine, atunci. Te cred.

Echipa de genişti ai Jihadului rămase pe Caladan mai mult de patru luni, excavând o nouă bază pe promontoriile nelocuite, bătute de vânt, aflate la câteva ore de mers cu maşina cu gaz metan, spre nord faţă de satul de pescari. Poziţia era cea mai bună pentru conectarea la noua reţea de sateliţi de supraveghere şi comunicaţii de pe orbită.

Soldaţii construiră turnuri de pază şi barăci pentru detaşamentul care urma să rămână aici. Personalul avea să se rotească la fiecare câţiva ani, dar deocamdată aceasta avea să fie casa lor, unde să stea de veghe împotriva prădăciunilor maşinilor gânditoare. Vor trimise de asemenea echipe de cercetare pentru a realiza o cartografiere completă a continentelor şi a oceanelor, furnizând prima bază de date amănunţită a vremii şi curenţilor de pe Caladan. Era încântat că putea da o mână de ajutor la îmbunătăţirea vieţii acestor oameni…

Mergând pe promontoriul de pe coastă, deasupra Mării Caladanului, Vor întinse mâna s-o ajute pe Leronica să urce poteca abruptă. Femeia n-avea nevoie de ajutor, dar lui îi plăcea s-o ţină pur şi simplu de mână, atingându-i degetele puternice şi jucând rolul cavalerului, un concept la care puţini dintre voinicii pescari locali se gândiseră vreodată.

— Vremea e plăcută aici, cu aer proaspăt şi o mare care oferă toată hrana pe care ţi-ai putea-o dori, remarcă Vor.

Stăteau umăr la umăr, simţind adierea sărată pe faţă. Tăcerea nu era stânjenitoare, ci reconfortant de plăcută, fără aşteptări.

Leronica se uită în jur, ca pentru a încerca să vadă ce-l atrăgea pe el în acest loc aspru.

— Obişnuinţa face să pălească culorile strălucitoare ale unui peisaj. Mi-am petrecut cea mai mare a timpului gândindu-mă la alte locuri, nu la acesta.

— Am călătorit foarte mult, Leronica. Crede-mă, Caladan e o nestemată, un secret care ar fi mai bine să fie păstrat faţă de restul Ligii Nobililor. Sunt surprins că planeta asta nu e mai bine populată.

— Nu suntem prea departe de unele dintre lumile sincronizate.

Leronica urcă lângă el, cu buclele castanii răsfirate de vânt. Deseori îşi lega părul la spate dnd trebuia să lucreze în bucătăria tavernei sau la prepararea berii, dar Vor prefera să-i vadă cosiţele graţioase fluturând libere. Când îi îngăduise în sfârşit să-şi treacă degetele prin zulufii ei, senzaţia se dovedise chiar mai senzuală decât se aşteptase el.

— Până acum, Caladan n-a fost o ţintă destul de importantă pentru Omnius ca s-o convertească într-o planetă dominată de maşini, dar tot mai îndurăm din când în când raiduri ale cymecilor şi roboţilor.

— Politica şi tactica sunt interesante, zise Vor, dar şi alte lucruri sunt importante pentru mine. Simt o nevoie chiar *aici.*

Îşi apăsă cu pumnul plexul solar, apoi se uită în jur.

— N-ar fi minunat să construim o casă impunătoare aici, pe faleza de deasupra satului?

Leronica râse.

— Ştiu totul despre Liga Nobililor, Virk. Pe Caladan ne putem descurca fără nobilul nostru local, mulţumim.

— Chiar cu tine ca doamnă a mea, Leronica? Şi cu mine ca baron, conte sau duce al vostru?

— Tu, un soldat genist oarecare, să fii duce?

Îl înghionti în joacă.

— Destul cu absurdităţile.

Ţinându-se de mâini, se plimbară pe potecă, printre tufişurile dese care sclipeau de la florile albe ca nişte steluţe. În lunile de când se afla aici, deveniseră iubiţi şi, mai mult decât atât, prieteni apropiaţi. Leronica avea o frumuseţe şi un bun simţ care o făceau captivantă pentru el, într-un fel pe care Vor nu-l mai simţise de la iubirea devoratoare pentru Serena Butler. Flirturile cu alte femei pe spaţioporturi îndepărtate îi ţinuseră interesul treaz pentru câţiva ani, dar, petrecând fiecare oră liberă cu Leronica, descoperea că este din ce în ce în ce mai fascinat de lucrurile pe care le putea învăţa de la această femeie înţeleaptă şi cu chipul proaspăt – deşi nu era o intelectuală.

*

În cele din urmă, când staţia de observaţie a Jihadului fu terminată şi fură trimise cu succes mesaje de testare navelor de patrulare din jurul sistemului Caladan, Vor îşi dădu seama că era vremea sa-şi ia echipa şi să se pregătească pentru următoarea sarcină. Ar fi preferat să rămână pe loc, în această lume paşnică, oceanică, pretinzând că este un soldat obişnuit, dar, ca primero, ştia că trebuie să-şi conducă flota din nou. O parte din el ar fi vrut să rămână, să scape de ororile Jihadului. Dar, în scurtă vreme, prefăcătoria l-ar fi făcut să se simtă nefericit, iar Vor Atreides nu era genul de om care să poată trăi în minciună. O făcuse deja destul în cursul vieţii sale.

Devenise agitat după ce stătuse atâtea luni într-un singur loc, şi singurul lucru care-l făcea să regrete plecarea iminentă era această femeie remarcabilă. Leronica Tergiet era o persoană simplă, fără ifose, iar Vor găsea reconfortantă afecţiunea ei sinceră, fără pretenţii sau planuri.

Draga, dulcea mea Leronica.

Împotriva instinctelor sale, în ultima zi înainte de plecarea cu flota, Vor se hotărî să-i dezvăluie adevărata lui identitate. După ce făcuseră dragoste de-a lungul nopţii fără somn, simţea că era important să-i dăruiască ceva în schimb, să împartă cu ea o sinceritate pe potriva felului deschis şi limpede în care ea se purtase întotdeauna cu el.

— Leronica, nu sunt doar un soldat oarecare din Armata Jihadului, iar numele meu nu este Virk. Sunt… primero Vorian Atreides al Sfântului Jihad.

Căută în ochii ei o scânteie de recunoaştere, dar nu văzu decât curiozitate neliniştită şi nedumerire.

Continuă:

— Am fost cel care a salvat-o pe Serena Butler de pe Pământ şi am adus-o, împreună cu Iblis Ginjo, înapoi pe Salusa Secundus. Acesta a fost începutul Jihadului.

Spuse asta nu ca s-o impresioneze, pentru că deja câştigase măcar o parte din inima lui Leronica; o spuse pentru că voia ca ea să ştie ce era mai rău şi ce era mai bun despre el.

— Ai auzit istoria?

— Am avut destule necazuri cu tatăl meu, cu pescuitul, cu taverna, răspunse ea, iar Vor îşi dădu seama că localnicii erau preocupaţi în primul rând de mişcarea bancurilor de peşti şi de mareele de alge, ca să nu mai pomenim de monstruoşii elecrani electrici care pândeau dincolo de orizont, gata să se năpustească asupra bărcilor de pescuit ce nu bănuiau nimic.

— De ce-ar trebui să-mi bat capul cu ştiri vechi şi bătălii îndepărtate? O, câţiva dintre tinerii noştri au devenit soldaţi ai Jihadului şi bănuiesc că echipajul tău va pleca ducând cu el alţi câţiva recruţi voinici care vor regreta curând că-şi părăsesc recoltele de peşti şi pe tinerele noastre fete.

Îl privea în întuneric, sprijinindu-şi capul cu mâna, astfel încât palma dispărea în buclele dese, castanii.

— Atunci, zici că din cauza ta se-ntâmplă toate astea?

— Da, am fost crescut de maşinile gânditoare. Am fost om de încredere pe Pământ. Tatăl meu a fost… cymecul

Agamemnon.

Făcu o pauză, dar nu observă nicio reacţie de dezgust pe faţa ei.

— Generalul titan Agamemnon.

Tot nicio reacţie. Nu păreau să primească prea multe veşti pe lumea asta oarecum îndepărtată…

Ca şi cum ar fi turnat apă într-un vas gol, îi povesti mai multe. Îi descrise felul în care fusese crescut, inclusiv călătoriile pe *Călătorul Visurilor* între lumile sincronizate, vorbi despre participarea la Jihad şi despre toate câmpurile de bătălie răspândite în galaxie unde înfruntase maşinile gânditoare.

În timp ce stătea întinsă în pat lângă el, ochii lui Leronica sclipeau în lumina portocalie tremurătoare a lumânării, nu a unui licuriglob.

— Vorian, fie eşti un om cu multă experienţă şi multe amintiri… fie un mincinos experimentat.

El îi zâmbi, apoi se aplecă s-o sărute.

— Aş putea susţine că una n-o exclude pe cealaltă, dar te asigur că spun adevărul.

— Asta nu mă surprinde. Ştiam că ai măreţie în tine; credeam doar că va apărea cândva în viitor.

Tăcu pentru o clipă.

— Dar nu începe să-mi faci promisiuni, sau o să încep să regret timpul petrecut împreună, şi nu vreau asta.

— Nu există nici cea mai mică posibilitate, jură Vor. Dar acum, că îmi cunoşti adevărata identitate, Leronica, ar fi mai bine dacă ai păstra-o secretă.

Femeia ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi fost jignită.

— Aşadar, marele primero se ruşinează că a luat ca iubită pe fiica unui pescar localnic?

El clipi în lumina lumânării, dându-şi seama dintr-o dată cum trebuie să fi sunat avertismentul lui, apoi izbucni în râs.

— Nu, de fapt e chiar pe dos. O fac pentru siguranţa ta. Sunt un om important, cu duşmani primejdioşi. S-ar năpusti asupra Caladanului lipsit de apărare şi ar încerca să-mi facă

rău prin intermediul tău. Propriul meu tată ar face orice ca să mă rănească, şi cred că există multe slugi ale lui Omnius care abia ar aştepta să descopere că Vorian Atreides s-a îndrăgostit…

Ea roşi, iar bărbatul o mângâie pe braţ.

— Dragostea noastră e prea frumoasă. Nu pot îngădui să fie folosită împotriva noastră ca armă.

Leronica oftă şi se ghemui lângă el.

— Eşti un bărbat complicat, Virk… Vorian. Trebuie să mă obişnuiesc cu numele tău. Nu înţeleg toată politica şi toate răfuielile stranii din războiul vostru sfânt, dar o să-ţi respect dorinţa… cu o condiţie.

— Care anume?

— Descrie-mi toate locurile pe care le-ai văzut, lumile exotice pe care nu le voi vizita niciodată. Du-mă acolo în imaginaţie. Vorbeşte-mi despre lumile lui Omnius cu oraşele scânteietoare ale maşinilor, despre Salusa Secundus şi minunata capitală, Zimia. Povesteşte-mi despre canioanele de pe Anbus IV şi despre fluviile domoale de pe Poritrin…

Ţinând-o strâns lângă el, Vor petrecu ore întregi vorbindu-i despre minunile pe care le trăise, făcând-o să-l privească cu ochii mari, în timp ce zugrăvea imagini în mintea ei. Tot timpul păstră în inimă uimirea tot mai mare pentru această tânără modestă şi pentru sentimentele tot mai intense pe care le nutrea pentru ea.

Cu ani în urmă, fusese devorat de dragoste pentru Serena Butler, dar ajunsese să-şi dea seama că era o imagine ideală, o viziune nerealistă a perfecţiunii pe care şi-o formase în minte, pentru că era atât de diferită de celelalte femei sclave ţinute de maşini. Acum, iubitul Serenei era războiul însuşi, sfântul Jihad. N-avea să-şi mai dăruiască niciodată inima vreunui bărbat.

Văzând cât de devotată îi era Octa lui Xavier, Vor tânjise şi el după o asemenea companie, dar nu reuşise niciodată să facă paşii necesare pentru a o obţine. Această Leronica Tergiet era altfel decât oricare iubită de până acum. Nu-l

judeca, iar problemele ei rămâneau aproape de casă: să conducă taverna, să păstreze bărcile bine întreţinute, să-şi facă griji pentru recolta de peşte. Nu înţelegea un conflict care cuprindea sisteme stelare.

— Într-o zi, o să-ţi arăt toate locurile acelea, promise Vor, şi poate că mă voi întoarce şi mă voi stabili aici. Mă trezesc câteodată dorind o viaţă mai simplă, ca a ta…

Leronica îi aruncă o privire sceptică.

— Ruşine, Vorian Atreides. N-ai putea fi niciodată fericit pe Caladan. Nu-ţi cer mai mult decât poţi da. Te rog, fă-mi aceeaşi favoare!

— Bine.

Îşi păstră expresia fericită, dar se simţea abătut.

— Dacă te-aş cere de soţie, ai zice pur şi simplu că oricum e încă una dintre absurdităţile mele, nu-i aşa? Chiar şi aşa, ştiu că trebuie să plec în curând, dar îţi promis să mă gândesc des la tine. Sper sincer că o să mă pot întoarce pe Caladan să mai stau un timp cu tine. Mult mai mult timp… Eşti incredibil de importantă pentru mine.

O sărută, iar ea îl privi cu ochii de culoarea nucilor, încruntându-se glumeţ.

— Frumoase cuvinte, Vorian, dar nu cred nicio clipă că nu le-ai mai spus şi altor o sută de fete de pe o sută de planete!

Vor puse mâinile în jurul taliei lui Leronica, trăgând-o mai aproape. Spuse cu toată sinceritatea venită din inimă:

— Destul de adevărat… dar de data asta chiar înseamnă ceva.

Durerea este întotdeauna mai intensă decât plăcerea... şi se ţine mai bine minte.

Zicală de pe Vechiul Pământ

Înainte ca lumina dimineţii să străpungă umbra din canion, un iureş al trupelor de dragoni se năpusti înăuntru şi înconjură complexul de laboratoare al lui Norma. Ambarcaţiuni de asalt cu reacţie urcară vuind în susul curentului şi pătrunseră adânc în canionul tot mai îngust. Aparate zburătoare înarmate se abătură de deasupra. Soldaţii cu armuri aurii înaintară în marş cu echipament greu şi trecură cu uşurinţă prin gardurile care fuseseră ridicate ca să descurajeze curioşii.

Cei treizeci de paznici mercenari angajaţi de Venkee îşi dădură seama că erau depăşiţi numeric şi ca armament în proporţie de zece la unu. Tuk Keedair stătea în interiorul complexului, la marginea marelui hangar şi răcnea la micul lui detaşament să respingă invadatorii, dar paznicii hotărâră că negustorul tlulaxa nu-i plătea îndeajuns, şi nici nu era o persoană pentru să fi murit cu bucurie. După câteva clipe de ezitare, paznicii angajaţi aruncară armele şi deschiseră poarta principală.

Cu disperare furioasă, Keedair se prăbuşi în genunchi în curtea acoperită cu pietriş. Cunoştea potenţialul muncii lui Norma Cenva, înţelegea că mai erau doar câteva zile până când ar fi putut testa vehiculul prototip de pliere a spaţiului. Iar acum aveau să piardă totul.

Sclavii budislamici ai lui Norma se opriră din drumurile lor ca să caşte gura la trupa de dragoni. Mulţi dintre muncitori trădau resentimente ascunse faţă de garda oficială de pe Poritrin, aducându-şi aminte de vremea când asupritoarele forţe în armuri aurii zdrobiseră revolta condusă de Bel Moulay, cu aproape douăzeci şi şapte de ani mai devreme.

Ieşind din camera unde-şi făcea calculele, Norma rămase cu privirea aţintită asupra valului de aparate militare, vehicule zburătoare înarmate şi soldaţi în marş care

apăruseră pe neaşteptate. Apoi o platformă plutitoare trecu peste gardurile dărâmate, avându-l la cârmă pe Tio Holtzman, cu o înfăţişare satisfăcută.

Când savantul debarcă la uşa halei, o privi în faţă pe Norma.

— Din ordinul lordului Bludd, am venit să fac inspecţia acestor instalaţii. Avem motive să bănuim că s-ar putea să realizezi extinderi neautorizate bazate pe cercetări făcute sub autoritatea mea.

Norma clipi fără să înţeleagă.

— Întotdeauna mi-am făcut propriile mele treburi, domnule savant. N-ai arătat niciodată nici cel mai mic interes pentru ele…

— Poate că am motive să mă răzgândesc. Lordul Bludd mi-a dat instrucţiuni să confisc tot ce găsesc aici şi să fac cercetări în căutarea unor posibile violări ale limitelor tale contractuale.

— Dar nu poţi face asta!

Rotindu-şi ochii căprui, Holtzman arătă spre forţa copleşitoare a soldaţilor dragoni care roiseră în complex şi blocaseră clădirile.

— Datele sugerează altceva.

Păşi pe lângă ea în hangarul pentru experimente şi se opri brusc, nevenindu-i să creadă, cu ochii aţintiţi la nava de mărfuri imensă, ridicol de veche, înconjurată de muncitori pe platforme.

— Asta? Ăsta-i marele tău proiect?

Înaintând câţiva paşi ca să se uite mai de aproape, savantul urcă pe o scară de metal provizorie de pe o latură a navei. În partea din spate, se opri în faţa unui grilaj înalt şi privi în jos, către unul dintre cele două compartimente deschise ale motoarelor.

— Mi-ai furat munca în embrion, Norma.

Băgă capul printre mecanisme.

— Explică-mi cum foloseşte acest aparat efectul meu Holtzman ca să plieze spaţiul…

Intimidată şi reticentă, îl urmă în timp ce gărzile de

dragoni rămaseră dedesubt.

— Asta… ar fi cam greu, savant Holtzman. Ai recunoscut că nu înţelegi nici tu ecuaţiile fundamentale de câmp. Cum poate să fie ilegal din partea mea să dezvolt ceva ce tu nu înţelegi?

— Nu mă cita greşit! Sigur că le înţeleg!

Ea ridică o sprânceană.

— Da? Atunci explică-mi efectul Holtzman chiar tu, acum!

Chipul bărbatului se învineţi.

— Profunzimile şi subtilităţile conceptului te depăşesc chiar şi pe tine, Norma.

Adunându-şi toată hotărârea, Norma spuse:

— Venkee va contesta această acţiune. Venirea ta abuzivă aici este o violare a înţelegerii noastre şi a legilor de pe Poritrin. Tuk Keedair va înainta o plângere oficială. Toată această muncă aparţine companiei.

Holtzman făcu un gest grosolan de respingere.

— Mai vedem noi… Viza negustorului tlulaxa a fost anulată, iar tu, Norma, nu mai eşti un oaspete binevenit pe Poritrin. După ce vei termina să-mi dai toate amănuntele, gărzile de dragoni te vor escorta în Starda. Vom aranja ca o navă spaţială să te ia de-aici.

Făcu o pauză şi surâse.

— Costul călătoriei va fi trecut în contul Venkee Enterprises, desigur.

Cu dragonii urmărindu-l cu privirea, Holtzman petrecu jumătate din dimineaţă examinând teancuri de schiţe şi un raft plin cu blocnotesuri electronice. Din când în când punea întrebări, dar la cele mai multe dintre ele ea refuza să răspundă. În cele din urmă, el anunţă:

— Confisc aceste note ca să le studiez în continuare!

Când femeia protestă, omul de ştiinţă dădu din deget în faţa ei.

— Ai noroc că nu te arunc în închisoare, în loc să te exilez doar de pe Poritrin. Pot vorbi oricând cu lordul Bludd…

Norma nu-l urâse niciodată pe acest om până acum, presupusese că ea şi cu Holtzman au interese comune. Nu-i

venea să-şi creadă ochilor când îl văzu pe savant cotrobăind prin cercetările ei, cu toată delicateţea unei maşini de curăţat molozul.

În timp ce ucenicii lui Holtzman răscoleau laboratoarele şi luau documentele importante, Norma şi Keedair fură luaţi pe sus de dragoni şi duşi în domicilii obligatorii diferite în oraşul Starda. Locuinţele erau confortabile – cel puţin nu erau celule de închisoare – dar femeia se simţea ca un animal în cuşcă.

Norma nu avea permisiunea să vorbească deloc cu asociatul ei tlulaxa, dar avea libertatea de a trimite mesaje în afara planetei... din moment ce niciunul dintre ele nu putea ajunge destul de repede ca să aibă vreo importanţă. Chiar şi după estimările cele mai optimiste, ar fi trecut luni de zile până când navele lente să poată aduce vreun răspuns.

Cu toate acestea, timp de trei zile, Norma scrise mesaje disperate, implorând ajutorul lui Aurelius Venport, trimiţându-le cu toate navele care plecau. N-avea nici cea mai vagă idee care vehicul l-ar putea întâlni primul pe puternicul negustor, dar avea nevoie desperată de sprijinul lui. Trebuia să-l aibă aici.

Norma se simţea foarte singură.

Sclavii îi aduceau mâncare bună, dar nu avea niciun pic de poftă. Nimic nu-i putea micşora mânia împotriva lui Tio Holtzman, fostul ei prieten şi mentor. Nu mai avusese niciodată un asemenea tratament nedrept, nici măcar din partea mamei ei care-o dezaproba. După tot ceea ce făcuse pentru a ridica statutul şi reputaţia savantului, acum el nu-i arăta nicio recunoştinţă. Se folosise de ea, trăgând avantaje de pe urma geniului său creator.

Mai rău decât orice, se îndoia că avea să mai reuşească vreodată să reproducă ceea ce făcuse, şi totul avea să se

piardă. Proiectul plierii spaţiului nu putea fi lăsat să se stingă în beznă totală!

În timp ce aştepta o navă care s-o transporte pe Rossak, în exil. Norma avea timp să cugete la probleme care n-o preocupaseră niciodată înainte.

Până acum, munca ei fusese atotdevoratoare, şi abia dacă acordase atenţie oricărui alt lucru. Acum îşi dorea să nu fi fost atât de naivă din punct de vedere politic.

Tot respectul pe care credea că şi-l câştigase în decenii de serviciu devotat fusese spulberat aidoma un tăciune măcinat sub tocul unui bocanc. Lordul Bludd şi toţi cei de pe Poritrin – şi chiar cea mai mare parte a Ligii – credeau că *Holtzman* fusese responsabil pentru toate realizările ei şi că ea nu fusese altceva decât „o asistentă de laborator lipsită de importanţă”. Bazându-se pe reputaţia sa recunoscută, Holtzman avea sprijinul neclintit al lordului Bludd. Norma nu avusese niciodată timp pentru politică sau pentru linguşiri.

Acum Norma se trezea prinsă într-un tărâm pe care nu-l înţelegea.

Cu disperare, se întrebă cât de supărat avea să fie Aurelius şi câţi bani îi irosise din cauza acestui dezastru. Îl dezamăgise.

*

După ce luă toate documentele tehnice din birourile laboratorului şi le duse în propria lui reşedinţă din vârful falezei, savantul Holtzman îi permise lui Norma, cu generozitate, să se întoarcă şi să adune ce amintiri mai putea găsi.

— Un ultim gest de politeţe, pufni omul de ştiinţă cu barbă căruntă, atunci când coborâră de pe platforma plutitoare şi intrară în hangar. Dar să nu iei decât atât cât poţi să duci.

Ea întinse mânuţele.

— Doar atât cât pot să duc?

Pentru o femeie micuţă, fără forţă fizică şi deloc atrăgătoare, Norma Cenva avea destule calităţi. Dacă nu se putea opune cererii de a pleca de pe Poritrin, Norma îşi putea folosi puterea superioară a intelectului pentru a-i oferi lui Holtzman o mică surpriză ca dar de despărţire pentru tot ceea ce făcuse pentru ea. Şi pentru tot ce făcuse *împotriva* ei.

— Nu te plânge, replică el. N-ar trebui să-ţi permit asta.

Mai devreme, îi fusese interzis să ia orice planuri, calcule sau blocnotesuri electronice. Asta n-o îngrijora totuşi, din moment ce avusese întotdeauna o memorie excelentă şi era capabilă să reţină pe dinafară amănunte cuprinzătoare.

Înăuntrul hangarului, nava de marfă model vechi încă mai stătea pe platforma ei de susţinere, mult prea mare pentru ca puţinii bătăuşi dragoni s-o poată căra afară. Structura cavernoasă era tăcută, fără obişnuitul murmur al activităţii. Echipele de sclavi fuseseră trimise în barăcile lor, aşteptând alte ordine; mulţi fuseseră deja transferaţi la alte echipe, dar vreo sută dintre ei rămăseseră să ajute cu operaţiunile de demontare. Muncitorii din conducere fugiseră cu toţii. Unelte, dispozitive obişnuite de diagnostic şi utilaje de construcţie zăceau peste tot, în dezordine.

Birourile unde-şi făcea Norma calculele erau într-o harababură completă. Fiecare dulap şi fiecare sertar fuseseră deschise şi răvăşite. Mobila era răsturnată. Urme negre de arsură indicau locurile în care dragonii încercaseră să găurească pereţii de piatră ai grotei în căutarea compartimentelor sau pasajelor secrete. Norma privi totul fix, cu un sentiment de pierdere, de pustietate şi de spaimă.

— Nimeni nu ţi-a luat nimic dintre lucrurile personale, se grăbi Holtzman să spună, ca şi cum l-ar fi sâcâit conştiinţa. O duse până la o cutie de metal – supărător de mică – ce conţinea unele dintre amintirile ei.

— Piatra-de-apă e valoroasă, dar le-am spus gărzilor s-o lase acolo.

Norma îl privi fără să-i vină să creadă, îngrozită de faptul

că el părea să se aştepte la apreciere din partea sa pentru asta. În schimb, scormoni prin cutie şi scoase piatra-de-apă netedă ca mătasea, exotică, împreună cu unul dintre trandafirii Bludd pe care-l presase între două foi subţiri de plaz transparent.

Potrivit mitului, piatra-de-apă avea capacitatea de a focaliza şi de a amplifica puterile telepatice, dar Norma nu găsise niciodată că aceasta ar fi fost mai mult decât un giuvaier frumos. Spre deosebire de mama ei, Norma nu poseda niciuna dintre calităţile mentale înnăscute ale unei magiciene de pe Rossak. Ar fi avut nevoie de mai mult decât de un fleac, oricât de costisitor, pentru a le aduce la viaţă.

Cu toate acestea, considera piatra-de-apă preţioasă pentru că i-o dăduse Aurelius. De ce nu fusese de acord să se mărite cu el în seara aceea? Dacă i-ar fi acceptat propunerea, poate că ar fi rămas aici cu ea… şi atunci nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Lăsă săi-i scape un oftat de regret.

— Asta-i tot, zise Holtzman, devenit nerăbdător. Am căutat cu meticulozitate prin biroul tău.

— Da… văd asta.

Ridică grijulie cutia cu amintiri şi o puse pe o masă de lucru. Părea atât de uşoară, de micuţă…

— Pot păstra o parte din materiale? Venkee a plătit pentru ele.

— Bine, bine. Dar grăbeşte-te. Nava angajată pentru tine trebuie să plece în după-amiaza asta, şi n-am nici cea mai mică intenţie să-l las pe căpitan să aştepte.

Arătă către talmeş-balmeş şi rămăşiţe.

— Tot ce poţi să duci. Lordul Bludd ne-a dat instrucţiuni să nu te ajutăm în niciun fel, îmi pare rău s-o spun.

Luptându-se cu greutatea, trase un proiector holografic şi o casetă plină cu accesorii. Continuă să adune obiecte la un loc, inclusiv un panou de calcule şi două cutii de blocnotesuri electronice sigilate, nefolosite. Pe măsură ce grămada creştea, Holtzman şi gărzile de dragorii schimbau

priviri amuzate.

Apoi scoase câteva module dintr-o movilă de piese de schimb din colţ. Îngenunchind pe podeaua de piatră, începu să le prindă laolaltă. Contase pe ignoranţa lui Holtzman, şi aceasta n-o dezamăgise. O platformă lată, plană luă formă în faţa ei, în timp ce bărbaţii stăteau deoparte şi se uitau.

Instală o baterie roşie de activare, apoi îi dădu drumul. Murmurând ritmat, întregul ansamblu se ridică lin de pe podea. Cu un surâs satisfăcut, Norma se întoarse spre savant şi spuse:

— Una dintre noile platforme suspensoare, model comercial, pe care Venkee Enterprises le lansează pe piaţă luna viitoare.

Observând surpriza şi iritarea lui Holtzman, adăugă:

— Eu le-am inventat.

Norma dirijă platforma către grămada înaltă de obiecte grele – cele mai multe, fără importanţă, cu excepţia pietrei-de-apă şi a trandafirului… dar nu asta era ideea. Repede, le încărcă pe placa suspensoare.

— Sunt gata de plecare, anunţă Norma în sfârşit.

Platforma suspensoare, plină cu lucrurile ei, plutea alături, urmând-o ca un căţel fidel.

Când unul dintre dragoni rânji pe socoteala lui Holtzman, irascibilul inventator se răsti:

— Lăsaţi-o să se bucure de şmecheria asta. Măcar va fi ultima.

În curând, o vor duce pe spaţioportul din Starda şi o vor escorta la plecarea de pe Poritrin. Deşi trăise aici cea mai mare parte a vieţii, şi vreme de ani întregi dăruise totul în serviciul lui Tio Holtzman, nu se aştepta să se întoarcă vreodată.

Plecând cu platforma suspensoare încărcată, Norma se uită înapoi la gigantica navă prototip pe care o modificase, ştiind că era probabil ultima oară când o va mai vedea. Terminase treaba, şi după încă o lună de teste, ar fi trebuit să fie gata să-i facă triumfătoare demonstraţia lui Aurelius. Ajunsese atât de aproape de a-i dovedi că avusese dreptate

să aibă încredere în ea…

Dar ce avea să gândească el acum?

Nici violenţa, nici supunerea nu ne vor îmbunătăţi condiţia. Trebuie să ne ridicăm deasupra ambelor alternative.

NAIBUL ISHMAEL,
Noi interpretări ale sutrelor Koranului

O pierdere totală... Tuk Keedair îşi aţinti ochii la rămăşiţele dezastruoase ale uriaşului proiect şi încercă să sesizeze amploarea investiţiilor – şi profiturile potenţiale – pe care el şi cu Venport tocmai le pierduseră. Ticălosul ăla de Holtzman pusese mâna pe toate notiţele şi schiţele, iar fără Norma Cenva proiectul nu exista.

Ultimii doi ani de eforturi nu însemnau nimic.

Pentru prima oară după multe decenii, Keedair avea să fie constrâns de regulile onoarei să-şi taie mult invidiata coadă. Potrivit tradiţiei printre oamenii săi, negustorul o putea păstra numai atâta timp cât făcea profit, iar coada lui crescuse cu adevărat lungă. Acum, mulţumită politicii meschine şi a lăcomiei lui Holtzman, putea foarte bine să-şi radă capul complet.

Poate că ar trebui să se întoarcă la negoţul cu sclavi...

Omul de afaceri tlulaxa scutură din cap în timp ce hoinărea prin interiorul spaţios al navei de marfă. Atât de aproape! Motoarele inovatoare ale lui Norma fuseseră terminate şi instalate, deşi niciodată testate. Insistase ca Norma să-i dea veşti şi explicaţii, dar ea considera asemenea amănunte împovărătoare şi o risipă de timp. Adaptase noile sisteme la comenzile existente în vechiul aparat de marfă; orice pilot putea conduce nava „care plia spaţiul” exact ca pe vechea navă comercială. În teorie.

Acum, întregul proiect era doar... teorie!

De când Venkee Enterprises făcea afaceri numeroase în întreaga Ligă a Nobililor, Keedair folosise toată influenţa pe care-o putuse aduna, înaintând documente legale împotriva savantului Holtzman şi a lordului Bludd, ameninţând cu procese costisitoare şi cu boicotarea de către Ligă a

comerţului interstelar. Neclintit, Bludd refuzase să elibereze vreuna dintre înregistrările lui Norma, păstrându-le sub pretextul „securităţii Poritrinului”.

Dar Keedair îşi împrăştiase mitele cu generozitate şi reuşise să fie eliberat din domiciliul obligatoriu pentru destulă vreme cât să se repeadă până la complex cu o flotilă de vagonete suspensoare şi o mână de sclavi mizerabili. Acum, că dragonii păreau să fi abandonat locul, tlulaxa încerca să salveze ce mai putea.

De la agresiunea neplăcută a lui Holtzman, Keedair nu se mai odihnise, în schimb petrecuse fiecare oră încercând să inventarieze şi să recupereze ce se mai putea din această întreprindere ambiţioasă, fie şi numai pentru fier vechi. Singura lui opţiune era să demonteze şi să scoată cât mai multe bunuri posibil şi să le lichideze pentru a recupera o parte din investiţia enormă.

Echipa proprie de salvare a lui Holtzman – păsări mâncătoare de hoituri – fusese lăsată liberă pentru ziua sărbătorii, aniversarea rebeliunii strivite a lui Bel Moulay. Aceasta făcea ca locul construcţiei să nu mai merite supravegherea unui detaşament numeros de dragoni. Keedair avea intenţia să folosească timpul pentru a apuca tot ce putea, înainte ca lordul Bludd să descopere cu ce se ocupa el acolo. Avea cu sine un vagonet suspensor zburător, căruia urma să-i umple lada pentru încărcătură.

Ca şi Norma, trimisese recent mesaje disperate lui Aurelius Venport, dar partenerul lui se afla la capătul celălalt al spaţiului, pe Arrakis, şi aveau să treacă luni de zile până când putea ajunge aici. Poate că până la urmă Keedair ar trebui să ia pur şi simplu nava prototip şi să zboare chiar el către lumea deşert – cunoştea cu siguranţă coordonatele, după atâtea curse pentru mirodenie.

Dar nu era atât de nesăbuit.

*

Timpul trecea încet pentru Ishmael, cunoscând inevitabilitatea a ceea ce era pe cale să se întâmple în timpul ceremoniei aniversare. Simţea cât de imposibilă era poziţia lui, prins în capcană între obligaţii contradictorii.

După ce Tio Holtzman îşi trimisese gărzile în complex cu ordine din partea lordului Bludd, negustorul de sclavi Keedair dizolvase cea mai mare parte a forţei de muncă budislamice şi-i trimisese înapoi în aval, în oraşul din deltă. Aliid şi cei câţiva adepţi ai lui erau printre primii care plecaseră, lăsându-l pe Ishmael în urmă. În Starda, sabotorii zenşiiţi clandestini reuşiseră să obţină sarcini în echipele de lucru în zonele unde pregătirile exorbitante pentru festivităţile aniversare erau în toi.

Acum, numai Ishmael şi o sută dintre cei mai credincioşi discipoli zensunniţi rămăseseră la locul îndepărtat unde se construise nava spaţială, lucrând sub îndrumarea negustorului de carne vie pentru a salva ce se mai putea. Ishmael privea cum ginerele lui, Rafel, conducea utilajele pentru ridicarea obiectelor grele, dirijând paletele mobile şi navetele zburătoare de marfă spre punctele de colectare de pe platoul de deasupra fluviului. Echipele încărcau materialele şi utilajele vandabile la bordul navei mari şi goale din hangar.

Fiica lui Ishmael, Chamal, stătea lângă el, ca o ancoră de grijă şi dragoste, în timp ce tânărul ei soţ îşi arăta forţa şi sprijinul. Cu toţii se uitau spre Ishmael aşteptând să-i ţină laolaltă, să-i conducă. Pentru că putea cita toate sutrele şi îi învăţase sistemul de credinţe zensunnit de atât de multă vreme, se aşteptau ca el să aibă îndrumare directă de la Budallah.

Ishmael nu ştia ce să facă, dar mai rea decât nehotărârea ar fi fost admiterea neputinţei sale faţă de sclavii care se uitau la el cu respect. Atunci i-ar dezamăgi pe toţi, nu doar pe el însuşi.

Timp de câteva zile, simţi groaza crescând treptat, până când sosi în sfârşit ziua de sărbătoare a Poritrinului. Ziua de sânge şi foc a lui Aliid… Iar el tot nu ştia ce să facă.

Adresându-se câtorva dintre oamenii lui care se adunaseră în jurul lui, Ishmael spuse:

— Chiar şi atât de departe de Starda, nu ne putem ascunde de consecinţele a ceea ce intenţionează să facă fraţii noştri zenşiiţi. Aliid ne forţează să acţionăm. În curând, tot Poritrinul va fi aruncat în haos, iar noi trebuie să supravieţuim.

În timp ce ascultau, alţi bărbaţi şi femei care fuseseră alături de el mulţi ani continuau să pretindă că muncesc. Acum, că proiectul fusese închis, nu mai rămăsese niciun supraveghetor care să le urmărească fiecare mişcare.

În laboratorul şi în hangarul abandonate şi golite, numai negustorul tlulaxa cel lipsit de umor se mai ostenea să dea de lucru sclavilor; lui Tuk Keedair nu-i păsa câtuşi de puţin de petrecerile lordului Bludd, unde avea să fie cea mai mare parte a mulţimii libere. De la dizgraţia lui Norma Cenva şi de la închiderea forţată a tuturor operaţiunilor, fostul negustor de sclavi îi ţinea pe zensuniţi la treabă fluturând un pistol spre ei din când în când, sperând să minimizeze pierderile corporaţiei Venkee.

Ajuns în interiorul construcţiei vaste, pline de ecouri, în timp ce sclavii se prefăceau că-şi văd de treburile lor, cu lipsa obişnuită de entuziasm, Ishmael continua discuţiile şoptite:

— Dacă îl pârâm pe Aliid dragonilor, poate că-l vor aresta pe el şi pe ceilalţi conducători ai lui, zise o femeie cu privire aspră, al cărei păr încărunţise, deşi era mult mai tânără decât Ishmael. Şi ne vor lăsa în pace pe noi, ceilalţi…

— Este singura şansă ca restul să supravieţuiască. Altfel, dragonii ne vor ucide pe toţi, încuviinţă un bărbat mai în vârstă. Ce s-a întâmplat înainte cu Bel Moulay va rămâne doar o simplă umbră.

Ishmael se uită mânios la amândoi.

— Nu-mi preţuiesc viaţa atât de mult ca să-mi trădez un

prieten. Nu sunt de acord cu tacticile lui, dar niciunul dintre noi n-ar trebui să se îndoiască de hotărârea sa.

— Atunci trebuie să luptăm alături de el şi să sperăm că zenşiiţii câştigă, insistă Rafel, ţinând-o de braţ pe soţia lui.

Chamal arăta nesigură, dar curajoasă.

— Ne merităm libertatea, cu toţii. Stăpânii de sclavi ne-au asuprit vreme de generaţii, iar acum Budallah ne dă această şansă. N-ar trebui să ne folosim de ea?

Mintea lui Ishmael era un vârtej. Ştia, dintr-o experienţă tristă, că nici măcar dacă raportau răscoala iminentă, lordul Bludd nu va fi niciodată rezonabil. Dar, aducându-şi aminte de dragostea pentru căile paşnice şi calme ale bunicului său, Ishmael nu se putea transforma într-un animal sălbatic.

Aliid cel hotărât avea intenţia să dea foc oraşului Starda şi să invadeze clădirile oraşului, fermele şi chiar minele din nord… o revoltă surpriză în care sclavii urmau să se ridice şi să-şi ucidă stăpânii, măcelărind nu numai gărzile de dragoni, ci şi femei şi copii. După generaţii de mânie şi de suferinţă înăbuşite, nu era prea probabil ca gloata furioasă să dea dovadă de reţinere. Avea să fie o baie de sânge.

— Ce altă alegere avem, tată? Putem fie să trădăm răscoala, fie să participăm la ea.

Chamal eliminase toate complicaţiile discuţiei încercând să găsească un răspuns limpede. Când vorbea astfel, îi amintea de mama ei…

— Dacă ne adăpostim aici speriaţi şi nu facem nimic, sublinie Rafel, vom fi dispreţuiţi indiferent care dintre părţi iese victorioasă. Alegerea e dificilă.

Ceilalţi murmurară în semn de aprobare.

Uitându-se la Ishmael cu dragoste, fiica lui făcu un pas mai aproape de el.

— Eşti cel mai familiarizat cu sutrele, tată. Cuvântul lui Budallah ne dă vreo idee?

— Sutrele Koranului sunt întotdeauna pline de idei, răspunse Ishmael. Uneori chiar prea multe. Cineva poate găsi un verset care pare relevant pentru orice situaţie,

justificări pentru orice alegere dorim să facem.

Ishmael se uită la vechea navă la care Norma Cenva şi inginerii ei aleşi pe sprânceană lucraseră atâtea luni. Numai Keedair rămăsese la bord, alergând dintr-o parte în alta între navă şi birourile de afaceri, adunând ordine de plată şi salvând dosarele financiare.

Ishmael privi printre gene.

— Aliid uită ţelul nostru final. Preţuieşte răzbunarea mai mult decât orice altceva, dar prioritatea noastră ar trebui să fie să readucem libertatea poporului nostru.

Conducătorul zensunnit trebuia să facă o alegere care ar proteja-o pe Chamal, pe soţul ei şi pe toţi aceşti oameni… chiar dacă asta însemna că nu şi-ar mai vedea niciodată soţia sau cealaltă fiică.

— Ishmael, trebuie fie să ne alăturăm luptei sale sau să împărtăşim soarta stăpânilor de sclavi, insistă Rafel. Acestea sunt singurele noastre opţiuni.

— Nu-i adevărat!

Se uită semnificativ spre nava mare, tăcută.

— Întrevăd o altă cale…

Adepţii lui se întoarseră să-i urmărească privirea, iar pe feţele lor se vedea că începeau să-şi dea seama şi că nu le venea să creadă.

Ishmael continuă:

— Îmi voi conduce poporul departe de locul ăsta, departe de lumea asta… către libertate.

*

În timp ce restul oraşului se grăbea spre ultima festivitate a lordului Bludd, Tio Holtzman avea probleme mai importante pe cap. Inventatorul nu se mai gândise la Bel Moulay de la execuţia acestuia, care ar fi trebuit să pună capăt tuturor plângerilor budislamicilor de pe Poritrin.

Ca şi copiii, sclavii ar trebui să fie văzuţi, nu şi auziţi.

Era o după-amiază răcoroasă, dar el voia să ia masa de

prânz afară, pe terasa de pe faleză care domina fluviul Isana. Se înfofoli şi le ceru bucătarilor să-l servească acolo; dacă se simţea destul de confortabil, putea petrece ore întregi în acest punct de observaţie, cântărind posibilităţile, aşa cum trebuia să facă un savant. În grabă, o sclavă şterse scaunul marelui om, apoi i-l ţinu astfel încât să se poată aşeza.

Comandă apoi mâncarea lui obişnuită. Lui Holtzman îi plăcea să aibă ceva specific în fiecare zi, potrivit unei rutine stabilite. Prefera să îndeplinească lucrurile în moduri previzibile, astfel încât să-şi poată face planuri în fiecare zi, fără să fie distras de lucruri ce i-ar fi pututǎ irosi timpul. Sclava care-l servea, o brunetă drăguţă în rochie de dantelă albă, apăru ducând o tavă cu cafea fierbinte, aburindă. Îi turnă o ceaşcă de mărimea unui castron de supă, iar el sorbi cu atenţie.

Pe apă, mult dedesubt, un şlep încărcat până la vârf cu produse agricole plutea leneş în josul curentului, către Starda, unde urma să fie descărcat. Ambarcaţiunea nu avea o tovărăşie prea numeroasă. O mare parte din traficul râului fusese deviat cu ocazia festivităţilor de la amurg. Holtzman oftă; lordul Bludd sărbătorea întotdeauna câte ceva.

În ultima săptămână, Holtzman se cufundase în notele şi planurile lui Norma, încercând să priceapă ce făcea femeia cu nava aceea veche de marfă. Poate că ar trebui să confişte chiar vehiculul demodat, în ciuda protestelor zgomotoase ale lui Tuk Keedair, cu toate documentele lor legale. Dar Venkee Enterprises avea la fel de mulţi bani ca şi Holtzman însuşi, iar el nu voia o bătălie deschisă în faţa judecătorului. Mai mult decât orice, voise s-o vadă pe Norma Cenva făcându-şi bagajele, cu reputaţia transformată în ruine.

Acum, dacă ar fi putut doar să înţeleagă ce pusese ea la cale, ar fi fost o frumoasă răsplată.

Sorbindu-şi cafeaua, Holtzman se întrebă dacă n-ar trebui să se consulte şi cu alţi experţi în domeniu, dar se hotărî să

nu încredinţeze documentele nimănui altcuiva.

Probabil că totul e o pierdere de vreme, gândi el, ştergându-se la gură cu un şerveţel fin. *Norma Cenva e o neghioabă*, *cu o misiune neghioabă.*

De ore întregi, sclavii zensunniţi se prefăceau că nu era decât o zi de lucru ca oricare alta, închizând marele hangar astfel încât Tio Holtzman să poată prelua controlul operaţiunilor. Tuk Keedair făcea inventarul şi supraveghea munca, dar inima lui părea să fie în altă parte. În curând avea să plece.

Cu emoţie tot mai mare, vestea se răspândi rapid printre muncitorii zensunniţi din hangarul imens. Şoaptele tainice şi ochii strălucind de nerăbdare se amplificau sub influenţa valurilor de imaginaţie şi a posibilităţilor neaşteptate. Aşteptaseră ca Ishmael să primească un semn de la Budallah, iar acum erau dornici să-l urmeze.

Ishmael îşi făcea griji că îi îndemnase să fie pasivi prea multă vreme. Se temea că zensunniţii uitaseră cum să fie puternici. Dar nu era momentul pentru îndoieli.

Chiar înainte de amiază, oraşul îndepărtat Starda începu să se agite din cauza ceremoniilor preliminare dinaintea debutului oficial al festivalului aniversar. Cetăţenii şi chiar gărzile de dragoni nu bănuiau nimic şi se simţeau mulţumiţi de ei înşişi.

La apusul soarelui, Aliid urma să-şi declanşeze revolta. Ishmael ştia că trebuie să-şi conducă fiica, pe soţul ei şi pe toţi ceilalţi sclavi departe de conflagraţie înainte de acel moment.

Ca şi cum ar fi îndeplinit o sarcină stabilită, deschise rampa de îmbarcare a marii nave. Pretinzând că-şi văd de treabă, oamenii începură să urce pe navă cu bidoane cu apă şi provizii din barăci sau din hangar. Keedair – după ce descoperise, spre surpriza lui, că nava părea încă în stare

de funcţionare – le ordonase deja să transporte la bord o mare parte dintre echipamentele şi obiectele sale de valoare. Cu toate materialele proiectului pe cale de a fi confiscate în curând de către lordul Bludd, negustorul tlulaxa voia să ducă aparatul pe orbită, unde putea fi remorcat până într-un doc spaţial şi reconfigurat. Avusese intenţia să transporte ceea ce putea salva în vagonete suspensoare, dar acum i se ivise o variantă mai bună.

Ishmael urmărea totuşi să conducă nava prototip altundeva, pe o planetă nouă, departe de vânătorii de sclavi sau de crudele maşini gânditoare. Nu-i păsa unde; voia doar să fie un loc unde să nu-i supere nimeni. Cu epoci în urmă, credincioşii budislamici plecaseră din Liga Nobililor, refuzând să ia parte la războiul cu maşinile. Cu toate acestea, nu fugiseră destul de departe, iar diabolicii negustori de carne vie cum era Keedair atacaseră aşezările din mlaştinile de pe Harmonnthep, în timp ce Jihadul distrusese oraşul sacru Darits de pe Anbus IV.

Acum, Ishmael ar avea o şansă să-şi îndrume oamenii către libertatea pe care-o meritau, iar el putea deveni conducătorul care se aşteptau ei să fie.

Până după-amiaza târziu, sclavii care trudeau din greu ajunseseră la capătul răbdării. Chamal rămase lângă soţul ei, Rafel, şi începu să arunce priviri neliniştite către tatăl ei. Ishmael nu le putea cere să mai aştepte; trebuiau să se pună în mişcare curând. Clipă cu clipă, neliniştea creştea, ca un val fierbinte de sânge alergându-le prin vine.

Tuk Keedair, bombănind, se uită încruntat la zensunniţi, ca şi cum în minte ar fi început să-i apară îndoieli în privinţa comportamentului lor, apoi se întoarse în birou.

În sfârşit, Ishmael trimise un semnat tăcut, iar sclavii îşi părăsiră posturile şi se adunară în mijlocul hangarului. Ishmael se aşeză în faţa trapei deschise a navei gigantice, bine aprovizionate, şi scoase un ţipăt ascuţit, şuierat, un vaier straniu pe care nu-l mai folosise din zilele copilăriei, când vâna pe Harmonthep.

Captivii zensunniţi scoaseră ţipete asemănătoare,

caracteristice diferitelor lor planete şi culturi. Deşi fuseseră înrobiţi multă vreme, nu-şi uitaseră trecutul.

Tânărul Rafel şi încă doi din grupul lui alergară către comenzile consolei şi deschiseră acoperişul imens al hangarului. Zăngănind şi huruind asurzitor, plăcile ondulate suprapuse alunecară deoparte, expunând nava prototip la cerul brăzdat de nori. Aerul înviorător de afară mirosea a libertate, iar oamenii ovaţionară cu o nerăbdare înflăcărată.

Auzind larma, negustorul tlulaxa ieşi în grabă din biroul administrativ şi se uită fără să-i vină să creadă la cei o sută de sclavi îngrămădiţi dedesubtul navei, ca şi cum s-ar fi aliniat pentru inspecţie.

— Ce faceţi? Treceţi înapoi la lucru! Acum! Mai avem doar ziua de azi ca să...

Înainte ca măcar să-şi poată scoate arma paralizantă, cincisprezece sclavi îl înconjurară pe Keedair şi-i tăiară calea de evadare Rafel îi conducea şi, doar prin numărul lor, îl copleşiră cu uşurinţă pe bărbatul cel scund, ignorându-i protestele când el îi înjură şi-i scuipă. Apoi îl apucară de braţe. Tânăra Chamal, arătând puternică şi hotărâtă, îl trase de coada lungă, parţial încărunţită, ca şi cum ar fi fost un lanţ conectat la capul lui.

Keedair ţipă de durere şi de furie.

— Nu puteţi să-mi faceţi aşa ceva! Voi avea grijă ca fiecare dintre voi să fie executat!

Îl traseră în faţa lui Ishmael, care se uită cu dezgust şi cu dispreţ la omul direct răspunzător pentru luarea lui în sclavie.

— Veţi fi pedepsiţi pentru această nesăbuinţă! jură Keedair.

— Nu chiar, replică Ishmael. E singura noastră şansă. În cursul următoarei ore, o revoltă sângeroasă va începe în Starda. Nu vrem să participăm la masacru, dar insistăm să ne redobândim libertatea.

— Nu puteţi scăpa, spuse Keedair, fără să sune sfidător, afirmând doar un fapt. Gărzile de dragorii vă vor urmări oriunde vă veţi duce. Vă vor urmări până-n pânzele albe...

— Nu şi dacă plecăm de pe planetă, *negustorule de sclavi!*

Rafel se apropie de fostul negustor de carne vie, intimidându-l:

— Vrem să zburăm departe de-aici, într-o lume îndepărtată.

Ishmael apăsă cu degetul pieptul micului tlulaxa.

— Iar *tu* ne vei duce – cu nava lui Cenva!

Alege-ţi cu grijă bătăliile. Până la urmă, victoria şi înfrângerea sunt nişte probleme care depind de propriile tale alegeri atente – sau nesăbuite.

TLALOC,
Slăbiciunile Imperiului

Ca la un semn, umbra roşie ca sângele a apusului de pe Poritrin marcă începutul violenţelor.

La docurile din delta fluviului, Aliid şi oţeliţii săi camarazi zenşiiţi stăteau în spatele gardurilor, în timp ce specialiştii locali în materiale incendiare aranjau containerele cu pulberi incandescente. Transportul florilor pirotehnice era considerat o muncă periculoasă, potrivită doar pentru sclavi, iar Aliid nu se plânsese de însărcinare. În schimb, lucra cu discipolii săi aleşi ca să aranjeze o surpriză pentru stăpânii lor fără inimă. După atâtea generaţii, sosise – în sfârşit – timpul!

Lordul Niko Bludd stătea, împreună cu tovarăşii lui de distracţii, pe un podium înalt, bătut de vânturi, amenajat pe un şlep înconjurat de steaguri fluturânde. Nobilul filfizon decretase că acest spectacol trebuia să fie cea mai măreaţă dintre toate festivităţile aniversare.

Înverşunat, Aliid promisese să facă evenimentul nu numai memorabil, ci chiar legendar. Mesaje clandestine fuseseră răspândite prin tot oraşul. Niciunul dintre stăpânii orbi nu bănuia pericolul, dar sclavii din fiecare casă erau pregătiţi. Recruţii lui zenşiiţi din oraşul Starda şi din aşezări răspândite pe tot Poritrinul erau nerăbdători să înceapă. Aliid n-avea nicio îndoială că domnia nobilimii de aici urma să fie răsturnată rapid şi decisiv.

Gărzile de dragoni erau postate pe ţărmul fluviului cu ocazia sărbătorii, iar familiile bogate îşi lăsaseră sclavii în conacele înşirate pe faleze. Atacurile aveau să fie atât de rapide şi de răspândite încât dragonii nu vor putea reacţiona niciodată la timp. Sclavii se vor înarma cu torţe, bâte, cuţite improvizate, orice le cădea în mână. În plus,

Aliid ştia de unde să obţină arme sofisticate pe care dragonii nu s-ar aştepta ca ei să le aibă.
Totul prindea contur…
Trompete lungi făcură să răsune o muzică de fanfară de alămuri în amurg. Lordul Bludd îşi flutură în jurul corpului roba colorată şi ridică mâinile pentru a anunţa începerea festivalului.
Pe un câmp de noroi, în mijlocul fluviului leneş, tehnicienii artificieri încercară să-şi aprindă florile pirotehnice aranjate cu măiestrie, însă fără succes. După câteva clipe, când nimic nu se întâmplă, mulţimea de pe malul fluviului începu să murmure şi să se foiască neliniştită.
Aliid privea totul surâzând, aşteptând.
Fanfara de alămuri izbucni din nou, ca şi cum lordul Bludd era nerăbdător să vadă pornind focurile de artificii. Aliid rânji, ştiind că, atunci când echipa avea să deschidă artificiile neascultătoare, avea să le găsească umplute cu cenuşă şi nisip în loc de pulberi irizate volatile.
Adevăraţii explozivi dispăruseră în altă parte.
Iritat, lordul Bludd făcu un semn, şi fanfara trâmbiţă a treia oară. De data asta fu răsplătit cu explozii strălucitoare care erupseră în întunericul tot mai des – dar flăcările orbitoare veneau din depozitele pline de la docuri. Toate focurile de artificii pe care Aliid şi camarazii săi le luaseră pe furiş din zona scenei erau acum detonate în explozii intense, furioase, aruncând în aer optsprezece magazii deodată. Ţipete de uimire se răspândiră prin mulţime. Apoi alte explozii răsunară sus, pe faleze…
Aliid rânji în barbă.
Sclavii alergau prin oraş aprinzând substanţele inflamabile şi catalizatorii pe care-i plantaseră în ultimele câteva zile. Dacă totul mergea aşa cum era plănuit, mai mult de cinci sute de locuinţe din oraşul dens populat Starda ar trebui deja să izbucnească în flăcări. Holocaustul avea să avanseze repede, cu focare erupând şi răspândind focul de la un capăt la altul al oraşului.

Starda e condamnată.

Lordul Bludd, gărzile lui de dragoni sau cetăţenii nu puteau face nimic pentru a evita dezastrul. Amploarea distrugerii va fi proporţională cu mânia pe care sclavii budislamici o adunaseră înăuntrul lor vreme de atâtea generaţii.

Alarmele se declanşară în tot oraşul şi sirenele începură să sune. Lordul Bludd îşi folosi amplificatorul de voce ca să strige prin sistemul de difuzoare, implorând fiecare cetăţean să lupte şi pe toţi proprietarii să-şi pună sclavii să contribuie la efort.

— Trebuie să salvăm frumosul nostru oraş!

Aliid se mulţumi să râdă, ca şi alţii o dată cu el. Când unul dintre supraveghetorii de sclavi strigă după ei să ajute, nu făcură decât să se întoarcă şi să fugă, scăpând cu uşurinţă. Peste tot în Starda, zenşiiţii alergau din casă în casă, dând foc şi sfărâmând tot ce puteau. În sectoarele miniere sau agricole, alţi prizonieri se răsculaţi şi măcelăreau familii, punând stăpânire pe terenuri şi case. Revolta nu va putea fi oprită niciodată. Nu de data asta…

Aliid şi oamenii lui intrară cu forţa într-unul dintre muzeele în municipale ale Poritrinului, unde erau expuse arme: lansatoare de rachete aparent arhaice, grenade şi arme primitive, cu proiectil. Aliid ştia însă că acestea încă funcţionau.

Sclavii sparseră vitrinele şi apucară armele, luând chiar şi cuţite şi săbii. La sfârşit, beat de speranţă, Aliid luă o armă grea, lustruită, care fusese inventată cu secole în urmă, dar fusese abandonată din cauza lipsei de eficienţă energetică. Puşca perfecţionată cu laser era capabilă să descarce o rază de mare energie capabilă să reteze mulţi inamici de la distanţă – atâta timp cât o ţinea bateria.

Mulţumit de senzaţia pe care i-o dădea şi de echilibrul armei, Aliid îşi însuşi puşca laser, dându-şi seama de nivelul ravagiilor şi al distrugerilor pe care le putea provoca. Apoi alergă pe străzi cu adepţii săi. Deasupra, văzu laboratoarele din vârful falezei ale lui Tio Holtzman, şi ştiu

de unde să-şi înceapă ambiţioasa misiune de răzbunare personală.

*

Singur în mijlocul unei mulţimi zensunnite furioase, Tuk Keedair intră în panică.

— Să vă iau în nava care pliază spaţiul? Imposibil! Nu sunt decât un negustor! Cunosc fundamentele zborului, dar nu sunt pilot sau navigator profesionist! Iar asta mai e şi o navă netestată! Are motoare experimentale. Totul e…

Rafel apucă mai strâns braţele negustorului de carne vie şi-l scutură cu violenţă.

— Este singura şi ultima noastră speranţă. Suntem nişte oameni disperaţi. Nu ne subestima.

Vocea lui Ishmael se auzi, rece şi plină de mânie.

— Îmi aduc aminte de tine şi de amicii tăi, Tuk Keedair… Tu mi-ai atacat satul pe Harmonthep. Tu l-ai aruncat pe dragul meu bunic în mlaştina cu ţipari uriaşi. Tu mi-ai distrus poporul!

Se aplecă foarte aproape de faţa negustorului tlulaxa.

— Vreau libertatea şi o nouă şansă pentru fiica mea şi pentru toţi aceşti oameni.

Arătă către mulţimea agitată din hangar.

— Dar dacă ne sileşti, va trebui să mă mulţumesc cu simpla răzbunare.

Keedair înghiţi cu greutate, se uită la sclavii furioşi şi spuse:

— Dacă moartea e singura alternativă… atunci aş putea foarte bine să încerc să pilotez chestia asta. Dar să fiţi conştienţi că nu ştiu ce fac. Noile motoare de pliere a spaţiului n-au fost niciodată testate cu pasageri şi cu o încărcătură adevărată.

— Oricum aţi fi făcut experimentul cu noi în calitate de cobai!

Keedair, crispat, încuviinţă.

— Probabil.

La un gest al lui Ishmael, sclavii urcară grăbiţi în navă. Aveau să se ascundă şi să aştepte în cabinele de dormit, în cele comune şi pe coridoarele care nu erau încărcate cu materiale împachetate. Aveau să-şi ia pături, să stea unul lângă altul şi să spere că să meargă.

— Încă ceva…

Keedair se sili să-şi recapete încrederea.

— Nu-mi aduc aminte decât de coordonatele unei singure destinaţii: Arrakis. E o planetă mărginaşă spre care am făcut cea mai mare parte a ultimelor mele curse comerciale. Voiam să testăm nava ducând-o acolo.

— Ne putem face un cămin pe Arrakis? întrebă Chamal, cu ochi strălucitori. E un ţinut paradisiac şi paşnic, un loc în care să putem fi liberi – şi apăraţi de oameni ca tine?

Chipul ei se întunecă.

Keedair arăta de parcă i-ar fi venit să râdă de această sugestie, dar nu avea curajul s-o facă.

— Pentru unii este.

— Atunci du-ne acolo, îi ordonă Ishmael.

Zensunniţii îl împinseră pe înspăimântatul tlulaxa în susul rampei şi mai departe, în cabina de pilotaj. O sută unu zensunniţi se îmbarcară şi închiseră ermetic trapele, lăsând hangarul gol, în timp ce amurgul se lăsa asupra fluviului Isana.

Keedair se uită la comenzile improvizate pe care le instalase Norma Cenva, fiecare etichetată în ciudatul ei limbaj presacurtat. Cunoştea principiile de bază ale funcţionării navei şi pricepuse cum să introducă precis coordonatele dorite.

— N-am de unde să ştiu dacă o fiinţă umană poate suporta trecerea instantanee prin anomalia dimensională a spaţiului pliat.

Keedair era, evident, atât speriat de necunoscut, cât şi intimidat de ameninţarea sclavilor.

— De fapt, nici măcar nu ştiu dacă nava o să zboare vreun pic.

— Stabileşte coordonatele, comandă Ishmael.

Ştia că la docurile din Starda şi în delta fluviului, adevăratele violenţe erau pe cale să înceapă. Se rugă cerului ca Ozza şi cealaltă fiică a lui să fie în siguranţă, departe de masacrul şi de vărsarea de sânge a lui Aliid. Dar nu le putea salva acum, şi n-avea nici cea mai mică speranţă c-o să le mai vadă vreodată.

— Trebuie să plecăm de pe Poritrin, înainte de a fi prea târziu.

— Amintiţi-vă, v-am avertizat.

Keedair îşi dădu coada lungă peste umăr.

— Dacă motoarele astea Holtzman ne aruncă într-o altă dimensiune unde să vă zvârcoliţi în agonie pentru veşnicie, să nu-mi blestemaţi numele.

— Deja îţi blestemăm numele, replică Ishmael.

Posomorât, Keedair porni motoarele netestate de pliere a spaţiului.

În mai puţin de o bătaie de pleoapă, nava dispăru în neant.

Tio Holtzman stătu relaxat, cugetând, până când cerul se rumeni în culorile soarelui la apus. În aval, mulţimile erau adunate în faţa tribunelor oratorice pentru a asculta declaraţii monotone, în timp ce în depărtare se auzea bubuitul ritmic al muzicii orchestrelor.

Îşi împinse scaunul de lângă masă chiar în momentul în care o adiere îi luă şerveţelul şi-l purtă dincolo de marginea falezei. În timp ce omul de ştiinţă îl urmări plutind tot mai departe, observă distrat depozitele arzând pe malul celălalt şi în piaţa de sclavi, dar nu se îngrijoră. Oamenii lordului Bludd aveau să se îngrijească de asta.

Întorcându-se înăuntru, la treabă, Holtzman îşi chemă sclavii casnici. Nimeni nu răspunse. Enervat, continuă să încerce să descifreze documentele confiscate de la Norma

Cenva, analizând simbolurile matematice şi ignorând alte semne şi desene schematice.

Se cufundă atât de mult în notiţele ei frenetice, încât nu auzi zarva din casă – strigăte de oameni, zgomot de sticlă spartă. În sfârşit, la sunetul unui foc de armă, tresări şi urlă după gărzile sale de dragoni. Cei mai mulţi dintre ei erau însă plecaţi, asigurând securitatea la festivalul de pe malul fluviului. Focuri de armă? Văzu pe ferestre alte clădiri arzând în partea centrală a oraşului şi auzi un vuiet îndepărtat, urmat de ţipete. Mormăind neliniştit, îşi puse scutul personal, aşa cum avea obiceiul, şi se duse să vadă ce era cu larma aceea.

Alergând pe un coridor de la ultimul etaj al casei elegante a lui Holtzman, Aliid trăgea cu antica lui puşcă laser furată, incinerând statui şi picturi preţioase peste tot în jur. Auzi din spate strigătele de veselie ale susţinătorilor săi care eliberau sclavii din casă.

Chiar în faţa lui, doi dragoni încercau să blocheze coridorul, dar Aliid îi tăie în bucăţi cu puşca laser, topindu-le carnea de pe oase. În ciuda vechimii, arma asta era o jucărie extrem de folositoare, cu o putere de foc impresionantă.

Pentru că Aliid slujise aici cu ani în urmă, putea să ghicească unde avea să-l găsească pe încrezutul savant. Câteva clipe mai târziu, năvăli în apartamentul privat, cu douăzeci de oameni furioşi în urma lui.

În mijlocul camerei stătea un bărbat cu barbă căruntă, cu braţele încrucişate la piept, ascunse în mânecile voluminoase. Ceva sclipea în jurul lui, deformându-i trăsăturile feţei. Indignat, Holtzman îi înfruntă pe rebelii cu priviri sălbatice, fără să-l recunoască pe Aliid.

— Plecaţi, înainte să-mi chem gărzile!

Neabătut, Aliid înaintă cu puşca laser.

— O să plecăm, dar nu înainte să vă fi strivit pe voi, stăpânii de sclavi!

Recunoscând arma învechită, chipul lui Holtzman deveni o mască a groazei, ceea ce păru doar să-l încurajeze pe Aliid. Exact aşa îşi imaginase el că va fi totul!

Fără remuşcări, trase în bătrânul şi crudul proprietar de sclavi.

Rafala laserului alb-violet lovi scutul personal al lui Holtzman şi interacţionă cu acesta, generând o explozie titanică. Casa de pe faleză a inventatorului, laolaltă cu cea mai mare parte a oraşului Starda, fulgeră cu o lumină albă orbitoare, într-o incandescenţă pseudoatomică.

Nu există sisteme închise. Pur şi simplu, timpul se termină pentru observator.

Legenda lui Selim Călăreţul Viermilor

În timp ce îndruma trupa de mercenari bine înarmaţi din afara planetei către ţintă – şi către propria lui răzbunare – naibul Dhartha îşi dădea seama din ce în ce mai clar că aceşti oameni ursuzi, trecuţi prin multe, nu vedeau în el nimic mai mult decât un servitor. Pentru ei, conducătorul zensunnit era doar cineva care putea să-i conducă la ţintă. Nu era un comandant.

O dată ce convoiul de aparate de zbor plecase din Arrakis City, luptătorii angajaţi îi arătaseră prea puţin respect. Dhartha stătea în vehicul cu cinci războinici zensunniţi care i se alăturaseră pentru o expediţie de răzbunare kanla. Dar mercenarii oţeliţi priveau acest grup ca pe nişte nomazi primitivi, amatori jucându-se de-a soldaţii. Aveau însă cu toţii acelaşi scop – să-l distrugă pe Selim Călăreţul Viermilor.

Toţi la un loc, luptătorii aveau destulă putere de foc şi explozivi ca să măcelărească fiecare bandit fără măcar să pună piciorul pe pământ şi să-şi murdărească mâinile. Personal, naibul Dhartha ar fi preferat să-şi apuce duşmanul de păr, să-i tragă capul pe spate şi să-i despice gâtul. Voia să urmărească lumina stingându-se în ochii lui Selim, în timp ce sângele gros şi cald îi ţâşnea pe degete.

Cu toate acestea, Dhartha era dispus să renunţe la asemenea plăcere în schimbul asigurării că Călăreţul Viermilor şi banda sa aveau să fie nimiciţi.

Curenţi calzi se ridicau ca fumul din dunele unduind în aerul încins, iar aparatul de zbor sălta pe valurile grele de aer. O linie compactă de creste şi de stânci sparte se înălţa în faţa lor ca un continent izolat, departe, în largul deşertului.

— Cuibul tău de paraziţi este chiar în faţă, anunţă căpitanul mercenar.

Pentru Dhartha, acest ofiţer şi oamenii lui erau cu toţii necredincioşi. Veneau de pe câteva planete din Liga Nobililor. Unii se antrenaseră ca mercenari pe Ginaz, dar fuseseră găsiţi necorespunzători şi nu fuseseră niciodată acceptaţi în grupul de războinici de elită. Cu toate acestea, erau luptători şi ucigaşi… exact ceea ce le cerea situaţia.

— Am putea să bombardăm pur şi simplu crestele, sugeră un alt mercenar. Să tăbărâm peste ei şi să transformăm toată grămada de stânci în pulbere arsă.

— Nu, insistă Dhartha. Vreau să număr trupuri, să tai degete ca trofee.

Unii dintre oamenii din detaşamentul lui de kanla murmurară în semn de încuviinţare.

— Dacă n-o să putem să arătăm cadavrul lui Selim Călăreţul Viermilor în aşa fel încât să-l vadă cu toţii, dacă nu putem să dovedim că era slab şi muritor, discipolii lui îşi vor continua sabotajele.

— Pentru ce-ţi faci griji, Raul? întrebă alt mercenar. N-au nicio şansă, probabil că toţi la un loc au doar trei pistoale maula, iar scuturile noastre personale ne vor proteja de proiectile. Suntem invincibili.

— Aşa-i, zise un alt soldat. O băbuţă ar putea zbura pe deasupra şi ar putea bombarda ascunzătoarea pân-ar face-o una cu pământul. Suntem luptători sau birocraţi?

Dhartha arătă undeva în faţa pilotului.

— Poţi ateriza pe nisip lângă stâncile de-acolo, unde viermii nu pot ajunge. O să urcăm cu toţii, o să găsim peşterile proscrişilor şi-o să-i afumăm ca să iasă. Călăreţul Viermilor va încerca probabil să se ascundă şi să se pună la adăpost, dar o să le omorâm femeile şi copiii unul câte unul până când o să vină să mă înfrunte.

— Atunci îl putem împuşca, strigă Raul, şi izbucniră cu toţii în râs.

Dhartha se încruntă. Încerca să nu se gândească prea mult la ceea ce făcea, la felul în care fusese silit să implore ajutor de la Aurelius Venport. Problema lui Selim Călăreţul Viermilor fusese întotdeauna una personală, o vendetă

între ei doi.

Bătrânii zensunniţi din satele tribale îndepărtate nu făceau niciun secret din dispreţul lor pentru Dhartha şi pentru cooperarea lui nesilită cu oamenii necuraţi din afara planetei. Naibul făcea afaceri cu străinii, le vindea toată mirodenia pe care-o cereau. Amenajase chiar instalaţii din afara planetei în propriul lui sat din coasta muntelui, lepădând vechile căi. Angajându-i pe aceşti mercenari să-l ajute să-şi obţină răzbunarea personală, Dhartha îşi dădu seama că lepădase tot ceea ce contase cândva pentru el. În acest caz, nu-i mai păsa de tradiţiile sau de doctrinele budislamului. Scrâşni din dinţi, dându-şi seama că putea fi blestemat să se ducă în Heol pentru ceea ce făcea.

Măcar Selim Călăreţul Viermilor va fi mort.

Convoiul înarmat ateriză lângă o învălmăşeală de bolovani, şi uşile vehiculului se deschiseră către aerul fierbinte şi uscat. Dhartha era gata să dea ordine, dar mercenarii lui Venport îl ignorară în timp ce ieşeau în aer liber. Strigau unii la alţii, puneau pe umeri arme cu proiectil, îşi reglau scuturile personale. Câteva clipe mai târziu, oamenii urcară stâncile în salturi şi lansară un atac coordonat, viguros, asupra fagurelui de peşteri.

Dhartha se simţea ca un spectator. În cele din urmă, ţâfnos, luă comanda celor cinci oameni din trupa de kanla, iar ei porniră alături de el, grăbindu-se să ţină pasul cu luptătorii care avansau. Îşi voiau şi ei partea din vărsarea de sânge.

Timp de multe luni, spionii lui Dhartha adunaseră indicii şi informaţii, până când acesta fu convins că a găsit bârlogul bandei Călăreţului Viermilor. Era imposibil ca ei să fi primit vreun avertisment cu privire la atac.

Când soldaţii din afara planetei atacară peşterile din faţa lui, Dhartha fu surprins că nu aude zgomote de bătălie, nici strigăte sau detunături de pistoale maula. Fuseseră bandiţii adormiţi? Avansă împreună cu trupa lui de zensunniţi prin gura peşterilor.

Era limpede, aici era locul unde se stabiliseră proscrişii.

Fuseseră săpate camere în gresie, cu perdele decorative şi licurigloburi furate aflate încă la locul lor, împreună cu ustensilele de gătit şi alte obiecte casnice.

Dar nu era nimeni în camere. Proscrişii fugiseră.

— Cineva le-a spus că venim, mârâi căpitanul mercenarilor. Suntem trădaţi.

— Imposibil, replică naibul Dhartha. Nimeni n-ar fi putut ajunge aici mai repede decât aparatul nostru de zbor. Am convocat această expediţie de luptă cu numai cincisprezece ore în urmă.

Mercenarii lui Venport se adunară într-una dintre sălile principale, cu feţele înroşite de furie. Îl înconjurară pe naibul Dhartha, învinuindu-l limpede pentru eşec. Unul dintre ei, un bărbat cu cicatrice pe frunte, vorbi în numele celorlalţi:

— Atunci explică-ne, om al deşertului, unde-au plecat cu toţii?

Naibul încercă să-şi controleze respiraţia. Mânia şi nedumerirea clocoteau în jurul lui. Ştia că locul era cel care trebuia. Mirosuri grele, persistente, dovedeau că trăiseră oameni aici – şi mulţi – până de curând. Nu era o momeală, nicio aşezare abandonată de mult.

— Selim a fost aici. Nu poate fi prea departe. Unde-ar fi putut să se ducă toţi… În deşert?

Înainte ca să apuce cineva să răspundă, auziră un bubuit slab, îndepărtat, ca o bătaie de inimă… sau de tobă. Cu însoţitorii lui pe urme, Dhartha se repezi la una dintre ferestre şi văzu o singură persoană, departe, pe dunele goale – o siluetă patetic de mică şi de neputincioasă.

— Acolo e! urlă Dhartha.

Scoţând strigăte de luptă, mercenarii se năpustiră înapoi spre aparatul zburător.

— Dar dacă-i o capcană? întrebă unul dintre soldaţi.

Plin de dispreţ mânios, Dhartha se uită la mercenar.

— E numai un singur om. Trebuie să-l capturăm ca să aflăm unde s-au dus ceilalţi…

Pe un ton batjocoritor, căpitanul mercenar spuse:

— Nu ne e frică de nimic din ceea ce scursura asta a deşertului ar putea arunca împotriva noastră.

Mercenarii se repeziră să-l strivească pe Selim Călăreţul Viermilor.

Nisipul era moale sub picioarele încălţate cu bocanci, iar soarele amiezii strălucea puternic şi nemilos, vrând parcă să ardă cu desăvârşire tot ce atingea. În această zi, nicio umbră nu avea să-l însoţească pe Selim; păşea într-o lumină deplină. Se opri în mijlocul pustietăţii, acolo unde putea să-l vadă întreaga lume. Se aşeză sub soarele orbitor, îşi scoase toba şi aşteptă.

Naibul Dhartha şi detaşamentul lui războinic nu puteau să nu-l observe.

În ziua dinainte, în toate peşterile din apropiere fusese un vârtej de activitate, în timp ce adepţii lui împachetau provizii, luând numai ceea ce ar fi avut nevoie pentru o călătorie în cel mai adânc bled. Tinerii călăreţi ai viermilor arătau cu sufletul la gură şi plini de hotărâre, temându-se de ceea ce era pe cale să se întâmple, dar neîndrăznind să pună sub semnul întrebării viziunea sau ordinele lui Selim.

Ultima care plecase, Marha se agăţase de Selim, iar el o ţinuse în schimb strâns în braţe, gândindu-se la viaţa care creştea în pântecele ei, dorindu-şi să poată rămâne cu Marha şi să poată creşte acest copil. Dar chemarea lui Shai-Hulud era mai puternică. Ştia ce trebuie să facă, şi nu avea de-ales decât să ţină seama de porunca lui Budallah.

— Am făcut cea mai bună alegere intrând în grupul tău, spusese Marha cu un amestec de durere şi mirare în ochi. Mă rog pentru siguranţa ta în această zi, dar dacă se întâmplă ce-i mai rău, Selim, o să-l învăţ pe copilul nostru să fie mândru de tine.

El îi mângâiase obrazul şi nu încercă s-o liniştească cu o falsă cutezanţă. Nu ştia ce-i rezervă Shai-Hulud.

— Ai grijă *de fiul* nostru.

Pusese mâna cu blândeţe pe pântecul ei.

— Melanjul mi-a spus că vei da naştere unui băiat sănătos. O să-i dai numele de… El'hiim. Într-o zi va fi şi el un conducător vrednic, dacă face alegerile potrivite.

Chipul ei se luminase de speranţă, dar Selim o făcuse să plece.

Acum, în plin soare, se simţea singur şi mic, dar Shai-Hulud era cu el. Întreaga lui viaţă, tot ceea ce făcuse sau ar fi putut face vreodată, se întâlnise în acest punct. Selim se simţea mai sigur de succesul lui decât în oricare alt moment, de când avusese parte de prima lui viziune, cu aproape trei decenii în urmă.

Naibul Dhartha era duşmanul lui de moarte şi vrăjmaşul lui Shai-Hulud. Conducătorul zensunnit îşi vânduse sufletul negustorilor din afara planetei şi făcuse comerţ cu sângele vital al Arrakisului – melanjul – lăsându-l să curgă acolo unde n-avea ce căuta. În viziunile date de mirodenie, Selim putea să vadă peste întinderea timpului dintr-un punct de vedere din care numai un zeu sau mesagerul lui puteau vedea. În viitorul îndepărtat, vedea ceea ce urma să fie o moarte înceată, îndelungată, pentru viermii de nisip…

Bătălia de astăzi avea să rămână în amintirea a multe generaţii, să fie repetată în jurul focurilor poveştilor vreme de secole. Numele lui Selim ar putea fi uitat, amănuntele înceţoşate de istorisirile repetate, dar substanţa avea să fie inclusă în mitologia nomazilor deşertului. Invocându-i amintirea, oamenii aveau să continue să vâneze culegătorii de mirodenie cu şi mai mult entuziasm.

În planul mai larg, ceea ce făcea astăzi era absolut necesar.

Urmări detestaţii soldaţi din afara planetei aterizând în aparatul lor zburător militar şi năpustindu-se apoi în sus pe potecile de piatră către peşterile pe care Selim le folosise atâţia ani ca bază de operaţii. Buzele i se curbară în jos, când văzu că naibul Dharthii se făcuse şi mai mult de ruşine însoţindu-se cu venetici, luptători plătiţi de pe

planete străine. Bine înarmaţi, aceştia se mişcau cu ferocitate animalică.

Selim nu putea suferi să-i vadă pângărindu-i casa, peşterile în care el şi cu credincioşii lui se întâlniseră şi sărbătoriseră, camera în care el şi cu Marha făcuseră dragoste prima oară. Intruşii aceştia nu meritau să trăiască.

Stătea acum cu picioarele încrucişate pe nisip şi aştepta în timp ce ei scotoceau aşezarea abandonată. În cele din urmă, nerăbdător pentru că nimeni nu-l văzuse încă, aşeză fundul tobei pe nisipul moale. Cu plesnituri energice şi precise, bătu toba, trimiţând un ecou puternic în aerul limpede al deşertului şi în jos, în dunele stratificate.

O chemare tăioasă, o provocare.

Selim auzi strigăte slabe de nelinişte şi furie, apoi luptătorii o luară la fugă, ieşind din stâncă. Se grăbiră să se îmbarce din nou în vehiculul lor zburător. Motoarele vuiră şi împroşcară fuioare de praf când aparatul se ridică greoi în aer.

Naibul Dhartha şi grupul lui personal de luptători alergară spre dune pe jos.

Selim bătu toba şi mai tare, într-un ritm neînduplecat, insistent. Toba era un instrument de precizie pe care-l făcuse chiar el. Loialul Jafar îi arătase cum să construiască dispozitivul, folosind resturi de metal pentru cilindru şi piei de şoareci marsupiali strâns împletite pentru membrană. Această tobă îl slujise mulţi ani. Chemase mulţi viermi.

Aparatul zburător înarmat trecu în goană pe deasupra lui, plutind la mică înălţime, astfel încât putea simţi mişcarea aerului şi un val de căldură de la motoare. Nisipul răscolit îi înţepă faţa, dar Selim nu se clinti. Ar fi putut trage asupra lui, sau ar fi putut arunca explozivi să-l ucidă. Dar pilotul părea să încerce să stabilească dacă proscrisul era într-adevăr singur. Fireşte că suspecta o capcană – dar nu era în stare s-o vadă. Aparatul descrise din nou un cerc, apoi ateriză pe o suprafaţă plană de nisip, destul de departe de el. Soldaţii mercenari se scurseră afară.

Ca şi cum ar fi fugărit soldaţii din vehicul, naibul Dhartha

şi războinicii lui zensunniţi alergau poticnindu-se prin peisajul arid. Toţi aceşti bărbaţi aroganţi se credeau pe potriva rigorilor deşertului, dar Selim ştia că orice viaţă de om pe Arrakis era mai puţin semnificativă decât un grăunte de nisip în largul bledului.

Continuă să bată toba. Ca răspuns, putea simţi trepidaţii adânci, adânci… devenind tot mai puternice, mai apropiate.

Din partea opusă, luptătorii zensunniţi care se apropiau fugeau spre el fluturându-şi armele, uitând pasul inegal pe care-l învăţaseră în copilărie. Putea auzi înjurături, provocări, ameninţări. Deşi era mai în vârstă decât cei mai mulţi dintre luptătorii săi, naibul Dhartha era chiar el în frunte. Aşa cum sperase şi Selim, turbarea naibului depăşise bunul simţ.

— Te provoc, Selim Călăreţ al Demonilor, tună Dhartha îndată ce ajunse la distanţa de la care se putea auzi.

Avea vocea profundă, cu o nuanţă de gravitate, exact aşa cum fusese când îl condamnase pe Selim pentru furtul de apă.

— Ai făcut destul rău poporului meu, iar eu am venit să pun capăt vieţii tale de proscris.

Din cauză că aşa erau antrenaţi să facă, soldaţii porniră scuturile personale. Selim nu luptase niciodată cu un scut – niciun adevărat războinic nu putea fi dependent de o asemenea protecţie laşă – şi simţi o zdruncinătură adânc sub pământ în timp ce bărbaţii se apropiau de el. Nu ştiau că scuturile lor trimiteau o chemare mai puternică, mai insistentă către Shai-Hulud, decât putea scoate vreodată toba lui Selim.

— Eşti tu un om fără păcat, potrivit să mă judeci pe mine, naib Dhartha? strigă Selim ca răspuns.

Bătu şi mai mult în tobă.

— Un om care a exilat cu bună ştiinţă un băiat nevinovat de nicio nelegiuire? Ai continuat să acţionezi împotriva lui Shai-Hulud, în ciuda faptului că ştiai limpede despre răul pe care-l provoci. Ai mult mai mult sânge pe mâini decât mine!

Unii membri ai grupului de luptători zensunniţi strigară

alarmaţi şi arătară în depărtare. Selim nu se întoarse. Simţea vibraţiile apropiindu-se, trecerea prin adâncuri a viermilor de nisip care se apropiau. Mulţi.

Mercenarii se opriră poticnindu-se şi se învârtiră în cerc precum nişte furnici întărâtate, în timp ce terenul nisipos de sub ei începu să vibreze şi să fiarbă. Cu un vuiet de motoare, vehiculul în curs de retragere se smulse de pe duna instabilă şi se ridică în aerul prăfos.

O clipă mai târziu, un vierme de nisip uriaş, adus la nebunie de scuturile personale ale mercenarilor, ieşi din sol ca un proiectil, cu gura imensă adunându-i pe toţi soldaţii înnebunitori dintr-o înghiţitură.

Selim rămase aşezat, ascultând ţâşnirea nisipului răscolit şi urletul deznădăjduit al oamenilor prăbuşindu-se în gâtlejul nesfârşit.

Pilotul ridică aparatul mai sus şi se repezi către enormul vierme de nisip care omorâse cea mai mare parte a detaşamentului de mercenari în câteva secunde. Lansă proiectile explozive din tunurile de la prova, şi detunăturile loviră pielea îngroşată a segmentelor viermelui, dezvelind carnea roz de dedesubt. Viermele fără ochi se zvârcoli şi se cabră, căutând orbeşte un nou inamic.

În timp ce aparatul zburător plonja pentru un nou atac, un al doilea vierme de nisip izbucni din adâncurile deşertului. Într-o mişcare sinuoasă ca a unei cobre, lovi aparatul, doborându-l din aer. Viermele se aruncă în deşert în timp ce aparatul militar se prăbuşea, iar impulsul absorbi rămăşiţele în nisip.

Pe cealaltă parte faţă de Selim, războinicii zensunniţi scăpară armele din mâini, se întoarseră în panică şi fugiră. În timp ce-l lăsau singur să-l înfrunte pe Selim, Dhartha se uită după ei cu furie şi dezgust.

Selim nu se temea de Shai-Hulud. Înfruntase viermele de multe ori şi ştia ce-i rezervă Budallah.

— Există un singur fel de-a muri pentru un Călăreţ al Viermilor, naib Dhartha…

Selim făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să împlinească

destinul ales pentru el. În adâncul inimii, ştia totuşi că ceea ce era pe cale să facă avea să săvârşească mult mai mult. Avea să păşească dincolo de realitate, pe tărâmul miturilor. Povestea lui Selim Călăreţul Viermilor şi a misiunii sale sacre avea să dureze vreme de secole.

Apoi un al treilea monstru înotă prin nisip şi se ridică în faţa grupului kanla al zensunniţilor care fugeau. Creaturile erau binecunoscute ca extrem de teritoriale, neintrând niciodată pe domeniul unui rival... dar *trei* dintre ei răspunseseră chemărilor lui Selim. Se îndoia că cineva mai fusese vreodată martorul unui asemenea spectacol.

Luptătorii kanla nu puteau fugi de al treilea vierme. Creatura biciui aerul şi-i devoră într-un vârtej de nisip.

Ca în transă, Selim continua să bată toba. Dhartha, acum singurul supravieţuitor, ţipă la el. În cele din urmă, nisipul începu să tremure sub picioarele sale, semnalând ivirea celui de-al patrulea şi cel mai mare vierme dintre toţi, iar naibul se întoarse şi încercă să scape.

Prea târziu...

În timp ce duna se prăbuşi iar nisipul îi alunecă sub picioare, naibul Dhartha se întoarse cu faţa spre Selim. Dedesubtul amândurora, Shai-Hulud ieşi, cu gura căscată imensă, plină cu dinţi de cristal.

Dintr-o singură înghiţitură, viermele absorbi tone de nisip. Naibul Dhartha alunecă în groapa fără fund.

Viermele de nisip continua să se ridice, să înainteze.

Selim îşi ţinu strâns toba în timp ce creatura se înălţa ca un înger spre ceruri, cu gura mirosind a tot melanjul de pe planeta deşert. În sfârşit, fiara îl înghiţi şi pe el.

Călăreţul Viermilor făcu ultima lui cursă, o cursă spre eternitate pe gâtul înväpăiat al lui Shai-Hulud.

Mai devreme, membrii înneguraţi ai bandei de proscrişi urmaseră ordinele conducătorului lor şi se duseseră să

aşeze o nouă tabăra într-o zonă de stânci îndepărtată. Cu inima strânsă, Marha rămăsese în urmă. Simţea copilul crescând înăuntrul ei şi se întreba dacă bebeluşul îşi va vedea vreodată tatăl. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, jură că fiul ei va cunoaşte toate poveştile despre Selim Călăreţul Viermilor.

Soţul îi explicase ce trebuia să facă. Nu-i făcea plăcere această obligaţie, dar credea sincer în cauza lui Selim. Îi accepta viziunile ca pe nişte mesaje autentice de la Budallah, aşa că nu le putea lepăda când îi convenea, şi nici de dragul iubirii.

Ca să-l vadă mai bine pe Selim, urcase pe Stânca Acului, un afloriment înalt care-i oferea o perspectivă dominantă asupra deşertului. Cu multă vreme în urmă, când fugise prima oară din satul naibului Dhartha şi-şi croise drum prin deşert, Stânca Acului fusese un punct de reper semnificativ, aproape de peşterile lui Selim. Foarte puţini dintre cei care doreau să se alăture bandei de proscrişi ajungeau atât de departe fără să fie prinşi de cercetaşii lui Selim. Dar Marha o făcuse.

Acum, îl privea pe Selim stând singur pe dune, bătând din tobă, înfruntându-şi duşmanii detestaţi.

Niciunul dintre mercenarii din afara planetei sau dintre trădătorii zensunniţi nu-şi imaginase că Selim îi putea porunci atât de uşor lui Shai-Hulud, a cărei putere de distrugere întrecea cu mult pe aceea a oricărei arme a soldaţilor. Asistă la masacru, văzu frenezia viermilor demonici – patru, toţi la un loc! — când distrugeau inamicii.

Apoi urmări cu inima în gât şi cu spiritul alunecându-i în disperare cum cel mai mare vierme de nisip dintre toţi, o manifestare a lui Shai-Hulud însuşi, se înălţă să-l distrugă pe duşmanul de-o viaţă al lui Selim, naibul Dhartha… dar şi pe iubitul ei Selim!

Scoase un ţipăt jalnic de văduvă, apoi tăcu, încercând să-şi găsească pacea interioară. Shai-Hulud îl absorbea pe marele Călăreţ al Viermilor în propria lui carne, iar acum Selim avea să trăiască veşnic ca parte a zeului lor. Un

sfârşit potrivit pentru un om – pentru un *erou.*

Şi începutul perfect pentru o legendă.

Oamenii sunt sclavii mortalităţii lor, din momentul naşterii până în clipa morţii.

Pasaj religios tlulaxa

Fără îndoială, existau nave mai vechi şi mai decrepite decât asta în care călătoreau printre lumile Ligii, dar Norma nu văzuse niciodată vreuna. Ceea ce făcea ca nava dezafectată de care îi făcuse rost Aurelius, pentru proiectul de pliere a spaţiului, să arate modernă.

Părăsindu-şi orbita de staţionare din jurul Poritrinului, vechiul aparat vibră accelerând spre spaţiul deschis. Interiorul gol mirosea a izolaţie arsă, a transpiraţie umană şi a mâncare stătută. Apăreau pete pe punte şi pe plăcile pereţilor, care păreau curăţate doar cu jumătate de inimă. Se întrebă dacă această navă fusese folosită pentru transportul sclavilor, deşi acum era singurul pasager, în afară de gărzi.

Avea să fie o călătorie lungă şi incomodă, adăugându-se la ruşinea şi nefericirea lui Norma.

Doi dragoni cu înfăţişare ursuză stăteau de-o parte şi de alta a ei, pe o bancă lungă de metal, ca şi cum s-ar fi întrebat ce făcuseră ca să-l nemulţumească pe lordul Bludd şi să primească această însărcinare îndelungată şi înceată. Lăzi cu marfă (inclusiv propriile ei bunuri) fuseseră încărcate în grabă în spaţiile libere şi puse în teancuri rezemate de pereţi. Era surprinsă că Tuk Keedair nu fusese forţat să i se alăture.

Compartimentul deschis pentru pasageri era plin de paturi şi bănci cu aspect utilitar; Norma văzuse şiruri de camere asemănătoare unor sicrie pe punţile de mărfuri de dedesubt, probabil paturi de stază. Dacă era umplut la capacitate maximă, vehiculul auster ar fi putut duce cel puţin o mie de oameni.

— Asta-i o navă pentru sclavi, nu-i aşa? îl întrebă ea pe cel mai apropiat dragon.

El o privi de sus, cu pleoapele grele de oboseală şi nu

spuse nimic. N-avea nevoie să răspundă.

Cu imaginaţia ei vie, Norma îşi închipui prizonieri budislamici transpiraţi, înghesuiţi, luaţi cu forţa din cine ştie ce lume înapoiată. Le simţea nefericirea spectrală, nesfârşită. Muriseră oameni pe aceste punţi…

Gândul îi arătă propriile sale probleme în adevărata perspectivă. Da, fusese trimisă de-acolo împotriva voinţei ei, dar cel puţin gărzile o duceau acasă… chiar dacă era în dizgraţie. Mama ei avea să aibă grijă ca Norma să înţeleagă ce ratată era. Şi totuşi lucrurile ar fi putut fi mai rele. Oftând, Norma îşi dori să-l fi avut aici pe Aurelius, să-i ţină de urât în lunga călătorie.

Se foi pe banca de metal, dar nu reuşi să găsească o poziţie comodă. Nu prea avea cu ce să-şi ocupe timpul, şi nimic care s-o amuze sau să-i ocupe gândurile. Aceasta nu era o croazieră de lux prin cosmos.

O excursie creatoare prin propria ei minte o ajuta de obicei să uite de dificultăţile fizice. Totuşi, după ce-i fusese furată muncă şi-i fusese distrusă viaţa, Norma se trezi concentrându-se prea mult asupra împrejurimilor şi asupra lipsurilor trupului său pitic.

Ca să se liniştească, se juca cu frumoasa piatră-de-apă pe care i-o dăduse Aurelius. Deşi nu avusese niciodată niciun efect telepatic asupra ei, se delecta cu amintirile trezite de piatra netedă. Norma închise ochii şi lăsă calculele să-i curgă prin fereastra minţii, şiruri şi coloane lungi de numere şi simboluri matematice, ca şi cum ar fi fost aliniate în spaţiu… chiar dincolo de hublourile acestei nave pentru sclavi.

Deşi încercase, savantul Holtzman nu putea să-i răpească nucleul realizărilor. Păstra totul încuiat în coridoarele complicate ale minţii, fiecare amănunt disponibil pentru amintire, tot ce avea nevoie să ştie despre munca ei la plierea spaţiului. Explorarea propriilor arhive mentale o amuza, şi începu să schimbe numerele şi simbolurile, urmărindu-le cum apar şi dispar după voie. Era universul propriu, secret, unde nicio altă persoană nu putea

privi deşi într-o zi i-ar fi plăcut să i-l împărtăşească şi lui Aurelius

Măcar sunt încă în viaţă. Măcar sunt încă liberă.

Din depărtare, auzi o voce sonoră, scrâşnită. Nu se ştie din ce motiv, asta o făcu să se gândească la maică-sa dojenind-o pentru vreo altă slăbiciune. Ca într-un vis absurd, Zufa Cenva zbura prin spaţiul vid alături de navă, uitându-se înăuntru prin hublou la ea însăşi, cu ochi aprinşi, ca doi sori mici şi roşii.

Brusc, Norma ieşi din transă şi îşi dădu seama de haosul din jurul ei. Gărzile de dragoni erau în picioare, strigând în galach, iar nava pentru sclavi închiriată se abătea de la curs. Motoarele vechi scoteau sunete nefireşti, ca şi cum s-ar fi supraîncălzit, în timp ce pilotul schimba brusc traiectoria.

Pierzându-şi echilibrul, Norma se rostogoli până la hubloul de pe perete şi se uită afară surprinsă, văzând nişte ochi roşii privind-o, însă nu ai mamei. Această privire malefică venea de la un monstru mecanic construit să arate ca o imensă pasăre preistorică, portocaliu cu verde – iar mama ei nu era nicăieri prin preajmă, s-o ajute cu puterile de magiciană.

Nava pentru sclavi se cutremura făcând manevre de evitare, iar aparatul ca o pasăre de pradă se îndepărtă în viteză, arătându-şi orificiile de evacuare şi apoi descriind un cerc în jurul lor. Pentru câteva clipe, Norma pierdu din vedere fiara. Soldaţii strigară din nou, iar lăzile cu mărfuri se răsturnară, zdrobindu-se de podea şi vărsând sticle căptuşite pline cu rom de Poritrin pentru export.

Femeia alergă peste bancă spre hubloul opus. Nava spaţială se zdruncină ca şi cum ar fi fost lovită de o explozie, reverberând prin punţi cu un sunet ca de ciocan izbit de nicovală. Norma se rostogoli pe puntea de metal ondulat.

Când ajunse în sfârşit la hublou, văzu din nou monstruosul aparat, năpustindu-se asupra vechii nave ca un şoim vânând un porumbel neajutorat.

Uriaşa maşină zburătoare deschise gura zimţată ca şi cum ar fi vrut să răcnească, dezvăluind şiruri de dinţi artificiali, fiecare la fel de mare cât o uşă. Norma avea dificultăţi să-şi păstreze contactul cu realitatea.

Se întâmplă aşa ceva cu adevărat? se întrebă. Părea imposibil. Cumva, gândurile ei canalizate se extinseseră, se dilataseră pentru a cuprinde mult prea mult. Se agăţă de giuvaier ca de un talisman. *Trebuie să-mi recapăt controlul minţii*.

Se strădui să chibzuiască asupra situaţiei, trecând în revistă posibilităţile logice. Ar putea, monstruos de ţipătorul vehicul, să fie o… formă zburătoare de *cymec?* Dar de ce s-ar afla aici o navă inamică, şi de ce-ar urmări-o tocmai pe ea?

Aparatul răpitor înşfăcă nava lentă de sclavi cu nişte gheare apucătoare uriaşe. Norma văzu pântecele verde striat al uriaşei maşini-pasăre, destul de mare ca să înghită întreaga lor navă. Partea de dedesubt era brăzdată de zgârieturi şi urme lungi şi negre de pârjolire, poate în urma unei bătălii.

Nava maşină deschise un compartiment în pântece şi trase înăuntru aparatul mai mic, proaspăt capturat. Lumini de un verde acid ardeau în încăperea închisoare, rănind ochii lui Norma.

O dată ce nava pentru sclavi fusese înghiţită ca o bucată de carne crudă, uşile aparatului gigant se închiseră.

*

În interiorul monstrului mecanic, un container de păstrare atârna de tavan ca un sac cu ouă de păianjen, mult deasupra vehiculului capturat. Lumini roşii şi verzi clipeau în jurul containerului, aprinzându-se şi stingându-se în valuri pe măsură ce creierul fără trup îşi amplifica activitatea mentală. Brusc, senzorii tijelor mentale se iviră ca nişte gheare electronice, ca să-şi examineze mai bine

prada.

În sfârşit, pot să-mi câştig iertarea din partea generalului Agamemnon, gândi Xerxes, începând să înregistreze date.

Indiferent cât de sumbră pare situaţia noastră, nu trebuie să abandonăm niciodată speranţa. Budallah ar putea să ne facă o surpriză.

NAIBUL ISHMAEL,
o chemare la rugăciune

Fără niciun sunet în izolarea spaţiului, pustietatea se sfâşie în două şi o navă mare se strecură prin deschizătură… de nicăieri.

Pasagerii zensunniţi îngrămădiţi în vehiculul care plia spaţiul lăsară să le scape suspine de surpriză şi de panică în momentul în care fură aruncaţi printr-un nod din spaţiu-timp şi ieşiră prin partea cealaltă.

Ishmael se simţea ca şi cum gândurile i-ar fi luat-o razna. Când se uită afară, văzu stele care se încovoiară, se răsuciră, apoi se văzură din nou clar… dar în alte poziţii, ca şi cum harta galaxiei ar fi fost rearanjată. Planeta Poritrin nu se vedea nicăieri, dar ecranul de observaţie al navei instabile fu umplut de către globul arămiu al unei lumi deşertice, un pustiu crăpat şi pârjolit.

Nava se prăbuşea spre ea. Fără coordonate precise ajustate pentru motoarele prototip ale lui Norma Cenva, aparatul spaţial devie către atmosfera Arrakisului. Pilotul nepregătit Tuk Keedair se luptă cu comenzile ca să restabilească stabilitatea zborului, şi era limpede pentru Ishmael că nu ştia exact ce face cu acest straniu prototip.

Ishmael se rugă pentru siguranţa lor.

Traversară fulgerător faţa luminată a planetei, unde lumina necruţătoare a soarelui se revărsa peste ea. Chamal se repezi în cabina de pilotaj.

— Arată de parcă ar fi făcută din aur, tată!

Un zâmbet larg acoperea chipul lui Rafel.

— Am scăpat din sclavie!

Ishmael se uită la cei doi, ştiind că refugiaţii zensunniţi erau speriaţi şi nedumeriţi de trecerea prin spaţiul pliat; în câteva clipe aveau să-şi dea seama că pericolul nu se

sfârşise încă. Nava prototip cobora tot mai mult, cu încetineală înşelătoare, către planeta devenită din ce în ce mare.

— Poţi recăpăta controlul? îl întrebă Ishmael pe Keedair cu voce joasă.

Negustorul de sclavi tlulaxa se uită la el cu ochi sălbatici, întunecaţi. Sudoarea îi curgea pe faţa îngustă.

— Ţi-am spus de la început că nu eram sigur că pot pilota chestia asta. Sper că eşti mulţumit.

Ishmael îi aruncă o privire fiicei sale, care se uita încă pe ecranul din faţă al navei spaţiale, apoi se întoarse către negustorul de sclavi.

— Fă tot ce poţi. Asta-i tot ce-ţi cer.

Keedair se încruntă.

— S-ar putea să nu reuşim…

În timp ce şovăielnicul pilot tlulaxa se lupta cu sistemele de ghidare, vehiculul săltă pe stratul superior al atmosferei ca o piatră aruncată pe apă, apoi se aruncă în adânc, arzând ca un meteor pe cerul deşertului.

Picajul continuă, vijelios şi distrugător; bucăţi din carcasa navei furate se desprindeau ca solzii de pe aripile unei molii care zbura primejdios de aproape de o flacără. Zensunniţii îşi înfruntară soarta, unii dorindu-şi să fi rămas pe Poritrin, în timp ce alţii îşi acceptau moartea iminentă. O moarte *liberă*, cel puţin, gândi Ishmael.

Chamal se uită la tatăl ei, neclintită în încrederea că îi va scoate cumva din această criză.

Ishmael se întrebă ce făcea oare Aliid. Era înflăcăratul său prieten încă în viaţă, şi provocase revolta din Starda atâta distrugere câtă plănuiseră zenşiiţii? Şi ce se-ntâmplase cu Ozza, pe care-o lăsase în urmă? Iar dulcea Falina, de numai paisprezece ani…?

Măcar Ishmael îşi condusese poporul, inclusiv pe una dintre fiice, destul de departe încât să nu mai trebuiască să se teamă niciodată de vânătorii de sclavi sau de maşinile gânditoare. Aveau să fie în siguranţă acolo… dacă supravieţuiau aterizării.

Potrivit zvonurilor, Arrakis nu avea oceane, numai întinderi necuprins de vaste de nisip neîngrădit, presărate cu şiruri de lanţuri muntoase şi cu recife de lavă. Planeta se mândrea, după cum se pare, cu o aşezare adăpostită, conţinând un spaţioport, care abia dacă putea fi socotită oraş…

Pe puntea de pilotaj, Keedair reuşea cu greu să conducă nava, luptându-se pur şi simplu pentru supravieţuire în timp ce se îndreptau către dune şi stânci. Aparatul lăsa o dâră de foc şi de fum prin atmosferă, în timp ce cobora pe lângă un şir de stânci colţuroase, înnegrite – protuberanţe de lavă care se prelinseseră prin fisurile vulcanice active şi apoi se întăriseră.

Keedair se luptă să ridice nava suficient cât să zboare peste peninsula lungă şi abruptă, dar motoarele începură să tuşească. Nimeni nu se aşteptase ca această carcasă bătrână să mai zboare în misiuni regulate; Norma Cenva avusese pur şi simplu intenţia să demonstreze că interpretarea dată de ea efectului Holtzman în scopul plierii spaţiului era validă şi utilizabilă.

Keedair încercă să stoarcă destulă viteză din aparatul lor hodorogit ca să ajungă cu el pe nisip şi pe dunele care să-i amortizeze căderea. Din nefericire, partea de jos a carcasei se frecă de o stâncă mare şi una dintre aripile stabilizatoare se agăţă de o proeminenţă zimţată. Săriră scântei. Vehiculul se roti, despicându-şi pântecele pe un recif de lavă, apoi se opri miraculos într-un buzunar de piatră creat de un cot de lavă ridicată.

În cabina de comandă energia se opri, iar compartimentele de locuit mai joase se întunecară, aruncându-i pe refugiaţi într-o beznă absolută, însoţită doar de trosnetele focurilor, de gemetele metalului încins şi de şoapte speriate.

Ishmael fusese aruncat pe punte şi se rostogoli într-o tumbă dureroasă peste scaunul pilotului. Se ridică totuşi în picioare, clătinându-se, sperând că ceilalţi o sută de pasageri se ancoraseră cum trebuie de ceva pentru o

asemenea aterizare brutală. Rafel se ridică şi el de pe jos şi se asigură că soţia lui, Chamal, era nevătămată.

— Deschideţi trapele, strigă Ishmael. Trebuie să scoatem toţi oamenii, în caz că nava explodează!

— Ăsta ar fi un sfârşit perfect al aventurii, bombăni Keedair.

Coada îi devenise încâlcită şi zburlită şi cu un gest de iritare, o aruncă peste umăr.

Rafel se uită la el cu furie.

— Ar trebui să te omorâm acum, negustorule de sclavi.

Bărbatul tlulaxa arăta ca şi cum ar fi obosit să se mai teamă.

— Voi nu puteţi face altceva, oameni de nimic ce sunteţi, decât să vă plângeţi şi să ameninţaţi? M-aţi răpit, m-aţi forţat să vă duc pe altă lume şi mi-aţi ordonat să aterizez cu această navă şi să vă ţin în viaţă. Am făcut-o. De acum înainte, aveţi de-a face cu probleme pe care vi le-aţi creat singuri!

Ishmael se uită la el, încercând să-şi dea seama dacă negustorul de carne vie chiar se aştepta la recunoştinţă. În sfârşit, cu un tremur al metalului, comenzile se stinseră. Ducându-se la o trapă de salvare, Keedair smuci mânerul şi reuşi să rupă unul dintre sigiliile dure, astfel că trapa se deschise.

Refugiaţii zensunniţi se îngrămădiră la deschizătură şi, cu unelte improvizate, forţară deschiderea uşii. Soarele pârjolitor şi aerul fierbinte al noii lumi pătrunseră în nava care gemea.

Deoarece îi condusese pe aceşti oameni, organizându-le evadarea după ani de captivitate şi ducându-i către o nouă viaţă, dincolo de ghearele stăpânilor de sclavi din Ligă, Ishmael ar fi trebuit să fie primul care să pună piciorul pe Arrakis. Foştii sclavi întoarseră capul spre el, aşteptând.

Dar Ishmael le făcu semn să meargă mai departe şi rămase în interiorul navei prăbuşite – o încercare de a impune ordinea.

— Nu lăsaţi entuziasmul şi nerăbdarea să depăşească

bunul simţ, strigă el.

Evadaţii începură să se reverse prin deschizătură, sărind din epavă pe solul tare, sfărâmat. Unii începură să se învârtă printre ceilalţi, chemându-şi prietenii şi pe cei dragi; alţii o luară la fugă către un adăpost imaginar pe această lume ciudată şi pustie. Lăsându-şi soţul pe puntea de pilotaj, Chamal coborî şi-i ajută pe ceilalţi să ajungă la adăpost, în siguranţă printre stânci, departe de navă.

Rafel era curajos şi plin de însufleţire, roşu la faţă de mânie. Îl apucă pe Keedair de coada împletită şi-l trase din scaunul pilotului.

— Vino afară şi vezi unde ne-ai adus. Cât de aproape suntem de civilizaţie?

Negustorul îi râse în nas.

— Civilizaţie? Asta-i *Arrakis!* În câteva săptămâni, o să plângeţi după Poritrin şi după confortabilele voastre barăci de sclavi.

— Niciodată, jură Rafel.

Dar fostul negustor de carne vie surâse într-un fel atât încrezător, cât şi resemnat. Rafel îl înghionti prin trapa deschisă, şi Ishmael îl urmă. Rafel rămase lângă prizonierul lui, pe ciotul unei protuberanţe negre, sparte de ricoşeul vehiculului prototip. Uitându-se în jur, la peisajul vast şi pustiu, chipul tânărului se umplu de uimire, neîncredere şi apoi disperare. Chamal veni lângă el. Nici în cele mai rele coşmaruri, nu se aşteptaseră vreodată la o asemenea privelişte dezolantă, neprimitoare.

Ishmael stătea mândru şi se uita la peninsula arsă, neagră-cafenie, care se extindea într-o curbă până la orizont. Trase adânc în piept aerul Arrakisului, mirosind a praf şi a cremene. În scurtul timp petrecut afară, nările şi gura i se uscaseră deja. Nu văzu niciun arbore, nicio pasăre, nici măcar un fir de iarbă sau o floare.

Părea să fie cea mai groaznică groapă a Heolului din univers.

Rafel îl apucă de guler pe negustorul de carne vie tlulaxa.

— Ticălos trădător! Du-ne în altă parte! Nu putem trăi

aici!

Keedair râse cu amărăciune.

— În altă parte? Nu m-ai auzit? Uită-te la navă. Nu mai pleacă nicăieri, şi nici voi, răzvrătiţi budislamici; trăiţi aici… sau muriţi aici. Nu-mi pasă care din două.

Unii dintre zensunniţi arătau ca şi cum ar fi vrut să ţipe sau să plângă, dar Ishmael privi peisajul şi ridică bărbia în semn de sfidare. Gura formă o linie fermă, hotărâtă, şi puse o mână pe umărul fiicei sale.

— Budallah ne-a ales drumul, Chamal. Şi aici e locul unde ne vom face noul nostru cămin. Uită visurile despre paradis… Libertatea este mult mai dulce!

Fiecare plan are ceva care îl încurcă.

Aforism străvechi

Unul dintre mesajele urgente ale lui Norma ajunse în sfârşit până la el în timpul unei opriri scurte pe Salusa Secundus, pe drumul de întoarcere de pe Arrakis. Ajungând la birourile companiei, găsi şi un comunicat disperat de la Tuk Keedair, adăugând amănunte suplimentare la dezastrul care se abătuse asupra proiectului de pliere a spaţiului. El şi cu Norma fuseseră exilaţi de pe planetă. Mormăind înjurături împotriva lordului Bludd şi a lui Tio Holtzman, Venport rechiziţionă prima navă disponibilă a Venkee şi porni în grabă direct spre Poritrin.

Pe drum, în halte, Venport află despre o imensă catastrofă, care puse în umbră informaţiile mai vechi. În mijlocul unei revolte a sclavilor, întregul oraş Starda fusese anihilat, în aparenţă prin folosirea armelor atomice.

Nu-i venea să creadă şi crezu că o să înnebunească de îngrijorare în timpul plicticoasei călătorii. Măcar dac-ar fi avut acces la tehnologia de pliere a spaţiului, ar fi putut ajunge pe Poritrin imediat. Norma era în mare încurcătură, şi în cel mai bun caz era deja exilată de pe planeta pe care trăise vreme de aproape trei decenii. Nu putea decât să spere că scăpase la timp de pe Poritrin. Îi păsa mult mai mult de binele ei, decât de pierderile comerciale ale companiei.

Primi însă dovezi că nu ajunsese niciodată pe Rossak, iar acum se temea că se întâmplase ceva groaznic. Poate că nu scăpase niciodată din Starda şi făcea parte dintre milioanele de morţi...

Această urgenţă personală şi de afaceri, mai mult decât orice altceva în viaţa lui, îl convinse de necesitatea vitală de a avea transporturi şi comunicaţii mai rapide prin spaţiu. Nu numai pentru el însuşi, ci pentru întreaga rasă umană. Tehnologia atârna totuşi de un fir extrem de fragil. Numai geniul lui Norma Cenva deţinea secretul folosirii efectului

Holtzman pentru a plia spaţiul. Nimeni altcineva nu putea înţelege.

Dar unde e?

Cu un an în urmă, amânase cu calm răspunsul la cererea lui în căsătorie, ocolind întrebarea din stânjeneală, din tulburare, din nehotărâre… dar îi promisese să-i dea un răspuns la întoarcere. Ar fi trebuit să vină înapoi pe Poritrin cu mult mai repede. De ce rămăsese departe atât de mult timp?

Ştia că, şi dacă s-ar fi hotărât să-i accepte propunerea, Norma tot ar fi rămas în laboratoarele ei, lucrând la nava prototip, iar el tot ar fi plecat să se ocupe de obligaţiile impuse de afacerile sale comerciale. Umerii i se încovoiară. Numai gândul la zâmbetul modest al femeii, la încântarea distrată atunci când era cu el – fie că îl socotea prieten, frate mai mare sau iubit – îi dădea o senzaţie de căldură în piept.

Venport ştia că o iubea de multă vreme, chiar dacă avusese nevoie de timp ca să-şi recunoască sentimentele. Dacă nimeni n-o considera frumoasă pe Norma, el o socotea atrăgătoare datorită a ceea ce era – un geniu blând cu o pasiune pentru arta matematicii care depăşea până şi cel mai pur fanatism al celui mai devotat luptător al Jihadului. Deja îi era teribil de dor de ea. Iar acum…

Te-am pierdut?

Venport ajunse la fluviul Isana la miezul nopţii, ora locală. Controlorii de trafic suprasolicitaţi îi dirijară naveta în jurul locului pârjolit al dezastrului din Starda, către un teren de aterizare temporar amenajat pentru toate vehiculele de urgenţă şi medicale care se grăbiseră să vină pe planetă.

Lumina care licărea în uriaşul crater radioactiv avea o nuanţă portocalie mohorâtă, de-a lungul falezelor fluviului unde locuiseră nobilii. Simpla privelişte îi apăsa pieptul ca o piatră grea, împiedicându-l să respire. Lordul Bludd, Tio Holtzman şi sute de alţi oameni dispăruseră, vaporizaţi.

Cum o s-o mai găsească vreodată pe Norma?

Stând printre mulţimile de la spaţioportul provizoriu,

Aurelius Venport se uită în ochii refugiaţilor şi văzu în ei o senzaţie de înfrângere tristă, rănită. Nimeni nu părea să ştie exact ce se întâmplase, cum obţinuseră nişte simpli sclavi budislamici o armă atomică. Alte indicii păreau însă să arate că explozia nu prevenise tocmai dintr-o reacţie nucleară în lanţ, ci din ceva asemănător...

Şi nimeni nu ştia nimic despre fosta asistentă a lui Holtzman. Norma Cenva era cea mai mică dintre problemele lor.

Venport îşi dădu seama că s-ar putea să aibă nevoie de mult timp ca să descopere răspunsurile. Nu erau disponibile hoteluri şi nici alte locuri unde ar fi putut fi găzduit. Majoritatea clădirilor destinate oaspeţilor se aflaseră în zona exploziei, iar alte apartamente şi hoteluri de la periferie erau ticsite de supravieţuitori ai răscoalei sângeroase.

Nu-i păsa de propria siguranţă, nici de bani. Pe un deal, departe de fluviu, găsi o casă intactă cu spaţiu disponibil, pe care o închirie la un preţ exorbitant, fără mofturi. Ce mai contau acum banii? Încercă să doarmă câteva ore, aşteptând dimineaţa, când putea începe să caute serios, dar se perpeli şi se răsuci toată noaptea, făcându-şi griji pentru Norma.

Nu mai avusese alte veşti nici de la Tuk Keedair, aşa că Venport trebuia să facă singur munca de detectiv.

În zori, negustorul angajă un mijloc de transport, plătind încă un onorariu pipărat pentru dreptul de a folosi un aparat comercial de zbor timp de două ore. La comenzi se afla o femeie cu păr roşu strălucitor, arătând trasă la faţă şi murdară. Vorbea neîncetat despre eforturile de salvare şi recuperare, despre nenumăraţii muncitori care scormoneau dărâmăturile. Îi spuse că se numeşte Nathra Kiane şi acceptă comisionul, deşi se simţea vinovată că nu se află la locul dezastrului.

— O să te duc în susul fluviului şi în canionul lateral, aşa cum doreşti, domnule, dar nu putem sta mai mult de-o oră. Toată lumea caută pe câte cineva. Am prea mult de lucru,

prea mulţi oameni de…

— N-o să dureze mult, spuse el, ştiind că acesta era cumplitul adevăr. O să aflu tot ce vreau să ştiu în câteva minute.

Micul aparat zbură peste terenurile agricole, un mozaic în verde şi galben pe câmpia care se întindea de-a lungul malurilor şerpuitoare ale fluviului. Câmpurile erau înnegrite după dezastrul din Starda, iar utilajele de recoltare zăceau nefolosite. Potrivit rapoartelor oficiale, gărzile de dragoni şi nobilii mărunţi care supravieţuiseră înăbuşeau toate rămăşiţele sângeroasei răscoale, dar existau încă nuclee de rezistenţă armată la ţară.

Sclavii fuseseră măcelăriţi peste tot ca represalii. Fie că se predaseră sau nu, indiferent dacă participaseră la răscoală sau nu, toţi budislamicii erau masacraţi de către mulţimea răzbunătoare. Puşi în faţa osândei, chiar şi cei mai paşnici sclavi puseseră mâna pe arme ca să se apere, iar ciclul vărsării de sânge se amplifică, scăpat de sub control. Venport gemu gândindu-se la asta.

— N-am mai fost aici sus de la catastrofă…

Femeia pilot scoase un mormăit de dezgust amestecat cu groază.

— Animalele! Cum au putut sclavii ăştia să facă ceva atât de groaznic?

Era limpede că Nathra Kiane, extenuată, se grăbea. Înclină strâns aparatul de zbor şi acceleră către nord, de-a lungul albiei largi a fluviului Isana. Pe apa vijelioasă nu mai plutea nicio ambarcaţiune. În faţă, unde Isana forma un canal mai adânc, străinul văzu ramificându-se gurile canioanelor cu pereţi înalţi. Laboratorul îndepărtat al lui Norma era departe de locul principal al distrugerii, aşa încât se ruga ca ea să fie la adăpost, ca să se fi întors poate aici în ciuda ordinului de deportare.

Îşi dori din nou să fi stat cu ea şi să-l fi lăsat pe partenerul său tlulaxa să se ocupe de interesele de afaceri ale Venkee: produsele farmaceutice de pe Rossak, melanjul de pe Arrakis, licurigloburile suspensoarele.

— Drept înainte, zise Kiane. Aproape am ajuns.

Putea deja să vadă docurile pentru ambarcaţiuni din fundul canionului, unde puteau acosta şalupele, lifturile pentru pasageri şi pentru mărfuri care urcau până la clădirea din vârful falezei şi grota mare, goală, care conţinea hangarul, cu acoperişul în consolă larg deschis.

Şi suportul gol pentru navă. Vehiculul prototip dispăruse.

Nimeni nu se mişca în laborator – nici muncitori, nici sclavi, nici măcar dragoni. Porţile fuseseră lăsate deschise, gardurile-baricadă doborâte. Utilajele rămase zăceau împrăştiate prin laborator ca nişte insecte moarte.

Niciun semn de prezenţă.

— Aterizează în porţiunea liberă de lângă deschizătura hangarului, ceru el, uimit de cât de ferm îi suna vocea.

Când roşcata femeie pilot îşi luă o înfăţişare de parcă ar fi vrut să se plângă, se uită mânios la ea, apoi privi imperios pe fereastră, încercând să vadă amănuntele printre umbrele din hangar şi din peşteră.

Venport coborî din aparat de îndată ce tălpile acestuia atinseră pământul. Aerul mirosea a pietriş ars, iar solul părea răvăşit. Nici măcar nu-şi putea imagina ce se petrecuse aici. Fusese distrugerea provocată de preluarea de către militari a complexului, când Norma şi Keedair fuseseră evacuaţi… sau avusese loc şi aici o revoltă a sclavilor?

Înăuntrul hangarului gol, examină masa încâlcită de metal din mijlocul podelei, scheletul suporturilor grele care-ar fi trebuit să susţină aparatul dezafectat. Nu se vedea nicio urmă a navei propriu-zise.

Cu inima grea, Venport intră poticnindu-se în biroul pentru calcule, unde Norma îşi depozitase dosarele, dar nu văzu decât câteva înregistrări împrăştiate pe ici, pe colo, bucăţele nesemnificative de hârtie şi chitanţe. Nici urmă de note, schiţe sau alte documente importante.

— Cu siguranţă arată ca şi cum locul ăsta ar fi fost scotocit, comentă Kiane, ţinându-se după el. E cineva aici?

Dar vorbele se întoarseră la ea în ecou.

— Pariez că sclavii s-au răsculat şi apoi au fugit spre munte. Trebuie să fi aruncat cadavrele peste margine, în râu.

— Norma!

Venport alergă înapoi în hangar şi apoi afară, unde căută în clădirile mici de depozitare. Inima îi spunea că nu-i acolo. Plin de presimţiri rele, cercetă totul cu atenţie, căutând cel mai mici indiciu, orice i-ar fi putut spune ce se petrecuse.

Dar nu exista nicio urmă a ceea ce se întâmplase cu nava prototip sau cu oamenii de acolo. Era prea multă linişte. O linişte de moarte.

— Du-mă de-aici, ceru Venport, simţind un gol în stomac.

*

Petrecu încă cinci zile căutând cu insistenţă prin Starda prin împrejurimi, punând întrebări, implorând răspunsuri. Dar cu toţii aveau prieteni şi membri de familie dispăruţi, iar lista victimelor continua să crească. Lordul Bludd şi Tio Holtzman fuseseră amândoi declaraţi morţi. Printre rămăşiţele sfărâmate, încă se găseau cadavre. Multe victime arseseră în flăcări, altele fuseseră măcelărite de sclavi. Printre morţii de pe întinderea continentului zăceau mii de sclavi budislamici, cu toţii sfârtecaţi de dragoni ca represalii pentru revoltă.

Nimeni nu-i putea spune ceea ce dorea să ştie, dar în sufletul lui Venport avea deja răspunsul. Încerca să se agaţe de speranţa că Norma plecase cu adevărat pe Rossak, şi că voiajul ei fusese doar întârziat. Dar toate semnele indicau într-o altă direcţie, şi anume că ea avusese parte de o soartă groaznică, nemeritată.

Plin de durere pentru dragostea lui pierdută, Aurelius Venport lăsă Poritrinul în urmă şi jură să nu se mai întoarcă niciodată aici.

O maşină gânditoare nu poate fi rănită, torturată, ucisă, mituită sau manipulată. Maşinile nu se întorc niciodată împotriva semenelor lor. Mecanismele sunt pure şi curate, cu componente interne splendide şi suprafeţe exterioare sclipitoare. Având în vedere asemenea frumuseţe şi perfecţiune, nu reuşesc să înţeleg de ce este Erasmus atât de fascinat de fiinţele umane.

Fişier din actualizarea lui Omnius-Corrin

Durerea şi teama făceau timpul să se lungească la infinit. Norma Cenva n-avea nici cea mai mică idee cât timp fusese ţinută prizonieră, ştia doar că era ultima dintre victimele care trebuia să înfrunte curiozitatea cymecului răpitor. Cei doi dragoni şi nefericitul pilot al navei pentru sclavi îşi găsiseră deja drumul, ţipând, către uitarea tăcută şi milostivă.

Din interiorul vehiculului în formă de pasăre de pradă, vocea titanului Xerxes rosti:

— Avem la fel de multe metode de a aplica tortura câte stele sunt pe cer. Acest lucru provine dintr-o practică plină de sârguinţă.

Cuvintele păreau să vină de peste tot din jurul ei.

Norma atârna paralizată şi neajutorată în pântecul condorului zburător care o capturase. Nu putea decât să asculte şi să sufere. Capacităţile trupului său nu fuseseră niciodată impresionante, dar mintea lui Norma era cu totul altceva; depinde doar de ea însăşi… separat de forma ei fizică. Încercă să-şi canalizeze gândurile şi să respingă teroarea crescândă, înlocuind-o cu resemnare, cu acceptarea morţii iminente.

Visurile şi realizările îi fuseseră deja luate de omul pe care-l slujise cu credinţă atâţia ani. Nava experimentală era pierdută pentru ea, şi fusese alungată de pe Poritrin în dizgraţie. Îl dezamăgise pe Aurelius, ca şi pe toţi ceilalţi care depindeau de ea.

Un simplu cymec nu putea provoca o durere mai adâncă

sau o umilinţă mai mare decât suferise deja.

În pântecul uriaşei nave de pradă, recipientul de păstrare al titanului atârna deasupra lui Norma, scanând-o cu o grilă de filamente optice de înaltă rezoluţie.

— Cu multă vreme în urmă, când eram uman, cugetă Xerxes cu voce tare, ca şi cum vorbele lui ar fi putut-o tortura, corpul meu era mai curând mic şi urât. Înainte de a ajunge la putere şi de a domni peste lumi întinse, unii oameni mă numeau chiar „pitic”…

Pe cablurile hidraulice, recipientul de păstrare coborî mai aproape de locul în care atârna, să se uite mai bine la silueta ce se zvârcolea. Hainele ei erau scăldate în sudoare, mototolite şi pătate.

— Prin comparaţie, tu, femeie, eşti atât de urâtă încât părinţii tăi ar fi trebuit să te sugrume la naştere… şi apoi să se sterilizeze singuri, ca să împiedice apariţia altor monstruozităţi!

Norma răspunse cu voce înecată:

— Mama… ar putea fi de acord cu tine.

Filamentele ascuţite care-o ţineau suspendată în aer se retraseră brusc, iar femeia se rostogoli pe puntea interioară dură a masivei nave răpitoare a lui Xerxes. Icnind de durere, se ghemui. Ţinută pe loc de sistemul de gravitaţie al aparatului, care creştea rapid, ca un bocanc uriaş strivindu-i trupul, Norma abia mai putea să respire.

Auzi voci mecanice, dar nu putu distinge cuvintele.

Agăţându-se de speranţă şi de amintiri liniştitoare, Norma închise ochii şi strânse în mână piatra-de-apă ovoidală, ca şi cum nestemata sclipitoare ar fi putut-o ajuta acum. În ciuda ororilor din jurul ei, piatra preţioasă o făcea să simtă o legătură cu Aurelius, iar aceste gânduri o întăreau şi o ţineau în viaţă. Deocamdată.

Xerxes şi containerele creierelor a şase neocymeci acoliţi de-ai lui o înconjurau, atârnând din tavan ca nişte păianjeni graşi, iar Norma le distinse vorbele. Titanul zumzăia alături de neocymeci, spunându-le:

— Voi sunteţi primii dintre noii recruţi pe care Beowulf i-a

atras în revolta noastră împotriva lui Omnius, iar în curând ni se vor mai alătura şi alţii – în special după această mică demonstraţie.

Prinsă în capcană, Norma se simţea mai mult ca o râmă gustoasa decât ca o fiinţă umană. Începu să tremure pe podeaua rece, când călăul ei coborî temperatura din încăpere mult sub pragul de îngheţ. Puntea de metal îi ardea pielea ca un foc îngheţat, iar răsuflarea îi ieşea pe buze sub formă de abur alb.

— Oh, micuţa mea dragă… tremuri? întrebă Xerxes cu vocea lui sintetizată devenită batjocoritoare. Folosind braţele manipulatoare de deasupra, titanul aruncă peste ea o pătură energetică, care se agăţă ca un liliac vampir de pe Rossak, aderând la fiecare celulă exterioară a corpului. O făcu să-i fie şi mai frig. Norma se luptă fără succes să o împingă la o parte, împotrivindu-se nisipurilor mişcătoare ale gravitaţiei artificiale.

— Aşa, acum te poţi încălzi din nou.

Xerxes transmise un semnal, iar pătura se lumină brusc în stacojiu, cu o plasă de fire subţiri care îi arseră pielea expusă.

Deşi se aşteptase la această tortură, Norma nu se putu stăpâni să nu strige. Se agăţă de piatra-de-apă udă de transpiraţie ca de o ancoră, chiar când agonia se intensifică. Pătura-peliculă sfârâia şi bolborosea ca şi cum ar fi vrut să-şi facă drum prin ardere în ţesuturile ei. Apoi, ţâşnind din fibrele groase ale păturii, o reţea de sonde electronice îi perforară pielea. Sârme subţiri cât firul de păr săpară în muşchi şi stabiliră conexiuni neurale cu trupul femeii.

Câteva clipe mai târziu, arsura scăzu, lăsând în aerul îngheţat doar un miros de piele pârjolită şi păr ars. Dar Norma ştia că tortura cea mai rea abia urma să vină. Deşi lacrimile îi înţepau ochii, sfidarea încăpăţânată îi încremeni faţa, şi găsi puterea să ridice capul, deşi doar puţin.

— De la început, nu mi-ai lăsat nicio speranţă, aşa că nu aştept niciun pic de compasiune din partea ta.

Se sili să scoată un căscat sfidător.

— Trebuie să te informez, totuşi, că durerea pe care o provoci este… destul de obişnuită.

Suspendate deasupra ei, containerele individuale ale cymecilor vibrară, ca de amuzament.

— Durere obişnuită?

Xerxes trimise un alt semnal, şi un fulger de agonie erupse în braţul stâng. Norma ţipă şi aproape că scăpă din mână piatra-de-apă, dar imediat o strânse într-o încleştare mortală. Mintea i se concentră asupra unui nume şi asupra imaginii bărbatului care-i era cel mai drag. *Aurelius!*

— Piciorul stâng, continuă Xerxes.

Durerea o arse prin picior, iar capul lovi din nou puntea. Xerxes mări gravitaţia artificială, făcând-o pe Norma să se simtă ca şi cum ar fi strivit-o un picior uriaş, invizibil. Cu aerul stors din plămâni, nu putea scoate niciun sunet, aşa că titanul o eliberă şi-o lăsă să ţipe. Un sunet involuntar. Îşi dori să se poată detaşa de suferinţă. Măcar dacă procesele de gândire ar putea fi independente de durerea biologică… Nu avea, totuşi, nici cea mai mică dorinţă să fie cymec.

— Ochii, rosti Xerxes, ca un jucător anunţând o lovitură. Gravitaţia spori din nou.

Incapabilă să se oprească, Norma urlă şi-şi acoperi ochii cu mâinile butucănoase. Revărsă blesteme asupra lui Xerxes şi a tuturor celor ca el, dar nu avea cuvinte pentru a-şi exprima adâncimea urii.

Cymecii îşi continuară sportul, mărindu-i pas cu pas chinul şi tortura, încetinindu-le doar atât cât groaza sa crescândă să amplifice următoarea săgeată de durere. Xerxes lucra asupra ei, organ cu organ. Era atent să-i menţină mintea chinuită conştientă în interiorul corpului torturat, astfel încât să poată trăi fiecare clipă. Apoi făcea lucrurile şi mai rele…

Şi din ce în ce mai rele, sporind intensitatea.

— Am învăţat deja multe şi am căpătat destulă practică jucându-ne cu căpitanul navei şi cu cei doi soldaţi, comentă Xerxes.

— Femeia are un prag de rezistenţă mai mare decât ceilalţi trei, remarcă unul dintre neocymecii agăţaţi. Ei au murit cu mult înainte de acest punct.

— Să-i testăm limitele? întrebă Xerxes retoric.

Norma abia putea înţelege cuvintele care răsunau deasupra ei. Piatra-de-apă din pumn părea să i se fi topit în palmă. Nu auzi răspunsul lui Xerxes, dar îl simţi dezlănţuind o furtună arzătoare de durere amplificată prin fiecare nerv important din corpul ei micuţ. Mai intens, tot mai intens.

Îi auzi pe neocymeci amuzându-se şi trăncănind cu încântare.

Dintr-o dată, Norma nu mai putu nici să ţipe. Închise strâns ochii, iar fruntea i se încreţi din cauza presiunii asupra capului, ca şi cum craniul era gata să se năruie şi să facă să ţâşnească creierul din el. Cu ambele mâini, strânse piatra-de-apă într-o postum de rugăciune, până când palmele şi braţele începură să tremure.

— Câtă durere poate suporta o făptură biologică fragilă? întrebă un neocymec.

— Mă întreb dacă va exploda, comentă un altul.

Scântei îi fulgerau prin trup, făcând să-i trosnească pielea, arzându-i carnea, aprinzându-i părul scurt, castaniu. Cu toate acestea, Xerxes amplifică intensitatea la niveluri inimaginabile. În timp ce titanul stătea suspendat, neocymecii vociferau, chicotind de plăcere.

Brusc, tortura aplicată se concentră chiar asupra creierului, asupra minţii sclipitoare care se dezvoltase în trupul Magicienei Supreme a Jihadului, Zufa Cenva. Prin sinapse săltau flăcări, supraîncărcându-i cortexul. Ochii lui Norma se deschiseră. Se simţea de parcă un miliard de lame micuţe i-ar fi despicat celulele şi le-ar fi tăiat în felii tot mai mici, până la nişte infinitezimale puncte de durere. Piatra-de-apă lumina ca un soare în miniatură în mână şi se reflecta în fiinţa ei.

În punctul culminant al agoniei, ceva cedă în creier, deblocând puterile moştenite de pe Rossak care zăcuseră adormite în ea încă de la naştere. Piatra-de-apă pe care i-o

dăduse Aurelius furniză cheia, frângând bariera pe care mama sa nu reuşise niciodată s-o găsească. Toată puterea pietrei-de-apă fu absorbită înăuntrul ei, şi dintr-o dată nu mai simţi nimic. Emiţătoarele de durere ale cymecului continuau s-o bombardeze ca şi înainte, dar Norma respingea cu uşurinţă energia din trupul său, direcţionând-o… acumulând-o la distanţă.

Întregul ei corp fizic pulsa, vibra şi scotea scântei albăstrii. Carnea lui Norma Cenva deveni incandescentă, se topi şi se converti în energie pură, elementară. Asta era ceea ce magicienele sinucigaşe ale mamei ei învăţaseră să facă pentru a anihila cymecii?

Nu, Norma ajunse la concluzia că totul era diferit dintr-un punct de vedere fundamental: ea putea s-o *controleze*.

Îşi văzu sângele împroşcat peste tot în jur – pe punte, pe un perete despărţitor, pe recipientele pentru creiere de deasupra ei. Se concentră asupra călăului numit Xerxes şi simţi un flux puternic de energie în creierul ei transformat, ca o armă gata să fie descărcată. O lumină albastră fu lansată din mintea ei către cea a titanului, despicând containerul cymecului, detonându-l ca pe o bombă organică şi făcând creierul dinăuntru să fiarbă.

În continuare, detonă fiecare neocymec simultan, într-o splendidă clocotire de energie mentală care făcu să se evapore toate ţesuturile organice, pe o rază largă. Era doar începutul capacităţilor ei.

Treptat, uraganul de energie mentală se domoli, iar Norma simţi un calm intens şi euforie, ca şi cum ar fi fost singură în univers… ca şi cum ar fi fost Dumnezeu, cu actul creaţiei abia pe cale să înceapă.

Deşi născută dintr-o puternică magiciană de pe Rossak, Norma nu dăduse dovadă până acum de nicio aptitudine telepatică. Şi totuşi, tortura incredibilă, combinată cu catalizatorul neaşteptat al pietrei-de-apă, îi trezise puterile înnăscute.

Atât de senină… Putea vedea veşnicia, peste milioane de galaxii şi de ceruri. Văzu întregul univers, până când se uită

la ea însăşi din spate: nimic altceva decât esenţa unei minţi plutind în aer, pulsând şi palpitând. Totul, absolut *totul* părea posibil acum.

Folosind energia clocotitoare aflată la dispoziţia ei, începu să-şi reconstruiască trupul, creând materie din nimic, atom cu atom, celulă cu celulă. Cu mâini invizibile, începu să-şi făurească un nou fizic pentru a-i cuprinde conştiinţa, mintea puternică, extinsă exponenţial.

Apoi se opri să cântărească alternativele. Cu siguranţă, vechea ei formă era o posibilitate, sau o versiune mai înaltă, cu trăsăturile, iniţiale îndulcite puţin, dar nu prea mult. Îşi imagină cum ar fi putut arăta.

Există şi alte opţiuni, *desigur*.

Pentru Norma, trupul uman nu era altceva decât un suport organic, dar cei mai mulţi dintre oameni îl vedeau ca pe ceva mai mult de-atât. Reacţionau faţă de ceilalţi bazându-se pe aparenţe. Aurelius Venport era o excepţie remarcabilă. El văzuse dincolo de ambalajul exterior al sinelui lăuntric şi al inimii lui Norma, până la tot ceea ce era şi dorea să fie cu adevărat.

Dar era, la urma urmei, doar un bărbat. De ce să nu se facă frumoasă pentru el, din moment ce el îi câştigase deja respectul şi afecţiunea? Păstră în minte ceea ce ar putea crea acum, o imagine încântătoare.

Cu furtuna cosmică curgând prin ea, Norma avu o senzaţie presantă, ca şi cum s-ar fi aflat într-un nod critic şi ar fi avut nevoie să hotărască repede, sau ocazia s-ar fi putut pierde pe vecie. Era hotărârea reversibilă? Ar fi putut-o schimba mai târziu? Nu era sigură. Puterea ar fi trebuit să se ridice din nou în ea.

Brusc, imaginile mentale se schimbară, şi în locul lor o văzu pe mama ei, Zufa. Înaltă, palidă şi perfectă ca siluetă şi graţie. Şi bunica dinspre mamă a lui Norma, Conqee, una dintre cele mai mari magiciene din istoria Rossakului. Bătrâna rămăsese întotdeauna distantă faţă de Norma cea pitică şi urâtă – chiar mai mult decât fiica ei Zufa. Conqee murise în mod misterios în timpul unei călătorii pe

planetele nealiate; Norma avea doar opt ani, dar în toţi anii care trecuseră, nu uitase niciodată chipul îmbătrânit, deşi încă atât de frumos şi de sever. În gândurile ei de acum, ochii de un albastru deschis ai lui Conqee păreau să privească prin ea cu totul, către ceva aflat la celălalt capăt al existenţei.

Brusc, Norma se trezi uitându-se şi ea prin ochii aceia, la ceva de dincolo de bunica ei. Văzu stele, planete şi nebuloase îndepărtate… şi, iluminate în prim plan, imaginile unor femei, una câte una, fiecare topindu-se în cealaltă. Toate aveau o frumuseţe clasică şi toate arătau straniu de familiar pentru ea. Norma încercă să capete controlul asupra imaginilor şi să oprească numai una pe loc, dar nu reuşi. Cu o tresărire, îşi dădu seama ce vedea.

Propriile mele străbune.

Revelaţia o ului, dar nu se îndoi nicio clipă de autenticitatea acesteia.

Femeile care m-au precedat… dar numai pe linie maternă.

Se strădui din nou să preia controlul imaginilor, dar procesiunea de femei dispărea şi apărea, dispărea şi apărea, retrăgându-se în trecut. Înapoi, înapoi, înapoi, dar nu ca în mecanismul prin care un computer caută în bazele de date. Era cu totul diferit.

Teama o învălui. Ce-ar vedea dacă ar merge mai departe? Fusese oare mintea sa vătămată ireparabil din cauza întâlnirii cu cymecii? Era pe cale să-i scape de sub control?

Apoi, ca un teanc de fotografii frunzărite, imaginile începură să curgă mai repede, iar feţele şi trupurile se contopiră într-un amestec al tuturor femeilor din linia ei genetică, mergând înapoi mii de ani. Clipă cu clipă, imaginile se transformau, chipurile şi siluetele se schimbau, ca şi cum carnea ar fi fost modelată într-o parte sau în alta. În cele din urmă, viziunile mentale se stabilizară, iar ea privi lung la o singură persoană, luminată orbitor pe fundalul cosmosului.

În sfârşit avea imaginea pe care o dorea, şi era potrivită, din moment ce includea un element al propriei sale înfăţişări trecute în reperele sale genetice slabe şi fantomatice. Era rezultatul cuprinzător al ascendenţei sale, splendida convergenţă a tuturor generaţiilor… deşi numai pe partea feminină.

Mâinile nevăzute lucrau repede, modelând fiecare trăsătură, refăcând noul ei corp cu materialul celular disponibil – transformându-l într-o siluetă feminină înaltă şi statuară, de o frumuseţe glacială, mai uimitoare decât oricare altă magiciană de pe Rossak. Depăşind-o chiar şi pe Zufa Cenva…

Ochii ce-i arseseră sălbatic deveniră de un albastru plăcut seducător. Pielea avea acum culoarea fildeşului şi moliciunea catifelei, pe un schelet perfect, desenând curbe senzuale. Niciuna dintre predecesoarele ei de pe Rossak nu reuşise vreodată să realizeze ceva care să se apropie câtuşi de puţin de asta. Lăsă lucrurile să se întâmple, deschizând porţi celulare înainte închise.

La sfârşit, rămase în picioare, perfectă şi dezbrăcată, în pântecele navei răpitoare, devenită brusc moartă. Amplificată până la puteri supranaturale, superfiinţa embrionară Norma Cenva preluă controlul asupra vehiculului lui Xerxes şi zbură cu el până pe o planetă goală dar locuibilă, din apropierea sistemului solar al Rossakului, o planetă cunoscută sub numele de Kolhar.

De acolo, aproape ajunsă acasă, trimise un semnal telepatic prin cosmos, o chemare categorică adresată mamei sale.

Un toast pentru prietenii pierduţi, pentru aliaţii uitaţi, pentru toţi cei pe care nu i-am preţuit în timpul vieţii.

Cântec de pahar de pe Caladan

Iar acum erau trei. Doar trei rămaşi din cei douăzeci de stăpâni cuceritori ai vremurilor străvechi… magnificii titani.

Pe lumea sincronizată Ularda, Agamemnon păşea în forma lui păşitoare printre ruinele în flăcări ale unei tabere de sclavi. Oamenii de aici nu reprezentaseră nicio ameninţare reală printr-o răscuală de lungă durată precum cancerul care doborâse planeta Ix.

Cu toate acestea, generalul titan nu-şi asuma riscuri. Orice semn de tulburare era tratat cu severitate. Detonă o sferă de gel inflamabil concentrat, transformând o femeie care fugea într-o lumânare de carne umană. Femeia făcu doi paşi clătinaţi înainte de a se prăbuşi la pământ într-o grămadă de oase golite de carne. Agamemnon călcă peste ea, sfărâmându-i rămăşiţele corpului între degetele mecanice de la picioare, în timp ce căuta şi alte victime.

De-o parte şi de alta a lui, corpurile-maşină impunătoare ale lui Juno şi Dante mărşăluiau conform unei grile precise, făcând aşezarea una cu pământul. Din punct de vedere tactic, era periculos să se afle toţi titanii împreună în acelaşi loc, unde să fie vulnerabili – dar coloniştii de pe Ularda fuseseră domesticiţi cu multă vreme în urmă, şi sprijinul Jihadului se strecurase foarte puţin pe planetă. După ce trăiseră aproape unsprezece secole, Agamemnon ştia cum să recunoască necazurile.

Spre deosebire de anumiţi alţi titani.

— Cum a putut Xerxes să se expună unui asemenea pericol? bombăni el, cuvintele abia desluşindu-i-se pe deasupra zgomotului făcut de trosnetul flăcărilor, de victimele care ţipau, de structurile care se prăbuşeau.

Îşi amplifică difuzorul încorporat şi roti turela capului către forma puternică a lui Juno.

— A atacat o magiciană de pe Rossak, pe fiica lui Zufa

Cenva. La ce ripostă se aştepta?

Cu o balansare a braţelor armate de metal, generalul furios dărâmă un turn-rezervor construit de sclavi, împrăştiind apă pe străzile fumegânde.

— Cel mai mare idiot al tuturor timpurilor…

Dante păşea alături de el, producând pagube semnificative pe cont propriu, dar vorbele lui sunau aproape ca un gând întârziat:

— Preţul a fost mai mare decât Xerxes singur, deşi el a fost probabil cea mai mare pierdere. Victimele au inclus zeci de neocymeci, recruţi potenţiali pentru propria noastră rebeliune. În special acum, nu ne putem permite o asemenea pagubă imensă.

Juno vorbi pe ton conciliant.

— Ne putem descurca şi fără ei. Planurile noastre vor merge înainte, ca şi până acum.

— Sigur că ne putem descurca fără Xerxes! răspunse Agamemnon tăios. Măcar n-a fost Beowulf, care s-a dovedit atât de folositor. Îl păstram pe Xerxes în preajmă numai din loialitate faţă de ai noştri, din simţul onoarei.

Marele general titan oftă.

— Măcar dacă Xerxes ar fi găsit mai devreme o cale de a se autodistruge…

Trei tineri umani se ghemuiau într-o structură joasă, pe jumătate prăbuşită. Observând mişcarea, Agamemnon se îndreptă spre ei cu pas legănat şi aruncă în aer clădirea, dar plănuitele victime scăpară intrând mai adânc în îndoielnicul adăpost.

Furios, generalul titan se înălţă deasupra clădirii şi-şi folosi membrele armate pentru a smulge acoperişul şi a doborî pereţii, până când îi apucă pe toţi cei trei sclavi sâcâitori şi-i trase afară, în timp ce aceştia se zvârcoleau ca nişte larve de gândaci scoase la lumină. Îi strivi între degetele de metalfluid, le urmări fluidele corporale scurgându-se şi se gândi cât de mult s-ar fi delectat dacă mintea nu i-ar fi fost ocupată cu Xerxes.

Cu multă vreme în urmă, laşul titan fusese un prinţ bogat

şi răsfăţat, care înţelegea prea puţin despre adevărata artă a conducerii. Dedicase o avere imensă, extrem de necesară, revoltei secrete, tot mai extinse, a lui Tlaloc. Lumea lui de baştină, bogată în resurse, pe nume Rodale IX, fusese mai târziu redenumită „Ix”.

Xerxes, extrem de dornic să se alăture grupului, fusese de acord să instaleze programele alterate ale lui Barbarossa în numeroşii roboţi servitori de pe Rodale IX. Noile rutine şi programe aveau nevoie să fie testate, aşa încât Xerxes îngăduise ca planeta lui să fie folosită ca teren de încercare. Când sosise timpul ca imensa revoltă coordonată să înceapă în Vechiul Imperiu, Xerxes îşi ucisese tatăl obez, conducătorul nominal al planetei, şi predase în întregime resursele de pe Rodale IX în mâinile celor douăzeci de titani.

Încă de la început, Agamemnon nu fusese convins că se putea avea încredere în Xerxes. Nu avea adevărate convingeri politice, nicio pasiune devoratoare pentru ţelul lor. Pentru Xerxes era doar un joc, o distracţie.

În acea vreme, Agamemnon se dusese până în sistemul Thalim, unde îşi exprimase îngrijorarea în faţa legendarului conducător Tlaloc în persoană. Pe Tlulax, Tlaloc muncise din greu să atingă măreţia personală, dar fusese dezamăgit de poporul tlulaxa, care nu avea aspiraţii importante. Începeau deja să se izoleze, dispreţuind hedonismul Vechiului Imperiu, dar refuzând să-şi îmbunătăţească propria situaţie. Deziluzionat de propriul lui popor, Tlaloc credea cu toate acestea numai lucruri bune despre omenire, insistând că rasa umană putea realiza lucruri măreţe, numai dacă ar fi putut fi „încurajaţi” să le facă.

Iar pentru asta, cei douăzeci de titani aveau nevoie de finanţarea lui Xerxes.

Timp de secole de atunci, Agamemnon nu mai avusese nevoie de Xerxes, dar asta fusese o problemă de onoare a titanilor. Nu era ceva neînsemnat. Măcar acum Xerxes nu le mai stătea în cale, în sfârşit.

Deocamdată, cymecii reuşiră să distrugă tabăra sclavilor

de pe Ularda. Nimeni nu supravieţui, nicio structură nu rămase intactă. Fuioare de fum unsuros se ridicau spre cer ca nişte stâlpi murdari în diafani.

Dante şi Juno se traseră mai aproape de general, iar el le spuse:

— Destul cu planurile şi cu văicărelile. N-o să mai aşteptăm!

Îşi roti turela-cap, observă acordul companionilor săi de atâta vreme.

— Voi găsi prima ocazie de a ne elibera de Omnius – *şi o voi folosi!*

O navă nu poate pleca spre destinaţie cu doi piloţi care se luptă pentru comenzi. Fie unul, fie celălalt trebuie să preia conducerea, altfel va avea loc o prăbuşire.

IBLIS GINJO,
notă pe marginea unui caiet furat

Marele Patriarh al Jihadului nu era un om care să se ducă să cerşească. Cerea respect de la toată lumea, şi-l primea. Oamenii stăruiau să obţină favoruri de la el ca şi cum ar fi fost prinţ sau rege. Făcea lucrurile să se mişte.

Însă multe se schimbaseră în anul de când Serena Butler pusese mâna pe frâiele Jihadului, când de fapt ea ar fi trebuit să rămână doar un simbol. Iblis o *crease,* o instruise până când devenise un simbol puternic. Acum, nerecunoscătoare, îl respinsese, împărţindu-i puterea şi controlul altor funcţionari ai Jihadului. Refuzase chiar sugestia lui perfect rezonabilă de a face o căsătorie politică. Nu era doar o fază trecătoare.

Conducerea deschisă din ultima vreme a Serenei servise doar ca să schimbe centrul de greutate al Jihadului. Mai rău, îşi câştigase propriii adepţi, diferiţi de ai lui. Schisma se adâncea, iar Serena nu-şi dădea seama că intervenţia sa contribuia mai mult la confuzie decât la limpezimea viziunii. În ciuda eforturilor lui Iblis de-a o convinge, în general Serena îl ignora. Deseori nu-i răspundea deloc la mesaje, sau răspunsurile ei erau scurte şi lapidare.

Nu-şi dă seama că sugestiile mele sunt pentru binele ei şi al Jihadului?

După cât se părea, nu-şi dădea seama.

Într-o apariţie recentă în faţa Consiliului Jihadului, Serena îi ceruse public – auzi, public! — lui Iblis să dezvăluie informaţii despre operaţiunile financiare ale poliţiei Jihadului, insinuând că nu fusese deschis faţă de Liga Nobililor. Asemenea diversiuni nu făceau decât să divizeze efortul uman, distrăgând atenţia de la adevăratul duşman. Acesta era un moment în care conducerea trebuia să fie

unită, nu divizată.

Iblis se hotărî în sfârşit să facă ceva în legătură cu asta, indiferent ce aliaţi putea găsi. Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie să demonstreze de ce era în stare şi să realizeze lucruri pe care nici măcar Preoteasa, care-şi dădea atâta importanţă, nu le putea face. Cu puţin noroc, asta l-ar fi ajutat să-şi netezească drumul înapoi spre o poziţie de putere supremă.

Pe puntea de observaţie a iahtului său spaţial personal, stătea privind stelele plutind prin abisul pustiu. Îl luase cu sine numai pe comandantul Jipolului, Yorek Thurr, să-i slujească atât drept pilot al iahtului, cât şi ca gardă de corp personală. Thurr era singurul om în viaţă care să ştia despre cymecul Hecate şi despre oferta ei de a ajuta Jihadul.

Titanul, în corpul său de asteroid, provocase atâtea distrugeri pe Ix încât primero Harkonnen reuşise să cucerească şi să păstreze importanta lume sincronizată. Fără Hecate, bătălia de pe Ix ar fi fost în cel mai bun caz doar o altă „victorie morală” în loc de una reala. Acum, avea nevoie de ea pentru a pune la cale încă un miracol.

Vocea lui Thurr se auzi în sistemul de comunicaţii al iahtului.

— Am detectat asteroidul, domnule, exact cum era prevăzut.

— Măcar te poţi bizui pe ea, comentă Iblis.

— Ne aflăm pe un curs de apropiere…

Marele Patriarh se uită pe fereastră, încercând să distingă care dintre milioanele de vârfuri de ac scânteietoare ar putea fi bucata artificială de rocă spaţială. În sfârşit, când iahtul se apropie, desluşi forma bulgărelui de piatră neregulat, acoperit cu cratere, tot mai mare cu fiecare clipă ce trecea. De data asta totuşi, Iblis nu simţea nicio îngrijorare. Ştia exact ce putea face pentru el femeia titan.

În explozia iniţială de fervoare a Jihadului, toată lumea striga numele micului Manion Butler şi o venera pe viteaza

mamă care ridicase cea dintâi mâna împotriva maşinilor gânditoare. Dar după decenii de război, cei mai mulţi oameni începeau să obosească de lupta neîncetată, şi tânjeau să-şi vadă de viaţa personală şi de carieră. Voiau să muncească, să crească copii şi să uite de fluxul şi refluxul conflictului militar. Ce neghiobi erau!

În ciuda victoriilor ocazionale precum cele de pe Ix, Anbus IV şi Tyndall, simţea că revolta îşi pierdea elanul, ca un organism care murea peste tot în jurul lui. Declinul venea în etape mici şi mari, pe planete mai mici sau mai mari. Oriunde călătorea Iblis ca să ţină discursuri inspiratoare, vedea şi *simţea* acest lucru. Mulţimile işi pierdeau entuziasmul, scăpându-i din mână, pentru că nu vedeau niciun sfârşit la orizont. Oamenii aveau o anvergură atât de jalnic de mică a atenţiei…

Marele Patriarh încerca disperat să-i facă pe alţii să vadă ceea ce el însuşi vedea atât de clar. Maşinile voiau să distrugă fiecare fiinţă umană – nu numai pe lumile sincronizate, ci şi pe lumile Ligii sau pe planetele nealiate. Fiinţele umane erau o bătaie de cap pentru Omnius şi pentru fraţii săi de metal, o ameninţare. Maşinile gânditoare şi oamenii n-ar fi putut coexista niciodată pe niciun fel de bază, nici pe planete individuale, nici în întregul univers.

Asteroidul lui Hecate se contură mai aproape, cu craterele deschizându-se larg,

— Scanerele noastre au localizat intrarea, domnule, raportă Thurr. Hecate stabileşte legătura, urându-vă bun venit.

— Nu irosi timpul cu flecăreala. Du-ne înăuntru!

Iahtul spaţial se strecură cu uşurinţă prin deschizătura unui crater, iar razele tractoare ale titanului ajutară pilotul să aducă aparatul în grota interioară cu pereţi de oglindă, în care Iblis vorbise prima oară cu Hecate în corpul ei de cymec-dragon.

Iblis ieşi din iaht şi păşi cu îndrăzneală prin încăpere. De data asta, în loc să poarte corpul păşitor ornamentat şi

complicat, de mărimea unui om, Hecate îl întâmpină sub forma unui container de păstrare ecranat, care-i ţinea creierul înotând în electrofluid, susţinut de o formă păşitoare pe rotile. Cilindrul protejat se adaptă la nivelul ochilor lui.

— Am treburi importante de discutat cu tine, zise Iblis, trecând direct la subiect.

— Treburi importante? N-aş vrea să discut despre altfel de treburi, rosti vocea mecanică vibrantă a lui Hecate. La urma urmei, nu sunt eu arma ta secretă?

Părea deosebit de încântată de titlu.

Iblis începu să păşească nervos de colo până colo în timp ce explică.

— Jihadul se află în faţa unei crize. În ultimul an, Serena Butler a preluat puterea de la mine. Nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale ei, nu se poate descurca cu toate cerinţele politice, militare, religioase şi sociale ale conducerii – şi totuşi nu reuşeşte să vadă acest lucru.

— A, aşadar vrei să fie ucisă? Asta ţi-ar atinge scopul?

Hecate părea indispusă.

— Pare o risipă a capacităţilor mele extravagante…

— Nu! răspunse el repede, surprinzându-se singur.

Apoi cântări întrebarea cu mai multă grijă.

— Nu. N-ar fi avantajos pe termen lung. Serena e iubită de mase, e prea importantă pentru ele.

— Atunci cum te pot ajuta, dragă Iblis?

Vocea lui Hecate avea un sunet muzical şi straniu de seducător.

— Dă-mi o sarcină destul de mare ca să merite osteneala!

— Am nevoie de mai multe victorii preţioase împotriva maşinilor. Autentice şi bune de pus în ramă.

Făcu un pas mai aproape.

— Mulţumită ţie, am recuperat cu succes planeta Ix. Acum am nevoie să includ mai multe lumi sincronizate în Ligă, eliberându-le populaţia umană. Nu contează cât de importante sunt planetele din punct de vedere strategic,

am nevoie doar de ceva de *arătat.* Şi am nevoie să-mi asum meritele pentru ele!

Hecate scoase un sunet asemănător cu râsul, cu o nuanţă ironică.

— În secolele pe care le-am petrecut sub formă de cymec, am uitat cât de nerăbdătoare pot fi fiinţele umane biologice. Şi cum născocesc uneltiri…

— De douăzeci şi şase de ani, nerăbdarea mea, aşa cum o numeşti tu în batjocură, a constituit forţa motrice a Jihadului. Serena şi copilul ei au fost doar nişte imagini, în timp ce eu am fost axul…

— Erai pe cale să spui *mecanismului?*

— Doar ca figură de stil.

— N-aş fi interpretat-o în alt fel. Dar planurile pe termen lung cer întotdeauna un timp atât de… lung.

Containerul lucitor al creierului se ridică mai sus, deasupra capului său.

— Aşadar, vrei să provoc puţin haos pe lumile sincronizate, lăsând portiţe deschise, astfel încât Jihadul tău să poată revendica noi cuceriri?

— Absolut!

— Ce interesant…

Hecate părea amuzată de provocare.

— În regulă, o să văd ce pot face.

Loialitatea nu poate fi programată.

SEURAT,
jurnale de actualizare private

Când Vorian Atreides întâlni din nou nava de actualizări a lui Seurat în adâncul spaţiului, nu fu o surpriză pentru niciunul dintre ei. Vor ştiuse întotdeauna în adâncul inimii lui că se vor reîntâlni, iar căpitanul robot calculase o probabilitate scăzută, dar nu egală cu zero, a unui asemenea eveniment.

Birocraţia armatei Jihadului avea reguli specifice, complicate şi enervante, care, după cum se presupunea, interziceau unui primero să facă jumătate din lucrurile pe care le comitea Vor. Ştia că purtarea lui îl determina pe Xavier să se simtă frustrat peste măsură, însă nimic din ce spunea prietenul lui n-ar fi putut schimba vreodată tendinţa impulsivă din firea lui Vor. Iarăşi şi iarăşi, pilota singur nave mici, în misiuni pe care şi le alegea singur. De când intrase în lupta împotriva maşinilor, Vor fusese în mod constant independent – un nesăbuit proverbial, dar unul eficient.

După ce-şi termină misiunea pe Caladan, Vor plecă de pe lumea acvatică, neputând să justifice motivele pentru care să mai petreacă timpul acolo cu Leronica Tergiet. Lăsă un detaşament de soldaţi ai Jihadului la postul de ascultare, şi mai lăsă o părticică din inima lui în taverna de pe malul mării. Promiţând să-i trimită mesaje lui Leronica de câte ori îndatoririle militare îi îngăduiau, Vor plecă din nou, ca să lupte pentru anihilarea finală a maşinilor gânditoare

În vecinătatea planetei Caladan, la marginea sferei de influenţă a lui Omnius, Vor schiţă din memorie traseele obişnuite pe care el şi cu Seurat le parcurseseră în cursele de actualizare. De când dezlănţuise neştiutorul cal troian prin intermediul robotului, Vor auzise rapoarte răzleţe despre colapsul lumilor sincronizate; acum, punând cap la cap informaţiile haotice, reuşi să traseze ruta lui Seurat.

De câtva timp nu mai fuseseră raportate date, iar Vor nu

era surprins că maşinile îşi dăduseră seama până la urmă unde era problema. Se întrebă care fusese soarta lui Seurat, o dată ce hipermintea descoperise programul distrugător ascuns. Un computer sofisticat n-ar fi trebuit să fie răzbunător, iar Vor spera că Omnius nu-l distrusese pur şi simplu pe căpitanul robot, de ciudă.

Ar fi fost extrem de ineficient şi o risipă de resurse.

Vor petrecu o săptămână în patrulare solitară, urmând linia traseului tradiţional de actualizări. Îşi justifică cercetarea ca având scopul „de a aduna informaţii vitale pentru planurile militare ale Ligii”, ceea ce îi oferea ocazia de a petrece o vreme singur, ca să poată cugeta la sentimentele lui neaşteptate pentru Leronica.

Fusese întotdeauna rezervat, distrându-se în permisii sau în timpul îndatoririlor temporare de pe diferite lumi ale Ligii, dar femeia asta de pe Caladan reuşise cumva să găsească o cale întortocheată către inima lui. Prinsese rădăcini chiar în sufletul lui, şi ca o bombă cu ceas declanşându-se – abia acum începea să-şi dea seama de asta. Înţelegerea acestui lucru îl făcea să se simtă tulburat şi fericit... şi extrem de trist că nu era lângă ea. Dragostea nu fusese niciodată un concept străin pentru el, deşi nu-şi imaginase că ar fi putut simţi ceva asemănător. Acum înţelegea ce simţea Xavier pentru Octa.

Însă zborul de unul singur prin spaţiu la hotarul teritoriului inamic, preocupat aşa cum era de gânduri dulci-amare, nu făcea prea mult pentru progresul Jihadului. Războiul în curs ar fi trebuit a fie singura lui prioritate.

Când nava de actualizări mare, neagră-argintie, îi tăie calea şi se contură ameninţătoare în faţa lui, atenţia lui Vor se întoarse la griji mai urgente.

Nava de actualizări ar fi trebuit să fugă, ar fi trebuit să se lanseze în manevre de ocolire pentru a evita chiar şi o navă mică de luptă a Jihadului. Dacă robotul căpitan ducea o actualizare a hiperminţii computer, programul i-ar fi dat comanda să protejeze gelsfera argintie cu orice preţ.

Dar nava de actualizări se opri, iar Vor se găsi în faţa ei

în spaţiu deschis.
Recunoscu configuraţia vehiculului, deşi modelul părea să fi fost modificat, reparat şi extins. Fără îndoială, era aceeaşi navă pe care-o găsise plutind pierdută, pe orbită înaltă în jurul sistemului solar al Pământului.
Deschise linia de comunicaţii şi transmise imediat:
— Bătrâne creier metalic! M-am gândit eu că s-ar putea să te găsesc pe-aici…
Apoi observă că modificările navei includeau şi o baterie de armament. Porturile pentru proiectile cinetice se deschiseră şi lăsară să se vadă o lumină roşie, gata de tragere.
Vor simţi un şuvoi de sudoare rece pe gât.
— Ai să mă pulverizezi în spaţiu fără măcar să spui salut?
— Salut, Vorian Atreides.
Faţa arămie a lui Seurat apăru pe ecran.
— Poftim, am avut grijă de amabilităţi. Acum ar fi acceptabil pentru mine să te distrug?
— Aş prefera să n-o faci.
Vor ţinea degetele pe comenzile armelor. Ar fi putut probabil să-l ia prin surprindere pe căpitanul robot, deşi aparatul de actualizări părea să-l depăşească semnificativ din punctul de vedere al putere de foc.
— Se pare că Omnius ţi-a mărit şansele cu toate tunurile astea. Mă întrebam când vor ajunge maşinile gânditoare la asta.
— Sunt conştient de ceea ce mi-ai făcut mie şi prin intermediul meu, nouă, Vorian. Potrivit înregistrărilor mele, opt lumi sincronizate au fost grav vătămate, din cauza virusului de programare introdus de sfera de actualizare pe care am transmis-o eu. Presupun că tu ai fost responsabil pentru asta?
— Nu-mi pot asuma toate meritele, bătrâne creier metalic.
Vor rânji.
— La urma urmei, tu însuţi ai dus fiecare dintre acele bombe cu ceas programate. Şi tu eşti cel care m-a învăţat

atât de mult despre gelcircuite şi despre programarea de bază. Vezi? E un efort colectiv…
Chipul de metalfluid al lui Seurat lucea în luminile din cabina navei de actualizări.
— Atunci regret că am fost un profesor atât de bun.

*

În timp ce Seurat scana imaginea lui Vorian Atreides, îşi folosi propria experienţă şi programarea adaptabilă pentru a analiza ce-ar fi putut gândi omul. Robotul Erasmus l-ar fi invidiat pentru această ocazie.
După capturarea şi întoarcerea pe Corrin, unde sfera de actualizare contaminată îi fusese confiscată, Seurat suportă un interogatoriu îndelungat din partea unui Omnius restabilit. Curând, deveni evident ce se întâmplase, iar programul sabotat fu înlăturat, deşi Erasmus recomandă o acţiune mult mai radicală: să distrugă toate amintirile conţinute în copia lui Omnius-Terra.
— Aceste evenimente s-au întâmplat cu douăzeci şi şase de ani standard în urmă. Deşi ar putea fi interesante, nu sunt date deosebit de relevante şi nu merită riscul, Omnius…
Seurat bănuia că, din motive ştiute numai de el, Erasmus nu voia ca hipermintea să obţină informaţia. Pilotul nu menţionă însă acest lucru, din moment ce nu dorea câtuşi de puţin să-şi atragă nemulţumirea celuilalt robot independent.
După ce explicaţiile fură înregistrate şi arhivate, şi înainte ca Seurat să poată fi trimis într-o nouă cursă de actualizări corespunzătoare, prevăzute în mod special să refacă încarnările lui Omnius pe lumile afectate de virus, Erasmus petrecuse o zi de discuţii intense şi cu viteză ridicată în compania robotului pilot.
— Am studiat oamenii vreme de secole. Am făcut experimente, am adunat informaţii şi am făcut extrapolări

ca să explic schimbătorul comportament uman. Am învăţat foarte mult de la Serena Butler, iar acum descopăr că noul meu experiment, care constă în creşterea şi instruirea lui Gilbertus Albans, oferă noi perspective. Cu toate acestea, Seurat, ai avut şi tu o ocazie unică. Ai petrecut ani de zile însoţit de omul de încredere Vorian Atreides, fiul titanului Agamemnon. Îţi cer să împarţi cu mine observaţiile şi orice amănunte relevante care m-ar putea ajuta în misiunea mea de a înţelege natura umană!

Seurat nu putea refuza. Cu un schimb de informaţii asemănător, dar mult mai scurt decât sincronizarea unei sfere de actualizare, confruntă, rezumă şi transferă toate conversaţiile şi amintirile pe care le avea despre Vorian Atreides.

În timp ce făcu acest lucru, Seurat revăzu şi el toate acele amintiri, şi-i reveniră în minte, ca o reacţie înrudită cu afecţiunea, toate zborurile plăcute de pe *Călătorul Visurilor*. Acum, că pilotul robot era singur pe o nouă navă de actualizări – una care, din păcate, avea doar un indicativ numeric, nu şi un nume – îşi dădu seama că prefera să aibă companie…

Cele două nave stăteau faţă în faţă în spaţiu, fiecare cu destule arme ca s-o distrugă pe cealaltă, iar Seurat descoperi că nu voia să-şi anihileze fostul însoţitor.

— Îţi aduci aminte cea de-a şaptea misiune pe Walgis, Vorian Atreides? Acum douăzeci şi opt de ani? Am avut parte de multe dificultăţi după ce-am ieşit din sistem.

Vor chicoti.

— Dificultăţi? Asta-i o subestimare totală. Am dat peste un roi de meteoriţi care au crăpat o latură a *Călătorului Visurilor*. Toată atmosfera a ţâşnit afară – iar eu aproape că am fost absorbit o dată cu ea…

Seurat continuă să se uite fix la prietenul şi adversarul lui implacabil.

— Da, dar eu te-am prins şi te-am ţinut strâns. Am refuzat să te las să zbori.

— Adevărat? Nu-mi aduc aminte toate amănuntele, zise

Vor. Eram prea ocupat să gâfâi în căutare de aer. Decompresia explozivă este destul de neplăcută pentru o fiinţă umană, ştii…

— Îmi dau seama de asta. Te-am dus într-o cabină mică de depozitare şi te-am închis ermetic înăuntru, unde am putut menţine presiunea atmosferică.

— N-ai vrut să mă laşi să ies aproape două zile, continuă Vor. Eram mort de foame când ai deschis din nou uşa. Nu te-ai gândit să-mi dai nicio raţie.

— Gândul meu era să-ţi salvez viaţa, şi am avut nevoie de acest timp ca să repar stricăciunile de la carcasă şi să repar sistemele de susţinere a vieţii.

Vor îl privi melancolic, apoi se încruntă, încurcat.

— Nu cred că ţi-am mulţumit vreodată pentru asta.

— Roboţii n-au nevoie de recunoştinţă, Vorian Atreides. Am depus totuşi eforturi considerabile ca să te ţin în viaţă şi nevătămat – într-un număr semnificativ de ocazii. Prin urmare, ar fi o prostie din partea mea să te distrug acum.

Seurat opri sistemele de arme şi-şi retrase lansatoarele de rachete şi tuburile de proiectile. Pentru o clipă, pilotul robot fu vulnerabil dacă Vorian Atreides alegea să lanseze armele. Maşina gânditoare îşi aprinse motoarele, se roti în jurul axului central şi se îndepărtă cu cea mai mare viteză posibilă, înainte ca Vor să apuce să reacţioneze. Seurat ieşise din raza de acţiune înainte ca însoţitorul său uman să reuşească să transmită o cascadă de întrebări surprinse.

Păcălit şi surâzând, Vor pluti pentru o vreme în derivă în nava sa de cercetare. Apoi începu să râdă în hohote.

Cârmuirea se ascunde în spatele multor paravane.

IBLIS GINJO,

Opţiuni pentru eliberarea totală

Când se întoarse de la întâlnirea grăbită şi secretă cu Hecate, află că Serena convocase o întâlnire de afaceri a Consiliului Jihadului, chiar dacă nu se aştepta ca el să fie prezent. Se repezi de la spaţioport direct în sala consiliului, hotărât să nu fie înlăturat din procesul de luare a deciziilor. Trecuseră câteva săptămâni, iar el avea nevoie să prindă din urmă ultimele evenimente.

Ajunse la intrarea sălii interioare chiar când Serena anunţa începutul şedinţei, doar ca să o găsească pe şefa serafimilor păzind uşa. Niriem ezită, ca şi cum s-ar fi luptat cu propriile loialităţi, apoi, după o clipă, îi dădu voie să intre.

Instalată în capul mesei lustruite, folosite pentru şedinţe, Preoteasa Jihadului părea surprinsă de prezenţa lui. Iblis găsi repede un scaun cât mai aproape de ea posibil, deşi nu era locul său obişnuit. Fără să comenteze, Serena se lansă într-un discurs vizibil bine repetat, în timp ce toţi ceilalţi ascultară cu atenţie.

— Nu putem continua singuri acest Jihad. Pasiunea umană e puternică, dar resursele Ligii nu sunt pe măsura forţelor pe care Omnius le poate îndrepta împotriva noastră. Maşinile gânditoare pot fabrica mai mulţi roboţi de schimb pentru fiecare dintre cei pe care-i distrugem. Dar pentru fiecare luptător pierdut al Jihadului, o viaţă umană se stinge pentru totdeauna. Trebuie să păstrăm cât mai multe cu putinţă dintre aceste vieţi preţioase.

— Ce propui, Serena?

Iblis îşi alese cu grijă cuvintele şi tonul, în speranţa că putea găsi o cale să întoarcă hotărârile ei în folosul propriilor lui scopuri. Când îşi roti privirea în jurul mesei, îl văzu, spre surpriza lui, pe negustorul de carne vie tlulaxa Rekur Van, aşezat la capătul îndepărtat al încăperii. Părea

să fi fost chemat special pentru această întâlnire, şi ăsta era un lucru nelalocul lui. Cu discreţie, Iblis ridică întrebător o sprânceană, dar singurul răspuns al bărbatului tlulaxa fu o expresie nedumerită.

Serena răspunse:

— Soldaţii Jihadului şi mercenarii nu sunt singurii luptători în cauza noastră sfântă. Este vremea să recunosc şi să binecuvântez unii dintre oamenii care contribuie cel mai mult la lupta noastră…

Zâmbi şi făcu semn către Rekur Van, care se înroşi de stânjeneală în faţa acestei dovezi de atenţie.

— Deşi nu s-au angajat în lupta activă împotriva maşinilor malefice, tlulaxa au oferit mult luptătorilor noştri. Produsele fermelor lor de organe i-au vindecat pe veteranii noştri răniţi, astfel încât ei să poată lupta din nou. Dragul meu prieten, primero Harkonnen, este cel mai celebru dintre toţi beneficiarii…

Dădu graţios din cap către negustorul de carne vie şi un val de aplauze se propagă în jurul mesei.

— Încă de când eram o tânără membră a Parlamentului, continuă Serena, a fost visul meu cel mai fierbinte să aduc planetele nealiale în Liga Nobililor. Acum, multe dintre aceste lumi, inclusiv Caladan, au început tratative cu noi privind intrarea în Ligă. Am intenţia să fac un tur al planetelor membre potenţiale, oprindu-mă întâi pe Tlulax. Aş dori să văd cu ochii mei minunatele lor ferme de organe şi să vorbesc cu conducătorii, în speranţa că se vor gândi să ni se alăture oficial. O să văd minunatele lor oraşe şi o să le arăt cât de mult apreciază Preoteasa Jihadului eforturile pe care le fac în folosul nostru.

Iblis simţi brusc un nod în piept, văzând că planurile lui delicate continuau să se spulbere. Avea înţelegeri secrete cu industria de organe tlulaxa, iar Serena nu ştia ce face!

— Asemenea planuri ar putea fi pripite, Preoteasă. Oamenii de pe Tlulax îşi apără izolarea, şi ar trebui să respectăm acest lucru. Nu sunt sigur cum ar reacţiona la o vizită surpriză.

Cu ochii aprinşi de nemulţumire, Serena îşi încrucişă mâinile peste pieptul acoperit de roba albă.

— Am umblat printre oameni pe multe planete. Este de neconceput ca cei din conducerea tlulaxa să nu întâmpine cu bucurie pe Preoteasa Jihadului. Luptătorii noştri au faţă de ei o datorie imensă. Nu se poate să aibă ceva de ascuns – aşa e, Rekur Van?

— Sigur că nu, replică iute Iblis. Sunt sigur că guvernul de pe Tlulax ar fi încântat să-i vizitezi. Cu toate acestea, trebuie să trimitem un mesager în sistemul Thalim cu toată graba cuvenită, astfel încât să se poată pregăti pentru sosirea ta. Asta este procedura diplomatică normală.

— Foarte bine, dar războiul se desfăşoară în propriul lui ritm, iar noi trebuie rămânem cu un pas înaintea lui.

În timp ce ea îşi schiţa ideile în faţa membrilor Consiliului, Iblis rămase aşezat, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

Se întrebă ce voia să facă Hecate ca să-l ajute. Spera să fie ceva semnificativ… şi că va fi *curând.*

Luni de zile după ce Seurat adusese neintenţionat agresivul său virus de computer, Bela Tegeuse se clătina încă din cauza efectelor sale epuizante. Maşinile supravieţuitoare se străduiau să-şi revină, dar aveau dificultăţi să comunice cu hipermintea deteriorată. În cele din urmă, roboţii independenţi izolară segmentele avariate ale întrupării lui Omnius, astfel încât numai o licărire a conştiinţei extinse a computerului rămase în funcţiune.

Erau incredibil de vulnerabili.

Pe această lume întunecoasă şi înnorată, unde sclavii cultivau alimente numai în băi nutritive, sub lumini artificiale orbitoare, gloata furioasă observă slăbiciunea maşinilor şi urzi planuri pentru a profita de ea. Cu toate acestea, roboţii, conştienţi că avuseseră loc revolte pe multe lumi sincronizate, urmăreau orice semne vizibile de

răscoală potenţială.

Bela Tegeuse nu putea reveni la egalitate cu celelalte lumi sincronizate decât primind o copie nouă şi necontaminată a hiperminţii. Aşa că aşteptau…

Când o navă cymec singuratică, neidentificată, ajunse în sistemul Tegeuse, transmiţând că aduce o actualizare intactă direct de la Omnius-Corrin, maşinile gânditoare întâmpinară mesagerul cu bunăvoinţă. Sistemele defensive exterioare se deschiseră, permiţând cymecului să pătrundă în zona periferică şi să înainteze cu toată graba cuvenită către nucleul central din Comati, la poalele munţilor.

Hecate nu se gândise niciodată că infiltrarea ei ar putea fi atât de simplă şi de directă. Nu învăţaseră maşinile nimic de la cymeci?

Pentru această aventură, rebela femeie-titan renunţase la corpul asteroid mobil, luându-şi înfăţişarea unui aparat cymec oarecum tradiţional, deşi cam învechit, capabil să aterizeze. Dirijă sistemele de stabilizare prin intermediul tijelor mentale care îi conectau creierul fără trup la funcţiile navei spaţiale.

Norii de deasupra ei erau mase groase şi întunecoase de umezeală cenuşie, care opreau puţina căldură a soarelui planetei Bela Tegeuse, încremenind ciclul climatic într-o schemă neîntreruptă a ploii şi a crepusculului. Sistemelor robotice nu le păsa de vreme, iar sclavii umani – bolnăvicioşi şi palizi – nu cunoşteau o altă viaţă.

Hecate se întrebă ce-ar face bieţii sclavii o dată eliberaţi. Iblis Ginjo o însărcinase cu această acţiune agresivă, justă, iar Hecate se ridica la înălţimea provocării, nerăbdătoare să demonstreze ce putea înfăptui. Simţea că totul urma să devină extrem de interesant.

Din observaţiile ei ascunse, tăcute, dar constante, femeia titan renegată ştia că armata Jihadului, chiar de la începutul reluării luptei, încercase să smulgă Bela Tegeuse din ghearele dominaţiei maşinilor. Flota lor atacase fortăreaţa lui Omnius şi provocase pagube infrastructurii maşinilor de acolo, dar suferise atât de multe pierderi încât fusese silită

să se retragă fără o victorie clară. Jefuind fără milă resursele şi lucrând continuu, maşinile rămase reconstruiseră şi-şi impuseseră din nou controlul complet asupra planetei în mai puţin de un an, ca o maree neiertătoare ştergând urmele de paşi de pe o plajă.

De data asta, spera Hecate, oamenii aveau să-şi înveţe lecţia şi să acţioneze mai hotărât. Datorită ei, vor avea o a doua şansă. Dacă erau atenţi… Lăsase un mesaj pentru Iblis Ginjo prin intermediul unei „cutii poştale” pe care Yorek Thurr trebuia s-o monitorizeze. Depindea doar de ei să fie gata să reacţioneze.

Când ateriză pe spaţioportul bine luminat în timpul unei ploi reci, maşinile robotice înaintară, transmiţând întrebări şi cereri de identificare.

— Rămăşiţele lui Omnius al nostru nu au acces la ochii-de-pază de la bordul aparatului tău, spuse un robot administrativ care părea să se afle la conducerea complexului.

Lui Hecate i se păru un comentariu neghiob, în special pentru unităţile IA de securitate. Zâmbi în sinea ei. Maşinile puteau fi atât de oarbe şi de naive câteodată…

Adunaţi în jurul gardurilor, oamenii captivi stăteau înghesuiţi, cu hainele ude. Cu ochi trişti, privind pieziş, urmăreau sosirea navei cu prudenţă, ca şi cum noua actualizare Omnius ar fi putut să le fure şi ultimele speranţe rămase.

Hecate deschise trapa şi ieşi, purtând ornamentatul corp păşitor în formă de dragon.

— Mecanismele de supraveghere ale ochilor-de-pază trebuie să funcţioneze prost, le spuse ea roboţilor care aşteptau. Omnius-Corrin a fost silit să închidă multe sisteme periferice ca să împiedice continuarea infecţiei prin intermediul unor erori de programare înşelătoare.

Roboţii îi acceptară explicaţia.

— Ce indicativ ai? Modelul tău de neocymec nu ne este familiar.

— O, sunt cel mai nou dintre cei mai noi…

Pe un ton aproape trufaş, ca şi cum ar fi fost superioară modelelor mai vechi.

Porni greoi, ducând pachetul greu, cilindric, în membrele anterioare articulate. Solzii de diamant scânteiau, reflectând lumina licuripanourilor galbene de pe spaţioport.

— După atâtea prăbuşiri groaznice, Omnius a ordonat crearea multor neocymeci din oameni de încredere loiali. Spre deosebire de minţile de computer bazate pe gelcircuite, creierele umane nu pot cădea pradă acestui virus care se propagă. Neocymeci ca mine au fost trimişi să livreze actualizări ecranate protejate prin programe proiectate să suprascrie virusul. Cu siguranţă, vedeţi avantajele?

Un trio de roboţi făcu un pas în faţă să accepte containerul greu. Lui Hecate îi părură aproape nerăbdători, dornici să scape de problemele neobişnuite. Aşa cum era de aşteptat, nu erau destul de prefăcuţi sau de bănuitori pentru propriul lor bine.

— Vă promit, spuse ea, că asta vă va scăpa de toate grijile…

Deşi fusese dezgustată de baia de sânge a lui Ajax, cu multă vreme în urmă, Hecate se convinsese singură că omorârea maşinilor gânditoare – distrugerea lui Omnius, în special – era diferită… şi mult mai demnă de admirat. Oamenii ar fi fost uimiţi şi încântaţi!

— Există instrucţiuni speciale pentru instalarea acestei actualizări? întrebă robotul.

Hecate îşi întoarse forma păşitoare spre navă.

— Folosiţi procedura standard. Mi s-a ordonat să plec cât mai repede posibil, pentru că am şi alte lumi sincronizate de vizitat. Omnius contează pe terminarea rapidă a acestei sarcini. Sunt sigură că înţelegeţi.

Făcând gesturi ţepene de încuviinţare, roboţii se îndepărtară cu cilindrul lor fatal, iar Hecate se instală încă o dată în sistemul de control al aparatului său spaţial. Folosind comenzile tijelor metalice, decolă de pe spaţioport sub lumina concentrată a reflectoarelor galbene.

Dedesubt, în oraşul-reţea Comati, roboţii intrară în citadela unde hipermintea Omnius, mutilată, se străduia să-şi continue funcţiile vitale. Maşinile folosiră mâini manipulatoare delicate pentru a deschide învelişul cilindrului şi pentru a scoate straturile de blindaj protector.

În sfârşit, dezveliră focosul nuclear cu formă ciudată, dar puternic. Sistemele lor încercară rapid să calculeze o reacţie corespunzătoare, chiar în clipa în care ceasul detonatorului ajunse la zero…

Nava lui Hecate se înălţase deasupra primelor două straturi de nori, când văzu o lumină gălbui-argintie erupând ca un soare dedesubtul ei. Avusese grijă ca imensa explozie să poată fi destul de puternică pentru a nimici toate rămăşiţele hiperminţii rănite. Impulsul electromagnetic al bombei, amplificat de modelul de focos, se propagă spre cerul planetei Bela Tegeuse şi fu reflectat în jos de către stratul de nori groşi. Fiecare staţie a lui Omnius se scurtcircuită într-o reacţie în lanţ, una după alta.

Imaginea o făcu să se înfioare.

În timp ce lăsa în urmă planeta întunecată, se gândi la oamenii supravieţuitori de acolo – cei care nu se aflaseră în apropierea epicentrului. Nu cunoscuseră niciodată altceva în afara stăpânirii maşinilor. Se întrebă dacă aveau să ştie cum să aibă grijă de ei înşişi. Ei, asta e. Supravieţuirea celui mai adaptat…

— Acum sunteţi liberi de Omnius, anunţă ea, ştiind că nimeni de pe planetă n-o putea auzi. Bela Tegeuse e a voastră, dacă doriţi s-o luaţi.

Fiinţele umane sunt cele mai adaptabile dintre creaturi. Chiar şi în cele mai nemiloase împrejurări, găsim inevitabil mijloace de a supravieţui. Prin minuţiosul nostru program genetic, ar putea exista căi de a accentua această caracteristică.

ZUFA CENVA,
A 59-a prelegere către magiciene

În prima lui dimineaţă pe Arrakis, după ce dormise pe pietrele tari cu prezenţa liniştitoare a lui Chamal lângă el, Rafel se sculă în zori. O nouă zi, pe o nouă planetă. În timp ce se trezea din somn, privi revărsarea violentă de portocaliu colorând cerul şi nuanţele de cafeniu şi de galben ale deşertului şi ale pietrelor. Trase adânc în piept aerul deja fierbinte, uscat, şi-şi umplu plămânii cu libertate.

Dar libertatea chiar în adâncul Heolului nu era câtuşi de puţin cea la care se aşteptase.

De undeva de sus, de pe stâncile semeţe din spatele lui, auzi ţipetele păsărilor şi le văzu siluetele negre dând din aripi şi coborând în picaj în preajma crăpăturilor, ca pentru a căuta hrană.

Măcar ceva poate supravieţui aici. Asta înseamnă că şi noi putem.

Ca sclav zensunnit chiar de la naştere, pe Poritrin, Rafel visase întotdeauna la libertate, dar nu-şi închipuise niciodată s-o găsească pe o planetă stearpă şi pustie ca asta. Mizeria umedă din delta fluviului Starda fusese destul de rea, dar arşiţa apăsătoare de aici era cu mult mai rea.

Şi totuşi, îl urmase pe tatăl lui Chamal, ştiind că singura lor alternativă diferită ar fi fost războiul împotriva întregii populaţii de pe Poritrin. Iar acum, că erau aici, trebuiau să se descurce cât mai bine posibil. Ishmael avea dreptate: libertatea, chiar şi într-un asemenea loc, era de preferat în loc să mai muncească fie şi o sigură oră pentru un stăpân de sclavi.

În timpul aterizării forţate a navei experimentale, nu

văzuseră decât o mică porţiune din planeta pe care negustorul de carne vie o numea Arrakis. Trebuiau să existe nu prea departe pământuri verzi şi fertile, şi un spaţioport. *Nu ne rămâne decât să le găsim.* Poate că bărbatul tlulaxa cunoştea amplasarea unor oaze secrete, şi ar trebui încurajat să-şi împărtăşească informaţiile.

Mai mult de o sută de bărbaţi şi femei evadaseră de pe Poritrin, dar niciunul nu înţelegea tehnologia navei care-i adusese aici. După cât se părea, nici chiar Keedair. Cu siguranţă, acei sclavi din prima generaţie, care participaseră la călătorii spaţiale după ce fuseseră răpiţi de pe lumile lor de baştină, nu mai văzuseră niciodată nimic asemănător cu straniile lumini aurorale din jurul navei, apărute în momentul în care spaţiul se *plia* în jurul acesteia.

În clipa asta erau pe Poritrin, iar în următoarea – pe Arrakis. Blocaţi aici.

Rafel examină carcasa zdrobită a marii nave prăbuşite şi îşi dădu seama că epava nu avea să mai zboare niciodată. *Suntem pe cont propriu.* Se temea pentru tânăra lui soţie, de aceea îşi promise în tăcere că va face tot ce-i stătea în putinţă pentru a le asigura salvarea tuturor de unul singur, dacă era necesar. Dar poate că Ishmael va descoperi o cale…

Auzind târşâitul unor ghete, se întoarse şi-l văzu pe tatăl lui Chamal apropiindu-se dinspre tabără. O pătură de linişte se aşternuse peste dimineaţă, dar în curând refugiaţii aveau să se trezească şi să înceapă să exploreze împrejurimile aride. El şi cu Ishmael stătură unul lângă altul, într-o tăcere stânjenitoare, privind trezirea zorilor.

— Trebuie să vedem ce-i acolo, Ishmael, vorbi Rafel. Poate că sunt pământuri verzi şi apă, în apropiere…

Singurul lor mijloc de deplasare era un mic vehicul cercetaş care se aflase în interiorul calei, probabil pentru ca echipajul de testare să se ducă în recunoaştere – sau să se salveze – în timpul efectuării primei încercări a motoarelor prototip.

Ishmael ridică din umeri.

— N-avem hărţi, aşa că trebuie să ne limităm la ceea ce vedem cu ochii noştri. Astăzi, vei lua nava cercetaş şi vei explora. Tuk Keedair te va însoţi.

Rafel se încruntă.

— Nu-l vreau pe traficantul ăla de carne vie cu mine!

— Şi mă îndoiesc că şi el vrea să vină cu tine! Dar ştie mai multe despre Arrakis decât oricare dintre noi. Ar putea recunoaşte vreun punct de reper şi s-ar putea să ai nevoie de el ca să negociaţi obţinerea vreunui ajutor, dacă găsiţi pe cineva.

În silă, Rafel acceptă înţelepciunea acestei hotărâri. Ştia că bărbatul tlulaxa fusese cel care-l răpise chiar pe Ishmael când era copil. Socrul lui îl ura probabil, iar Rafel încercă să interpreteze orice mesaj sau instrucţiuni ascunse. *Vrea să-l duc pe Keedair undeva departe şi să-l omor?* Dar chipul lui Ishmael era indescifrabil.

— Ca să supravieţuiască, negustorul de sclavi va trebui să muncească, la fel ca toţi ceilalţi, insistă Rafel. Şi o să capete o raţie mai mică de mâncare şi de apă.

Ishmael încuviinţă, cu un aer distant.

— O să-i prindă bine să vadă cum trăiesc sclavii.

*

După un mic dejun sărac format din raţii insuficiente, Rafel alese un alt sclav evadat, un bărbat cu umeri laţi pe nume Ingu, pentru a sta cu ochii pe Tuk Keedair, lipsit de tragere de inimă şi plângândndu-se mereu. În timp ce Ishmael se uita, bărbatul tlulaxa îi privi pe toţi cu furie, apoi scoase o bucată ascuţită de metal pe care-o culesese din nava avariată.

Ingu şi Rafel se dădură înapoi tresărind, siguri că fostul negustor de sclavi voia să-i atace, deşi nu putea lupta cu niciun chip cu o sută de zensunniţi furioşi.

— Lordul Bludd mi-a produs destule pagube, dar acum, după decenii bogate în profituri, m-aţi ruinat. Complet!

Reteză aerul cu pumnalul improvizat.

— Sclavi neghiobi, buni de nimic!

Apoi, cu o izbucnire de mânie frustrată, îşi taie propria coadă lungă şi groasă. Keedair ridică funia moale, plină de praf, apoi lăsă să cadă în nisip împletitura castaniu-cenuşie. Fostul negustor de carne vie arăta ciudat de dezbrăcat fără ea. Se uită la părul tăiat, cu toată fanfaronada dispărută.

— Ruinat…

— Da, replică Ishmael, câtuşi de puţin impresionat, şi-i luă cuţitul. Iar acum trebuie să începi să-ţi câştigi mijloacele de supravieţuire printre noi…

— Supravieţuire? N-aveţi nicio speranţă – cu fiecare răsuflare, vă irosiţi apa trupului. Uită-te la oamenii ăştia care lucrează în plin soare, în timp ce ziua devine tot mai fierbinte – de ce nu-şi fac treburile în răcoarea nopţii?

Bărbatul tlulaxa se uită încruntat la ei.

— Pentru că noaptea zensunniţii se roagă şi dorm…

— Urmaţi obiceiul ăsta pe Arrakis şi-o să muriţi. Lucrurile s-au schimbat, iar voi trebuie să învăţaţi să vă schimbaţi o dată cu ele. N-aţi fost atenţi la arşiţă şi la praf? Chiar aerul stoarce picături de transpiraţie, vă fură apa – cum o veţi înlocui?

— Avem provizii care pot dura săptămâni întregi, poate chiar luni.

Keedair se uită cu severitate la Rafel.

— Eşti sigur că va fi de ajuns? Trebuie să vă acoperiţi pielea ca să vă apăraţi de soarele fierbinte. Trebuie să dormiţi în timpul celei mai mari arşiţe de peste zi şi să faceţi munca fizică în timpul întunericului răcoros. Făcând astfel, veţi economisi jumătate din transpiraţie.

— Ne putem conserva forţele dacă te punem pe tine să faci o parte mai mare din munca grea, zise Ishmael.

Dezgustat, Keedair spuse:

— Refuzaţi să înţelegeţi… Aş fi crezut că un om dispus să rişte atât de mult ca să-şi elibereze oamenii, ducându-i către un loc îndepărtat, ar vrea să-i ţină în viaţă cât mai mult posibil.

Echipe de refugiaţi munceau să taie o deschizătură destul de mare în peretele de la cala navei de marfă prăbuşite, astfel ca Rafel să poată manevra micul cercetaş zburător şi să-l scoată la lumină. Era un vehicul prost echipat, şi nu erau siguri cât de departe ar putea zbura sau cât combustibil avea, dar nu aveau niciun alt mijloc de a traversa distanţa neînţeles de mare din largul nisipurilor. În afară de mersul pe jos.

— O să explorăm împrejurimile, spuse Rafel, dându-i lui Chamal o îmbrăţişare de rămas bun.

Privi pieziş către Keedair, mototolit şi cu ochii roşii.

— Negustorul de sclavi o să ne ajute să găsim un loc în care să întemeiem o aşezare a noastră.

Tuk Keedair oftă.

— Crede-mă, vreau să ajung la civilizaţie la fel de mult ca şi voi. Dar nu ştiu unde ne aflăm, sau unde să găsim apă, hrană…

Ishmael îi întrerupse lamentaţiile.

— Atunci o să cauţi. Fă-te folositor şi câştigă-ţi partea ta din proviziile noastre!

Cei trei bărbaţi se urcară în micul vehicul, şi Rafel se uită sceptic la comenzi.

— Motoare standard. Arată la fel cu una cu care am zburat pe Poritrin. Cred că mă descurc…

Decolă de pe punte şi ieşi din cala epavei.

În timp ce Chamal, Ishmael şi ceilalţi sclavi îi urmăreau cu ochii plini de o speranţă chinuitoare, Rafel pilotă naveta-cercetaş departe de stânci, spre largul deşertului. Ingu cel solid se încruntă şi cercetă atent ce se vedea pe fereastră, sperând să identifice o oază sau vreun semn de civilizaţie. Rafel îi aruncă o privire lui Keedair.

— Spune-mi încotro s-o iau, traficantule.

— Nu ştiu unde *suntem.*

Bărbatul tlulaxa îl privi dispreţuitor.

— Voi, zensunniţii, îmi supraestimaţi posibilităţile. Mai întâi Ishmael insistă să pilotez un vehicul spaţial cu care nu am mai zburat niciodată, iar acum, că ne-am prăbuşit, vreţi

să fiu salvatorul vostru,

— Dacă supravieţuim noi, supravieţuieşti şi tu, sublinie Rafel.

Keedair arătă în direcţia ferestrei, fără să indice nimic în mod special.

— Bine atunci. Du-te… *încolo.* În deşert, toate direcţiile sunt la fel. Ai grijă doar să marchezi coordonatele ca să putem găsi drumul înapoi.

Micul vehicul pluti pe deasupra nisipurilor cu viteză destul de mare. Zburau într-un cerc tot mai larg în jurul taberei dintre stânci, explorând tot mai departe în toate direcţiile. Se instală arşiţa zilei, generând curenţi ascendenţi dinspre stâncile calde şi nisipurile licăritoare. Aparatul se legăna şi se clătina, iar Rafel se lupta să-l menţină stabil. Temperatura crescu în interiorul cabinei şi transpiraţia începu să-i curgă pe obraji.

— Tot nu văd nimic acolo, comentă Ingu.

— Arrakis e o planetă uriaşă, în mare parte neexplorată şi numai pe alocuri locuită.

Keedair miji ochii în lumina orbitoare.

— Dacă o să găsim ceva, nu va fi datorită talentelor sau cunoştinţelor mele, ci doar datorită norocului chior.

— Budallah ne călăuzeşte, intonă Rafel.

Departe de locul prăbuşirii navei furate, deşertul se întindea nesfârşit în faţa lor, către orizontul care părea să tremure. Agăţându-se doar de speranţă, Rafel zbură mai departe, căutând indiferent ce. Protuberanţe de piatră răsăreau din când în când în oceanul cafeniu-gălbui de dedesubt, dar nu descoperi nicio urmă de verde, niciun pic de apă, nicio aşezare…

— N-o să găseşti nimic aici, zise Keedair. Nimic nu-mi pare familiar, şi mă îndoiesc că naveta are raza de acţiune de care avem nevoie ca să ajungem în Arrakis City.

— Ai prefera să mergi pe jos? întrebă Ingu.

Omuleţul tăcu.

La amurg, după o zi neroditoare de căutări, aterizară uşor în mijlocul oceanului de nisip, în apropierea unui vârtej

dens de culoarea ruginii. La câţiva kilometri depărtare, un alt lanţ de stânci golaşe se înălţa dintre dune, dar Rafel se gândi că ar fi mai sigur şi mai uşor să aterizeze în spaţiu deschis. Era mai răcoare după ce apusese soarele şi, când debarcă pe dunele moi, auzi doar linişte lipsită de viaţă şi foşnetul prafului răscolit de vânt. Aerul părea încărcat de un miros înţepător, pătrunzător, asemănător cu… scorţişoara. Ingu se învârti în jurul navetei, părând să caute ceva.

Keedair fu ultimul care să se aventureze afară; privi în gol, descurajat, spre pustietatea imensă. Adulmecând, se aplecă spre pulberea roşcată şi luă puţină, în mâna făcută căuş.

— Felicitări, ai găsit o avere în melanj.

Începu să chicotească, dar râsul avea o nuanţă de isterie.

— Acum nu mai trebuie decât s-o ducem la piaţă şi voi, zensunniţii, veţi fi bogaţi.

— Speram ca pata de culoare să fie un semn de apă, zise Rafel. De aceea am aterizat aici.

— O putem mânca? îl întrebă Ingu pe Keedair.

— Poţi mânca chiar şi nisip, în ce mă priveşte…

Keedair ridică vocea.

— N-a trebuit niciodată să trăiţi pe cont propriu, folosindu-vă doar abilitatea personală pentru a supravieţui. V-aţi născut să fiţi sclavi, şi nu peste multă vreme oamenii tăi vor implora să se întoarcă pe Poritrin, unde nobilii să aibă grijă de ei!

Scuipă în pulberea roşcată, apoi păru să regrete risipa de umezeală.

— V-am făcut o favoare capturându-vă şi aducându-vă la civilizaţie. Dar voi, neghiobilor, n-aţi apreciat niciodată ce aveţi!

Rafel îl apucă pe omuleţul tlulaxa, trase cuţitul făcut din aşchia de metal, pe care i-l dăduse Ishmael, şi-l ridică în faţa lui Keedair. Dar fostul negustor de sclavi nu se clinti. Sarcastic, îşi atinse gâtul cu degetele.

— Dă-i drumul, sau eşti un laş… ca toţi ai tăi?

— Da, foloseşte-mă pe post de ţap ispăşitor, din moment ce sunt chintesenţa. Ingu se apropie, cu pumnii strânşi, ca şi cum ar fi fost gata să intre în luptă, dar Rafel îl împinse pe bărbatul tlulaxa deoparte.

— Budallah m-ar pedepsi pentru omorârea cu sânge rece a unui om, indiferent câtă suferinţă ai provocat. Am memorat sutrele, l-am ascultat pe Ishmael.

Rafel se încruntă, stăpânindu-se. Adevărat, ar fi vrut să simtă sângele fierbinte al acestui om diabolic scurgându-se pe metalul lamei cuţitului şi pe mâini.

Keedair rânji batjocoritor din locul în care căzuse în nisip.

— Aşa, foloseşte-mă drept ţapul tău ispăşitor, din moment ce sunt oricum obiectul mâniei jalnice, vechi de generaţii, singura ţintă a zâmbetelor voastre prosteşti. N-am vrut să vă aduc aici, şi nu vă pot ajuta acum. Dacă aş putea găsi pe cineva care să ne salveze, l-aş chema.

— Abia aştept o scuză ca să scap de tine, indiferent ce spune Ishmael...

Rafel arătă în direcţia opusă navetei de cercetare.

— Du-te în deşert atunci, şi găseşte-ţi propriul drum. De ce nu-ţi mănânci preţiosul melanj? Văd destul pe-aici!

Împotriva oricărei raţiuni, bărbatul tlulaxa porni poticnindu-se către dune, apoi se întoarse spre ei.

— Vă micşoraţi şansele de supravieţuire descotorosindu-vă de mine...

Ingu arăta mulţumit şi mândru de situaţia proastă a bărbatului. Rafel spuse:

— Vom supravieţui mai mult dacă nu va trebui să ne împărţim raţiile cu un traficant de carne vie.

Cu un amestec de uşurare că pleacă şi de teamă că e lăsat singur în deşertul cel crud, Tuk Keedair îşi îndreptă umerii, apoi se îndepărtă cu curaj în marea de nisip.

— Sunt mort în ambele cazuri. Dar la fel şi voi!

Rafel se uită după el cu o nesiguranţă apăsătoare. Asta intenţionase Ishmael? Existase vreun mesaj subtil pe care Rafel nu-l interpretase corect? Tânărul voia să-şi impresioneze socrul, dar nu era sigur că înţelesese ce-ar fi

trebuit să facă…

După aceea, Rafel şi Ingu rămaseră afară din navă, în răcoarea serii. Mâncară cumpătat nişte lipii cu proteine şi băură apă. Cei doi bărbaţi scoaseră nişte saltele de dormit de urgenţă din micul compartiment de depozitare şi le întinseră pe nisipul moale. În timp ce se întindea, simţindu-se complet obosit, Rafel îşi dori să fie alături de Chamal.

Puse deoparte cuţitul din resturi de metal, întrebându-se dacă or fi animale nocturne de pradă în largul deşertului… sau dacă negustorul de sclavi, disperat, s-ar putea strecura înapoi să-i ucidă în somn, apoi să fure aparatul cercetaş.

Cu îndârjire, hotărî că aveau nevoie de mai multă protecţie în jurul taberei. Lăsându-l pe Ingu să sforăie pe salteaua lui, Rafel urcă în cabină şi văzu, deloc surprins, că Norma Cenva prevăzuse micul aparat cu scuturi Holtzman. Ar fi fost o bună apărare.

Încrezător, porni scuturile, care înconjurară tabăra cu o umbrelă sclipitoare de aer ionizat. Apoi se întoarse pe saltea şi se simţi la adăpost… pentru o clipă.

Solul se zgudui, ca de la un cutremur. Dunele se mişcară şi se învolburară, şi din adâncuri urcă un huruit. Cu un vuiet ca de uragan, dunele se prăbuşiră. Naveta-cercetaş se clătină, doborâtă de pe trenul de aterizare.

Icnind, Rafel se ridică în picioare cu greutate, doar ca să se poticnească şi să cadă pe nisipul neregulat, mişcător. Ingu se aruncă de pe saltea cu un ţipăt, rotindu-şi braţele ca să-şi recapete echilibrul.

Brusc, deşertul nocturn erupse într-o furtună de forme înnebunite în jurul lor, demoni gigantici segmentaţi care se înălţară ca nişte coşmaruri vii. Rafel căzu pe spate, îngropat deja pe jumătate în nisipul clocotitor şi privind în gurile cavernoase ale monştrilor ieşiţi de dedesubt, turbaţi… de scuturile care bâzâiau!

Ingu ţipă cu o voce ciudat de ascuţită.

Toţi viermii atacară deodată, izbind aparatul de cercetare, tabăra, pe cei doi oameni. Rafel se gândi că are sub ochi un uriaş dragon mâncător de flăcări. Însă nu avea

ochi. Văzu scânteierea bruscă a unor vârfuri cristaline de jur împrejurul imensei guri.

Apoi umbre, o explozie ascuţită de durere, şi întuneric nesfârşit.

În viaţă este vorba de alegeri – bune şi proaste – şi despre efectele lor cumulative.

NORMA CENVA,
Filosofii matematice

Iritată, dar curioasă, Zufa Cenva sosi pe Kolhar ca răspuns la strania cerere telepatică care o primise din spaţiu. Magiciana găsea planeta austeră şi primitivă; colonia de aici supravieţuise, dar nu era chiar înfloritoare. De ce-ar vrea cineva ca ea să vină aici? Lumea avea resurse puţine şi o climă mohorâtă, chiar la limita asprimii extreme la care încă se putea supravieţui.

Totuşi chemarea fusese de netăgăduit. *Cine-ar putea să mă vrea aici? Şi cum îndrăzneşte să mă cheme tocmai aici?*

În timp ce-şi antrena cele mai talentate surori pe Rossak, călăuzindu-le prin exerciţii mentale periculoase în jungla otrăvitoare, comanda îi zguduise gândurile cu atâta severitate încât aproape că lăsase concentrarea să i se prăbuşească, ceea ce ar fi avut rezultate dezastruoase. Ucenicele magiciene care se bizuiau pe îndrumarea lui Zufa jonglaseră disperate cu energiile lor mortale, abia stăpânindu-şi holocaustul din minte.

Dar Zufa nu reuşi să alunge gândul sau să-l ignore. Chemarea răsunase ca un strigăt asurzitor în creierul ei, cerându-i să plece imediat. *Vino pe Kolhar. Vreau să ne întâlnim acolo.* Ea, Magiciana Supremă a Jihadului, nu avea de-ales!

Această planetă deloc remarcabilă se afla în apropierea rutelor comerciale dinspre Ginaz, dar Zufa nu se gândise niciodată prea mult la asta. Kolhar nu se aflase niciodată în atenţia sa, căci magiciana avea alte priorităţi în cadrul Jihadului.

Vino pe Kolhar!

Acum, în timp ce naveta spaţială privată cobora şi sistemele de bord scanau terenul în căutarea unui loc uscat pe care să aterizeze, în apropierea aşezărilor primitive de la

marginea pustiurilor reci şi mlăştinoase, o amorţeală ca de plumb se prelingea în fiinţa ei aidoma unei otrăvi. Cerul, apa, solul ud şi chiar arborii contorsionaţi, totul arăta de culoarea cenuşii.

Mamă! Vino pe Kolhar! Acum!

Mamă? Ar fi putut fi vreo comunicare ciudată din partea fetusului nenăscut care creştea înăuntrul lui Zufa, fiica lui Iblis Ginjo... deja preştientă şi trimiţând-o într-o misiune? Dacă era aşa, aceasta ar putea fi cea mai mare magiciană a tuturor timpurilor. Zâmbind în sinea ei, Zufa îşi atinse abdomenul, care încă nu arăta semne de sarcină.

Cu siguranţă, nu era cu putinţă ca pitica Norma să aibă asemenea puteri... Nu mai auzise nimic despre fiica ei de ani de zile. Chiar şi savantul Holtzman încetase să mai piardă vremea cu ea, şi era posibil s-o fi deportat de pe Poritrin înainte de dezastruoasa răscoală.

Însemna asta că Norma era în viaţă, că supravieţuise? În ciuda dezamăgirii pe care i-o provocase Norma, Zufa era mama ei, şi ţinea încă la ea.

Dar chiar dacă Norma trăia, acest mesaj nu putea veni din partea sa...

Un oraş-avanpost întunecat, cu un spaţioport demodat, apăru sub ochii femeii de pe Rossak. Aşezarea principală a planetei Kolhar avea cel mult câteva sute de mii de locuitori...

Apropiindu-se pentru aterizare, magiciana primi permisiunea din partea unui controlor cu voce subţire. Zufa nu observă nicăieri nicio altă navă din afara planetei, numai mişcarea letargică a traficului local.

— Avem o dană rezervată pentru nava ta, magiciană, şi instrucţiuni pentru sosirea ta. Te aşteptam.

Curioasă până la enervare, Zufa insistă, folosi chiar un mic imbold telepatic, dar omul pur şi simplu nu-i putea spune mai mult. Ea însă voia doar să afle răspunsul la acest mister şi apoi să se întoarcă la adevăratele sale treburi.

Urmând chemarea mentală, luă un taxi pe şine de la spaţioportul adormit până într-un sat satelit, aflat la două

sute de kilometri spre nord. De ce-ar fi vrut cineva să vină aici de bunăvoie? Maşinuţa aluneca încet pe şinele cu ecartament îngust; mergea cu hopuri, în special când urcă pe un platou înalt înconjurat pe trei laturi de munţii cu vârfurile înzăpezite. Zufa ar fi vrut să-şi folosească puterile telekinetice ca să împingă leneşul vehicul cu viteză mai mare, dar rezistă tentaţiei.

Când Zufa debarcă în sfârşit într-o gară mică şi păşi pe o platformă de lemn vopsit, aflată în bătaia vânturilor reci, o femeie blondă, uluitor de frumoasă, o strigă:

— Magiciană Supremă Cenva! Te aşteptam!

Deşi aerul de pe Kolhar era umed şi răcoros, femeia purta doar nişte haine subţiri şi largi, care reuşeau cumva să nu fluture în vânt. Era tânără şi totuşi oarecum fără vârstă, cu ochi albaştri blânzi şi pielea imaculată, ca porţelanul fin. Arăta familiar, într-un mod ciudat.

— De ce-am fost chemată aici? Prin ce mijloace ai trimis un asemenea semnal?

Întotdeauna conştientă de poziţia ei, Zufa îşi dori să nu fi folosit cuvântul *chemată,* ca şi cum n-ar fi fost mai mult decât un lacheu la ordinele unui stăpân.

Frumoasa străină îi surâse ciudat, într-un mod care o scotea din fire.

— Urmează-mă. Avem multe de discutat… de îndată ce eşti pregătită pentru răspunsuri.

Zufa o urmă pe femeie în clădirea gării, unde un bătrân sfrijit se înclină servil şi-i oferi o haină groasă. Zufa îi făcu semn să plece, fără să acorde niciun pic de atenţie aerului rece de pe platou.

— Cine eşti?

Brusc, îşi aduse aminte unul dintre mesaje: *Mamă! Vino pe Kolhar! Acum!*

Femeia se întoarse să se uite la ea cu calm, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Trăsăturile sale erau chinuitor de familiare, cu siguranţă de origine de pe Rossak, cu pometi înalţi şi profil clasic. Arăta ca una dintre marile magiciene, dar cu o frumuseţe mai delicată, mai elegantă. Într-un fel, ochii ei îi

aminteau lui Zufa de… dar nu, nu era posibil!

— Dacă deschizi ochii, o să vezi că nu există limite în privinţa posibilităţilor, mamă. Eşti capabilă să mă vezi într-o formă diferită?

Uluită, Zufa tresări violent, apoi făcu un pas înainte, cu ochii mijiţi şi bănuitori.

— Asta nu se poate!

— Vino cu mine, mamă, şi o să stăm de vorbă. Am multe de împărtăşit cu tine.

Într-o maşină de teren cu acoperişul ca o bulă, Norma se îndepărtă de satul de pe platou, îndreptându-se către o câmpie stearpă, mocirloasă, de mlaştini pe jumătate îngheţate. În timp ce vehiculul îşi croia drum pe terenul accidentat, fără drumuri, Norma spuse o poveste remarcabilă. Uimită, lui Zufa abia-i venea să creadă revelaţiile ei, dar nu putea nega ceea ce vedea cu propriile ochi.

— Ai potenţial, până la urmă!

— Tortura cymecului mi-a zguduit creierul, scoţând la iveală capacităţi pe care n-am ştiut niciodată că le am. Mintea mea s-a întors spre interior, unde mi-am găsit propria frumuseţe, şi pacea… O piatră-de-apă pe care mi-a dat-o Aurelius a declanşat ceva înăuntru şi m-a ajutat să mă concentrez… ceva la care cymecii nu s-au aşteptat niciodată. Şi au plătit cu viaţa pentru asta. După aceea, m-am bucurat de luxul de a-mi modela noul corp potrivit planurilor stocate în gene. Având în vedere potenţialul strămoşilor mei, aşa ar fi *trebuit* să arăt.

Surpriza şi mirarea lui Zufa erau aproape palpabile.

— Toată viaţa am aşteptat – chiar am pretins – aşa ceva de la tine. Deşi n-ai dat dovadă de potenţial până acum, sunt încântată să văd că nu m-am înşelat. Am fost aspră cu tine pentru că de asta aveai nevoie. Aveai totul în tine.

Dădu din cap, rostind ceea ce se voia un compliment.

— Până la urmă, eşti demnă de numele meu…

Norma rămase impasibilă, arătând că nimic din ceea ce spunea mama sa n-o putea răni. Privirea ei ascundea un

strop de scepticism, ca şi când n-ar fi crezut în întregime ceea ce spunea Zufa.

— Frumuseţea este irelevantă pentru ceea ce pot face acum. Când corpul mi-a fost distrus, l-am reconstruit potrivit imaginilor extrase din linia mea genetică feminină. Acest trup îmi convine, deşi presupun că aş putea reveni la forma anterioară, dacă aş dori. Nu m-a deranjat niciodată atât de mult cât te-a deranjat pe tine, întotdeauna. Aparenţele sunt, la urma urmei, doar *aparenţe!*

Zufa rămase perplexă. După ce petrecuse atâţia ani fiind o pitică dezamăgitoare, fiica ei părea să considere noua ei frumuseţe fizică aproape ca pe o idee întârziată. Norma nu adoptase această formă feminină perfectă ca să impresioneze pe cineva – sau aşa pretindea.

— N-ar fi trebuit să mă abandonezi, mamă…

În ciuda vorbelor tăioase, Norma părea mai presus de mânie şi de răzbunare, cu o încredere calmă şi superioară în fiinţa ei.

— Multe dintre ucenicele tale au murit în atacurile mentale împotriva cymecilor. Însă eu am reuşit să controlez un holocaust telepatic care ar fi distrus oricare altă magiciană – chiar şi pe tine.

Zufa fu uluită de această posibilitate. Văzuse atât de multe dintre talentatele ei surori murind în atacurile împotriva maşinilor minţi umane…

— Trebuie să-mi arăţi cum să fac!

Îşi privi fiica, întrebându-se oare ce gândea.

Norma parcă maşina de teren la mică distanţă de o căsuţă izolată şi coborî, împreună cu mama ei. Ca împietrită pe loc de vânturile îngheţate, Norma se concentră asupra unei mici formaţiuni de rocă aflate la câţiva metri depărtare. Trecuseră săptămâni de la incidentul care-i schimbase complet viaţa, iar în acest timp nu mai încercase să-şi folosească din nou puterea. Nu din oboseală, ci din nesiguranţă şi din îngrijorarea că abilităţile ei s-ar putea manifesta în moduri la care nu se aştepta. Cel mai mult se temea să nu-i facă vreun rău mamei sale, care

stătea alături.

Norma îşi relaxă trupul.

— Nu acum. Nu sunt pregătită. Când m-am remodelat, a fost doar la exterior – şi totul s-a declanşat în urma unei constrângeri extreme. Simt însă că este doar începutul, mamă, doar o fază provizorie pentru mine. Să nu fii surprinsă dacă mă voi schimba şi mai mult în viitor. Să nu fii surprinsă de nimic din ceea ce sunt capabilă *acum.*

Comentariul o înspăimântă pe experimentata magiciană, care întoarse privirea, cu obrajii arzând de ruşine.

Norma părea distantă şi preocupată.

— Îmi fac griji mai mult pentru viitor, nu pentru trecut. Dacă nu mai sunt o dezamăgire din punctul tău de vedere, atunci putem fi puternice pentru tine, mai puternice decât îţi poţi imagina.

O rafală de vânt arctic îi răvăşi părul lung şi blond, dându-i o înfăţişare eterică, pe fundalul munţilor înzăpeziţi din depărtare.

— Acum este un moment destul de bun să aşezăm o fundaţie nouă pentru relaţia dintre noi. Avem treabă de făcut…

Zufa nu se putu hotărî să nu recunoască deschis că îi părea rău – o viaţă de scuze sincere n-ar fi şters dispreţul şi dezamăgirea cu care-o copleşise pe Norma atâta vreme – dar ar fi putut să muncească mai mult acum, şi astfel să-şi unească talentele pentru a face paşi semnificativi împotriva inamicului. Norma ar înţelege până la urmă scuzele implicite.

Magiciana întinse ezitând ambele mâini şi, în momentul în care făcu asta, o văzu pe Norma făcând acelaşi lucru, doar cu o fracţiune de secundă mai târziu. Sau fusese în aceeaşi clipă? Cele două femei îşi strânseră mâinile cu stângăcie, apoi se îmbrăţişară, într-un gest nefamiliar pentru amândouă.

Păşiră pe pământul pietros şi îngheţat, către cabană, o veche construcţie prefabricată ridicată cu multă vreme în urmă de către un colonist bine intenţionat, ce renunţase la

visurile lui de independenţă. Norma o renovase şi o făcuse din nou locuibilă.

Vorbi scurt, arătând câmpurile largi, necultivate:

— Mamă, văd mai mult decât pustietatea sumbră. Văd un întreg tablou de posibilităţi! În sfârşit, am puterile mentale ale unei magiciene de pe Rossak, dar păstrez şi cunoştinţele matematice pe care le-am acumulat singură. Am acum *răspunsul,* mamă! După atâţia ani, înţeleg în sfârşit cum să construiesc motoare care să *plieze* spaţiul!

Se întoarse către femeia mai în vârstă, iar Zufa simţi ameţeala în momentul când privirile li se încrucişară.

— Înţelegi, mamă? Putem construi vehicule care se deplasează de la un câmp de bătălie la altul într-o clipă. Imaginează-ţi cât de bine ar prinde navele mele dacă ar putea apărea oriunde în univers, în orice clipă. Armata Jihadului ar putea să dea lovituri mortale lumilor sincronizate mai repede decât ar reuşi vreodată Omnius să reacţioneze!

Zufa îşi păstră echilibrul, dar în mintea ei se învolbura un nou spectru de posibilităţi minunate.

— Asta ar fi cea mai semnificativă schimbare în conflictul nostru de durată de la... de la distrugerea atomică a Pământului.

— Mai mult decât atât, mamă. Mult mai mult.

Norma plecă pleoapele peste ochii de culoare deschisă.

— Dar de data asta nu pot să eşuez din cauza slăbiciunilor mele personale. Până acum, pe Poritrin, am subestimat şi am ignorat politica şi interacţiunile personale. Nu înţeleg arta manipulării, nici nu doresc s-o înţeleg.

Norma îşi aţinti privirea asupra întinderii neregulate, ca şi cum, în mintea ei, putea vedea oraşe invizibile abia urmând să fii construite.

— Pentru asta am nevoie de ajutorul tău, Zufa Cenva. Viziunea mea e prea măreaţă ca să fie respinsă. Nu voi îngădui unor neghiobi induşi în eroare sau unor birocraţi egocentrici să mă oprească. Savantul Holtzman mi-a făcut mult rău pe Poritrin, iar eu am fost oarbă la metodele prin

care îmi dăuna, întârziindu-mă, până când, în cele din urmă, a încercat să fure totul. Voia mai mult decât ideile mele. Voia să-şi însuşească ideile pentru că nu le mai putea produce el singur…

Zufa nu-şi putu ascunde şocul.

— Savantul Holtzman? E mort acum, în revoltă, ca şi lordul Bludd şi aproape oricine altcineva în Starda.

Norma dădu din cap.

— Ştiu, aşa că trebuie să începem de la zero, aici, pe Kolhar. Am nevoie de calităţile şi de influenţa politică a Magicienei Supreme a Jihadului. Simpla elaborare a calculelor matematice nu este de ajuns. O să fac tehnologia să meargă, în timp ce tu vei avea grijă să fie *folosită*. Tu şi cu celelalte magiciene trebuie să mă ajutaţi să transform locul ăsta într-un mare şantier secret.

— Dar… tocmai aici? întrebă Zufa, uitându-se la terenul neprimitor.

Norma întinse braţele cu entuziasm.

— Cu ochii minţii, văd un vast teren de lansare chiar pe câmpia asta, de unde nave care pliază spaţiul pot călători prin tot universul, vehicule imense ce fac aparatele spaţiale – aşa le cunoaştem astăzi – să pară minuscule…

Lângă fiica ei, Zufa izbucni:

— Norma, trebuie să-ţi spun ceva. O… port pe sora ta încă nenăscută. Datorită sincronizării atente a ritmurilor mele interioare, sunt însărcinată cu copilul lui Iblis Ginjo.

Chiar şi supranatural de frumoasă şi de puternică, Norma păru surprinsă.

— Marele Patriarh? Dar de ce?

— Pentru că are un potenţial de care nici măcar el nu-şi dă seama. Poate chiar o picătură de sânge de pe Rossak, mult în urmă în linia lui genetică. Credeam că o să-mi dăruiască o fiică perfectă. Acum, poate că nu mai e necesar.

— Se pare că fiecare dintre noi are veşti surprinzătoare, comentă Norma. Multe lucruri s-au schimbat între noi. Şi cu Aurelius la fel… Tabloul viitorului s-a schimbat.

Zâmbi cu blândeţe.

De acum înainte, mă voi revanşa pentru cusururile mele, pentru ruşinoasa lipsă de încredere în copilul meu, îşi promise Zufa. Vina o copleşi, când îşi dădu seama că ar fi trebuit să fie întotdeauna gata s-o ajute pe Norma. Jură să-şi răscumpere greşelile trecute.

— Da, te pot ajuta să îndeplineşti această sarcină enormă. Mă bucur că m-ai ales pe mine pentru această responsabilitate, fata mea.

Surâsul blajin al lui Norma se stinse, şi păru să privească dincolo de mama ei, cântărind parcă schimbarea de atitudine a lui Zufa.

— Eşti carnea şi sângele meu. Dacă nu în tine, în cine-aş putea să mă încred? N-am nicio alternativă mai bună.

Apoi ochii albastru deschis sclipiră de nerăbdare.

— Iar pentru pasul următor, trebuie să recrutez omul de afaceri perfect care să furnizeze fondurile pentru o asemenea întreprindere masivă.

Norma trase în piept aerul rece, apoi se întoarse să deschidă uşa locuinţei sale.

— Abia aştept să-l văd din nou pe Aurelius…

Când observatorul crede cu adevărat iluzia, aceasta devine reală.

MAESTRUL SPADASIN ZON NORET

Maestrul mercenar stătea pe o movilă de piatră şi nisip, lângă un altar din sfărâmături de coral, împodobit cu zambile proaspete. Acest monument închinat lui Manion cel Nevinovat oferea mângâiere şi protecţie împotriva maşinilor gânditoare, dar Jool Noret prefera să se bizuie pe talentele sale de luptător, aşa cum făcuse pe Ix cu mai bine de un an în urmă.

Privind în depărtare, îndârjitul tânăr îşi lăsa ochii să-i hoinărească peste oceanul de nisip care înconjura mica lui insulă privată. Vedea cu ochii minţii duşmani imaginari, ţinte şi luptători.

Noret nu purta nimic în afară de o mică pânză în jurul şoldurilor, legată în talie. Ghemuindu-se, îşi încordă muşchii până când poziţia încremenită îi dădu dureri, dar refuză să se relaxeze, refuză să clipească, chiar dacă dâre de sudoare i se prelingeau peste sprâncene şi în ochi.

Apoi, iute ca fulgerul, reteză văzduhul cu spada pulsatilă. Tăişul dezintegrator împunse aerul exact acolo unde ţintise Noret.

Tânărul jurase să nu lase niciodată abilitatea să-i slăbească, nici măcar atunci când se întorcea pe Ginaz, între bătălii. Trebuia să se antreneze în continuare cu Chirox, să-şi aducă talentele la un nivel încă şi mai înalt. Deja ajustase algoritmul de adaptabilitate al automatului mult dincolo de limitele anterioare, depăşind orice considerase până atunci ca fiind practic. Dovedindu-se la înălţime de multe ori, nu obţinea niciodată niciun fel de mulţumire de sine. Ceasul subtil al vârstei ticăia înăuntrul lui, şi el nu voia să-şi piardă îndemânarea pe măsură ce îmbătrânea. Ciudate şi morbide gânduri pentru un om care nu ajunsese nici măcar la douăzeci şi trei de ani…

Cu luni în urmă, se întorsese pe Ginaz însoţind un grup

de veterani de pe Salusa Secundus, aflaţi în drum spre casă. Niciunul dintre mercenarii experimentaţi, furioşi, nu dorea să hoinărească printr-un arhipelag însorit, aşa încât vreme de săptămâni întregi vânară prin spaţiu într-o zonă de la marginea lumilor sincronizate, căutând nave rătăcite convenabile. Găsiră şi distruseră două vehicule cercetaş ale roboţilor, dar, fără alte ţinte vizibile, plecară în cele din urmă pe culoarul către Rossak şi Ginaz. După ce se strecurară prin centura de asteroizi a sistemului, ajunseră pe lumea oceanică.

Noret n-avea nimic împotrivă. Tânjea să se întoarcă pe mica lui insulă, să fie împreună cu Chirox, să-şi ascută talentele mai fin decât o nano-lamă. Cu atât mai bune pentru a ucide maşini!

Fără avertisment, se învârti, săltă în aer şi lovi cu spada în spate. Încă din copilărie, se antrenase cu tot felul de arme, inclusiv cu arsenale complexe care puteau scoate din luptă o duzină de roboţi de luptă dintr-odată. Chiar şi aşa, se întorcea mereu la spada pulsatilă a tatălui său. Era o armă arhaică, dar precisă. Folosirea unei spade necesita un nivel de măiestrie pe care nicio grenadă de bruiaj şi nicio armă bazată pe forţa brută nu le-ar fi cerut vreodată.

Lupta este o problemă de precizie şi de sincronizare, de aplicare corectă a simţurilor şi de cunoaştere provenită din experienţă.

Când nu se afla în misiune pentru armata Jihadului, Jool Noret se antrena ore întregi în fiecare zi, fie singur, fie cu automatul *sensei.* Nedorindu-şi câtuşi de puţin o tovărăşie umană apropiată, nu-şi găsise niciun prieten printre ceilalţi recruţi care veneau pe insulă. Făcea pauze doar ca să bea apă călâie sau să mănânce alimente fără gust, destul cât să furnizeze energie corpului, şi astfel să poată continua să lupte, să se antreneze şi să-şi ascută tăişul.

În curând, Noret avea să fie gata să se întoarcă în Jihad. Se considera un om care exista pentru singurul motiv de a nimici maşini gânditoare. Într-o zi, temeritatea avea să-l coste viaţa, dar mai întâi intenţiona să se asigure că asta o

să-l coste scump pe Omnius…

Dedesubt, pe plaja bătătorită, elevi plini de speranţă, tăcuţi şi respectuoşi, îl observau pe Jool Noret în timp ce executa un exerciţiu de rutină. Automatul *sensei* Chirox stătea alături de privitori. Noret îi zărea cu vederea periferică, dar nu le acorda nicio atenţie. El învăţase foarte multe doar privindu-şi tatăl, erau deci bineveniţi să observe, dar nu voia să le fie profesor.

Noret întoarse spatele spectatorilor şi se cufundă mai departe în exerciţii. Oamenii ştiau de ispràvile sale, din rapoartele despre război pe care Consiliul Veteranilor le difuza printre mercenarii aflaţi la recuperare şi în rândul mulţimilor de recruţi înflăcăraţi. Toţi oamenii de pe insulă auziseră de victoriile lui. Chiar din prima misiune, Jool Noret căpătase un statut aproape legendar, dezlănţuind de unul singur o bombă atomică distrugătoare de oraşe care îl anihilase complet pe Omnius-Ix. De atunci, în alte câteva hărţuieli, Noret învinsese roiuri după roiuri de maşini gânditoare.

Dar Jool Noret ocolea toate onorurile şi refuza să se complacă în faimă. Nu simţea că ar merita-o.

În ultimele câteva săptămâni totuşi, un număr tot mai mare de studenţi curioşi veniseră să-l privească, lacomi să-i copieze tehnicile. Asistau la exerciţiile supraumane împotriva automatului de luptă, şi li se tăia răsuflarea la fiecare mişcare.

Mulţimea creştea. Unii dintre aşa-zişii războinici stăruiau în mod deschis pentru instrucţia personală, dar el îi refuza pe toţi.

— Nu pot. N-am învăţat încă tot ce trebuie să ştiu.

Deşi se străduia să ascundă acest lucru, refuza să-i instruiască pe admiratori din cauza sentimentului de vină pe care-l nutrea pentru moartea tatălui său. Îşi simţea inima ca de piatră. Ştia că va cădea în luptă într-o bună zi, pentru că asta era soarta celor de felul lui. Jură însă că o va face în lumina gloriei, cu abilităţile amplificate până la ultima limită. Renunţarea completă la orice fel de grijă sau

de auto-conservare îi dădea libertatea să realizeze asemenea fapte precum cele demonstrate în exerciţiile de antrenament. Ce bine le-ar face o astfel de învăţătură celorlalţi mercenari, în afară de a-i omorî pe toţi?

În fiecare zi, Jool Noret depăşea cel mai înalt nivel de măiestrie pe care-l putea aplica Chirox.

— Alţi studenţi doresc să înveţe de la tine, maestre Jool Noret, vorbi robotul de luptă în timp ce soarele apunea auriu deasupra mării întinse. Nu este datoria declarată a Ginazului de a arunca din ce în ce mai mulţi mercenari în luptă?

Noret se încruntă.

— Este de datoria mea să mă întorc în luptă. Am intenţia să plec cu următoarea navă.

Cântări în mână spada pulsatilă, combinând în minte scenarii pentru viitoare atacuri împotriva maleficelor maşini gânditoare.

Apoi unul dintre elevii mai îndrăzneţi făcu câţiva paşi spre el, destul de curajos ca să se apropie de faimos de solitarul tânăr mercenar.

— Jool Noret, vă admirăm. Sunteţi osânda lui Omnius.

— Îmi fac doar meseria.

Elevul avea părul negru şi pielea de culoare deschisă, care fusese pe rând arsă de soare, se cojise, apoi se umpluse de pistrui. Era limpede că nu se născuse pe Ginaz, totuşi venise aici ca să se antreneze. *Aici*. Avea cel puţin cinci ani în plus faţă de Noret, iar forţa îi venea dintr-un trup solid şi din muşchii masivi. N-ar fi putut avea niciodată agilitatea unui mercenar abil de pe Ginaz… dar avea totuşi înfăţişarea unui luptător formidabil.

— De ce refuzi să ne înveţi, Jool Noret? Suntem cu toţii arme aşteptând să fie forjate.

Cu calm, Noret repetă ceea ce devenise un fel de mantra pentru el, fără nicio perspectivă de a se încheia vreodată.

— Nici chiar eu nu sunt vrednic. Nu sunt potrivit să instruiesc pe nimeni altcineva.

Bărbatul vorbi pe un ton morocănos:

— O să-mi asum riscul ăsta, Jool Noret. Vin de pe Tyndall. Cu opt ani în urmă, maşinile gânditoare au cucerit lumea mea, au ucis milioane şi i-au înrobit pe ceilalţi. Surorile mele au fost măcelărite, la fel şi părinţii.

Avea ochii mari, plini de mânie şi de lacrimi.

— Apoi armata Jihadului a contraatacat. Au venit pe Tyndall cu forţe copleşitoare şi cu mulţi mercenari de pe Ginaz şi au alungat maşinile. Sunt liber şi trăiesc datorită lor!

Buza de sus îi tremura.

— Am venit aici pentru că vreau să fiu şi eu mercenar. Vreau să omor maşini gânditoare. Vreau să mă răzbun. Te rog… învaţă-mă!

— Nu pot.

Noret îşi împietri inima în faţa expresiei descurajate a refugiatului de pe Tyndall.

— Cu toate acestea, adăugă el, întorcându-se spre Chirox după ce cugetă îndelung, n-am nimic împotrivă… dacă *tu* vrei să antrenezi candidaţii în locul meu.

Deşi era un antrenor neortodox şi întâmpină un scepticism considerabil din partea instructorilor veterani, robotul de luptă începu lecţiile oficiale pentru pelerinii nerăbdători şi ambiţioşi care veniseră pe insula lui Jool Noret.

La câteva zile după plecarea stăpânului său, Chirox îşi luă doi elevi, apoi doisprezece, şi în cele din urmă începu să îndrume câteva schimburi de mercenari înflăcăraţi de-a lungul tuturor orelor din zi şi din noapte. Îi instruia în tehnicile fundamentale de distrugere a roboţilor. Şi nu avea nevoie de odihnă.

Cu fiecare zi, elevii se apucau de antrenament cu toată vehemenţa pe care-o putea spera un profesor. Fiecare dintre ei voia să fie ca legendarul maestru spadasin de pe

Ginaz, deşi, dacă-i întrebai de ce, niciunul dintre ei nu putea spune cu precizie ce anume făcea idolul lor diferit de stilul altor mercenari. În afară de faptul că era extrem de iute, iar acţiunile lui erau rapide şi nu prea limpezi.

De câte ori automatul *sensei* simţea că anumiţi recruţi erau pregătiţi, îi trimitea să fie acceptaţi ca mercenari oficiali de pe Ginaz. Pretinzându-se discipoli ai lui Jool Noret, fiecare trăgea dintr-un coş un disc de coral inscripţionat şi adopta spiritul unui mercenar căzut.

Apoi plecau să-şi închine talentele de luptători armatei Jihadului…

Mărunţişurile au o manieră de a te strangula.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

La intrarea în încăperile Consiliului Jihadului, un ecran de ştiri proclama: „Bela Tegeuse eliberată!” Cu încarnarea locală a lui Omnius distrusă, planeta era prost protejată şi gata pentru cucerire… numai dacă armata Jihadului s-ar putea mişca destul de repede.

Hecate îşi îndeplinise promisiunea, deşi nu se grăbise să-l anunţe pe Iblis Ginjo. El nu auzise nimic. Dacă ar fi ştiut dinainte de planurile ei, ar fi putut avea o flotă completă gata să se năpustească, încă o victorie perfectă pe care ar fi putut-o revendica.

Dar după ce trăise atât de mult, femeia titan nu părea peste măsură de îngrijorată. Când făcuse presiuni asupra ei, Hecate se arătase iritată, chiar indignată pe faţă.

— Am furnizat detalii complete reprezentantului tău, exact aşa cum mi-ai cerut. Poate că ar fi mai bine să verifici dacă nu cumva există o breşă în propriile tale comunicaţii, nu?

Detestase nota de batjocură din vocea ei, dar Yorek Thurr insistase că n-a primit niciun asemenea mesaj.

Bela Tegeuse aştepta, rănită şi clocotind. Deocamdată, Marele Patriarh era sigur că reacţia lor avea să vină prea târziu. Cu toate acestea, stârni o dezbatere aprinsă în Consiliul Jihadului. Chiar dacă ar fi eşuat, încă ar fi putut pretinde că a avut o viziune premonitorie.

După ce aflase de atacul de pe Bela Tegeuse, Iblis meşterise o scrisoare falsă şi o petiţie fictivă din partea unul grup de supravieţuitori umani din ruinele oraşului Comati. Spunându-şi „luptători pentru libertate”, descriau ce se întâmplase, cum o navă misterioasă îl distrusese pe Omnius de pe planeta lor, ceea ce-i împinsese să implore Liga Nobililor în a trimite imediat ajutoare militare, înainte ca maşinile să-şi poată reinstaura stăpânirea.

— Străzile şi clădirile de pe Bela Tegeuse sunt pline de maşini stricate, inerte! Întruparea planetară a lui Omnius nu funcţionează. Ce ocazie mai mare ar putea exista? pledă el cu cea mai convingătoare voce. Grupuri răzleţe de oameni îi atacă pe apărătorii roboţi rămaşi, dar nu au o forţă militară demnă de luat în consideraţie. E şansa noastră să reuşim acolo unde am eşuat înainte. Imaginaţi-vă ce-ar putea însemna pentru Jihad o victorie pe Bela Tegeuse!

Alţii însă, încă simţind durerea primei încleştări sângeroase din acel loc, în zorii Jihadului, voiau mai multe informaţii, voiau să trimită cercetaşi, să adune o flotă destul de mare ca să schimbe lucrurile. Iblis devenea din ce în ce mai frustrat, ştiind că între timp maşinile îşi vor face propria lor mutare.

Iar Serena nu era aici. Acordându-i lui puteri executive limitate, se întorsese în Oraşul Reculegerii ca să facă ultimele pregătiri pentru plecarea ei apropiată spre sistemul Thalim, unde avea să facă o inspecţie la fermele de organe tlulaxa.

Lucrurile erau cu mult mai eficiente atunci când se afla singur la conducere.

Controversa continuă până târziu în noapte. Ca reprezentant militar, primero Vorian Atreides luase loc la masa discuţiilor, arătând la fel de agitat şi de nerăbdător ca şi Iblis. Ofiţerul superior, întors de curând după ce înfiinţase un avanpost militar pe planeta nealiată Caladan, făcu un anunţ uluitor în legătură cu ceea ce reuşise cu nucleul alterat al lui Omnius, prin intermediul căpitanului robot înşelat, care livrase actualizările mortale mai multor lumi sincronizate.

După ore de discuţii, Vor spuse cu un oftat prelung:

— Bela Tegeuse aşteaptă acolo, vulnerabilă. Dacă o să continuăm să vorbim despre asta la nesfârşit, atunci am luat deja hotărârea, Omnius n-o să aştepte!

Aceste vorbe îi făcură pe unii dintre membrii consiliului să şovăie. Doi dintre ei îşi exprimară acordul limitat, iar ceilalţi nu le contestară argumentele.

Marele Patriarh îl privea pe tovarăşul său evadat de pe Pământ ca pe un aliat puternic, cel puţin în această privinţă. Cu balanţa înclinându-se deja în favoarea lui Vorian, interveni în controversă.

— Ascultaţi-l pe primero Atreides! E un om de acţiune şi experimentat în asemenea chestiuni…

Uitându-se la Consiliul Jihadului şi dându-şi seama că acesta o urma acum pe Serena Butler, mai curând decât să treacă la acţiune la cel mai mic semn de-al lui, Iblis se simţi ciudat de ineficace. Răspunsul era atât de limpede!

O uşă laterală se deschise, iar primero Xavier Harkonnen intră în grabă, după ce se pregătise s-o însoţească pe Serena pe Tlulax. Părea obosit şi tras la faţă, iar uniforma, lucru neobişnuit pentru el, îi era în dezordine. Rotindu-şi privirile prin încăperea boltită, îl zări pe Vorian Atreides şi luă loc lângă el.

— Consiliul a stabilit deja un plan?

— Prea multă vorbărie, răspunse Vor cu un mormăit. Le-am recomandat să trimită o divizie sau două până când organizăm un atac pe scară mare, dar abia am scos fraza pe gură şi a început scandalul. Am câţiva susţinători – poate majoritatea – dar cei reticenţi reuşesc să încetinească lucrările. Unii dintre ei au folosit opoziţia ta faţă de trucul meu cu virusul de computer, încercând să mă discrediteze.

Xavier comentă, cu un surâs obosit:

— De obicei, eu sunt cel care cere acţiuni directe, în timp ce tu preferi metode oarecum indirecte…

După o scurtă pauză, un reprezentant de pe Kirana III se consultă cu Iblis Ginjo. Scund şi brunet, cu mustaţă neagră, reprezentantul sugeră să lase deoparte măsura pentru a fi analizată şi discutată mai târziu, „astfel ca minţile care judecă la rece să precumpănească la luarea acestei hotărâri importante”. Propuse ca plenul Consiliului să adune toate informaţiile disponibile şi să redeschidă discuţia în săptămâna următoare.

Câţiva reprezentanţi susţinură propunerea.

— Săptămâna viitoare? exclamă Vor, ridicându-se în picioare.

— E prea mult! strigă Xavier.

— Vom pierde totul! zise şi Iblis cu disperare, ştiind că va trebui să renunţe la vot. Nu-şi amintea să fi eşuat vreodată până acum atât de categoric în Consiliul Jihadului.

— Cu tot respectul cuvenit, acest Consiliu are multe treburi importante de care trebuie să se ocupe, spuse reprezentantul de pe Kirana.

Furios şi frustrat, Iblis plecă fruntea şi nici măcar nu-i privi în ochi pe cei doi primero. Ei trei ştiau că Bela Tegeuse avea să fie pierdută din nou. Fără rost.

*

— Am o întrebare, generale Agamemnon, vorbi Omnius-Corrin.

Vocea hiperminţii – venind de peste tot în acelaşi timp – era calmă, dar extrem de ameninţătoare.

— Ţi-ar plăcea să pun să-ţi fie scos şi pulverizat creierul?

Fiecare cuvânt se auzea tot mai tare, vibrând prin structura de metalfluid a Turlei Centrale.

— Am stabilit că acesta ar fi o reacţie corespunzătoare la extraordinarele tale erori şi la eşecurile tale totale.

Purtând un corp blindat auriu, înţesat de ţepuşe şi porturi de arme, conducătorul militar titan răspunse:

— Ar fi neinspirat să faci aşa ceva unui cymec valoros, ca mine, după zece secole de serviciu eficient în folosul lumilor sincronizate. Sunt unul dintre cei doar trei titani care au mai rămas.

Ştia că restricţiile de programare îl împiedica pe Omnius să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea.

Peste tot în jurul lui, pereţii lipsiţi de ferestre ai Turlei Centrale se deschideau şi se închideau cu un clinchet, într-o varietate ameţitoare de culori şi de forme. Uneori încăperea flexibilă, schimbătoare, părea foarte mare, dar în acest

moment se comprimase spectaculos, ameninţând parcă să-l strivească pe titan. Dintr-odată, când pereţii ajunseră la doar câţiva centimetri de el, camera se extinse ca şi cum ar fi inspirat adânc.

Apoi, Turla Centrală se legănă ca un şarpe, iar Agamemnon folosi stabilizatoarele formei păşitoare pentru a-şi păstra echilibrul. Nu se aşteptase niciodată ca o hiperminte computer atotcuprinzătoare să-i joace asemenea farse puerile, ca un copil cu toane. Poate că defecte de software provenite de la actualizarea contaminată a lui Omnius-Terra continuau să afecteze această întrupare, ducând la comportamentul neobişnuit.

Maşinile astea merită toate să fie înlăturate, distruse... cu sau fără Xerxes. Agamemnon făcu un efort conştient de a-şi împiedica trupul să tresară.

— Crezi că nu pot găsi o cale de a ocoli restricţiile pe care Barbarossa le-a proiectat în programul meu central? întrebă Omnius. Ar fi o mare greşeală să-mi subestimezi capacităţile.

Agamemnon medită la asta. Dacă hipermintea descoperise cum să încalce comanda iniţială de a nu vătăma niciunul dintre cei douăzeci de titani, nu i-ar fi distrus Omnius pe primii cymeci cu multă vreme în urmă?

— Nu pot decât să accentuez valoarea mea de durată pentru tine, Omnius. Imperiul maşinilor a tras multe foloase de pe urma succeselor mele în operaţiuni militare. Am corp de maşină, în timp ce creierul îmi este uman. Reprezint ce este mai bun în ambele lumi.

— Nucleul tău organic are încă puncte slabe. Te-ai descurca mai bine fără el.

Agamemnon nu înţelegea ce declanşase acest val de acuzaţii, dar rămase calm.

— Creierul meu uman îmi îngăduie să înţeleg mai bine inamicul. Maşinile gânditoare eficiente şi logice nu pot înţelege natura haotică a fiinţelor umane. Ar fi o greşeală tactică gravă să nu profiţi de toate resursele pe care le ai.

Podeaua de sub el se înclină brusc, în timp ce Turla

Centrală care atingea norii coborî până la pământ. Dintr-o dată, senzaţia de mişcare încetă, iar pereţii de metalfluid deveniră complet transparenţi, oferindu-i lui Agamemnon o privelişte nocturnă a oraşului maşinilor. Lumini albastre ca nişte arcuri electrice străluceau pe pereţii exteriori ai clădirilor; aparate zburătoare robotice treceau pe deasupra.

— Povestea asta cu Hecate mă nemulţumeşte, dacă aceasta este cu adevărat identitatea ei…

Simplul volum al vocii lui Omnius îl năucea pe cymec.

— Este una dintre voi, titanii, şi ar trebui să fie sub controlul vostru. De curând, a provocat pagube serioase pe Bela Tegeuse.

— E un *fost* titan, Omnius. Hecate s-a ascuns vreme de o mie de ani. Nu accept nicio responsabilitate personală pentru acţiunile ei.

— Ar fi trebuit s-o urmăreşti şi s-o elimini. Cu multă vreme în urmă.

— Dar m-ai ţinut ocupat cu alte probleme, Omnius. Nu mi-ai dat niciodată permisiunea să petrec decenii întregi într-o goană după himere, căutând pe cineva care, până de curând, n-a făcut niciun fel de necazuri.

Agamemnon bănuia că mânia aparentă a hiperminţii nu era nimic altceva decât o cacialma construită cu grijă, încă un tipar enervant al intimidării. Ca şi cum Omnius ar fi înţeles fie şi cel mai mic lucru despre manipulare!

— Iată care este decizia mea generoasă, Agamemnon: îţi voi permite să mai trăieşti o perioadă, dar *trebuie* să termini cu Hecate. Pune mâna pe Bela Tegeuse şi reinstalează acolo o copie completă a hiperminţii mele, înainte ca oamenii Ligii să ajungă la faţa locului şi să stabilească un cap de pod. Trebuie să te grăbeşti!

Brusc, pereţii transparenţi se închiseră din nou ermetic cu bariere de metalfluid.

— Da, Omnius, voi face aşa cum spui.

Vocea se deplasă, venind dintr-o singură direcţie. De deasupra.

— Atunci avem o înţelegere. Dacă termini cu Hecate,

trăieşti. Dacă dai greş, te voi zdrobi.

— Intenţia mea a fost întotdeauna să te servesc la modul cel mai adecvat cu putinţă, Omnius. Dar, aşa cum spui, rămăşiţele umane pe care le port cu mine mă fac mai puţin perfect.

— Mă amuzi, Agamemnon. Dar asta nu e de ajuns.

Clocotind de furie, generalul cymec plecă din Turla Centrală şi porni, cu un mers legănat, de-a lungul străzii, în imensa lui formă războinic. Întâlnind doi sclavi umani pe străzile Corrinului, se abătu din drum ca să-i strivească de un perete. Alţi oameni de încredere fugiră la adăpostul clădirilor din preajmă.

De secole, Agamemnon şi ceata lui tot mai mică de titani îl slujeau pe Omnius doar pentru că n-aveau de-ales. Acum, generalul dorea mai mult ca oricând să facă ceva împotriva lui Omnius. Măcar neghiobul acela de Xerxes nu-i mai stătea în drum…

Hotărârea pulsa în el ca un flux de energie. Aşteptase destul. Noul recrut Beowulf identificase deja mult peste o sută de neocymeci care în secret erau neloiali hiperminţii. Agamemnon trebuia să prindă ocazia. *Acum*.

N-ar fi putut avea un moment mai potrivit sau un loc mai bun ca Bela Tegeuse.

Dacă nu întâmpină nicio provocare reală, mintea umană începe curând să stagneze. Ca urmare, este esenţial pentru supravieţuirea omenirii ca specie să se creeze dificultăţi, care să fie înfruntate şi înfrânte. Jihadul Butlerian a fost o consecinţă a acestui proces în mare parte inconştient, cu rădăcini provenind din decizia iniţială de a permite maşinilor gânditoare prea mult control şi din ascensiunea inevitabilă a imperiului lui Omnius.

PRINŢESA IRULAN,
Lecţii ale Marii Revolte

Din moment ce colonia-avanpost de pe Kolhar avea puţine întreprinderi comerciale, Aurelius Venport nu fusese niciodată acolo. Planeta dezolantă şi inertă nu era genul pe care să şi-l fi imaginat ca sursă de profit.

Dar după ce primi comunicarea de la Norma – era în viaţă! — nu se mai putea gândi la niciun alt loc în care ar fi preferat să se ducă. S-ar fi dus oriunde s-o găsească, fără să ezite din cauza comentariului ei enigmatic: „Să nu fii surprins de ceea ce ai să vezi”.

Ca om de afaceri, Venport ştia că surprizele se traduceau deseori prin venituri pierdute. Venkee Enterprises scotea cele mai mari profituri din speculaţii atent plănuite, bazate pe practici de afaceri temeinice, pe experienţa personală şi pe instincte demne de încredere. Dar nu se putea gândi la o surpriză mai plăcută, mai încântător de neaşteptată, decât aflarea faptului că draga, scumpa lui Norma supravieţuise.

Scurtul ei mesaj îl găsise pe terenurile de unde recolta substanţe farmaceutice de pe Rossak, dar nu-i oferise niciun amănunt. Cum scăpase din revolta de pe Poritrin? Ce se întâmplase cu nava prototip care plia spaţiul? Unde era Tuk Keedair? De ce – şi cum – se dusese ea tocmai pe... Kolhar, dintre toate planetele?

Când ajunse pe spaţioportul deloc impresionant, Venport fu şi mai uimit s-o vadă pe Zufa Cenva apropiindu-se să-l întâmpine. Fosta lui iubită părea schimbată, cu expresia

mai puţin dezagreabilă, cu frumuseţea glacială puţin mai caldă.

— Zufa, ce faci aici? Am primit un mesaj de la Norma…

— Şi eu.

Atitudinea ei părea mai binevoitoare decât fusese faţă de el în anii petrecuţi împreună, mai puţin împietrită, mai optimistă.

— Vei fi uimit, Aurelius. Asta… asta schimbă totul despre Jihad.

După câteva clipe totuşi, vechea ei comportare reveni şi, cu un aer de superioritate înnebunitor, Zufa refuză să mai răspundă la toate întrebările lui. Îl asigură că Norma era în viaţă şi sănătoasă, dar nu dezvălui nimic altceva. Nerăbdător şi frustrat, el se încruntă; Zufa practicase mereu jocuri mentale, ca un luptător încercând să-l apuce de un picior.

Îl duse cu taxiul pe şine departe de oraşul-avanpost, către un loc încă şi mai izolat, pe o câmpie rece şi mlăştinoasă înconjurată de munţi colţuroşi. Solul, acoperit cu petice de zăpadă murdară şi gheaţă zgrunţuroasă, scrâşnea sub picioare în timp ce negustorul o urmă pe femeia înaltă într-o cabană simplă de lemn. O bancă goală, acoperită, era singurul ornament al verandei mici. Lângă casă, într-o parte, un şopron adăpostea o grămadă de lemne, deşi Venport nu observase niciun copac în apropiere.

Traversând veranda de lemn, Zufa împinse uşa scârţâitoare şi-i făcu semn s-o urmeze. Bărbatul încetă să-şi mai bată capul cu întrebări şi intră în grabă, sperând s-o găsească pe Norma înăuntru. Îşi aminti mesajul ei – *să nu fii surprins de ceea ce ai să vezi* – şi inspiră adânc. Zâmbind, intră în locuinţa modestă.

În mica încăpere, simţi căldura unui şemineu natural, luminând portocaliu. Mirosul dulce de fum de lemn parfuma aerul. O femeii înaltă, izbitor de frumoasă, cu părul de culoarea aurului palid şi pielea ca laptele se întoarse spre el, zâmbind larg şi râzând, cu o expresie de încântare pe

chip, ca a unei fetiţe. Ce făcea aici una dintre magicienele lui Zufa?

— Aurelius!

Alergă spre el.

Deşi îl îmbrăţişă, el rămase paralizat, în stare de şoc.

— Norma?

O îndepărtă la lungimea braţelor, ca să se poată uita mai bine la ea. Avea ochi albastru deschis şi strălucitori; chipul perfect îi taie răsuflarea.

— Mica Norma?

Văzându-i expresia, femeia începu să râdă.

— Am crescut…

Venport se întoarse spre Zufa, implorând în tăcere o explicaţie, iar Magiciana Supremă răspunse doar cu un semn din cap.

— Aurelius, chiar sunt eu – Norma. Cu adevărat!

Îl prinse de umeri, îl trase mai aproape.

În sfârşit, lăsându-se înduplecat, şi descoperindu-i adevărata identitate în ochii care priviseră de atâtea ori într-ai lui în timpul momentelor de căldură şi al conversaţiilor vesele pe care le avuseseră împreună, Venport o cuprinse în braţe. Ochii femeii aveau o altă culoare acum, dar acelaşi suflet le dădea viaţă. O strânse, o legănă şi-şi îngropă faţa în părul ei lung, delicat.

— Nu-mi pasă cum arăţi, Norma – atâta timp cât ştiu că eşti tu, şi că eşti nevătămată!

Ea se întinse să-l sărute, la început cu sfială, dar când Venport îi răspunse, deveni mai puţin stângace. Chipul fermecător era plin de bucurie, iar vocea gravă, voalată, suna autentic. Cât despre ochii albaştri, cu gene lungi şi negre, aveau în ei o profunzime incredibilă.

Arătând ciudat de stânjenită, Zufa îi privea, dar lui Venport nu-i păsa.

— Am… am fost pe Poritrin. Am căutat peste tot, dar nimeni nu ştia nimic despre tine. Oraşul Starda e distrus. Tio Holtzman e mort, ca şi lordul Bludd, şi sute de mii de alţi oameni. Nava prototip a dispărut, laboratorul e răscolit.

Keedair nu-i de găsit nicăieri.

Norma se încruntă.

— N-am nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat cu Keedair. Viza lui a fost revocată, şi era de aşteptat să plece, la fel ca mine. Mă tem de ce-i mai rău.

— Şi eu.

— Nu mai contează dacă nava prototip a dispărut, Aurelius, pentru că acum ştiu atât de multe în plus! Ştiu cum să pliez spaţiul şi ştiu exact cum să construiesc navele. Vor călători mai repede decât orice aparat cunoscut. Trebuie să le construieşti… aici, pe Kolhar. De fapt, te vreau aici, cu mine, de-acum înainte!

Apoi, încă ţinând-o în braţe, nevrând să se despartă iarăşi de ea, o ascultă pe Norma povestindu-i totul…

În timp ce se depăna incredibila poveste, Venport îi zâmbea melancolic.

— O să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu această nouă… încarnare a ta, Norma. Ţineam destul de mult la vechea ipostază, ştii… Dacă-ţi aduci aminte, ţi-am pus o întrebare importantă cu multă vreme în urmă, şi mi-ai promis că-mi dai un răspuns data următoare când trebuia să ne vedem. Îmi… Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Norma îl privi din adâncul trăsăturilor uluitor de frumoase. Cugetă, ca şi cum un trilion de gânduri şi de posibilităţi i-ar fi trecut fulgerător prin minte dintr-o dată, mai repede şi mai eficient decât ar fi putut gândi orice simplă fiinţă umană. Venport o ţinea strâns pe Norma. Se simţea încordat, încă nesigur care va fi răspunsul la întrebarea lui.

În cele din urmă, ea continuă:

— Am nevoie de tine alături, Aurelius. Am nevoie de sprijinul şi de priceperea ta. Iar căsătoria ar uşura ceea ce avem de făcut.

Venport avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că Norma îi acceptase cererea. Chicoti şi o strânse la piept.

— Norma, Norma… va trebui să te învăţ să fii mai romantică.

Zufa Cenva pufni, dar el n-o băgă în seamă.

Norma păru surprinsă de ea însăşi.

— Oh, sigur că vreau să fiu cu *tine,* mai mult decât cu oricine în univers, Aurelius. Dar acest parteneriat va merge mult dincolo de relaţia noastră personală sau de necesităţile legate de afaceri. Împreună, tu şi cu mine vom făuri viitorul omenirii. Viziune mea este atât de preţioasă, iar tu eşti o parte esenţială a ei… împreună cu mama mea.

Expresia lui Zufa devenea tot mai încordată cu fiecare moment care trecea. Venport îi înţelegea stânjeneala pentru că atâţia ani fusese iubitul *ei*, iar acum voia să se însoare cu fiică-sa. Dar distinsa magiciană încetase de mult să-l mai privească ca pe un partener de reproducere.

— Da, Norma.

Vocea lui Zufa avea o nuanţă de avertisment, ca şi cum ar fi simţit consecinţe pe care ceilalţi nu şi le imaginau încă.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutor ca să ţii omenirea ta pe drumul cel bun.

Venport îşi amintea doar de minunata persoană care fusese Norma întotdeauna în interiorul propriei fiinţe, şi spera doar ca esenţa adevărată a acestei femei remarcabile să nu se fi pierdut în transformarea fizică.

— Îţi promit un lucru, Aurelius, zise Norma. De acum înainte, viaţa ta nu va mai fi niciodată plictisitoare.

Afară, scrutând întinderea netedă de mlaştini îngheţate şi de tufărişuri cenuşii, Venport nu credea că noua lor bază de operaţiuni arăta prea grozav. Dar Norma dădea din mâini şi îi explica viziunea pe care-o avea pentru Kolhar.

— Câmpiile astea sălbatice sunt perfecte pentru terenuri de aterizare, pentru depozite şi instalaţii de întreţinere. Putem construi mii de nave atât de mari pe cât ni le putem imagina, vehicule spaţiale enorme pentru mărfuri şi nave de luptă puternice…

Vorbi despre imensul ei proiect ameţitor de construcţii, despre lacurile şi mlaştinile de altitudine care trebuiau umplute, despre cursurile de apă care trebuiau deviate. Venport nu putea încă să-şi imagineze armatele de muncitori de care-ar fi fost nevoie, materialele din afara planetei, utilajele grele… şi investiţia de neconceput. O privi cu ochi mari, simţind deja înăuntrul lui o spaimă chinuitoare.

— Şi… costul?

— Astronomic, răspunse Norma, chicotind de propria ei glumă. Dar profiturile vor fi fără precedent – îţi garantez asta. Navele noastre vor fi cu câteva ordine de mărime mai rapide decât orice vehicul spaţial convenţional de astăzi. Negustorii concurenţi vor da faliment încercând să ţină pasul cu noi.

Zufa adăugă:

— Gândeşte-te la datoria ta patriotică, Aurelius, nu doar la profiturile din afaceri. Aceste nave vor transporta forţele militare ale Ligii de la un capăt la altul al spaţiului într-o clipă, permiţându-ne să surprindem maşinile în punctele lor slabe. Nu vor şti unde vom apărea data următoare. În sfârşit, putem învinge în Jihad!

Venport înghiţi cu greutate.

— Abia aştept, numai gândindu-mă la asta. Dar cum îmi pot lua un asemenea angajament în privinţa resurselor, când partenerul meu de afaceri a dispărut? Nimeni nu ştie unde este Keedair.

— Trebuie să alegi ceea ce este corect, Aurelius, replică Norma. Ştii ce-ai de făcut. Nu putem aştepta. Jihadul nu poate aştepta!

Venport se întoarse spre cea mai tânără dintre cele două femei şi, uitându-se atent la ea, n-o văzu câtuşi de puţin ca pe noua frumuseţe fizică uimitoare. În ochii arzători o recunoscu pe vechea Norma, draga lui prietenă, şi ştiu că n-o putea dezamăgi.

— N-am încetat niciodată să cred în tine, spuse el. O să plătesc preţul, oricare-ar fi el.

În seara următoare, Venport luă cina cu Norma în cabana ei. Zufa Cenva se apucase deja de organizat activităţile de pornire copleşitoare, necesare pentru a începe construcţia imediată a şantierelor de pe Kolhar. Din cauza unor presimţiri personale stăruitoare, îi lăsase singuri.

La început, Venport fu jenat şi nelalocul lui, apoi însă nu-şi mai făcu griji. Voia doar să fie cu Norma şi se simţea încă fericit la culme pentru că o găsise în viaţă, în ciuda celor mai mari temeri.

Aprinseseră un foc tihnit şi savurau mâncarea delicioasa pe care le-o trimisese Zufa, o dată cu primii muncitori angajaţi ce urmau să formeze echipa de construcţie iniţială. Cuplul stătea la masă, privindu-se, în timp ce mâncau potârnichi de stepă fripte, cu glazură de mentă şi cimbru şi cartofi dulci de Kolhar, servite cu vin salusan de import, condimentat cu melanj. Nu peste multă vreme, Venport ştia că va trebui să urmărească fiecare bănuţ pe care-l investea aici, dar nu s-ar fi zgârcit niciodată la mese speciale cu Norma.

Uitându-se la trăsăturile chipului ei, încă nu-i venea să creadă ce vedea. Era surprinzător de atrăgătoare, deşi, când o detecta pe vechea Norma dincolo de această faţă, în felul în care gesticula, în curba delicată a zâmbetului, Venport simţea o dorinţă chiar şi mai mare.

— Nu trebuia să te schimbi pentru mine, îi spuse. Îţi cerusem deja să te măriţi cu mine aşa cum erai...

Ea râse, ca şi cum nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că şi-ar fi putut remodela astfel trupul pentru a fi mai atrăgătoare pentru el.

— Mi-am reconstruit pur şi simplu forma, pe baza ADNului optim, aşa cum a fost urmărit de-a lungul liniei

mele genetice materne.
În timp ce vorbea, îi ocoli însă privirea, evident stânjenită, iar Venport îşi dădu seama că motivul trebuie să-i fi trecut prin minte.
— Mă bucur foarte mult totuşi că îţi place rezultatul…
Se aşeză alături de el pe un covoraş alb de pluş, în faţa şemineului.
— E un decor romantic tradiţional, nu-i aşa? întrebă ea. Exact aşa cum mi-am imaginat întotdeauna că-şi petrec timpul împreună îndrăgostiţii. N-am crezut niciodată că o să mi se întâmple mie, şi, cu siguranţă, nu cu un bărbat incredibil ca tine.
El îi zâmbi, sorbind din vin.
— Nu sunt un mare trofeu, Norma.
Femeia părea un geniu atât de înfricoşător de obicei, dar în unele momente – ca acesta – o găsea incredibil de inocentă şi naivă. O privi peste marginea paharului de cristal.
— Încerci să mă seduci?
Surpriza ei părea autentică, iar vocea îi suna puţin dezamăgită.
— E atât de evident? Nu mă descurc prea bine, nu-i aşa?
— Există o artă a romantismului, draga mea. Nu că eu am atât de multă experienţă, dar pot să-ţi împărtăşesc câteva lucruri de bază.
Venport se trase mai aproape şi o luă în braţe; ea păru să se topească, lipită de el. Toată stângăcia i se risipi.
— Mama ta m-a ales ca partener din cauza genelor, dar am dezamăgit-o în această privinţă.
În ziua precedentă, când aflase că Zufa Cenva aştepta un copil de la Marele Patriarh, simţise un ghimpe de regret, amintindu-şi de anii pe care-i petrecuseră împreună… de câte ori încercase să-i dăruiască marii magiciene fiica perfectă pe care ea, şi genele lui, ar fi trebuit s-o facă posibilă. Dar fiecare sarcină sfârşise în avorturi spontane ale unor fetuşi oribil malformaţi.
Dar nu voia să se gândească la asta. Nu acum.

Norma înălţă bărbia.

— Copiii noştri nu vor fi dezamăgiri, Aurelius. O să am grijă de asta personal, prin manipulare celulă cu celulă, dacă va fi nevoie.

Venport se uită la ea, apoi la perdelele de dantelă ale cabanei. Pe platoul întins de afară, efortul masiv de construcţie urma să înceapă în curând, potrivit unui program asiduu de lucru.

— Cum ai putea avea timp pentru copii? Eşti sigură că n-ai sacrifica prea mult?

Ea îl privi în ochi atât de pătrunzător, încât bărbatului i se păru că vede prin pupile, adânc în gândurile ei.

— Cu toate acestea, este o parte importantă din ceea ce înseamnă să fii uman. N-aş vrea să ratez această ocazie.

El o sărută pe buze, apoi se trase mai departe şi o privi cu blândeţe, sorbindu-i albastrul intens, pasionat, al ochilor. Venport încercă să-şi analizeze propriile sentimente, separând ceea ce simţise întotdeauna pentru Norma de ceea ce simţea acum. Pe măsură ce se obişnuia cu noua ei formă minunată, trebui să recunoască o senzaţie din ce în ce mai puternică de dorinţă… şi se simţi ruşinat. Dacă o iubea cu adevărat pe *ea*, de ce-ar trebui să conteze înfăţişarea, frumoasă sau nu?

Apoi îşi dădu seama că Norma alesese felul în care voia să apară, să-l atragă.

— Eşti primul bărbat care mi-a acordat vreodată atenţie, spuse ea, şi nu prea ştiu ce să fac mai departe.

— Crede-mă, îţi pot fi de ajutor la capitolul ăsta.

Îi mângâie părul lung, auriu.

În investigaţiile mele asupra culturii umane, am întâlnit familii netradiţionale şi părinţi care nu erau înrudiţi genetic cu copiii aflaţi în grija lor. N-am înţeles niciodată pe deplin semnificaţia unor asemenea relaţii până când nu am început să lucrez cu Gilbertus Albans.

Dialogurile lui Erasmus

Erasmus păşea de colo până colo prin biroul lui, intrând şi ieşind din fascicolul de lumină stacojie a soarelui, filtrată printr-o fereastră groasă şi revărsată în pete arămii pe podea. Comparându-se cu comportamentul uman, robotul îşi dădu seama că era oarecum... nervos. Avea pregătite toate materialele necesare, dar era prima oară când se vedea pus în faţa unei asemenea încercări cu Gilbertus. Potrivit studiilor sale asupra vieţii casnice şi a vechilor culturi ale oamenilor, era vorba de un ritual de trecere pentru un bărbat tânăr.

Măcar dacă ar fi putut transmite sarcina asta altcuiva... Dar Erasmus nu avea o soţie care să-şi asume o asemenea povară. Atunci o sclavă? Nu voia ca altcineva să submineze progresul pe care-l făcuse cu tânărul său protejat.

Robotul analizase problema pe îndelete, întrebându-se cum ar putea să abordeze o asemenea chestiune cu Gilbertus Albans. Pentru o maşină gânditoare, subiectul nu era câtuşi de puţin sensibil, o simplă curiozitate biologică, un proces natural ineficient şi confuz. Dar pentru mulţi oameni *părea* special, chiar mistic.

Asta n-avea niciun sens logic. Era ca şi cum o maşină gânditoare, ar fi fost reticentă să discute despre conceptul de software şi hardware IA, despre metodele prin care erau fabricate, asamblate şi legate în reţea diferitele maşini... nenumăratele căi prin care sferele de actualizări erau copiate şi schimbate.

Actul creaţiei.

Pe biroul ornamentat, robotul îngrămădise diagrame şi materialele scrise corespunzătoare. Două manechine

umane erau sprijinite pe o canapea, într-o îmbrăţişare. Se gândise să aducă pur şi simplu sclavi masculi şi femele din ţarcuri, dar simţea că ar fi fost prea uşor. Dorind să înveţe mai multe despre ce însemna să fie uman, Erasmus nu dorea să se sustragă de la îndatoririle sale „paterne”.

Oamenii numeau această funcţie cu cuvântul „sex” şi cu altele mai lungi, dintre care unele nu erau considerate acceptabile în societatea bine crescută, potrivit vechilor înregistrări aparţinând diferitelor civilizaţii. Erasmus găsea şi acest lucru neobişnuit. Cum putea să jignească un simplu *cuvânt?*

Recită o serie de cuvinte care descriau funcţia de copulaţie, lăsându-l pe fiecare să se rostogolească de pe buzele de metalfluid, pentru efect maxim. Repetă unele dintre cuvinte, cele despre care se spunea că sunt cele mai inacceptabile din punct de vedere social. Nimic. Nu aveau niciun efect asupra lui. Pur şi simplu nu înţelegea pentru ce se făcea atâta caz.

Funcţionarea maşinilor gânditoare era atât de simplă şi de directă... cu excepţia unui robot curios cum era el. Aceste întrebări şi enigme sâcâitoare puteau fi extrem de frustrante.

Începuse cercetările privitoare la natura umană pentru că găsea complexităţile speciei atât de interesante şi de extraordinar de *străine.* Erasmus ar fi vrut să asimileze părţile din creierul şi din conştiinţa umană lăsate pe dinafară atunci când aceştia construiseră primele maşini IA. Dar era cât se poate de sigur că nu dorea să devină el însuşi uman. Erasmus voia ce era mai bun din cele doua universuri.

Tânărul Gilbertus deschisese mintea iscoditoare a robotului în multe feluri. Curios, pe măsură ce Erasmus mergea mai departe cu proiectul, începu să descopere unele lucruri legate de relaţia lui cu băiatul adoptat (care avea aproximativ doisprezece ani) într-un moment în care hormonii umani deveneau tot mai activi. Cu doi ani în urmă, după ce acceptase provocarea lui Omnius, Erasmus nu

gândise câtuşi de puţin în termeni de tată şi fiu. La început i se păruse complet absurd, o imposibilitate fiziologică şi emoţională. Dar în timp ce îl instruia pe băiat şi îi urmărea progresul, maşina gânditoare începu să fie mândră de ceea ce vedea, iar lucrurile se aşezară.

Aproape natural.

Între ei se formase o legătură curioasă, şi se simţeau extrem de bine împreună… cu câteva excepţii notabile. Experimentele privind panica pe care le efectua Erasmus în ţarcurile sclavilor nu prea aveau succes la tânăr, dar poate că asta s-ar putea schimba cu timpul. Surprinzător, Erasmus descoperi că învăţau unul de la celălalt aproape în mod egal. Cu toată cercetarea pe care o realizase până astăzi, Erasmus credea că ar trebui să încheie sarcina curentă fără nicio dificultate. Numai dacă ar fi putut să treacă peste un sentiment inexplicabil de nelinişte…

Fusese oare instalată vreo rămăşiţă din puritanismul uman în legătură cu problemele sexuale în programele de operare ale lui Erasmus? Asta ar putea fi o explicaţie; sau ar putea avea această senzaţie artificială pentru că *voia* s-o aibă, pentru a înţelege mai bine dilema pe care-o înfruntaseră, de-a lungul istoriei, taţii umani.

În timp ce Erasmus era întotdeauna punctual, băiatul întârzia întotdeauna. Mult prea des, Gilbertus era distras de alte lucruri care-l interesau, lăsându-se ispitit de fascinaţia pentru subiecte şi experienţe pe care i le explica după aceea, cu răsuflarea tăiată, mentorului său. Robotul considera asta o lipsă semnificativă, dar complet umană.

Auzi un ciocănit la uşă, care se deschise. Un băiat stângaci intră alene, cu părul galben ca paiul ciufulit şi faţa roşie. Era limpede că alergase tot drumul până aici.

— Ca de obicei, ai întârziat…

Erasmus îşi modelă chipul de metalfluid într-o fizionomie severă, părintească.

— Îmi pare rău, domnule Erasmus. Dar numai nouă minute de data asta. Ieri a fost…

— Să începem lecţia, fără alte întârzieri!

Erasmus voia să termine cu asta.

— Am pregătit un număr de diagrame pentru tine, ca şi expuneri şi prezentări amănunţite despre procrearea umană. Sper că le vei găsi instructive.

Băiatul părea curios, dar nu stingherit.

— E încă o lecţie de biologie? O să disecăm ceva?

Până acum, Erasmus nu disecase în faţa băiatului decât animale inferioare, dar avea intenţia să ajungă treptat la subiecte umane, într-o bună zi. Robotul voia s-o ia încet, nedorind să şi-l înstrăineze pe băiat sau să-l facă să avanseze prea repede. Unele dintre reacţiile lui Gilbertus la violenţă păreau excesiv de sensibile.

— Nu... de data asta. Ne vom ocupa deocamdată de teoria biologiei reproducerii, deşi pot aranja pentru tine să pui în practică tehnicile, dacă simţi nevoia.

Tânărul încuviinţă şi se uită cu atenţie când robotul se apropie de canapea pentru a examina manechinele corecte din punct de vedere anatomic, pe care le aşezase acolo.

— Vei observa că avem aici două forme umane de bază, mascul şi femelă. Poartă îmbrăcăminte tradiţională, şi sunt corecte în cel mai mic amănunt exterior.

Făcu un semn către băiat.

— Vino pe aici, te rog. Vei observa că bărbatul şi femeia se îmbrăţişează şi că bărbatul are gura lângă urechea ei.

Ascultător, Gilbertus îl urmă pe robotul argintiu şi privi scena cu conştiinciozitate. Erasmus îşi adună gândurile şi calmul.

— Manechinele nu sunt prevăzute cu mecanisme de simulare complete, aşa că va trebui să-ţi imaginezi partea care urmează. În aparenţă, este o procedură necesară în ritualul cuvenit al curtării. Bărbatul o va săruta pe ureche, o va linge şi-i va promite dragoste veşnică. Potrivit tradiţiei, aceasta o va face pe femeie să se înfierbânte.

Se uită cu seriozitate la băiat.

— Ai înţeles până acum?

Gilbertus încuviinţă. Oarecum spre consternarea lui Erasmus, băiatul arăta o curiozitate detaşată, fără niciun fel

de jenă şi fără vreun impuls propriu vizibil.

— După aceea, bărbatul o va sărută pe gură. În acest moment amândoi vor începe să saliveze puternic, rosti Erasmus pe ton profesoral. Salivaţia este un element cheie în procreare. După cât se pare, sărutul serveşte la a o face pe femeie mai fertilă.

Băiatul dădu din nou din cap şi zâmbi uşor. Erasmus socoti că asta însemna că a înţeles. *Bine!* Robotul începu să frece energic feţele manechinelor între ele.

— Acum, asta este foarte important, continuă Erasmus. Salivaţie şi ovulaţie. Aminteşte-ţi aceste două concepte şi vei pricepe bazele procesului de reproducere umană. După sărut, actul sexual începe imediat.

Începu să vorbească mai repede.

— Asta-i tot ce trebuie să ştii despre copulaţia umană. Ai vreo întrebare, Gilbertus?

— Nu, domnule Erasmus, răspunse băiatul. Cred că ai explicat totul foarte clar.

Unele miracole sunt numai coşmaruri mascate.

SERENA BUTLER,

Ecouri ale Jihadului

Serena îl invită pe Rajid Suk, talentatul chirurg de campanie, şi pe primero Xavier Harkonnen, în calitate de reprezentant militar al Ligii, s-o însoţească într-o inspecţie a mult-lăudatelor ferme de organe tlulaxa. Petrecură în spaţiu o lună, în drum spre sistemul Thalim. În ciuda importanţei potenţiale a misiunii, decizia de a lua aceşti oameni importanţi de la îndatoririle lor din inima bătăliei fu dificilă pentru Serena. La urma urmei, călătoria printre sistemele solare lua întotdeauna atât de infernal de mult timp… iar oamenii mureau în fiecare zi.

Tânărul Suk folosise produsele de la fermele de organe pe scară largă, într-un mod chiar miraculos, salvând mii de veterani răniţi în lupta împotriva maşinilor gânditoare. După prima bătălie din Zimia, unul dintre predecesorii lui Suk realizase procedura medicală care-i înlocuise plămânii primeroului Harkonnen.

Serena îi considera pe ambii săi însoţitori adevăraţi eroi.

Expediţia ei se mişca prin spaţiu cu o încetineală ceremonială. În schimb, nava comercială a lui Rekur Van o luase deja repede înaintea lor spre sistemul Thalim, ducându-l pe Iblis Ginjo – chipurile pentru a pregăti vizita lor, deşi Serena bănuia altceva. Iblis avea încă secretele lui.

În cele din urmă, vehiculul lor spaţial intră pe orbită deasupra planetei Tlulax. Serena era nerăbdătoare să ajungă la suprafaţă şi să se plimbe sub soarele sistemului Thalim. Petrecuse prea mult în spaţiu. Doisprezece serafimi imaculaţi în robe albe îi serveau drept însoţitoare.

Zâmbind cu mândrie, Serena aşteptă în cabina ei de la bordul navei ca echipajul să pregătească naveta. Niciun reprezentant oficial al Ligii nu făcuse vreodată o vizită diplomatică în lumile insulare, învăluite în mister, ale tlulaxa. Dacă ar putea să aducă aceşti vrăjitori ai biologiei

în marea turmă a Ligii, cu drepturi şi privilegii depline, toată lumea ar avea de câştigat.

Se spunea că tlulaxa erau nişte oameni extrem de religioşi, deşi îşi păstrau credinţele şi practicile la fel de secrete ca şi viaţa lor zilnică. Ce anume ar avea de ascuns? Şi cum de se înţelegea Iblis atât de bine cu ei? În orice caz, tlulaxa puteau contribui foarte mult la Jihad. Sofisticarea lor genetică şi progresele medicale reprezentaseră deja un mare avantaj pentru omenire.

Adevărat, prea mulţi din rasa lor au servit drept negustori de carne vie pentru acele câteva lumi ale Ligii care tolerau încă sclavia umană. În tinereţe, Serena vorbise deschis şi vehement împotriva sclaviei. Din păcate, ajunsese mai târziu să-şi dea seama că această practică era atât de bine consolidată, încât ar fi avut nevoie de secole ca să o schimbe. În calitate de conducătoare, încă se încrunta la ideea de sclavie, dar prioritatea sa cea mai mare era să câştige Jihadul şi să salveze rasa umană de la exterminare.

Vânzătorii de organe tlulaxa îşi exprimaseră în mod repetat îngrijorarea privind divulgarea de informaţii brevetate, dar Serena spera să-i convingă să-şi împărtăşească totuşi cunoştinţele. Spera ca, prin acordarea de patente şi de concesiuni de monopol, să-i asigure pe tlulaxa că interesele lor vor fi protejate şi că mulţi oameni puteau fi astfel salvaţi. Având în vedere adaptabilitatea şi inteligenţa lor, Serena era sigură că tlulaxa îşi puteau păstra superioritatea comercială.

Cu fermitate pe chip, serafimul şef, Niriem, anunţă:

— Marele Patriarh a trimis un mesaj de la suprafaţă că pregătirile pentru sosirea ta sunt gata, Preoteasă Butler!

În cabina de pe navă, femeile-gărzi munceau împreună să o îmbrace pe Serena în uniforma ei publică cea mai izbitoare, dându-i înfăţişarea unei zeiţe întrupate. Niriem o evaluă cu o privire la fel de tăioasă ca un bisturiu, apoi încuviinţă.

Impunătoarele femei-serafim, devotate până la fanatism, o însoţiră pe Serena pe puntea navetei, unde fu

întâmpinată de Rajid Suk şi de Xavier Harkonnen, cu faţa împietrită. Xavier arăta ca un ofiţer ideal, dar n-o privi în ochi prea multă vreme. Acesta fusese tiparul întâlnirilor lor de când se căsătorise cu Octa.

Chirurgul, îmbrăcat îngrijit, avea părul de culoare închisă legat la spate într-o coadă de cal lungă şi ochi care păreau prea mari pentru faţa lui. Degetele sale lungi, agile, se agitau cu nerăbdare.

Două dintre femeile în robe albe urcară la bordul navetei; Niriem se aşeză pe scaunul pilotului. Serena urcă graţios rampa, urmată de înflăcăratul doctor Suk şi de Xavier, mai puţin entuziast. Cei doi bărbaţi se aşezară separat.

În timpul coborârii navetei către terenul de aterizare de pe planeta de dedesubt, trecură pe deasupra sclipitorului oraş nou Bandalong, aflat încă în construcţie, conform unui plan de ansamblu care-ţi tăia răsuflarea, finanţat din profiturile generate de fermele de organe şi din vânzarea de sclavi. La mare distanţă de hotarele oficiale ale Bandalongului – oraş interzis pentru cei din afară, chiar şi pentru Preoteasa Jihadului – aterizară pe un spaţioport deschis, eficient, cu linii clare şi arhitectură lipsită de culoare.

La ieşirea Serenei şi a serafimilor ei, atât Iblis Ginjo cât şi Rekur Van se apropiară să le întâmpine. Importanţa politică a negustorului de carne vie crescuse în aparenţă substanţial, datorită relaţiei sale cu Marele Patriarh. Omuleţul făcu o plecăciune în faţa Serenei.

Femeia clipi în lumina galbenă a soarelui, surprinsă să vadă că treburile locale continuau ca de obicei. Nu văzu mulţimi care să aclame sau grupuri de spectatori curioşi, aşa cum s-ar fi aşteptat pe orice lume a Ligii. Numai câteva zeci de oameni de afaceri şi de reprezentanţi guvernamentali formau delegaţia de primire. Se simţea dezamăgită, pentru că ştia că simpla ei prezenţă putea aprinde entuziasmul şi inimile mulţimilor.

Ego-ul Serenei nu pretindea să i se facă o primire spectaculoasă, dar era nedumerită. Dacă tlulaxa nu

avuseseră intenţia să organizeze nicio ceremonie extravagantă de bun-venit, de ce insistaseră asupra atâtor întârzieri pentru „pregătiri”?

Unul dintre reprezentanţi se desprinse din grup şi înaintă. Se înclină uşor.

— Preoteasă Serena Butler, suntem onoraţi că ai hotărât să-ţi petreci timpul preţios venind să ne vezi. Am făcut o parte a fermelor noastre de organe prezentabilă pentru inspecţia ta, dar ne vei ierta pentru faptul că nu închidem procesele complicate de lucru…

Iblis îl întrerupse, cu voce răsunătoare şi plină de încredere.

— Cererea pentru produsele tlulaxa creşte cu fiecare bătălie împotriva maşinilor malefice, iar noi n-am vrea ca nici măcar unul dintre veteranii răniţi să rămână fără ochi sau fără o inimă nouă, pentru că aceşti oameni muncitori erau prea ocupaţi să găzduiască o recepţie diplomatică!

Serena surâse.

— Marele Patriarh ştie că nu intenţionez să provoc nicio întrerupere. Doresc doar să recunosc valoarea a tot ce aţi făcut voi, tlulaxa, şi să vă onorez munca.

Doctorul Suk stătea lângă Serena şi îi salută pe birocraţi.

— În munca mea, în calitate de chirurg militar, m-am bizuit pe produsele tlulaxa pentru a salva nenumărate vieţi. Cu multă vreme în urmă, chiar primero Harkonnen a primit o nouă pereche de plămâni, mulţumită negustorului de carne vie Tuk Keedair. Dacă primero n-ar fi fost salvat în acea zi, n-ar fi trăit pentru a deveni tatăl lui Manion cel Nevinovat…

Serena îl văzu pe Iblis încuviinţând cu o satisfacţie respectuoasă. Îşi auzise copilul numit sfânt de către mulţimile de pe străzile din Zimia şi de pe alte lumi exaltate din cauza Jihadului. Dar Xavier stătea lângă ea, arătând posomorât, ca tulburat de gânduri. După o viaţă lungă de serviciu şi de eforturi, ce urma să rămână în amintire drept cea mai mare realizare a lui? Faptul de a fi tatăl unui copil asasinat?

Serena se îndepărtă de navetă, păşind către restul delegaţiei de întâmpinare. Se întrebă dacă această civilizaţie era o societate strict patriarhală, o întoarcere la vremuri primitive. Extraordinarele progrese tehnice şi sofisticarea ştiinţifică, precum cele pe care tlulaxa reuşiseră să le aplice în fermele programabile de organe, cereau de obicei un schimb de informaţii şi o încurajare deschisă a inovării şi a geniului. Asemenea progrese nu se potriveau, de cele mai multe ori, cu o societate represivă, bigotă.

Îi făceau o primire atât de rece din cauza sexului ei?

Fără să dezvăluie niciun semn cu privire la gândurile sale, Serena le zâmbi şi ridică mâinile într-o binecuvântare.

— Să mergem acum să admirăm minunatele voastre ferme de organe.

Rekur Van deschise drumul, îndrumând-o pe Serena şi pe însoţitorii ei către un mic vehicul aerian folosit pentru transportul public. În spatele ei, cu soarele licărind deasupra noilor structuri ale îndepărtatului Bandalong, observă că, deşi de mărimi diferite, clădirile erau toate la fel de pătrăţoase şi de funcţionale, ca nişte muşuroaie geometrice de furnici.

Pe dealurile din afara oraşului, ierburi scunde şi o reţea de drumuri pavate descriau desene labirintice, asemănătoare cu modelele de pe un cip de computer antic.

— Avem mii de instalaţii de creştere a organelor răspândite pe planetă, explică Rekur Van, toate situate în câmp deschis, unde pot absorbi energie pentru fotosinteză din lumina neacoperită a soarelui.

În jumătate de oră, Serena zări fermele de organe. Debarcă din vehiculul aerian şi înaintă cu paşi nesiguri, mai repede decât o puteau însoţi tlulaxa. Niriem şi ceilalţi serafimi o urmau îndeaproape. Dar când femeile gardieni se uitară spre Iblis, acesta dădu uşor din cap, iar ele rămaseră în urmă.

Serena, Xavier şi doctorul Suk se uitară la cuvele lucioase ca şi cum ar fi asistat la un miracol. Ţevi cromate, tuburi de sticlă şi suporturi de metal negru susţineau cuvele

translucide în formă de ou. Fiecare era mare şi curbată, conţinând un lichid gălbui, asemănător cu lichidul amniotic, care bolborosea. Cuvele atârnau ca nişte fructe umflate, conectate la sisteme luminoase de diagnostic şi la ecrane de stare, care monitorizau organele perfect clonate. Iblis explică faptul că diferitele tipuri de cuve produceau diferite părţi ale corpului, şi niciuna dintre ele nu avea să fie respinsă vreodată de primitorii transplanturilor.

Prin pereţii curbaţi ai fiecărui container, Serena distinse forme înceţoşate dar uşor de recunoscut – plămâni ca nişte saci moi, inimi acoperite de artere, perdele de fibre musculare striate asemenea unor bucăţi de catifea reiată. Ridicând capul, privi versanţii dealului, unde mii şi mii de sfere atârnate sclipeau în soare, absorbind energie de la cerul limpede de pe Tlulax.

Chirurgul de campanie se uită într-una dintre cuvele cele mai apropiate, care conţinea doisprezece globi oculari plutind laolaltă ca un ciorchine de struguri, fiecare holbându-se la el. Nervii optici şi vasele de sânge se conectau la un bulb central nutritiv.

— E extraordinar! Creşteţi organe la comandă? Fiecare dintre aceşti ochi este prevăzut pentru o anumită victimă?

— Nu, răspunse Rekur Van, aruncând o privire către ceilalţi tlulaxa. Le facem neutre din punctul de vedere al grupei sanguine, astfel că sunt compatibile cu diferite victime. Avem spline, ficaţi, rinichi, tot ceea ce este vital. În cuvele mai mari pot creşte chiar foi de piele proaspătă.

— Ştiu, replică Rajid Suk. Am folosit chiar eu o mare parte din acest material, în special la tratarea victimelor arse. A îmbunătăţit calitatea a mii de vieţi.

Arbori de organe se roteau pentru a se alinia cu lumina directă a soarelui. Chirurgul părea cuprins de evlavie.

— De secole, cei mai buni tehnicieni medicali au încercat să atingă asemenea niveluri exacte ale clonării. Ceea ce au realizat tlulaxa îţi taie răsuflarea, pur şi simplu. Dacă n-aş vedea asta cu propriii mei ochi, n-aş crede că poate fi adevărat. Niciun alt savant al Ligii nu s-a apropiat de aşa

ceva, nici măcar în zilele de glorie ale Vechiului Imperiu.
Zâmbi larg către Serena, apoi către reprezentanţii tlulaxa.
— Pentru binele întregii umanităţi, trebuie să împărtăşiţi această tehnologie cu Liga. Putem ridica ferme de organe similare. Victimele nu vor mai trebui să îndure luni de zile conectate la maşinile de susţinere a vieţii, aşteptând să primească organe de rezervă…
Văzând neliniştea de pe chipul gazdelor tlulaxa, Iblis Ginjo ridică mâinile.
— Nu te grăbi, doctore Suk. Acesta este însuşi modul de viaţa al civilizaţiei tlulaxa.
Micul grup păşi printre cuvele tulburătoare şi totuşi incredibile, fiecare conţinând unul sau mai multe organe care aveau să ajute cândva victimele războiului.
— Ar putea să impună cu uşurinţă preţuri mai mari şi să culeagă profituri uriaşe, dar îşi joacă şi ei rolul în lupta împotriva lui Omnius. Aici nu e vorba de specula de război, nu-i aşa, Rekur?
— Câtuşi de puţin.
Însufleţit, Iblis adăugă:
— Până la urmă, fermele de organe tlulaxa ar putea să depăşească profiturile generate de comerţul cu sclavi.
— Mi-ar plăcea să se întâmple asta, comentă Serena. Desigur, există o cerere mai mare pentru asemenea produse în vreme de război.
Se încruntă şi se uită în jur.
— Unde sunt toţi sclavii de aici? Mă aşteptam să-i văd muncind la ferme…
Rekur Van răspunse:
— Vinderea sclavilor este afacerea noastră cea mai importantă, Preoteasă Butler. Oamenii instruiţi şi inteligenţi sunt o marfă valoroasă, şi nu-i păstrăm pentru noi. În plus, n-am putea încredinţa grija şi întreţinerea acestor ferme delicate unor lucrători nesupuşi, care să aibă eventual visuri nesăbuite de răzbunare.
Xavier încuviinţă, ţeapăn, ca şi cum abia şi-ar fi controlat

mânia.

— Aşa cum a demonstrat recenta revoltă de pe Poritrin…

— N-avem nici cea mai mică intenţie de a expune fermele noastre de organe la o asemenea ameninţare!

Serena acceptă explicaţia şi-şi aduse aminte mult prea bine de ororile pe care budislamicii le provocaseră pe Poritrin. Victimele din zona oraşului Starda nu fuseseră încă evaluate cu precizie; adevăratul lor număr s-ar putea să nu fie niciodată cunoscut pentru că, în epicentrul exploziei, pustiul radioactiv nu lăsase nimic mai mult decât nişte dărâmături sticloase şi umbre de trupuri. Populaţia care supravieţuise vânase sclavii rebeli şi-i masacrase pe majoritatea, într-un pogrom răzbunător. Lumea aceea nu avea să mai fie niciodată la fel.

Escorta tlulaxa continuă turul tot restul zilei, arătând vizitatorilor toate tipurile de mostre biologice care atârnau în cuve. Întotdeauna în alertă, Niriem nu se depărta niciun pas de Serena.

După cină, participară la o recepţie oficială, unde discuţiile continuară. În ziua următoare, Iblis părea foarte încântat în clipa când veni la Serena cu o ofertă din partea consiliului tlulaxa.

— Prietenii noştri au făcut o sugestie extrem de generoasă, Serena. Ar dori să ia mostre oficiale din celulele şi ADN-ul tău. Asta le va permite să cultive organe de rezervă special adaptate pentru tine dacă… dacă ai suferi vreo vătămare într-o altă tentativă de asasinat!

Serena se încruntă.

— N-aş putea să folosesc organele standard de la ferme, ca toţi soldaţii Jihadului?

Rekur Van se apropie repede de ea, în mica sală de banchet.

— Desigur, Preoteasă, dar există întotdeauna o *mică* şansă de respingere. Este imposibil din punct de vedere biologic să garantezi o potrivire perfectă – în afară de cazul în care folosim propriul tău ADN. Pare o măsură de siguranţă care merită osteneala, iar Marele Patriarh este de

acord.

Xavier Harkonnen îşi mută privirea, sceptic, de la Iblis la negustorul tlulaxa.

— Nu sunt convins că este necesar…

Serena se lumină la faţă.

— Nu, e în regulă. Cred că este o idee bună. Mi-ar plăcea ca tlulaxa să păstreze o bancă de celule de la primero Harkonnen, de la Marele Patriarh Ginjo – şi chiar de la doctorul Suk.

Xavier păru alarmat, atingându-şi pieptul.

— Plămânii de rezervă pe care i-am primit cu mulţi ani în urmă au funcţionat perfect, Serena. Nu văd de ce-ar fi nevoie să…

— Dar *eu* văd!

Şi acesta fu sfârşitul discuţiei.

În dimineaţa următoare, după ce mostrele luate de la grup fură etichetate cu grijă, Iblis îi îndemnă să se întoarcă la spaţioport.

— Vino, Serena. Tlulaxa au fost mai mult decât generoşi cu timpul lor. Ai văzut tot ce voiai să vezi. În plus, treburile noastre s-au încheiat aici.

În sfârşit, după un mic dejun care păru ciudat de grăbit, Serena le zâmbi gazdelor tlulaxa. Voia să fie sigură că înţelegeau cât de mult le aprecia ea eforturile.

— Sunt foarte impresionată, şi vă preţuiesc mult pentru realizările voastre. Visul meu este să vă alăturaţi nouă ca membri cu drepturi depline ai Ligii. Întreaga omenire ar beneficia de pe urma contribuţiilor voastre.

— Poate că vom discuta despre asta în viitor, zise Iblis. În orice caz, cel mai important lucru este ca tlulaxa să-şi continue eforturile pline de râvnă în folosul nostru.

— Da, presupun că este adevărat.

Iblis îi conduse repede pe Serena şi suita ei înapoi la navetă, ca şi cum n-ar fi vrut ca Serena să cerceteze totul mai în adânc. Doctorul Suk arăta complet uluit de ceea ce văzuse. Iblis declamă:

— Tu eşti Preoteasa Jihadului, unificatoarea omenirii

împotriva lui Omnius. Cu tine, nimic nu este imposibil.

Aruncă priviri pline de înţeles către Rekur Van şi către ceilalţi tlulaxa.

Lăsându-l în urmă pe Marele Patriarh, Serena se gândi că acesta părea foarte mulţumit de felul în care ieşise vizita. În adâncul inimii însă, nu putea scăpa de sentimentul sâcâitor că ceva nu era în regulă...

173 î.G.
ANUL 29 AL JIHADULUI
Un an după întoarcerea cogitorilor din Turnul de Fildeş

Ocaziile pot apărea într-o clipă, sau se pot dezvolta timp de o mie de ani. Trebuie să fim pregătiţi întotdeauna să punem mâna pe ceea ce este al nostru.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

Dacă Agamemnon ar mai fi posedat un trup fizic, faţa lui ar fi afişat un rânjet triumfal în timp ce urmărea flota maşinilor abătându-se asupra planetei Bela Tegeuse. Cu creierul organic cufundat în electrofluidul din containerul de păstrare, generalul cymec simţea o furnicătură de anticipare a victoriei.

Omnius nu va bănui niciodată nimic.

Cei doi titani aflaţi împreună cu Agamemnon simţeau la fel, ca şi neocymecul Beowulf şi cei o sută şaptesprezece neocymeci ambiţioşi pe care-i recrutaseră în revolta lor împotriva lumilor sincronizate.

— Încă o dată, va veni Vremea Titanilor!

Transmisia secretă a lui Agamemnon fu răspândită în tot roiul de nave-cymec care călătoreau ca nişte discreţi peşti-ventuză într-un banc de rechini mortali.

— Vom restaura domnia noastră iniţială, acordând recompense şi putere acelor vizionari care doresc să distrugă hipermintea computer…

Omnius-Corrin trimisese această flotă imensă împreună cu numeroase ajutoare – cymeci „loiali” – pentru a impune controlul maşinilor înainte ca oamenii nedomesticiţi ai Jihadului să poată pune stăpânire pe planetă. Hipermintea îi dăduse generalului cymec ordine limpezi să nu îngăduie

lumii sincronizate rănite să cadă în mâna *hrethgirilor.*

Agamemnon intenţiona să urmeze aceste ordine… în felul lui.

Beowulf, cel mai talentat geniu al programării de la titanul Barbarossa încoace, proiectase instrucţiuni modificate şi bucle de program pentru toate navele de război ale maşinilor gânditoare, în aparenţă ca să le pregătească pentru haosul şi distrugerea pe care aveau să le găsească pe Bela Tegeuse. Navele de luptă ale maşinilor îi vor proteja de orice incursiuni nesăbuite din partea jefuitorilor umani.

Flota roboţilor purta o actualizare nouă şi completă a lui Omnius, cu toate instrucţiunile şi informaţiile necesare pentru a readuce Bela Tegeuse la statutul ei sincronizat.

Toate aceste nave masive, splendide din punct de vedere tehnologic, urmau să fie un bun început pentru propria flotă imperială a lui Agamemnon.

Înconjurând planeta învăluită de nori, navele maşinilor transmiseră semnale de identificare şi cereri de răspuns către nucleul lui Omnius din Comati, dar primiră ca răspuns în cea mai mare parte paraziţi. Oraşul fusese ras de pe faţa pământului de explozia atomică a lui Hecate. Câteva clipe mai târziu, maşinile primiră unele mesaje fragmentate de la oameni de încredere care repuseseră în funcţiune o parte din tehnologie.

Mulţumit că nu vede nicio urmă de forţă de ocupaţie a *hrethgirilor*, Agamemnon fu uşurat că nu va trebui să lupte cu soldaţii Jihadului în timp ce termina cu trupele lui Omnius. Era mai uşor să te ocupi de fiecare duşman pe rând.

— Atenţie, flotă a maşinilor gânditoare, transmise el. Cymecul Beowulf a pregătit nişte date de încărcat pentru voi…

Beowulf preluă sugestia.

— Înainte de a pleca de pe Corrin, Omnius mi-a dat un pachet confidenţial care nu trebuia instalat până acum, din motive de securitate. Pregătiţi-vă să primiţi transmisia!

Geniul neocymec introduse codul potrivit de acces de înaltă securitate, iar maşinile gânditoare, nebănuind nimic, acceptară transferul. Întreaga flotă de nave de război ale maşinilor şi toţi roboţii înghiţiră rescrierea programului ca pe o pilulă de otravă mortală.

Într-o reacţie în lanţ, unul câte unul, aparatele robotice încetară să funcţioneze deasupra planetei Bela Tegeuse, ca nişte lumini care se sting într-un mare oraş. O lovitură nesângeroasă.

Transmisii de bucurie triumfătoare şi de surpriză rece răsunară pe canalul privat al cymecilor şi pe frecvenţele deschise. Micile nave ale cymecilor zburau ca nişte viespi în jurul flotei robotice tăcute. Unul dintre neocymecii rebeli întrebă:

— De ce n-ai făcut asta cu secole în urmă?

— Programarea n-a fost uşoară, comentă Beowulf. Dar fiul lui Agamemnon a fost cel care mi-a arătat direcţia corectă. Potrivit informaţiilor din interiorul Ligii, Vorian Atreides s-a aflat în spatele înşelării senzorilor pe Poritrin, ca şi al virusului similar care a păcălit flota maşinilor pe Anbus IV.

Generalul titan fu de acord.

— Din moment ce Vorian a zburat cu robotul Seurat în cursele sale de actualizare – acelaşi robot care a livrat actualizări contaminate pe lumile sincronizate – n-am nicio îndoială că el se află şi la originea acestei tactici. Nu exista niciun motiv pentru care noi, cymecii, n-am fi putut încerca o schemă similară cu multă vreme în urmă, dar asta va funcţiona numai o dată, şi trebuia să fim pregătiţi. Noi toţi. Iar acum a sosit vremea noastră, în sfârşit!

Agamemnon scrută forţele pe care le adunase la un loc şi puternica, dar nebănuitoarea flotă robotică.

— Am aşteptat o mie de ani acest moment! Titani, veniţi alături de mine la bordul navei maşină din prima linie. Vom avea o întrevedere cu Omnius!

Navele cymecilor se concentrară în jurul aparatului central al maşinilor ca nişte piraţi adunaţi în jurul unui cufăr

cu comori. Agamemnon îşi conectă nava la ecluză, iar ceilalţi cymeci făcură la fel. Generalul titan îşi instală recipientul de păstrare într-un corp păşitor lucios, pe care-l purtă ca pe o mantie triumfală potrivită pentru primul Agamemnon, când păşise în oraşul căzut al Troiei.

— Cu multă vreme în urmă, am cucerit Vechiul Imperiu, apoi l-am pierdut în favoarea lui Omnius, le spuse lui Juno şi Dante, ca şi mândrului Beowulf, al cărui geniu făcuse posibile toate acestea. Acum, lumile sincronizate sunt slăbite de decenii de război împotriva oamenilor liberi. Armata Jihadului a erodat maşinile gânditoare în locul nostru – o ocazie de care trebuie să profităm.

Nava de actualizări a maşinilor gânditoare era întunecată şi tăcută, cu pilotul robot paralizat de programul abil al lui Beowulf. Cymecii n-ar mai fi fost niciodată în stare să încerce din nou un asemenea truc, dar poate că nu vor trebui s-o facă.

În corpul său mecanic păşitor, Agamemnon deschise cu forţa firida etanşă care păstra actualizarea lui Omnius. Gelsfera argintie se odihnea pe o căptuşeală încreţită. Agamemnon întinse mâna cu o extremitate cu gheare de metal şi luă globul sclipitor care conţinea atâtea decilioane de gânduri.

Bela Tegeuse era primul pas uriaş.

— Omnius, pari atât de slab şi de fragil…, spuse el. Cu acest singur gest, lansez începutul unei noi ere… şi sfârşitul tău!

Agamemnon strânse pumnul articulat, cu gheare, şi zdrobi gelsfera argintie. Acum, Omnius şi maşinile lui gânditoare înfruntau un război pe două fronturi.

Ce fel de Dumnezeu ne-ar făgădui o ţară ca aceasta?

Lamentaţie zensunnită

După cinci luni neroditoare, proviziile li se micşoraseră, oameni muriseră – iar Arrakis rămânea la fel de nemilos de inospitalieră ca întotdeauna. Ishmael simţea disperarea crescând printre sclavii zensunniţi evadaţi.

— Planeta asta este doar o *dună* uriaşă, se plânse unul dintre refugiaţii slabi, arşi de soare, care stătea pe o piatră, lângă nava experimentală prăbuşită.

N-aveau unde să se ducă.

Cu toate acestea, conducătorul lor refuza să lase să moară scânteia speranţei. Ishmael insista să-şi păstreze credinţa, să îndure arşiţa zdrobitoare şi să înveţe să se adapteze acestui loc nou pe care Dumnezeu, pentru cine ştie ce motive, îl alesese pentru ei. Găsea sutre potrivite pe care să le recite, aducând alinare oamenilor săi.

Una o învăţase de la bunicul lui: „Curajul şi teama se aleargă una pe alta, mereu în cerc”.

Fiica lui, Chamal, devenise tăcută şi împietrită, incapabilă să mai creadă că soţul ei, Rafel, ar putea fi în viaţă. El, Ingu şi cu negustorul de sclavi tlulaxa plecaseră cu singurul vehicul al grupului şi nu se mai întorseseră. Trecuse mult prea mult timp. După câteva săptămâni fără niciun semn, Chamal încetase să mai aştepte expediţia lui Rafel să se întoarcă purtând veşti bune şi hrană proaspătă.

Ishmael vedea în ochii ei că prevăzuse toate posibilităţile – că se rătăciseră, sau că se prăbuşiseră într-o furtună, sau că fuseseră asasinaţi de Tuk Keedair. Nimeni nu-şi putea imagina că ar fi putut găsi aşezări civilizate şi n-ar fi reuşit să trimită ajutoare.

Ishmael se rezemă de un bolovan colţuros, ţinându-şi fiica în braţe şi dorindu-şi să fie din nou fetiţă, fără atâtea necazuri. Îşi pierduse soţul, iar acum Ishmael era singurul ei sprijin. Dar şi el o lăsase pe Ozza în urmă, şi urma probabil să fie responsabil pentru moartea acestor refugiaţi

zensunniţi. Pentru ce scop scăpaseră? Poate că ar fi fost mai bine, la urma urmei, să se alăture luptei lui Aliid. Spera doar că zenşiiţii câştigaseră acea bătălie îndepărtată de pe Poritrin… dar Ishmael se îndoia, şi mai ales se îndoia că avea să afle vreodată.

În ciuda tuturor greutăţilor, refuza să-şi regrete decizia. Mal bine să moară de foame în acest infern decât să devină ucigaş, chiar şi ucigaş de stăpâni de sclavi.

— Budallah trebuie să fi avut un motiv să ne trimită aici murmură, ca pentru a o linişti pe Chamal. S-ar putea ca poporul nostru să aibă nevoie de o mie de ani ca să descopere de ce…

Din câte ştia toată lumea, Ishmael şi adepţii lui dispăruseră din univers. Zensunniţii îşi făcuseră tabăra lângă locul prăbuşirii, unde demontaseră carcasa navei prototip şi scoseseră fiecare bucăţică de material utilizabil. Cei mai pricepuţi dintre ei făcură capcane şi filtre ingenioase pentru a prinde roua de la umbră, dar nu produceau destulă umezeală pentru supravieţuirea tuturor.

În ultima zi disperată de pregătiri pentru evadare, sclavii lui Ishmael împachetaseră frenetic doar obiectele pe care le putuseră aduna din hangarul de cercetări al lui Norma, şi le lipseau multe lucruri de primă necesitate. Aparatul experimental nu fusese niciodată proiectat să transporte o sută de zensunniţi evadaţi, fără echipament sau fără uneltele de bază pentru autoîntreţinere. Nici chiar cel mai pesimist dintre ei nu se aşteptase să aterizeze într-un asemenea pustiu ingrat.

Arrakis nu le oferea compasiune şi niciun pic de ajutor.

După ce aşteptaseră o lună sosirea echipei de salvare, un grup de voluntari oţeliţi îl abordaseră pe Ishmael în umbra răcoroasă a amurgului. Aveau ochii înroşiţi şi chipul încordat.

— Avem nevoie de o busolă, de apă şi mâncare, zisese bărbatul care-şi luase singur poziţia de purtător de cuvânt. Şase dintre noi vrem să traversăm deşertul pe jos şi să încercăm să găsim Arrakis City. Ar putea fi singura noastră

şansă.

Nu avea cum să-i refuze, în ciuda siguranţei aproape totale că încercarea lor va eşua.

— Budallah ne îndrumă. Urmaţi-i calea, simţiţi-o în inimile voastre. Sutrele spun: „Calea până la Dumnezeu este invizibilă pentru necredincioşi, dar limpede văzută chiar şi de un orb care are credinţă”.

Bărbatul încuviinţase.

— Am avut un vis în care m-am văzut pe mine păşind peste dune. Cred că Budallah vrea ca eu să încerc asta.

Ishmael nu putea să contrazică argumentul, nici curajul.

Grupul urma să aibă doar o mică ploscă umplută cu apă şi destulă hrană pentru o săptămână. Dacă nu găseau o altă aşezare în acest timp, n-ar fi avut resursele necesare să se întoarcă.

— Mai bine să murim încercând să ne salvăm poporul, spusese conducătorul micului grup, decât să aşteptăm aici şi să lăsăm Moartea să ne ia potrivit voinţei sale crude.

În timp ce Chamal stătea lângă tatăl ei sub cerul luminat de stele, el îi îmbrăţişase pe fiecare dintre voluntarii îndârjiţi. Apoi bărbaţii plecaseră în direcţia opusă celei în care zburase Rafel, cu mica lui navetă cercetaş. Foloseau răcoarea nopţii ca să meargă mai repede. Ishmael le privise umbrele în timp ce coborau în grabă versantul muntelui, către pustiul neîntrerupt de dune…

Apoi, cu o oră înaintea zorilor, când ambele luni pline aruncau lumină pe nisipuri ca într-o amiază înceţoşată, Ishmael privise atent înspre orizontul tăcut. Exploratorii, mergând cu greu, nu dispăruseră încă din vedere pe nisipul moale.

Nu-i deranjase pe ceilalţi refugiaţi, care dormeau adânc; spera ca somnul dulce să-i pregătească pentru încă o zi grea. Când ochii i se adaptaseră, distinsese micuţele siluete negre pe fundalul dunelor, urcând un deal de nisip deosebit de înalt.

Îi văzuse căţărându-se în toate direcţiile, cuprinşi parcă de panică. Duna însăşi păruse să alunece şi să se surpe, cu

vălurele tremurând sub suprafaţă, până când o gaură mare se căscă dedesubtul vitejilor exploratori. Apoi Ishmael zărise înălţându-se o siluetă ca de şarpe, mai uriaşă şi mai îngrozitoare decât orice creatură pe care şi-o închipuise vreodată...

La ivirea dimineţii, nu mai era nici urmă de oameni.

Ce fel de loc am găsit aici? Părea dincolo de imaginaţia oricui, dincolo de cel mai groaznic dintre coşmaruri.

Se hotărâse să păstreze informaţia pentru el, să nu-i spună nici măcar lui Chamal. Ceilalţi puteau continua să se roage ca acea echipă de cercetaşi să aducă salvatori. Ishmael nu voia să-şi mintă oamenii, dar îi lăsa să agaţe de posibilităţi. Speranţa nu-i costa nimic.

În ciuda celor mai riguroase măsuri de austeritate impuse de Ishmael, proviziile din nava avariată erau aproape secate. Arrakis avea să-i ucidă în curând pe toţi.

Mai mult de o treime din zensunniţii care scăpaseră de pe Poritrin erau deja morţi de foame, de sete sau de expunerea la soare. Unii pieriseră căutând ajutor; alţii renunţaseră pur şi simplu şi se stinseseră în tăcere, în somn.

Câţiva dintre zensunniţii cei mai talentaţi din punct de vedere tehnic cotrobăiseră prin nava prăbuşită, meşterind din motoare şi bucăţi de metal sisteme inovatoare pentru distilarea şi reciclarea apei, convertind chimic chiar o parte din combustibil şi din fluidul de răcire într-un lichid potabil, dar cu gust groaznic. Montară un transmiţător primitiv pentru a trimite semnale de primejdie către orice aparat zburător local, dar acestea nu păreau să ducă la nimic. După cât se pare, furtunile frecvente de nisip creau în atmosferă un strat ionizant puternic, care le bruia transmisiile.

Sau nimeni nu dorea să le vină în ajutor.

În momentele cele mai nenorocite, Ishmael îi auzise pe unii dintre supravieţuitori vorbind cu îndârjire despre cum ar fi să mănânce carnea şi să bea umezeala morţilor, dar el era cuprins de furie la auzul oribilei sugestii.

— Mai bine să ne sacrificăm viaţa înainte de a ne sacrifica umanitatea. Budallah ne-a aruncat aici pentru un motiv. Aceasta este încercarea sau pedeapsa noastră… o alegere a credincioşilor. La ce foloseşte să ne jertfim sufletele pentru ca să mâncăm o dată, dacă mâine ni se face iarăşi foame?

Vor muri liberi… dar totuşi vor muri.

În fiecare noapte, Ishmael intra în comuniune cu sutrele, recitind versete şi căutând înţelesuri mai adânci, dar nu găsea niciun răspuns la întrebările sale. Nu exista nicio cale prin care să fie salvaţi? Nu exista niciun aliat pe care zensunniţii să-l poată găsi pe Arrakis? Cu un sentiment de descurajare, Ishmael îşi dădea seama că orice oameni destul de dârji cât să prospere în acest ţinut dezolant n-ar fi probabil prea prietenoşi cu străinii.

În fiecare zi, în timpul orelor mai răcoroase din zori şi din amurg, oamenii se împrăştiau, ridicând bolovanii, căutând în crăpături, cutreierând peninsula de piatră. Găsiră vegetaţie săracă şi licheni, ca şi câteva şopârle; o dată, un băiat doborî o pasăre hoitară cu o piatră. Prindeau tot ce puteau, chiar şi gândaci şi miriapode cu carapace. Fiecare strop de proteine şi umezeală le dăruia încă o clipă de viaţă, încă o răsuflare preţioasă.

Dar nu prea puteau face altceva.

Când întunericul coborî asupra încă unei nopţi limpezi din deşert, Chamal zări un freamăt departe, pe dunele umbrite, o formă gigantică, sinuoasă, şerpuind către bariera lungă de piatră unde-şi făcuseră tabăra refugiaţii zensunniţi. Scoase un strigăt de avertisment, iar oamenii veniră să vadă, poticnindu-se şi târând picioarele de slăbiciune şi de oboseală.

În întunericul tot mai adânc, Ishmael putu distinge monstruoasa siluetă unduitoare, flacăra portocalie

scânteietoare din gâtlej şi scânteile de frecare de pe partea de jos a pielii, provocate de trecerea vijelioasă peste deşertul abraziv. Oamenii stăteau lângă Ishmael, uluiţi de leviatanul care se apropia. De două ori în ultimele cinci luni, văzuseră viermi departe, în largul dunelor, dar creaturile treceau fără ţintă şi rareori petreceau prea mult timp expuse la aer.

Acesta părea să vină spre ei cu… *un scop.*

— Ce înseamnă asta, tată? întrebă Chamal.

Cu toţii se uitau spre Ishmael.

— Un semn, sugeră o femeie.

Chipul ei părea galben în lucirea luminilor pe care Ishmael le scosese de pe navă, din moment ce nu aveau destul combustibil ca să aprindă un foc tradiţional zensunnit.

— Demonul vrea să ne mănânce, zise un alt bărbat. Ne cheamă printre dune pentru un sacrificiu. E pierdută orice speranţă?

Ishmael dădu din cap.

— Suntem în siguranţă aici, pe stânci. Poate că este o manifestare a lui Budallah urmărindu-ne pe noi.

Se întoarse, în timp ce viermele de nisip se răsuci la baza versantului. Noaptea tot mai neagră înceţoşa amănuntele, dar, de la o distanţă sigură, putură auzi fiara scrâşnind pe bolovanii desprinşi, apoi liniştindu-se.

Un sunet slab, care ar fi putut fi un strigăt, o voce umană, răsuna printre stânci. Ishmael ascultă cu atenţie, dar nu mai auzi nimic şi se convinse singur că fusese doar imaginaţia lui sau ţipătul unei păsări de noapte la vânătoare.

— Veniţi, zise Ishmael. Staţi lângă mine şi vă voi povesti din nou despre Harmonthep. Ne putem descrie fiecare adevăratele noastre cămine, ca să ne păstrăm amintirile limpezi…

Curajosul conducător se înghesui printre oamenii lui sub luminile galbene, slabe, care trebuiau să ţină locul focului poveştilor, iar el vorbi nostalgic despre canalele

mlăştinoase de pe Harmonthep. Ishmael descrise peştii şi insectele pe care obişnuia să le prindă, florile pe care le culegea, modul idilic de viaţă pe care-l cunoscuse în primii ani de viaţă. Una dintre sutre îi veni imediat în minte: „Foamea e un demon cu multe feţe”.

Ishmael întrerupse istorisirea când ajunse aproape de relatarea despre negustorii de sclavi. Nu dorea să stăruie asupra acestui subiect. Târându-l pe Keedair aici, pe Arrakis, şi apoi pierzându-l în deşert… nu era o răzbunare suficientă?

Alinaţi în tovărăşia familiară, zensunniţii împărtăşiră poveşti despre casa şi copilăria lor pierdută, mângâindu-se cu puţinele amintiri plăcute. Mulţi dintre aceşti refugiaţi se născuseră şi crescuseră pe Poritrin, o generaţie de sclavi care nu cunoscuse altă lume, acum prizonieri pe această sferă acoperită de dune…

Nu-i auziră pe intruşi apropiindu-se. Străinii sosiră ca nişte umbre tăcute, purtate pe o adiere uşoară. Aşteptară ca nişte spectre printre proeminenţele de piatră din afara cercului de lumină unde Ishmael îşi spunea poveştile.

Făcându-i să tresară, un bărbat păşi în mijlocul grupului şi vorbi în galach, limba standard în toată galaxia, cu un accent puternic:

— Sunt poveşti frumoase, dar nu veţi găsi un asemenea cămin aici.

Ishmael sări în picioare, iar adepţii lui se străduiră să se înarmeze cu unelte primitive.

Când nomazii deşertului intrară în cercul de lumină, Ishmael văzu oameni zvelţi, oţeliţi, cu ochi în întregime albaştri.

— Cine sunteţi? Dacă sunteţi bandiţi, n-avem nimic din ce aţi putea lua. Abia supravieţuim şi noi…

Uriaşul cu obrajii supţi, evident conducătorul lor, îl privi şi apoi răspunse surprinzător, în limbajul secret chakobsa:

— Suntem zensunniţi ca şi voi. Am venit aici să vedem dacă zvonurile sunt adevărate.

Mintea lui Ishmael devenise un vârtej. Încă un trib

pierdut? Cei mai mulţi credincioşi budislamici fugiseră de Ligă cu multă vreme în urmă. Poate că unii se stabiliseră aici, în acest deşert groaznic?

— Numele meu este Jafar. Conduc o bandă de proscrişi care duce mai departe misiunea sacră a lui Selim Călăreţul Viermilor. Am discutat în consiliul nostru situaţia în care vă aflaţi, întrebându-ne dacă putem crede ceea ce-am auzit.

Ridică bărbia cu mândrie.

— Sunteţi sclavi evadaţi, şi am hotărât să vă primim în tribul nostru, dacă munciţi din greu, ne ajutaţi şi vă câştigaţi întreţinerea. Vă vom arăta cum să supravieţuiţi în deşert.

Strigăte de încuviinţare, rugăciuni recunoscătoare către Budallah şi ţipete de uşurare răsunară în noapte. Jafar şi proscrişii săi se uitară la epava navei spaţiale ca şi cum ar fi evaluat cât de mult mai puteau recupera din carcasă.

— Acceptăm binevoitoarea ta ofertă, Jafar, răspunse Ishmael fără ezitare. Putea să vadă deja că oamenii lui credeau că Budallah le adusese această mântuire în ceasul de cea mai mare restrişte.

— Vom munci cu sârguinţă. Suntem onoraţi să venim alături de voi.

Într-o vreme credeam că răutatea şi cruzimea sunt doar trăsături umane. Vai, se pare că maşinile gânditoare au învăţat să ne imite!

VORIAN ATREIDES,
Puncte de cotitură în istorie

În momentul în care flota de patrulare a Jihadului ajunse pe mica colonie de pe Chusuk, era deja prea târziu. Maşinile atacatoare nu mai lăsaseră nimic.

Oraşele rase de pe faţa pământului încetaseră să mai fumege; focurile se stinseseră, nemaiavând ce să ardă. Singurele rămăşiţe de locuire umană erau grinzile negre, contorsionate, craterele de la exploziile enorme şi o tăcere cu miros acru de mangal.

Trecuseră mult prea multe zile ca să se mai poată aştepta cineva să găsească vreun supravieţuitor.

La sol, Vorian Atreides stătea printre ruine, cu picioarele depărtate, ca pentru a rezista mai bine împotriva şocului copleşitor, devastator. Încă cinci navete de salvare şi recuperare coborâseră din navele de pe orbită, dar asta nu avea să fie o operaţiune de salvare… doar o evaluare a înspăimântătorului masacru.

Sondaţilor Jihadului li se tăiase răsuflarea de durere. Câţiva dintre ei aveau cunoştinţe pe Chusuk, rude sau prieteni care trăiseră aici. Lui Vor îi îngheţă inima când descoperi că abia reuşea să priceapă vărsarea de sânge premeditată, calculată, pe care maşinile o dezlănţuiseră aici.

— Omnius nici măcar nu s-a ostenit să preia controlul, zise el cu voce dogită.

Chusuk se mândrea cu o infrastructură suficientă pentru ca hipermintea să fi putut stabili o lume sincronizată minoră aici, dar, maşinile nu păreau să fi vrut locul ăsta.

— N-au făcut decât… să distrugă totul.

Vor dădu din cap. Avea părul ciufulit şi asudat, sprâncenele încruntate.

— S-ar putea ca maşinile să fi schimbat tactica. Dacă fac asta şi altor lumi, înseamnă că vor doar să omoare oameni şi să le lase planetele nelocuibile.

Se uită peste umăr la soldaţii care îşi găseau de lucru doar dintr-un obicei automat, căutând ceva util de făcut în colonia moartă.

Primero-ul păşi încet pe străzile distruse şi pârjolite. După anii de tinereţe în care-l slujise pe Omnius, fiind instruit în nuanţele cuceririi, Vor crezuse că înţelegea maşinile mai bine de-atât.

— N-are niciun sens… doar dacă cymecii au făcut asta.

Chusuk fusese o aşezare înfloritoare – nu un paradis din toate punctele de vedere, dar, cu siguranţă, un loc în care merita să trăieşti, un avanpost al umanităţii pe o lume calmă, deloc ieşită din comun. Coloniştii duceau aici o viaţă liniştită, cu idile tandre, familii strâns unite şi visuri lipsite de ambiţie. Oameni adevăraţi, care voiau doar să trăiască de pe-o zi pe alta.

Iar maşinile îi transformaseră în victime.

Printr-o fereastră groasă de plaz din pavaj, văzu dedesubt o cameră care părea neatinsă, cu instrumente muzicale înşirate pe un banc de lucru. Ciudat cum supravieţuiau anumite lucruri în război, protejate parcă de nişte bule angelice. Ordonă căutătorilor să verifice încăperile de dedesubt, dar aceştia se întoarseră după câteva clipe raportând că nu găsiseră niciun semn de viaţă.

Vor continuă să meargă. Clădirile arse se detaşau pe fundal ca nişte schelete înnegrite. Pereţii se prăbuşiseră lăsând la vedere cadrele structurale şi componentele de cărămidă sfărâmate. Piaţa oraşului era doar o scobitură rămasă de la explozivii puternici, aruncaţi probabil de vehicule aeriene robotice.

Văzu trupuri arse care arătau ca nişte sperietori negre de ciori, cu braţele răsucite, cu buze zdrenţuite dezvelind dinţii crăpaţi de flăcări. Oameni adevăraţi. Orbitele goale priveau ca nişte găuri de mangal, ca şi cum oamenii s-ar fi întrebat încă de ce durase atât de mult salvarea.

Trei soldaţi în uniformă ai Jihadului strigară de după colţ. Vor grăbi pasul şi coti, găsind rămăşiţele a două automate de luptă, care fuseseră distruse de apărarea de pe Chusuk. Coloniştii avuseseră puţine arme, dar, după cât se pare, adunaseră destule ca să distrugă cele două maşini gânditoare.

Din nefericire, fiecare armată mecanică avea mii de asemenea automate de luptă. Coloniştii de pe Chusuk rezistaseră, dar n-avuseseră nicio clipă vreo şansă reală.

Chipul lui Vor se crispă, încruntat. Se simţea gol pe dinăuntru, ştiind că n-ar fi putut face nimic ca să împiedice acest măcel. Aflate pe drum de aproape o lună, navele lui de război se apropiaseră de Chusuk într-o misiune curentă de patrulare. Sosiseră aşteptându-se la un depozit de reaprovizionare şi la o permisie de o săptămână. Nu primiseră nicio chemare în ajutor – nu că un semnal ar fi putut ajunge la ei în timp util, oricum.

Vor avea o senzaţie de greaţă. Nu se aşteptase la o asemenea brutalitate fără sens din partea maşinilor, nu aici. Dar ar fi trebuit.

Pe drumul către Chusuk, în timpul călătoriei lungi şi lente, chiar şi un primero avea prea puţine de făcut. Îşi găsise de lucru citind documente de afaceri şi redactând note pentru nişte lucrări despre tactica militară, în care explica ceea ce ştia despre maşinile gânditoare.

În timpul Jihadului, Serena Butler scrisese un număr de polemici abile despre cruciada ei împotriva maşinilor, din care Iblis Ginjo cita cu generozitate. La un moment dat, Vor se gândise chiar să-şi scrie propriile memorii, din moment ce trăise atât de mult şi trecuse prin atâtea… dar când îşi amintise de toate minciunile pe care tatăl lui le inclusese în acele memorii, făcându-le să treacă drept istorie adevărată, Vor se simţise dezgustat de idee. Chiar dacă încerca să fie

sincer, natura umană l-ar fi putut determina să coloreze unele fapte.
Peste vreun secol sau două, dacă făcea în continuare progrese împotriva lui Omnius, s-ar putea răzgândi. Deocamdată, se simţea mai bine dacă-şi petrecea timpul jucând din când în când o partidă de Fleur de Lys cu oamenii lui. Avea să făurească istoria mai degrabă prin acţiunile sale decât prin documentele pe care le lăsa în urmă…
În orele libere petrecute singur în cabina lui, Vor retrăia deseori amintirile plăcute, imaginându-şi o altfel de viaţă pe care ar fi putut s-o ducă. Prima persoană care-i venea de obicei în minte era Leronica Tergiet de pe Caladan, femeia care-i pătrunsese cu adevărat în inimă.
Niciodată înainte nu îndrăznise să simtă vreun fel de angajament sau de legătură emoţională… dar Leronica îl făcea să dorească să fie altă persoană, cineva fără obligaţii sau îndatoriri de importanţă cosmică, doar un om simplu care să poată fi soţ şi prieten. Vor nu-şi regreta responsabilităţile sau realizările, ştiind că apărase populaţia unor planete întregi, dar, pentru variaţie, i-ar fi plăcut să fie mărunt, lipsit de importanţă şi mulţumit, un soldat cu nimic ieşit din comun, cunoscut sub numele de împrumut „Virk”.
Urgenţele Jihadului îl împiedicaseră până acum să facă vizite în voie pe Caladan, aşa cum plănuise să facă. Îi trimitea lui Leronica scrisori prin soldaţii repartizaţi la staţia de urmărire, chiar şi câte un dar din când în când. Dar nu primea niciun răspuns. Nici măcar nu era sigur că femeia avea mijloace de a-i trimite vreun mesaj. Simţindu-se jalnic în privinţa asta, îşi dădu seama că probabil nu ocupa prea mult loc în gândurile ei.
Până acum, o femeie minunată ca ea trebuie să-şi fi ales un soţ, să aibă o familie. Dacă era aşa, spera că se mai gândea încă la el cu afecţiune.
Deşi îi trecuse prin minte ca o posibilitate, nu putea, cu conştiinţa curată, să dea peste ea şi să distrugă puţina fericire pe care Leronica reuşise să şi-o construiască. Într-o

zi trebuia să se întoarcă pe Caladan, să afle singur.

Între timp, de-a lungul călătoriei singuratice printre stele, continua să-i scrie scrisori lungi, care urmau să fie trimise prin curieri, pe căi ocolite. Ştia cât de mult îi plăcea să afle despre alte planete şi alţi oameni. Iar un asemenea exerciţiu o păstra pe Leronica în gândurile lui şi-l ajuta să se simtă ceva mai puţin singur.

Din fericire, solicitările războiului făceau timpul să treacă mai repede pentru el. Poate că avea s-o vadă mai curând decât se aştepta. Pulsul i se acceleră la acest gând. Ar fi posibil să-l aştepte?

Înaintând, cu inima de plumb, printre ruinele de pe Chusuk, Vor privea cu ochii mari distrugerea şocantă. Maşinile fuseseră extrem de minuţioase, într-un fel care i se părea mai curând... *ineficient.* Cu siguranţă, armatele robotice nu avuseseră nevoie să provoace atâta distrugere doar ca să-şi atingă obiectivul?

Unul dintre cei câţiva cuarto aflaţi la comanda detaşamentelor de inspecţie se prezentă la raport.

— Primero Atreides, am numărat corpurile. Nu sunt mai mult de o sută.

— O sută? Asta nu-i de-ajuns pentru o colonie de o asemenea mărime. Au fost ceilalţi dezintegraţi în cursul atacului?

— Tiparul distrugerii nu sprijină o asemenea concluzie, domnule.

Buzele lui Vor se crispară într-o linie subţire. Era încă nedumerit.

— Probabil că au fost luaţi ca sclavi, pentru a înlocui o parte din pierderile din revoltele eşuate. Îi compătimesc pe bieţii nefericiţi care au supravieţuit unui asemenea dezastru.

Apoi se îndreptă şi ridică bărbia.

— Trebuie să terminăm repede. Ia toate imaginile de care ai nevoie, şi ne întoarcem direct pe Salusa Secundus. Trebuie să-i spun Preotesei ce s-a întâmplat aici.

Chipul cuartoului împietri, plin de hotărâre.

— Cum o să vadă imaginile astea, o să aprindă o flacără în rândul populaţiei. Maşinile gânditoare vor regreta că s-au apucat să facă aşa ceva uneia dintre coloniile noastre.

Ofiţerul porni în grabă să-şi adune oamenii, în timp ce Vor simţea că noua scânteie de pe Chusuk avea să facă lupta şi mai fanatică, şi mult mai rea.

Acum, mai mult ca niciodată, tânjea să se afle din nou pe Caladan, în braţele lui Leronica…

În ospăţul vieţii, activităţile noastre zilnice sunt felul principal, iar desertul este alcătuit din visuri.

SERENA BUTLER,
Manifeste ale Jihadului

La nu mai mult de patru luni după ce Vorian Atreides şi geniştii Jlihadului plecaseră de pe Caladan, Leronica Tergiet acceptă să se mărite cu un bărbat care-o curtase fără succes ani de zile.

Leronica era una dintre cele şaisprezece femei localnice care se treziseră însărcinate cu impetuoşii soldaţi ai Jihadului. Nu-i era ruşine de starea ei şi de fapt chiar râsese uşor când tatăl ei încercase s-o consoleze. În perioada în care tehnicienii din detaşamentul lui Vor erau postaţi în oraş, Brom Tergiet fusese plecat la lucru în larg, în apele de la răsăritul oraşului, şi nu observase cât de mult timp petrecuse fiica sa cu un anumit bărbat.

După ce nu mai putuse ascunde sarcina şi socoti că aşteptase destul ca să fie sigură că n-o să piardă copilul, îi mărturisise în sfârşit tatălui ei. Fără să răspundă nimic, Brom Tergiet se aşezase pe platforma debarcaderului, lucrând sârguincios la repararea plaselor de pescuit încurcate. N-o privise în ochii mândri, fără pic de ruşine, dar dăduse din cap, dezgustat parcă, şi nevenindu-i să creadă.

— O, tată, ştim cu toţii cum funcţionează biologia, spusese Leronica, oarecum amuzată de reacţia lui. Sunt pe deplin fericită cu momentele speciale pe care le-am împărtăşit, Virk şi cu mine, sunt mulţumită să accept ceea ce a putut să-mi dea, inclusiv copilul.

Cu toate acestea, nu dezvăluise nimănui – nici măcar tatălui ei, identitatea reală a ofiţerului. Acum, că ştia că avea să-i poarte copilul, secretul era mai important ca niciodată, şi nu voia să-şi pună copilul în primejdie.

— O să fii pe cont propriu, Leronica, o avertizase Brom. Soldatul acela nu se va mai întoarce niciodată după tine sau după copil.

— O, ştiu, răspunsese ea, imperturbabilă, dar îmi rămân amintirile despre el şi poveştile despre locuri exotice. E un dar suficient pentru mine. Ai vrea să fiu o femeie neajutorată, smiorcăindu-mă şi plângându-mi situaţia? îmi place viaţa pe care o am şi împrejurările în care mă aflu. Aş prefera sprijinul tău moral şi emoţional, dar mă pot descurca şi singură dacă e nevoie. Pot continua să lucrez tot timpul sarcinii, şi n-o să am nevoie decât de câteva zile libere ca să nasc copilul…

— Ai fost întotdeauna independentă, comentă Brom cu un surâs, apoi se ridică în picioare, lăsând plasele de pescuit încurcate pe scândurile decolorate şi uzate ale debarcaderului. Îşi îmbrăţişă fiica, lăsând atingerea şi gesturile să-i spună ceea ce nu putea rosti cu voce tare.

— La urma urmei, bunăstarea nepotului meu este acum lucrul cel mai important la care trebuie să ne gândim…

De fapt, cu populaţia minusculă a Caladanului, satele de pe coastă întâmpinau cu bucurie copiii care aduceau o infuzie de sânge proaspăt liniilor genetice locale subţiate. Soldaţii Jihadului aveau să aducă o nouă generaţie plină de vitalitate în această regiune rurală deseori trecută cu vederea.

Astfel, fără aiureli absurde şi fără tristeţi inutile, aşteptând ca Vorian Atreides să se întoarcă şi s-o ia de pe Caladan – ceea ce era sigură că n-o să se întâmple niciodată – Leronica se hotărî că ar fi mai bine să meargă mai departe şi să găsească un soţ dispus să crească în viitor copilul ca şi cum ar fi fost al lui…

Kalem Vazz era un burlac liniştit, harnic, cu zece ani mai în vârstă decât Leronica. De când tânăra ajunsese la vârsta măritişului, Kalem o ceruse de trei ori în căsătorie. Ea îl refuzase cu consecvenţă, nu din dispreţ sau pentru că se juca în vreun fel cu afecţiunea lui, ci pentru că nu voia să-şi

bată capul să aibă grijă şi de un soţ, pe lângă tatăl ei, tavernă şi bărcile de pescuit. Dar acum viaţa i se schimbase.

După ce luă hotărârea, Leronica se duse într-o dimineaţă devreme acasă la Kalem, înainte ca el să plece la docuri să se îmbarce pe vasul de pescuit. Alesese o rochie curată, îşi prinsese buclele într-o eşarfă şi-şi pusese un colier de coral lucrat cu fineţe.

Imediat ce bătu la uşă, Kalem apăru în prag, îndesând în grabă pe el o cămaşă în plus, pentru a se proteja de pătura rece de ceaţă de pe mare. Arăta surprins şi cu ochii înceţoşaţi, dar nu pretinse să stea la taifas, ştiind că Leronica trebuie să fi venit pentru un motiv important.

— Mi-ai cerut să fiu soţia ta, spuse ea. Oferta mai e valabilă, Kalem Vazz, sau ai încetat să mă mai aştepţi?

Chipul lui colţuros pierdu cincisprezece ani din vârsta vizibilă când zâmbi surprins. Sarcina ei se vedea deja, dar tânăra se îndoi că bărbatul observase.

— Există unele împrejurări, începu Leronica, apoi îi vorbi despre copil.

El primi bine vestea, făcu câteva comentarii de sprijin şi îi arătă simpatie. În cele din urmă, ea zise:

— Dacă vrei să fii soţul meu, trebuie să fii de acord şi să te porţi ca un tată cu copilul altui bărbat. În afară de asta, nu-ţi cer nimic, şi promit să fiu soţia pe care o doreşti.

Mulţumită că el înţelesese situaţia şi că astfel nu-l înşela în niciun fel, aşteptă răspunsul lui Kalem la această ofertă directă şi fără ocolişuri, pe care ea urma să-şi întemeieze tot restul vieţii. Avusese deja parte de o idilă nesăbuită, urma să preţuiască întotdeauna în inimă amintirea lui Vor, dar asta nu avea nicio importanţă pentru împrejurările actuale.

— Şi dacă se întoarce? întrebă Kalem.

— N-o să se întoarcă.

O privi cu intensitate, şi amândoi ştiau că răspunsul ei nu e suficient. O întrebă din nou:

— Dacă se întoarce, o să alergi din nou în braţele lui?

Sau, şi mai rău, vei refuza să faci asta şi vei rămâne cu mine, apoi vei regreta asta toată viaţa?

— Mareea poate să se ridice şi să scadă, Kalem, dar tu crezi că inima mea e ca o bucată de plută, să fie aruncată încoace şi-ncolo? Dacă fac o promisiune, mi-o ţin.

Kalem îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi cântărit o propunere de afaceri, dar Leronica îi văzu ochii sclipind la această schimbare bruscă a soartei.

— Mai întâi trebuie să fac şi eu o cerere…

Ea îl privi neclintită, cu mâinile în şolduri, pregătită pentru amănuntele negocierii.

— Dacă acest soldat al Jihadului a plecat într-adevăr şi tu accepţi să te măriţi cu mine, atunci nu trebuie să-mi faci, nici mie şi nici lui, dezonoarea de a ne compara între noi în niciun fel…

Kalem îşi strânse mâinile bătătorite.

— Ştiu că nu sunt bărbatul perfect, şi nu-ţi pot lua amintirile. Dar vremea petrecută cu el e doar o amintire, în timp ce eu sunt realitatea. Poţi trăi cu asta?

Leronica nu ezită nicio clipă să accepte.

Şi astfel se căsătoriră, una dintre cele şaisprezece ceremonii grăbite care avură loc în satele de pescari. Puţini dintre miri arătau stânjeniţi; mai degrabă nu le venea să creadă ce noroc avuseseră să găsească soţii atrăgătoare pe care le crezuseră înainte de neatins.

În săptămânile care urmară, Kalem Vazz lucră pe barca lui de pescuit alături de cea a lui Brom Tergiet. Adunând şi venitul din taverna populară, Leronica şi bărbaţii de lângă ea trăiau destul de bine faţă de alţii.

Era tot ce sperase vreodată pe Caladan, deşi, noaptea, când stătea alături de Kalem în patul lor comun, plimbându-şi degetele de-a lungul curbei tot mai rotunde a pântecelui ei, se gândea la toate locurile minunate, străine, din Liga Nobililor, pe care i le descrisese Vor.

Leronica stătea întinsă în tăcere, uitându-se pe fereastra deschisă la cerul înstelat, şi se gândea la Vorian Atreides, aflat atât de departe de ea. Chiar acum, ar putea lupta

împotriva roboţilor diabolici, conducând mari nave de luptă… poate chiar gândindu-se la ea din când în când. Un războinic atât de chipeş, de elegant… Oftă.

Câteodată se răsucea pe o parte şi-l vedea pe Kalem treaz şi nemişcat, cu ochii deschişi sclipind – de lacrimi? —, dar el nu scotea nicio vorbă şi nu dădea niciun semn că i-ar ghici gândurile. Kalem nu întreba niciodată, nu se amesteca niciodată. Nu voise nici măcar să ştie numele soldatului, astfel încât ea fu bucuroasă că nu trebuise să-l mintă pentru a-şi ţine promisiunea faţă de fostul iubit. Acest om bun, muncitor, părea pe deplin mulţumit cu ceea ce avea… iar Leronica încercă să simtă acelaşi lucru.

Amândoi ştiau că soldatul Jihadului nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Când sosi vremea, Leronica născu doi băieţi gemeni, sănătoşi, pe care insistă să-i boteze Estes şi Kagin, după cei doi bunici ai soţului ei. Nu voia nicio legătură cu numele lui Vor. Sătenii remarcară cu toţii că băieţii semănau mult cu Brom Tergiet – ceea ce-l făcu pe pescar să se umfle în pene de mândrie stânjenitor de mult –, deşi câţiva dintre amicii lui îşi manifestară în glumă speranţa că gemenii nu vor fi blestemaţi cu râsul nechezat al bunicului lor.

De fiecare dată când se uita la băieţi totuşi, Leronica putea vedea urme ale ofiţerului brunet, aventuros, care-i furase inima şi apoi plecase în spaţiu.

Respectându-şi cuvântului dat, Kalem se întrecu pe sine ca soţ credincios, muncitor destoinic şi tată grijuliu. Îi iubea enorm pe Estes şi Kagin, nelăsând niciodată să se vadă că nu erau ai lui. Kalem considera dragostea pentru băieţi mai importantă decât descendenţa lor paternă.

Doi ani după plecarea lui Vor, Leronica nu mai simţea nicio tristeţe, doar o curiozitate nostalgică în legătură cu ce-ar putea face el, sau dacă era în siguranţă. Pentru prima

oară în viaţă totuşi, acordă atenţie tabloului general al Jihadului, urmărind veştile despre marile bătălii.

Măcar o dată pe lună, Kalem şi tatăl ei îşi duceau bărcile de pescuit în apele fertile din jurul recifelor îndepărtate. În aceste ocazii, după cum era noul său obicei, Leronica lăsa gemenii cu o vecină, împrumuta una dintre maşinile pe gaz metan ale satului şi se ducea către nord, pe drumul accidentat de pe coastă, până la instalaţiile militare şi staţia de urmărire înfiinţate acolo în urmă cu doi ani de către armata Jihadului.

Cei câţiva soldaţi devotaţi postaţi aici erau mulţumiţi să locuiască în barăci prefabricate, unde îşi îndeplineau cu sârguinţă îndatoririle. Din când în când, doi sau trei oameni făceau drumul până în sat ca să cumpere peşte şi alte alimente proaspete; alteori, Leronica livra provizii din bucătăria tavernei, oferindu-le masa de prânz în schimbul noutăţilor despre lupta continuă împotriva lui Omnius.

Deveni o imagine familiară în barăcile de comandă de la baza turnurilor consolidate, care legau reţeaua de sateliţi din jurul Caladanului. Luminişul de lângă avanpost, unde navetele aterizau şi decolau cu regularitate nu cu multă vreme în urmă, ar fi putut deveni până la urmă un spaţioport în toată puterea cuvântului, dar deocamdată era rareori folosit.

Soldaţii Jihadului credeau, în mod eronat, că Leronica era pur şi simplu curioasă în legătură cu politica şi tactica militară, şi-i dădeau copii după cele mai mari discursuri ale Preotesei Serena Butler şi după înregistrările adunărilor Marelui Patriarh Iblis Ginjo. În realitate, ea era dornică să audă doar orice menţionare a primeroului Vorian Atreides, deşi era atentă să nu dezvăluie faptul că îl cunoştea cu adevărat.

Cu ochii strălucitori, Leronica asculta când soldaţii povesteau pe scurt ciocnirile de pe Bela Tegeuse şi, mai recent, oribila anihilare de către maşini a coloniei izolate de pe Chusuk. Cu timpul descoperi mai multe amănunte despre isprăvile trecute ale lui Vor, în special cum ajutase

la salvarea planetei Anbus IV şi, mai târziu, cum păcălise maşinile gânditoare cu o flotă falsă, pe Poritrin.

Câteodată, Vor îi trimitea pachete, întotdeauna sub un nume fals. Deşi soldaţii care-i aduceau obiectele presupuneau, fără îndoială, că are un iubit plecat undeva în Jihad, ea nu-i rostea niciodată numele. Citea mesajele cu o ardoare pe care nu i-o dezvăluia niciodată lui Kalem. Detesta să aibă secrete faţă de acest om bun, dar o făcea ca să-l protejeze, nu dintr-un sentiment de vină.

Nu încercă niciodată să-i trimită un mesaj de răspuns, nu îndrăzni – pentru motive pe care nu le înţelegea nici ea în întregime. Ducându-şi războiul lui îndepărtat, primero Atreides nici măcar nu ştia despre băieţii lui gemeni, iar femeia n-avea intenţia să-i spună. Spera doar să scape nevătămat şi să se gândească şi la ea din când în când…

Mulţumită de ceea ce auzea, Leronica le mulţumea soldaţilor şi-şi conducea maşina înapoi în satul de pescari, grăbindu-se să ajungă înainte de apusul soarelui. Kalem şi tatăl ei nu aveau să se întoarcă decât peste două zile, cel puţin, dar trebuia să-i ia pe gemeni şi să pregătească cina la tavernă. Deşi îndatoririle de mamă îi luau mult timp, Leronica conducea încă taverna şi hrănea muncitorii care erau prea obosiţi ca să-şi gătească singuri.

Leronica păstra pe chip un surâs tainic, atunci când redeschidea seara uşile pentru mulţimea de bărbaţi gălăgioşi. Veştile şi istorisirile proaspete – împreună cu scrisoarea specială care dovedea că iubitul său plecat chiar îşi aducea aminte de ea – aveau s-o mulţumească pentru o vreme.

Iar când i se întorcea soţul, avea să se concentreze în întregime asupra lui. Aşa cum promisese, nu-l compara niciodată pe Kalem cu celălalt bărbat din viaţa ei… dar nu-l putea uita nici pe viteazul ofiţer. Într-un sens, avea ce era mai bun din ambele lumi.

E uman să spun că nimeni nu mă înţelege? Acesta este unul dintre multele lucruri pe care le-am învăţat de la ei.

Dialogurile lui Erasmus

Erasmus fusese acuzat de multe în timpul lungii sale existenţe. Mulţi oameni, inclusiv înnebunitor de interesanta Serena Butler, îl numiseră măcelar – pentru experimentele sale de laborator pline de pătrundere privind natura umană, şi în special pentru că-l aruncase pe băieţelul Serenei de pe balcon.

Înainte de distrugere, Omnius-Terra insinuase că Erasmus încerca să devină el însuşi uman. Ce gând ridicol! De curând, chiar şi Omnius-Corrin sugerase că Erasmus voia să uzurpe hipermintea – deşi numai gândirea rapidă şi acţiunea eficace a robotului independent salvaseră Corrinul de la dezastru şi împiedicaseră răspândirea în continuare a actualizării contaminate.

Erasmus detesta să fie categorisit atât de simplist. Se mândrea cu faptul că sfida orice descriere sau interpretare. Voia cu mult mai mult decât îşi imagina oricine.

Acum, în timp ce traversa un câmp lat, acoperit de zăpadă, cu Gilbertus Albans pe urmele lui, legat cu o frânghie, robotul autonom se gândea cât de parohiale erau alte minţi – chiar şi a lui Omnius – în comparaţie cu a lui. Prin cercetările sale, Erasmus se implicase în ţesătura biologică de ansamblu cu mult mai mult decât orice alt cercetător, maşină sau om. Se bucura de ce era mai bun în toate lumile posibile.

Auzindu-l pe adolescent respirând cu greutate, dar fără să protesteze, Erasmus încetini pasul mecanic. Îşi modificase picioarele de metalfluid pentru o stabilitate mai mare pe zăpadă, iar acum îşi folosea rezervele abundente de energie pentru a se târî, deschizând o potecă. Chiar şi aşa, era dificil pentru bietul Gilbertus sa ţină pasul. Panta ascendentă era mai abruptă decât părea, şi instabilă; nicio fiinţă umană nu putea egala caracteristicile mobile ale unui

model avansat de robot.

Omnius-Corrin, acum reparat şi refăcut în esenţă după cascada de prăbuşiri, îi urmărea cu un roi de ochi-de-pază care bâzâiau în jurul capetelor lor ca nişte ţânţari. Hipermintea, ea însăşi nu mai mult decât un program de calculator fără trup, risipit ca un nor invizibil de date, n-ar fi putut să se bucure niciodată de o asemenea experienţă reală.

Era încă o trăsătură în care Erasmus, cu trupul lui mobil, autonom, se putea simţi superior lui Omnius. Hipermintea computer absorbea cantităţi enorme de date, dar nu avea *experienţe* reale proprii.

Nu contează numai cantitatea de informaţii, gândi Erasmus, *ci şi calitatea lor.* Iar el se simţea oarecum amuzat dându-şi seama că Omnius era un soi de voyeur, întotdeauna privind şi niciodată participând… sau trăind cu adevărat.

Trăind. Cuvântul aduse în mintea lui Erasmus tot felul de întrebări filosofice. O maşină gânditoare, fără structuri celulare, trăia cu adevărat? Câţiva, asemănători lui, trăiau, hotărî el, dar cei mai mulţi nu. Treceau doar prin tipare fixe, ca de maree, zi după zi. Era Omnius viu? Robotul cugetă la asta timp de o clipă nesfârşită, apoi se trezi gândind: *Nu. Nu e.*

Acest răspuns, la rândul lui, atrase după el tot felul de întrebări suplimentare, ca mlădiţele dintr-o creangă de copac. Îşi dădu seama că-şi închinase loialitatea unui lucru neînsufleţit, un lucru *mort,* şi se întrebă dacă o asemenea făgăduială era măcar întemeiată din punct de vedere moral, sau dacă putea renunţa la ea.

Pot să fac cum doresc. O să fac cum doresc, când îmi convine.

Soarele gigantă roşie revărsa o lumină arămie, nemiloasă, dar puţină căldură la o altitudine atât de mare. Uitându-se în urmă, Erasmus fu mulţumit că Gilbertus nu se forţa prea mult, în special cu rucsacul greu pe care insistase să-l poarte. Băiatul trebuia protejat, să nu se

rănească singur.

Forma biologică a lui Gilbertus era, chiar prin natura ei, vulnerabilă la accidente şi la mediu, iar robotul trebuia să fie extrem de atent şi pentru el. Doar ca să-şi protejeze subiectul de experiment, desigur… sau măcar aşa încerca să se convingă singur. În ultimii patru ani, Erasmus dedicase o cantitate mare de efort ca să-l instruiască pe acest băiat, transformându-l dintr-o brută sălbatică în tânărul plăcut care era astăzi.

Erasmus se uită în susul pantei, către un teren accidentat plin de gheaţă sfărâmicioasă, rămasă din anotimpul lung al iernii de pe Corrin. Identifică trăsături topografice recognoscibile şi continuă să se caţere. Trecuseră secole de când fusese pe-aici, dar memoria perfectă de gelcircuite îi spunea exact încotro se îndreaptă.

— Ghicesc unde mă duci, domnule Erasmus.

Gilbertus avea chipul îngust, cu gura mare, ochi măslinii şi păr galben ca paiul care-i ieşea de sub gluga hanoracului. Deşi destul de mic de statură pentru vârsta lui – poate din cauza hranei insuficiente din copilărie în ţarcurile de sclavi – era totuşi musculos şi puternic.

— Aşa e? Ei, ghiceşte în continuare, Gilbertus, pentru că s-ar putea să am o şmecherie sau două în mânecă.

— Nu încerca să mă duci de nas. Roboţii nu fac şmecherii.

— Propriile cuvinte îţi contrazic argumentul. Dacă aş încerca să te duc de nas, n-ar fi asta o şmecherie în sine… contrazicând astfel propriul tău postulat? Trebuie să-ţi sistematizezi gândurile într-o manieră mai logică.

Gilbertus tăcu, încercând să cântărească enigma.

Erasmus se întoarse la propriile cugetări, de data asta despre toate datele inutilizabile pe care Omnius le acumulase fără nici cea mai mică înţelegere a modului în care să sintetizeze noi cunoştinţe din ele. Datele în sine nu însemnau nimic decât dacă cineva le folosea ca resursă din care să tragă concluzii.

Erasmus putea accesa practic orice ştia hipermintea,

dintr-o clădire electronică adăpostind copiile de siguranţă ale fişierelor lui Omnius. Pentru a obţine informaţiile, nici măcar nu trebuia să se conecteze cu hipermintea, ceea ce robotul evita să facă, pentru a-şi păstra independenţa… şi pentru a-şi proteja secretele. Desigur, Omnius avea şi el secrete, fişiere care nu erau accesibile oricărui robot. Acestea l-ar fi interesat pe iscoditorul Erasmus, dar nu meritau riscul unei conexiuni directe.

— Mai avem mult, domnule Erasmus? întrebă băiatul gâfâind.

Robotul modelă un surâs pe chipul de metalfluid şi roti complet capul oval şi lucios, pentru a privi în urmă.

— Aproape am ajuns. Ar trebui să am şi alţi copii în afară de tine, Gilbertus. Sunt un antrenor excelent.

Gilbertus se opri să evalueze ceea ce spusese robotul, apoi surâse:

— Eşti o maşină şi nu poţi avea copii!

— Adevărat, dar sunt un tip foarte special de maşină, cu multe adaptări şi modificări. Să nu fii surprins de nimic din ceea ce pot face.

— Te rog nu începe iar cu ciudăţeniile, domnule Erasmus…

Robotul simulă un hohot de râs. Îi plăcea compania lui Gilbertus mult mai mult decât crezuse vreodată. Acest tânăr, acum în vârstă de treisprezece ani, se dovedise extrem de inteligent şi o adevărată comoară, mult mai mult decât un simplu experiment. Sub îndrumarea lui Erasmus, Gilbertus începea să-şi atingă întregul potenţial. Poate că, după o educaţie statornică şi un antrenament riguros şi răbdător, robotul independent ar fi putut, prin intermediul protejatului său, să realizeze punctul culminant al potenţialului uman. Omnius avea să obţină mult mai mult decât se aşteptase din provocarea pe care o lansase.

Câteodată, robotul strălucitor şi băiatul se tachinau unul pe altul, fiecare încercând să-l prindă pe celălalt cu ipoteze nefondate sau cu fisuri logice. Erasmus avusese grijă să predea elevului nesăţios istoria universului, filosofie,

politică şi frumuseţea perfectă a matematicii. Paleta din care îşi alegeau subiectele conţinea culori infinite, iar mintea avidă a băiatului o folosea pe toată, cu o eficienţă remarcabilă.

Spre deosebire de pariul său mai vechi cu Omnius-Terra – în care Erasmus încercase să întoarcă un om de încredere loial împotriva stăpânilor săi – de data asta înfăptuia ceva pozitiv. Deşi nu mai era necesar, robotul păstră un zâmbet mândru în timp ce înainta cu greu prin zăpadă, către o crăpătură abruptă în piatră.

Panta se domoli, iar Erasmus identifică două stânci verticale separate de o crevasă adâncă.

— Ne vom opri aici şi vom aşeza tabăra.

Întinse un braţ de metal.

— Acolo era o punte de zăpadă.

— Iar tu, pripit, nu i-ai verificat integritatea structurală înainte de a încerca s-o traversezi, comentă Gilbertus cu înţeles, în timp ce-şi scoase rucsacul şi-l lăsă să cadă în zăpadă. S-a rupt când ai încercat s-o traversezi şi ai căzut în crevasă, unde ai rămas prizonier ani de zile.

— N-aş mai face niciodată o asemenea greşeală… deşi, privind retrospectiv, consecinţele s-au dovedit cât se poate de avantajoase pentru mine. În tot cursul acelei perioade îngheţate de izolare n-am avut nimic altceva de făcut decât să meditez, cam ca un cogitor. A fost germenele formei mele unice de independenţă.

Gilbertus se uită cu respect la fisura clar conturată în piatră, fără să dea atenţie vântului rece.

— Abia aşteptam să văd locul ăsta încă de când mi-ai spus despre el. Mă gândesc la el ca la… locul naşterii tale!

— Ce gând curios… Îmi place destul de mult.

În seara aceea, în timp ce tânărul termina de instalat componentele de campare prefabricate, Erasmus făcu pe bucătarul, gătind pe o plită portabilă, cufundându-şi senzorii într-o friptură de iepure de Corrin, adăugând condimente ca şi cum ar fi ştiut ce face. Apoi privi cu atenţie în timp de Gilbertus mânca; robotul luă doar câte o

mostră din fiecare fel cu sondele senzoriale, încercând să înţeleagă ce gust simţea pupilul său.

După aceea, robotul reluă de unde rămăseseră la ultima lecţie. Încă de când reuşise să-l înveţe pe fostul băiat sălbatic să respecte comportamentul civilizat de bază, Erasmus se concentrase asupra amplificării capacităţii de memorare a lui Gilbertus prin exerciţii mintale.

— Treizeci şi şapte de miliarde opt sute şaizeci şi opt de milioane patruzeci de mii o sută cincizeci şi şase, rosti Erasmus.

— Aceasta ar fi fost populaţia Pământului astăzi – pe baza estimărilor privind natalitatea şi mortalitatea – dacă Omnius n-ar fi intervenit, iar planeta n-ar fi fost distrusă.

— Absolut corect. O educaţie adecvată nu are limite.

Ore întregi, în timp ce noaptea devenea tot mai rece, Erasmus parcurse întrebări suplimentare, iar elevul lui arătă o abilitate remarcabilă de a organiza şi utiliza datele din minte, la fel ca o maşină. Capacitatea tânărului de a învăţa era impresionantă, şi se dovedea capabil de calcule şi procese de gândire avansate. Creierul organic al lui Gilbertus învăţă să trieze o varietate de consecinţe şi de posibilităţi, şi alegea întotdeauna cea mai bună alternativă.

Mai târziu în cursul nopţii, când se porni să cadă o ninsoare uşoară, Erasmus observă că băiatul începea să facă greşeli. Cu răbdare, robotul adăugă la ceea ce elevul său ştia deja, introducând datele în tânăra minte umană într-un asemenea mod încât să le poată regăsi repede sub forma memoriei organice. Dar, deşi Gilbertus nu spunea nimic, atenţia lui hoinărea, şi părea să-i fie greu să se concentreze.

Erasmus îşi dădu seama că tânărul era epuizat din cauza excursiei dificile şi a orelor prea lungi fără odihnă. Robotul făcea deseori această greşeală, uitând faptul că oamenii aveau nevoie de somn, şi că nici măcar cele mai avansate droguri nu puteau înlocui complet o asemenea funcţie naturală. Chiar dacă Gilbertus avea o provizie constantă de energie biologică, Erasmus nu-l putea instrui fără pauză

douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Deşi cunoaşterea nu are limite, cugetă el, capacitatea umană de a învăţa are limite clare.

— Dormi acum, Gilbertus. Lasă-ţi mintea să absoarbă şi să proceseze informaţia, şi vom continua când te trezeşti.

— Noapte bună, domnule Erasmus, zise băiatul pe un ton obosit, dar jucăuş, în timp ce intra în patru labe în compartimentul lui cald de dormit.

Erasmus rămase nemişcat, privind atent şi înregistrând totul cu mii de filamente optice, până când Gilbertus aţipi rapid. Această excursie se dovedea o experienţă mult mai rodnică decât se aşteptase vreodată.

Fără să-l trezească pe tânăr, rosti:

— Noapte bună, Gilbertus.

Este un fapt limpede al existenţei umane că relaţiile se schimbă. Nimic nu este vreodată complet stabil, nici măcar de la o oră la alta. Există întotdeauna variaţii subtile, modificări şi ajustări de care trebuie ţinut seama. Nu există două clipe care să fie vreodată exact la fel, din niciun punct de vedere.

SERENA BUTLER,
Observaţii

Fiecare dintre marile utilaje negre de construcţie de pe mlaştina îngheţată avea câte doi operatori umani care stăteau alături, la comenzi, în cuşti înalte. Braţe lungi, hidraulice, se cufundau în materialul îngheţat, excavând substanţa vegetală topită, spongioasă, şi încărcând-o în camioane care veneau şi plecau. Câmpiile de pe Kolhar arătau ca un muşuroi uriaş, întărâtat.

După luni de pregătiri şi investiţii masive, construcţia marilor şantiere era în plină desfăşurare. În timpul scurtului anotimp cald, şesurile mlăştinoase se trezeau la viaţă, cu flori, buruieni dese şi alge, păsări şi insecte zburătoare. În acest an totuşi, lucrurile aveau să fie altfel. De acum înainte, uriaşa întindere avea să găzduiască navele gigantice ale căror motoare puteau plia spaţiul. Peisajul Kolharului avea să se schimbe pentru totdeauna.

Stând la o margine a mlaştinii, Aurelius Venport se zgribuli sub vântul rece şi-şi trase gluga îmblănită în jurul feţei. Un strat subţire de zăpadă reflecta albeaţa strălucitoare a luminii dimineţii, făcându-l să închidă ochii pe jumătate; reglă plazul filtrului întunecat care-i acoperea ochii.

Muncitorii constructori din afara planetei purtau îmbrăcăminte asemănătoare. Venport îi urmărea şi se întreba cât de mult îl costa fiecare clipă din acest efort uriaş. Împrumutase enorm prin diferitele lui companii, ipotecându-şi afacerile. Trimisese de asemenea echipe bine dotate pe Arrakis să mărească producţia de mirodenie,

acum, că naibul Dhartha dispăruse, iar bandiţii – din cine ştie ce motiv – încetaseră să mai fie o problemă.

Totul pentru a aduna destul capital pentru acest unic proiect *Visul lui Norma*.

De la primele sale afaceri comerciale cu substanţele farmaceutice de pe Rossak, Venport fusese un om care-şi asuma riscuri. Dar nimic nu se apropiase vreodată de o asemenea amploare. I se înmuiau genunchii numai când se gândea. Şi totuşi, în ciuda cheltuielilor enorme, instinctele lui demne de încredere îi spuneau că era decizia corectă. Ca întotdeauna, Norma era convingătoare şi entuziastă. Nu avea în ea niciun strop de amăgire, numai o încredere fenomenală. Iar el avea încredere absolută în viziunea ei.

Acest curs al acţiunii avea fie să-l ruineze, fie să-l facă cel mai bogat om din univers. Nu vedea nicio cale de mijloc.

Se dedică muncii de aici, lăsând alţi reprezentanţi ai Venkee să stea cu ochii pe melanj şi pe alte afaceri. Mai mult ca niciodată, îşi dorea să ştie ce se întâmplase cu Tuk Keedair… După tot acest timp, părea sigur că partenerul lui tlulaxa pierise în masacrele de pe Poritrin, ca atâtea alte sute de mii de victime neidentificate. Acum, riscurile, dar şi răsplata, erau numai ale lui Venport. La fel şi compania…

Câmpia mlăştinoasă de pe Kolhar se întindea până la orizont, dar structurile vaste pe care Norma şi le imagina aici păreau aproape la fel de mari. În fiecare săptămână, îl lua într-un vehicul de teren rapid ca să-i arate perimetrul fiecărei clădiri. Nu peste multă vreme, urmau să înceapă să construiască navele propriu-zise, urmând planurile amănunţite ale lui Norma.

Din fremătătoarea aşezare în construcţie veneau zgomote permanente de maşinării, ieşeau vehicule, huruitul motoarelor se înteţea sau se stingea. Norma părea să găsească sunetele reconfortante, liniştită să ştie că lucrul continua fără oprire.

Alerga în jurul câmpiei înalte, consultându-se cu arhitecţii şi cu antreprenorii de construcţii, proiectând structuri suplimentare şi terenuri de aterizare pentru inovatoarele ei

nave care pliau spaţiul. Noua ei formă energizată avea prea puţină nevoie – sau vreme – de somn.

Când îl văzu inspectând terenul unde se lucra, se repezi să stea alături de el. În ciuda programului încărcat, Norma reuşea întotdeauna să găsească timp şi afecţiune pentru Aurelius. După ce-l întâmpină cu o îmbrăţişare caldă, îi dezvălui motivul surprinzător şi perfect pentru atenţia pe care i-o acorda:

— Am văzut maşinile gânditoare şi nu vreau să devin ca ele!

Îi zâmbi şi, în ciuda uimitoarei ei perfecţiuni, Venport o putu distinge încă sub suprafaţă pe fata nesigură de la început.

— Trebuie să-mi acord timp să fiu umană…

El o îmbrăţişă.

— Asta-i bine, Norma.

Dar lui Venport i se părea că în starea ei amplificată, minunată, era mult mai presus de el – sau de orice fiinţă umană. Nimeni nu-i putea egala capacităţile, nici măcar nu se apropia de ea. Sfida orice comparaţie. La fel ca mama sa.

— Şi în acest scop, mi-am permis să concep primul nostru copil…

Bărbatul se uită la ea cu ochii mari, prea surprins ca să pună întrebări, dar ea continuă explicaţiile:

— Pare o prelungire logică a ceea ce am intenţia să fac. Senzaţiile sunt neobişnuite, dar interesante. Copilul va fi băiat, cred. Vreau să fiu sigură că e bine conformat şi sănătos.

Venport n-avea nevoie să întrebe cum avea ea să facă asta. Nu avusese niciodată pretenţia să înţeleagă toate lucrurile uluitoare pe care le putea face Norma, atât înainte cât şi după strania metamorfoză.

De curând, mama ei se întorsese în oraşul din peşteri de pe apropiatul Rossak, pentru ultima lună de sarcină. În ciuda noilor medicamente sofisticate pe care propriile lui întreprinderi farmaceutice le creaseră din culturile junglei

locale, Zufa Cenva era îngrijorată că ceva tot ar putea merge prost cu copilul al cărui tată era Iblis Ginjo. Ea nu avea puterile lui Norma de manipulare internă, celulară şi chimică.

Venport avea încă sentimente amestecate de câte ori se uita la Zufa. Uneori, în timpul pe care-l petrecuse aici, la şantiere, bărbatul observase o oarecare tristeţe în ochii de culoare deschisă, glaciali, ai magicienei înalte, atunci când se uita la el. Cu multă vreme în urmă, ţinuse cu adevărat la ea, dar Zufa fusese plină de dispreţ la adresa lui, ocupându-se cu alte probleme, cheltuindu-şi toată pasiunea pentru efortul de război şi pentru satisfacţiile personale, mai curând decât pentru el...

Spre deosebire de Norma, din fericire.

Venport auzi trosnetele unor explozii telekinetice în depărtare. Datorită acestui proiect neobişnuit şi extrem de important, Zufa convocase paisprezece dintre cele mai puternice magiciene tinere să supravegheze locul cât timp era plecată. Femeile experte ofereau o securitate suplimentară ca „scut telepatic defensiv”, hoinărind la întâmplare şi fiind atente la ameninţări. Deşi gărzi de mercenari păzeau instalaţiile industriale şi căile de acces pe planetă, magicienele aveau talente pe care mercenarii nu le aveau.

Apăruseră zvonuri cum că cymecii ar fi acum în război cu Omnius, dar comportamentul hibrizilor nu putea fi prevăzut. Niciun cymec prădalnic n-ar supravieţui vreodată unei lovituri de încercare aici. Niciun spion-maşină n-ar fi putut fura secretele şantierelor de pe Kolhar. Norma n-avea să-şi mai piardă acest proiect, aşa cum îşi pierduse complexul experimental de pe Poritrin.

Împotriva oricăror piedici, avea să reuşească.

La vremea când sarcina ei progresase dincolo de luna a

opta, Zufa Cenva şi-ar fi dorit să se poată descurca complet fără bărbaţi, inseminându-se singură şi dând naştere androgin, ca străvechea zeiţa Sophia de pe vechiul Pământ. Dar Magiciana Supremă a Jihadului era împiedicată de limitele propriului ei trup muritor. Fiica sa, Norma, cu puterile mentale şi creatoare abia înmugurindu-i, putea fi o altă problemă.

După tortură şi după distrugerea celulară aproape completă, Norma îşi *recrease* trupul din toate punctele de vedere. Acum, că se măritase cu Aurelius Venport – despre a cărui linie genetică Zufa ştia că poartă numeroase avantaje – Norma avea să descopere, fără îndoială, potenţialul propriilor sisteme de reproducere…

Norma descoperise de asemenea o cale de a *controla* furtuna mentală telepatică în stare să anihileze cymeci, salvându-se şi pe ea în cursul acestui proces. Ah, măcar dacă Zufa ar putea învăţa acest talent şi l-ar putea transmite comandourilor ei telepatice…

Zufa stătea în faţa unei ferestre deschise în peşterile de rocă vulcanică, privind afară, la frunzişul des şi simţind amestecul umed de mirosuri vii. Venise acasă, în oraşele adăpostite din coasta falezei, pentru a-şi încheia sarcina. Îşi amintea prea bine numeroasele avorturi spontane dureroase pe care le suferise, monstruozităţile născute moarte, *dezamăgirile* devastatoare.

Cât de ciudat, cât de ironic era faptul că Norma, în ciuda oricăror şanse, devenise acel copil talentat, fără cusur. Zufa se gândea la fiica ei cu sentimente amestecate: mândrie pentru ceea ce devenise şi pentru ceea ce avea intenţia să facă, dar şi nedumerire, şi chiar teamă. Zufa se temea de ceea ce nu înţelegea. Era şi apăsată de vina de a se fi purtat urât cu tânăra femeie atâţia ani.

Scânteia trebuie să fi fost acolo tot timpul, potenţialul – dar eu nu l-am văzut. Eu, cea mai mare dintre magiciene, am fost oarbă la posibilităţile cuiva din carnea şi sângele meu…

Acum, Zufa voia să susţină visul măreţ al fiicei sale, dar

îşi dorea informaţii suplimentare. Spera să păstreze şi chiar să îmbunătăţească noua lor relaţie. O dată cu naşterea iminentă, magiciana îşi aduna gândurile către interiorul ei, către noua fetiţă – una pe care Zufa şi-o dorise atât de mult. Această fiică venea totuşi în cel mai nepotrivit moment.

Zufa îşi promise că va sta pe Rossak numai atât cât era necesar să nască bebeluşul şi să-l încredinţeze îngrijitoarelor magiciene, să se asigure că va fi crescută aşa cum se cuvine. Datoria şi obsesia o chemau să se întoarcă pe Kolhar, unde Venport şi Norma erau absorbiţi de excavaţiile iniţiale pentru ceea ce avea să devină cel mai mare şantier spaţial din Ligă...

Zufa puse o mână pe abdomenul umflat. Stătea pe o margine înaltă, privind cupola deasă a junglei. În ciuda toxinelor din mediu şi a peisajului aspru de pe cele mai multe continente, Rossak încă era cea mai frumoasă dintre toate planetele pe care le vizitase. Jungla violet-argintie furniza hrană, îmblânzea atmosfera şi producea numeroasele droguri şi substanţe farmaceutice care formaseră baza imperiului comercial al lui Aurelius Venport.

Contempla ciclurile nesfârşite ale naturii, toate speciile întreţinute de junglele acestei singure lumi, interacţiunile complexe şi nişele ecologice pe care le găseau chiar şi cele mai mărunte forme de viaţă de pe Rossak. Un freamăt înăuntrul ei îi aminti de propriul loc în biologia planetei şi în Jihad.

Zufa simţi un jet între picioare, o scurgere de lichid amniotic alunecând către tălpi şi pe poteca de piatră. Chiar mai devreme decât se aşteptase! O chemă pe una dintre tinerele magiciene care stătea în apropiere:

— Trimite după specialista în reproducere Ticia Oss. Spune-i că am nevoie de serviciile ei – *acum!*

Deşi alte magiciene veniră s-o ajute, Zufa insistă să meargă singură pe coridorul de piatră până în camera sa, care fusese deja pregătită cu ustensilele necesare pentru naştere.

Şapte femei o supravegheaseră cu rândul pe Zufa în timpul ultimelor săptămâni ale acestei sarcini importante. Magiciana Supremă le iubea ca pe propria-i familie, antrenând cinci dintre ele ca arme psihice, dacă erau chemate. Hotărâse deja să dea nume fetiţei după specialista în reproducere care îndruma naşterea.

Ticia. Fiica mea va purta acest nume pentru tot restul zilelor ei. Şi poate că specialista în reproducere va fi de acord să slujească drept tutore şi mamă înlocuitoare pentru o vreme, astfel ca Zufa să se poată întoarce pe Kolhar.

Se întinse pe pat şi, când capul i se cufundă în perna moale, simţi o contracţie violentă, urmată după câteva clipe de încă una.

— Soseşte repede…

Poate că această fiică era la fel de nerăbdătoare să se nască pe cât era Zufa să se elibereze de povară…

Magiciene înalte, palide umpleau camera, fiecare cu o însărcinare familiară de îndeplinit. Zufa încercă să se concentreze asupra unei tapiserii de pe perete ca să uite de durere, folosindu-şi concentrarea mentală pentru a călăuzi naşterea şi a înăbuşi durerea tot mai puternică. În ciuda tuturor acestor încercări, cu fiecare spasm copilul silea gândurile lui Zufa să se întoarcă la naştere.

În cele din urmă, Ticia Oss scoase un bebeluş roşu şi lucios de umezeală şi-i tăie cordonul ombilical, în timp ce asistentele se apropiară cu prosoape şi cârpe calde.

— Ai o fetiţă minunată…

— Nici nu mă aşteptam la altceva, zise Zufa, epuizată şi transpirând.

Când Ticia Oss îi întinse copilul nou-născut, stacojiu şi plin de riduri de la încercarea prin care trecuse, Zufa simţi o uşurare imensă că nu fusese încă o oroare diformă, care să trebuiască îngropată în junglă. Trecuse deja prin această dezamăgire de prea multe ori… Nu, acest copil – Ticia Cenva – era sănătos şi va supravieţui cu uşurinţă fără grija permanentă a lui Zufa. Fetiţa va fi puternică.

După ce avea să se refacă vreme de numai câteva zile,

Zufa intenţiona să se întoarcă pe Kolhar. În trecut, îi dispreţuise pe nedrept atât pe Aurelius, cât şi pe Norma, iar acum voia să se revanşeze.

Aliaţii nedemni de încredere nu sunt mai buni decât nişte duşmani. Preferăm independenţa, propriul nostru control.

GENERALUL AGAMEMNON,

Noua Epocă de Aur

Ce alegere vei face?

Rămăşiţele zdrenţăroase ale populaţie de sclavi de pe Bela Tegeuse nu luptaseră niciodată pentru propria supravieţuire, nici măcar nu stabiliseră ceva asemănător unui guvern. Nenumărate generaţii, trăiseră sub ocrotirea binevoitoare a maşinilor gânditoare. Privind în urmă, la vremea dintre distrugerea versiunii locale a lui Omnius şi cucerirea de către cymecii rebeli, libertatea lor temporară părea crudă prin contrast, câtuşi de puţin un semn de bunătate.

Acum, după ce încercaseră să-şi reia viaţa în urma exploziei atomice din Comati, supravieţuitorii de pe Bela Tegeuse erau pregătiţi pentru conversie… prin spălarea creierului. Aveau să gândească numai ceea ce le spunea femeia-titan Juno să gândească.

Lăsând pe orbită flota docilă şi reprogramată a maşinilor gânditoare, gata să respingă orice atacuri din partea armatei Jihadului sau a forţelor robotice ale lui Omnius, Agamemnon făcu din această lume sincronizată rănită punctul central şi baza de operaţiuni pentru cucerirea definitivă a detestatei hiperminţi computer. Nu cheltuiseră niciun fel de resurse şi nu pierduseră niciun luptător cymec în această victorie iniţială, dar generalul titan avea totuşi nevoie să-şi mărească forţa rebelă, astfel încât să reziste oricărui atac din afară.

Agamemnon şi cymecii lui aveau voinţa şi viziunea, dar pasul următor cel mai important trebuia să fie crearea unei armate mari, de neoprit. Cât mai curând posibil.

Aveau nevoie de mai multe fabrici, mai multe arme… şi mai mulţi neocymeci. Mult mai mulţi.

Folosind navele de război robotice, cymecii cuceritori

scoaseră grupuri mari de prizonieri umani din zonele periferice radioactive ale oraşului Comati. Ca o problemă de eficienţă şi de planificare logică, maşinile înfiinţaseră depozite de provizii, şi când Agamemnon le oferi supravieţuitorilor înspăimântaţi mai multă hrană, medicamente şi o doză uşor mărită de libertate, foştii captivi de pe Bela Tegeuse se uitară la titani ca la nişte mântuitori. Acum, relativ bine hrăniţi şi încă zăpăciţi din cauza schimbării împrejurărilor, erau gata pentru Juno şi pentru discursul ei hipnotic.

Femeia titan asamblase pentru această ocazie un corp păşitor mai mare şi mai impunător decât folosise în ultima vreme – mai mult decât era necesar ca să impresioneze pe oricine. Juno folosi roboţi servitori reprogramaţi să-i lustruiască şi să-i graveze fiecare suprafaţă vizibilă, astfel că lucea ca o tarantulă umblătoare făcută din crom şi argint gravat. Scopul ei era să inspire veneraţie celor care-o vedeau, să revină în fabuloasa Vreme a Titanilor.

Îşi conectă difuzoarele, prin transmiţătoarele tijelor mentale, la nişte amplificatoare care-i făcură vocea să bubuie.

— V-ar plăcea să trăiţi veşnic? întrebă ea mulţimea.

Juno făcu o pauză, aşteptându-se la urale, dar răsuflarea tăiată a audienţei o răsplăti îndeajuns. Gloata se foi. Ştia că aceşti nefericiţi simţiseră rareori emoţia speranţei, şi abia acum începuseră să-şi îngăduie să aibă visuri.

— V-ar plăcea să fiţi nemuritori şi să nu simţiţi nicio durere – numai puterea şi capacitatea de a face orice vă puteţi imagina? Am trăit chiar eu această viaţă vreme de o mie de ani! La fel şi generalul Agamemnon! Toţi neocymecii au fost cândva oameni de încredere care s-au dovedit demni de cel mai mare dar pe care îl poate dobândi orice muritor. Este vreunul dintre voi demn de această onoare?

Foştii captivi cunoşteau prea bine corvoada neschimbătoare a vieţii sub domnia hiperminţii. Puşi în faţa extraordinarului corp mărit de cymec al lui Juno şi auzindu-i vorbele, oamenii fură paralizaţi şi lăsaţi fără grai.

— Colegii mei titani şi cu mine am aruncat cătuşele lui Omnius, astfel încât să puteţi fi liberi pentru prima oară în viaţa voastră. Am cucerit această planetă în numele titanilor şi vrem să-i aducem pe cei mai buni dintre voi în lupta noastră…

Îi văzu agitându-se. Ideea nu le trecuse niciodată prin cap.

— Putem crea o nouă eră pentru împlinirile umane, devenite posibile prin amplificările de cymec. Chiar din această populaţie de pe Bela Tegeuse, avem intenţia să ne alegem primele rânduri de locotenenţi…

Din fericire, cei mai mulţi dintre oamenii de încredere fuseseră nimiciţi în Comati, pentru că Juno şi Agamemnon nu voiau să recruteze fiinţe umane loiale hiperminţii computer. Mai degrabă, preferau voluntari care să-şi închine chiar şi sufletele serviciului titanilor.

Juno trebuia să treacă repede la atac. Nu ştia cât timp avea să treacă până când armata Jihadului să vină să ocupe ruinele de pe Bela Tegeuse. Agamemnon şi cymecii trebuiau să-şi consolideze capul de pod.

— Vă cerem să priviţi în inima şi în mintea voastră.

Ridică şi mai mult vocea.

— Aveţi bărbăţia şi măreţia necesare ca să intraţi în rândurile noastre? V-aţi săturat de fragilele voastre trupuri umane? Aţi obosit de atâtea boli şi de momentele când muşchii şi oasele voastre naturale nu sunt de ajuns pentru ceea ce doriţi de la ele?

Îşi roti turela capului, scrutând mulţimea.

— Dacă e aşa, titanul Dante şi asistenţii săi neocymeci sunt dispuşi să vă asculte şi să studieze cazul vostru. Vor face nişte teste şi-i vor alege pe aceia dintre voi care ne fac cea mai bună impresie. Ne aflăm în zorii unei noi ere! Cei care ni se alătură acum vor culege o răsplată mult mai mare decât cei care se tem să-şi asume riscuri.

Agamemnon se aşteptase ca ea să convingă vreo câteva zeci de noi voluntari competenţi, dar Juno ştia că iubitul ei era mult prea pesimist şi mărginit. Ea simţea că ar fi mai

bine să lase sute, poate chiar o mie de oameni dornici să treacă prin conversie – prevăzuţi cu programe de siguranţă şi cu sisteme de autodistrugere în containerele de păstrare, dacă vreunul dintre ei s-ar fi dovedit nesupus sau rebel. Deocamdată, cymecii aveau nevoie de *luptători*, roiuri de maşini cu minţi umane care să se bată până la moarte, dispuşi să-şi asume misiuni sinucigaşe pentru a pune capăt domniei lui Omnius, ca şi neplăcutului Jihad al Serenei Butler.

— Aşadar, continuă Juno cu vocea ei tunătoare şi totuşi seducătoare, vă oferim o şanse de a deveni nemuritori, de a trăi în interiorul formelor mecanice de luptă, corpuri flexibile şi invincibile.

Ridică lucitoarele membre anterioare.

— Veţi avea capacitatea de a vă stimula centrii plăcerii de pe creier după voie. Nu veţi mai fi niciodată înfometaţi sau obosiţi. Nu vă veţi simţi slabi.

Se învârti prin faţa lor ca un pursânge care se cabrează. Lumini artificiale, de un galben strălucitor, se jucau pe curbele line şi pe exoscheletul lustruit.

— Gândiţi-vă bine înainte de a răspunde, îi avertiză cu voce fierbinte. Spuneţi acum, care dintre voi este dornic să ni se alăture?

Când auzi uralele răsunătoare şi vuietul tunător de acceptare, Juno îşi dădu seama că titanii vor avea mult mai mulţi voluntari decât vor avea vreodată nevoie.

Simt că pot face orice – cu excepţia, poate, a faptului de a mă ridica la înălţimea aşteptărilor pe care le au ceilalţi de la mine.

Legenda lui Selim Călăreţul Viermilor

Acum, că supravieţuitorii zensunniţi erau bine hrăniţi şi aveau din nou speranţe de viitor, Ishmael îşi îngădui în sfârşit un sentiment de satisfacţie crescândă. În ciuda asprimii şi a balansului zilnic pe muchia supravieţuirii, viaţa printre locuitorii deşertului de pe Arrakis începea să-şi găsească ritmurile naturale. Poate nu era confortabilă, dar era mult mai sigură decât înainte.

Când Jafar şi ceilalţi conduseseră ceata de refugiaţi către aşezările izolate din peşteri, nou-veniţii se răspândiseră prin sanctuar cu veneraţie şi uimire pe chip, ca şi cum ar fi ajuns în rai. În umbra răcoroasă, supravieţuitorii fuseseră întâmpinaţi de banda de proscrişi ai lui Selim. Unii dintre zensunniţii de pe Poritrin acceptaseră mâncarea oferită, iar alţii dăduseră peste cap apa călduţă. Unii nu reuşiseră să facă altceva decât să se prăbuşească la pământ, uşuraţi.

În noaptea aceea, copleşit de mulţumire, Ishmael îi privise pe toţi cu atenţie, în special pe Chamal. Îi venise să plângă. Numai cincizeci şi şapte mai rămăseseră din grupul originar, puţin peste jumătate. Dar erau acum liberi.

În ciuda încercărilor prin care trecuseră, supravieţuitorii se uitau la el ca la un conducător încrezător, a cărui viziune şi credinţă îi ţinuse laolaltă, călăuzindu-i pe cei mai mulţi dintre ei, în siguranţă, până la capăt. Scăpând de tirania stăpânilor de sclavi, îşi adusese poporul de-a lungul galaxiei într-o navă spaţială netestată, şi-i ajutase pe cei mai mulţi să supravieţuiască luni de zile – o ispravă deloc neînsemnată pe Arrakis.

Iar refugiaţii insistară faţă de ceata de proscrişi că Ishmael merita şi respectul lor. Marha, soţia lui Selim cel căzut, îl ţinea strâns pe micul ei fiu cu ochi negri, El'hiim, în vârstă de niciun an, şi dădu încet din cap către Ishmael,

evaluându-l.

— Suntem bucuroşi să avem printre noi un om atât de demn de respect!

În prima noapte a salvării lor, bărbatul stătu în dreptul uneia dintre gurile peşterii, scrutând deşertul luminat de lună, minunându-se de frumuseţea luminii palide ce se revărsa pe nisipuri. Deasupra, stelele ca nişte vârfuri de ac sclipeau în aerul limpede şi uscat.

Apoi se întoarse spre oamenii salvaţi şi le vorbi cu voce fermă, liniştitoare.

— Aceasta este ceea ce ne-a făgăduit Budallah. S-ar putea să nu fie ceea ce ne-am aşteptat să fie – nu-i o viaţă uşoară aici, sub nicio formă un paradis, dar, cu timpul, poate că o să facem lucrurile mai bune.

*

Supravieţuitorii continuară să sărbătorească, consumând proviziile furate de la caravanele culegătorilor de mirodenie sau de la satele care adunaseră bogăţie din traficul de melanj şi care nu bănuiau nimic. Refugiaţii de pe Poritrin îi slăveau pe Budallah şi pe Ishmael, în timp ce proscrişii cântau cântece despre Selim Călăreţul Viermilor şi împărtăşeau poveşti despre Shai-Hulud.

Ishmael rămase o dată singur cu Jafar, în adâncul peşterilor.

— De unde-i ştiut despre noi? îl întrebă pe bărbatul înalt şi slab. Căutam ajutor de multă vreme…

Jafar miji ochii albastru-în-albastru, care arătau pe faţa lui ca nişte găuri umbrite.

— Am găsit un om rătăcind singur prin nisip, abia mai răsuflând. L-am salvat şi ne-a cerut să ne ducem să vă căutăm.

Ridică din umeri.

— Nu ştiam dacă să-l credem, pentru că vorbele unui negustor şi traficant de sclavi sunt deseori mincinoase.

Îl conduse pe Ishmael într-o cameră slab luminată din inima muntelui.

— O să vă las să staţi de vorbă.

De la intrare, Ishmael abia vedea un bărbat subţire, stând singur sub lumina palidă a unui mic licuriglob. *Tuk Keedair*.

Jafar se răsuci, fluturându-şi roba de deşert, şi plecă.

Abia venindu-i să creadă ceea ce vedea, Ishmael făcu un pas înainte.

— Budallah lucrează într-adevăr pe căi ciudate, dacă un negustor de carne vie care a condus atâtea vânători de sclavi este responsabil pentru salvarea vieţii unor zensunniţi!

Bărbatul tlulaxa arăta slab şi chinuit, cu trupul costeliv, părul zburlit şi fără coada lui specifică. Când ridică ochii să-şi vadă vizitatorul, chipul lui Keedair nu arăta nici sfidare, nici teamă, numai oboseală.

— Aşadar, lord Ishmael al sclavilor, văd că ai supravieţuit, în ciuda sorţii. Dumnezeul tău chiar trebuie să aibă mari planuri pentru tine… sau o şmecherie serioasă pe mânecă.

— Nu sunt singurul care a rămas în viaţă, în ciuda eforturilor susţinute ale acestei planete!

Ishmael intră şi mai adânc în încăpere.

— Ce s-a întâmplat cu Rafel şi Ingu şi cu naveta de cercetare?

Keedair se legănă înainte şi înapoi pe streaşina de piatră care-i servea drept pat.

— S-au dus cu toţii în burta unui vierme.

Îşi trecu mâna ca o gheară prin părul ciufulit.

— Rafel a ameninţat să-mi reteze gâtul, dar a hotărât în schimb să mă lase liber în deşertul sălbatic. N-ajunsesem prea departe, când au apărut trei viermi de nisip uriaşi, cuprinşi de turbare. Au distrus naveta cercetaş, devorând orice urmă.

Ridică ochii, aţintindu-i într-un punct de undeva, de dincolo de Ishmael.

— Am rătăcit zile întregi până când m-au găsit Jafar şi oamenii lui...

Ishmael se încruntă auzind că ginerele său îl abandonase pe fostul traficant de sclavi în deşert, unde ar fi murit aproape sigur. Încercase să se răzbune? Îl pedepsise Budallah pe Rafel pentru că acesta se hotărâse să ia dreptatea în propriile-i mâini?

— Nu trebuie să-i vorbeşti niciodată fiicei mele despre asta, îi ceru el.

Keedair ridică din umeri.

— A fost o problemă între Rafel şi vierme. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Întinse mâna puternică.

— Îţi dau cuvântul meu.

Ishmael nu făcu nicio mişcare să accepte gestul.

— Te aştepţi să primesc cuvântul unui negustor de carne vie? Cuvântul omului care mi-a atacat satul şi m-a vândut ca sclav?

— Lord Ishmael, un om de afaceri care nu-şi ţine promisiunile se trezeşte curând fără niciun fel de afacere!

Nu folosea titlul cu sarcasm, ci cu deferenţă.

Simţind pe cineva lângă el, Ishmael se întoarse şi o văzu pe femeia cu ochi mari care fusese soţia lui Selim Călăreţul Viermilor. N-o auzise apropiindu-se.

— Ce-ai vrea să facem cu traficantul de sclavi, Ishmael? Alegerea îţi aparţine.

El se încruntă, stânjenit de această responsabilitate.

— De ce l-ai ţinut în viaţă încă de la început?

Pentru Marha, răspunsul părea evident.

— Ca să văd dacă spunea adevărul despre alţi zensunniţi care au venit dintr-o lume îndepărtată. Dar apa şi mâncarea sunt puţine şi n-avem nevoie de guri în plus în tribul nostru.

Înăuntrul celulei, Keedair se încruntă, ca şi cum şi-ar fi cunoscut deja soarta.

— Da, da, acum, că aveţi burţile pline şi gâturile nu vă mai sunt scorojite de sete, vă puteţi gândi şi la răzbunare.

Ai aşteptat-o destul, Ishmael.

Între timp, alţi refugiaţi de pe Poritrin se adunaseră pe coridor, căutându-l pe Ishmael şi auzind vocile. Era acolo Chamal, cu chipul plin de întrebări, iar Ishmael nu ştia cum se va hotărî să răspundă. Jafar şi Marha se dăduseră deoparte, ca să-i lase pe refugiaţi să privească în camera întunecoasă, din care traficantul tlulaxa se uita la ei cu duşmănie. Mulţi dintre ei mormăiau, furia din ei fiind destul de palpabilă pentru a le micşora bucuria că fuseseră salvaţi.

— Omoară-l, Ishmael, imploră o bătrână.

— Aruncă-l de pe stânci!

— Dă-l de mâncare la viermii gigantici!

Încleştând şi descleştând pumnul, Ishmael stătea cel mai aproape de prizonier. Închise ochii şi recită în tăcere sutrele Koranului, sperând ca vorbele de iertare şi făgăduielile de speranţă repetate să se strecoare în inima lui.

— Tuk Keedair, mi-ai furat deja multe. M-ai rănit, m-ai făcut să-mi pierd aproape toată familia, ai furat aproape toţi anii vieţii mele. Acum, oamenii mei sunt aici, pe Arrakis, şi nu pot pleca nicăieri, nu se pot întoarce niciodată pe planetele lor natale. Când mă gândesc la preţ, nu mă pot împiedica să nu mă cutremur. Dar încercările noastre de aici nu sunt din vina ta…

Trase prelung în piept aerul uscat.

— Îţi dau viaţa înapoi, negustorule de sclavi.

Murmure surprinse se auziră de pe coridor. Chiar şi Chamal se uita cu mânie la el, nevenindu-i să creadă.

Continuă:

— Ar fi o dezonoare să te omor acum, pentru că ţi-ai plătit datoria faţă de noi. Oamenii mei ar fi cu siguranţă morţi dacă nu i-ai fi îndemnat pe aceşti proscrişi să ne caute.

Ishmael desfăcu mâinile, privind la fiica lui mâhnită.

— Să nu faci nicio greşeală, încă mă gândesc la răzbunare… dar nu mai am dreptul să-ţi iau viaţa. Cei care iau lucruri care nu le aparţin nu sunt cu nimic mai buni

decât… traficanţii de sclavi.

Refugiaţii erau clar nemulţumiţi, chiar nedumeriţi, dar păreau să-i accepte decizia. Jafar se uită la Ishmael cu un respect reînnoit, ca şi Marha, după cât se pare văzându-l pentru prima oară pe bărbatul de pe Poritrin ca pe un conducător. Un conducător adevărat…

În timp ce refugiaţii se întoarseră în sălile de adunare, Marha îl luă deoparte pe Ishmael şi-l conduse în noaptea uscată şi răcoroasă, unde puteau sta alături, sub mulţimea de stele. Deşi multe configuraţii de stele erau diferite de ceea ce cunoscuse el pe Poritrin, recunoscu constelatia Gândacului şi alte câteva. Unele lucruri erau la fel.

— Mi-am lăsat soţia undeva, pe-acolo…

Pe cupola cosmică, nu ştia nici măcar cum să găsească planeta pe care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii. Cu o singură hurducătură haotică, nava care plia spaţiul îi aruncase peste un întreg roi de stele.

— Numele ei era – *este* – Ozza. Mă rog să fie încă în viaţă, împreună cu cealaltă fiică a noastră, Falina.

Marha scoase de la el toate amintirile, îl lăsă să-şi retrăiască în minte momentele cele mai plăcute alături de Ozza, cum fuseseră atât de diferiţi la început, dar deveniseră apoi parteneri apropiaţi, până când lordul Bludd îi despărţise din răutate. Ishmael nu o mai văzuse de aproape trei ani.

Oftă.

— N-o s-o mai ţin niciodată pe Ozza în braţe, dar n-are niciun rost să las regretele să mă sufoce. Budallah m-a călăuzit aici pentru un motiv, i-a ţinut pe aceşti oameni în viaţă şi ne-a adus pe toţi laolaltă.

Marha rămase tăcută lângă el pentru o clipă foarte lungă, apoi spuse:

— Acum, am şi eu o istorie pentru tine, una pe care trebuie să şi-o aducă aminte toţi oamenii noştri, din generaţie în generaţie.

Îi zâmbi, iar vocea i se îndulci.

— Ascultă, căci o să-ţi spun povestea lui Selim Călăreţul

Viermilor...

166 î.G.
ANUL 36 AL JIHADULUI
Opt ani după marea răscoală a sclavilor de pe Poritrin Şapte ani după înfiinţarea şantierelor spaţiale de pe Kolhar

Singura garanţie în viaţă este moartea, iar singura garanţie în moarte este şocanta ei imprevizibilitate.

O zicală de pe vechiul Pământ

În al treizeci şi şaselea an al Jihadului care fusese numit după nepotul său ucis, bătrânul Manion Butler muri printre viţele sale îndrăgite. Vremea se răcise, iar viceregele de mult retras se temea de un îngheţ puternic. Solul era tare şi uscat, dar el insista să se trezească în zori şi să-şi ia cu sine lopata în vie.

La optzeci şi patru de ani, deşi avea mulţi alţi muncitori pe care să se bazeze, Manion considera important să ia chiar el hârleţul şi să adauge un strat protector în jurul viţelor sensibile. Bătrânul muncise mult întotdeauna, dedicându-se micilor treburi din preajma viilor şi a crângurilor de măslini, la fel cum trudise şi în anii lungi de serviciu în Parlamentul Ligii.

Ca un cal de rasă campion, bătrânul Manion nu se gândise niciodată să încetinească puţin, nu se gândise că graba de a termina un proiect era poate exagerată.

Xavier dormise până mai târziu, bucuros că era acasă, cu soţia şi cu fiica lor mai mică Wandra, acum în vârstă de opt ani. Se cuibări în pat mai aproape de Octa, reamintindu-şi familiaritatea atingerii ei, a apropierii fizice. Dar primero-ul nu fusese niciodată omul care să trândăvească şi să nu facă nimic. Se sculă foarte curând, luă micul dejun şi se îmbrăcă în nişte haine vechi de lucru.

Trecuseră opt ani de când revolta sclavilor de pe Poritrin avusese ca rezultat nimicirea oraşului Starda şi moartea atâtor oameni. Şi şapte ani de când revolta neaşteptată a cymecilor lui Agamemnon aruncase lumile sincronizate în haos şi deviase atenţiile distrugătoare ale lui Omnius.

În timp ce tentativele de cucerire neabătute ale maşinilor îşi pierduseră concentrarea, Jihadul avansa încet. Xavier conducea cu regularitate incursiuni în teritoriul sincronizat, proteja coloniile vulnerabile şi ataca navele de luptă robotice ori de câte ori le întâlnea.

La sosirea acasă totuşi, lui Xavier îi plăcea întotdeauna să lucreze pe câmpurile şi în viile de pe moşia Butler, acolo unde căuta să se gândească la altceva şi să găsească măcar puţină pace interioară, într-un etern univers al războiului.

Ieşi din casă, în lumina proaspătă a dimineţii, îşi trase nişte mănuşi groase şi plecă să-l întâlnească pe bătrân, vrând să-l ajute să termine protejarea viei. Xavier ajunse chiar la timp ca să-l vadă pe Manion cum se opreşte şi se clatină, parcă dezorientat. Bătrânul politician se agăţă de coada lopeţii, încercând să se ţină drept, dar chipul i se descompuse şi deveni cenuşiu, apoi se prăbuşi la pământ.

Xavier alerga deja, strigându-şi socrul, dar ajunse lângă el prea târziu ca să-l mai ajute.

*

— Acum am pierdut doi Manion, spuse mama Serenei.

Lacrimile curgeau pe faţa ofilită a Liviei Butler; imaginea ei, reflectată în undele bazinului din Oraşul Reculegerii, arăta de-a dreptul străveche.

Stareţa Livia Butler arătase întotdeauna mult mai tânără decât cei optzeci şi unu de ani ai săi, dar de la moartea soţului ei părea să fi îmbătrânit enorm. Îmbrăcată într-o robă elegantă de meditaţie, stătea aşezată, uşor adusă de spate. În ciuda stoicei sale stăpâniri de sine, Livia arăta

frântă pe dinăuntru, ca un arbore cu rădăcinile retezate.

Serena stătea lângă mama ei, pe marginea bazinului. Manion se stinsese destul de liniştit, după o viaţă plină. *Măcar dac-ar fi trăit destul ca să vadă sfârşitul războiului ăstuia nefericit*...

În trei decenii şi jumătate de Jihad, suferinţa tragediei n-o părăsise niciodată pe Serena. Câteodată era cumplita veste despre populaţiile nimicite pe Chusuk sau în masacrul de pe Honru, alteori, durerea era mult mai personală. Nu şi-ar fi abandonat niciodată datoria fundamentală de a călăuzi lupta împotriva maşinilor gânditoare, dar Serena şi-ar fi dorit să aibă şi ea în sfârşit timp să cugete şi să jelească. Se gândise să ducă în Zimia, să mediteze lângă unul dintre numeroasele relicvarii publice acoperite cu flori. Dar în acest moment nu voia să vadă nicio mulţime.

Serena aruncă o privire către panta acoperită cu iarbă, ce urca până spre altarul conţinând trupul conservat al copilului său. Băieţelul era simbolul inocent al spiritului uman, antiteza absolută a cruzimii şi a completei inumanităţi a maşinilor. Replică:

— Da, acum am pierdut doi Manion, dar Liga şi Jihadul vor trebui să meargă mai departe fără niciunul dintre ei!

Chiar şi aşa, simţea că unul dintre stâlpii Ligii Nobililor se răsturnase şi se sfărâmase.

Întinzând mâna, o atinse pe a mamei sale. Stareţa i-o strânse, la început fără prea multă putere, apoi însă tot mai tare, aproape imperios. Ochii Liviei se lărgiră, şi icni de durere adevărată, mult dincolo de tristeţe. Serena încercă să-şi cuprindă mama în braţe, dar bătrâna femeie alunecă de pe bancă şi căzu la marginea apei. Serena îngenunche lângă Livia şi o ridică de umeri, strigând cu insistenţă după ajutor.

Timp de o clipă nesfârşită, agonizantă, Serena privi în ochii deschişi, fără viaţă, ai mamei ei. Deşi Livia şi Manion Butler duseseră vieţi separate mulţi ani de zile, împărtăşiseră o legătură invizibilă. Fuseseră căsătoriţi mai bine de jumătate de secol.

Acum, Livia se dusese alături de iubitul său soţ.

*

Deşi Serena dormi foarte puţin, în ziua următoare îşi îndeplini îndatoririle cu o energie arzătoare. Marele Patriarh îi spuse după aceea că părea mai proaspătă şi mai inspirată decât oricând, ca insuflată de o formă inedită, brută, de putere.

Golul dinăuntrul ei se transformase în mânie, ca şi cum în minte i s-ar fi declanşat un comutator. Maşinile gânditoare – *negânditoarele*, *odioasele* maşini – o jefuiseră de atât de multe… Pierderile mergeau mai adânc decât puteau fi exprimate prin cuvinte.

După toţi aceşti ani, era mâhnită că lupta nu fusese câştigată încă. Fără îndoială, avea de-a face cu o slăbiciune a spiritului uman, o hotărâre insuficientă. Trebuia să schimbe asta cumva!

Cu disperare, Preoteasa Jihadului îşi dori să mai fi avut parte măcar o dată de sfaturile liniştite ale mamei ei. Sau ale cogitorului Kwyna. Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie de o mare înţelepciune. Dar către cine se putea întoarce?

După multă chibzuinţă, se hotărî că era vremea să facă ceva nou, să schimbe parametrii. Cu opt ani în urmă, ea şi cu Iblis Ginjo oferiseră cu generozitate noi secundanţi cogitorilor din Turnul de Fildeş. Voluntarii bine aleşi avuseseră timp din belşug să-i convingă, pe Vidad şi pe cei cinci colegi filosofi ai lui, să-şi împărtăşească cunoaşterea, iar acum Serena se săturase să mai aştepte.

Simţi un fior traversându-i pielea. Dacă bătrânii cogitori din Turnul de Fildeş refuzau să vină la ea, atunci pur şi simplu va trebui să se ducă ea la ei.

În timp ce se făceau pregătirile posomorâte, dar extravagante, ale dublelor funeralii de stat pentru viceregele retras şi pentru stareţă, străzile erau pline de

gălbenele portocalii, flori care simbolizau durerea poporului. Serena se uită la ele pe fereastră. Atâţia oameni o urmau orbeşte către orice primejdie... Vorian Atreides se întorsese acasă ca să raporteze Consiliului Jihadului despre eforturile sale de a întări planetele nealiate, şi adusese vestea devastatoare despre o altă colonie umană distrusă la întâmplare – de data asta planetoidul minier Rhisso. Raportul lui provocase o mare consternare. În domurile atmosferice fusese pompat gaz somnifer, şi se părea că cei mai mulţi colonişti fuseseră răpiţi înainte ca instalaţiile propriu-zise să fie distruse.

Vor stătea în picioare în faţa Serenei, atunci când îşi termină raportul. Iblis Ginjo îi asculta cuvintele cu o expresie şocată, dar ea observă că ochii îi sclipeau ca şi cum asta ar fi putut fi o veste bună pentru el. În ciuda unora dintre acţiunile sale îndoielnice, ştia că Iblis n-ar îngădui niciodată ca entuziasmul pentru Jihad să-i slăbească. Tulburată, Serena se uită în altă parte, apoi din nou la el. De data asta, văzu doar tristeţe în ochii lui.

Vor sugeră că oamenii de pe Rhisso trebuie să fi fost luaţi de către maşinile gânditoare pentru a-i sili să lucreze ca sclavi pe vreo lume îndepărtată unde era nevoie de forţă de muncă. Asta i se părea plauzibil Serenei. Dar nu se putea împiedica să nu-şi pună întrebări.

— Dovezile aduse de primero Atreides vor stârni cu siguranţă furia oamenilor de pe tot cuprinsul Ligii, şi vom avea un aflux proaspăt de recruţi care să continue lupta, rosti Iblis, având intenţia s-o consoleze. Să nu te simţi niciodată singură, Serena!

Serena se simţea totuşi mâniată şi însufleţită de forţe noi. Veştile despre acest incident nefericit, ca şi cele de pe Chusuk, aveau să irite din nou populaţia, cu siguranţă, dar ea nu credea că ar fi de-ajuns. Ar putea declanşa chiar un nou val de proteste istovitoare împotriva conflictului. Trecuseră peste cinci decenii de la distrugerea lui Omnius-Terra.

De ce n-am obţinut încă victoria?

— Aş vrea să am miliarde de luptători plini de zel, în locul câtorva milioane. Dar există o altă cale de a învinge.

Înălţă bărbia şi-l privi fix pe Iblis, întărindu-şi hotărârea.

— Am intenţia să încep prin a adăuga câţiva noi aliaţi. Aliaţi *puternici!*

Există o linie subţire între viaţă şi moarte. În orice moment dat, fiinţa umană se află la doar o bătaie de inimă lipsă sau la o răsuflare tăiată depărtare de întunericul veşnic. Dacă aş recruta soldaţi ai Jihadului, i-aş învăţa acest lucru şi i-aş exploata la maximum.

ERASMUS,
fişe de laborator neverificate

— Asta o să mă doară pe mine mai mult decât pe tine, zise Erasmus împingându-l pe băiat pe o masă de laborator, cu faţa în sus. Crede-mă când îţi spun că e pentru propriul tău bine.

Gilbertus nu făcu nicio încercare să se împotrivească.

— Sigur că te cred, domnule.

Cu toate acestea, privi nervos în jur când Erasmus îl legă peste încheieturile mâinilor, peste glezne şi peste piept. Tânărul văzuse destule dintre experimentele robotului independent ca să ştie că încercarea nu va fi plăcută.

Erasmus împinse apoi un cărucior plin de cilindri cu fluide în culori stridente, pompe neuromecanice, maşini cu senzori la extremităţi şi cu ace lungi, ascuţite… Multe ace.

— Este un test important!

Balansă un braţ de metal flexibil al căruciorului peste pieptul băiatului. Ştia că ar fi trebuit să-i ceară permisiunea lui Omnius înainte de a face asta, dar nu voia să-i explice hiperminţii motivele personale.

E mai bine ca unele lucruri să rămână private, gândi el.

— După aceea, mi-ar plăcea să-mi descrii senzaţiile. Sunt foarte curios în privinţa lor.

— O să încerc, domnule Erasmus.

În vocea lui se simţea un strop de nervozitate şi de teamă.

Vârfuri de oţel ieşiră din braţul flexibil şi pătrunseră în gâtul şi în pieptul tânărului, căutând anumite organe interne. Băiatul icni, încercă să ţipe, apoi se luptă să suporte durerea. Expresia de pe chipul lui şi agonia

palpabilă îl întristară pe Erasmus. Robotul nu mai avusese niciodată scrupule în legătură cu observarea reacţiilor de durere la subiectele de testare… dar Gilbertus era mai mult decât un simplu experiment.

Exilându-şi sentimentele într-o subrutină minoră, robotul reglă comenzile pentru a amplifica durerea subiectului tot mai mult, apoi şi mai mult. Trebuia să treacă prin toate etapele procesului.

— Se va termina într-o clipă, şi aş fi extrem de nemulţumit dacă ai muri acum.

Gilbertus se zvârcolea şi se zbătea, dar nu putea scăpa. Numai ţipetele-i izbucniră libere şi se răsfrânseră de pereţii laboratorului. Buzele i se desfăcură, dezvăluind dinţii încleştaţi şi sângele care-i curgea pe gingii, din cauză că-şi muşcase limba.

Robotul turuia mai multe platitudini decât învăţase de la oameni.

— La sfârşit va fi totul în regulă. E mai bine aşa. Nu te da bătut.

Trupul băiatului se înmuie şi se cufundă în siguranţa inconştienţei. Erasmus reduse treptat parametrii, şi în cele din urmă opri maşina de prelungire a vieţii. O consolă îi arăta semnele vitale ale subiectului îmbunătăţindu-se clipă de clipă. Era tânăr şi destul de puternic – chiar şi mai puternic după asta.

Pleoapele tânărului pâlpâiră, se deschiseră. Văzând faţa zâmbitoare de metalfluid a robotului, reuşi să scoată şi el un surâs slab.

— Ai încredere deplină în mine, nu-i aşa? întrebă Erasmus în timp ce punea plasturi vindecători pe răni.

— Desigur, domnule Erasmus.

Vocea lui Gilbertus abia se auzea, şi scuipă sânge într-un vas pe care i-l ţinu robotul.

— Dar care a fost scopul acestui… test? Ai aflat ceva din el?

— Te-am dus până în pragul morţii… şi te-am adus înapoi. Este darul meu pentru tine.

Îi desfăcu legăturile.

— E o procedură descoperită în timpul Vechiului Imperiu şi ţinută secretă pe lumile sincronizate. Cymecii au folosit-o pentru a-şi păstra sănătatea organică. Acum ţi-am dat viaţă, Gilbertus într-un sens la fel de real în care au făcut-o părinţii tăi. Corpul tău biologic îşi va păstra sănătatea sute de ani, poate mai mult dacă ai grijă de tine. Din nefericire, pragul tău scăzut de rezistenţă la durere m-a împiedicat să-ţi dau o doză mai mare.

— Aşadar, te-am dezamăgit?

— Câtuşi de puţin. Slăbiciunile umane nu sunt vina ta.

— Mă simt mai aproape de o maşină gânditoare acum, zise Gilbertus, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Îşi lăsă picioarele peste marginea mesei, dar se clătină când încercă să stea în picioare.

Erasmus fu nevoit să-l ajute să-şi ţină echilibrul.

— Maşinile şi oamenii au puteri diferite.

Ochii băiatului începură să strălucească pe măsură ce înţelegea consecinţele tratamentului de prelungire a vieţii.

— Îţi promit că te voi face mândru de mine, domnule Erasmie.

— Deja sunt, tinere.

O legendă poate fi o unealtă educativă şi un mare pericol – nu numai pentru adepţii săi, ci şi chiar pentru subiectul legendei.

CHIROX,
jurnale ale ucenicilor maeştri spadasini

Sus, deasupra oceanului neadormit, bărbatul singuratic urca panta luminată de lună a falezei fără un efort mai mare decât dacă ar fi alergat pe un teren plat, fără obstacole. Sălta în sus, cu o forţă deosebită, căţărându-se în jurul protuberanţelor şi în susul fisurilor din piatră, fără să alunece niciodată, avansând mereu. Mult mai jos, apele mării Ginazului se spărgeau de stâncile înşelătoare ale recifului.

Dar Jool Noret n-avea să cadă; nu cădea niciodată. Vreme de nouă ani, se aruncase între fălcile Morţii – iar Moartea îl scuipase întotdeauna afară.

Cel mai ieşit din comun dintre toţi mercenarii purta un costum alb de luptă – fără mâneci, cu pantaloni până la genunchi – un echipament care nu-i oferea nicio apărare, dar îi permitea o libertate totală de mişcare. O eşarfă neagră îi înconjura capul, legată în stilul anticilor luptători ronini de pe vechiul Pământ. Deşi nu-i păsa prea mult să-i impresioneze pe mereu-prezenţii privitori, Noret purta costumul alb astfel încât aceştia să-i poată observa urcuşul pe suprafaţa verticală de piatră.

Deasupra, siluete întunecate erau înşirate pe creasta falezei, zeci de recruţi de pe Ginaz care-l priveau, însoţiţi de Chirox. Noret văzu colţurosul automat sensei cu arme multiple lucind stins, argintiu, în lumina lunii. Ştia că maşina de luptă le spunea studenţilor ce-ar trebui să încerce, fără să-şi depăşească propriile capacităţi. Când Noret aruncă o privire în sus, către grup, o parte din el fu mulţumit că inspirase atâţia luptători să distrugă maşinile. În acelaşi timp, era uimit de atâta atenţie. N-o ceruse niciodată.

Fără îndoială, devenise cel mai mare războinic pe care îl dăduse vreodată arhipelagul Ginaz – poate cel mai bun pe care-l va produce vreodată.

Dar Noret era şi cel mai misterios dintre oameni, vorbind numai rareori cu elevii săi. Cu câţiva ani în urmă, un ucenic descurajat săpase cel mai celebru citat al maestrului spadasin într-o piatră lustruită de lângă pâlcul de barăci de pe insulă: „Încă nu sunt vrednic. Nu sunt potrivit să-i instruiesc pe alţii”.

Când era întrebat despre victoriile sale legendare, Noret nu spunea nimic… ceea ce-i silea pe elevi să afle şi să înflorească singuri poveştile. Numai el cunoştea întregul adevăr. Pe fiecare câmp de bătălie, ataca unde era primejdia mai mare, căutând confruntări încă şi mai periculoase, duşmani şi mai mortali. Roboţi sfărâmaţi zăceau presăraţi în urma lui oriunde lupta. Jool Noret nu ezita niciodată, devenea aproape invincibil pentru că nu-i păsa dacă supravieţuia sau nu. Dorinţa sa de moarte devenise limpede pentru toţi, şi totuşi continua să trăiască.

Lupta pentru frumuseţea şi pentru eliberarea pe care i-o dădea lupta, pentru expresia artistică a violenţei. Era ceea ce fusese născut să facă, purtând spiritul lui Jav Barri înăuntrul lui, construind peste instinctele moştenite, transformându-se într-un luptător fără egal. Era ceea ce moartea tatălui său pretindea de la el.

Noret devenise de unul singur sâmbure de revoltă pe câteva dintre lumile sincronizate mai slabe, infiltrându-se în rândul populaţiilor umane captive, furnizându-le arme de bruiaj pentru a arde gelcircuite sau explozivi şi arme convenţionale pentru a declanşa sabotaje. Noret se strecura de asemenea printre maşini, dezactivându-le şi distrugând zeci de roboţi, ca un asasin în noapte. Iar după ce cuibul de viespi fusese stârnit şi provocase destule pagube, pleca pe furiş şi se întorcea pe lumile Ligii.

Şi totuşi nu era niciodată de ajuns.

Urcarea acestei faleze abrupte era un exerciţiu mult mai simplu decât depăşirea condiţiilor autoimpuse asupra vieţii

şi valorii sale. În partea cea mai dificilă a stâncii, o streaşină periculoasă, Noret *mări* chiar pasul ascensiunii sale nesigure.

Îşi dădu seama că demonstraţii ca aceasta prezentau întotdeauna un mare pericol – nu pentru el, ci pentru oricare dintre tinerii mercenari care încercau să-l imite. Dar lecţia era justificată: în viaţa existau puţine plase de protecţie, şi cu siguranţă nu exista niciuna în vreme de război, când violenţa imprevizibilă putea schimba orice situaţie în câteva secunde.

În rarele ocazii în care se întorcea pe Ginaz, executa aceste exerciţii pentru propriul lui folos, îmbunătăţindu-şi talentele în timp ce oferea celorlalţi ceva spre care să aspire. Doar prin faptul că reuşea, Noret le dăruia o anumită recunoaştere a faptului că trupul omenesc putea într-adevăr să realizeze lucruri remarcabile. Fiinţele umane ar trebui să ucidă cu precizie şi rafinament, o formă de artă pe care nici măcar cea mai eficientă dintre maşinile gânditoare n-ar fi putut-o stăpâni vreodată. Îşi scutură transpiraţia din părul de culoare deschisă şi continuă să urce, apropiindu-se de vârful stâncii.

Brusc, alunecă tăcut pe o parte, în umbra groasă a unei crăpături în piatră, unde lumina lunii nu pătrundea; de aici se aruncă dedesubtul streşinii şi al elevilor care aşteptau. Noret păşi repede pe o bordură îngustă, apoi îşi reluă urcuşul. Nu-i păsa ce spuneau alţii despre el sau despre aura de mister care nu făcea decât să amplifice curiozitatea şi fascinaţia oamenilor. În ceea ce-l privea pe el, motivele pentru care se antrena atât de neîndurător erau personale.

— Unde e? îl auzi pe unul dintre recruţi. Nu-l mai văd.

— E în spatele nostru, răspunse Chirox, răsucindu-se să-l salute pe Noret. În acest joc, ne-a omorât pe toţi.

Douăzeci de perechi de ochi se întoarseră să se uite.

Jool Noret stătea în echilibru într-o poziţie de luptă, cu chipul brăzdat de cicatrice şi bronzat, acum şi mai enigmatic în umbra nopţii. Fără avertisment, se năpusti pe lângă elevi – cu părul în vânt –, sări peste marginea falezei

şi dispăru din vedere.

Câteodată, linia dintre curaj şi nesăbuinţă este imperceptibilă.

ZUFA CENVA,
Amintiri despre Jihad

După mai mult de şapte ani de derulare a masivului proiect de construcţii, şantierele de pe Kolhar produseră în sfârşit prima lor flotă de nave comerciale care pliau spaţiul. Numeroase prototipuri fuseseră deja testate, iar acum Venport era pregătit să le adapteze pentru uzul comercial general, livrând mărfurile de care avea nevoie Liga Nobililor.

În ciuda neliniştii stârnite de simplul concept, Norma nu avu de-ales decât să creeze sisteme de ghidare parţial computerizate pentru sofisticatele vehicule care pliau spaţiul. Calculele Holtzman şi generarea câmpului de distorsiune cereau o matematică atât de complexă, încât niciun om normal nu putea spera să rezolve ecuaţiile fără ajutor. Iar ea avea destule date, din anii de testări riguroase, care să arate că zborurile prezentau deja riscuri ridicate, cu o rată de distrugeri inacceptabilă.

Spera că sofisticatele dispozitive de navigaţie aveau să ajute, dar era atentă să nu creeze niciun sistem de gelcircuite IA potenţial independent. Norma ar fi preferat să distrugă întreaga flotă comercială a Venkee decât să creeze din neatenţie un alt Omnius. Era singura care avea acces la camerele de navigaţie de pe noile vehicule care pliau spaţiul; nici măcar soţul ei, Aurelius, nu putea intra în acele zone sigilate.

Încuiată în camera de ghidare a celei mai noi nave, Norma introduse un mic cilindru într-un port de activare, apoi urmări un holoecran tridimensional în timp ce afişa nenumăratele coordonate ale fiecărui corp astronomic cartografiat. I se părea că niciun om, nici măcar un geniu de calibrul ei, n-ar putea vreodată să traseze un curs sigur prin toate buclele spaţiului pliat şi printre riscurile pândind

peste tot în universul vast. N-avea de-ales decât să se bazeze pe computere, oricât de primejdioase s-ar fi dovedit acestea.

Biblioteca detaliată a coordonatelor trecute pe hartă se termină de încărcat, iar ea scoase cilindrul de programare, ascunzându-l într-un buzunar mare al halatului de laborator, de culoare verde deschis.

În ciuda scurgerii enorme de fonduri şi de resurse aici, pe Kolhar, până acum Liga Nobililor nu ştia nimic despre remarcabilul model nou de navă. Oamenii aveau să bănuiască ceva totuşi, atunci când sutele de nave mici şi rapide ale Venkee vor începe să-şi depăşească spectaculos concurenţa. Îndată ce veştile se vor fi răspândit – şi aşa se va întâmpla, inevitabil – ea se va asigura că Aurelius Venport va fi anunţat, cu surle şi trâmbiţe, drept forţa conducătoare din spatele noii tehnologii. Ei nu-i păsase niciodată prea mult de faimă sau putere, preferând să evite pierderea de timp asociată cu acestea. De pe un scaun din primul rând, la o tragedie grogipteană petrecută în lumea reală, Norma văzuse cum trufia şi lupta pentru celebritate puteau deforma şi distruge geniul, aşa cum se întâmplase odinioară cu măreţul Tio Holtzman.

Din moment ce soţul său avusese întotdeauna încredere în ea şi-i oferise fondurile necesare, era fericită să-i acorde tot meritul. Aurelius se dovedise un politician iscusit şi putea face paşi mari dacă avea influenţa şi prestigiul necesare. Cu siguranţă urma să găsească o cale să se bucure de atenţie, evitând întrebările despre natura tehnologiei. Ei nu-i păsa oricum decât de succesul proiectului.

Peste o sută de mici transportoare de marfă care pliau spaţiul fuseseră deja trimise în misiune, conduse de piloţi mercenari care cunoşteau şi acceptau riscurile. După mulţi ani şi o infuzie colosală de capital, Aurelius era la un pas de a face profituri imense, în ciuda pierderilor frecvente de nave şi de încărcături. Iar fără partenerul său tlulaxa, Venport controla marele imperiu comercial singur,

mulţumită lui Norma.

Primele curse fuseseră făcute, cu mari profituri, în ciuda câtorva accidente înfiorătoare. Venkee Enterprises transporta cu rapiditate produse vitale la mari distanţe, în calele noilor nave. Droguri şi alimente rare şi perisabile veneau de pe Rossak, livrate pretutindeni pe lumile Ligii în mai puţin timp decât era nevoie ca să le comanzi. Comerţul cu melanj crescu exponenţial, pe măsură ce consumul se răspândi în toată Liga, iar fiecare cursă cu mirodenie plătea practic întregul cost al uneia dintre navele de marfă care pliau spaţiul.

Aurelius spera că palmaresul siguranţei avea să se îmbunătăţească. Între graniţele secretului industrial, informă dinainte echipajele despre marile pericole reprezentate de „noile nave” şi le plăti salarii de risc maxim. În particular, îi spuse lui Norma că-şi dorea să nu trebuiască să rişte vieţi umane, că totul se putea face de către maşini. Apoi adăugă, după ce se gândi îndelung, că asta se dovedea a fi o imposibilitate. Era exclus să ai încredere în maşinile gânditoare.

Cetăţenii Ligii începuseră să-l vadă pe Venport ca pe un salvator şi un patriot, iar competitorii lui erau disperaţi să-i descopere metoda tainică de a călători rapid în spaţiu. Tio Holtzman îi confiscase toată munca şi toate proiectele, dar fusese vaporizat în explozia pseudoatomică din Starda, iar Norma ştia că nimeni altcineva nu putea nici măcar să se apropie de înţelegerea sistemului.

După ce studiase dovezile din crater şi ruinele din oraşul de pe Poritrin, Norma credea în sinea sa că înţelegea ce s-a întâmplat acolo. Lasă restul Ligii să creadă că sclavii zenşiiţi insurgenţi găsiseră cumva un dispozitiv nuclear, însă ea îşi aducea aminte de un test controlat, de pe un mic satelit, cu aproape patruzeci de ani în urmă. Văzuse rezultatele interacţiunii unei arme laser cu un scut Holtzman. Norma bănuia că explozia devastatoare fusese provocată de o greşeală, poate chiar de una comisă de Holtzman însuşi.

Iar ea nu voia să facă greşeli asemănătoare.

Trecu sistemul de navigaţie prin toate ciclurile de teste de autoverificare, ducând vehiculul rapid în călătorii simulate prin adâncul spaţiului. Ecranele ovale apăreau pe pereţii încăperii peste tot în jurul ei, arătând nebuloase, comete şi nove.

Aurelius n-o dezamăgise niciodată, nu se îndepărtase niciodată. Chiar şi atunci când examina relaţia lor într-un mod detaşat şi intelectual, era surprinsă că rămăsese cu ea, aşa cum promisese. Bărbatul o iubea cu adevărat şi era un tată minunat pentru singurul lor fiu. Exact ceea ce-şi dorise.

Dar cea mai mare creaţie a lui Norma era totuşi noul model de motor. Simţea cu putere că această tehnologie – dacă problemele şi pericolele sale puteau fi rezolvate vreodată – ar fi devenit baza unei întreprinderi comerciale ce ar fi făcut lumile Ligii să pară minuscule, o întreprindere mult mai importantă decât o simplă companie de comerţ.

Cu toate acestea, unele dintre numeroasele vehicule se abătuseră de pe traseu, altele suferiseră avarii importante, altele dispăruseră cu totul. Iar o navă aflată într-o ultimă călătorie de testare trecuse din neatenţie prin miezul unui soare, care nimicise aparatul. Pe măsură ce erau făcute tot mai multe curse de transport şi mai multe nave – şi piloţi – aveau să se piardă.

Rata excesivă a accidentelor scotea în evidenţă riscurile inovatoarei tehnologii. Norma îşi storsese creierul în căutarea unei soluţii, dar niciun sistem de siguranţă nu părea realizabil în afară de precizia navigaţiei. Nu părea să existe nicio cale de a evita acest lucru – marile aparate traversau distanţe imense în câteva clipe, iar o navă era condamnată în clipa în care era stabilit un curs greşit. Niciun om, probabil nici măcar o minte de computer, n-ar fi putut calcula sau reacţiona la un curs mortal cât ai clipi din ochi.

Dar Venport încă găsea rata de profit-pierderi acceptabilă, din moment ce destule nave o scoteau la capăt. În afară de îngrijorarea pentru moartea echipajelor,

pe care o diminua plătindu-le bine, descria profitabilitatea ca pe un „joc al numerelor”. Nu trebuia decât să ajusteze preţurile pentru a lua în calcul ceea ce el numea „restrângerea inventarului”.

Acum, în camera de navigaţie, Norma urmărea călătoria simulată către un fals câmp de bătălie, unde navele de război ale Jihadului distrugeau forţele robotice. Doar un strop de culoare pe care-l adăugase pentru amuzament…

— Ocupată, ca de obicei. Sunt uimit că poţi face asta zile întregi, fără odihnă.

Simţise apropierea soţului ei, iar acum se simţea stânjenită din cauza sistemelor sofisticate de computer înşirate în faţa ei.

— N-ar trebui să-mi distragi atenţia. Cum ai intrat?

— Sistemul de supraveghere ascuns mi-a arătat cum să intru în camera asta.

Ea se încruntă, simţind instinctiv o furtună interioară.

— Atunci va trebui să întăresc securitatea. Zona asta este interzisă pentru oricine – chiar şi pentru tine.

Venport încruntă sprânceana. Datorită consumului masiv de melanj, încă arăta ca un bărbat ce se apropia de patruzeci de ani, în loc de şaizeci şi doi.

— După cât se pare, şi pentru fiul tău. Adrien a încercat să dea de tine de două zile, şi nu i-ai răspuns. E isteţ pentru şase ani, dar e totuşi un copil…

Imaginea fiului ei îi trecu prin minte ca un fulger. Băiatul avea zâmbetul tatălui său şi părul negru, ondulat. Genele îi erau perfecte, datorită intervenţiei interne a lui Norma în timpul procesului de concepţie. Descoperise că putea să-şi vizualizeze şi să-şi dirijeze sistemul de reproducere, permiţând să se unească doar ovulului şi spermei perfecte din punctual său de vedere.

Norma plecă privirea.

— Am fost preocupată să înţeleg deficienţele navigaţiei. Cu un factor atât de ridicat al pierderilor de nave, nu ne putem permite să folosim navele care pliază spaţiul pentru efortul de război. Deşi asta era intenţia mea iniţială… Mama

insistă să contactez armata Jihadului în legătură cu tehnologia mea, ca ei să poată transporta trupe în zonele de conflict – dar nu vreau atâtea morţi pe conştiinţă.

— Norma, o să găseşti tu o soluţie…

Bărbatul zâmbi, apoi o sărută.

— O să oferim tehnologia militarilor de îndată ce e suficient de sigură.

— Te rog, cere-i scuze lui Adrien pentru mine.

El se uită cu atenţie la instrumente, la ecrane, la comenzi şi la roţile cititoare de date.

— Ăsta-i sistemul computerizat despre care mi-ai spus?

— Da.

— Să ne apere zeii!

— Aurelius, te rog… Am treabă. Am vorbit deja despre motivele pentru controlul strict pe care l-am instituit.

— Da, da, desigur

Ea îl privi, cu prudenţă, apoi în văzu inspirând adânc.

— Dacă poate cineva să pună lesă maşinilor gânditoare, atunci tu eşti aceea, comentă el. Dar tot nu-mi place.

— Nici mie, dar deocamdată nu există nicio alternativă.

După plecarea soţului său, Norma încuie uşa la loc şi făcu exerciţii, introducând în maşina de navigaţie destinaţii diferite, lăsând computerul să calculeze fiecare traseu astfel încât să evite sori, planete şi alte obstacole din spaţiu. Deşi crease chiar ea computerul şi-l încărcase cu dispozitive de protecţie, apropierea strânsă a maşinilor gânditoare încă o făcea să se simtă neliniştită. Şi nu îndrăznea să instaleze asemenea sisteme în nave care zburau efectiv.

Măcar dacă ar fi putut găsi o cale să ghideze navele care pliau spaţiul cu o minte umană, în loc de una mecanică… Dar conceptul părea o imposibilitate.

Carnea nu poate fi scutită de legile materiei, dar mintea nu este astfel încătuşată. Gândurile transcend fizica creierului.

COGITOR VIDAD,
Gânduri din obiectivitatea izolată

Un planetoid rece, arid, cu o atmosferă abia respirabilă, Hessta era bântuit de vânturi furioase care aruncau pe piele cristale de gheaţă ca nişte ace; gheţari lenţi, dar implacabili se târau pe sol. Puţini oameni ar fi dorit să locuiască aici chiar şi o săptămână, cu atât mai puţin două milenii, dar cogitorii din Turnul de Fildeş îl aleseseră drept cel mai bun loc în care să-şi continue meditaţiile lor infinite, cu cele mai puţine şanse ca evenimentele exterioare să-i deranjeze în solitudinea lor.

Serena Butler îi găsi oricum.

Deşi o pierduse pe binevoitoarea Kwyna în Oraşul Reculegerii, aceşti alţi cogitori misterioşi rămâneau departe. Vidad şi filosofii săi „din Turnul de Fildeş” se izolaseră întotdeauna, evitând orice implicare în treburile umane, deşi trebuiau să aibă o sursă exterioară de venituri şi de provizii. Acum, Serena intenţiona să se ducă direct la ei şi să le ceară – nu, să le *pretindă* – să ajute rasa umană. Cum ar fi putut-o refuza?

Chiar şi cogitorii din Turnul de Fildeş trebuiau să vadă că neutralitatea nu mai era posibilă. Fuseseră cândva oameni, dar, spre deosebire de titani şi de neocymeci, nu se aliaseră niciodată cu Omnius. După mileniile lor de cunoaştere, puteau sugera direcţii de acţiune la care omenirea nu se gândise niciodată. Serena credea că mult râvnita lor înţelepciune s-ar fi putut dovedi elementul fundamental de care să atârne victoria finală împotriva lumilor sincronizate.

De opt ani, asistenţii aleşi cu grijă de Iblis pentru aceşti cogitori slujiseră pe Hessra. Serena ştia foarte puţin despre înlocuitori, în afară de faptul că le dăduse o binecuvântare

cu scurtă vreme înainte de plecare. Îşi amintea cum – la vremea aceea – se gândise că păreau cu toţii extrem de pioşi şi de bine crescuţi.

De atunci, Iblis îi mărturisise că acestor secundanţi li se dăduseră instrucţiuni să le vorbească încet, dar continuu, cogitorilor despre răul pe care maşinile gânditoare îl provocaseră rasei umane. Noii secundanţi puneau deseori la îndoială moralitatea izolării cogitorilor, încercând să-i facă, pe Vidad şi pe asociaţii lui contemplativi, să-şi dea seama că simplul fapt de a rămâne neutri nu era neapărat un semn de virtute.

În nava ei, Serena se îndreptă direct spre Hessra, însoţită doar de Niriem şi de încă patru serafimi. Vehiculul Serenei ateriza pe o platformă acoperită cu zăpadă şi gheaţă, pe care secundanţii o măturaseră, ca pregătire pentru sosirea sa. Înălţându-se din stânca cenuşie, fortăreaţa cogitorilor era alcătuită din turnuri de metal negru şi din ieşinduri cilindrice cu acoperişuri ascuţite, abia vizibile într-un nor de zăpadă înspumată.

Cogitorii îşi construiseră iniţial refugiul pe o proeminenţa nesigură a muntelui, mult deasupra unui canion larg, dar în cursul celor douăzeci de secole un gheţar masiv se târâse de pe piscurile înalte şi începea să învăluie turnurile. Gheaţa groasă era verde-albăstruie de la poluanţii chimici ce se depuseseră din atmosfera acidă a Hessrei.

Până acum, mareea de gheaţă se înălţase şi acoperise jumătate din fundaţiile mai joase şi din nivelurile de la subsol ale structurii, iar Serena se întrebă dacă bătrânii cogitori şi-ar abandona vreodată fortăreaţa. Resimţea aici un sentiment implacabil al timpului. Când gheţarii aveau să copleşească în cele din urmă turnurile, era foarte posibil ca Vidad şi colegii lui prea mulţumiţi de sine să rămână în mormântul lor de gheaţă, cugetând încă la gândurile lor imposibile dar neducând nicăieri.

În afară de cazul în care Serena îi putea zgudui, silindu-i să se implice…

Înfăşuraţi în hanorace izolate termic, un grup de

secundanţi ieşiră pe uşile îngheţate ale turnului principal, conduşi de un bărbat pe care-l recunoscu ca fiind Keats. Serena înaintă clătinându-se tuşind în aerul rarefiat şi neplăcut şi simţind muşcătura vântului rece. Niriem porni s-o însoţească, dar Serena îi făcu semn să rămână pe loc, spunând că preferă să continue drumul singură. Le ordonă serafimilor să rămână la bordul navei, pentru că aceasta era o problemă pe care-o putea rezolva mai bine singură.

Secundanţii o conduseră pe Serena în tunel. Miroseau a chimicale, ca şi cum ar fi lucrat într-un laborator. Unul dintre cei îmbrăcaţi în robe galbene atinse o pârghie şi uşa grea a tunelului se închise în urma lor, cu o bufnitură răsunătoare. În timp ce Serena mergea mai departe, alături de sumbra ei escortă, aburii reci ai respiraţiei i se înălţau în fuioare în faţa ochilor.

Coridoarele mergeau în spirală ca un tirbuşon tot mai îngust, coborând în final într-o încăpere mare, cu pereţii goi şi ferestrele acoperite de obloane solide de gheaţă. Desene stranii, amintind de runele Muadru, fuseseră gravate în blocurile de gheaţă. Asemenea unor pioni mari dintr-un joc, şase cogitori din Turnul de Fildeş stăteau pe socluri lustruite, cu recipientele creierelor luminând în nuanţa de albastru deschis a electrofluidului de susţinere a vieţii. Containere proaspete cu fluid, mult mai multe decât ar fi avut vreodată nevoie cogitorii, erau aşezate unul peste altul în firide. Se întrebă la ce le folosea atât de mult lichid vital…

Adunându-şi toată tăria, Serena îşi aminti diferitele tehnici ale polemicii pe care le învăţase de la Kwyna şi de la Iblis Ginjo. La această întâlnire, urma să aibă nevoie de toate abilităţile pe care le putea folosi. Spera doar că secundantul Keats şi ambiţioşii săi colegi fuseseră îndemânatici în aşezarea temeliei pentru pledoaria ei.

— Cauţi sfaturi? întrebă Vidad.

Vocea lui emana dintr-un difuzor implantat în partea de jos a containerului de păstrare, foarte asemănător cu acela al unui cymec. Sistemul părea nou, iar Serena îşi dădu

seama că era o inovaţie pe care secundanţii lui Keats o induseseră pentru a permite îngrijitorilor să vorbească cu mai mult decât un singur cogitor deodată, înainte de această modificare, Vidad şi ceilalţi trebuie să fi trecut prin secole de tăcere monotonă, îngrijiţi de secundanţi supuşi; acum, cu oamenii lui Iblis atrăgând în permanenţă geniile solitare în dezbateri, viaţa lui Vidad trebuie să se fi schimbat mult.

— Am nevoie de ajutorul vostru, spuse Serena, alegându-şi cu atenţie cuvintele şi tonul vocii, ca să arate politeţe şi respect, dar şi tărie. Jihadul nostru durează de mulţi ani, cu preţul a miliarde de vieţi omeneşti. Hotărârea noastră s-a transformat treptat în stagnare. Sunt dispusă să fac orice este necesar pentru a obţine o victorie rapidă şi decisivă…

Vidad nu răspunse, dar unul dintre ceilalţi cogitori zise:

— Potrivit actualilor noştri secundanţi, Jihadul vostru a fost lansat abia cu câteva decenii în urmă…

— Şi te întrebi de ce par atât de nerăbdătoare?

— Era doar o observaţie.

— Spre deosebire de tine, eu sunt limitată la câteva decenii de existenţă. Este natural pentru mine să caut succesul în timpul propriei mele vieţi.

— Da, înţeleg. Şi totuşi, lupta de ansamblu împotriva lui Omnius abia dacă a durat ceva mai mult de un mileniu, ceea ce nu-i chiar atât de mult, dacă te gândeşti la tabloul mai larg. Cogitorii din micul nostru grup au amintiri întinzându-se pe un interval de două ori mai lung…

Vidad adăugă:

— Ca fiinţă umană trecătoare, percepţia ta asupra timpului este denaturată şi limitată, Serena Butler, şi irelevantă pentru pânza pe care este pictată istoria.

— Din moment ce fiinţele umane îşi consemnează propria istorie, durata vieţii omeneşti este singura măsură semnificativă a timpului, îl contrazise ea cu un ton uşor tăios. Voi, cogitorii, aţi fost cândva umani…

Făcând o pauză, Serena inspiră adânc, cu nervozitate, încercând să-şi elimine stridenţa din vorbire. Apoi, cu voce

mai calmă, continuă:

— Gândiţi-vă doar la victimele umane ale maşinilor gânditoare. Fiecare persoană care-a murit avea un creier – ceea ce înseamnă că fiecare dintre ei avea *potenţialul* de a deveni cogitor, ca şi voi. Gândiţi-vă la revelaţiile şi la cunoştinţele pe care le-aţi fi putut câştiga, dacă aceste vieţi n-ar fi fost nimicite prematur de către Omnius!

Cogitorii rămaseră tăcuţi, absorbindu-i vorbele. Keats şi cu ceilalţi secundanţi stăteau discret pe lângă pereţii încăperii, ochii lor aprinşi privind-o pe Serena cu vizibilă admiraţie.

— Suntem de acord că este o tragedie, răspunse Vidad în sfârşit.

Vocea Serenei se înălţă din nou.

— Vreme de treizeci şi patru de ani, războinicii umani au luptat din răsputeri şi au îndurat multă suferinţă. O întreagă generaţie a fost decimată, iar oamenii mei au început să-şi piardă speranţa. Se tem că Jihadul nostru nu poate fi câştigat, că războiul va continua timp de secole fără victorie. Sunt disperaţi să vadă orice deznodământ imediat…

— O preocupare întemeiată, rosti un cogitor.

— Dar eu nu vreau să fie aşa! Nu ne putem pierde impulsul acum! A fost nevoie de asasinarea fiului meu şi de un efort extraordinar de unire a forţelor pentru a-i face pe oameni să pornească lupta împotriva maşinilor gânditoare, după atâtea secole de apatie şi de lipsă de iniţiativă.

— Aceasta este o problemă umană, şi nu prezintă niciun interes pentru cogitori.

— Cu tot respectul cuvenit, cogitor – în vremuri de criză, laşii justifică deseori lipsa de acţiune cu asemenea comentarii. Revedeţi propriile voastre amintiri istorice…

Secundanţii din Jipol zâmbiră larg, privind pieziş spre ea. Poate că făcuseră şi ei comentarii asemănătoare faţă de Vidad.

— Aveţi o mare înţelepciune, şi nu pot să cred că v-aţi pierdut toată umanitatea. Ce pierdere groaznică,

înfiorătoare ar fi!

Dezvăluind o nuanţă de exasperare în vocea simulată, Vidad spuse:

— Şi ce aştepţi de la noi, Serena Butler? Suntem conştienţi de convingerile tale pătimaşe, dar noi trebuie să rămânem cogitori, gânditori neutri. Ca urmare, Omnius ne lasă în pace. Cu multă vreme în urmă, unii dintre cei douăzeci de titani au folosit priceperea noastră ca şi unii dintre oamenii Ligii. Păstrăm o poziţie în esenţă corectă şi echilibrată…

— Poziţia voastră este în esenţă *greşită*, ripostă Serena. Vă puteţi crede neutri, dar cu niciun chip nu sunteţi independenţi. Fără secundanţii voştri umani, aţi muri. Numai pentru că noi, oamenii, vă preţuim mintea, aceşti secundanţi îşi dăruiesc timpul şi serviciul credincios – chiar vieţile lor – ca voi să vă puteţi bucura de „neutralitatea” şi contemplarea pe care le doriţi. Maşinile gânditoare şi cymecii nu v-au ajutat niciodată. Acum, oamenii au nevoie de ajutorul vostru. Iată o ocazie care nu este la îndemâna soldaţilor mei din Jihad! Presupusa voastră neutralitate vă dă acces la Omnius şi la maşinile gânditoare. În calitate de cogitori, puteţi vorbi cu ei, îi puteţi observa. Ne puteţi chiar spune cum să-i răsturnăm!

— Cogitorii nu acţionează ca spioni, spuse Vidad.

Serena înălţă bărbia.

— Poate că nu. Şi totuşi, vă datoraţi continuarea existenţei oamenilor. Eu sunt o fiinţă umană cu viaţă scurtă, Vidad, în timp ce tu ai două mii de ani de experienţă din care să te inspiri. Dacă nu eşti de acord cu sugestia mea, îţi cer să-ţi foloseşti intelectul superior ca să găseşti o altă cale de a ne ajuta.

Îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu cred nicio clipă că această provocare este mai presus de capacităţile tale.

— Serena Butler, ne-ai dat mult de gândit, răspunse Vidad.

Lumina se intensifică în containerul de păstrare, ca şi în

cele ale colegilor lui, ca şi cum creierele fără trup ar fi gândit cu furie.

— Vom cântări cererea ta şi vom acţiona aşa cum vom considera de cuviinţă.

Serena aşteptă, sperând că Vidad va spune mai mult, dar acesta păstră tăcerea.

— Nu cântări prea mult, Vidad. Fiinţe umane mor în fiecare zi cu miile din cauza cruzimii maşinilor gânditoare. Dacă vezi vreo cale de a pune capăt acestui coşmar, trebuie să acţionezi cât mai curând posibil!

— Vom acţiona la momentul potrivit. Nu renunţăm cu uşurinţa la neutralitatea noastră, dar tu ai adus argumente convingătoare, care le repetă pe acelea ale loialilor noştri secundanţi.

Alături, Keats înclină capul cu respect, într-o aparentă încercare de a-şi ascunde un zâmbet.

Ştiind că întâlnirea se încheiase, Serena plecă prin coridoarele îngheţate, şerpuitoare. Secundanţii abia îşi puteau stăpâni exuberanţa, în timp ce-o escortară până la navă.

— Ştiam că Preoteasa Jihadului poate îndeplini ceea ce noi n-am reuşit, exclamă Keats. Marele Patriarh are dreptate să te onoreze. Eşti mama şi salvatoarea întregii omeniri!

Serena se încruntă, stânjenită să fie obiectul unei admiraţii atât di ostentative.

— Nu sunt decât o femeie cu o misiune. Asta-i tot ce-am fost vreodată…

Apoi murmură:

— Asta-i tot ce voi avea vreodată nevoie să fiu.

Comandantul militar care nu reuşeşte să profite de o ocazie este vinovat de o crimă cu nimic mai puţin gravă decât laşitatea făţişă.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

După ce titanii consolidară lumea întunecoasă şi înnorată Bela Tegeuse ca pe o piatră de temelie a noului lor imperiu al cymecilor, petrecură ani întregi remodelând oraşele şi populaţia în forma pe care o doreau. Cei trei titani rămaşi, împreună cu Beowulf şi cu câţiva dintre neocymecii cei mai mari în grad, folosiră planeta ca bază de pe care lansară incursiuni împotriva navelor de actualizare ale lui Omnius, găsind slăbiciuni pe alte lumi sincronizate, pregătindu-se pentru expansiunea finală. Între timp, Bela Tegeuse rămase la adăpost şi bine apărată împotriva hiperminţii şi împotriva *hrethgirilor.*

Sosirea unei alte nave cymec îi surprinse. Aceasta coborî dedesubtul norilor şi ateriză lângă cartierul lor general, o structură ovală, cenuşie, cu uşi mari şi ferestre puţine.

Agamemnon şi Juno, purtând forme păşitoare colosale, proiectate să impresioneze gloata deja intimidată, ieşiră să înfrunte intrusul, însoţiţi de un roi de neocymeci de pe Bela Tegeuse, proaspăt convertiţi.

Puternicele păşitoare mecanice se adunară în jurul navei neidentificate la numai câteva clipe după ce aceasta se aşeză pe terenul plat, nou pavat, al spaţioportului. Carcasa vehiculului se deschise cu un trosnet şi o formă mecanică neobişnuită, exotică, ieşi cu pas trufaş. Corpul de cymec sclipea de plăcuţe de diamant, iar aripi ascuţite se întindeau ca penajul unui condor dantelat. O galaxie de filamente optice sclipeau în vârful unui gât înalt, segmentat.

De îndată ce Agamemnon observă învelişul împodobit, extravagant, pe care acest cymec şi-l făurise pentru sine, îşi dădu seama că Xerxes – cu toate greşelile sale prosteşti

– avusese dreptate în bănuielile sale. O recunoscu pe Hecate după descărcările electrice caracteristice din recipientul creierului.

Se înălţă pentru a domina forma scânteietoare de dragon.

— Pe toţi zeii, ia te uită ce s-a mai târât afară din lada de gunoi a istoriei! A trecut un mileniu de când ai îndrăznit să te arăţi ultima oară, Hecate!

Juno adăugă cu dispreţ:

— Măcar dacă ar fi durat un pic mai mult…

Hecate scoase un râs discordant, un zgomot scrâşnit, din gâtul de dragon.

— Vechi prieteni, oare cel mai bun mod de a vă folosi talentele şi longevitatea este acela de a nutri o ranchiună vreme de zece secole? M-am schimbat, şi promit să nu vă dezamăgesc.

— Nu reprezinţi nimic încă de la început, Hecate. Cum am putea fi dezamăgiţi?

Juno se apropie de iubitul ei.

— Ai ieşit din scena istoriei cu multă vreme în urmă, şi nu poţi concepe cât de multe s-au schimbat faţă de Epoca Titanilor…

— O, dar eu am reuşit să evit multe evenimente urâte şi neplăcute, replică Hecate. Şi n-a trebuit să slujesc niciodată în robia lui Omnius. Poate spune vreunul dintre voi acelaşi lucru? Poate că şi voi, ceilalţi, ar fi trebuit să veniţi cu mine…

Unii dintre oamenii de pe Bela Tegeuse se învârteau prin preajmă la o distanţă relativ sigură, uluiţi de această confruntare între maşini asemănătoare unor zei, incapabili să înţeleagă încleştarea mentală şi istorică aflată atât de mult în afara experienţei lor.

— Acum ne-am asigurat libertatea, sublinie Agamemnon.

— Mulţumită ajutorului meu… N-aţi fi pe Bela Tegeuse dace nu i-aş fi adus hiperminţii micul „cadou” atomic şi dacă Liga umană n-ar fi fost atât de înceată şi de stupidă în a reacţiona la această ocazie.

Nu pomeni nimic despre asteroidul mortal pe care-l păstra ascuns şi despre alte intervenţii, mai puţin cunoscute, de-a lungul anilor. Din momentul reapariţiei, îşi păstrase antrenamentul în materie de război, ajutându-l în secret pe Iblis Ginjo în diverse chestiuni mărunte, dar mai erau multe de realizat. Pentru a face asta, avea nevoie să-i lase pe ceilalţi titani să afle câte ceva din ceea ce înfăptuise deja. Urma un proiect pe termen lung, iar propunerea pe care era pe cale s-o facă putea schimba multe şi să decidă în final lupta împotriva lui Omnius.

Agamemnon era ţâfnos.

— Ce vrei, Hecate? De ce-ai decis să te-ntorci tocmai acum? Crezi că avem nevoie de ajutorul tău?

— Sau ţi-e dor pur şi simplu de fascinanta noastră tovărăşie? întrebă Juno, pufnind sarcastic. Poate că ai început să te simţi singură, după atâta timp fără companie?

Hecate îndreptă poziţia magnificului său dragon păşitor şi se apropie de ei.

— Poate că am hotărât că a venit timpul pentru o schimbare…

Vocea ei suna blând şi rezonabil.

— Putem fie să stăm deoparte şi să urmărim războiul, fie să intervenim şi să schimbăm situaţia.

Agamemnon mormăi:

— Cred că am făcut exact aceeaşi declaraţie de multe ori în ultimii o mie de ani, Hecate, dar tu n-ai de unde să ştii, din moment ce nu erai de faţă să asculţi.

— Dar alianţele tale s-au modificat. Voi, titanii şi neocymecii, v-aţi întors împotriva maşinilor gânditoare, ca şi oamenii. De ce să nu formezi o alianţă cu Liga Nobililor, dragă Agamemnon? Ar putea fi în avantajul tău.

— Cu *hrethgirii?* Ai înnebunit?

— Nu-mi place încotro se-ndreaptă discuţia, comentă Juno.

Hecate scoase un sunet ca un chicotit.

— Măcar o dată în viaţa ta, gândeşte ca un adevărat general. Tu şi cu oamenii aveţi un inamic comun, adânc

înrădăcinat, care este prea puternic pentru fiecare în parte, pentru a fi învins individual. Dar lucrând împreună, cymecii şi *hrethgirii* ar putea chiar să nimicească toate întrupările hiperminţii.

Membrele anterioare de dragon tresăriră.

— După aceea, sunteţi liberi să vă distrugeţi unii pe alţii, dacă vă amuză.

Dinspre Juno se auzi un zgomot grosolan, în timp ce Agamemnon refuză deschis sugestia.

— N-avem nevoie de tine în lupta noastră, Hecate… nici de oameni. Ceea ce vrei tu ar oferi legitimitate insolentului meu fiu Vorian. Aici, pe Bela Tegeuse, am destui neocymeci loiali, iar populaţia continuă să ofere ca voluntari toţi candidaţii de care avem nevoie pentru noii convertiţi. Nu mai eşti la curent, Hecate. S-au întâmplat prea multe de când ne-ai părăsit…

— Încep să-mi dau seama de asta, răspunse Hecate, simulând un oftat. De când am plecat, marele general Agamemnon s-a transformat într-o pacoste încăpăţânată, iar doi dintre titanii rămaşi încă îl urmează orbeşte, fără niciun gând original în creierele lor fosilizate.

Rotindu-şi capul segmentat, se întoarse spre navă.

— Fără Tlaloc, n-ai fost niciodată capabil să vezi tabloul de ansamblu!

Generalul cymec îşi amplifică vocea, ca să strige după ea:

— Am început aici un imperiu al meu care nu are nevoie de oameni, în afară de materia primă cu care contribuie la noii cymeci. Voi readuce Epoca Titanilor! Oamenii Ligii au propriile lor planuri – s-ar întoarce împotriva mea în clipa următoare aceleia în care Omnius ar fi distrus!

— Dar numai pentru că o meriţi…

Hecate urcă din nou la bordul aparatului ei de transport ca să se întoarcă la asteroidul artificial, care plutea pe orbită înaltă deasupra planetei Bela Tegeuse. Sfidătoare, strigă:

— Văd că va trebui să lupt în felul meu, indiferent dacă

semenii mei titani mă acceptă sau nu. Eşti incapabil să vezi potenţialul Agamemnon, dar eu nu mă voi lăsa abătută de la misiunea mea.

Închise ermetic trapa navetei şi decolă de pe suprafaţa brăzdată a planetei Bela Tegeuse.

Acum, Hecate avea să facă ceva fără ei, pentru a-i face pe toţi să ia aminte.

165 î.G.
ANUL 37 AL JIHADULUI
Un an după expediţia Serenei pe Hessra

În război ni se cere deseori să dăm mai mult decât avem.
SERENA BUTLER,
Zimia se reuneşte

În al treizeci şi şaptelea an al Jihadului Serenei Butler, Aurelius Venport petrecu trei săptămâni călătorind de pe Kolhar pe Salusa Secundus într-o navă comercială convenţională. Deşi era proprietarul şi administratorul unei flote comerciale de mai mult de o sută de vehicule de marfă care pliau spaţiul, tehnologia era încă mult prea riscantă. Prefera metodele mai sigure, încercate, şi nu dorea în mod deosebit să zboare el însuşi într-una dintre navele superrapide.

Zbură întâi pe Rossak şi de acolo prinse o navă comercială de pasageri care pleca spre Salusa Secundus, dintr-una dintre staţiile spaţiale de pe orbită. Ritmul ambelor traversări păru greoi şi chinuitor de lent.

Când coborî din nava de linie pentru pasageri în arşiţa verii de pe Salusa, Venport simţi dezorientarea obişnuită a adaptării la o lume nouă. Conducea afaceri pretutindeni în Ligă şi pe câteva planete nealiate. Câteodată era primăvară în locul pe care trebuia să-l viziteze într-o lume, iarnă într-altul şi vară în al treilea.

În Zimia era o arşiţă surprinzătoare, iar dealurile din jur păreau pârjolite, de un auriu-cafeniu. În timp ce aştepta o maşină de teren a Venkee care să-l ducă la sediul regional al companiei sale, transpiraţia îi apăru pe frunte. Nu se aşteptase ca şoferul angajat să întârzie.

Fu surprins când o maşină oficială, lungă şi neagră,

alunecă pe lângă el şi se opri. Uşa din spate se deschise. Înăuntru se afla Serena Butler, cu o expresie neutră.

— Vino cu mine, directore Venport. Ţi-am făcut maşina să întârzie, pentru ca noi doi să avem ocazia să stăm de vorbă.

Un fior rău-prevestitor îi trecu pe şira spinării.

— Desigur, Preoteasă.

Nu vorbise niciodată până acum direct cu această femeie remarcabilă, dar hotărî instantaneu că discuţia respectivă trebuie să aibă prioritate asupra tuturor celorlalte obligaţii.

— Cărui fapt îi datorez această onoare?

— Unei probleme de interes vital pentru Jihad…

Zâmbi, făcându-i semn să stea pe scaunul din faţa ei.

— Şi unei posibile trădări.

El ezită, apoi urcă în maşină, ştergându-se pe frunte.

— Trădare?

Uşa se închise, şi Aurelius simţi o adiere mângâietoare de aer răcoros. Începu să se simtă şi mai surprins şi stânjenit.

— Trebuie să amân o altă întâlnire de afaceri cu un concurent din domeniul farmaceutic. Pot să-mi iau libertatea de a-mi contacta asociatul?

Serena dădu din cap şi-l fixă cu o privire aspră, cu ochii violeţi plini de întrebări.

— Am anulat deja acea întâlnire – şi ar trebui să ne mulţumeşti. Potrivit lui Yorek Thurr, concurentul tău avea intenţia să te şantajeze în scopul de a obţine concesii financiare. N-a avut niciodată niciun interes să-şi vândă afacerea cu medicamente.

— Şantaj?

Venport ridică din umeri, respingând ideea. Ştia că nu se lăsase descoperit cu asemenea vulnerabilităţi.

— Spionii tăi trebuie să se înşele.

— Nu se înşeală.

Se aplecă spre el când vehiculul porni să alunece:

— Am aflat de activităţile Venkee Enterprises de pe Kolhar. Ştim că ai construit o flotă de nave noi – vehicule care, potrivit unor rapoarte demne de încredere, folosesc o

metodă remarcabil de rapidă de a călători prin spaţiu, mult mai rapidă decât orice se află chiar şi la dispoziţia armatei Jihadului. E adevărat?

— Da…

Venport încercă să nu pară neliniştit. Se întrebă cât anume ştia Serena Butler despre motoarele care pliau spaţiul şi despre şantiere. Aducându-şi aminte cât de mulţi oameni fuseseră acuzaţi de legături cu maşinile gânditoare în timpul marilor epurări din ultimele câteva decenii, îşi dădu seama că n-ar fi înţelept să câştige neîncrederea nici a Serenei Butler, nici a Jipolului.

— Sunt om de afaceri, doamnă. Fac investiţii, dezvolt tehnologii brevetate… Este necesar să protejez asemenea informaţii…

Serena îl privea cu răceală, iar în ochii ei detectă indicii despre cât de adâncă îi era mânia. Vorbele i se poticniră.

— Suntem în război cu cel mai mare duşman pe care l-a înfruntat vreodată rasa umană, directore! Dacă ai creat o tehnologie viabilă din punct de vedere militar, cum le-o poţi refuza bravilor noştri luptători? Consiliul Jihadului susţine poziţia potrivit căreia ascunderea oricărei descoperiri potenţial vitale – cum par să fie aceste vehicule – reprezintă un act de trădare!

În timp ce maşina privată continua să meargă, Venport încercă să înţeleagă ce se petrecea.

— Trădare? Asta-i ridicol! Nimeni nu e mai loial decât mine cauzei umanităţii. Am donat deja sume mari…

Serena ridică din sprâncene.

— Şi totuşi ai păstrat această tehnologie promiţătoare pentru tine. O demonstraţie nu prea convingătoare a loialităţii tale.

El se calmă, într-un fel pe care-l învăţase de la Norma, inspirând adânc şi încercând să-şi vizualizeze calea de ieşire.

— Preoteasă Butler, tragi nişte concluzii destul de nedrepte. Este adevărat că am construit un întins complex de şantiere pe Kolhar. Am produs câteva nave şi

experimentăm cu un nou sistem de călătorie spaţială care permite aparatelor Venkee să... călătorească fără a folosi propulsia tradiţională.

Desfăcu larg mâinile.

— Nu cunosc amănuntele. Soţia mea, Norma Cenva, a descoperit principiile pe baza unor modificări ale ecuaţiilor lui Holtzman.

— La indicaţia mea, Iblis Ginjo a examinat înregistrările Venkee şi ţi-a urmărit cheltuielile. Se pare că ai început să construieşti aceste şantiere şi navele tale încă de acum zece ani. Până acum, ar fi trebuit să ai nenumărate ocazii să informezi Consiliul Jihadului despre munca ta. Nu-ţi dai seama cât de critică ar putea fi această tehnologie pentru eforturile noastre de război?

Lui Venport începu să i se facă prea cald. Serena dădu din cap, ca şi cum n-ar fi putut să-l înţeleagă.

— Directore, nu vezi? Navele astea ar fi un adaos vital pentru armata Jihadului! Cu ele, am putea da o lovitură decisivă împotriva lumilor sincronizate! Avem în sfârşit şansa de a obţine victoria înainte ca oamenii să renunţe pur şi simplu. Protestatarii cer pace de ani de zile!

Venport se încruntă.

— Dar tehnologia nu este gata încă pentru utilizarea largă, Preoteasă. Călătoria pe aceste nave noi este încă extrem de periculoasă. Sistemele de navigaţie nu sunt demne de încredere. Da, navele folosesc o metodă complet inovatoare de propulsie, dar rata pierderilor este incredibil de mare. Am avut parte de un număr uriaş de dezastre din cauza navigaţiei imprecise. Navele care pliază spaţiul, incorect pilotate, pot lovi sori, planete populate, sateliţi – orice le iese în cale. Mulţi dintre piloţii noştri de testare refuză să urce din nou la bord după unul sau două zboruri.

Continuă, oferind statistici referitoare la prăbuşiri şi pagube.

— Chiar eu prefer să nu zbor cu ele!

— Mie mi se spune că, în ciuda pericolelor, ai început să foloseşti noile nave în scopuri comerciale cu mai mult de un

an în urmă. E adevărat?

— Numai provizoriu, şi am pierdut o mulţime dintre ele…

Ea îi reteză vorbele.

— Dacă tu poţi găsi căpitani dornici să-şi asume riscul, directore Venport, ai vreo îndoială că eu nu pot găsi voluntari din Jihad care să zboare în misiuni militare? Este rata pierderilor tale mai mare decât procentul de victime pe care le suferim într-o ofensivă pe o lume sincronizată?

Ascultând-o; începu să se simtă ruşinat că nu se gândise la asta mai devreme. Atenţia lui se concentrase mai mult pe profituri decât pe câştigarea războiului.

— Asemenea aparate ne-ar oferi un extraordinar element de surpriză împotriva inamicului, continuă ea cu şi mai mare fervoare. Ne-ar permite să trimitem mesaje militare şi rapoarte de spionaj, să transportăm trupe şi să furnizăm materiale mai repede decât oricând până acum, câştigând astfel avantaje tactice şi strategice importante asupra maşinilor gânditoare. Aceste câştiguri nu sunt mai mult decât suficiente ca să compenseze pierderile de personal, dacă ar fi să pierdem câteva nave?

— E vorba de… mai mult decât de câteva nave, Preoteasă!

Serena se uită pe fereastra vehiculului la clădirile înalte din Zimia.

— Am fost implicaţi în război deschis cu Omnius de decenii, directore, şi mulţi dintre oamenii noştri şi-au pierdut hotărârea. Anul trecut, am fost până pe lumea izolată a cogitorilor din Turnul de Fildeş, sperând că ne-ar putea ajuta în eforturile noastre împotriva maşinilor gânditoare, dar până acum n-am primit niciun răspuns. Mă tem că au intenţia să mă lase baltă…

Se întoarse să se uite la el, cu ochii aidoma unor lasere.

— Sper că tu nu vei face la fel, directore Venport!

Bărbatul ştia că hotărârea femeii nu putea fi clintită.

— Poate că, Preoteasă, putem negocia un acord exclusiv de confidenţialitate, permiţând militarilor accesul la proiectul noului motor Holtzman, atâta timp cât nu ajunge

în mâinile altui negustor sau…

— Inginerii noştri or să vrea să studieze proiectul, desigur, dar i-ar lua prea mult timp armatei noastre să construiască singură o întreagă flotă…

Îi surâse cu calm.

— Aşadar, câte aparate ai în prezent, şi când putem începe să le reechipăm pe post de nave de luptă ale Jihadului?

Venport trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă imperiul lui comercial era pe cale să se spulbere.

— Vehiculele noastre comerciale, Preoteasă Butler, nu sunt decât nave de marfă, nu aparate de luptă!

Serena dădu din mână cu seninătate, continuând să zâmbească. Jihadul fusese viaţa ei atât de multă vreme, încât nu recunoştea nimic altceva ca fiind mai important – pentru ea sau pentru oricine altcineva.

— Sunt sigură că inginerii noştri pot face modificările necesare. Instalaţiile şi şantierele tale sunt deja la locul lor, pe Kolhar – departe de traseele spaţiale principale, uşor de asigurat securitatea. O alegere bună din punct de vedere strategic…

Venport se luptă să-şi stăpânească senzaţia de neajutorare.

— Preoteasă, înţelege te rog că, pentru a finanţa şantierele şi întregul proiect, am fost silit să ipotechez practic toate proprietăţile Venkee. Este cea mai costisitoare întreprindere din istoria companiei mele. Abia reuşim şi aşa să ne plătim creditorii. Propunerea ta ne-ar ruina complet.

Serena era evident dezamăgită de incapacitatea lui de a vedea tabloul de ansamblu.

— Aurelius Venport, noi toţi am făcut sacrificii extreme pentru Jihad… unii mai mult decât alţii.

Oftă.

— Dacă doreşti să propui un sistem potrivit căruia să începem să-ţi folosim imediat flota, am putea găsi unele mijloace de compensare şi de acordare de despăgubiri pe parcurs, pentru a reduce impactul datoriei tale acumulate –

dar asta nu-i atât de important acum, nu-i aşa?

Pentru el, da, era extrem de important, dar Preoteasa continuă să-şi înşire ideile parcă fără să-i pese. Venport nu găsi nicio cale de a o opri în mod politicos. Dacă voia, Serena avea puterea de a ridica mâinile şi de a trimite soldaţii să preia controlul şantierelor. Sau, dacă zvonurile erau adevărate, putea pune Jipolul să se ocupe de el în tăcere.

În trecut, de câte ori fusese pus la colţ în cursul unor negocieri de afaceri, Venport descoperise că cel mai bun răspuns era să pară rezonabil, dar să nu ia nicio hotărâre care să-l oblige şi să lase problema să se răcească o vreme.

— Am nevoie de puţin timp ca să discut despre asta cu asociaţii mei şi să pun la punct o propunere. Există multe lucruri de luat în considerare. Am numeroşi investitori şi responsabilităţi financiare către…

Privirea Serenei deveni glacială. Vehiculul se opri şi uşa se deschise, lăsând să intre un val de aer fierbinte şi umed.

— Avem posibilitatea de a schimba legi, dacă e nevoie, ca să-ţi dăm putere deplină de a lua decizia corectă, directore Venport!

— Chiar şi aşa… te rog, dă-mi voie să mă întorc pe Kolhar şi să mă gândesc la o soluţie pentru această problemă, care să-i satisfacă pe toţi cei implicaţi.

— Atunci, sigur că da, fă aşa, directore. Dar nu voi avea niciun pic de îngăduinţă pentru nişte negocieri al căror singur scop ar fi să-ţi păstreze rata profitului. Nu mă face să aştept!

— Înţeleg… Voi avea grijă să fie principala mea prioritate.

— Atunci, voi informa Consiliul Jihadului că în curând vom avea la dispoziţie noua tehnologie!

Şoferul-serafim în robă albă al Serenei, cu chipul indescifrabil, se uita drept înainte, ca şi cum ar fi fost sculptată în piatră. Preoteasa Jihadului îi făcu semn femeii să întoarcă maşina şi să se îndrepte din nou spre spaţioportul din Zimia. Venport nu petrecuse pe Salusa

Secundus nici măcar o oră!

— Între timp, zise Serena, voi trimite o delegaţie de ofiţeri şi consilieri militari să treacă în revistă şantierele.

Societăţile umane prosperă de pe urma războiului. Luaţi-le acest element, şi civilizaţiile stagnează.

Dialogurile lui Erasmus

Udat de ploaia de vară de afară, Vorian Atreides păşi pe culoarul central al Sălii Parlamentului şi-l văzu pe Xavier stând deja alături de Serena Butler, lângă tribuna pentru discursuri, prinşi într-o discuţie privată. În afară de ei trei, vasta încăpere era goală. Vor zâmbi forţat, în timp ce se apropia. Aceştia doi erau cei mai buni prieteni ai săi şi aproximativ de aceeaşi vârstă, deşi el arăta mult mai tânăr.

Chiar avem aproape şaizeci de ani?

Zărindu-l pe Vor, Serena îi făcu semn să se apropie. Îi părea bine s-o vadă singură, când nu era înconjurată – înăbuşită – de toate acele femei-paznici care nu se mai dezlipeau de ea.

Vor trase adânc aer în piept, amintindu-şi încă ploaia caldă, înviorătoare. Sala imensă răsuna de ecouri, iar pantofii lui şiroind de apă scârţâiau pe podea. Părea un loc ciudat pentru întâlnirea celor trei.

Ca de obicei, Xavier arăta îngrijorat, deşi disciplina militară învăţată în decenii de serviciu îl ajuta să-şi păstreze emoţiile sub control. Un ins atât de teribil de serios! Când Vor strânse cu fermitate mâna prietenului său şi-l bătu amical pe spate, Xavier aruncă o privire stânjenită către cea mai faimoasă femeie din universul cunoscut.

Ea intră în spaţiul geodezic pentru discursuri şi porni aparatul. După câteva clipe, imaginea îi fu proiectată pe pereţii exteriori ai încăperii – o imagine a iubitei Preotese privindu-i de sus cu un aer extatic, ca o zeiţă.

Xavier se aşeză pe un scaun de pe rândul din faţă, în centru, iar Vor se strecură alături de el, aruncându-şi neglijent pelerina pe un alt scaun.

— Ce se petrece? Ce face?

Cu un oftat, Xavier dădu doar din cap

— Încă o idee…

Cu spatele drept, ridică ochii spre imaginea Serenei. Vor îşi ţuguie buzele, încuviinţând din cap în semn de apreciere, gândindu-se la tot ceea ce realizase femeia. Avea o ţinută de regină, o femeie elegantă cu un stop de semeţie, atât de obişnuită printre doamnele nobile. De la tribună, imaginea sa părea să privească direct spre cei doi ofiţeri ai Armadei, ca şi cum ar fi fost o versiune mărită, cu viaţă proprie.

— Bine aţi venit, domnilor, rosti ea prin sistemul de difuzoare.

Cuvintele îi răsunară în sala imensă şi goală.

— Asta mă face să mă simt ca şi cum aş avea din nou nouăsprezece ani, adresându-mă Parlamentului. E greu de crezut că a trecut atâta timp, că s-au întâmplat atât de multe…

— Încă eşti frumoasă…

Vor ridică vocea, ca să ajungă până la ea.

Xavier, în ciuda dezacordului inexplicabil, părea să gândească acelaşi lucru, deşi nu era omul care să exprime asemenea gânduri la întâmplare. Cu multă vreme în urmă, Serena respinsese afecţiunea amândurora, şi cu toţii merseseră mai departe, în direcţii diferite. Jihadul apăruse în calea lor. Vor se încruntă melancolic, gândindu-se la Leronica Tergiet de pe Caladan, şi ştiind că ar trebui să-i trimită încă o scrisoare, deşi, până acum, l-ar fi putut uita. Poate că dacă-i trimitea data următoare un colet extravagant… Era sigur că s-ar fi bucurat de o viaţă plăcută alături de ea, dar o pierduse pe femeia aceea din acelaşi motiv: Jihadul.

Acum, cei trei erau din nou împreună, fiecare atât de diferit faţă de cum fusese înainte, dar încă neschimbaţi în miezul fiinţei lor… Când Vor se uita la Serena, o vedea încă aşa cum fusese atunci când se cunoscuseră cândva, la vila lui Erasmus. Era atât de sfidătoare la acea vreme, şi atât de lipsită de respect faţă de el, în ciuda poziţiei lui de om de încredere! Chicoti, amintindu-şi: o simplă sclavă care-i vorbea într-un hal fără de hal! Chiar şi atunci, admirase tăria Serenei Butler… ea avusese nevoie de toată forţa

interioară pentru a supravieţui groaznicelor evenimente ce i se întâmplaseră în acel loc.

— V-am chemat ca să discutăm despre o schimbare extrem de importantă, zise ea.

Dar când se uită la cei doi bărbaţi pe deasupra tribunei, Vor observă la ea o anumită duritate, o rigiditate încăpăţânată a bărbiei.

— Acum îi dă drumul, murmură el către Xavier.

Brusc, Serena închise aparatul şi coborî un rând de trepte până la cei doi.

— Au instalat un nou sistem de difuzoare. Am vrut să vin încoace să-l încerc înainte de şedinţa de mâine. Iblis m-a ajutat cu controlul vocii, pentru efect maxim asupra publicului. Cum a fost intonaţia?

Vor o aplaudă ironic, dar văzu cu coada ochiului că al doilea coleg al său ofiţer rămânea supărat.

— Destul de bună pentru anunţul tău, replică Xavier.

— Chiar am ceva important să vă cer amândurora, continuă ea. Venkee Enterprises a creat o flotă de nave spaţiale care pot traversa spaţiul instantaneu…

Pocni din degete.

— Închipuiţi-vă! În clipa asta o navă e pe orbită deasupra Salusei Secundus, iar în următoarea descarcă o trupă de atac a Jihadului pe Corrin. Îl putem izbi cu putere pe Omnius, terminăm treaba şi-i lovim imediat după aceea în alt sistem solar. Gândiţi-vă: Jihadul s-ar putea încheia în câteva săptămâni!

Lui Vor i se tăie răsuflarea când înţelese importanţa anunţului. Fluieră admirativ.

— De ce nu ni s-a spus nimic până acum?

— Aurelius Venport a ţinut secretă tehnologia, în aparenţă până reuşeşte să perfecţioneze sistemul de navigaţie. Cu toate acestea, registrele comerciale indică faptul că a folosit noile nave pentru curse comerciale de mai bine de un an!

Serena se aşeză pe o treaptă în faţa celor doi bărbaţi.

— Trebuie să ne dăm seama cum să punem aceste

vehicule în serviciul armatei Jihadului.

— Transportoarele de marfă sunt diferite de navele de luptă. Sunt totdeauna sceptic faţă de noile tehnologii până când nu sunt testate în bătălie.

Vor era optimist.

— Atunci, să le testăm, prietene.

Serena încuviinţă, cu chipul întunecat.

— Directorul Venport m-a avertizat asupra unui procent destul de însemnat de eşecuri catastrofale, dar sunt sigură că putem îmbunătăţi asta. Cele mai multe zboruri au succes. Dacă avem tăria să suportăm pierderile necesare, va fi înde-ajuns să înfrângem maşinile, o dată pentru totdeauna. Victoria noastră de pe Ix a costat enorm până la urmă, dar uitaţi cât de mult am beneficiat de pe urma acelui complex industrial. Cu noile nave, riscurile nu vor fi atât de mari precum cele pe care ni le-am asumat pe Ix.

Scărpinându-se în cap, Xavier cumpăni.

— Pierdem întotdeauna un procent din forţele pe care le trimitem. Pe termen lung, viteza şi eficienţa noilor nave ar putem reduce numărul victimelor… punând capăt războiului mai repede!

— Pe termen scurt, s-ar putea să avem mai multe pierderi, determinând familiile soldaţilor morţi să ne pună la îndoială hotărârea.

Vor îşi trecu mâna prin părul umed.

— Totuşi, cred că ai dreptate, Serena. E o decizie grea, dar pare cea mai bună.

Xavier avertiză:

— Prognozele calculate nu reflectă întotdeauna realitatea situaţiilor din bătălie…

— N-ai fost niciodată atât de preocupat de asumarea riscurilor, îi atrase atenţia Vor.

— Există riscuri, şi *riscuri.* Am luat decizii care-au costat o mulţime de vieţi atunci când eram cu spatele la zid, fără prea multe opţiuni la dispoziţie. Asta mi se pare altceva.

Oftă.

— Vreau să văd cu ochii mei aparatele astea care pliază

spaţiul!

— Când mergem să inspectăm supernavele astea? întrebă Vor, ridicându-se în picioare.

Încrucişându-şi braţele la piept, Serena spuse:

— Vreau să plecaţi amândoi pe Kolhar imediat, cu un grup mare de ingineri ai Jihadului. La ordinul meu, veţi prelua comanda şantierelor lui Venport şi veţi converti toate navele sale care pliază spaţiul în vehicule militare. Are disponibile peste o sută. Luaţi cu voi două divizii, destul cât să introduceţi şi să aplicaţi noile priorităţi şi să protejaţi Kolharul de orice atacuri potenţiale ale maşinilor.

— Dar eşti sigură că Venport va coopera?

Xavier rămânea sceptic.

Serena arăta plină de hotărâre.

— Nu ne mai putem permite să-l lăsăm să aleagă. Este spre binele Jihadului. Ai prefera să facă afaceri cu Omnius?

— Nu există garanţii în timp de război, comentă Xavier. Numai moarte şi distrugere, urmate de şi mai multă moarte şi distrugere…

Vor ştia că arată mai mult ca un tânăr ofiţer inferior decât ca un primero îmbătrânit în luptă.

— Ei hai, nu face pe cinicul cu noi, Xavier. Parc-ai fi un moşneag morocănos!

— Recunosc, sunt vinovat, răspunse el cu un surâs încordat.

Împreună, bărbaţii ieşiră din sală, ducându-se să se apuce de pregătirile militare.

Ce îl face pe un om mare erou? Acţiunea dezinteresată, spuneţi voi. Da, dar aceasta este doar una dintre dimensiuni, cea văzută de cei mai mulţi dintre oameni şi relatată în cristalele istorice. Pentru ca un erou să acţioneze, împrejurările trebuie să fie potrivite; el trebuie să fie antrenat într-o maree epică de evenimente care să-i îngăduie să călărească pe culmea valului uman. Eroul, în special cel care supravieţuieşte, este un oportunist. Văzând o nevoie, el o satisface şi primeşte un beneficiu substanţial. Chiar şi eroii morţi primesc un beneficiu.

ZUFA CENVA,
Amintiri despre Jihad

În interiorul unui turn de spaţioport de pe câmpiile de pe Kolhar, Aurelius Venport păşea de colo până colo, urmărind controlorii şi instrumentele lor şi examinând chiar el grupurile de ecrane, în căutarea navei care sosea. Una dintre navele de marfă rapide, care pliau spaţiul, trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta. De fiecare dată când piloţii mercenari foloseau motoarele Holtzman, exista o şansă semnificativă ca aparatul să fie pierdut.

Afară, cerul licărea cu o lumină translucidă, albastru-deschis, şi totuşi nori de furtună dăinuiau în mintea lui. Pentru un moment, pe drumul de întoarcere de pe Salusa Secundus, se gândise să închidă operaţiunile de pe Kolhar, să le ia de-aici şi să le mute în întregime pe vreo planetă necunoscută, nelocuită.

Dar o voce interioară sâcâitoare îl avertiza că până la final Serena Butler tot ar fi obţinut ceea ce-şi dorea, indiferent ce-ar fi făcut el, că avea să-l prindă din urmă şi să-l ruineze dacă i se opunea. Viaţa lui, mijloacele de trai, succesul… toate lucrurile pentru care muncise puteau să dispară dacă ea rechiziţiona, pur şi simplu, complexul. Trebuia să înfrunte probabil şi acuzaţii de trădare, în ciuda răspunsului lui logic, atunci când Preoteasa Jihadului îl întrebase de ce nu dezvăluise mai devreme existenţa

tehnologiei de pliere a spaţiului. Venport oftă. Dacă el accepta să ofere contribuţii rezonabile la efortul de război, Preoteasa presupunea – fără să-i pese – că fiecare persoană ar trebui să sacrifice totul pentru cauza ei. Aceasta avea să fie cea mai dificilă negociere de până acum.

Ştia de asemenea că Serena nu va pierde timpul. Trupa sa înarmată va sosi pe Kolhar. *Curând*.

Căutând o soluţie potrivită, prezentă problema atât lui Norma cât şi lui Zufa Cenva, în clipa în care se întoarse pe recele şi aridul Kolhar. După ce-l ascultă, Magiciana Supremă nu se arătă atât de înţelegătoare pe cât sperase.

— Aurelius, n-ai avut niciodată altruismul de a ne ajuta să câştigăm Jihadul. Dacă fiecare persoană ar fi fost dispusă să-şi ofere viaţa şi toate capacităţile sale, l-am fi zdrobit pe Omnius cu multă vreme în urmă.

— Întregul tău univers e numai alb şi negru? o întrebă el cu un oftat. Credeam că asta este o concepţie budislamică.

Chipul lui Zufa rămase iritat.

— Sarcasm consemnat cum se cuvine. Dar nu este Jihadul mai important decât profiturile unui negustor? Navele tale pot schimba cursul războiului, salvând milioane de vieţi, retezând din rădăcini conflictul ca pe o tumoare malignă. Vei fi privit ca un mare erou pentru generoasa ta contribuţie, un patriot iubit.

— Unul lefter, totuşi.

Punând o mână subţire şi caldă pe braţul lui gol, Norma spuse:

— Aurelius, chiar de la început, mi-am imaginat motoarele care pliază spaţiul folosite împotriva lui Omnius. Când am început să lucrez pentru savantul Holtzman, misiunea mea era să ajut la crearea de arme pentru război.

Chipul ei radia frumuseţe şi emoţie, avea ochii arzători, iar el simţi tumultul defensiv din sinea lui începând să se topească.

— Dacă armata Jihadului ne poate folosi motoarele pentru a decola spre victorie, cum i-am putea refuza?

Zufa îi zâmbi sarcastic.

— Şi cum rămâne cu universul *tău*, Aurelius? E şi el alb şi negru? Vezi vreo altă soluţie?

Se uită la ea cu o doză de surpriză. Petrecuse – nu, *irosise* – ani întregi iubind-o pe această femeie. Deşi îl dispreţuise, ştia că şi-ar sacrifica şi viaţa pentru binele comun, de aceea nu se putea certa cu ea.

Norma îl consolă.

— Până la urmă, vom trage foloase financiare – dar mai întâi trebuie să câştigăm războiul.

Zâmbetul îi risipi toate îndoielile.

Cu un oftat adânc de resemnare, Venport spuse:

— Măcar nepoţii lui Adrien ar putea beneficia de asta.

De la descoperirea proiectului de către Consiliul Jihadului, Venport continuase să-şi conducă afacerea la un nivel tot mai ridicat, trimiţând fără întrerupere nave comerciale care pliau spaţiul către lumile Ligii şi către planetele nealiate, concentrându-se asupra celor mai profitabile rute şi produse. Mută cantităţi de melanj şi de produse farmaceutice cât mai mari posibil, stabili parteneriate pentru a stoca bunuri neperisabile şi-şi puse la adăpost venitul, astfel încât Venkee Enterprises să poată supravieţui pierderii iminente a şantierelor.

Trebuia să-şi plătească piloţii mercenari tot mai scump, pe măsură ce riscurile se acumulau, iar cei dornici să zboare pe navele care pliau spaţiul erau cei mai disperaţi dintre oameni. Dar în zilele străvechi ale comerţului de pe Pământ, căpitanii corăbiilor riscau şi ei treceri nesigure ale oceanelor; mulţi se pierdeau pe mare, se scufundau pe recife, erau distruşi de furtună. Era oare totul atât de diferit?

Propriii lui paşi îi răsunau în urechi, în timp ce păşea dintr-o parte în alta în turnul spaţioportului şi aştepta următorul vehicul programat să se întoarcă pe Kolhar.

— Prind o intrare dinspre marginea exterioară a sistemului, raportă Yuell Onder, unul dintre controlori – o femeie.

Într-o uniformă obişnuită, maro, cu şapcă asortată în

patru colţuri, ea atinse cu degetele ecranul scanerului.

— Ceva e ciudat totuşi. Prea multe puncte... mai mult de o singură navă.

La naiba, gândi Venport. *Un aparat care pliază spaţiul întorcându-se în bucăţi.*

— Pregătiţi-vă să doborâţi orice fragment care pătrunde în atmosferă, spuse un altul dintre controlori.

— Staţi, astea sunt pe un curs planificat, exclamă Onder. Nave spaţiale cu motoare standard!

Ecranul din faţa ei era brăzdat de traiectorii, linii roşii reprezentând trasee de zbor neanticipate. Lăsă să-i scape un fluierat.

— Parc-ar veni o blestemată de flotă întreagă. Ar trebui să ajungă pe orbită peste vreo două ore.

— Maşini gânditoare? întrebă un tehnician mai tânăr, pălind, cuprins de panică. Un grup de luptă care să cucerească Kolharul?

— Uită-te-aici, zise Onder, arătând un panou de apropiere. Astea sunt profilurile inconfundabile ale navelor de război ale Jihadului.

Venport încuviinţă.

— Serena Butler le-a trimis.

*

Încadrat de două gardiene magiciene trimise aici de pe Rossak, Venport îi aşteptă pe reprezentanţii Jihadului să debarce din nava de luptă pe pistă. Încercă să-şi înăbuşe neliniştea, dar aceasta persista, ca un gust neplăcut în gură. Numai una dintre navele gigant aterizase pe spaţioportul industrial de lângă şantierele de pe Kolhar, în timp ce restul flotilei rămăsese pe orbită, ca nişte paznici luându-şi o poziţie înaltă.

Nava amiral era unul dintre cele mai mari şi mai copleşitoare vehicule de luptă din Armada Ligii. Dar, când Venport se uită la curbele masive şi la liniile boante ale

celei din faţa lui, cu motoarele sale grele şi rezervoarele greoaie de combustibil prevăzute pentru drumuri lungi, se gândi că arăta mătăhăloasă şi demodată. După ce lucrase cu navele lui cu viteză exponenţial mai mare, Venport putea prevedea cum se vor schimba proiectele marilor nave militare atunci când tehnologia lui Norma va fi devenit ceva obişnuit… de preferat, dezvoltată şi distribuită de Venkee Enterprises.

Nu doar navele militare, ci fiecare aspect al transportului pe distanţe mari.

O cameră personală de transport alunecă de-a lungul unei laturi a carcasei exterioare a navei, desprinzându-se de nucleul acesteia. Trapa se deschise, dezvăluind doi primero ai Ligii în uniformă, cu pieptul şi umerii numai şnururi, medalii şi panglici ornamentate.

Ofiţerii studiară transportoarele de marfă parţial terminate din şantierele industriale ale Kolharului. O armată de ingineri şi de muncitori se agitau să-şi îndeplinească sarcinile repartizate, unii dintre ei folosind macarale de construcţii şi platforme de ridicare puse în funcţiune de tehnologia suspensoare a lui Norma.

În cele din urmă, cei doi primero se îndreptară spre Venport. Unul dintre bărbaţi părea să aibă aproape de două ori vârsta celuilalt. Când se apropiară, Venport îi recunoscu: erau eroii Jihadului, Xavier Harkonnen şi Vorian Atreides. Prezenţa lor dovedea seriozitatea intenţiilor Serenei Butler.

Primero Atreides făcu un gest de admiraţie la adresa şantierelor în plină activitate.

— Mă bucur că am venit până aici. Uită-te numai la instalaţiile astea, Xavier – navele, docurile, utilajele! O bază de operaţiuni excelentă, strategică.

Dădu din cap cu amabilitate către Venport.

— Directore, să înţelegem că ai creat o tehnologie uimitoare pentru aplicaţii militare? Abia aşteptăm s-o vedem în acţiune şi să începem modificarea şi încorporarea navelor Venkee în armată.

Xavier Harkonnen îşi drese glasul şi adăugă rigid:

— În urma instrucţiunilor primite de la Preoteasa Serena Butler, am venit pe Kolhar să ne exprimăm recunoştinţa pentru donaţia făcută cauzei noastre. Câştigarea luptei împotriva lui Omnius este, desigur, scopul principal al fiecărei fiinţe umane loiale.

Lui Venport gândurile i se învârtejeau în minte, în timp ce se străduia să scoată tot ce se putea dintr-o situaţie proastă. *Donaţie.* Nu-i plăcea cuvântul, dar se sili să zâmbească.

— Desigur că puteţi examina navele. Ca un serviciu pentru Jihad, sunt sigur că putem acorda militarilor licenţa pentru tehnologia brevetată a Venkee…

Privi cum soldaţii bine înarmaţi, în uniforme cu stacojiu şi roşu, se revărsau din nava amiral de la sol şi se răspândeau în formaţie pe spaţioport. Câteva aparate mai mici aterizară în apropiere, doua javeline şi cel puţin douăzeci de kindjale de vânătoare. Mai mulţi tercero răcniră ordine, iar soldaţii Jihadului alergară către poziţiile desemnate, preluând controlul complexului. Venport inspiră adânc, ştiind că nu poate obiecta.

Ca nişte suporturi de cărţi, cei doi primero îl încadrară, uitându-se în jur în toate direcţiile, însemnându-şi în minte resursele, navele comerciale de pe terenul de aterizare, hangarele şi şantierele în care Venkee investise sume imense de bani.

Vorian Atreides îl luă de braţ.

— Mulţumesc, directore. E fascinant. Arată-ne instalaţiile, ca să vedem cum să le adaptăm mai bine efortului de război.

Primero Harkonnen plecă pleoapele.

— Fireşte, avem autoritatea legală deplină din partea Consiliului Jihadului să rechiziţionăm oricare dintre navele tale despre care credem că poate fi convertită în vehicul de război. Înţeleg că ai la dispoziţie aproximativ o sută?

Venport simţi pământul devenindu-i nesigur sub picioare.

— Aceasta este o evaluare corectă.

Îşi adună toate puterile. Toată viaţa fusese om al

comerţului, negociator, om de afaceri. Putea ajunge la termeni convenabili cu Liga. Chiar dacă armata Jihadului credea că poate lua totul, Venport avea să găsească o cale să obţină de la ei concesii importante. În felul acesta, cu toţii ar avea de câştigat.

Cu toate acestea, nu se simţea deloc entuziasmat când îi escortă pe ofiţeri către birourile administrative din clădirea spaţioportului.

— Pe aici, domnilor. Vă voi arăta ce a realizat soţia mea genială.

Cei doi primero fură impresionaţi corespunzător. Înăuntrul birourilor, Norma discută pe îndelete capacităţile motoarelor Holtzman, în timp ce mama ei îi stătea alături. Venport studie dosarele navelor în construcţie şi ale acelora programate să se întoarcă din cursele comerciale, şi aranjă să facă nişte demonstraţii.

Vorian Atreides părea cel mai entuziasmat.

— Plănuiam să modificăm navele de marfă. Ar fi însă posibil ca tehnologia să poată fi adaptată la navele noastre mari şi la javelinele de dimensiuni medii?

— Cred că da, răspunse Norma.

— Pe de altă parte, fabricile şi muncitorii există deja aici, gata să reechipeze cele mai multe dintre navele comerciale, spuse primero Harkonnen. Nu văd niciun motiv pentru care flota Venkee existentă n-ar putea fi convertită în nave de război, cu un blindaj perfecţionat şi cu armament. Am putea instala punţi şi cabine pentru a transforma compartimentele de marfă în camere pentru echipaj, şi am putea integra scuturi Holtzman complete pentru apărare.

— Un proiect masiv şi costisitor, avertiză Venport, neputincios în faţa perspectivei de a pierde totul.

— Mai simplu şi mai rapid decât să construim alte nave

de luptă de la zero, insistă primero Harkonnen.

Venport nu-l putea contrazice. Îşi simţea inima grea.

— Aş vedea, totuşi, unele avantaje în crearea de javeline care pliază spaţiul, adăugă Harkonnen.

Ofiţerii Jihadului discutară posibilităţile, făcând cu entuziasm planuri măreţe şi sugestii imposibile cu privire la felul în care navele de război şi aparatele cercetaş mai mici ar putea fi puse în serviciul armatei.

Venport îşi drese glasul.

— Domnilor, recunosc posibilităţile şi avantajele imense ale motoarelor noastre, dar nu am căzut încă de acord asupra termenilor înţelegerii noastre.

Zâmbi ceremonios către Zufa şi Norma.

— Vrem cu toţii să ne aducem contribuţia, dar această tehnologie şi navele reprezintă o investiţie uriaşă. Uitaţi-vă doar la dimensiunea instalaţiilor. Costurile ridicării lor practic mi-au falimentat compania.

Desfăcu mâinile cu un aer rezonabil.

— Venkee Enterprises trebuie să fie despăgubită într-un fel.

Primero Atreides chicoti văzându-i îndrăzneala, dar însoţitorul său mai vârstnic se încruntă, ca şi cum găsea subiectul dezagreabil.

— Suntem în război, directore. Asemenea negocieri… nu fac parte din domeniul meu.

— La ce fel de despăgubire te-ai gândit? întrebă Atreides.

Cu un oftat adânc, Venport se uită la amândoi. Primero Harkonnen era cunoscut ca un soldat stoic, obişnuit să dea ordine şi să obţină ceea ce voia. În aparenţă totuşi, nu avea niciun pic de simţ al afacerilor sau al negocierii… iar într-o chestiune de o asemenea importanţă vitală, Venport nu dorea să trateze cu un amator. Cat despre primero Atreides, părea oarecum galant, ceea ce ar fi putui de asemenea prezenta probleme. Consiliul Jihadului ar fi putut să nu fie de acord cu indiferent ce negocia el.

— Poate că ar trebui să mergem pe Salusa Secundus cu toată graba cuvenită ca să încheiem o înţelegere

convenabilă? sugeră Venport, cu cea mai plăcută voce a sa de negociator. Sunt sigur că marele Patriarh sau chiar Preoteasa Butler vor fi pregătiţi să ia asemenea decizii.

Surâzând, primero Atreides acceptă imediat sugestia.

— Ia unul dintre aparatele tale. Eu voi rămâne pe loc şi voi schiţa sarcina generală, astfel încât să putem începe reechiparea restului flotei tale comerciale imediat, adaptând instalaţiile industriale la fabricarea de vehicule de luptă. Folosind toate resursele disponibile, ar trebui să reuşim să lansăm primele nave militare convertite în câteva luni.

— Eu nu zbor cu propriile mele nave, spuse Venport. Există încă riscuri implicate de călătoria prin spaţiul pliat, prea multe depind de supravieţuirea mea personală. Desigur, plătesc cu generozitate echipajele de mercenari pentru riscurile pe care şi le asumă.

— Atunci ia unul dintre javelinele noastre, îl invită Atreides. Asta ne va lăsa o navă comercială în plus la care să lucrăm aici.

Se întoarse către însoţitorul său.

— Xavier, l-ai putea însoţi pe directorul Venport până în Zimia?

— Poate că *eu* ar trebui să te trimit pe *tine*, Vorian, răspunse el. Nu uita, te depăşesc în grad cu o steluţă sau două.

— Credeam doar că ţi-ar plăcea să prezinţi un raport militar Consiliului şi să-ţi vizitezi casa şi familia.

Expresia protocolară de pe chipul primeroului Harkonnen se îmblânzi.

— Mă cunoşti bine, prietene. Octa şi cu fetele se schimbă atât de mult de fiecare dată când le văd… Iar Emil Tantor îmbătrâneşte, aşa că ar fi frumos să petrec puţin timp cu el.

Încuviinţă, acceptând ideea.

— În regulă, aş fi încântat să slujesc în această calitate – atâta vreme cât nu provoacă alte întârzieri.

Zufa Cenva exclamă:

— Sunt gata să-l însoţesc şi eu pe Aurelius. Fiica mea

Norma va rămâne aici să lucreze cu armata Jihadului.

Câteodată, darul unui iubit este chiar mai plăcut atunci când el nu poate fi de faţă ca să-l ofere în persoană.

LERONICA TERGIET

De la un capăt la altul al nenumăratelor sisteme stelare, maşinile gânditoare şi oamenii se omorau unii pe alţii în număr mare. Undeva departe, Vorian Atreides îşi ducea bătăliile, în timp ce Leronica Vazz ducea o altfel de viaţă pe Caladan.

Îşi crescu băieţii gemeni cu dragoste şi grijă, dar nu-i răsfăţă. La vremea când Estes şi Kagin împliniră opt ani, îi învăţase deja să vorbească şi să scrie gramatical în galach, la un nivel mult mai presus de vârsta lor. Le arăta imagini ale altor planete din Ligă şi le atrăgea atenţia asupra stelelor mai importante de pe cer, desenând constelaţii în formă de animale şi de monştri mitologici.

În serile înnorate din anotimpul furtunilor, îi învăţa pe cei doi fii ai ei istoria Vechiului Imperiu şi a dominaţiei maşinilor gânditoare, ca şi saga Jihadului în curs de desfăşurare, condus de Serena Butler. În timp ce soţul ei, Kalem, stătea lângă foc cioplind de mână jucării complicate, asculta şi el atent lecţiile lui Leronica.

Femeia nu vorbea niciodată de Vorian Atreides. În ciuda scrisorilor pe care i le trimitea el din când în când, Leronica vedea relaţia cu el doar ca pe ceva mai mult decât o aventură de tinereţe petrecută cu ani în urmă. Acum, primero-ul devenise în mintea ei o legendă, aproape în aceeaşi măsură ca şi unele dintre poveştile pe care le spunea băieţilor.

În timpul sezonului cald, Kalem petrecea timpul cu Estes şi Kagin pe barcă, arătându-le sistemele de la bord, astfel încât să devină şi ei cândva pescari capabili. Cu uimirea exuberantă a copilăriei, Estes şi Kagin se jucau în valuri, înotau în portul adăpostit şi alergau în jurul orăşelului de pe coastă. Câteodată se prefăceau că sunt mercenari care se bat cu roboţii de luptă, dar cel mai des jocurile lor erau

legate de lumea din jur: să găsească comori în băltoacele lăsate de reflux, să vadă feţe şi forme în norii albi care alunecau pe cer... Caladan era deja mai mare decât putea cuprinde imaginaţia lor tinerească.

Leronica petrecea o mare parte din timpul ei liber studiind imagini şi cărţi, visând la planetele despre care îi povestise Vorian. Dar nu lăsa niciodată să i se vadă tristeţea, şi credea că o ascunde de Kalem, care n-o dezamăgise niciodată ca soţ. Îşi ţinuse cuvântul, la fel şi ea.

Căpătase obiceiul să se plimbe prin întunericul răcoros şi umed, cu mult înaintea zorilor. În încăperea cea mare a tavernei, prepara băuturi fierbinţi şi mese de dimineaţă copioase pentru pescarii burlaci. Astăzi, în timp ce se agita încoace şi-ncolo aşezând platourile cu ouă picante şi cu peşte şi cartofi aburinzi, simţea un gol în stomac. Nu pentru că băieţii plecau într-o excursie, ci chiar din cauza ideii că Estes şi Kagin erau destul de mari să-şi însoţească tatăl şi bunicul pe vasele de pescuit.

N-avea niciun motiv să se teamă, şi avea încredere deplină în Kalem, dar tot se simţea neliniştită văzându-şi gemenii cu ochi strălucitori plecând în prima lor călătorie lungă de pescuit. La urma urmei, aveau doar opt ani. Din istorisirile cu care venea soţul ei, ştia că lucrurile puteau ieşi prost pe mare. Lucruri periculoase...

După ce puse pe masă castroane cu fructe autohtone acrişoare şi ulcioare cu o băutură tare, încălzită, pe care-o preferau pescarii, Leronica se uită la clienţii împrăştiaţi.

— Puteţi avea grijă şi singuri de voi. Trebuie să mă duc să-i văd plecând pe soţul şi pe băieţii mei.

Kalem îi dusese deja pe gemeni la docuri după micul dejun. Băieţii alergau ţipând, cu explozii de energie, pe străzile abrupte care duceau către debarcadere, trezind pe oricine nu-şi începuse deja ziua de muncă. Deşi mai fuseseră plecaţi cu barca în excursii scurte în jurul golfului, de data asta urmau să plece pentru zile întregi în larg şi să încerce să prindă o recoltă bogată, ca pescarii adevăraţi.

Leronica nu putea spune cine arăta mai mândru, gemenii

sau Kalem. Propriul ei tată, Brom Tergiet, făcuse deja câteva drumuri la barca lui, aducând coşuri cu haine, prăjituri negre speciale ca delicatese şi chiar jucării pentru nepoţii lui. Leronica împacheta pături şi medicamente în plus, în ciuda faptului că aveau să fie plecaţi doar opt zile. Băieţii ei erau odraslele primeroului Vorian Atreides. Aveau gene bune şi o educaţie solidă, aşa că ştia că erau rezistenţi şi inteligenţi.

Jos, la docuri, apa se învârtejea şi clipocea în jurul pilonilor. Pescarii se salutau unii pe alţii când se îmbarcau pe vasele lor, eliberând cu greutate plasele care îngheţaseră bocnă în gerul nopţii. Leronica îşi suflă în degete ca să le încălzească, în timp ce se grăbea către cele două bărci de pescuit pe care tatăl şi soţul ei lucrau împreună.

Kalem urcă pe punte din camera motoarelor, arătând satisfăcut îi zâmbi soţiei lui cu afecţiune.

— Amândouă bărcile sunt gata de plecare. Eram pe cale să te chemăm.

Zorii apărură deasupra oceanului ca o linie stacojie ce se transforma, clipă după clipă, în nuanţe tot mai deschise de portocaliu şi galben. Leronica urcă pe punte, peste balustradă.

— N-am vrut să întârziaţi cu plecarea. Voi, bărbaţii, aveţi un drum lung în faţă.

Estes şi Kagin alergară spre mama lor, nesfiindu-se deloc s-o îmbrăţişeze. Când se uită la feţele lor, amintirea trăsăturilor frumoase ale lui Vor îi făcu inima să se oprească pentru o clipă, dar ei nu ştiau nimic despre adevăratul lor tată.

— Băieţi, să ascultaţi tot ce vă spun tatăl şi bunicul vostru. Au treburi importante de făcut, treburi de bărbaţi. Nu-i faceţi să se îngrijoreze şi pentru voi. Şi fiţi atenţi la ceea ce fac – învăţaţi de la ei

Kalem ciufuli părul negru al băieţilor, care crescuse cârlionţat, ca al mamei lor.

— O să le arăt cum se face.

Se aplecă s-o sărute pe Leronica.

Ea îi mai strânse o dată în braţe pe gemeni, apoi îi alungă de lângă ca.

— Plecaţi, trebuie să duceţi barca asta la apă înainte ca cineva să vă prindă toţi peştii!

Râzând, băieţii o luară la fugă spre plase.

— O să prindem toţi peştii din apă!

— Nu-ţi face griji…

Kalem coborî vocea.

— O să am grijă de omuleţii mei.

— Ştiu…

În toţi anii lor de căsnicie, Leronica nu rămăsese însărcinată cu Kalem, dar el nu-i tratã niciodată pe Estes şi pe Kagin altfel pentru că tatăl lor era un alt bărbat. Se purta ca şi cum Vorian Atreides nu s-ar fi născut niciodată şi n-ar fi vizitat niciodată Caladanul.

Leronica rămase pe debarcader, fluturând mâna când cele două bărci se îndepărtară către orizontul care se lumina, cu tatăl ei la bordul uneia şi cu Kalem şi băieţii pe cealaltă. Văzându-şi fiii ajutându-şi tatăl cu pânzele, troliile şi scripeţii, se gândi cu plăcere la căsnicia ei, simţindu-se norocoasă că a găsit un bărbat atât de generos şi de iubitor.

Şi totuşi, ar fi însemnat să se mintă pe sine dacă n-ar fi recunoscut că îi era teribil de dor de Vorian.

În mai mult de opt ani, elegantul ei soldat nu se întorsese. Ştia că timpul trebuie să treacă altfel pentru un om care petrecea luni întregi la fiecare călătorie între stele, adunând flote pentru a-l răsturna pe Omnius. Era dezamăgită, dar într-un fel se simţea şi uşurată, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Kalem cu multă vreme în urmă, nu ştia ce-ar fi făcut dacă Vor s-ar întoarce după ea.

Mai târziu, în decursul zilei, când taverna era liniştită şi cei mai mulţi dintre bărbaţii cu bărci plecaseră pe mare în urmărirea bancurilor de bibani-de-unt, Leronica întâmpină un grup de soldaţi ai Jihadului de la avanpostul de observaţie. Acesta era al treilea echipaj de schimb, încă

singuratici şi nu tocmai în largul lor, după ce fuseseră trimişi prin rotaţie la acest nou post.

Bărbaţii comandară alimente conservate ca să le ia cu ei la staţia de ascultare şi se aşezară în faţa halbelor mari cu bere de iarbă de mare. Apoi un tânăr cuarto, conducătorul grupului, îi înmână cu mândrie lui Leronica un pachet.

— Ieri, o navă ne-a livrat înregistrările de la recunoaşterea sistemului… Împreună cu ceva pentru tine.

Rânji.

— Mă întreb care sunt taxele de livrare pentru asta.

— Nu toată lumea este atât de zgârcită ca nevasta ta, Raff, glumi un alt soldat.

— Poate că bucătăria mea este recunoscută în toată Liga Nobililor, replică Leronica, întorcând pachetul în mâini. De ce n-aş primi daruri de recunoştinţă de la soldaţi de pe câmpuri de bătălie îndepărtate?

Ţinea pachetul cu o curiozitate simulată, pretinzând că nu ştia cine l-ar fi putut trimite, dar inima îi bătea cu putere în piept. Nici măcar aceşti soldaţi ai Jihadului nu ştiau că vine de la primero Atreides.

Intrând în grabă în camera din spate, Leronica aprinse câteva lumânări – din cele care-i plăceau lui Vor – şi desfăcu pachetul. Se minună la gândul că traversase zeci de ani lumină ca să ajungă la ea aici, pe Caladan.

Înăuntru, găsi o piatră-de-apă sclipitoare de pe Buzzell, o extraordinară nestemată-de-foc extrasă dintr-o mină de pe recent eliberatul Ix şi mai mult de zece alte cutiuţe, fiecare conţinând câte o piatră preţioasă uluitor de strălucitoare.

Darurile îi spuseră că Vor încă se gândea la ea cu afecţiune, iar notiţa alăturată îi făcu inima să tresare de încântare: *„Din moment ce nu te pot duce pe toate aceste planete, dragă Leronica, m-am hotărât să-ţi trimit în schimb o bucăţică din fiecare lume. Le-am colecţionat de-a lungul anilor.*

În sfârşit, a fost creată o nouă tehnologie care s-ar putea să-mi permită să zbor foarte rapid spre tine. Cât de minunat ar fi dacă aş putea să privesc în ochii tăi minunaţi

chiar în această clipă – să sperăm că ziua aceea va veni curând. Ştiu că ai o viaţă a ta, dar poate că te gândeşti cu afecţiune la mine din când în când.”

Leronica nu ştia ce să facă efectiv cu toate acele comori şi stătu lângă ele multe ore, în timp ce lumânările ardeau până la capăt. Unul câte unul, luă fiecare giuvaier şi-l ţinu în căuşul palmei, emoţionată că Vor le alesese special pentru ea. Ţinuse chiar el în mână aceste pietre preţioase, gândindu-se la ea, în timp ce privea faţetele minunate, strălucitoare. Leronica nu-şi putea imagina distanţele pe care le parcursese ca să adune atâtea minuni. Trebuie să-i fi luat ani, iar în tot acest timp n-o uitase…

O săptămână mai târziu, vasul de pescuit al lui Brom Tergiet se întoarse singur. Se târî în port, cu catargele înnegrite, cu pânzele sfâşiate şi arse, cu motoarele abia mergând. Imediat ce barca fu văzută, se declanşă alarma de stare de necesitate şi pescarii se repeziră să ajute. Îşi legară propriile bărci de a lui Brom şi îl remorcară până la adăpost, în port.

Cuprinsă de panică, Leronica se repezi la docuri, dar nu văzu nicio urmă a vasului soţului ei sau a băieţilor. Căutând în zadar, privi cu atenţie peste ape, în timp ce norii groşi ai ploii de după-amiază se adunau deasupra. Când îl ajutară pe Bătrânul Brom să coboare de pe puntea carbonizată pe debarcader, Leronica alergă spre el. Avea inima în gât, iar lacrimile îi umpleau ochii, mai ales când văzu hainele pârlite ale tatălui ei, părul pe jumătate ars şi pielea de pe faţă înroşită şi jupuindu-se.

Câteva clipe după aceea, lăsă să-i scape un ţipăt de bucurie când îi văzu în sfârşit pe cei doi băieţi ieşind din cabină. Arătau murdari şi plini de vânătăi, dar nevătămaţi.

— Unde-i Kalem? Unde-i cealaltă barcă?

— Elecrani, răspunse Brom.

Era tot ce avea nevoie să spună. Acest singur cuvânt îl umplea de groază pe fiecare pescar. Leronica auzise de straniile creaturi electrice care trăiau departe în largul oceanelor de pe Caladan. Nu se întâmplase niciodată ca vreun pescar să se lupte cu ele şi să câştige. Îşi îndreptă spatele, nelăsând disperarea să-i umple inima înainte de a auzi întreaga poveste.

— Am dat peste un cuib întreg… Elecrani ca nişte fulgere vii peste tot în jurul nostru. S-au năpustit asupra noastră din senin; n-am putut scăpa…

Vocea şi mâinile tatălui ei tremurau în timp ce relata îngrozitorul incident.

— Nu cred că au avut intenţia să ne atace, dar i-am speriat… iar ei ne-au lovit. Săgeţi electrice explodau peste tot. Scurgeri de energie ne-au distrus comenzile. N-am avut nicio şansă… nici cea mai mică şansă.

I se tăie răsuflarea, ochii i se înroşiră. Părea îngrozit de ceea ce trebuia să spună în continuare, iar gemenii se agăţară de mama lor, tremurând şi plângând.

— Kalem i-a apucat pe băieţi şi i-a aruncat pe rând pe puntea mea, ca pe nişte peşti în cârlig. Ce puteam să fac?

Brom se uită în jur la spectatorii atenţi, ca şi cum ei i-ar fi putut da răspunsuri.

— Mi-a strigat să am grijă de băieţii lui, să mă asigur că sunt la adăpost. Abia dacă-i puteam auzi vorbele acoperite de urletul vântului şi de trosnetul elecranilor. Apoi a pornit motoarele şi s-a îndepărtat de noi. Vasul lui s-a separat de al meu, iar el nu s-a uitat nicio clipă înapoi. Băieţii l-au strigat şi, în ultima clipă, Kalem s-a întors. A fost ca şi cum ştia că îşi ia adio pentru totdeauna!

Degetele lui Brom se încleştau şi se descleştau.

— Ţi-o jur, Kalem a stabilit un curs *direct* spre elecranii aceia blestemaţi! Ştiam că trebuie să fug, sau noi aveam să ne prăjim următorii. Singurul meu gând a fost să protejez băieţii. Kalem… Kalem s-a aruncat cu barca de-a dreptul în electricitatea vie, iar creaturile şi-au îndreptat furia împotriva lui. Până la urmă mi-am pornit vasul, dar când m-

am uitat în urmă, al lui era o minge de foc. Elecranii erau pretutindeni în jurul lui, fulgerând şi izbind. Şi-a dat viaţa pentru băieţii ăştia… Şi pentru mine!

Brom îi aruncă o privire fiicei sale, apoi întoarse capul, refuzând să o privească în ochi.

— Kalem Vazz ne-a lăsat să scăpăm. Îi datorez viaţa mea inutilă, dar ar fi trebuit să fie invers! El avea o soţie frumoasă şi doi fii voinici!

Brom inspiră adânc, întretăiat.

— Ar fi trebuit să-şi salveze singur fiii şi să mă lase pe mine în urmă. De ce trebuie să fiu eu în viaţă şi nu el?

Oamenii de la docuri murmurară între ei, iar Leronica se agăţa de băieţi şi de tatăl ei, împărtăşindu-le durerea, încercând cu toţii să-şi găsească o oarecare alinare în prezenta celorlalţi.

164 î.G.
ANUL 38 AL JIHADULUI
Zece ani după sosirea refugiaţilor de pe Poritrin pe Arrakis

Văd închipuiri, şi văd realitatea. De unde să ştiu diferenţa, când întregul viitor al Arrakisului este în joc?

Legenda lui Selim Călăreţul Viermilor

De ani de zile nu mai făcuseră nomazii deşertului un asemenea raid izbutit împotriva celor din afară. După ce auziră alarma unui cercetaş de noapte, Marha şi Ishmael ieşiră pe creastă, împreună cu alţi membri ai tribului, urmărind ceata îndreptându-se spre casă, alunecând ca nişte umbre uleioase prin lumina lunii. Îi văzu urcând dunele şi căţărându-se pe potecile ascunse care duceau la fortăreaţa lor de peşteri izolate, din piatră vulcanică neagră.

Chiar Jafar condusese raidul din deşert, deşi îi spusese lui Marha că nu prea avea chef de asta. Captivat de viziunea lui Selim Călăreţul Viermilor, bărbatul cu obrajii scofâlciţi părea hotărât să urmeze memoria conducătorului banditilor. Dar făcea asta cu o stingherească considerabilă; îi spunea femeii că nu se imaginase niciodată în avangarda unei mişcări.

Dormind la adăpost într-una dintre peşteri, fiul lui Marha, El'hiim, avea nouă ani. Băiat ager, inteligent şi plin de idei, nu părea conştient încă de responsabilitatea ce avea să apese pe umerii singurului copil al Călăreţului Viermilor.

Marha simţi un nod în stomac amintindu-şi dragostea ei pentru Selim, atât ca figură legendară cât şi ca bărbat. Îi înţelegea visurile şi drumul pe care avusese intenţia să-l urmeze pentru a le atinge, şi suferea să vadă cât de mult rătăceau drumul fără el adepţii lui. Jafar şi Marha făcuseră

tot ce le stătea în putinţă să-i ţină laolaltă pe proscrişii rămaşi, departe de civilizaţie. Şi totuşi, nu trecuse nici măcar un deceniu şi deja sacrificiul soţului ei către Shai-Hulud era aproape inutil. Cum se putea el aştepta ca scopul său plin de pasiune să dăinuie pentru miile de ani pe care îi prezisese?

Marha ştia că venise vremea pentru o schimbare radicală. Oamenii se simţeau prea în siguranţă aici, în adâncul deşertului, devenind prea satisfăcuţi de sine şi slabi.

Cu zile în urmă, Marha îi adunase pe adulţi şi insistase să călărească viermii până la Arrakis City. De-a lungul acelei rute comerciale, trebuiau să caute toate exploatările de mirodenie din deşert – şi să le spulbere. Plecase un grup de paisprezece bandiţi, cei care petrecuseră cel mai mult timp cu Selim când acesta era încă în viaţă, bărbaţi şi femei care aleseseră să continue acţiunile în loc să se ghemuiască aici, în partea cea mai îndepărtată a deşertului...

Sclavii refugiaţi de pe Poritrin adăugaseră bandei sânge proaspăt şi idei noi. Îşi luaseră parteneri de viaţă dintre discipolii lui Selim, întărind grupul cu o mulţime de copii. Ishmael reuşise să-şi aducă poporul la adăpost, să-l scoată din ghearele maleficilor stăpâni de sclavi. Deşi o viaţă de robie pe Poritrin îl îmbătrânise înainte de vreme, libertatea de aici, din acest deşert, îi luase de pe umeri povara vieţii. La zece ani după ce nava experimentală care plia spaţiul se prăbuşise pe Arrakis, părea mai tânăr şi mult mai puternic. Era o forţă călăuzitoare solidă, dar nu o persoană violentă, nu un revoluţionar care ar ucide pentru a-şi atinge scopurile.

Asemenea lucruri erau necesare aici, pe Arrakis.

Ishmael nu luase parte la raid, preferând în schimb să rămână cu Marha şi cu fiul ei. Nu era războinic şi nu învăţase niciodată să călărească viermii uriaşi, deşi Marha era sigură că l-ar fi putut instrui.

Îi dădea lecţii în particular despre căile deşertului, în schimb, el o învăţa unele dintre sutrele budislamice pe care

le memorase în copilărie. Încerca să-i explice complexităţile filosofice ale interpretărilor zensunnite şi felul în care asemenea idei au format baza deciziilor vieţii sale. Marha intră într-o polemică cu el, folosindu-şi spiritul ascuţit şi un surâs inteligent, explicând că scriptura nu se aplica oricărei situaţii.

Ishmael se încruntă.

— Când Budallah îşi rosteşte legile, nu le schimbă de fiecare dată când vântul suflă în altă direcţie.

Marha îl privi cu asprime.

— Aici, pe Arrakis, cel care refuză să se adapteze piere fără întârziere. Unde-ar fi atunci Budallah, dacă noi toţi n-am fi decât nişte mumii deshidratate pe nisip?

Până la urmă, Marha şi Ishmael ajunseră la un acord, amândoi simţindu-se satisfăcuţi de provocarea intelectuală, pentru că găseau căi de a aplica sutrele budislamice nu numai la legenda lui Selim Călăreţul Viermilor, ci şi la realităţile vieţii zilnice aspre de pe Arrakis.

Participanţii la raid intrară în peşteri, încărcaţi de pachete cu provizii şi echipamente furate. Lucrul cel mai bun era acela că Marha văzu că numărul siluetelor care se întorceau era acelaşi ca al celor care plecaseră. Nimeni nu fusese ucis sau capturat.

Zâmbi larg. Selim îi învăţase cum să trăiască cu cele mai austere mijloace, şi totuşi, de câte ori capturau provizii de la inamic, proscrişii sărbătoreau. Într-o oră, festivităţile urmau să înceapă.

— E o zi mare, zise Marha. Nici măcar Selim n-ar fi putut cere mai mult.

Ishmael, cu ochi scânteietori, spuse:

— Marha, multă vreme, sclavii asupriţi de pe Poritrin n-au visat la altceva decât la câştigarea libertăţii. Acum a sosit timpul să încetăm să ne mai odihnim şi să ne mai ascundem… şi să hotărâm ce să facem cu viaţa noastră.

*

Ca parte din prada de la echipele de exploatare a mirodeniei, bandiţii lui Marha aduseseră câteva pachete de melanj proaspăt prelucrat – esenţa uscată a lui Shai-Hulud. Femeia luă în mână un pachet cu pudră concentrată, de culoarea ruginii, şi îi zâmbi lui Jafar în lumina galbenă a sălii principale de adunare.

— Echipa ta s-a descurcat bine. E vremea să sărbătorim şi să discutăm despre viitorul nostru.

Ishmael veni lângă ea. Simţea o legătură atât de strânsă cu aceşti oameni ai deşertului, care se luptau cu toţii, în fiecare zi, nici mai mult nici mai puţin decât pentru propria lor existenţă... Însoţitorii săi de pe Poritrin, inclusiv fiica, Chamal, se adaptaseră bine aici; luptau pentru viaţa lor simplă pe Arrakis cu tot atâta îndârjire ca şi oricare dintre cei din banda lui Selim.

Prinzând o mişcare cu coada ochiului, Ishmael se întoarse şi-l văzu pe băiatul El'hiim, trecând iute şi pe furiş printr-una dintre deschizăturile peşterii. Observă urme ale trăsăturilor lui Marha pe chipul lui şi încercă să extrapoleze cum ar fi putut arăta Selim.

Brunetul El'hiim se lăsă să alunece pe o pantă abruptă, ţinându-se de pietre şi răsucindu-se să găsească un sprijin mai sigur pentru picioare. Era agil şi puternic, întotdeauna dornic să exploreze crăpăturile şi canioanele. Băiatul avea ochi arzători, întunecaţi; deşi vorbea puţin, mintea lui părea plină de idei.

Ishmael ajunsese să ţină foarte mult la el. Era limpede că Marha aranja programul în aşa fel încât ea şi cu băiatul să petreacă multe după-amieze şi seri cu Ishmael. Nu-şi alesese un alt partener de la moartea lui Selim, iar intenţiile sale faţă de el erau vizibile. Ishmael descoperi că nu le dezaproba întru totul. Grupul de proscrişi era mic şi partida părea una înţeleaptă, cel puţin în teorie.

Deşi nu-şi uitase soţia şi fiica mai mică pe care fusese silit să le lase pe Poritrin, nu s-ar fi putut întoarce niciodată

acolo. Trecuse aproape un deceniu de când evadaseră sclavii. Cu niciun chip nu le-ar mai fi putut găsi vreodată pe Ozza şi Falina.

Îl urmări pe tânărul El'hiim îndepărtându-se în fugă, apoi îşi întoarse atenţia către un miros proaspăt, puternic, adiind înspre nările lui. Marha deschisese pachetele de melanj furate şi luase pudra în mâinile făcute căuş.

— Selim Călăreţul Viermilor a găsit adevărul în viziunile pe care i le-a adus mirodenia. Shai-Hulud ne-a dăruit această binecuvântare. El o lasă în deşert, pentru ca noi să-i putem afla porunca.

Se uită la Ishmael şi la Jafar.

— A trecut prea mult de la moartea soţului meu. Fiecare dintre noi are nevoie acum de concentrare şi de îndrumare. Această mirodenie a fost luată de la hoţii deşertului, iar Shai-Hulud vrea ca noi s-o consumăm ca să putem înţelege.

— Dar dacă fiecare dintre noi are o altă viziune? întrebă Ishmael.

Marha privi spre el. Era frumoasă, puternică şi sigură de sine, cu o mică cicatrice în formă de semilună pe frunte, de la un duel cu cuţitul.

— Fiecare va vedea ceea ce trebuie să vadă, şi totul va fi cum se cuvine.

Când soarele apuse dincolo de orizontul neted de nisip moale, temperaturile scăzură şi culorile aprinse ale amurgului apărură în toată splendoarea lor. Discipolii lui Selim Călăreţul Viermilor se adunară în cea mai mare sală a peşterii şi transmiseră de la unul la altul puternicul melanj prelucrat. Fiecare bărbat şi femeie consumară mult mai mult mirodenie decât ar fi inclus vreodată în dieta zilnică.

— Acesta este sângele lui Dumnezeu, esenţa lui Shai-Hulud! El şi-a concentrat visurile pentru noi, astfel încât să ne putem împărtăşi cu ele şi să vedem prin ochii universului.

Marha mâncă o turtă groasă de mirodenie şi-i dădu încă una lui Ishmael.

Acesta consumase melanj de multe ori până acum –

reprezenta felul principal în meniul locuitorilor deşertului – dar turta conţinea acum mult mai mult decât mâncase el vreodată la o singură masă. Înghiţind-o, îi simţi efectul răspândindu-i-se în fluxul sanguin şi erupându-i în minte aproape imediat.

Ferestre se deschiseră ca şi cum ar fi avut ochi răsăriţi din diverse puncte ale craniului. N-ar fi putut spune dacă se uita în viitor sau în trecut, ori vedea pur şi simplu imagini ale lucrurilor pe care le dorea sau de care se temea. Selim Călăreţul Viermilor observase aceleaşi lucruri şi le încorporase în misiunea lui pasionată.

Dar Ishmael avea parte acum de imagini oribile ale unor lucruri la care nu voia să fie martor. Văzu Poritrinul, delta familiară a fluviului şi locuinţele sclavilor înecate în sânge şi în violenţă, apoi incendiate. Ţipetele victimelor umpleau aerul nopţii. Inima îi deveni ca de plumb şi ştiu că Aliid trebuie să fi provocat toata această durere şi această suferinţă.

Întregul oraş Starda, marea capitală de pe fluviul Isana, zăcea în ruine în faţa ochilor lui, cu cea mai mare parte a complexului central transformată într-un crater adânc, sticlos. Rămăşiţele clădirilor înalte erau împrăştiate în valuri, ca şi cum pumnul unui zeu răzbunător izbise metropola şi nivelase totul.

Dar acesta era doar începutul. Văzu supravieţuitori nobili şi rămăşiţele regimentelor de dragoni adunând arme, urlând şi cerând răzbunare. Îi urmăreau pe sclavii budislamici de pe fiecare continent, prinzându-i în capcană şi torturându-i. Mulţi erau arşi de vii, încuiaţi în case; alţii erau împuşcaţi. Trupurile erau mutilate.

Într-o viziune pe care n-avea s-o uite niciodată, pentru că ardea ca un tăciune în memoria sa, le văzu pe Ozza şi pe Farina ghemuite de frică, ţipând îngrozite, implorând milă. Apoi cinci bărbaţi cu cuţite lungi se năpustiră asupra lor… şi se grăbiră cu treaba, prelungindu-şi delectarea.

Dar melanjul îl purtă pe Ishmael mai departe, într-un curent alb şi învolburat de imagini din mintea lui. Poritrin

dispăru, înlocuit de dunele cafenii şi uscate ale deşertului celui mai arid. Funduri crăpate de lacuri şi stânci negre, zbârcite se înălţau, oferind insule sigure, la adăpost de viermii nesăţioşi.

Fără cuvinte, simţi misiunea lui Selim Călăreţul Viermilor, şi văzu un bărbat călărind pe spinarea unui vierme de nisip uriaş, aducându-i mesajul în serviciul Bătrânului Deşertului. Deşi Selim era mort de mult, Ishmael se văzu pe el însuşi călărind alături de conducătorul bandiţilor, traversând o întindere imensă a deşertului pe un vierme de nisip. Cei doi îl mânau pe Shai-Hulud şi-şi conduceau camarazii călăreţi de viermi către un orizont strălucitor, către un viitor unde puteau fi liberi şi puternici – şi toţi viermii de nisip erau *vii.*

Ishmael îşi ţinu răsuflarea. Inima îi bătea cu putere şi se simţi încurajat de acest vis. Înţelese ceea ce simţea Marha, sentimentul ţelului pe care Selim însuşi îl inspirase adepţilor săi bandiţi.

Apoi simţi o primejdie, o teamă neagră şi devoratoare… nu o parte din grandoarea viziunii, ci o tragedie mai personală, un pericol – băiatul El’hiim.

Aceasta nu era o viziune a viitorului, niciun avertisment îndepărtat. Se întâmpla acum. Băiatul era prins în capcană, înăuntrul unei mici deschizături între pietre. În timp ce adulţii se adunau aici, El’hiim fugise afară să exploreze stâncile şi pantele abrupte, scormonind cu băţul în crăpături şi găuri în căutare de şoareci-cangur sau de şopârle pe care le-ar fi putut aduce tribului ca hrană. Ishmael simţi picioare ascuţite, grăbite, fojgăind în semn de primejdie în jurul băiatului, ca o mie de pumnale de asasini.

Ishmael ieşi în fugă din încăperea peşterii. Ştia că asta nu făcea parte din viziune. Trupul lui era condus de cine ştie ce altă forţa, îi părăsi pe oamenii adunaţi, cu toţii cufundaţi în viziunile lor personale date de mirodenie.

Când Marha îşi dădu seama că el plecase, porni după el poticnindu-se. Dar Ishmael nu se lăsa încetinit. Din intuiţie, ştia unde se dusese băiatul, deşi nu-l mai văzuse pe băiat de ore întregi. Cu o agilitate impresionantă, Ishmael se

căţără pe pietre şi coborî printr-o mică spărtură în piatră.

Ochii lui sorbiră amănuntele din jur şi în acelaşi timp văzu groaznica imagine din mintea lui: băiatul prins şi asasinii purtători de cuţite apropiindu-se.

El'hiim era speriat. Strigase deja de două ori după ajutor, dar nu-l auzise nimeni.

Nimeni în afară de viziunea lui Ishmael.

— Ishmael, ce e? Unde eşti?

Vocea lui Marha era neclară şi îndepărtată… dar plină de îngrijorare. Ishmael nu-i putea răspunde. Chemarea insistentă îl trăgea după ea, şi ajunse în cele din urmă la o crevasă întunecată. El'hiim trebuie să fi intrat aici, băgându-şi umerii înguşti în deschizătura strimtă, făcându-şi drum către locul unde spera să găsească vreo comoară, sau mâncare, sau un ascunziş secret.

În schimb, găsise… o primejdie teribilă.

Ishmael îşi împinse umerii mai laţi înăuntru, zgâriindu-se, forţându-şi trecerea. Întinse mâna, găsi o proeminenţă de piatră fixă şi se trase şi mai adânc. Se întrebă cum avea să mai iasă vreodată afară, dar nu se putea opri. El'hiim era în capcană.

Ishmael auzi un strigăt – nu de teamă, ci de avertisment:

— Sunt peste tot! Nu-i lăsa să te atingă!

Ishmael întinse mâna până o prinse pe a lui El'hiim şi-l trase pe băiat spre el. Auzi din nou picioarele care mişunau, simţi o mişcare rapidă furnicând în apropiere, dar îşi dădea seama că băiatul va fi în siguranţă numai dacă-l trăgea mai aproape. Ishmael îşi mişcă trupul către o porţiune mai largă a crevasei, până când avu destul loc ca să-l smulgă pe băiat, să-l elibereze.

Iar asasinii îl atacară pe el în schimb.

Le simţi acele otrăvite înfigându-se ca nişte pumnale, lame micuţe care înţepau şi-i pătrundeau prin haine, prin piele. Dar Ishmael îl ţinu bine pe băiat şi nu dădu nicio atenţie propriei lui dureri. În schimb, îşi despică pielea spatelui în timp ce se trăgea înapoi, până când îl trase pe El'hiim în aer liber. Stătea cu fiul lui Selim în braţe, teafăr şi

nevătămat.

Marha alergă spre el, i-l luă pe băiat – apoi se uită îngrozită la Ishmael.

Corpul lui era acoperit de scorpioni negri, arahnide otrăvitoare care-l înţepaseră de mai multe ori, fiecare doză de venin fiind potenţial fatală.

Ishmael scutură creaturile de pe el ca şi cum n-ar fi fost nimic mai mult decât nişte ţânţari, iar scorpionii fugiră în ascunzişuri în crăpăturile pietrelor.

— Vezi ce face băiatul, îi spuse lui Marha. Ai grijă să fie în siguranţă!

El'hiim dădu din cap uluit.

— Mă simt bine. Nu m-au înţepat…

Apoi Ishmael se prăbuşi.

*

Se trezi după trei zile de febră şi de coşmaruri. Ishmael trase în piept o gură de aer care i se păru fierbinte în plămânii iritaţi, clipi din ochi şi se ridică în capul oaselor, în răcoarea camerei sale din peşteră. Atingându-şi braţele, văzu tăieturi pe piele, dar erau mai curând roz decât roşii şi păreau să se vindece.

Marha stătea în uşă, împingând perdeaua peşterii deoparte. Uluită, se uita la Ishmael.

— Oricare dintre înţepăturile astea ar fi trebuit să te omoare, şi totuşi trăieşti. Ţi-ai revenit după toate.

Bărbatul avea buzele crăpate şi gura foarte uscată, dar reuşi totuşi să zâmbească.

— Selim mi-a arătat ce să fac. În viziunea mirodeniei, m-a trimis să-i salvez fiul. Nu cred că m-ar fi lăsat să mor.

Fiica lui, Chamal, intră, cu ochii roşii şi umflaţi. Plânsese, chiar dacă bandiţii de pe Arrakis nu priveau cu ochi buni o asemenea risipă de apă.

— Poate că a fost melanjul din sângele tău, spiritul lui Shai-Hulud dându-ţi putere.

Ishmael se simţea ameţit, dar se sili să stea drept. Fiica lui se grăbi să-i dea o ceaşcă. Apa avea un gust ca de nectar.

În cele din urmă, El'hiim intră în cameră şi se uită cu ochii mari la Ishmael.

— Scorpionii te-au înţepat, dar tu m-ai salvat. Nu te-au omorât…

Ishmael îl bătu pe umăr pe băiat; gestul îi ceru toată puterea pe care-o mai avea.

— Aş prefera să nu mă pui să fac asta încă o dată.

Marha zâmbi, neputând să creadă ce îndurase bărbatul. Inspiră adânc.

— Se pare că suntem binecuvântaţi de mai multe ori. Tu, Ishmael, eşti hotărât să creezi propria ta legendă.

Am aşteptat destul. A venit vremea.

COGITORUL VIDAD,
Gânduri din obiectivitatea izolată

Erasmus nu se considerase niciodată un conducător politic, în ciuda studiilor sale despre diplomaţie şi despre interacţiunile sociale umane şi a unui pachet bine garnisit de abilităţi teoretice. Capacitatea de a naviga pe apele politice fusese folositoare la consacrarea lui ca robot independent şi pentru a-l convinge pe Omnius să-l lase să-şi continue experimentele pe subiecte umane.

Totuşi, cogitorii din Turnul de Fildeş nu erau cu totul umani.

Într-o dimineaţă, întâmpină o delegaţie stranie de pe planetoidul îngheţat Hessra: câţiva asistenţi secundanţi clipind sub vâlvătaia arămie a soarelui gigantă roşie al Corrinului. Veniseră ducând cu ei străvechile creiere umane – filosofi, ca Erasmus însuşi – în recipiente de păstrare.

Robotul independent îi primi în salonul luxos al vilei sale, surprins şi încântat, pentru că se bucura atât de rar de oaspeţi. Datorită numeroaselor atacuri din partea armatei Jihadului, Omnius sugerase ca întâlnirea să aibă loc aici, mai degrabă decât în impunătoarea Turlă Centrală, pentru cazul în care cogitorii încercau să strecoare înăuntru cine ştie ce armă perfidă, nedetectată.

Îmbrăcat în haine noi, elegante, tânărul lui protejat, Gilbertus Albans observa şi asista – însoţitorul perfect. Pe un perete, un ochi-de-pază al lui Omnius lumina blând în timp ce trăgea cu urechea la întâlnire, dar hipermintea nu părea să ştie cum să se descurce cu vizitatorii neaşteptaţi. Şase paznici robotici înfricoşători rămaseră afară pe hol.

O procesiune de călugări cu robe galbene intră în încăpere, primii şase ducând cilindrii translucizi ornamentaţi ca şi cum ar fi fost nişte relicve sacre. Secundanţii nu păreau să-şi dea seama de pericolul în care se aflau venind de bunăvoie să viziteze o lume sincronizată.

— Cogitorii din Turnul de Fildeş doresc să se consulte cu Omnius într-o problemă importantă, vorbi călugărul conducător, ţinând în mâini containerul greu al primului cogitor. Eu sunt Keats, secundantul lui Vidad.

Creierul fără trup atârna suspendat în electrofluidul albăstrui, arătând ca şi cum propriile gânduri îl ţineau în echilibru telepatic. Îi amintea lui Erasmus de cymecii rebeli şi de minţile arhaice şi uneltitoare ale titanilor. Revolta nechibzuită şi neaşteptată a lui Agamemnon îl deranjase mult pe Omnius, dar până la urmă nu era o prea mare surpriză. Cymecii erau, la urma urmei, creiere umane cu defecte şi nestatornicii umane.

Erasmus desfăcu braţele de metalfluid într-un gest de bun venit; mânecile robei carmin cu auriu alunecară.

— Eu sunt contactul desemnat al hiperminţii. Suntem extrem de interesaţi de ceea ce aveţi de spus.

Vocea lui Vidad ieşi dintr-un difuzor încorporat, ca al unui cymec.

— După o meditaţie amplă, trebuie să facem o propunere de negocieri privind acest conflict de durată dintre oameni şi maşini, în calitate de cogitori, oferim o perspectivă echilibrată şi o rezolvare a conflictului. Putem acţiona ca intermediari.

Erasmus formă un surâs.

— Această provocare pe care v-o asumaţi e cât se poate de dificilă…

Ochii-de-pază pluteau în apropierea tavanului, înregistrând lotul. Din spatele lui Erasmus, Gilbertus făcea acelaşi lucru. Ecranul lui Omnius de pe perete lumina ca şi cum ar fi fost viu şi vibrant. Hipermintea vorbi, cu vocea atât de puternică încât deveni stridentă.

— Acest conflict este costisitor şi ineficient. Ar exista multe avantaje dacă ar fi încheiat, dar oamenii sunt prea iraţionali.

Secundantul Keats se înclină uşor.

— Cu toată smerenia cuvenită, cogitorul Vidad crede că ar putea să elaboreze o rezolvare corespunzătoare. Suntem

o delegaţie neutră. Credem că ar putea exista puncte negociabile.

— Şi veniţi neanunţaţi, fără securitate personală? întrebă Erasmus.

— La ce ne-ar folosi să aducem trupe de securitate personale pe cea mai puternică dintre planetele lui Omnius? întrebă Vidad retoric.

Keats îşi roti ochii prin încăpere şi întâlni privirea lui Gilbertus Albans, care nu trăda nicio reacţie; secundantul cu robă galbenă se simţi uşor neliniştit.

Amintindu-şi de îndatoririle sale de gazdă, potrivit vechilor înregistrări pe care le absorbise, Erasmus trimise după gustări. Când secundanţii se uitară cu un aer înfometat, dar bănuitor la sucurile reci şi la fructele exotice, Gilbertus se aşeză şi luă cu calm câte o mostră din fiecare.

Erasmus păşi printre recipientele de păstrare pe care oamenii le puseseră pe mesele solide din salon.

— Din câte credeam eu, cogitorii din Turnul de Fildeş se izolaseră de tot ceea ce le-ar fi putut distrage atenţia din civilizaţie şi societate – inclusiv de conflicte, comentă robotul. De ce-aţi îmbrăţişat această nobilă cauză *acum?* De ce nu cu decenii, sau chiar cu un secol în urmă?

— Vidad crede că a sosit vremea pentru pace, explică Keats, întinzând mâna după un al doilea pahar de suc albastru ca safirul.

— Serena Butler a declarat un război sfânt împotriva tuturor maşinilor, cu treizeci şi şase de ani standard în urmă, spuse Erasmus, iar faţa lui de metalfluid formă un surâs slab la amintirea fascinantei femei. Oamenii nu caută o rezolvare – ei caută anihilarea noastră. În baze de date arhaice, am citit o parabolă despre un om care încerca să facă o faptă bună punând capăt unei lupte între vecini şi ajungea să fie ucis drept răsplată pentru eforturile sale. Acest lucru ar putea fi primejdios pentru voi…

— Totul este primejdios, dar nobilii cogitori au renunţat la povara fricii de multă vreme, atunci când au renunţat şi la trupuri.

Omnius se adresă vizitatorilor cu voce tunătoare:

— Răspunsul vostru este insuficient. După atâta timp, de ce veniţi la mine tocmai acum?

Secundanţii în robe galbene schimbară priviri, dar îl aşteptară pe cogitorul Vidad să vorbească prin sintetizatorul de voce.

— Pe un front, titanii au o armată de neocymeci care să ţi se opună, şi au distrus deja multe dintre navele tale de actualizări. Pe altul, oamenii liberi continuă să lanseze atacuri puternice împotriva ta. Ai pierdut deja câteva lumi sincronizate. Logic, Omnius, este în interesul tău să ajungi la o înţelegere cu oamenii, astfel încât să te poţi concentra asupra provocării cymecilor. Mareea se întoarce împotriva ta!

— Victoria mea finală este asigurată. Este doar o problemă de timp şi de efort.

— De dragul eficienţei, nu este recomandabil să minimizezi cheltuiala de timp, de efort şi de resurse? În calitate de cogitori, putem acţiona ca mediatori imparţiali pentru a obţine o soluţie raţională, echitabilă, la acest conflict. Credem că se poate ajunge la un aranjament avantajos.

— Avantajos pentru cine? întrebă Erasmus.

— Pentru lumile sincronizate şi pentru cele ale Ligii.

— Nu-i poţi convinge pe oameni să facă o înţelegere cu noi împotriva cymecilor.

Omnius interveni:

— Agamemnon are intenţia să ne învingă şi pe unii, şi pe alţii.

— Scopul nostru nu este să negociem războiul, ci doar pacea.

— O cunosc destul de bine pe Serena Butler, zise Erasmus. Este nerealist de preocupată de sclavii noştri umani, chiar dacă lumile Ligii au propriii lor sclavi. Atâta ipocrizie!

Secundanţii încuviinţară, uitându-se unii la alţii, iar Vidad spuse:

— Mulţi sclavi sunt ucişi prin violenţă de ambele părţi ale Jihadului. Nu avem un calcul precis al victimelor nevinovate de pe Ix, Anbus IV şi Bela Tegeuse, dar presupunem că sunt în număr mare.

— Pe o lume sincronizată ordonată, unde societatea nu este o afacere stângace şi ineficientă, sunt puţine decese în rândul sclavilor, sublime Omnius. Pot dovedi asta cu statistici cuprinzătoare.

Erasmus spuse:

— Atunci, putem aduce argumentul că mai multe vieţi omeneşti vor fi salvate dacă se ajunge la o înţelegere de încetare a focului. Trebuie să le arătăm oamenilor că preţul Jihadului lor este prea mare pentru ei. Serena Butler va înţelege asta.

— Soluţia cea mai simplă este o încetare imediată a ostilităţilor între voi şi Liga Nobililor, îi spuse Vidad lui Omnius. Voi vă păstraţi lumile sincronizate, iar oamenii liberi îşi păstrează lumile Ligii. În schimb, agresiunile reciproce încetează. Nu vor mai exista nici morţi, nici violenţă între maşini şi oameni.

— Câtă vreme?

— Pe termen nelimitat.

— Eu accept sugestia voastră, rosti Omnius din ecranul de pe perete. Dar trebuie să trimiteţi un reprezentant al Ligii care să accepte termenii în mod oficial. Nu vă mai întoarceţi dacă Liga refuză.

Vitejia este definită prin fapte vitejeşti, indiferent de motivele care zac în inima unei persoane.

TITANUL XERXES,
Un mileniu de împliniri

Stând sub cupola încăperilor Consiliului Jihadului, Aurelius Venport sorbea o băutură cu gheaţă, atent să-şi păstreze expresia fals încrezătoare, fără Zufa. În faţa lui erau Marele Patriarh Iblis Ginjo şi întunecatul său comandant al Jipolului, Yorek Thurr, ca şi Serena Butler, niciodată şovăind în zelul ei. Costumul croit pe corp al lui Venport era destul de răcoros ca să împiedice să se vadă orice transpiraţie nervoasă compromiţătoare.

Venport se apucă să încheie cele mai importante negocieri din cariera lui.

— Sunt încântat că putem să luăm loc şi să discutăm nevoilor noastre reciproce ca nişte adulţi, începu el după ce mai luă o înghiţitură.

Trebuia să trateze pierderea flotei comerciale rapide ca un om de afaceri. Situaţia se schimbase, iar el trebuia să scoată din ea tot ce se mai putea. N-avea să reuşească să păstreze toate profiturile şi puterea pe care le anticipase, aşa că trebuia să transforme ceea ce rămânea în ceva diferit. Poate chiar în ceva mai bun.

Se angajase în negocieri similare cu lordul Bludd pentru drepturile de distribuţie a licurigloburilor şi se descurcase bine. Cele de faţă păreau să fie mult mai semnificative, cu repercusiuni enorme

— Aţi propus ca noile mele transportoare comerciale care pliază spaţiul să fie convertite în aparate de luptă pentru armata Jihadului şi ca noile motoare să fie adaptate pentru javelinele de mărime medie. Ofiţerii voştri zeloşi, dar întrucâtva… naivi, sunt de părerea că ar trebui să lichidez fericit toate bunurile mele, să cedez tehnologia brevetată, să las baltă un deceniu de muncă susţinută şi de investiţii şi să predau pur şi simplu fiecare navă din flota mea

costisitoare fără nicio compensaţie. După cât se pare, urmează să fiu plătit în… mândrie?

Serena se încruntă, jucându-se nervos cu degetele.

— Chiar dacă n-ar urma să primeşti nimic, unii dintre noi, au dat mult mai mult pentru cauză.

— Nimeni nu vrea să minimalizeze sacrificiile tale, Serena interveni Iblis Ginjo. Dar poate că nu trebuie să-l ruinăm pe omul ăsta ca să obţinem ceea ce vrem.

Neclintită, Serena întrebă:

— Eşti profitor de război, directore Venport?

— Cu siguranţă nu!

Yorek Thurr se încruntă, mângâindu-şi mustaţa într-o parte în timp ce rosti cu voce abia auzită:

— Pe de altă parte, hai să nu fim atât de creduli încât să credem că aplicaţiile militare ale acestor nave care pliază spaţiul nu i-au trecut niciodată prin minte directorului Venport. Şi totuşi, nu s-a ostenit să informeze Consiliul Jihadului despre activităţile sale de pe Kolhar.

Venport se zbârli la ursuzul comandant al Jipolului.

— Navele care pliază spaţiul sunt noi şi încă periculoase, domnule! Pierdem un procentaj supărător din zborurile noastre. Dezastrele frecvente mă silesc să percep taxe suplimentare substanţiale la preţurile mărfurilor, doar ca să pot reconstrui navele pe care le pierd şi să ofer recompense pentru familiile piloţilor mercenari care îşi asumă asemenea riscuri enorme.

Thurr îşi împreună mâinile.

— Cymecii rebeli, ca şi Omnius, ar fi încântaţi să pună mâna pe complex şi să fure tehnologia pentru ei.

— De ani de zile am vărsat cea mai mare parte a dividendelor de la Venkee pentru acest program, şi am dreptul să beneficiez într-un fel de noua tehnologie. N-aş fi plătit niciodată pentru cercetare şi dezvoltare dacă n-aş fi crezut că are o oarecare valoare pentru noi. Chiar dacă aş avea la dispoziţie nişte ani liniştiţi şi profitabili, mi-ar lua câteva decenii să achit datoria pe care am făcut-o ca să construiesc şantierele. Crezi că şi-ar mai investi vreun om

de afaceri din Ligă toate proprietăţile pentru a dezvolta tehnologii importante dacă ar şti că guvernul i-ar putea lua totul, lăsându-l în faliment?

Serena făcu un gest de nerăbdare cu degetul.

— Pot să-ţi anulez datoria. S-o şterg complet.

Venport se uită la ea cu ochii mari, nevenindu-i să creadă o asemenea sugestie. O concesie de felul acesteia nu-i trecuse niciodată prin cap.

— Poţi… poţi face asta?

Iblis Ginjo stătea drept, umflat în pene ca o pasăre care îşi exersează ritualul de împerechere.

— E Preoteasa Jihadului, directore. O poate face dintr-o trăsătură de condei.

Exploatându-şi imediat avantajul, Venport începu să expună punctele discuţiei pe care le alcătuise în timpul călătoriei spre Salusa.

— Soţia mea, Norma Cenva, şi-a dedicat mai mult de treizeci de ani dezvoltării tehnologiei plierii spaţiului. A înfruntat multe adversităţi, inclusiv tortura oribilă după ce a fost capturată de cymeci, dar viziunea ei despre viitorul omenirii nu s-a clătinat niciodată. L-a ucis chiar pe titanul Xerxes. Iar în tot acest timp sunt singurul care a sprijinit-o, singurul care a crezut în ea. Chiar şi savantul Holtzman a abandonat-o…

Uitându-se în jurul mesei din sala Consiliului, observă că unii dintre membri păreau nerăbdători ca el să treacă la subiect. Venport se aplecă în faţă.

— Prin urmase, cer ca firmei Venkee Enterprises şi succesoarelor ei să le fie garantate brevete irevocabile asupra tehnologiei specifice a plierii spaţiului.

— Un monopol asupra călătoriei spaţiale, bombăni Yorek Thurr.

— Cer tratament preferenţial pentru forma *mea* de călătorie spaţială, folosind motoarele *mele,* în navele *mele.* Vreme de milenii fiinţele umane au traversat distanţele uriaşe prin mijloace tradiţionale. Sunt bineveniţi să folosească aceleaşi vehicule ca întotdeauna – vreau un

regim special numai pentru navele mele care pliază spaţiul, care au fost inventate de soţia mea şi finanţate de compania mea. Aceasta pare o cerere rezonabilă.

Ginjo bătea darabana cu degetele pe tăblia mesei.

— Să nu ne amăgim… Dacă problemele de siguranţă vor fi vreodată rezolvate, aceasta va deveni metoda preferată de călătorie între sistemele stelare, făcând ca orice altă tehnologie să iasă din uz.

— Dacă este cel mai rapid, cel mai demn de încredere mijloc de călătorie, de ce să nu beneficieze compania mea?

Venport îşi încrucişă braţele pe piept.

Dar Serena auzise destul din această dispută.

— Pierdem vremea… Îşi poate avea brevetele irevocabile şi monopolul – dar numai *după* ce se încheie Jihadul.

— Cum pot fi sigur că se va termina vreodată?

— Acesta este un risc pe care va trebui să ţi-l asumi.

După expresia de pe chipul ei, Venport îşi dădu seama ca nu putea împinge lucrurile mai departe nici măcar cu un centimetru.

— S-a făcut, dar drepturile trec asupra moştenitorilor mei dacă mor înainte de încheierea Jihadului.

Serena încuviinţă.

— Iblis, ai grijă să fie întocmite documentele necesare.

Până la urmă, şiretul Aurelius Venport negocie de asemenea şi dreptul de a transporta măcar o încărcătură parţială formată din mărfurile sale în anumite misiuni militare. Deşi nu el iniţiase aceste discuţii, nici nu grăbise criza comercială care le făcuse necesare, când termină, Aurelius Venport începu să bănuiască faptul că îl puteau face un om foarte, foarte bogat.

*

Îşi primi răsplata aproape ca pe o idee întârziată.

Steagurile atârnau în Sala Parlamentului, iar cetăţenilor obişnuiţi li se dădu voie să stea în spate, privindu-i de sus pe reprezentanţii planetari. Mii de oameni se adunaseră în piaţa memorială de afară, urmărind lucrările pe ecrane înalte cât clădirile.

Zufa Cenva stătea lângă Venport în rândul de scaune din faţă, care se desfăcea către etajele de sus ca undele tot mai largi dintr-un bazin. Părul deschis la culoare şi trăsăturile palide o făceau să arate ca o întrupare a energiei statice; părea să radieze o prezenţă care atrăgea atenţia asupra ei ca fiind cea mai puternică magiciană dintre toate practicantele talentate de pe Rossak.

Femeia se uită de sus la el, ameţindu-l cu privirea ochilor de un albastru palid.

— Eşti un mare erou acum, Aurelius. Numele tău se află pe buzele fiecărui soldat al Jihadului care luptă pentru cauza libertăţii. Asta valorează mult pentru istorie.

Uitându-se pe scena pentru discursuri la demnitarii impresionant îmbrăcaţi, el spuse:

— Nu mi-am trăit niciodată viaţa făcându-mi prea multe griji pentru istorie, Zufa. Sunt suficient de mulţumit de felul în care asta va schimba situaţia mea de zi cu zi.

Îşi îndreptă gulerul plisat şi costumul prea protocolar.

— Tu şi cu Norma aveaţi dreptate… Am fost mărginit şi egoist. Dacă vom dedica partea leului din resursele noastre aplicaţiilor militare în loc de cele comerciale, vom fi traşi înapoi – dar, până la urmă, Venkee Enterprises va deveni mai puternică datorită acestui lucru.

Ea încuviinţă.

— Există întotdeauna un preţ pentru patriotism, Aurelius. Abia acum începi să înţelegi asta…

— Aşa e.

De fapt, la început se gândise la această medalie doar ca la un premiu de consolare, un fleac menit să-l facă să se simtă mai bine după atâtea sacrificii. Nu-şi dăduse seama că situaţia de fapt îi va întări poziţia în ochii oamenilor. În

viitor, puţini negustori aveau să mai prefere vreunul dintre concurenţii firmei Venkee, pentru orice fel de marfă.

Se simţea neaşteptat de dornic să se întoarcă la şantiere, pentru a începe aplicarea noii stări de lucruri, făcând în acelaşi timp o evaluare completă a celor mai profitabile încărcături care să fie transportate de către misiunile militare cu navele ce pliau spaţiul. Produsele lui urmau să zboare pe baza unui acord auxiliar, în fucţie de spaţiul disponibil. Yorek Thurr, trăgând sforile de la Jipol, aranjase ca Aurelius şi Zufa să ia un mic iaht spaţial către Kolhar. Urmau să plece aproape imediat după ceremonia de acordare a decoraţiei.

Venport stătu drept în timpul deschiderii şi al prezentărilor. Dintr-o dată, Marele Patriarh Iblis Ginjo făcu invocaţiile potrivite cu vocea lui impresionantă, răsunătoare, urmat de Serena Butler. Ea urcă pe podiumul de discursuri în roba caracteristică, albă, tivită cu purpură – o prezenţă orbitoare. Părul îi încărunţise parţial, parcă pudrat uşor cu cenuşă, iar chipul ei arăta povara anilor şi a tragediilor. Dar vocea i se auzi cu putere când îl chemă pe Venport pe scenă, împreună cu faimosul tânăr chirurg de campanie, Rajid Suk.

În aplauze răsunătoare, Venport păşi către podium. Surprinzător, Zufa Cenva arăta foarte mândră de el, şi îşi dori doar ca Norma să fi fost şi ea aici. Măcar o dată în viaţă, merita la rândul său recunoaştere şi onoruri, fie că şi le dorea sau nu.

Luminile îl emoţionau şi-i înceţoşau vederea, şi se simţea ca şi cum era pe cale să fie măturat de valul de entuziasm al aplauzelor. Venport clipi, apoi se calmă. Evită să privească la marea de feţe care înconjurau platforma centrală, şi se aşeză lângă doctorul Suk.

Serena rosti:

— Fiecare dintre voi va primi cea mai înaltă decoraţie de onoare pe care-o poate conferi Jihadul. Crucea Manion este denumită aşa după copilul meu, primul martir al războiului nostru sfânt împotriva maşinilor gânditoare. Foarte puţini

au primit-o...

Întorcându-se spre celălalt decorat, spuse:

— Doctorul Rajid Suk este cel mai mare chirurg de campanie al nostru. Renunţând la cabinetul lui particular, a însoţit de mai multe ori flotele de bătălie, călătorind către zone de război îndepărtate şi dăruindu-şi timpul misiunii noastre sacre, ajutând la salvarea a nenumăraţi soldaţi ai Jihadului.

Suk stătea cu umerii drepţi şi cu pieptul scos înainte. Spectatorii aclamară când Serena îi înmână medalia.

— În continuare, vi-l prezint pe cel mai uimitor întreprinzător, un om care a dus războaiele comerţului interstelar şi a creat o reţea de aprovizionare şi de distribuţie care cuprinde numeroase sisteme stelare. Directorul Aurelius Venport tocmai şi-a predat întregul complex de şantiere armatei Jihadului. În sfârşit, cred că avem ocazia să-l zdrobim pe Omnius pentru totdeauna!

Fu atentă să nu spună nimic precis despre tehnologia de pliere a spaţiului; Jipolul dovedise de nenumărate ori că spionii maşinilor puteau fi oriunde.

Publicul aclamă frenetic, acceptând afirmaţiile ei fără suspiciune. Cu toate acestea, Venport se îndoia că o asemenea lovitură militară semnificativă ar fi putut avea loc prea curând, nici măcar cu cele mai perseverente eforturi de pe Kolhar şi cu finanţări masive. Navele Holtzman erau pur şi simplu prea noi şi netestate.

Cu toate acestea, Venport se înclină protocolar când Preoteasa îi aşeză pe după gât panglica strălucitoare şi medalia bătătoare la ochi.

Apoi Serena se dădu la o parte şi făcu un semn spre cei doi bărbaţi cu mâna deschisă, prezentându-i mulţimii.

— Cei mai noi eroi ai Jihadului! Datorită lor, am făcut paşi mari spre victorie!

Negustorul ridică mâna, uimit să simtă lacrimi înţepătoare în ochi. Inima părea să i se umfle în piept. În timp ce reprezentanţii din marea sală se ridicară cu toţii în picioare, bătând din palme şi ovaţionând, el dădu mâna cu

Serena şi cu doctorul Suk.

După aceea, cei onoraţi cu medalii rostiră câteva cuvinte către adunare. Când veni rândul lui Venport, acesta spuse:

— Deşi am petrecut cea mai mare parte a anilor ca om de afaceri şi întreprinzător, învăţ acum că există lucruri mult mai importante decât marile averi. Vă mulţumesc tuturor pentru cel mai fericit moment din viaţa mea!

Ciudat, deşi Venport nu se aşteptase niciodată să se simtă astfel, chiar era sincer în ceea ce spusese.

Cândva credeam că ar trebui să punem capăt acestui Jihad cu orice preţ – dar unele preţuri sunt pur şi simplu prea mari.

SERENA BUTLER,
proclamaţie în ciornă, nedifuzată

Scurtă vreme după ce Venport şi Zufa plecară în lunga călătorie de întoarcere la şantierele de pe Kolhar, cogitorii din Turnul de Fildeş sosiră în procesiune pe Salusa Secundus, cu multă zarvă. Purtat de secundanţi, inclusiv de euforicul Keats, extrem de mulţumit de sine, Vidad ceru o şedinţă de urgenţă a Parlamentului Ligii.

Delegaţii planetari plecară în grabă din reşedinţele lor, de la întâlniri şi de la evenimente sociale, pentru a se strânge în auditorium. Reprezentanţii erau curioşi, deşi deranjaţi de evenimenlui grăbit şi neprogramat. Adunarea fu chemată la ordine imediat, şi Keats puse creierul străvechi al lui Vidad pe un piedestal în mijlocul scenei oratorilor; ceilalţi cinci cogitori din Turnul de Fildeş stăteau pe piloni mai scunzi, înconjurându-l pe purtătorul lor de cuvânt.

Grăbindu-se încă să-şi îndrepte roba oficială, Marele Patriarh Iblis Ginjo se repezi în sală, sâcâit şi nepregătit. Nu avusese timp să ia legătura cu Serena Butler, care se retrăsese în Oraşul Reculegerii, elaborându-şi propriile planuri de bătălie pentru navele lui Venport, care-ar fi trebuit să fie disponibile în mai puţin de un an.

De fapt, Iblis prefera să se ocupe singur de problema cogitorilor. La urma urmei, Keats era unul dintre oamenii aleşi cu grijă chiui de el.

Intră în sala aglomerată şi dezordonată chiar când arhaicul filosof vorbea cu voce tunătoare, amplificată de difuzorul încorporat modificat. Iblis era încântat să-i vadă pe cogitori întorcându-se.

— În calitate de cogitori, preferăm să ne izolăm în locuri unde să putem cântări marile întrebări, luându-ne atâta timp cât este necesar. Preoteasa Jihadului a venit pe Hessra

în urmă cu doi ani standard şi ne-a făcut să înţelegem ravagiile pe care le-au produs secolele de dominaţie a maşinilor şi ultimele decenii de groaznică vărsare de sânge. De obicei, nu susţinem acţiunea rapidă, pripită, dar Preoteasa este o femeie convingătoare. Ne-a ajutat să ne înţelegem datoria, nu numai faţă de rasa umană liberă, dar şi faţă de reţeaua eficientă a lui Omnius. Cugetând cu multă atenţie asupra acestei probleme, vă aducem acum soluţia, o formulă pentru pacea imediată între combatanţi…

Publicul murmură, curios în legătură cu ceea ce avea să spună Vidad. De-a lungul anilor, pe măsură ce tributul morţii continua să crească şi coloniile umane se prăbuşeau, pe măsură ce Jihadul seca resursele Ligii, oamenii deveneau dispuşi să accepte orice ieşire din cercul nesfârşit al războiului. Chiar şi acum, la mai mult de trei decenii şi jumătate de la începutul războiului sfânt împotriva maşinilor, oamenii liberi nu păreau mai aproape de victorie.

Neliniştit de ceea ce ar putea sugera cogitorii, Iblis se uită la creierele păstrate în cilindrii translucizi. Aşa cum li se ordonase, Keats şi ceilalţi secundanţi deschiseseră mintea bătrânilor, solitarilor filosofi. Dar acum Iblis nu era sigur că voia să-i audă.

— Ne-am asumat sarcina de a juca rolul de mediatori între Ligă şi lumile sincronizate. Anii de vărsare de sânge şi de conflict s-au sfârşit!

Vidad făcu o pauză, ca pentru a amplifica efectul dramatic.

— Am negociat cu succes, cu maşinile gânditoare, o pace autentică. Omnius a fost de acord asupra încetării complete a ostilităţilor. Maşinile nu vor mai ţinti lumile Ligii, iar oamenii nu vor mai viza lumile sincronizate. O Pax Galactica simplă, clară. Niciuna dintre părţi nu are motive pentru continuarea ostilităţilor. O dată ce Liga încuviinţează, vărsarea de sânge pur şi simplu se opreşte.

Tăcu, lăsând spectatorilor timp să tragă aer în piept adânc, colectiv.

Keats se uită spre Iblis şi anunţă cu mare mândrie:

— Am făcut-o! Jihadul s-a încheiat!

Serafimul în robă albă se grăbi să întrerupă meditaţiile Serenei Butler. Sub gluga de plasă aurie, Niriem avea o expresie frământată – era prima oară când Serena vedea o asemenea nelinişte pe chipul loialei femei.

— Se întâmplă ceva groaznic, spuse ea, înmânându-i Serenei un cub de înregistrări. Mesagerul mi-a spus că Iblis Ginjo te cheamă să vii imediat la Sala Parlamentului.

— Imediat?

— O criză implicând cogitorii. Trebuie să asculţi înregistrarea.

— Ce-a mai făcut Marele Patriarh?

Serena trase aer în piept, exasperată.

Chiar dacă Iblis, Serena şi alţi conducători din Liga Nobililor aveau acces la sistemele de comunicaţii militare, în ultima vreme existaseră probleme, mesaje interceptate de abilii agenţi ai lui Omnius. Era o chestiune atât de importantă încât sistemele de comunicaţii – care se slujeau de semnale criptate de feed-back – erau folosite acum doar de flotele de bătălie din spaţiu şi nu pe suprafaţa planetelor. Acest lucru cerea o creştere a numărului de curieri.

Niriem o zori să urce într-o maşină de teren care porni în goana pe drumurile largi spre Zimia. În compartimentul pasagerilor, Serena ascultă şocată, cuprinsă de panică, înregistrarea anunţului surpriză al lui Vidad.

— Asta nu-i deloc ceea ce vrem noi!

— Şi cu toate acestea, Preoteasă, sunt atât de disperaţi să obţină pacea, încât mă tem că vor fi de acord cu orice!

Ştiind că Niriem avea dreptate, rulă scurta declaraţie a cogitorului de trei ori, ca şi cum ar fi sperat ca implicaţiile sau cuvintele să se schimbe, dar oroarea şi neîncrederea se învolburau şi bolboroseau în stomacul ei ca într-un cazan în

clocot.

— Este imposibil! Nu câştigăm nimic din asemenea termeni!

Spera să ajungă înainte ca veştile să se răspândească. Asemenea ştiri remarcabile nu puteau fi ţinute sub tăcere, iar oamenii aveau să reacţioneze excesiv. Numărul tot mai mare de protestatari avea să provoace tulburări pe străzi. Chiar şi reprezentanţii Ligii aveau să fie orbiţi de euforie, complet iraţionali. Serena trebuia să ajungă acolo fără întârziere.

La sosirea în Zimia, un detaşament de gărzi feminine o încadră când urcă pe treptele din piatră cu vinişoare în clădirea guvernamentală impunătoare. Ca un berbece, Niriem eliberă drumul, fără să se teamă să-şi arate întreaga forţă. Deşi era mai în vârstă acum, Preoteasa Serena încă păstra o exuberanţă înflăcărată.

În centrul sălii, secundanţii în robe galbene stăteau în picioare, alături de cogitorii din Turnul de Fildeş pe piedestalele lor. Atmosfera din interiorul sălii răsunătoare era tumultuoasă şi festivă. Iblis Ginjo şedea pe marginea scenei, încercând să restabilească ordinea lucrărilor. Nu părea să se descurce totuşi prea bine.

Cu capul sus, Serena urcă în mijlocul platformei pentru discursuri. Reprezentanţii erau cuprinşi de haos la auzul veştilor neaşteptate, câţiva strigând împotriva noului plan de pace al cogitorului, dar cei mai mulţi aclamând şi bătând din palme.

— Să nu ne grăbim! strigă Serena fără nicio introducere, pentru că nu avea nevoie de niciuna. Consecinţe cumplite vin adeseori sub masca unor veşti bune.

Larma din marea sală scăzu până la nivelul unui murmur; Iblis Ginjo arăta mulţumit şi uşurat că ea sosise în sfârşit.

— Serena Butler, vorbi Vidad prin difuzorul încorporat, vom schiţa amănuntele delicatelor noastre negocieri cu Omnius. Am aranjat libera trecere a unui reprezentant al Ligii care să plece pe Corrin şi să accepte în mod oficial condiţiile păcii.

Serena abia-şi putea ascunde neîncrederea.

— Nu acceptăm aceşti termeni! Pace cu orice preţ? Atunci la ce-au fost bune atâtea decenii de luptă? Vă spun eu termenii noştri: *distrugerea* tuturor maşinilor gânditoare!

Îşi roti privirea prin sală, care devenea din ce în ce mai aglomerată, pe măsură ce oamenii care auzeau noutăţile se grăbeau să se adune înăuntru.

Numai câteva aplauze se auziră în sprijinul vorbelor ei. Treptat, zgomotul se stinse şi o tăcere grea se aşternu în încăpere.

Serena făcu vreo câţiva paşi pe scenă, apropiindu-se de Vidad.

— Din cauza prizonieratului şi a chinurilor mele sub stăpânirea lui Omnius, ştiu mult mai multe despre suferinţele oamenilor de pe lumile sincronizate, decât ai cugetat tu în două mii de ani de izolare. Înţelegi prea puţine dacă socoteşti că omenirea liberă este interesată de o apropiere de Omnius…

— Amploarea cunoştinţelor noastre este mai mare decât presupui tu. Ascultă-ţi propriii oameni, Serena Butler. Ei doresc sfârşitul vărsării de sânge!

Mânia întunecă faţa femeii.

— Planul vostru de a vă amesteca ar putea într-adevăr să oprească războiul temporar, dar nu ne oferă nicio rezolvare. Nicio victorie! Au murit degeaba *miliarde* de oameni? *Copilul meu* a murit degeaba? Omnius va domina în continuare lumile sincronizate, înrobind oamenii de acolo. Toată munca noastră este în zadar? Zimia? Pământul?

Înşiră o listă de jaloane principale, ridicând vocea cu fiecare nume al unei lumi rănite.

— Sau Bela Tegeuse? Honru? Tyndall? Bellos? Rhisso? Chusuk? Anbus IV? Colonia Peridot? Ellram? Giedi Prime?

Se întoarse să privească ţintă la spectatorii şovăitori şi subjugaţi.

— Trebuie să vă aduc aminte de toate sacrificiile pe care le-am făcut? Sunt îngrozită să aud asemenea sugestii după toată munca mea!

— Dar gândeşte-te la vieţile pe care le vor salva, Serena, se auzi vocea masculină a unui reprezentant din mulţimea de la etaj. Nu-i putu identifica vocea.

— Pe termen scurt – sau pe termen *lung?* Imaginaţi-vă viitorul care ne aşteaptă, o dată ce începem să ne târguim cu Omnius! Şi de ce acum?

Ridică un pumn. Trebuia să-i împiedice pe aceşti reprezentanţi să facă cea mai costisitoare greşeală din istoria umană.

O, cât de mult îşi dorea ca noile nave de luptă care pliau spaţiul să fie gata… Dar Parlamentul nu ştia nimic despre munca secretă de pe Kolhar. O dată ce armata Jihadului dobândea o nouă flotă care să poată traversa distanţele interstelare în mai puţin timp decât era nevoie ca s-o spui, ar fi putut lovi lumile sincronizate mai repede decât ar afla reţeaua maşinilor gânditoare de înfrângerile pe care le sufereau. Oamenii nu mai avuseseră niciodată un asemenea avantaj. Îndată ce Omnius ar înţelege ce forţă masivă şi rapidă se alinia împotriva lui, s-ar retrage speriat pe lumile sincronizate care-i rămăseseră, neîndrăznind să mai lanseze vreo agresiune. Ar trece pe modul defensiv, retrăgându-se cu fiecare victorie umană. Imperiul lui cândva măreţ ar deveni tot mai mic, apoi ar dispărea cu desăvârşire.

Îşi izbi palma cu pumnul strâns.

— Acum – în special *acum!* — trebuie să perseverăm până la victoria totală. Nu putem să ne întoarcem cu spatele şi să refuzăm provocarea.

— Dar ne-am săturat de lupta asta, vorbi ambasadorul interimar de pe Poritrin, care-l înlocuise pe lordul Niko Bludd.

După răscoala dezastruoasă a sclavilor de acolo, oamenii nu mai aveau nici entuziasmul, nici resursele să continue ofensivele majore.

— Aceşti cogitori ne oferă o şansă de a opri războiul nesfârşit. Trebuie să ne gândim la asta, trebuie să ţinem seama de înţelepciunea lor…

— Nu, dacă asta înseamnă să acceptăm o pace lipsită de coloană vertebrală!

Serena îşi flutură roba într-o izbucnire de purpuriu şi alb.

— Maşinile nu-i vor respecta niciodată pe oameni, nici nu vor onora o înţelegere cu noi. Omnius consideră vieţile noastre ineficiente şi crede că se poate lipsi de ele.

Făcu o pauză, simţindu-şi stomacul arzând şi picioarele tremurând. Publicul se uita la ea ca şi cum ar fi mers prea departe, iar asta nu făcu decât s-o înfurie şi mai tare.

— În acest moment, maşinile gânditoare sunt slabe şi se clatină. Avem ocazia să terminăm cu ele – până la ultimul panou de circuite!

Coborî vocea la nivelul unui mormăit.

— Dacă n-o facem, dacă lăsăm hotărârea să ne slăbească, se vor ridica din nou şi ni se vor opune cu şi mai mare putere decât înainte…

— E un risc, în ambele cazuri, spuse reprezentantul de pe Giedi Prime. Mai mult decât oricine altcineva din această sală a adunării, am o mare datorie faţă de tine, Serena Butler. Lumea mea este astăzi liberă datorită faptelor pline de curaj pe care le-ai săvârşit pentru a ne apăra. Dar populaţia noastră rămâne fragilă, nu şi-a revenit după toate pagubele pe care Omnius le-a făcut în timpul scurtei sale cuceriri, cu decenii în urmă. Dacă există o şansă de a ajunge la un armistiţiu, unul care nu ne cere o capitulare groaznică, ar trebui să profităm de ea!

Un alt reprezentant de seamă se ridică în picioare.

— Gândiţi-vă la avantaje… Din moment ce oamenii au recâştigat un număr de planete şi au ajuns la paritate militară cu maşinile gânditoare, chiar avem o poziţie puternică de negociere pentru a impune termenii pe care i-au negociat cogitorii…

— Ascultaţi! exclamă o femeie cu înfăţişare severă, care rămase aşezată, dar a cărei voce tună în toată sala. Cu revolta cymecilor secătuind resursele maşinilor la fel de mult ca şi răscoalele noastre, Omnius trebuie să fie sincer cu propunerea de încetare a focului. Nu se poate lupta cu

toţi deodată!

Dezbaterea începu din nou şi se amplifică rapid, devenind o întrecere de strigăte, un tumult de voci furioase. Serena se simţea tot mai disperată. Prea mulţi reprezentanţi erau nerăbdători să încheie pacea, să obţină o clipă de răgaz pentru ca omenirea să-şi revină, să-şi reconstruiască flota şi să-şi tămăduiască populaţia.

Dar Serena se temea de costul unei asemenea decizii. Ştia, în adâncul sufletului, că ar fi fost o capitulare îngrozitoare, îngrozitoare. *O greşeală atât de mare,* gândi ea. *Cum puteau fi atât de neghiobi?* Serena vedea limpede că, dacă ar continua să insiste asupra agresiunii, ar pierde majoritatea sprijinului în Parlament.

Trebuia să găsească o altă cale de a-i face să se răzgândească. Marele Patriarh se uita la ea cu ochi mari, imploratori. Făcuse atât de multe ca să însufleţească Jihadul în numele ei, iar acum simţea probabil – la fel ca şi Serena – gustul amar al eşecului.

Cogitorii câştigaseră. Vidad negociase de unul singur o pace care avea să schilodească umanitatea şi să ducă la o moarte lentă civilizaţia Ligii.

Omnius n-avea să uite niciodată acest Jihad sfânt. Urma să devină din ce în ce mai puternic, cu un singur scop în minte: eradicarea completă a fiinţelor umane din fiecare sistem stelar. Până atunci, Serena nu va mai fi prin preajmă ca să le spună oamenilor că i-a avertizat.

Întorcând spatele adunării, ieşi din sală dezgustată, refuzând să asculte mai departe. Disperarea apăsa greu pe umerii ei. Vreme de mai mult de trei decenii îşi înflăcărase oamenii, dar nu-i inspirase îndeajuns pentru a câştiga.

În timpul drumului de întoarcere în Oraşul Reculegerii, chibzui, căutând răspunsuri, întrebându-se unde a greşit.

Eroii săvârşesc uneori cele mai măreţe fapte ale lor după ce mor.

SERENA BUTLER,
Zimia se reuneşte

Iblis Ginjo se întoarse pe partea cealaltă şi rămase întins pe patul prea moale care mirosea a transpiraţie şi a sex. Capul îi pulsa din cauza amărăciunii provocate de schimbarea dezastruoasă a cursului războiului, ca şi din cauza exceselor hedoniste pe care şi le îngăduise în noaptea precedentă. Ce mai conta?

Pe moment nu era nimeni cu el, dar îşi aduse aminte o succesiune înceţoşată de feţe. Câte femei fuseseră… patru, cinci? Prea mult chiar şi pentru standardele sale – iar una chiar semăna cu soţia lui. Dar era în regulă; fusese disperat şi supărat.

Cu unsprezece ani în urmă, crezuse că era destul de rău că Serena Butler îi uzurpase poziţia principală, după tot ceea ce muncise ca să realizeze. Acum, întregul Jihad era pe cale să fie ruinat de o propunere absurdă de pace. N-ar putea niciodată să meargă. Cum putuseră Keats şi cu ceilalţi secundanţi să eşueze atât de complet? Nu înţelegeau ce făcuseră?

Încercă să nu se gândească la propriul său rol în jalnica stare de lucruri, şi îşi dori să poată descoperi o cale de a da vina pe altcineva. Serena era alegerea evidentă, în calitate de conducătoare a Jihadului, dar Iblis trăia într-o proverbială casă de sticlă. La urma urmei, el fusese responsabilul pentru numirea lui Keats şi a celorlalţi secundanţi în serviciul cogitorilor.

Pentru prima oară după legăturile sale de demult cu cogitorul Eklo de pe Pământ, începu să-şi pună întrebări în legătură cu sănătatea mintală a arhaicilor filosofi. După atâţia ani şi atâtea miliarde de oameni masacraţi în încleştare, se aşteptau ca fiinţele umane şi maşinile să-şi strângă pur şi simplu mâinile? Ce situaţie îngrozitoare!

Dorind să-şi abată atenţia de la evenimentele deprimante care se învolburau în jurul lui, îşi petrecuse noaptea înecându-şi problemele în melanj şi femei. Un mod amuzant şi epuizant de a-ţi umple timpul, dar până la urmă fără rost. Problemele încă erau acolo, a doua zi dimineaţă.

Perdele de dantelă zdrenţuite acopereau doar parţial fereastra camerei dintr-un hotel banal. Un contrast vizibil faţă de apartamentul său privat, finanţat din fonduri de stat, din Zimia, unde locuia de ochii lumii, cu distanta lui soţie şi trei copii care nici măcar nu-i vorbeau decât rareori.

Strâmbând din nas din cauza mirosurilor persistente de rufărie şi prosoape prea mult folosite, ca şi de droguri exotice de pe Rossak, se târî până la fereastră, fără să se ostenească să-şi acopere goliciunea. Se afla undeva în districtul vechi al oraşului Zimia, departe de clădirile guvernamentale şi de nobilii care le frecventau. Aici, Marele Patriarh se afla în faţa nucleului de ispravă al omenirii, oameni pe care-i putea duce de nas, îi putea alina şi-i putea convinge cu uşurinţă cu ajutorul farmecelor sale înnăscute. Venind aici din când în când, se bucura de schimbarea de ritm, de nimicurile grosolane, jerpelite, ale clasei de jos. Le simţea primitive şi naturale, mai asemănătoare cu ceea ce era pe vremea când fusese supraveghetor de sclavi pe Pământ. Măcar pe-atunci putea să vadă rezultatele directe ale puterii sale...

Serena avea în faţa ochilor doar viziunea obsesivă a victoriei sacre împotriva inamicului demonic, un ţel pur, dar excesiv de simplist. Iblis fusese întotdeauna cel mai practic dintre ei. De ani de zile, construise o infrastructură masivă – întreprinderile industriale, comerciale şi religioase ale Jihadului. În calitate de om care făcea toate roţile să se învârtească, Marele Patriarh acceptase bani, putere şi nenumărate recompense. Cea mai mare parte înainte ca Serena să preia controlul... Dacă Jihadul se termina, Iblis Ginjo n-ar mai fi avut nicio poziţie legitimă. Serena fusese în dezacord cu el, dar acum numai ei doi puteau salva rasa umană de un dezastru total, de o nebunie de proporţii

masive. Voia ca ea să vină la el – căci Iblis Ginjo era singurul său aliat adevărat.

Stând la fereastra deschisă şi simţind adierea dimineţii pe pielea goală, Iblis scrâşni din dinţi. Niciodată în viaţa lui nu cedase în faţa disperării. Exista întotdeauna o cale de a salva situaţia, indiferent de preţ. Avea nevoie doar să găsească cheia potrivită.

Dar ce-ar fi putut face el şi cu Serena, ceva destul de semnificativ cât să le ridice ceaţa de pe ochi? Oamenii epuizaţi şi răniţi aveau să accepte planul de pace al lui Vidad, din disperare şi din lipsă de speranţă. Acest lucru cerea măsuri cu adevărat drastice.

Auzind o voce familiară pe coridor, pulsul i se acceleră.

— În ce cameră e? Trebuie să-l văd imediat pe Marele Patriarh!

Iblis apucă o robă uzată, îşi umezi părul ca să-l aşeze şi reuşi să se facă aproape prezentabil înainte de a deschide uşa, surâzând.

Urmată de Niriem şi de alţi patru serafimi, Serena îi înfrunta pe gardienii din Jipol pe care Iblis îi lăsase pe hol. Îmbrăcată într-o robă elegantă, cu tiv auriu, şi purtând un medalion împodobit cu imaginea copilului ei martirizat, arăta complet nelalocul ei într-un asemenea loc ponosit. La vederea paznicelor stoice stând atât de aproape de Serena, Iblis simţi un val de uşurare. Cu multă vreme în urmă, crease trupa serafimilor ca să joace rolul de tampon între Preoteasă şi realitatea inoportună. Femeile îi dădeau încă raportul de câte ori ea făcea ceva neaşteptat… dar începeau să arate un nivel neliniştitor de loialitate faţă de ea. Măcar Niriem îi aparţinea încă.

Serena se strâmbă, dezaprobând în mod clar activităţile nocturne ale lui Iblis.

— Nu-ţi irosi energia în acest fel, Iblis… Avem lucruri vitale de făcut. În special acum.

Făcându-i încrezătoare semn s-o urmeze, Serena se întoarse pe coridor. Însoţitoarele ei îl aşteptară pe Iblis şi pe gardienii din Jipol să li se alăture.

După ce se aşeză lângă ea în vehiculul privat, cu Niriem conducând, Iblis aruncă o ultimă privire către împrejurimile dărăpănate.

— Câteodată, Serena, evadez din turnurile sclipitoare şi din reşedinţele guvernamentale elegante ca să-mi pot *aminti* cât de rău era pe Pământ. Capăt o oarecare perspectivă. Când mă uit în camerele murdare şi văd drojdia societăţii – drogaţii, beţivii şi prostituatele – îmi aduc aminte pentru ce luptă vitejii noştri soldaţi ai Jihadului. Pentru a ne ridica deasupra acestui lucru!

Luându-şi avânt, gândi rapid şi coborî vocea până la o şoaptă abia auzită:

— Am venit aici să mă gândesc la o cale de a salva Jihadul.

— Te ascult.

Ochii ei, de culoarea levănţicii, luceau cu disperare.

Iblis se simţea surprinzător de calm. Vocea lui era fermă, destul de tăioasă ca s-o facă să-l asculte şi să înţeleagă adevărurile dificile.

— M-am născut sclav şi m-am luptat să mă ridic la rangul de om de încredere. Până la urmă, am devenit conducătorul unei revolte şi Marele Patriarh al Sfântului nostru Jihad.

Cu chipul plin de amărăciune, se aplecă spre ea.

— Dar n-am putut niciodată să concurez cu *tine,* Serena Butler. Numele tău îl strigau întotdeauna. Tu erai aristocrata care încerca să ajute masele, din cine ştie ce sentiment de vină pentru toate bogăţiile pe care nobila ta familie le-a adunat pe spinarea oamenilor obişnuiţ…

— *Noblesse oblige.* Încerci să mă psihanalizezi?

— Pun doar lucrurile în perspectivă. Dacă aş putea face eu ceea sunt pe cale să propun, aş face-o. Dar… trebuie să fii tu, Serena. Numai tu. Asta, dacă eşti dispusă să plăteşti preţul.

Se apropie şi mai mult, cu ochii aprinşi, încercând să-şi adune toată măiestria.

— Aş face orice ca să câştig Jihadul…

Chipul ei era extatic, plin de hotărâre. Ochii păreau să

izbucnească în flăcări, ca şi ai lui.

— *Orice.*

Îşi dădea seama exact ce spunea, iar Iblis îşi dădu seama ca o prinsese.

— De-a lungul anilor, am ajutat la înteţirea flăcărilor, dar acum incendiul a scăzut la nivelul tăciunilor. Ca o furtună, trebuie să aţâţi acei tăciuni, transformându-i într-un holocaust de neoprit. Tot timpul, tu şi cu mine am dispreţuit oamenii pentru că nu făceau sacrificiile necesare – iar acum există ceva ce trebuie să faci tu.

Ea aştepta.

— Îţi aduci aminte cum Erasmus l-a omorât pe micul Manion? În clipa în care copilul tău a murit, te-ai aruncat asupra stăpânului robot fără să-ţi pese de propria ta siguranţă.

Serena se trase mai departe, ca şi cum Shaitan tocmai i-ar fi şoptit în ureche. Ştia că Iblis avea propriile lui planuri şi că obţinea foloase personale din funcţia lui. Mai ştia totuşi că, şi dacă jucau diferit jocul, amândoi urmăreau acelaşi rezultat.

Iblis continuă cu şi mai mare fervoare:

— În acea clipă, ai declanşat Jihadul. Mai întâi, Erasmus a arătat tuturor muncitorilor din piaţă cât de monstruoase erau maşinile gânditoare, iar tu ai adus dovada că o simplă fiinţă umană putea riposta şi *câştiga!*

În timp ce asculta, Serenei îi curgeau lacrimile pe faţă, dar nu le şterse.

— Acum, după atâţia ani de luptă, oamenii au uitat cât de îngrozitor este duşmanul lor. Dacă ar putea măcar să-şi aducă aminte de oribila asasinare a copilului tău, nici măcar o singură persoană n-ar accepta vreun fel de pace cu Omnius. Trebuie să le arătăm din nou cât de malefic este duşmanul, trebuie să-i facem să vadă dincolo de oboseală şi durere. Trebuie să le aducem aminte de ce Omnius şi creaturile lui trebuie să fie distruse!

Ochii lui o priveau aprinşi, şi pentru o clipă femeia văzu milioane de ochi arzând într-ai lui. Chiar în această cabină

mică dintr-o maşină de teren privată, chiar după o noapte de orgie, Iblis Ginjo rămânea un om cu greutate, iar Serena nu-l putea ignora.

Pe ton conspirativ, el continuă:

— Omenirea a uitat scânteia. Trebuie să faci un gest măreţ, ceva ce oamenii nu vor uita niciodată.

Ea îi cercetă chipul neted. După ani de îndoieli, ajunsese la concluzia că Iblis Ginjo avea în el mai mult bine decât rău. În ciuda motivaţiilor sale egoiste, ştia că avea să se asigure că lupta continua. Şi nimic nu conta mai mult decât asta.

— O să ai nevoie de mult curaj, spuse el.

— Ştiu. Cred că am destulă… hotărâre.

Serena stătea mândră în faţa întregii adunări a Ligii. Ea şi cu Iblis îşi puseseră la punct planul în detaliu, puseseră toate angrenajele în mişcare. Yorek Thurr şi posomorâţii săi agenţi ai Jipolului aveau grijă de chestiunile de fineţe. Chiar şi propriii ei serafimi aveau să-şi joace rolul, deşi Niriem protestase energic. Cu toate acestea, Serena era Preoteasa Jihadului şi, când dădea un ordin, gărzile ei nu puteau refuza.

Aşa cum se temuse şi se aşteptase, adunarea votase pentru a accepta încetarea ostilităţilor negociată de cogitori. Liga urma să retragă armata Jihadului de pe orice lume sincronizată, dând instrucţiuni ca forţele maşinilor gânditoare să nu fie hărţuite – iar Omnius avea să ia măsuri similare. Acest lucru îi lăsa pe reprezentanţi să se târguiască în legătură cu cine să fie emisarul omenirii libere, cine să se ducă pe Corrin şi să finalizeze tratatul cu principala încarnare a hiperminţii.

Serena îi ului pe toţi. Ceru să vorbească de pe podium, aşa cum era dreptul ei ca vicerege interimar – un titlu la care nu renunţase niciodată oficial. Spectatorii mormăiră,

aşteptându-se ca ea să-i mustre din nou pentru termenii inacceptabili ai păcii.

În schimb, Serena spuse:

— După multă chibzuinţă, am hotărât că eu trebuie să fiu cea care să călătorească pe Corrin.

Murmure de şoc şi de surpriză se răspândiră prin sală, ca valurile unei mări biciuite de un uragan neaşteptat. Nimeni nu prevăzuse asta. Ea continuă cu un zâmbet grav.

— Cine-ar putea purta steagul omenirii libere mai bine decât Preoteasa Jihadului în persoană?

E bine că arcul acestei nebunii religioase nu este întors până la capăt. Universul nu este pregătit pentru un ticăit atât de puternic.

COGITOR KWYNA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

Convinşi că acceptarea personală a acordului de pace de către Serena Butler avea să trimită exact semnalul potrivit lui Omnius, consiliul Jihadului şi Parlamentul Ligii îi aprobară cererea. Erau fericiţi la culme că îşi îndreptase pasiunea către cauza păcii, astfel încât oamenii şi maşinile să poată coexista în armonie. Festivităţile inundară străzile din Zimia.

Planul ei îl îngrozi pe Xavier Harkonnen. Bănui imediat că ea nu se răzgândise cu adevărat, dar ştia de asemenea că n-avea să-l asculte nimeni. În special, nu acum.

Parlamentul îi oferi Preotesei o mică navă diplomatică rapidă. Avea să fie însoţită de cinci dintre serafimi, aleşi de ea, ca gardă de onoare, dar refuzase orice alt element de securitate sau altă suită.

— Omnius nu va fi impresionat de pompă, iar dacă maşinile au intenţia să comită o trădare făţişă, cu ce-ar schimba lucrurile zece gărzi, sau o sută, sau chiar o mie?

Apoi, adăugase cu un zâmbet melancolic.

— În plus, de ce să iau cu mine soldaţi, dacă sunt într-o misiune de pace? Acest lucru ar transmite un semnal complet greşit.

Epuizaţi de aproape patru decenii de luptă sângeroasă, oamenii erau în delir la auzul perspectivei de reconciliere. Făcură nişte vedete din Vidad şi colegii săi cogitori. Lansară parade exuberante ale victoriei, imaginându-şi cum se vor schimba acum vieţile lor, scăpaţi pentru totdeauna de teama groaznicelor raiduri ale maşinilor. Voiau cu disperare să creadă în posibilitatea unui viitor sigur.

Xavier se gândea că erau cu toţii nişte neghiobi dacă aveau încredere în promisiunile lui Omnius. Serena trebuia

să simtă şi ea acelaşi lucru, aşa că nu putea înţelege ce avea cu adevărat în minte.

Îmbrăcat într-o uniformă oficială, stacojiu cu verde, împodobită cu toate decoraţiile şi medaliile pe care le primise vreodată, bătrânul primero luă o maşină militară către porţile arcuite ale Oraşului Reculegerii. În punctul cel mai înalt al arcului principal, imaginea stilizată a unui copil angelic – propriul ei fiu – veghea asupra complexului.

În semn de respect pentru ofiţerul de rang înalt, soldaţii se dădură deoparte, dar femeile în robe albe rămaseră pe loc. Soarele strălucea pe glugile lor aurii.

— Preoteasa Jihadului nu primeşte vizitatori!

— O să mă primească *pe mine…*

Xavier îşi îndreptă umerii şi-şi ridică privirea către icoana idealizată a copilului nevinovat ucis.

— O cer în numele fiului meu, Manion Butler.

Acest lucru o făcu pe femeia-serafim să şovăie, iar Xavier îşi făcu loc pe poartă în refugiul religios înconjurat de ziduri, în care Serena se izolase atât de multă vreme.

Aşteptându-l cu un zâmbet, îl întâmpină lângă bazinele cu peşti din grădină. Cu multă vreme în urmă, aici îi chemase pe Xavier şi pe Vorian ca să-i recruteze pe post de cei mai buni ofiţeri ai Jihadului. Când Xavier o revăzu în acest loc paşnic, o avalanşă de amintiri asaltă, iar genunchii i se înmuiară.

Pentru o clipă, stătu fără să scoată un cuvânt, iar Serena luă iniţiativa.

— Dragul meu Xavier, aş dori acum să fi petrecut mai mult timp împreună, ca prieteni. Dar Jihadul ne-a mistuit prea multă vreme.

— Am fi putut avea mai mult timp, dacă ai fi refuzat să te duci pe Corrin!

Vocea lui avea o nuanţă tăioasă.

— Gândul că vei opri de bunăvoie toate ostilităţile împotriva inamicilor tăi de moarte este la fel de fals ca rânjetul unui robot…

— Maşinile au un program rigid, dar unul dintre punctele

tari ale umanităţii este acela că ne putem răzgândi. Ne putem modifica opiniile. Putem fi chiar… capricioşi când ne convine.

— Te aştepţi să cred aşa ceva?

Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze sau doar să stea mai aproape, dar ea rămase pe loc, iar el stătea ţeapăn ca o statuie.

— Crezi ce vrei, spuse Serena cu un surâs dulce-amar. Pe vremuri puteai să vezi în inima mea. Vino, urmează-mă…

Îl conduse de-a lungul unei poteci acoperite cu pietriş preţios, către o porţiune adăpostită, privată.

În timp ce păşea alături de ea, Xavier spuse:

— Aş dori ca lucrurile să fi fost altfel, Serena. Îmi plâng nu numai fiul pierdut, dar şi dragostea pe care tu şi cu mine ar fi trebuit s-o împărtăşim, anii de mulţumire sufletească petrecuţi alături.

Oftă.

— Nu că aş schimba vreodată o singură clipă din viaţa mea cu Octa…

— Vă iubesc pe amândoi, Xavier. Trebuie să acceptăm prezentul, indiferent cât de mult ne dorim să fi putut schimba trecutul. Mă bucur că tu şi cu sora mea aţi găsit un strop de fericire în mijlocul acestei furtuni.

Serena îi mângâie obrazul bine bărbierit, privindu-l cu hotărâre.

— Suntem definiţi de tragediile şi de martirii noştri. Fără micul Manion, oamenii n-ar fi avut niciodată imboldul de a se ridica şi de a lupta împotriva lui Omnius încă de la început.

Inima bărbatului se opri o clipă când îşi dădu seama unde-l ducea. Nu vizitase altarul principal de mulţi ani, dar acum văzu sicriul cristalin, cripta cu pereţi de plaz care conţinea rămăşiţele fiului lor mort. Îşi aduse aminte cum luase trupul conservat al copilului de pe *Călătorul Visurilor,* după ce Vorian Atreides evadase de pe Pământ cu Serena şi Iblis.

Când îl simţi dând înapoi, Serena îl îndemnă să înainteze.

— Acest Jihad este pentru fiul tău. Tot ce-am făcut în

aceste decenii a fost pentru a-l răzbuna pe el – şi pe toţi ceilalţi fii şi fiice ale oamenilor captivi de pe fiecare lume sincronizată. Ai auzit strigătele din Sala Parlamentului. Liga vrea să accepte ridicola propunere de pace. Dacă eu nu mă duc pe Corrin, altcineva o va face – şi asta va duce la un dezastru încă şi mai mare.

Ea şi cu Xavier stăteau aproape unul de altul, privind în tăcere la băiatul nevinovat care fusese ucis de robotul Erasmus. Pe diferite planete ale Ligii, Xavier văzuse sute de altare şi de monumente închinate acestui copil venerat, împodobite cu gălbenele portocalii şi picturi pline de afecţiune. Amintindu-şi acest lucru, îşi simţi gâtul uscat ca iasca, iar sentimentele de indignare şi de adâncă pierdere creşteau cu fiecare clipă care trecea.

Mormăi:

— Dar dacă renunţăm fără un deznodământ, va fi la fel ca la primul nostru atac de pe Bela Tegeuse. Nu peste multă vreme, maşinile se vor întoarce mai puternice decât înainte, şi toate bătăliile noastre, sacrificiile eroilor noştri căzuţi, vor fi fost pentru nimic.

Umerii Serenei se încovoiară.

— Dacă nu le pot inspira o mai mare fervoare, Jihadul se va prăbuşi în cloaca istoriei.

Buzele i se lăsară în jos, într-o grimasă, iar ochii torturaţi arătau un abis de dezamăgire inexprimabilă – o expresie pe care n-o dezvăluia niciodată publicului care-o aclama.

— Ce altceva pot face, Xavier? Cogitorii oferă o cale uşoară de scăpare şi toată lumea vrea să se agaţe de ocazie. Jihadul meu a eşuat din lipsa voinţei umane.

Vocea ei era atât de joasă încât abia dacă o putea auzi.

— Câteodată mi-e atât de ruşine încât abia dacă-mi pot ţine capul sus să mă uit la cer.

Soarele se reflecta ca o flacără în suprafaţa lustruită a sicriului de cristal. Uimit de calitatea excelentă a reconstrucţiei faciale şi corporale Xavier se aplecă să se uite de aproape la chipul liniştit al băieţelului, fiul pe care îşi dorea să-l fi cunoscut. Manion părea atât de calm…

Apoi, la baza bărbiei băiatului, văzu o cută din ceea ce arăta ca un polimer de culoarea pielii, o scânteiere minusculă de sârmă de metal şi linii de adeziv care păreau să se lase după atâtea decenii de soare salusan amplificat de către camera prismatică. Îşi dădu seama că acesta nu putea fi copilul schilodit care fusese adus din răscoalele de pe Pământ. Era o copie, o imitaţie!

Serena îl privi în faţă, observă întrebările şi îndoielile lui Xavier şi vorbi înainte ca el să apuce să spună ceva.

— Da, am descoperit şiretlicul cu ani în urmă. Nimeni altcineva nu vine aici şi nu se uită de atât de aproape cum mă uit eu… sau cum tocmai ai făcut-o tu. Iblis a creat ceea ce era necesar în acel moment. Intenţiile lui au fost nobile.

El răspunse cu voce şoptită, astfel încât serafimii să nu audă:

— Dar e o înşelătorie!

— E un *simbol.* N-am observat falsul până când oamenii se uniseră deja în jurul lui Manion cel Nevinovat şi juraseră să lupte în Jihad. După aceea, ce-aş fi câştigat dacă aş fi dat în vileag şiretlicul?

Ridică sprâncenele.

— Cu siguranţă, doar nu crezi că toate artefactele din toate altarele şi relicvariile de pretutindeni din lumile Ligii sunt adevărate?

El se încruntă.

— Eu… nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

— Acesta este un altar închinat fiului nostru mort, care a fost măcelărit de diabolicul Erasmus. Acest lucru este suficient de adevărat şi nu poate fi negat!

Îşi plimbă vârfurile degetelor pe cristalul alunecos, cu chipul distant şi visător. Apoi îşi adună toată hotărârea şi îl privi drept în faţă.

— N-are nicio importanţă, Xavier. Ceea ce *cred* eu – ceea ce cred oamenii – e singurul lucru care contează. Un simbol are întotdeauna mai multă putere decât realitatea.

Bărbatul acceptă cu reticenţă.

— Nu-mi place această amăgire… dar ai dreptate: nu

schimbă cu nimic ceea ce s-a întâmplat cu adevărat cu copilul nostru. Nu schimbă cu nimic motivele pentru a-l urî pe Omnius.

Ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi el o îmbrăţişă, tânjind după deceniile pe care le pierduseră.

— Dacă toţi discipolii mei ar fi ca tine, Xavier, l-am fi înfrânt pe Omnius într-un an.

El plecă fruntea.

— Acum nu mai sunt decât un bătrân soldat brăzdat de lupte. Ceilalţi comandanţi sunt mult mai tineri. Au uitat hotărârea care făcea din Jihad o încleştare atât de aprinsă. N-au cunoscut nimic altceva, şi mă văd ca pe un bunic care spune poveşti vechi de război…

Serena îşi netezi roba cu tiv de mătase.

— Iar acum am nevoie să priveşti în viitor, Xavier. Am intenţia să plec pe Corrin şi să-l înfrunt pe Omnius, dar tu trebuie să rămâi aici şi să-mi continui lupta. Iblis mi-a promis deja asta. Şi tu trebuie să faci tot ceea ce este necesar ca să garantezi că nu vom pierde toate lucrurile pentru care am luptat.

— Nu pot spune nimic ca să te împiedic să pleci, aşa e?

Surâsul ei părea distant.

— Trebuie să fac ce pot.

Xavier plecă din Oraşul Reculegerii, cu un sentiment apăsător ca plumbul, rău-prevestitor. Ceva în ochii Serenei, în tonul vocii, îi spunea că avea intenţia să facă ceva îngrozitor, irevocabil, şi că el nu va putea s-o oprească.

Inima mea este smucită în atât de multe părţi. De ce Datoria şi Dragostea trag în direcţii diferite?

PRIMERO VORIAN ATREIDES,
jurnale private

Trebuia să fie doar o cursă de testare pentru navele aerodinamice care pliau spaţiul, abia construite pentru armata Jihadului. Motoarele bazate pe efectul Holtzman, create de Norma Cenva, făceau posibil ca aparatul să călătorească de la şantierele de pe Kolhar către orice alt loc dorea, într-un timp neglijabil.

Vorian Atreides ştia exact unde voia să meargă: Caladan. În sfârşit!

Necunoscând nimic despre tumultul din Ligă sau despre acordurile nesatisfăcătoare pe care cogitorii din Turnul de Fildeş le negociaseră cu Omnius, Vor insistă să facă el însuşi această „cursă de testare”. Deşi avea cincizeci şi nouă de ani, încă se simţea tânăr şi entuziast.

Lucrând sub supravegherea atentă a lui Norma Cenva, inginerii Jihadului construiseră câteva vehicule militare experimentale, mai mici decât navele de marfă ale Venkee şi mult mai potrivite pentru recunoaştere.

Fireşte, asemenea noi vehicule aveau nevoie să fie duse în curse care să realizeze un test final amănunţit, pentru fiecare dintre ele. Vor ştia cum să piloteze practic orice navă şi era gata să facă personal testul. Camarazii lui ofiţeri protestară, spunând că un conducător militar atât de important n-ar trebui să-şi asume o misiune plină de riscuri şi de nesiguranţă, dar Vorian Atreides nu ţinuse niciodată seama de formalităţi – deseori spre frustrarea şi exasperarea prietenului său Xavier.

În ciuda nesiguranţei navigaţiei implicate de cursa năvalnică prin ţesătura pliată a spaţiului, Vor nu luă pe nimeni cu el. Ştia că riscurile erau reale după ce văzuse registrele zborurilor comerciale ale Venkee, şi nu voia să pună în pericol pe nimeni altcineva.

— Aveţi cu toţii o figură atât de serioasă, de tragică! M-am hotărât, şi niciunul dintre voi nu are gradul necesar ca să-mi contramandeze ordinul.

Zâmbi.

— Vrea cineva să parieze cât de repede mă întorc?

*

Motoarele care pliau spaţiul funcţionară perfect.

Din cabina navei cercetaş, înconjurat de instrumente lucioase şi de lumini care clipeau, scurta călătorie i se păru lui Vor un vis fantastic, nu o experienţă reală. La început, aparatul lui de recunoaştere se afla în apropiere de lumea aridă a Kolharului. Apoi cosmosul se încovoie şi se răsuci în jurul lui, revărsând asupra lui culori şi imagini despre care nu crezuse vreodată că existau. Înainte să-şi dea seama, ajunsese lângă lumea oceanică pe care şi-o amintea atât de limpede din zilele petrecute aici, cu aproape zece ani în urmă. Tot drumul luase numai câteva secunde.

Ateriză la primitivul complex militar ridicat pe coasta Caladanului pentru a întreţine şi monitoriza sateliţii de supraveghere. Inginerii şi mecanicii repartizaţi la avanpost nu mai văzuseră niciodată o navă ca aceasta, iar soldaţii erau uluiţi de sosirea unui ofiţer atât de important.

— Am fost ţintuiţi aici multă vreme, primero, spuse unul dintre soldaţi. Sunteţi într-o misiune de ridicare a moralului?

Vor îi zâmbi.

— Parţial, quinto. De fapt însă am un alt scop pe Caladan. Trebuie să văd pe cineva.

De data asta nu avea să se mai ostenească să-şi ascundă numele sau însemnele gradului. Se hotărî că nu mai avea nevoie să se prefacă pentru Leronica. Voia doar s-o vadă şi să se asigure că o dusese bine, că mersese mai departe. Nu avea niciun motiv să-şi ascundă identitatea.

Chiar şi aşa, pe măsură ce se apropia de oraş, înconjurat

de mirosul mării şi de zgomotul bărcilor, se simţea la fel de neliniştit de parcă se ducea să înfrunte o întreagă armată a roboţilor. Descoperi că optimismul îi era diminuat de un grăunte de îndoială. Sigur că o femeie ca Leronica s-ar fi măritat şi şi-ar fi întemeiat o familie, petrecând pe Caladan, o viaţă fericită, aşezată. Ştiuse de la început că el nu putea rămâne pur şi simplu aici, pretinzându-se pescar, şi că n-o putea dezrădăcina de pe această planetă liniştită, ca s-o ducă în mijlocul Jihadului.

Vor pierduse ocazia pentru ambele variante de acţiune cu aproape un deceniu în urmă. Ar fi trebuit s-o uite, dar încercase să ţină legătura cu ea în ciuda distanţelor enorme. Scrisese multe scrisori, îi trimisese pachete şi daruri… şi nu primise niciodată niciun răspuns. Poate că ar fi trebuit să înceteze să se mai gândească la ea cu mult înainte de asta. Poate că nu era o idee bună să se întoarcă aici, acum sau oricând altă dată. I-ar putea răscoli viaţa şi ar putea trezi prea multe sentimente în sufletul lui. Era doar vina sa că aşteptase atât de mult…

Dar picioarele continuau să-i meargă, iar inima îl trăgea înainte.

Satul de pe coastă nu se schimbase prea mult; încă îl întâmpina ca o a doua casă. Taverna lui Leronica părea să fi prosperat de-a lungul anilor. Tânjea s-o vadă din nou pe fermecătoarea femeie, dar nu era atât de nesăbuit încât să creadă că ar fi putut să se întoarcă pur şi simplu în braţele ei, după atâta timp.

Nu, avea s-o viziteze doar ca prieten, poate vor depăna amintiri o vreme, şi va lăsa lucrurile aşa cum erau. Ţinea la Leronica, aducându-şi aminte de ea cu mult mai multă afecţiune decât de alte relaţii, şi era nerăbdător să afle ce mai făcuse în anii care se scurseseră de atunci.

Când trecu pe uşă, Vor rămase ca o siluetă încadrată de lumină, privind în penumbra încăperii comune şi inhalând mirosurile pătrunzătoare de fum, peşte şi aluaturi dulci pe care probabil le copsese Leronica. Amintiri vii îl inundară. Pe buze îi apăru un surâs sigur, iar încrederea îi reveni.

Îi auzi răsuflarea întretăiată înainte ca ochii să i se adapteze.

— Virk? exclamă ea. Vorian?

Apoi se stăpâni, nevenindu-i să creadă.

— Vorian Atreides, nu se poate să fii tu. N-ai îmbătrânit nicio zi de când ai plecat.

Zâmbind larg, intră în încăpere.

— Amintirile despre tine mă păstrează tânăr.

Cu un aer de ştrengar, se apropie şi văzu că ea arăta cu un deceniu mai în vârstă. Avea chipul mult mai matur, trăsăturile mai pline şi părul ondulat mai lung, dar încă arăta la fel de atrăgătoare pentru el.

Leronica ocoli barul şi se aruncă în braţele lui. Înainte ca Vorian să se dezmeticească, se sărutau, râdeau şi se uitau lung unul în ochii celuilalt. În sfârşit, bărbatul reuşi să-şi recapete răsuflarea, făcu un pas în spate şi o ţinu la distanţă. Dădu din cap, nevenindu-i să creadă, dar ochii precum nucile întunecate ai lui Leronica erau sclipitori şi mari.

— Ţi-a luat ceva timp ca să ajungi iar până aici, domnule. Zece ani întregi!

Dintr-o dată, el se simţi din nou nesigur.

— Nu m-ai aşteptat pe mine, nu-i aşa? Nu m-am aşteptat niciodată să stai singură, cu ochii la cer.

Nu voia să îndure o asemenea vină.

Ea scoase un sunet zeflemitor, şi-l plesni jucăuş pe umăr.

— Crezi că n-am avut altceva mai bun de făcut? Dimpotrivă. Mi-am croit o viaţă foarte plăcută, mulţumesc foarte mult.

Apoi îi zâmbi.

— Asta nu înseamnă totuşi că nu mi-a fost dor de tine. Am apreciat fiecare scrisoare, fiecare dar.

— Aşadar, ai un soţ? O familie?

Păstră o distanţă decentă, convingându-se singur că voia să afle răspunsul.

— N-am venit să te deranjez sau să-ţi întorc viaţa pe dos.

Îşi trase un scaun şi se aşeză.

Chipul ei se întristă.

— Sunt văduvă. Soţul meu a fost ucis.

— Îmi pare rău, zise Vor. Vrei pe cineva cu care să vorbeşti? La o halbă cu bere de iarbă de mare?

— O să fie nevoie de mai mult de o halbă, răspunse ea.

El îi surâse ca un băieţandru, ştiind cât de tânăr trebuia să pară în ochii ei.

— Nu mă grăbesc.

Îşi spuseră poveşti, una câte una. Fiecare dintre dezvăluirile lui Leronica îi ţinea atenţia trează. Avea doi băieţi, gemeni. Se căsătorise cu un pescar, dar soţul ei pentru mai mult de opt ani fusese ucis de un ciudat monstru marin. Era văduvă deja de mai mult de un an.

— Mi-ar plăcea să-i văd pe băieţi, spuse el. Pariez că sunt nişte tineri de ispravă.

Ea îi aruncă o privire stranie.

— La fel ca tatăl lor.

Rămase câteva săptămâni, găsindu-şi scuze şi treburi care trebuiau chipurile făcute pe Caladan, dar fiecare zi trecea prea repede. Îi cunoscu pe băieţii Estes şi Kagin, şi se minună văzând urmele propriilor lui trăsături pe chipul lor. Gemenii aveau nouă ani, putea să facă şi singur calculul. Hotărî totuşi s-o lase pe Leronica să-i spună când socotea ea potrivit, dacă avea s-o facă.

Chiar dacă o lăsase însărcinată cu atâta vreme în urmă, Vor nu jucase niciodată rolul de tată faţă de aceşti băieţi. Dacă Kalem Vazz fusese un om atât de bun pe cât spunea Leronica, mai bine îi lăsa pe băieţi cu amintirile nealterate. Leronica părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie.

Petreceau mult timp împreună, redescoperind prietenia. Leronica nu sugeră niciodată să-şi reia relaţia – nici nu-l respinse, dar nici nu-l invită să fie iubitul ei. Îşi dădea seama că-l iubea încă pe Kalem şi rămânea credincioasă

memoriei lui. Se instalase în rolul de văduvă, deşi nu se complăcea în suferinţă.

Vor o ascultă pe Leronica vorbind despre Kalem, despre viaţa ei aici, pe Caladan. În sfârşit, după primele câteva zile, oftă şi îi zâmbi:

— Toate astea trebuie să sune incredibil de plictisitor pentru un erou al Jihadului…

— Pare încântător de paşnic, un refugiu în faţa tuturor ororilor pe care le-am văzut.

În mintea lui, nu putea şterge amintirea masacrelor din coloniilor neajutorate, îngrozitoarele câmpuri de bătălie, roboţii zdrobiţi şi oamenii măcelăriţi.

Ea se lipi de el, încântător de caldă şi de puternică.

— E în natura umană să tânjim după altceva decât ceea ce avem.

Îl mângâie pe obraz, iar el îi apăsă mâna pe piele.

— Acum trebuie să-mi vorbeşti despre toate locurile exotice pe care le-ai vizitat. Mi-ai trimis pachetul acela cu pietre minunate, dar prefer picturile pe care le zugrăveşti cu vorbe. Du-mă pe lumi minunate, îndepărtate, cu istorisirile tale…

Vor era aproape convins că dorea să-şi petreacă viaţa alături de această femeie, care-i furase inima. Dăruise deja decenii Jihadului Serenei – nu-şi câştigase dreptul la un răgaz? Putea şi el să înceteze lupta, nu-i aşa, măcar pentru o vreme? Când se uită la Leronica, văzu ceea ce dorea cu adevărat.

— Am tot timpul din lume, şi nu văd niciun rău în a petrece jumătate de secol cu tine… dacă e nevoie.

Dar ea îi râse în nas.

— Vorian, Vorian, n-ai fi niciodată fericit aici. Caladan nu e de-ajuns pentru un om ca tine.

— Nu mă gândeam la Caladan, replică el. Mă gândeam la tine, Leronica. Pentru mine, tu străluceşti mai puternic decât toate stelele îl în univers.

Se îmbrăţişară şi schimbară un sărut lung, tandru.

*

Totul se schimbă după două zile, când un mesager al Jihadului venise să-l găsească pe Caladan. Tânărul venise pe o altă navă care plia spaţiul, traversând distanţa uriaşă în doar câteva clipe. În aparenţă, primero Harkonnen trimisese o navă identică mai devreme cu veştile urgente, dar aceasta nu ajunsese niciodată. Vor îşi simţi inima strânsă într-o menghină când auzi despre pierderea a încă uneia dintre riscantele nave Holtzman.

— Mesajul trebuie să fie într-adevăr cumplit dacă Xavier este dispus să rişte atât de mult doar ca să ia legătura cu mine.

— E vorba despre Preoteasa Jihadului, zise curierul cu răsuflarea tăiată.

Mistuit de groază, Vor ascultă şi fu uluit să afle despre acordul de pace şi despre plecarea Serenei ca să se întâlnească cu Omnius-Corrin. Refuza să creadă că ea era atât de nesăbuită sau de credulă. Apoi inima îi deveni de gheaţă când înţelese din mesajul lui Xavier că nu fusese păcălită câtuşi de puţin şi că avea altceva în minte.

— Trebuie să plec, îi spuse Vor lui Leronica.

Chipul ei nu arătă nicio şovăială. Înţelesese din clipa în care sosise curierul că Vor urma să fie chemat spre alte îndatoriri.

— Sper că acum mă crezi? comentă ea cu un surâs crispat, trist. Nu te poţi retrage pur şi simplu din Jihad ca să te mulţumeşti cu o viaţă liniştită.

— Crede-mă *pe mine,* Leronica.

O sărută, apoi făcu un pas în spate.

— Nu există niciun lucru în univers pe care să-l doresc mai mult decât asta… dar universul n-are obiceiul să întrebe ce prefer eu.

— Du-te şi fă ceea ce trebuie să faci.

Îi zâmbi cu căldură.

— Încearcă doar să nu aştepţi iar zece ani până când să

te întorci.

— Promit. Data viitoare, nimeni nu va reuşi să mă smulgă de lângă tine.

Ea se încruntă în timp ce îl înghiontea către curierul în uniformă.

— Încetează să te mai porţi ca un şcolar, Vor. Ai treburi mai importante pentru care să-ţi faci griji acum.

— O să trebuiască să mă crezi atunci când mă voi întoarce.

Se repezi înapoi la nava cercetaş care plia spaţiul. În câteva clipe – dacă făcea în siguranţă trecerea periculoasă – avea să fie înapoi pe Salusa Secundus, încercând s-o prindă pe Serena înainte de a pleca în misiunea ei prost plănuită de a se întâlni cu conducătorul computer. Spera s-o poată face să se răzgândească.

Dar dacă bănuielile lui Xavier erau corecte, s-ar putea să nu ajungă la timp.

Dintre toate armele pe care le folosim în război, Timpul este, potenţial, cel mai eficace – şi cel mai puţin sub controlul nostru. Atâtea evenimente majore s-ar fi putut schimba doar dacă ar fi existat încă o zi, încă o oră, sau chiar încă un minut.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
scrisori către fiicele sale

La spaţioportul din Zimia, Xavier Harkonnen primi un loc de onoare în tribuna oficială, pentru a urmări plecarea Preotesei Jihadului. Era singurul care nu ovaţiona.

Deşi Octa rămăsese acasă, la moşia Butler, cea de-a două fiică a lui Xavier, Omilia, îl însoţise ca să vadă spectacolul. La vârsta de treizeci şi cinci de ani, Omilia îşi continua cariera de cântăreaţă desăvârşită la baliset, dând concerte la festivalurile culturale populare de pe Salusa. Zâmbind, se aşeză lângă tatăl ei, fericită să fie alături de el.

Xavier avea gânduri negre în timp ce neliniştea îl rodea pe dinăuntru. În mijlocul sărbătorii şi al marilor speranţe pentru misiunea Serenei pe Corrin, se simţea incredibil de singur. Îi trimisese un mesaj urgent lui Vorian Atreides, dar era sigur că vechiul său prieten nu putea ajunge aici la timp. Se concentră asupra lui Iblis Ginjo, care flecărea fericit cu demnitarii, puţin cam prea mulţumit de misiunea ei. Xavier era sigur că Ginjo avea un rol în decizia ei şi-şi dorea să descopere ce se petrecea în culise.

Niriem şi alţi patru serafimi aleşi cu grijă urcaseră deja la bord, pregătindu-se să piloteze vehiculul spre Corrin. Stând în faţa rampei, Serena ţinu un discurs grandios, dar sec şi lipsit de pasiune, bine primit totuşi. Prea îmbătaţi de posibilitatea ca Jihadul să se încheie, oamenii adunaţi nu ascultau cu atenţie. Auzeau numai ceea ce voiau să audă…

Emoţionată, Omilia se agăţă de braţul musculos al tatălui ei. Când acesta se uită la ea, fu uşor surprins să descopere că fetiţa lui era acum o femeie adultă, frumoasă şi plină de potenţial, cu o urmă a trăsăturilor Serenei din familia

Butler. Chiar şi mica Wanda avea deja zece ani, iar Omilia avea aproape de două ori vârsta pe care o avusese Serena atunci când ea şi cu Xavier îşi anunţaseră logodna, cu atâta vreme în urmă…

Cum au putut să treacă atâţia ani, cu atât de puţine bucurii cu care să ne lăudăm?

Plin de îngrijorare şi de presimţiri rele, Xavier se uita cu emoţie pe chip. În mijlocul spectatorilor care aclamau şi fluturau panglici, observă că Serena arăta extrem de obosită, de resemnată. Se purta ca şi cum ar fi avut un scop precis.

Scoase din buzunar colierul de diamante negre pe care i-l dăduse Serena cu atâţia ani în urmă, înainte de impetuoasa ei încercare de a salva Giedi Prime. Pe atunci, tânăra Octa, cu o înfăţişare şocată, îi înmânase colierul împreună cu holomesajul său înregistrat. Acea unică decizie a Serenei, acea singură misiune, le schimbase vieţile tuturor pentru vecie.

Iar acum pleca într-o aventură încă şi mai importantă…

Când nava diplomatică fu închisă şi izbucni fanfara, Xavier se prăbuşi pe scaun, cu lacrimi prelingându-i-se pe faţa ridată. Unii dintre spectatori se uitară la el, considerându-l poate pe primero un bătrân veteran ramolit, trăind din vechea glorie, complăcându-se în amintiri pe jumătate uitate.

Surâzând, Omilia îi făcu semn cu cotul.

— Ce s-a-ntâmplat, tată? O să fie totul bine. Cu siguranţă tu dintre toţi oamenii, trebuie să ai încredere totală în Preoteasa Serena.

El mângâie giuvaierurile netede, întunecate, ale vechiului colier.

— Da, Omilia. Serena va săvârşi orice îşi propune să facă.

Îşi scutură capul zburlit.

— În adâncul inimii, mă tem însă că Serena nu se va mai întoarce niciodată.

Vor nu irosi nicio clipă făcându-şi griji în legătură cu riscurile şi pericolele presupuse de navigaţia cu motoarele netestate bazate pe efectul Holtzman. Se aruncă drept înainte cu nava lui, ştiind că trebuie să ajungă în capitala Ligii în cea mai mare grabă posibilă.

Ajunse însă în Zimia cu multă vreme după ce Serena plecase deja.

Neştiind ce altceva să facă, se duse direct la moşia Butler. Poate că el şi cu Xavier aveau să găsească vreo cale. Vor nu-şi îngădui să se îndoiască de faptul că putea face *ceva.*

La poarta din faţă a conacului din vârful dealului, bătrânul primero se uită la el cu ochi obosiţi, încercănaţi. Vor rămase înmărmurit doar când se uită la omul care fusese camaradul său atâţia ani. Era Xavier într-adevăr atât de *bătrân?* Pe chipul lui se citea înfrângerea absolută, o expresie pe care Vor n-o mai văzuse niciodată până atunci.

— Ştiam c-o să vii…

Mâinile lui Xavier se agăţară de tocul din lemn de culoare închisă al uşii.

— De unde-ai ştiut să mă găseşti pe Caladan?

Xavier îi surise palid.

— Nici măcar nu observi cât de des vorbeşti despre femeia aceea. Unde altundeva te-ai fi putut duce?

— Dacă Serena şi-a pus în cap să facă ceva nesăbuit, ar fi trebuit să fiu aici. Poate că aş fi putut-o opri.

Vor îşi stăpâni cuvintele furioase.

Xavier dădu din cap.

— N-ar fi schimbat nimic, Vorian. O cunoşti la fel de bine ca şi mine.

Vor lăsă să-i scape un chicotit resemnat când intră în hol. Trei vieţi – a lui, a lui Xavier şi a Serenei – fuseseră

întreţesute atâţia ani încât păreau să fie faţete ale unei entităţi mai ample.

— Dar de ce eşti atât de îngrijorat? Dacă Omnius a acceptat să-i acorde trecere liberă către Corrin, atunci probabil că nu este în prea mare pericol. Cymecii nu mai sunt acolo, iar hipermintea nu ştie cum să încalce o promisiune. Putem să urâm cu toţii maşinile, Xavier, dar oamenii sunt infinit mai perfizi.

— Poate că ai dreptate. *Sper* că ai.

Cei doi bărbaţi porniră de-a lungul holului plin de ecouri, care părea rece şi gol, populat de umbre ameninţătoare.

— Aici, Serena a lăsat ceva pentru noi, zise Xavier. L-am păstrat în biroul meu personal.

Xavier închise uşa camerei cu lambriuri de lemn în care nu aveau să fie deranjaţi. Băgând mâna în buzunar, găsi o cheie mică de alamă şi descuie cu grijă un sertar de la biroul ornamentat. Cu un scârţâit, deschise sertarul şi scoase un pachet sigilat.

Vor observă că prietenului său îi tremurau mâinile când rupse sigiliul cu o unghie.

— Ne-a lăsat instrucţiuni să deschidem asta împreună.

Xavier scoase o cutie mică, dreptunghiulară, cu suprafaţa neagră şi mată, fără desene, ca şi cum înghiţea întrebările în aceeaşi măsură ca şi lumina. I-o întinse lui Vorian, care o ţinu în mână pentru câteva minute. Părea uşoară şi lipsită de substanţă. Ridică sprâncenele spre prietenul său, care arăta foarte îngrijorat.

— Serafimii Serenei mi-au adus asta după plecare.

Buzele lui Xavier formau o linie subţire.

— Ţi-am vorbit despre colierul pe care mi l-a dat cu ani în urmă, când a plecat să salveze oamenii de pe Giedi Prime. Încă îl mai am. Mă tem că e ceva asemănător, că o să facă ceva primejdios.

Vor bâjbâi la încuietoare şi deschise cutia sigilată, scoţând la iveală un alt şir de cristale întunecate perfect tăiate, care păreau să soarbă lumina. Observă o sursă de energie la minusculul medalion central; când îl atinse,

proiectorul se activă. O mică imagine holografică a mândrei şi carismaticei Serena Butler licări în aer, purtând imaculata ei robă de Preoteasă.

Întoarse medalionul astfel încât imaginea să stea cu faţa la el.

— Xavier şi Vorian, dragii şi loialii mei prieteni, cu cât mă gândesc mai mult la ceea ce trebuie să spun, cu atât sunt mai convinsă că e mai bine că nu sunteţi cu mine acum. N-am inima să mă cert cu voi.

Întinse mâinile.

— Nu vreau decât să înţelegeţi… chiar dacă n-o să fiţi de acord.

— Cât de ironic este faptul că vieţile noastre – chiar *gândurile* noastre – au fost modelate de maşinile gânditoare. Omnius mi-a distrus toate visurile, tot ce voiam de la viitorul meu. Dar cogitorul Kwyna m-a învăţat că pânza istoriei este ţesută din fibre puternice, dintre care cele mai multe nu pot fi văzute decât atunci când te îndepărtezi destul de mult şi priveşti dintr-o perspectivă mai largă.

Înţeleg că m-aţi iubit întotdeauna, dar n-am putut niciodată să dăruiesc nici unuia dintre voi tot ceea ce meritaţi. În schimb, o forţă mai înaltă a pregătit un ţel mai important pentru noi trei. Am fi fost cu adevărat mulţumiţi cu o viaţă liniştită? Dumnezeu acordă asemenea favoruri numai celor slabi. Pentru noi a avut un plan mai măreţ. Ne-a revenit nouă – şi lui Iblis Ginjo – sarcina de a transforma lunga şi întunecata călătorie a supravieţuirii umane în lumina orbitoare a Jihadului. Măreţia are propria ei răsplată… şi propriul ei preţ îngrozitor!

Vor strânse în pumn marginile ascuţite, şlefuite ale colierului, temându-se să asculte ceea ce avea ea să spună în continuare. Se uită pieziş la chipul îmbătrânit, dar încă atrăgător al Serenei. Părea acum total transfigurată, ca şi cum ar fi trecut deja într-un alt tărâm. Bărbatul se cutremură.

Xavier stătea pe scaun, cu capul în mâini.

— Eşecul meu nu a constat în faptul că am iniţiat lupta, ci în acela că am îngăduit oamenilor să se obişnuiască cu conflictul nesfârşit. Şi-au pierdut fervoarea – iar emoţiile fanatice sunt necesare dacă vrem să avem o şansă de a înfrânge maşinile gânditoare. Trebuie să fac acest lucru ca să revitalizez Jihadul, ca să reînnoiesc ţelurile noastre…

Surâse acum, mai blând.

— Sunt bătrână şi pregătită pentru un ultim exemplu dramatic menit să-i arate lui Omnius că nici el, nici creaturile lui robotice nu vor înţelege vreodată spiritul uman. Voi lua ridicola lor pace şi le-o voi îndesa pe gâturile reci de metal!

Vor murmură:

— Nu… nu! Or să te omoare!

Vorbea însă unei proiecţii holografice, care nu-i răspunse.

Serena continuă:

— Iblis a fost mentorul meu de la un capăt la altul al acestei decizii teribile. Are dreptate. Ştie ce trebuie făcut şi m-a ajutat să pun toate angrenajele în mişcare. Mi-a arătat ce obligaţii am. Ascultaţi-l şi voi!

Imaginea pâlpâi şi apoi dispăru ca un fum alb, subţire. Vor se uită spre spaţiul gol în care păruse să se afle Serena, sperând s-o aducă înapoi, sau măcar să prindă o urmă din parfumul ei. O senzaţie rece de spaimă îi spuse că acestea erau ultimele cuvinte pe care Serena Butler avea să le mai adreseze vreodată lui şi lui Xavier.

Se uită la prietenul său doborât de durere. Neştiind ce să facă, dar mai ales cum să lupte cu valul de emoţii, Vor puse colierul la loc în cutie şi-o încuie.

— Iblis a fost mentorul ei în această decizie? Ce înseamnă asta? El a convins-o să facă aşa ceva?

Xavier răspunse cu voce fermă, care aducea aminte de forţa lui din tinereţe.

— Cred că asta este ceea ce vrea Iblis Ginjo, şi tu îi cunoşti puterea de convingere. A manipulat-o pe Serena, a îndemnat-o s-o facă. Dacă nu se mai întoarce, Jihadul va fi condus numai de el.

Vor îl cunoscuse pe fostul om de încredere Iblis Ginjo încă din zilele revoltei de pe Pământ, şi îşi dăduse seama de devotamentul acestuia pentru propria lui putere şi glorie. Vor nu avea încredere în el şi nici nu-i plăcea acest om puternic şi abil, care folosise numele Serenei Butler ca platformă pentru propriile lui ambiţii.

Xavier arăta atât de jalnic de trist, încât Vor întinse mâna spre el. Cei doi bărbaţii se îmbrăţişară, neputincioşi să salveze femeia pe care aveau s-o iubească întotdeauna.

Nu mă tem de moarte, pentru că am avut noroc în primul rând să mă nasc. Această viaţă este un dar, şi n-a fost niciodată cu adevărat al meu, câtuşi de puţin.

SERENA BUTLER,
ultimul mesaj către Xavier Harkonnen

Când Serena Butler ajunse pe Corrin, ea şi cu anturajul ei de serafimi debarcară în faţa unui comitet de primire format din roboţi lucitori, aliniaţi de-o parte şi de alta a unui covor stacojiu. Plină de curaj, păşi singură în mijlocul lor.

Bârlogul demonilor, vizuina duşmanilor mei. Deasupra, uriaşul soare roşu părea gata să cadă pe Corrin şi să incinereze lumea infestată de Omnius.

— Am venit ca răspuns la propunerea de pace a cogitorilor, rosti ea, ridicând vocea.

Exersase cuvintele, alesese termenii exacţi care să pregătească maşinile pentru ceea ce avea intenţia să facă.

— Sunt Preoteasa Jihadului, viceregele interimar al Ligii Nobililor, conducătoarea Consiliului Jihadului. Toţi oamenii îmi urmează instrucţiunile. Duceţi-mă la Omnius, care este egalul şi echivalentul meu printre maşinile gânditoare.

Când Serena făcu semn gărzilor ei să i se alăture, o văzu pe Niriem privind-o curioasă, poate surprinsă de felul deloc caracteristic în care Preoteasa îşi sublinia propria importanţă. Serena se purta cu încredere, ştiind că cei cinci serafimi vor face exact ceea ce se aştepta din partea lor, când va sosi momentul critic.

Un robot masiv, cu înfăţişare implacabilă, ieşi din formaţie şi vorbi cu o voce sintetizată care suna sec în atmosfera rarefiată:

— Urmează-mă!

Femeia se cutremură, gândindu-se la robotul Erasmus, care-o ţinuse în sclavie cu atâţia ani în urmă, chinuind-o şi omorându-i copilul. Dar îşi lăsă deoparte repulsia, pentru că venea dintr-o altă vreme şi dintr-o altă lume: *Pământul.*

La celălalt capăt al covorului somptuos, Serena îşi urmă

escorta pe o bandă rulantă care o purtă pe ea şi pe micul ei anturaj în inima oraşului-maşină, oprindu-se în cele din urmă în faţa unei clădiri inexpresive de metal argintiu, fără luciu.

Niriem o urma îndeaproape, în timp ce Serena păşea cu mândrie şi cu graţie trufaşă în holul dreptunghiular imens de metaliaj şi plaz al Turlei Centrale. Preoteasa întrebă:

— Unde e Omnius? Voi vedea dacă-l găsesc demn. Foarte puţini sunt binecuvântaţi cu norocul de a sta de vorbă cu mine.

Trebuia să le stârnească, să le provoace, să împingă maşinile să facă ceea ce *trebuie.*

O voce răsunătoare ieşi din toţi pereţii din jurul ei, şi ecrane luminoase ca nişte ochi gigantici sclipiră de pe metalul monoton.

— Eu sunt Omnius. Sunt pretutindeni. Tot ce se află aici este parte din mine.

Ea se uită în jur, fără să se ostenească să-şi ascundă expresia de dispreţ de pe faţă.

— Iar eu singură reprezint rasa umană, care ţi-a rezistat cu succes atâta vreme.

Fără formalităţi suplimentare, hipermintea spuse:

— Intermediarii voştri cogitori au sugerat nişte termeni meniţi să pună capăt acestui conflict ineficient. Vom accepta acum înţelegerea în modul formal pe care-l solicită oamenii.

Vocea computerului murmură, aşteptând. Serena zâmbi şi trase aer în piept, ştiind ce avea de făcut.

— Doar n-ai crezut că am lăsa pur şi simplu armele din mână şi-am pleca acasă? După atâtea decenii de Jihad, credeai că am putea uita pur şi simplu *de ce* suntem în război? Nu, Omnius. Voi semna un pact numai dacă eşti de acord cu o condiţie simplă, logică: eliberează toţi oamenii.

Vocea hiperminţii se transformă într-un mârâit exagerat, care o amuză pe Serena cu artificialitatea lui.

— Asta nu e ceea ce au aranjat cogitorii. Nu e ceea ce am acceptat eu.

Serena insistă în continuare:

— Poate fi pace numai după ce eliberezi toţi oamenii de pe lumile sincronizate. Când voi primi confirmarea acestui fapt, voi informa Armata Jihadului să înceteze orice altă acţiune militară. Dar nu înainte de asta.

Ştia că Omnius n-avea să accepte termenii ei. Înţelegea că maşinile gânditoare n-ar fi negociat niciodată cu adevărat şi că vorbele ei aveau să le provoace.

— Ar fi trebuit să prevăd asta, pe baza înregistrărilor referitoare la imprevizibilitatea umană anterioară, zise Omnius. O asemenea enigmă, aceşti *hrethgiri!*

Robotul de escortă întinse braţul s-o apuce pe Serena într-o strânsoare mecanică puternică. Serafimii ei intrară în acţiune, aruncându-se asupra robotului solid ca s-o apere pe Serena.

Cât ai clipi din ochi, podeaua vie de metal se converti într-o cuşcă cu bare ascuţite, ca nişte coaste ale unei fiare preistorice, prinzându-le în capcană pe Serena şi pe toate cele cinci protectoare ale sale. Întreaga Turlă Centrală se zgudui şi se întinse, avântându-se în sus, către cerul Corrinului. Stomacul Serenei se strânse când fu aruncată în aer.

Coloana colţuroasă lucea argintiu peste tot în jurul ei. Pereţii se curbară, iar tavanul se deschise brusc, ca nişte degete cu gheare desfăcându-se din pumn, pentru a lăsa să se vadă soarele gigantă roşie care clocotea pe cerul Corrinului, înainte ca un nou tavan să se formeze deasupra unei încăperi acum circulare, cu pereţi înalţi. Podeaua se solidifică sub ea ca un lut metalic.

Îşi îndreptă umerii, continuându-şi provocarea intenţionată.

— Numai eu pot da comenzi Ligii, Omnius. Nu îndrăzneşti să mă ameninţi. Ei mă privesc ca pe o adevărată zeiţă.

Văzu că încăperea era plină de ochi-de-pază ca nişte giuvaieruri şi porturi pentru arme, fie ca s-o impresioneze, fie ca s-o intimideze. Aflând poate despre asemenea extravaganţe dintr-un fişier despre Epoca Titanilor sau chiar

despre Vechiul Imperiu, hiperminlea adăugase chiar şi un tron. O sferă argintie sclipitoare plutea deasupra tronului.

— Sfidarea ta este ilogică, Serena Butler. Te afli într-o poziţie de nesusţinut, şi nu ai nimic de câştigat.

Vocea venea dintr-o mie de locuri dintr-o dată.

— Eşti doar o fiinţă umană, şi-ţi supraevaluezi importanţa.

În tot acest timp, Serena nu făcea altceva decât să stea în picioare, cu braţele încrucişate la piept. *Moarte, nu mă tem de tine.* Se luptă să-şi păstreze pulsul sub control. *Mă tem doar de eşec.*

Dinăuntrul cuştii sale, declară:

— Sunt conducătoarea acestui Jihad. Am inspirat întreaga omenire liberă după ce maşinile gânditoare mi-au omorât fiul. Zeci de trilioane de oameni se uită la mine căutând îndrumare, viziune, speranţă…

— Cred că populaţia voastră este mai mică de-atât, potrivit calculelor noastre.

— Iar calculele voastre sunt mereu corecte? Ai prezis că o să-ţi rezistăm cu atâta îndârjire?

Sau ceea ce sunt pe cale să-ţi fac acum?

— Erasmus mi-a spus multe despre tine, Serena Butler. N-am stabilit încă dacă ţine la tine sau dacă l-ai dezamăgit.

Erasmus. Numele o umplu de dezgust şi groază. Respirând rapid, îşi aduse aminte de o mantra pe care o învăţase de la mama ei în Oraşul Reculegerii: „Nu mă tem, pentru că teama este moartea cea mică, şi mă ucide iarăşi şi iarăşi. Fără teamă, nu mor decât o dată.”

Lângă ea, o auzi pe Niriem reluând incantaţia tăcută; celelalte patru femei-serafim îşi adăugară şi ele vocile.

Unul dintre pereţii curbaţi se topi, lăsând să se vadă un robot purtând o pelerină absurd de ţipătoare. Lângă el stătea un tânăr. Faţa de metalfluid, netedă ca oglinda, se modelă într-un zâmbet încântat de bun-venit.

— Bună, Serena.

Scheletul cuştii se topi ca gheaţa pe podeaua flexibilă de metal din încăpere, lăsând-o liberă… şi *expusă.* Serena ar fi

vrut să ţipe. Crezuse întotdeauna că Erasmus pierise în distrugerea atomică a Pământului.

— A trecut mult timp…

Zâmbetul larg al robotului o înfuria la culme. Acesta înaintă, iar însoţitorul lui ţinu pasul cu el, ascultător. Tânărul, care părea să aibă şaisprezece sau şaptesprezece ani, cu un puf de piersică pe faţă, se uita întrebător la ea cu ochii săi măslinii.

— Te urăsc!

Femeia scuipă robotul în faţă, stricând perfecţiunea lustruită a expresiei sale mascate. Se sili să se controleze şi rosti cu voce joasă, ameninţătoare.

— Tu, Erasmus, ai declanşat *personal* Jihadul, ucigându-mi copilul.

— Da, am auzit ceva în acest sens.

Vocea lui suna erudită şi detaşată.

— Dar n-am înţeles niciodată cum un asemenea lucru mărunt ar putea…

Glasul robotului se stinse treptat, ca şi cum s-ar fi pierdut în reverie. Apoi continuă:

— Pur şi simplu nu văd cum un copil nesemnificativ ar fi putut să provoace o asemenea furie. Dacă numărul furnizat de tine este corect, miliarde de oameni au fost ucişi în războiul tău sfânt împotriva maşinilor gânditoare. Gândeşte-te la matematică: n-ar fi fost mult mai puţin costisitor să ignori pur şi simplu moartea progeniturii tale?

Incapabilă să mai suporte, ştiind că nu avea nimic de pierdut, Serena se aruncă asupra lui cu pumnii încleştaţi, la fel cum făcuse atunci când el îl aruncase cu seninătate pe micul Manion de pe balconul înalt.

Dar Erasmus o apucă cu calm şi cu forţă de oţel şi o aruncă de lângă el. Serena se alese cu zgârieturi pe faţă şi pe braţe când se rostogoli pe podea. Se luptă să se ridice în picioare.

Robotul îşi îndreptă pelerina mototolită şi se întoarse către tânărul lui însoţitor.

— Gilbertus, aceasta este fiinţa umană fanatică şi

iraţională care m-a servit cândva la vilă. Ţi-am povestit despre ea…

Tânărul încuviinţă.

— Îţi promit că eu n-o să te dezamăgesc aşa cum a făcut ea.

Serena se uită cu mânie la băiat. Deşi uman, o studia ca şi cum ar fi fost o insectă pe o tăviţă cu eşantioane. La fel ca robotul, părea curios, dar complet golit de emoţii.

— El e noua ta jucărie? îl întrebă pe Erasmus. Încă o victimă inocentă a experimentelor tale?

Robotul ezită, părând uşor nervos.

— Nu, Gilbertus e… *fiul* meu.

*

Maşinile gânditoare o studiară şi o sâcâiră ore întregi, după cum i se părea. Cuşca de metalfluid din jurul Serenei şi al serafimilor ei, ca şi întreaga Turlă Centrală, era o creatură care-şi schimba forma, un organism-maşină care se putea transforma. De la o oră la alta, după capriciile lui Omnius, celula ei luă înfăţişări diferite, de la plasa de metaliaj până la anticele gratii de închisoare şi la câmpuri invizibile de reţinere.

În acel moment închisoarea ei părea să se extindă pe sute de metri, fără bariere vizibile, deşi ea ştia că sunt acolo. Nu-i mai păsa ce formă lua cuşca ei. Demonstrând totuşi cruzimea maşinilor gânditoare, decorul din jurul ei se schimbă, reproducând perfect curtea moşiei Butler de pe Salusa, unde petrecuse zile fericite cu familia ei cu atâta vreme în urmă, şi-şi făgăduise dragostea lui Xavier la banchetul de logodnă.

Pentru Serena, precizia imitaţiei era o dovadă concretă a existenţei spionilor maşinilor pe lumile Ligii; informaţia fusese transmisă fără îndoială lui Omnius de către oameni trădători aflaţi în serviciul lui. Numai gândul unui om liber, din carne şi sânge, lucrând de bunăvoie pentru maleficul

Omnius îi întorcea stomacul pe dos.

Amintiri ale banchetului de logodnă din această curte reveniră – artiştii salusani care legaseră panglici în tufişuri şi-i încântaseră pe toţi cu minunatele lor dansuri populare – femeile cu fuste vaporoase şi bărbaţi îmbrăcaţi ca nişte păuni eleganţi. Xavier purtase în ziua aceea o uniformă imaculată a Armadei. Fusese atât de chipeş, atât de plin de bucurie în faţa perspectivei de a-şi petrece viaţa împreună…

Această amintire îi făcu ochii să se împăienjenească, dar îşi reţinu lacrimile, refuzând să-i dea satisfacţie lui Omnius.

În cele din urmă, hipermintea spuse:

— Şarada asta îmi iroseşte prea mult timp. Serena Butler, trebuie să te răzgândeşti şi să accepţi formal termenii propuşi de cogitori.

— Fii foarte atent la ceea ce face, îi spuse Erasmus lui Gilbertus Albans.

Serena pufni.

— N-ai să îndrăzneşti să-mi faci vreun rău, Omnius. Oamenii mei mă consideră invincibilă, şi de aceea eu singură trebuie să te înfrunt şi să-ţi cer eliberarea imediată a fiecărui sclav uman de pe domeniul tău. Sunt echivalentul hiperminţii pentru rasa umană – dar sunt altfel decât tine, Omnius, pentru că am o inimă şi un suflet! De aceea n-am să eşuez niciodată!

Aşteptând încordate, femeile-serafim stăteau lângă Preoteasă, iar Niriem o privea implorator pe Serena. *Curând.* Numai dacă maşinile ar înghiţi momeala.

— Dacă nu eşti de acord cu termenii, voi pune să fii ucisă. Moartea ta va provoca pagube imense cauzei umane. Vor vedea că nu eşti invincibilă.

Serena ridică bărbia.

— Nu mă poţi ucide. Ai promis siguranţă pentru reprezentantul uman.

— Am promis siguranţă cu condiţia ca un om să vină să accepte termenii. Tu ai refuzat s-o faci, ca urmare ai încălcat deja condiţiile. Nu mai sunt legat de garanţia

condiţionată.
Erasmus o studie pe frumoasa Serena stând captivă în proiecţia holografică a conacului Butler. În ciuda independenţei sale, femeia aceea fusese cel mai interesant subiect pe care-l avusese vreodată în afară de Gilbertus. Erasmus şi Serena ar fi putut face atâtea lucruri împreună… Se întrebă ce făcea, de ce încerca să-l provoace pe Omnius.
Cu ochi strălucitori, tânărul Gilbertus continua să observe, aşa cum fusese instruit să facă.
— Ce se va întâmpla cu ea?
Faţa de metalfluid se modelă într-un zâmbet strâmb.
— Asta depinde chiar de Serena. Deznodământul este imposibil de prognozat.
În sfârşit, Serena spuse:
— Asta-i o cacialma. Iar eu nu mă voi răzgândi niciodată.
— Te rog, Preoteasă, şopti conducătoarea serafimilor, apropiindu-se şi mai strâns de ea în interiorul cuştii, înconjurată de imaginile bucolice de pe Salusa Secundus. Nu există altă soluţie?
— Cunoşti răspunsul la întrebarea asta, Niriem.
În tot acest timp, Serena stătu în picioare zâmbind, cu braţele încrucişate la piept. *Viaţa mea nu contează, în afară de ceea ce pot face în continuare pentru libertate. Moartea mea astăzi va însemna mai mult pentru cauză decât toate vorbele şi discursurile pe care le-aş fi putut rosti în anii mei de declin.*
Iblis Ginjo avea să se ocupe de restul. Întotdeauna logic şi orb, Omnius nu va şti niciodată ce provocase schimbările care erau pe cale să măture întreaga umanitate…
Când Erasmus văzu inexplicabilul surâs extatic de pe chipul Serenei Butler, deveni neliniştit. *De ce nu înţeleg?*
De ani de zile, încercând să stabilească explicaţii raţionale Jihadului haotic, Omnius îşi exprimase curiozitatea în legătură cu nebunia religioasă în rândul oamenilor. Erasmus încercase să-l instruiască, reflectând la lecţiile date de propriile lui investigaţii, dar conceptele intangibile erau dificil de priceput pentru un computer.

Ţinând-o pe Serena Butler într-o stare de neputinţă, hipermintea încerca să sublinieze o idee pentru toţi *hrethgirii* sfidători care continuau să lupte împotriva minunatei civilizaţii pe care-o construise Omnius. Poporul ei o privea ca fiind indestructibilă, ca pe forţa lui călăuzitoare, combinând trăsături ale unui profet şi ale unui mântuitor. Era echivalentul hiperminţii pentru rasa umană. Ştia că fără ea, soldaţii Jihadului ar fi slabi şi lipsiţi de ţel. De ce şi-ar risca viaţa aici?

Şi de ce insistă să zâmbească de parcă ea ar controla situaţia? Cu siguranţă trebuie să se teamă că sfidarea continuă nu va duce decât la execuţia ei?

— Decizia este luată, vorbi Omnius, iar ameninţătorii lui roboţi de luptă făcură un pas în faţă. Omorâţi-o pe Serena Butler şi pe însoţitoarele ei!

Serafimii se încordară, gata să-şi dea viaţa pentru a o proteja pe Preoteasă. Serena îşi îngădui o urmă de zâmbet, arătând o uşurare stranie. Erasmus o observă.

Dintr-o dată robotul avu o intuiţie. De-a lungul istoriei, asemenea execuţii nu-i intimidau pe fanaticii religioşi. Ele nu făceau decât să creeze *martiri.* Intuiţia lui Erasmus deveni o revelaţie. Concluziile şi consecinţele prinseră contur.

Martiriul nu era un concept pe care maşinile gânditoare să-l înţeleagă cu uşurinţă, dar Erasmus îl descoperise în cursul propriilor lui cercetări istorice şi culturale. Cumva, eşuând complet, anumiţi oameni deveneau chiar mai puternici. Dacă Serena Butler reuşea în tactica ei, ar fi incitat fără îndoială la violenţă încă şi mai mare printre oamenii nedomesticiţi decât o făcuse moartea copilului ei. Jihadul n-ar face decât să se înrăutăţească.

Roboţii de luptă înaintară, îşi scoaseră armele, ridicară braţele şi lamele ascuţite. Aveau să-şi taie prizonierele în bucăţi. Serena îşi înălţă bărbia foarte puţin, ca şi cum ar fi întâmpinat cu bucurie lovitura morţii.

— Opriţi! strigă Erasmus.

Îmbrăcat în pelerina lui regală voluminoasă, robotul

independent îşi făcu loc cu forţa, ridicând un braţ metalic pentru a opri căderea lamei ascuţite care ar fi ucis-o pe Serena Butler.

— Este exact ceea ce vrea ea!

Roboţii de luptă se clătinară, nehotărâţi. Serafimii se aruncară asupra maşinilor grele, dar Omnius tună:

— Erasmus, explică!

— Are intenţia să devină martiră. Vrea ca tu s-o ucizi, astfel ca oamenii să te urască şi mai mult. Asta nu va rezolva niciodată criza în care te afli.

— Erasmus, concluziile tale sunt ilogice şi ininteligibile.

— Da, Omnius. Dar adu-ţi aminte – avem de-a face cu fiinţe umane…

Roboţii de luptă ridicară armele şi se îndepărtară de Serena şi de serafimi. Serena strigă:

— Nu te poţi opri acum!

Se aruncase în confruntare, riscând totul. Mizase pe faptul că putea face maşinile gânditoare să-şi urmeze tiparele previzibile. Dar Erasmus îi ruinase planul – aşa cum ruinase deja atât de multe.

Se întoarse să se uite la şefa serafimilor, care spuse:

— Îmi pare rău, Preoteasă.

Lacrimi fierbinţi şiroiau pe obrajii lui Niriem. Începea deja să se mişte, mult mai repede decât ar fi putut anticipa roboţii ceea ce avea de gând să facă.

— Marele Patriarh mi-a dat alte ordine.

Serena făcu ochii mari când femeia războinic se aruncă înainte. Niriem fusese ghemuită ca un şarpe, cu muşchii încordaţi, iar acum se destinse ca un vârtej. Serena înţelese într-o clipă – desigur, chiar cunoscând planul ei de a incita maşinile să o omoare şi dezvăluind astfel adevăratul rău care se ascundea în ele, Iblis Ginjo n-ar fi lăsat niciodată succesul la voia întâmplării.

Nu lăsă *nimic* la întâmplare.

Trase rapid aer în piept când muchia piciorului lui Niriem îi izbi gâtul, frângându-l instantaneu. În timp ce se rotea, purtată de impulsul puternic, pumnul opus al şefei

serafimilor lovi tâmpla victimei sale, zdrobindu-i craniul ca pe o coajă subţire de ou.

Fără niciun sunet, nici măcar un icnet slab de durere, Serena Butler căzu moartă pe podea. Buzele ei începuseră doar să schiţeze un surâs liniştit de acceptare…

Omnius rămase tăcut, cuprins de surpriză şi de nedumerire. Iluzia licări şi se stinse, lăsând la vedere pereţii metalici ai Turlei Centrale înalte şi roboţii paznici nemişcaţi.

Toate cele cinci femei-serafim, ştiind că erau condamnate, îşi duseră la îndeplinire ultimele ordine. Nu aveau alte arme în afară de trupuri, dar Niriem şi cele patru însoţitoare ale ei distruseră douăzeci şi şase de roboţi de luptă şi paznici înainte ca maşinile să le omoare pe toate.

La sfârşitul măcelului, Erasmus stătea lângă Gilbertus Albans, privind scena. Serena zăcea moartă, părând aproape împăcată. *Ce ştie ea?* Chiar şi în moarte, părea convinsă de victorie.

Tânărul protejat al robotului arăta verde la faţă. Deşi nu fusese niciodată instruit în privinţa emoţiilor şi fusese crescut sub îngrijirea robotului, Gilbertus părea să aibă o umanitate înnăscută, se uita cu ochii mari la Preoteasa prăbuşită.

— Sunt adânc întristat, tată.

Tânărul părea să se lupte cu propriile gânduri.

— Dar, mai mult decât atât, sunt *furios.* Era o femeie curajoasă şi demnă de admiraţie. Nu trebuia să se întâmple asta.

Erasmus dădu din capul argintiu.

— Exact aşa cum mă aşteptasem să simţi, ca fiinţă umană. Omnius nu va înţelege niciodată de ce spui asemenea lucruri, dar eu înţeleg. Când timpul ne va permite, vom explora sentimentele tale mai amănunţit.

În cele din urmă, roboţii de luptă rămaşi se întoarseră pe poziţii, iar vocea hiperminţii tună din toţi pereţii.

— Dar de ce-a făcut asta, Erasmus? Explică-mi!

Robotul păşea de colo până colo, punându-şi gândurile în ordine.

— Sunt îngrijorat în legătură cu asta, Omnius. Foarte îngrijorat.

În ciuda morţii şi tragediei de aici, robotul independent bănuia că dansaseră cu toţii exact aşa cum le cântase Serena Butler. Erasmus se temea de consecinţe. Fără chibzuinţă, era posibil să fi dezlănţuit cea mai primejdioasă armă dintre toate.

Eu controlez felul în care îmi trăiesc viaţa. Cum îşi aminteşte istoria despre mine este cu totul altă chestiune.

AURELIUS VENPORT,
testament administrativ privat, Venkee Enterprises

Dezastrul lovi pe drumul de întoarcere către şantierele de pe Kolhar. Aurelius Venport stătea pe scaunul pentru pasageri, cufundat adânc în gânduri, în timp ce Zufa pilota aparatul convenţional printr-o centură de asteroizi din apropiere de Ginaz. Scuturile Holtzman îi protejau de impactul bombardamentului cu mici rămăşiţe spaţiale, deşi sistemul de protecţie se supraîncălzea frecvent din cauza orelor de folosire continuă. Spera că n-aveau să rămână prea mult în interiorul câmpului de sfărâmături cosmice.

Încă încurcat de propriile lui sentimente, negustorul ţinea în mână strălucitoarea Cruce Manion, o bijuterie ţipătoare dar impresionantă care simboliza atât de multe. Îmbătat întrucâtva de laudele şi de recompensele pe care le primise de la Preoteasa Jihadului şi de profitabilele concesii de afaceri pe termen lung, se resemnase cu pierderea navelor sale comerciale care pliau spaţiul. Deocamdată.

Dar, cu timpul, numele lui avea să fie elogiat ca un binefăcător extraordinar al Jihadului; asta nu era ceva ce se putea cumpăra cu bani. În timp ce-şi făcea munca lui obişnuită, Venport nu se considerase niciodată un patriot altruist; dar onorurile şi recunoştinţa sinceră îl făceau să simtă o plăcere atât de ameţitoare ca şi cum ar fi luat o doză puternică de melanj.

Cât de ciudat…

Căută să-şi evalueze norocul schimbător şi sentimentele, în timp ce Zufa pilota nava înapoi către Kolhar. Când o observă aruncându-i o privire, Venport încercă să-şi imagineze ce-ar fi putut gândi statuara femeie. Chiar era… mândră de el, de data asta?

Venport îşi putea pune noua lui respectabilitate ca miză pentru profituri chiar şi mai mari pentru Venkee

Enterprises, pentru mai multe afaceri comerciale. Desigur, avea încă transportoarele de marfă tradiţionale, care se dovediseră deja de succes. Chiar înainte de sfârşitul ostilităţilor, ar putea avea tot capitalul necesar pentru a începe construcţia unei noi flote comerciale de aparate care pliau spaţiul, folosind brevetele şi proiectele pe care compania încă le deţinea. Zâmbi în sinea lui.

În acel moment cymecii aflaţi la pândă lansară ambuscada din interiorul câmpului de asteroizi.

Beowulf, cel mai vârstnic dintre neocymecii care schimbaseră tabăra, împreună cu zece alţi convertiţi din rândul gloatei de pe Bela Tegeuse, de un devotament fanatic, se aşezase la pândă printre rămăşiţele cosmice. Sursa lor din Ligă le spusese că ar fi ambuscada perfectă. Ştiind că marea magiciană şi puternicul negustor ar trebui să treacă prin câmpul de asteroizi pe drumul de întoarcere spre Kolhar, Beowulf voia să dea o lovitură importantă împotriva duşmanilor *hrethgiri,* şi în special împotriva magicienelor de pe Rossak.

Niciun cymec nu uitase vreodată dezastrul şi pagubele pe care vrăjitoarele le provocaseră în rândurile lor. Mulţumită unei magiciene antrenate chiar de Zufa Cenva, mentorul şi prietenul lui Beowulf, Barbarossa, fusese anihilat pe Giedi Prime, prima victimă a perfidelor furtuni mentale telepatice. Acum, era încântat să aibă ocazia de a se răzbuna…

Cu o preştienţă neobişnuită, trezită de capacităţile ei, Zufa Cenva simţi pericolul cu câteva clipe înainte să vadă formele argintii sclipitoare ieşind ca nişte viespi dintre pietrele plutitoare. Strigându-l pe Venport, făcu manevre de evitare, rotind nava micuţă şi schimbând cursul atât de rapid, încât aproape că fură aruncaţi amândoi de pe scaune. Venport se agăţă de consolă ca să-şi recapete echilibrul.

Surprinşi de reacţia ei rapidă, cymecii la pândă deschiseră focul cu un jet violent de proiectile care se împrăştiară în spaţiul deschis. Trei salve explozive loviră

sfărâmăturile, pulverizând gheaţa şi roca şi transformându-le în pietriş fin. Alte două proiectile izbiră scuturile Holtzman tot mai slabe ale navei, care împrăştiară energia cinetică a rachetelor.

Chipul lui Zufa era împietrit, cu ochii glaciali în flăcări, în timp ce ocoli strâns un asteroid mare, rotitor. După încă patru lovituri directe, scuturile şovăiră, se supraîncălziră… şi în cele din urmă cedară. Zufa mări viteza, riscând o ciocnire ameninţătoare, dar trebuia să pună o distanţă cât mai mare între nava lor şi atacatori.

— Avem puţine şanse de a ieşi cu viaţă din asta, Aurelius, spuse Zufa.

Bărbatul de uită la ea şi înghiţi cu greutate. Chipul lui deveni aproape la fel de palid ca şi culoarea ei naturală.

— Crede-mă, îşi apreciez sinceritatea, dar aş prefera să-mi păstrez puţină speranţă.

— Ai vreo sugestie?

Venport se cufundă în scaun.

— Nu te-ai bizuit niciodată pe mine pentru îndrumări, Zufa.

Fără niciun plan, Zufa trase o salvă din artileria defensivă a navei. Rafala de obuze lovi una dintre navele cymecilor, provocând destule pagube pentru a face aparatul inamic să se clatine, scăpat de sub control. Neocymecul porni motoarele stabilizatoare pentru a-şi recăpăta orientarea dar, înainte de a reuşi să se echilibreze, nava lui se ciocni de o bucată colţuroasă de piatră şi explodă.

Mai rămăseseră zece tâlhari cymeci, strângând cercul în jurul navei lui Venport.

Beowulf transmise cu o voce tunătoare, amplificată artificial:

— Pregătiţi-vă să fiţi abordaţi şi disecaţi – sau înfruntaţi distrugerea!

Venport spuse:

— Hai să negociem o a treia opţiune… de îndată ce mă gândesc la una.

Beowulf răspunse:

— Nu există o altă opţiune. Avem intenţia să obţinem amănunte despre tehnologia voastră de pliere a spaţiului pentru generalul Agamemnon.

Şocat, Venport se uită la Zufa Cenva.

— De unde-ar fi putut afla? Şi de unde-au ştiut să ne aştepte aici?

Apoi pufni cu dispreţ pentru a-şi acoperi frica.

— Se înşeală dacă socotesc că vreunul dintre noi chiar înţelege calculele lui Norma… sau măcar că vom permite să fim prinşi în viaţă!

Ignorându-l, magiciana răspunse cu răceală prin sistemul de comunicaţii:

— Aţi scăpa mai uşor dacă ne-aţi distruge pur şi simplu. Vă pierdeţi vremea crezând că vom divulga asemenea informaţii.

Beowulf răspunse:

— Vom fi încântaţi să le distilăm direct din celulele voastre cerebrale.

Exact de ce mă temeam, se gândi Venport. Cu o demonstraţie de fanfaronadă, întrebându-se dacă ar avea curajul să meargă până la capăt, apelă nişte rutine de pe panoul de control al navei. În timp ce Zufa zbura nebuneşte, el încercă să se concentreze, pas cu pas, la iniţierea secvenţei de autodistrugere de urgenţă a navei.

Navele cymecilor evitară resturile asteroidului şi continuară să tragă, încercând să avarieze motoarele. Zufa luă un curs riscant, zburând aproape de obstacole periculoase. Trei proiectile ale cymecilor nimeriră în plin, deteriorând reactoarele şi stabilizatoarele de navigaţie, făcând nava să-şi piardă controlul. Magiciana se luptă cu sistemele rămase, făcând tot ce-i stătea în putinţă ca s-o împiedice să se încline spre un munte plutitor.

Neocymecii se strângeau în jurul lor ca nişte lupi însetaţi de sânge, apăruţi din prăpastia neagră a spaţiului. Venport aproape că-şi putea imagina colţi mecanici salivând în timp ce se îngrămădeau să ucidă. Termină secvenţa de pregătire; autodistrugerea era pregătită.

Fruntea lui Zufa se încreţi, gândind intens, în timp ce ţinti cu grijă şi trase ultimele cinci proiectile explozive. Părea să-şi folosească propriile capacităţi telekinetice pentru a le îndrepta în direcţia potrivită. Patru dintre proiectile loviră cea mai apropiată navă a cymecilor, distrugând-o.

— Facem progrese, comentă Venport. Asta înseamnă doi dintre ei.

— Rămân însă prea mulţi.

Se uită la el cu îndârjire.

— Şi nu mai avem muniţie.

— Predaţi-vă şi pregătiţi-vă să fiţi abordaţi, ceru Beowulf.

Ca răspuns, Venport activă sistemul de comunicaţii şi strigă în el:

— Ar trebui să ştiţi că pilotul nostru este o magiciană de pe Rossak, iar cymecii sunt cu siguranţă la curent cu ceea pot face acestea. Dacă veniţi la bord, credeţi-mă, o să vă vaporizeze creierul!

Cymecul nu se lăsă convins.

— Şi pe al tău. Şi chiar pe al ei. Ştim totul despre vrăjitoarea Zufa Cenva – şi despre navele tale care pliază spaţiul, Aurelius Venport. Explozia ei psihică ar putea ucide unul sau doi dintre neocymecii mei, dar până la urmă tot vom pune mâna pe vehiculul vostru şi pe înregistrările lui. Generalul Agamemnon le va găsi cât de poate de folositoare.

Venport închise sistemul şi murmură:

— Autodistrugerea pare singura noastră opţiune.

— Încearcă doar să ne intimideze, spuse Zufa.

Un foc al cymecilor îi lovi la prova şi din panoul de control zburară scântei. Zufa îl închise, privind în treacăt componentele distruse.

— Ăsta a fost tot sistemul nostru de comunicaţii – transmiţătorul şi receptorul.

— Oricum nu mai voiam să aud ameninţările cymecilor…

Apoi, ca şi cum zeii le-ar fi zâmbit, o stâncă elipsoidală masivă devie de la cursul său în câmpul de sfărâmături împrăştiate şi începu să prindă viteză, sfidând mecanica

celestă. Uriaşul asteroid acceleră către atacatorii grupaţi, în aparenţă pe un curs de coliziune.

— Ce-i… asta? întrebă Venport, aplecându-se spre fereastra din faţă.

Strângând comenzile, încercând să găsească o cale de a evita obiectul, Zufa văzu asteroidul repezindu-se în mijlocul cyrnecilor adunaţi în grup. În timp ce navele argintii se împrăştiau, sfere cinetice se descărcară din giganticul bolovan spaţial, ieşind din porturi de armament deghizate în cratere. Globurile dense de piatră ieşeau la viteze aproape relativiste. Sferele cinetice n-aveau nevoie de explozivi, numai de energia incredibilă furnizată de viteză şi de masă. Erau perfect ţintite – şi încă patru cymeci explodară.

Aruncaţi în haos, Beowulf şi colegii săi tâlhari se întoarseră să înfrunte această nouă ameninţare neaşteptată. Navele argintii bombardară intens crusta asteroidului gigant, dar nu provocă decât pagube superficiale. O nouă rafală de sfere cinetice zbură ca o grindină mortală din porturile-cratere.

Aproape prinsă în focul încrucişat, Zufa se luptă să-şi manevreze nava schilodită, îndepărtându-se de bătălie.

Garnitura de armament a misteriosului asteroid părea inepuizabilă. Sute de sfere cinetice erau împroşcate, un bombardament necruţător împotriva atacatorilor maşini excesiv de încrezători. Sfărâmăturile metalice de la navele cymecilor umplură centura de asteroizi din preajma Ginazului.

Beowulf, în ultima navă-cymec supravieţuitoare, porni direct spre ieşirea din planul centurii de asteroizi, abătându-se în lateral pentru a evita furtuna cinetică. O nouă salvă de bombe de piatră ţâşni din lansatoarele din cratere ale asteroidului. Una dintre ele perforă şi sparse carcasa navei lui Beowulf; o alta zdrobi motoarele cymecului. În întuneric şi rămas fără controlul navei, ultimul atacator argintiu porni pieziş în spaţiu, îndepărtându-se în derivă.

Chiar şi după ce îi văzuse pe banditţii cymeci nimiciţi, Zufa avea puţine motive de bucurie. Se lupta cu comenzile ca să stoarcă viteză suplimentară din sistemul avariat de propulsie, în timp ce ocolea asteroizii naturali – dar tot mortali – care se năpusteau către ei din toate direcţiile.

— Ginaz e aproape, vorbi ea printre dinţii încleştaţi. Dacă putem scăpa din câmpul de sfărâmături, am intenţia s-o iau la fugă spre planetă. Poate că reuşim să supravieţuim unei aterizări forţate pe una dintre insulele de pe Ginaz.

— Mai bine decât să fim capturaţi de un cymec, presupun… dar niciuna dintre alternative nu-mi sună deosebit de atrăgătoare.

Se uită în jos, către sistemul activat de autodistrugere, care aştepta comanda finală.

În urma lor, în inima centurii de pietre, cu toţi cymecii distruşi, asteroidul artificial îşi modifică traiectoria din nou şi acceleră spre ei. Stânca uriaşă se apropia repede, părând concentrată asupra noii ţinte.

— A distrus cymecii, zise Venport. În schimb, asteroidul acela vrea să ne captureze pe noi.

— Ar fi putut să ne anihileze înainte, replică ea, stând dreaptă şi cu o înfăţişare de rău augur. Cred că pentru noi are în minte ceva mai rău.

Venport simţi un fior rece pe şira spinării.

— Cineva ne-a trădat! Duşmanii omenirii vor să pună ghearele lor de metal pe tehnologia plierii spaţiului.

Îndepărtându-se greoi, Zufa abia reuşea să manevreze. Încercarea de a scăpa de asteroid era patetic de neizbutită. Uriaşul bolovan se apropia, ivindu-se ameninţător din fundalul licăritor al spaţiului. Un crater mare apăru în faţă ca o gură căscată, fălcile deschise ale unui rechin înfometat, gata să-i înghită.

Venport se uită din nou la secvenţa de autodistrugere şi înghiţi cu greutate. Aproape sosise vremea…

Din proiectoare implantate în stâncă fură lansate impulsuri de energie paralizante – arme ciudate, pe care Venport nu le mai văzuse până acum. Loviră nava ca nişte

fulgere distrugătoare, scurgându-se trosnind de-a lungul motoarelor care abia mai funcţionau şi arzând ce mai rămăsese din sistemele în agonie. Cabina se cufundă în întuneric

Zufa arăta albă ca varul de teamă, în lumina stelelor care se infiltra prin hublouri. Nu putea manevra, nu putea aprinde iluminarea de urgenţă.

— Totul e mort, inclusiv menţinerea vieţii. Suntem complet neajutoraţi.

Venport se uită la ecranele goale, ştiind că rutinele de autodistrugere fuseseră şi ele şterse.

— Ar fi trebuit să acţionez mai curând.

Asteroidul micşoră distanţa, umplând hubloul din faţă şi până la urmă înghiţindu-i. În timp ce raze tractoare îi traseră în gâtlejul căscat, de-a lungul unui puţ adânc, până într-o încăpere interioară, Venport văzu şiruri de lumini ca nişte licurici, sisteme mecanice… şi câteva forme păşitoare mecanice nemişcate, cu lăcaşuri goale, aşteptând să fie instalat în ele un recipient pentru creier.

— E încă o navă-cymec.

Vocea lui Zufa avea un ton sec.

— Nu-i nicio surpriză că au facţiuni în rebeliunea lor. Aminteşte-ţi… aminteşte-ţi ce i-a făcut Xerxes lui Norma!

Venport exclamă:

— La naiba, chiar dacă nu putem da niciun detaliu tehnic despre motoarele care pliază spaţiul, tu şi cu mine am fi nişte ostatici valoroşi pentru cymeci…

Văzu pe chipul lui Zufa o hotărâre neclintită care rivaliza cu devotamentul furios din tinereţe, când antrena primele comandouri de magiciene pentru a deveni arme telepatice împotriva dezgustătoarelor maşini cu minţi umane.

— Putem fi încă eroi.

Refuzând să se uite la el, privea fix în faţă, în timp ce erau traşi tot mai adânc în sala din asteroid.

— Autodistrugerea e scoasă din funcţiune, anunţă el.

— A mea nu e, răspunse ea, apoi nu mai scoase niciun cuvânt.

Când canaturile uşii de metal se închiseră etanş în urma lor, lumini stridente inundară încăperea. Pereţii curbaţi, neregulaţi, erau acoperiţi cu cristale reflectorizante care răsfrângeau lumina ca prin nişte lentile de diamant. El şi cu Zufa stăteau unul lângă altul, ferindu-şi ochi şi deschizându-i numai puţin.

În cele din urmă, percepură o mişcare venind dintr-unul dintre tuneluri, o formă păşitoare ornamentată, cu armură din pietre preţioase, mai somptuoasă şi mai ţipătoare decât orice altă monstruozitate a cymecilor pe care o văzuseră vreodată. Buzele lui Zufa se crispară la gândul minţii umane trădătoare instalate în această formă extravagantă, ca de dragon.

Apoi chipul i se calmă, expresia îi deveni senină şi se uită la Venport.

— N-o să mai dureze mult.

Închise ochii pentru a se concentra.

— N-ar trebui să aşteptăm să vedem ce vrea?

— E un *cymec,* spuse ea, cu vocea încărcată de o viaţă de ură. Ştim ce vrea.

Păşitorul dragon se apropie de nava lor şi încercă să umble la trapă din afară. Încetinit de încuietoare şi de sistemele electronice scurtcircuitate, cymecul începu să folosească unelte puternice pentru a tăia uşa.

Cu sistemele anihilate, Venport nu putea transmite niciun apel de ajutor, nici nu putea comunica cu maşina gânditoare.

— Suntem prinşi în capcană, zise el.

— Dar nu neajutoraţi!

Zufa trase adânc aer în piept, iar pielea îi deveni translucidă, sclipind din interior. Apucă mâna lui Venport. Bărbatul îi putea simţi degetele fierbinţi. Părul începu să-i trosnească şi să i se zbată deasupra capului, ridicat de energia statică.

— Norma a învăţat cum să controleze asta, spuse ea. Dintre toate magicienele mele, numai propria mea fiică ştia cum să supravieţuiască unei asemenea explozii. Din

nefericire, eu n-am dobândit niciodată această abilitate.

Energia psihică curgea înăuntrul ei, acumulându-se până într-un punct critic. Învăţase pe atâtea altele cum să facă asta, cum să dezlănţuie o explozie mentală împotriva detestaţilor cymeci. Având în vedere puterea sa, această creatură dragon trebuia să fie un inamic important, poate chiar unul dintre titanii supravieţuitori.

Cineva pentru care merită să mă sacrific.

Cymecul care-i făcuse prizonieri smulse uşa, apoi se strădui să-şi strecoare o parte din corp înăuntru. Un braţ mecanic şi o gheară intrară prin deschizătură. Venport strânse din dinţi… şi aşteptă.

— Îmi pare rău că nu pot controla puterea, Aurelius… îmi pare rău pentru multe lucruri…

— Sper doar că ai dreptate.

Păşitorul-dragon introduse în sfârşit o turelă-cap voluminoasă în navă şi anunţă prin difuzorul încorporat:

— Sunt titanul Hecate…

Era tot ceea ce avea nevoie să audă. Zufa îşi dezlănţui puterea psihică instabilă. Ca atâtea alte magiciene înaintea ei, doborî barierele şi-şi goli rezervoarele de energie mentală.

Unda de şoc a exploziei psihice a lui Zufa erupse ca o supernovă. Ultimul său gând fu o mândrie calmă pentru că avea să nimicească unul dintre duşmanii îngrozitori ai omenirii. Energia purificatoare se declanşă spre exterior şi arse fiecare creier organic din raza de acţiune – al lui Venport, al lui Hecate şi propriul ei creier…

*

După ce accelerase pentru a intercepta aparatul fugar, asteroidul lui Hecate ieşi în derivă din centura de sfărâmături de piatră de lângă Ginaz. Când explozia lui Zufa distruse mintea femeii-titan, retezase toate conexiunile tijelor mentale cu sofisticatele sisteme de navigaţie şi de

ghidare.

Scăpat de sub control şi fără căpitan, masivul asteroid ieşi pieziş din centura de piatră înainte de a cădea către sursa forţei gravitaţionale, plonjând ca o ghiulea în atmosfera Ginazului.

Purtăm cimitire în sufletele noastre, şi vieţi renăscute.
MAESTRUL SPADASIN JAV BARRI

Târziu în noapte, maestrul mercenar Jool Noret stătea în picioare, epuizat şi transpirat, dar simţindu-se extrem de viu după ore de antrenament încordat. Avea numai treizeci şi doi de ani, dar se simţea ca un om bătrân. Văzuse mai multe lupte şi distrusese mai multe maşini decât membrul cel mai plin de cicatrice al Consiliului Veteranilor. Şi încă simţea că avea atât de multe de făcut, mult mai mulţi inamici de distrus… o datorie de-o viaţă de plătit.

Cu picioarele goale în nisip, Noret luptase ore întregi cu automatul *sensei* Chirox, care continua să-l ajute să-şi modifice tehnica de luptă. An după an, robotul de luptă învăţase mult de la elevul său cel mai bun, sporindu-şi propriile abilităţi.

În cei zece ani de la fondare, şcoala de pe insulă crescuse, producând mulţi mercenari de succes care-şi modelaseră propriile tehnici după stilul lui Jool Noret de „luptă cu abandon total”. Cu ochi istoviţi, urmărise câţiva dintre cei mai buni recruţi pe care-i dăduse automatul *sensei.* Mulţi dintre ei erau experţi la lupta cu cei mai înfricoşători duşmani şi creaseră chiar abilităţi speciale pentru a înfrânge adversarii umani care purtau scuturi personale Holtzman.

Chirox excelase în rolul său de profesor, iar Noret era mulţumit să lase lucrurile aşa cum erau. El făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Sute, chiar mii de convertiţi exuberanţi fuseseră împrăştiaţi până acum pe câmpurile de bătălie ale Jihadului, aducând distrugeri teribile nenumăratelor maşini inamice.

Făcând o însumare finală, compensase – presupunea – cu vârf şi îndesat pierderea lui Zon Noret. Dar nu ştia cum să se elibereze din închisoarea propriilor lui aşteptări.

Acum, sub cerul limpede al nopţii, Noret stătea pe plajă, ştergându-şi sudoarea de pe frunte după un antrenament

dificil. Cu un abandon total, luptase până la apogeul măiestriei sale, fiecare clipă fiind o simfonie a perfecţiunii. Ţinea spada pulsatilă, simţind în palmă mânerul neted, alunecos. Va trebui să-şi reîncarce curând arma, pentru că folosise de multe ori impulsurile distrugătoare în timpul ultimei şedinţe.

Auzind în depărtare bubuituri asurzitoare, cutremurătoare, Noret ridică ochii spre bezna adâncă. Urmări o dâră de foc traversând cerul înstelat, un meteor atât de strălucitor încât desena un făgaş scânteietor pe seninul ocean cosmic. Era cel mai mare bolid pe care-l văzuse vreodată, şi devenea tot mai strălucitor, tot mai intens. Ridică o mână să-şi apere ochii. Banguri sonice îl urmau, ca un lanţ de ciocniri prin aer.

Noret clipi, apoi se clătină când o fâşie de lumină de un violet intens îi arse retina. Obiectul care cădea devenea tot mai fierbinte de un alb pârjolitor.

Departe, dincolo de apele nesfârşite, un fulger orbitor de impact izbucni către cer când stânca spaţială se prăbuşi în adâncul mării. Cu mai puţin de un minut după aceea, Noret auzi tunetul atenuat al exploziei şi unde sonore ricoşând ca nişte pietre pe suprafaţa apei.

Chirox veni pe plajă, cu paşi grei. Automatul *sensei* se opri lângă Noret, îndreptându-şi filamentele optice către orizont.

— Ce s-a întâmplat?

— Un meteor a lovit oceanul, răspunse Noret, clipind încă din ochii orbiţi. Părea imens.

În întuneric, automatul *sensei* scrută apa, în depărtare. Către sud-vest, luminile unei insule îndepărtate sclipeau ca nişte giuvaieruri. Cât timp cei doi priveau, într-o tăcere plină de aşteptare, un rând de lumini dispăru brusc, ca şi cum cineva le-ar fi stins pe toate. Apoi un alt grup de lumini – mai aproape de data asta – se întunecă şi el.

— Ce crezi că a fost asta? întrebă Noret.

O clipă mai târziu, putură distinge zidul furios de apă, un val seismic care se apropia, stârnit de impactul

asteroidului. Se rostogolea inexorabil pe mare, fără să bage în seamă nimic în calea sa. Vuietul deveni mai puternic.

Noret dădu din cap când îşi dădu seama ce se petrece, mai repede decât se putea apropia valul.

O, nu!

Nu exista nicio şansă de a evacua insula, de a pune elevii la adăpost. Auzea deja strigăte de panică din barăci în timp ce ieşeau recruţii.

Noret apucă spada pulsatilă, ca şi cum ar fi dorit să facă ceva eroic cu arma. Pentru prima oară de ani de zile, Noret se simţea complet neajutorat. Nu putea decât să stea lângă Chirox în timp ce valul tunător se năpustea spre ei peste recifuri.

— Ştiam că voi găsi şi asta până la urmă, spuse el cu voce răguşită. Un duşman pe care nu-l pot înfrânge.

După mai multe ore, când apa maronie şi înspumată se retrase din arhipelagul aplatizat de pe Ginaz, curenţii slăbiră şi se stabilizară, lăsând insulele curăţate de oameni şi de arbori.

Târându-se în susul pantei către insula spulberată unde antrenase atâţia elevi, robustul automat metalic ieşi greoi din valurile care încă plescăiau în jurul lui. Era îndoit, zgâriat şi erodat, dar încă în funcţiune. Chirox se târî pe plajă, cu fiecare pas greu şi trudnic.

În două dintre cele şase braţe, robotul de luptă ducea trupul învineţit al lui Jool Noret, cel mai mare dintre elevii săi, zdrobit de barosul valului seismic.

Singurul lucru care se mai mişca pe insula pustiită, Chirox păşi de-a lungul ţărmului acum gol. Cu grijă, aproape cu dragoste, aşeză corpul lui Noret pe solul umed. Atât de precis pe cât putea stabili automatul *sensei,* acesta era aproximativ locul în care căzuse şi Zon Noret. Îşi roti capul şi-şi concentră senzorii optici în jos, către corpul

profesorului şi elevului său.

De-a lungul generaţiilor de serviciu, robotul petrecuse mult timp interacţionând cu fiinţe umane, şi învăţase că viaţa organică era rezistentă. Nu peste multă vreme, insulele aveau să devină din nou luxuriante, iar mercenarii aveau să se întoarcă din misiuni şi să repopuleze arhipelagul cu noi studenţi înflăcăraţi.

Aşa cum făcuse în ultimii zece ani, Chirox avea să instruiască mercenari. Aceştia aveau să vină în continuare pe Ginaz în căutarea tehnicilor neclare ale marelui spadasin, Jool Noret. Iar Chirox avea să-i înveţe tot ce ştia, tot ce învăţase de la maestru...

Timp. Avem întotdeauna prea mult sau prea puţin – niciodată destul.

NORMA CENVA,
jurnale private de laborator

Deşi trupul îi rămăsese statuar şi frumos, Norma Cenva se întorsese la vechiul ei obicei de a lucra obsesiv, şi singură.

Înăuntrul camerei de ghidare a uneia dintre navele convertite, aproape terminate, îşi văzu imaginea reflectată în pereţii negri, lucitori. În frenezia muncii, nu mai făcuse baie şi nu-şi mai schimbase hainele de zile întregi. Hainele de lucru şi halatul de laborator, murdare şi şifonate, îi atârnau largi în jurul corpului.

Alte lucruri deveniseră mult mai importante pentru ea. Până acum, împreună cu echipa proprie, convertise optsprezece dintre cele mai mari nave care pliau spaţiul în aparate de luptă, şi erau gata să fie introduse în serviciu – în folosul armatei Jihadului, numai dacă le-ar fi putut face să navigheze mai sigur, fără atât de multe greşeli dezastruoase. Mai mult de patruzeci de javeline noi erau de asemenea în construcţie.

Nimeni n-o putea ajuta, nici măcar cei mai sclipitori ingineri ai Ligii. Numai ea pricepea matematica aceea extrem de complexă.

Cu mama ei şi cu Aurelius plecaţi pe Salusa, şi cu celelalte magiciene paznice instruite să aibă grijă de băieţelul său, Norma se cufundase în necesitatea de a rezolva dificultăţile navigaţiei Holtzman sau de îmbunătăţirea siguranţei. Acum, că trupele Jihadului veniseră aici, la şantiere, problema devenise acută. Trebuia să facă totul să meargă. Căci totul depindea de ea.

Curios, chiar dacă nu mâncase în mod regulat şi nu consumase fluidele corespunzătoare, corpul nu-i dădea semne de pierdere în greutate sau de oboseală. Avea însă şi ea propriile-i limite.

După trei zile de lucru fără măcar o scurtă odihnă, Norma se duse în sfârşit în dormitorul pe care-l împărţea din când în când cu soţul său, ori de câte ori nu-şi petrecea noaptea în laborator şi în sălile de testare. În câteva clipe, se cufundă în somnul epuizării complete şi, când se trezi, se simţi amorţită şi apatică.

Din întâmplare, în timp ce se îmbrăca, Norma găsi o provizie de melanj pe care Aurelius o pusese deoparte pentru el în birou. Din moment ce Venkee Enterprises păstra încă o afacere înfloritoare în domeniul transportului de mirodenie de pe Arrakis, Aurelius avea întotdeauna câte ceva la îndemână, pentru consum cu regularitate. Pretindea că îi păstrează mintea ageră, trupul tânăr şi imaginaţia avântată.

Norma se gândi că s-ar putea să fie exact ceea ce-i era necesar în acest moment. Mâncă o turtă de melanj fără să aibă nici cea mai mică idee asupra dozajului potrivit, în special nu pentru corpul său metamorfozat. Până când ajunse în camera de testare a zborului spaţial, Norma simţea deja efectele mirodeniei acumulându-se înăuntrul ei, asemenea conţinutului unui cazan adus la punctul de fierbere. Fulgere de lumină îi ţâşniră în interiorul craniului, idei la scară galactică.

Activă sistemul computerizat de navigaţie şi începu să ruleze secvenţe de test, demonstrând cum ar fi să zboare de pe Kolhar către o zonă de bătălie îndepărtată. Sisteme stelare apăreau şi se deplasau în timp ce o lumină portocalie intermitentă scânteia, reprezentând traiectoria aparatului de pliat spaţiul. Ecrane holografice arătau informaţiile esenţiale, inclusiv coordonatele astronomice şi mişcările istorice ale corpurilor cosmice.

Arătau diferit acum, că melanjul îi alerga prin sânge… Degetele i se mişcară mai repede, cu precizie mai mare. Pe rând, Norma acceleră şi încetini sistemele, căutând probleme, urmărind dansul hipnotic universal, în timp ce nebuloasele se pliau una într-alta.

E atât de frumos aici…

Brusc, Norma îşi dădu seama că pierduse perspectiva, că se imaginase pe ea însăşi pe o navă care plia spaţiul, într-un zbor real, dar desfăşurat cu încetinitorul. Făcuse nenumărate călătorii simulate, dar se ferise de cele adevărate din cauza pericolului mereu prezent că s-ar putea să nu supravieţuiască. Pierderea lui Norma Cenva ar fi fost devastatoare pentru programul de dezvoltare.

Acum se simţea plutind în voia valurilor unei mări. Soluţia dificultăţilor se dizolvase în apa eterică, iar ea trebuia s-o distileze ca s-o extragă din nou…

Persistau însă probleme serioase de navigaţie. Doar cu o săptămână în urmă, un vehicul ieşise într-un sector greşit, fără să se ciocnească însă de nimic, şi astfel fusese salvat fără pierderi de vieţi omeneşti. O altă navă care plia spaţiul atinsese un meteor ce-i provocase avarii superficiale ale carcasei şi un incendiu rapid stins. Iar un mic aparat de cercetare, aflat în misiune să-l găsească pe primero Atreides, dispăruse în plin zbor.

Aruncă o privire spre ecranele holografice licărind de mulţimea datelor afişate, dar ochii i se înceţoşară şi se fixară asupra unei alteo privelişti. Părea din nou să se afle în adâncul spaţiului, cu sori clipind pretutindeni în jurul său, în timp ce trecea în viteză pe lângă ei. O infinitate de sisteme solare, venind unul imediat după altul… Galaxii care se roteau, nebuloase strălucind în toate culorile, lumină intensă şi cel mai adânc negru al creaţiei…

Apoi, la fel ca în viziunea ei mai veche de sub tortură, cu ascendenţa maternă, când toate siluetele străbunelor se uniseră într-una pe care o alesese pentru propria sa înfăţişare, sorii se solidificară şi arseră cu o incandescenţă teribilă. Părea să se îndrepte către toate acestea, într-o lumină orbitoare.

După care melanjul o lovi şi mai puternic.

Înspăimântată şi înfiorată, Norma privi în faţă şi se aruncă prin cosmos. Imaginea unei fiinţe umane umplu planul apropiat – Serena Butler, într-o robă albă – dar numai pentru o clipă. Preoteasa Jihadului emană o lumină aurie,

apoi dispăru în flăcări. Cumva însă, flăcările nu erau reale. Norma nu reuşea să înţeleagă ceea ce vedea.

Percepea prin ochii Serenei o mulţime de maşini gânditoare, înghesuite în jurul conducătoarei Jihadului. Înainte ca Norma să poată reacţiona, apariţia Serenei se micşoră cât ai clipi, lăsând în amintirea ei doar un tăciune.

Apoi îi văzu pe Zufa Cenva şi pe Aurelius într-o primejdie teribilă… Înconjuraţi de cymeci care voiau să fure de la ei tehnologia plierii spaţiului. Un curent de teamă o străbătu pe Norma, şi se luptă să-şi controleze viziunea. O văzu pe puternica magiciană savurându-şi ultimele clipe, exact aşa cum învăţase atât de multe ucenice, arzând în timp ce propriile puteri telepatice o mistuiau… ca şi pe soţul lui Norma, incapabil să reziste supernovei de energie.

Aurelius e mort, îşi dădu seama Norma cu o groază chinuitoare, nesigură dacă viziunea era o prezicere sau dacă reflecta ceea ce se întâmplase deja… ori dacă mai avea cum să împiedice acest lucru. *Serena Butler. Soţul meu. Mama mea… Toţi morţi sau pe cale să-i pierd în curând.*

Norma văzu prin flăcările din faţa ei în inima unui soare imens, atotmistuitor. În nava sa mentală, Norma Cenva trecu prin lumină către un tărâm ascuns, dezvăluind un nou univers. Văzu viermi gigantici şerpuind pe lumea deşertică a Arrakisului, şi o substanţă eternă pe care oamenii o numeau Apa Vieţii. Hrană pentru trup, pentru minte şi pentru suflet.

O cale spre infinitate, gândi. *Şi poate dincolo de ea.*

Văzu viitorul omenirii, cu nave care pliau spaţiul conectând un imperiu vast… o civilizaţie ce rămânea legată de trecut printr-un lung şir de magiciene îmbrăcate în robe negre cu glugă.

Şi auzi o incantaţie armonioasă, hipnotică, din deşert: „Muad'Dib… Muad'Dib… Muad'Dib…” Norma se alătură extazului vocilor, apoi înghiţi Apa Vieţii şi ţipă, cuprinsă de euforie.

Se trezi din viziune, sperând să vadă chipul lui Aurelius

Venport îngenunchind deasupra ei şi mângâindu-i părul blond.

Dar era singură, aproape strivită de implicaţiile şocante, zdrobitoare, ale tuturor lucrurilor la care asistase.

— Am privit în inima universului…

Există nenumărate moduri de a muri. Cel mai rău este să te stingi încet, fără niciun scop.

SERENA BUTLER,
ultimul mesaj către Xavier Harkonnen

Oamenii de pretutindeni din Liga Nobililor clocoteau, şi aşteptau, şi sperau ca Serena Butler să se întoarcă cu anunţul glorios al păcii eterne. Cogitorii din Turnul de Fildeş rămăseseră în Zimia, studiind documentele din marile biblioteci culturale de pe Salusa Secundus. Pentru prima oară după atâtea decenii, viitorul părea luminos.

Săptămâni şi luni trecură, fără să sosească nicio veste, niciun indiciu. Unii dintre discipolii ei începură să deznădăjduiască. Alţii se agăţau de un fir subţire de speranţă – în ciuda neliniştii şi îngrijorării, îşi aduceau aminte că zborul spaţial convenţional era înnebunitor de lent.

Iblis Ginjo continua să liniştească publicul, dar în acelaşi timp îl şi pregătea. Trebuia să aştepte exact momentul potrivit. Totul fusese pus la punct încă dinainte de plecarea Serenei.

În sfârşit, la o lună întreagă după data aşteptată a întoarcerii ei, îl trimise pe Yorek Thurr. Dacă cineva investiga după ce treceau şocul şi disperarea iniţială, înregistrările din jurnal aveau să arate că un semnal de localizare fusese captat de la o mică navă care se apropia în viteză de marginea teritoriului sincronizat.

În câteva zile, comandantul Jipolului şi grupul său de nave interceptară un aparat fără pilot cu acceleraţie mare, care zbura către sistemul salusan. Capsula nu era cu mult mai mult decât un tub de torpilă cu motoare puternice prinse la un capăt.

Înăuntru, găsiră un mesaj şi un set de imagini înregistrate, alături de trupul ars şi îngrozitor de sfârtecat al unei femei.

Thurr nu avu nicio dificultate să găsească capsula

automată, din moment ce era exact în locul unde el şi cu Iblis o plantaseră…

Comandantul Jipolului se întoarse la turnul Marelui Patriarh aducând groaznicele veşti. Vorbele aveau să se împrăştie curând, iar Iblis voia să le controleze răspândirea cât mai mult posibil, pentru a obţine cel mai puternic efect.

Yorek Thurr îi înmână un pachet de imagini cu aspect deteriorat, o colecţie atent sigilată de evenimente înregistrate. Iblis îl luă în mână cu grijă nervoasă, ca şi cum i s-ar fi înmânat o bombă cu ceas. Înghiţi în sec, cu o senzaţie de groază în piept.

— Atunci presupui că e moartă cu adevărat?

Bărbatul chel îşi mângâie mustaţa lungă.

— O, e moartă – fie pentru că l-a provocat pe Omnius, fie de mâna lui Niriem. Oricum ar fi, oamenii vor crede că maşinile gânditoare sunt responsabile.

Iblis desigilă pachetul de imagini.

— Hai să revedem ce crime se presupune că a comis mârşava hiperminte computer…

Marele Patriarh porni aparatul de redare. El şi cu Yorek Thurr se aşezară să se uite la imaginile oribile, zâmbindu-şi cu o satisfacţie sumbră.

— Nimeni nu se va îndoi vreodată că acesta este adevărul.

*

Pe înregistrarea vizuală, roboţi paznici, automate de luptă şi sclavi umani îngroziţi stăteau aliniaţi în faţa Turlei Centrale de pe Corrin.

Paznicii luceau în şiruri perfecte, sub soarele roşcat; sclavii, cu ochii duşi în fundul capului, erau tăcuţi, dar agitaţi. Ţinute prizoniere, cele cinci femei-serafim ale Serenei stăteau neajutorate, urmând să fie silite în curând să privească execuţia Preotesei lor.

Robotul sociopat Erasmus – pe care toţi oamenii liberi îl

urau, ca fiind ucigaşul lui Manion cel Nevinovat – vorbea în microfon, ca un comentator. Iblis nu fusese niciodată sigur că Erasmus mai exista, dar oamenii îl urau îndeajuns cât să fie dispuşi să creadă faptul că provoca în continuare nenorociri.

Robotul spuse:

— Hipermintea a decretat că maşinile gânditoare nu pot coexista paşnic cu oamenii liberi. Sunteţi prea nestatornici, nedemni de încredere şi provocaţi distrugeri la întâmplare. Trebuie să vă arătăm că sunteţi slabi, că Omnius e superior.

Chipul de metal se modelă într-un rânjet demonic.

— Distrugând-o pe conducătoarea voastră, Serena Butler, hipermintea a calculat că oamenii îşi vor da seama de înfrângere şi vor înceta acest Jihad.

În spatele lui, construcţia de metalfluid ascuţită ca un ac se mişcă şi se ghemui aidoma unui şarpe gigantic, apoi formă o deschizătură mare şi neagră, aducând cu o gură. Ca scamatoria unui magician pe scară mare, o scuipă afară pe Serena Butler, plină de vânătăi.

Serafimii supravieţuitori strigară de groază, iar sclavi umani localnici murmurară neliniştiţi.

Două automate mari de luptă se îndreptară spre prizonieră şi o legară cu forţa pe un cadru în formă de cruce. Dedesubtul ei, o porţiune de pavaj începu să se rotească lent. Serena atârna zbătându-se, dar nu striga. Apoi ochii i se întoarseră spre o latură a pieţii deschise, atraşi de şuierături şi de un târşâit greoi.

O maşină gânditoare imensă, un veritabil monstru, apăru greoi în piaţă. Avea piele sintetică roşie ca tăciunele, coarne mari, curbate, şi arunca flăcări din toate părţile corpului. Serena se uită la el întâi, pentru scurt timp, cu oroare, apoi cu o hotărâre fermă.

Ca un cântăreţ grecesc, Erasmus vorbi în microfon:

— Omnius a studiat arhivele istorice pentru a stabili care este considerat de către oameni modul cel mai neplăcut de a muri. După ce a analizat reprezentările religioase,

hipermintea a ales un spectacol care va strivi mişcarea umană de rezistenţă pentru totdeauna Moartea extravagantă a Serenei Butler va dovedi că oamenii nu ne pot provoca niciodată cu succes!

Maşina satanică se opri în faţa Serenei, care era întinsă şi legată pe cruce. Flăcări precise, intense, ţâşniră dintr-una dintre ghearele robotului demon către degetul corespunzător de la mâna ei. Femeia se crispă când cadrul în formă de cruce continuă să se rotească, dar nu ţipă, nici măcar când toate degetele de la una dintre mâini se pârliră şi se înnegriră, lăsând încheieturile cauterizate.

Era doar începutul.

Serafimii captivi urlau şi strigau blesteme, dar Serena nu scoase niciun sunet în timp ce atârna de bara transversală a crucii.

În continuare, maşina-diavol aruncă flăcări care arseră ambii ochi ai Serenei, lăsând orbitele crăpate deasupra grimasei de pe chipul ei, în timp ce abia îi arse pielea feţei.

Erasmus explică:

— Aplicarea atentă a durerii este prevăzută astfel încât să nu provoace răni care să fie prea repede fatale. Serena va suferi multă vreme.

Acele unui sistem de menţinere de vieţii ieşiră din cruce, pentru a o ţine în priză şi conştientă. Robotul călău îşi continuă tortura sadică, arzând părţi din corpul Serenei, apoi scoţând crucea de la locul ei şi rotind-o, astfel încât victima să atârne cu capul în jos. Fiecare moment era înregistrat.

Vocea lui Omnius sună ca un tunet:

— Distrugându-te pe tine, pun capăt Jihadului tău! Oamenii nu vor mai avea un conducător care să provoace în continuare distrugeri. Moartea ta este un deznodământ eficient al unei probleme foarte vechi.

— Nu vei… Înţelege… niciodată…

Deşi faţa ei arsă era întoarsă şi nu se vedea în imagini, vocea era corectă, copiată din vechi discursuri.

— Poporul meu va continua să lupte, în numele meu!

Veşmântul i se aprinse de la un alt jet de flăcări ale robotului.

Chiar şi când pielea i se topi precum ceara unei lumânări, Serena refuză să ţipe. Striga ceva sfidător către călăii ei, ceva ce nimeni nu putea înţelege. Curajul ei era magnific.

În amplificări chinuitoare ale durerii, călăul o arse pe Serena de vie, dându-i foc ca unei torţe de carne – întâi braţele şi picioarele, lăsând torsul şi capul la urmă. Sistemele din cadrul crucii îi amplificau suferinţa, ţinând-o trează chiar şi când nervii şi celelalte componente ale corpului încercau să se închidă, încercau să moară.

Femeile-serafim ţipară indignate, unele smulgându-şi părul din cap, altele privind cu ochii mari, plini de lacrimi. Era limpede, spectacolul nu le-ar fi inspirat niciodată să capituleze. Dimpotrivă, mânia lor era mai puternică decât oricând.

Robotul demonic, cu pielea roşie, trase din nou cu flăcările sale, ucigându-şi victima de pe cruce. Chiar dacă sistemul de susţinere a vieţii o ţinea în priză, Serena Butler nu ţipă.

Focul consumă întregul corp al Preotesei Jihadului, jupuindu-i pielea, scoţând la vedere oasele negre – până când nu mai rămase nimic, în afară de moştenirea ei.

Iblis o consideră o producţie excelentă. Putea simţi câtă oroare şi cât dezgust aveau să incite aceste imagini, ca şi o ură stăruitoare faţă de maşinile gânditoare – mult mai mare decât îşi putea el aminti chiar şi în timpul celei mai brutale opresiuni din partea titanilor. Ridică ochii spre Thurr, cu o pasiune şi o dorinţă de răzbunare mai vehemente ca oricând.

— Ai grijă ca trupul ars să fie testat... Mostrele de ADN vor dovedi că Serena este cu adevărat moartă. Vor exista întotdeauna unii care să pretindă că e vreun soi de

şmecherie.

Ştia deja ce aveau să arate testele genetice; colegii săi de conspiraţie tlulaxa se asiguraseră că celulele erau identice. Nu avea nevoie totuşi să aştepte rezultatele ca să facă îngrozitorul anunţ.

— Trebuie să prezentăm aceste imagini tuturor, continuă Iblis, dându-şi seama cât de uluitor de eficiente urmau să fie. *Tuturor.* Sunt mai puternice decât ar fi putut spera Serena.

Cu mâini tremurătoare, îi înapoie pachetul de imagini comandantului Jipolului.

— Vezi să fie copiat şi distribuit în toată Liga Nobililor!

În război există mai multe căi de a pierde decât de a câştiga.

IBLIS GINJO,
Peisajul umanităţii

Nu peste multă vreme, fiecare fiinţă umană liberă văzuse imaginile oribile, brutalitatea inumană. Se înălţă un val de reacţii cât un munte, ca şi cum oamenii s-ar fi întrebat cum de le trecuse vreodată prin minte să facă pace cu aceşti monştri. Nu putea exista un sfârşit al Jihadului, până când Omnius nu era complet distrus.

Afirmându-şi puterea încă o dată, acum, că rivala sa murise, Iblis Ginjo purta roba lui cea mai extravagantă, în calitate de Mare Patriarh.

— Făgăduiesc asta fiecăruia dintre voi: Serena Butler nu va fi uitată, şi nici ceea ce i-au făcut maşinile gânditoare!

Închisorile Jipolului dăduseră drumul câtorva bărbaţi şi femei care fuseseră înainte cei mai făţişi protestatari împotriva Jihadului. Prizonierii, neştiind nimic despre moartea Serenei Butler, fură lăsaţi liberi cu propriile lor pancarte – „Pace cu orice preţ” – legate de spate.

Cât ai clipi din ochi, mulţimile se adunară şi-i sfâşiară în bucăţi pe nefericiţii protestatari.

La o şedinţă de urgenţă a Parlamentului Ligii, Iblis Ginjo proiectă noi imagini îngrozitoare din lumea-colonie Balut, care – ca şi Chusuk şi Rhisso cu câţiva ani în urmă – fusese arsă şi făcută una cu pământul de curând, de către roboţi de luptă.

— Maşinile gânditoare au făcut asta chiar în timp ce Serena Butler călătorea spre Corrin ca ambasador al păcii. Au avut întotdeauna intenţia să ne trădeze. N-a existat niciun supravieţuitor pe Balut!

Vocea Marelui Patriarh se înecă de durere.

— Conform obiceiului, maşinile malefice au distrus fiecare persoană, fiecare casă…

Scenele cu clădiri arse, cratere de explozie şi trupuri

carbonizate îi izbiră pe toţi cu putere, dar chiar şi aceste orori păleau în comparaţie cu execuţia iubitei lor Preotese. Totul adăuga paie pe foc, exact aşa cum intenţionase Marele Patriarh.

Reprezentanţii Ligii din public fură surprinzător de tăcuţi, uitându-se la imagini cu chipuri împietrite. După ce-şi termină discursul, Iblis Ginjo rămase în picioare. Mulţi oameni plângeau, apoi un murmur trecu printre ei. Treptat, toţi cei din marele amfiteatru se ridicară în valuri, pentru a-i oferi Marelui Patriarh cea mai puternică, mai răsunătoare ovaţie din cariera lui.

Prinzând momentul, strigă, acoperind zarva:

— Acum, Jihadul nostru trebuie să-şi reînnoiască hotărârea, să capete un scop nou şi mortal! Nu vom mai asculta propunerile de pace din partea lui Omnius! Iată ce vă spun, prieteni: să nu vă clătinaţi niciodată în hotărârea voastră de a eradica total maşinile gânditoare! Jihadul trăieşte până când obţinem victoria completă!

Deşi îi părea sincer rău pentru soarta Serenei, Iblis o vedea ca pe un sacrificiu necesar. Ea acceptase preţul şi plecase la luptă. Singură.

În timp ce aplauzele continuau, se hotărî să profite de avantaj, gândindu-se la alte planuri. Aceasta era o parte din înţelegere, din moment ce tlulaxa îl ajutaseră cu pachetul de imagini ale torturii şi execuţiei Serenei.

— Trebuie să facem progrese, şi trebuie să luptăm. Cei mai mulţi dintre voi ştiu că Preoteasa Butler voia de mult o relaţie mai bună cu planetele nealiate, pentru a întări Liga şi întreaga umanitate liberă. Acum avem nevoie de acea tărie, oriunde o putem găsi. Ca un prim pas important, în cinstea ei, ar trebui să căutăm o alianţă mai strânsă cu tlulaxa. Deşi au rămas până acum în afara Ligii Nobililor, fermele lor de organe au servit totuşi cauzei noastre.

Inspiră adânc şi continuă:

— Cu sprijinul vostru, am intenţia să plec pe Tlulax şi să-i conving în sfârşit să se alăture Ligii.

Ca la un semn, un bătrân mare erou din primele zile ale

Jihadului, se ridică în picioare.

— Sunt de acord. Plămânii cei noi de la fermele de organe tlulaxa mi-au salvat viaţa cu multă vreme în urmă, permiţându-mi să continuu lupta noastră împotriva maşinilor gânditoare. Ştiu că Serena ar fi fost de acord – a vizitat chiar ea fermele de organe şi i-a invitat pe tlulaxa să se alăture Ligii. Acum trebuie să insistăm să ne dea un răspuns.

Surprins, Iblis surâse. Harkonnen chiar era un aliat neaşteptat.

— Mulţumesc, primero Harkonnen. Acum, eu…

Xavier nu se aşeză.

— De fapt, îmi ofer serviciile pentru a-l duce pe Marele Patriarh pe Tlulax. Sunt prea bătrân ca să conduc un nou atac împotriva maşinilor gânditoare, dar vreau să ajut în orice fel posibil. Există mii de planete nealiate. Trebuie să ajungem la cât mai mulţi oameni posibil, cât de repede se poate.

Cu sprijinul surprinzător al primeroului Harkonnen, adunarea buimăcită a reprezentanţilor votă în favoarea cererii lui Iblis într-o proporţie chiar mai mare decât se aşteptase acesta. După aceea, părăsi tribuna şi se duse în mijlocul spectatorilor, strângând mâini şi bătând pe spate politicienii profesionişti.

Serena n-ar fi putut cere nici ea rezultate mai bune.

Începutul vindecării constă în a mobiliza puterea de recuperare a corpului – fie că este vorba de corp din punct de vedere individual şi fizic, fie de diferitele sale forme sociale şi politice.

DR. RAJID SUK,
Caiete de note de campanie

Înţelegând importanţa acelei mese, Octa îşi folosi în cel mai înalt grad talentul culinar pentru a găti un ospăţ savuros înainte ca Xavier să plece cu Marele Patriarh şi suita lui din Jipol. Servitorii şi bucătarul conacului insistară s-o ajute, dar Octa făcu singură cea mai mare parte a treburilor; era felul ei de a-şi arăta devotamentul pentru soţul său. Ştia exact ce-i plăcea lui Xavier să mănânce, ce feluri şi deserturi îl încântau cel mai mult.

Lui Xavier îi plăcea însă mai mult decât orice să petreacă o seară împreună cu ea şi cu cele trei fete ale lor. Cea mai mică, Wandra, avea doar zece ani şi încă locuia acasă, dar cele două mai mari îi dăruiseră deja nepoţi frumoşi. Viaţa lui Xavier părea plină şi mulţumită, tot ce ar fi putut să-şi dorească vreodată.

Dar o pierduse pe Serena Butler – din nou. Şi de data asta nu se mai putea întoarce.

Cu o groază plină de fascinaţie, neajutorat, Xavier urmărise imaginile incredibil de violente în care călăul demonic o torturase şi o ucisese pe Serena. Moartea ei oribilă, plină de suferinţă, aruncase pe fiecare om din Liga Nobililor într-o furie cumplită, făcându-i pe toţi să strige după răzbunare.

Chiar înainte ca ea să plece de pe Salusa Secundus, Xavier se temuse de ce era mai rău, bănuind că Serena luase deja o anumită hotărâre. Fusese conştientă de ceea ce era probabil să i se întâmple, şi poate chiar provocase totul. Îi venea greu să creadă că hipermintea fusese atât de nesăbuită încât să trimită imaginile şi cadavrul înapoi în Ligă, unde cu siguranţă aveau să stârnească un tumult

răzbunător.

Pe de altă parte, maşinile gânditoare nu-i înţeleseseră niciodată pe oameni. Omnius avea în mod limpede intenţia de a trimite un avertisment brutal Ligii Nobililor, dar martiriul Serenei provocase o hotărâre complet neprevăzută a populaţiei omenirii libere.

Serena trebuie să fi considerat acest lucru ca pe singura şansă a Jihadului ei. Fără îndoială, manipulatorul Iblis Ginjo o îndemnase să ia această decizie, convingând-o să se sacrifice. Xavier ştia cum ar fi privit ea o asemenea ocazie. Contase pe asta, ca pe o cale de a sluji oamenii pe care-i iubea atât de mult.

Adepţii ei deveniseră obosiţi, dornici să admită termeni inacceptabili pentru a încheia lupta continuă. Dar asistând la inumanitatea absolută a maşinilor gânditoare împotriva veneratei lor Preotese, se uniseră într-o forţă de luptă mânioasă, mult mai puternică şi mai hotărâtă decât tot ceea ce înfruntaseră maşinile gânditoare până atunci. Zeci de milioane de oameni cereau dreptul de a deveni soldaţi ai Jihadului. Cel puţin Serena nu murise în zadar…

În capul mesei, Xavier surâse crunt în sinea lui când se gândi la misiunea următoare, care putea ridica războiul pe noi culmi ale succesului. Înainte de capturarea sa pe Giedi Prime, Serena dorise să aducă planetele nealiate în Ligă, dar obţinuse prea puţin succes.

Acum, el îl ducea pe Iblis Ginjo să-i încurajeze pe tlulaxa să se alăture marii alianţe a umanităţii. Aceasta fusese o prioritate a Serenei, din moment ce ea credea că ferme de organe mai întinse erau esenţiale pentru a-i ajuta pe luptătorii Jihadului răniţi în bătălie. În numele ei, lupta avea să continue.

Octa, încă zveltă şi graţioasă la vârsta de cincizeci şi cinci de ani, intră în sufragerie purtând un platou cu file de mistreţ ţepos, adus de la una dintre partidele de vânătoare de pe terenurile moşiei. Îi zâmbi soţului ei, ştiind ce se întâmplase în timpul acelei vânători de mistreţi ţepoşi, cu multă vreme în urmă, când Xavier şi Serena făcuseră

dragoste pentru prima oară. Octa făcuse aceasta ca un gest pentru el şi pentru sora ei moartă, servind carnea gustoasă cu un sos acrişor de coacăze. Cele trei fiice ale lui îşi arătară încântarea în faţa spectacolului, iar Xavier abia îşi putu stăpâni lacrimile din ochi.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Wandra cu naivitatea ei de copil.

Octa îl mângâie pe umăr şi se aplecă să sărute capul cărunt al lui Xavier. El îi strecură o mână în jurul taliei.

— Nimic, Wandra. Vă iubesc atât de mult pe toţi, sunt doar copleşit.

Se uită în sus la Octa, cu ochii căprui sclipindu-i.

— Ştiu, spuse ea. Mi-o arăţi în atâtea feluri…

Xavier le ascultă pe fetele mai mari vorbind de casele şi de familiile lor, de munca soţilor şi de ambiţiile lor personale. Roella, fiica cea mai mare, în vârstă de treizeci şi şapte de ani, părea să o ia pe urmele Serenei, fiind deja aleasă ca reprezentant în Parlamentul Ligii de pe Salusa Secundus, purtată de faima numelor de Butler şi Harkonnen. Omilia continua să dea concerte de baliset marilor mulţimi, în timp ce avea şi un al doilea serviciu, învăţând vicleşugurile meseriei de negustor a soţului ei.

Cu fineţea unui politician, Roella spuse:

— Tată, suntem mândre de tine pentru că-l însoţeşti pe Marele Patriarh în această misiune. Există implicaţii politice importante, iar tu vei avea o puternică influenţă stabilizatoare.

Xavier încuviinţă cu un gest neangajant, nedorind să rostească adevăratul motiv pentru care era dispus să se ducă într-un loc în care nu voia să meargă, cu un om în care n-avea încredere. *Serena mi-a cerut să ajut Jihadul în orice fel posibil. Şi cineva trebuie să stea cu ochii pe Iblis Ginjo.*

Xavier îşi dădu seama că nu acordase destulă atenţie mâncării, aşa că se repezi la porţia lui cu entuziasm, făcându-i complimente repetate soţiei.

— Este absolut delicios. Te-ai întrecut pe tine însăţi,

draga mea!

Octa era opusa surorii sale mai mari, mulţumită cu activităţile personale liniştite, în loc de aspiraţiile grandioase de a salva întreaga rasă umană. Octa n-avea nevoie de asemenea activităţi pentru a-şi găsi împlinirea în viaţă. Era la fel de puternică în felul ei ca şi Serena, încercând să ţină la un loc vieţile alor săi şi oferindu-i lui Xavier o ancoră, atunci când galaxia era zguduită ca pe mări furtunoase.

— Am auzit că au fost alte atacuri ale maşinilor gânditoare asupra lumilor Ligii, zise Roella. O altă colonie complet nimicită. Groaznic. Se numea… Balut?

Cu chipul întunecat, Xavier luă o înghiţitură de chiantini, dar abia observă gustul tare al vinului.

— Da, o mică aşezare de pe Balut, distrusă. Totul ras de pe faţa pământului, lăsând numai câteva cadavre carbonizate pe străzi. Cei mai mulţi dintre oameni au fost luaţi, fără îndoială în lagăre de muncă forţată. Exact ca pe Chusuk, cu nouă ani în urmă. Şi pe Rhisso…

Roella dădu din cap.

— Omnius n-a rămas să-şi instaleze reţeaua de computere pe aceste lumi? Maşinile gânditoare au venit pur şi simplu să distrugă şi să ia sclavi?

— Aşa se pare, răspunse tatăl ei. Şi când te gândeşti că eram gata să acceptăm propunerile lor de pace!

Omilia se cutremură.

— Pace cu orice preţ!

O spuse ca pe un blestem. Wandra se uita la ei cu ochii mari, întunecaţi.

Xavier continuă:

— Maşinile gânditoare ne vor găsi fiecare punct slab şi vor continua să atace. Trebuie să facem acelaşi lucru. Toate victimele agresiunii maşinilor o cer.

Octa îşi împinse farfuria deoparte, vizibil supărată de asemenea discuţii în timpul a ceea ce ea sperase să fie un banchet plăcut. Dar Xavier ştia că soţia sa înţelegea necesitatea.

— Nimeni nu-l poate înţelege pe Omnius, spuse Octa. Serena avea dreptate. Trebuie să distrugem maşinile gânditoare indiferent cu ce preţ!

Înghiţi cu greutate şi se uită la Xavier:

— Chiar dacă acest lucru va continua să dezbine orice familie…

Xavier privea fix în farfurie, iar ochii îl usturau. Îl ura pe Omnius, dar era din ce în ce mai convins că manipulatorul Iblis Ginjo era cel cu adevărat responsabil pentru nebunia finală a Serenei. Fără personalitatea puternică a Marelui Patriarh, ea n-ar fi insistat niciodată într-o asemenea misiune sinucigaşă nesăbuită.

— Cruciada noastră trebuie să continue chiar dacă pune în primejdie familia noastră şi alte un trilion de familii. Scopul nostru este de a asigura viitorul rasei umane, pentru nepoţii noştri şi pentru nepoţii nepoţilor noştri.

— Atunci sper ca misiunea ta pe Tlulax să realizeze ceea ce doreşti…

Părea să se îndoiască, dar Xavier o bătu uşor pe mână. Se uită cu tandreţe la Octa, apoi la fiicele lui, una câte una, cu ochii înceţoşându-i-se.

— Voi face orice e nevoie să fie făcut, jură el, pentru Jihad şi pentru memoria Serenei.

Mintea e un lucru nebunesc.

Graffiti pe exteriorul Turlei Centrale de pe Corrin

Erasmus stătea în vârful unui munte negru, sub lumina sumbră de tăciune a soarelui gigant, scrutând oraşul strălucitor de pe Corrin, dincolo de dealurile înalte. De când revizitase crevasa în care fusese cândva prizonier, robotul îşi dorise să exploreze o parte mai mare din zona sălbatică a planetei.

Exploratorii umani aveau acelaşi imbold, să meargă acolo unde nimeni n-a mai ajuns vreodată, să vadă lucruri pe care nicio altă persoană nu le mai văzuse, să planteze steaguri şi să marcheze noi teritorii. Cum ar fi putut face un robot mai puţin de-atât?

Dedesubt, într-o adâncitură adăpostită de la marginea şirului de arbori, plină cu bolovani pudraţi cu zăpadă, pupilul său Gilbertus Albans dormea într-un cort, extenuat din nou de excursia dificilă.

Erasmus îşi dădu seama de un alt aspect pozitiv al faptului că scăpa de activitatea din oraşul-maşină. Oamenii înţeleseseră de mult avantajele singurătăţii şi ale contemplării în medii nedomesticite, plăcute din punct de vedere estetic. Unele jurnale vechi se refereau chiar la acest proces ca la „reîncărcarea bateriilor mentale”. Bănuia că oamenii semănau cu maşinile mai mult decât le plăcea să recunoască.

În depărtare, vizibil la rezoluţia înaltă a filamentelor sale optice, robotul zări ceva fulgerând în oraşul-maşină, în vârful Turlei Centrale. Câteva clipe mai târziu, un roi de ochi-de-pază micuţi şi argintii apărură şi se concentrară în jurul lor, plutind în diferite poziţii şi observându-l din fiecare unghi.

— Încercai să fugi de mine? întrebă Omnius prin ochii-de-pază, astfel încât sunetul se auzi din toate părţile. Este complet iraţional!

Imperturbabil, Erasmus replică:

— Indiferent cât de departe plec, ştiu că îmi monitorizezi întotdeauna mişcările. Am plecat pur şi simplu la un exerciţiu de antrenament pentru Gilbertus Albans. Este necesar pentru el să mediteze fără întreruperi sau distrageri ale atenţiei.

Ochii-de-pază rămaseră pe loc în aer.

— Afirm că efortul de război al oamenilor va fi mult diminuat, acum, că Serena Butler nu-i mai îmboldeşte. E timpul să fii de acord cu mine.

— Mă tem că incidentul va avea ca rezultat repercusiuni pe care nu le prevezi. Simplifici prea mult oamenii, Omnius, şi ai căzut de-a dreptul în capcana Serenei Butler. Vom regreta că i-am îngăduit să devină martiră. Oamenii vor trage propriile lor concluzii despre ceea ce s-a întâmplat, cu sau fără date precise.

— Ridicol. E moartă. Asta va zdrobi moralul luptătorilor Jihadului.

— Nu, Omnius. Pentru mine este limpede că moartea ei nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Pretinzi că eşti mai inteligent şi mai pătrunzător decât mine?

— Nu confunda acumularea de date cu inteligenţa, Omnius. Nu sunt echivalente.

În spatele lor, trăgând cu urechea la discuţie, tânărul Gilbertus ieşi din cort, arătând înviorat şi nerăbdător să-şi continue studiile.

În timp ce ochii-de-pază bâzâiau, Omnius făcu o pauză, parcurse câteva cicluri de date şi adăugă:

— Nu vreau ca discuţia noastră să fie compromisă de sarcasm. Am determinat că aceasta este conversaţia noastră cu numărul trei sute de mii. O ocazie destul de importantă, potrivit modelului uman al pietrelor de hotar, deşi nu înţeleg de ce un număr ar trebui să fie mai semnificativ decât altul.

Faţa de metalfluid a lui Erasmus, deja acoperită de chiciură din cauza vântului îngheţat de pe munte, se modelă într-o încruntătură. Îşi verifică rapid propriile date şi

descoperi că Omnius se înşela.

— Eu am înregistrarea unui număr puţin mai mare. Ai o eroare în bazele tale de date.

— Asta nu este posibil. Fiecare dintre noi face calcule simple în acelaşi fel. Adu-ţi aminte, iniţial ai fost un produs secundar al propriei mele minţi.

— Cu toate acestea, greşeşti. Nu ai ţinut socoteala exactă a tuturor conversaţiilor mele cu Omnius-Terra, din moment ce ai primit o actualizare incompletă, alterată.

Ochii-de-pază rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi vorbiră:

— Explicaţia ta ar putea justifica orice inconsecvenţă. *Dacă* există vreo greşeală.

Erasmus insistă asupra subiectului.

— Gândeşte-te, dacă greşeşti în privinţa unui simplu calcul numeric, atunci s-ar putea să te înşeli şi cu privire la ceva mult mai important, cum ar fi problema Serenei Butler.

Ochii-de-pază se rotiră în aer, înconjurând capul reflectorizant al robotului.

Gilbertus făcu un pas în faţă, ascultând discuţia; Erasmus se întrebă dacă băiatul cel loial voia să-l protejeze.

Apoi Omnius zise:

— Poate că ar trebui să-ţi analizez şi să-ţi verific sistemele, Erasmus. Există o probabilitate egală, dacă nu superioară, ca tu să fii cel care greşeşte. Cea mai bună soluţie ar fi să-ţi şterg toate căile de gelcircuite, să ne resetez pe amândoi la acelaşi nivel şi să începem din nou de la principii de bază. În câteva decenii, îţi vei dezvolta o nouă personalitate, diferită.

Erasmus cugetă la această evoluţie neaşteptată. Nu dorea ca gândurile şi personalitatea lui să fie anihilate şi resincronizate cu hipermintea. Ar fi fost ca… moartea.

— Mai întâi, dă-mi voie să-mi verific din nou calculele, Omnius.

Pe vârful muntelui, rulă diagnostice interne complete prin circuite, şi din nou îi ieşi un număr mai mare. În sfârşit venise momentul să aplice cunoştinţele pe care le

câştigase studiind generaţii după generaţii de subiecte umane de testare.

Aşa încât minţi.

— Ai dreptate, Omnius. Acum am aceeaşi înregistrare ca şi tine. Numărătoarea mea era greşită. Am şters inconsecvenţa.

— Asta-i bine.

Erasmus nu considera această acţiune ca fiind nepotrivită, chiar dacă tocmai îi spusese lui Omnius un neadevăr total. O făcuse mai curând pentru propria lui supravieţuire, un alt lucru foarte uman pe care-l făcuse. Din cauza potenţialelor probleme generate de moartea Serenei Butler, robotul independent simţea că lumile sincronizate aveau nevoie de el mai mult decât oricând. La urma urmei, când actualizarea sabotată a lui Seurat aruncase viruşi de programare în hipermintea de pe Corrin, această lume ar fi putut deveni foarte bine a Ligii, dacă Erasmus în persoană n-ar fi luat măsuri rapide, decisive. Desigur, acea manipulare a datelor inclusese o versiune modificată a istoriei, micşorând rolul robotului în coruperea oamenilor de încredere care declanşaseră primii revolta de pe Pământ.

Cu exerciţiu, Erasmus ar fi putut deveni probabil chiar mai bun la aceste interesante tehnici umane: minciuna şi justificarea acţiunilor. Asimilase aceste modele de comportament pentru cel mai bun motiv. Dacă voia să înţeleagă vreodată mintea umană, trebuia s-o disece în laborator *şi* să fie capabil să o imite în practică. De-a lungul istoriei, se ştia că oamenii obţineau victorii militare prin subterfugii. Exemplu: schema cu actualizarea.

Din nefericire, Omnius avea să-şi aducă aminte de ultimul incident, în care robotul făcuse în aparenţă o eroare de calcul şi apoi pretinsese că o corectase. Hipermintea avea să continue să analizeze şi să pună evenimentul sub semnul întrebării. Deşi Omnius-Corrin ar fi putut să nu treacă imediat la acţiune deschisă, aceste îndoieli aveau să fie comunicate prin actualizările trimise celorlalte lumi sincronizate, iar celelalte computere aveau şi ele să

proceseze şi să reproceseze chestiunea. Dacă Omnius îşi ducea până la urmă la capăt ameninţarea de a-i lua independenţa lui Erasmus şi pe cea a altor roboţi ca şi el, făcându-i să se conformeze din nou rigidităţii hiperminţii?

Va trebui să contracarez orice acţiune de acest fel, se gândi Erasmus. *Pe cont propriu.*

Trebuie să rezistăm tentaţiei de a manipula universul.

COGITOR KWYNA,

Arhivele Oraşului Reculegem

După execuţia Serenei, Vorian Atreides nu fu deloc surprins de cât de repede îşi recăpătă Iblis Ginjo poziţia proeminentă. O bună bucată de vreme înainte de acest eveniment înfiorător, steaua Marelui Patriarh fusese în cădere, în special o dată ce Serena începuse să-şi asume un rol mai direct în Consiliul Jihadului. Iblis întotdeauna preocupat de propriul lui interes şi obişnuit cu puterea, îşi detestase probabil importanţa aflată în scădere. Vor îl cunoştea bine pe fostul om de încredere al maşinilor şi era convins că născocise acest mod spectaculos de a scăpa de Serena Butler.

Acum, „îndureratul” Mare Patriarh simţea o mare plăcere în a stârni în oameni un nivel nou, nemăsurat, al dorinţei de răzbunare, în aparenţă, se aştepta să primească şi mai multe onoruri pentru mult-anunţata misiune pe planeta tlulaxa, pentru a îndemna misterioasa rasă să devină membră a Ligii. Însoţindu-l pe nava diplomatică spre Tlulax, respectatul primero Harkonnen împrumuta legitimitate misiunii diplomatice a lui Iblis, deşi Vor ştia că prietenul său avea şi el îndoieli în legătură cu Iblis Ginjo…

Fierbând în sinea lui şi simţindu-se neajutorat, Vor rămase pe loc, pe Salusa. Vidad şi colegii săi, cogitorii din Turnul de Fildeş, petrecuseră luni de zile în Zimia, amestecându-se cu naivitate în Jihad şi în politica Ligii. În sfârşit, când reprezentanţii furioşi şi gloatele începură să tune şi să fulgere împotriva lor, se pregătiră să se întoarcă în fortăreaţa lor învăluită în gheţari de pe Hessra. Secundanţii în robe galbene, tulburaţi şi nedumeriţi după martiriul Preotesei, făcură aranjamentele pentru transport, fericiţi fără îndoială să se întoarcă în ascunzătoare.

Dar înainte de a pleca de pe Salusa Secundus, Vor ştia că trebuia să stea de vorbă cu minţile umane fără trup, în

aparenţă orbi la ceea ce se întâmpla în lumea reală. Cogitorii din Turnul de Fildeş se considerau filosofi iluminaţi. În schimb, se părea că erau doar nişte neghiobi arhaici, amăgiţi.

Nimeni nu-l întrebă ceva pe primero Atreides atunci când intră în biblioteca fortificată. Cogitorii rămăseseră acolo câtă vreme secundanţii lor copiaseră documente făcând parte din tratate filosofice aproape uitate şi declaraţii care fuseseră scrise în anii în care Vidad şi ceilalţi se aflau în sihăstrie. Vor se duse singur în spaţioasele încăperi de date, în ciuda ofiţerilor Jihadului dornici să-l însoţească.

Şase secundanţi îl întâmpinară în biblioteca plină de ecouri, stând în picioare lângă piedestalele care susţineau recipientele de păstrare ale cogitorilor.

— Primero Atreides, rosti secundantul superior, Keats, care arăta agitat şi plin de îndoială de sine. Vidad ne ordonă să plecăm curând. În timpul călătoriei spre Hessra şi după aceea, vom avea multe de dezbătut cu stăpânii noştri.

— Şi chiar ar trebui, pentru că şi eu am multe de discutat cu Vidad…

Mânia din tonul lui Vor era palpabilă, surprinzându-i pe secundanţi. Într-un val de informaţii din trecut, îşi aduse aminte de lucrurile obscure pe care le aflase citind – şi crezând ca un neghiob – memoriile lui Agamemnon.

Pe piedestalele lor, creierele fără corp pluteau în electrofluidul albăstrui.

— În calitate de cogitori, suntem dispuşi să discutăm chestiuni importante, anunţă unul dintre creierele legendare prin difuzorul încorporat. Iluminarea sporeşte prin schimbul de opinii şi de informaţii. Vorian Atreides, eşti un om cu experienţă, deşi încă mult mai tânăr decât oricare dintre noi, cei de aici.

Vor zise:

— O dată cu vârsta extrem de înaintată, vine şi fosilizarea mentală. Încercarea voastră de a încheia pacea este jenantă pentru toţi cogitorii, o ruşine pentru capacităţile celor ca voi…

Secundanţii erau uimiţi că acest fost lacheu al maşinilor gânditoare vorbea cu atâta îndrăzneală. Prin contrast, chiar dacă recipientele lor pline de fluid licăreau de agitaţia activităţii mentale, cogitorii nu păreau prea supăraţi.

— Nu înţelegi în întregime ce s-a întâmplat, primero Atreides. Eşti incapabil să distingi subtilităţile.

— Înţeleg că optimismul vostru inocent a creat o situaţie periculoasă, ca atunci când nişte copii imaturi se amestecă în treburile adulţilor. Aţi făcut o alegere nesăbuită, care a costat viaţa celei mai minunate femei care a trăit vreodată.

Vidad nu părea deranjat.

— Serena Butler ne-a cerut să comunicăm cu maşinile gânditoare. Intenţia ei era să găsească o cale de a pune capăt Jihadului. Dacă planul nostru ar fi fost urmat, ostilităţile dintre oameni şi maşinile gânditoare ar fi încetat. Credem că Serena Butler l-a provocat intenţionat pe Omnius la represalii violente. Altfel, maşinile n-ar fi avut o asemenea reacţie…

Vor dădu din cap, scrâşnind din dinţi.

— Cum e posibil să fi trăit atât de mult şi să înţelegi atât de puţin? Un război nu se poate opri pur şi simplu, fără o decizie. Conflictul central al Jihadului Serenei Butler nu va dispărea doar pentru că doreşti să-l ignori sau pentru că oamenii noştri au obosit să lupte. Încercarea voastră – dacă ar fi avut succes – ne-ar fi dus în pragul extincţiei!

Cogitorul se gândi îndelung, apoi spuse:

— Te comporţi iraţional, Vorian Atreides – la un loc cu marea masă a omenirii, din câte îmi pot da seama…

— Iraţional?

Izbucni într-un râs amar.

— Da, asta facem noi, oamenii, cel mai bine, şi s-ar putea să fie mijlocul prin care obţinem mari victorii.

— Dacă vei trăi destul de mult, Vorian Atreides, vei începe să apreciezi profunzimea înţelepciunii noastre.

Vor dădu din cap.

— Poate că dacă vei continua să cântăreşti problema, Vidad, îţi vei recunoaşte propriile iluzii…

Furios, se întoarse să plece, ştiind că nu va rezolva nimic continuând dezbaterea cu gânditorii fără trup, care se desprinseseră de fapt de realităţile şi nevoile omenirii. Ieşind din bibliotecă, Vor strigă peste umăr:

— Duceţi-vă înapoi pe Hessra şi rămâneţi acolo! Nu mai încercaţi niciodată să ne ajutaţi!

Greşeala mea cea mai mare a fost să cred că iau singur propriile mele decizii. Chiar şi cel mai perspicace dintre oameni nu reuşeşte întotdeauna să vadă sforile de păpuşar care-l controlează.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
scrisoare personală către Vorian Atreides

Reprezentanţii tlulaxa îl primiră binevoitori pe zâmbitorul Iblis Ginjo, care coborî din naveta sa diplomatică însoţit de gardieni din Jipol şi de asistenţi. Politicienii şi bătrânii de aici intraseră cu Iblis în numeroase tranzacţii niciodată consemnate în dosarele oficiale. La sosire, Marele Patriarh făcu gesturi subtile şi schimbă priviri cunoscătoare cu negustorul Rekur Van şi cu colegii lui. Câţiva dintre gardienii Jipolului şi dintre asistenţi dispărură discret pentru a se ocupa de chestiuni secrete, aşa cum fusese aranjat dinainte. Tlulaxa îi făcuseră concesii speciale lui Iblis.

Pe platforma de aterizare, tlulaxa îl primiră şi pe veteranul Xavier Harkonnen – o mărturie vie a dibăciei lor în materie de biologie – acordându-i onoruri complete. Stătea ca o statuie, ca un exponat, nearătând nimic din tumultul din interiorul lui.

Îl însoţea unul singur dintre adjutanţii de rang inferior, quinto Paolo. Tânărul Paolo se uita la veteran cu ochi strălucitori, văzându-l mai curând ca pe o efigie legendară decât ca pe o fiinţă umană care făcuse tot felul de greşeli şi care păstra regrete în inimă. Xavier nu avea nevoie să fie răsfăţat; devotatul quinto avea să-i urmeze instrucţiunile fără să fie excesiv de grijuliu.

Rekur Van şi alţi reprezentanţi tlulaxa găzduiră o ceremonie la ferma de organe de pe coasta dealului. Xavier stătu în strania pădure tehnologică sub soarele Thalim, amintindu-şi de ultima oară când fusese aici. *Cu Serena.* Suporturile asemănătoare unor arbori purtau fructe artificiale umflate – o varietate de organe clonate şi modificate, purtând etichete cu litere ciudate.

Rekur Van era numai zâmbete, arătându-şi dinţii mici şi ascuţiţi, în timp ce-şi depărta braţele pentru a indica bogăţia biologică din fermele lor de organe.

— Primero Harkonnen, ce plăcere să te vedem! Tlulax este onorat de prezenţa ta. Cu plămânii cultivaţi din pieptul tău, demonstrezi Ligii cel mai bun lucru pe care minunata noastră societate îl are de oferit…

Xavier încuviinţă, dar nu spuse nimic. Stătea cu spatele drept, trăgând în piept aerul care purta un iz slab de chimicale.

De la vizita lor aici, doctorul Rajid Suk îşi continuase propriile experimente, captivat de posibilitatea de a clona mostre medicale, deşi propriile sale încercări fuseseră doar eşecuri. Numai geniile geneticii de pe Tlulax reuşiseră să furnizeze o provizie constantă de organe compatibile şi perfecte, de care armata Jihadului avea o nevoie disperată…

Când fu chemat pe scenă, chipul pătrăţos al lui Iblis Ginjo era plin de satisfacţie.

— Cu această ocazie, împlinim unul dintre visurile cele mai remarcabile pe care Serena Butler le-a împărtăşit cu noi. A fost dorinţa ei cea mai fierbinte ca tlulaxa să fie aduşi în Ligă. În umbra morţii sale recente, aceasta este o misiune dificilă, dar am jurat să nu las visurile iubitei noastre Preotese să piară o dată cu ea. Ca urmare, sunt încântat să accept Tlulax ca pe cea mai nouă lume a Ligii, primind cu bucurie poporul tlulaxa ca parteneri de afaceri şi aliaţi. Oamenii voştri de ştiinţă vor oferi produse medicale vitale într-o perioadă în care suntem siguri că vom avea parte de mult mai multe răni, căutând să ne atingem ţelul sacru. Jihadul intră într-o fază nouă, încă şi mai glorioasă…

Marele Patriarh dădea dovadă de euforie, de energie şi optimism fără margini. Îşi păstrase sănătatea tinerească şi vitalitatea prin consumul masiv al mirodeniei importate de Aurelius Venport, melanjul, un drog exotic care continua să fie popular printre cei mai importanţi dintre nobilii Ligii.

Spre deosebire de el, privindu-l, Xavier simţea povara

anilor şi a propriilor sale tragedii. Neavând altceva de făcut decât să stea aliniat pe scenă, Xavier se uită la ciudaţii tlulaxa – cu toţii bărbaţi – care veniseră să asiste la eveniment. Nici urmă de vreo femeie, nicăieri. Chiar dacă nu observă nimic care să poată fi identificat ca vizibil suspect, se simţea ca şi cum ar fi intrat prin efracţie într-un bârlog de animale de pradă. Dinţii lor mici şi ascuţiţi şi ochii negri de rozătoare nu făceau decât să mărească efectul.

Un triumf secret se reflecta în ochii întunecaţi ai lui Iblis Ginjo. Agenţii cu umeri laţi ai Jipolului stăteau lângă el, scrutând mulţimea şi urmărind totul. Numai tânărul quinto Paolo părea să ia această festivitate drept una bună.

— Am garantat poporului tlulaxa intimitatea, şi le vom respecta dorinţa de a limita numărul vizitatorilor din exterior, continuă Marele Patriarh. Totuşi, îi primim ca fraţi în lupta noastră sfântă împotriva maşinilor gânditoare…

Xavier stătea în faţa fermelor de organe, examinând cantitatea imensă de ţesuturi atent cultivate. Trase adânc aer în plămânii care-i fuseseră luaţi din cuve asemănătoare, cu patru decenii în urmă. Se concentră asupra globilor oculari ce pluteau în containere pline cu substanţe nutritive întunecate. Păreau să-l privească fix cu toţii, ca nişte spectre acuzatoare.

Într-un complex înalt de locuinţe din afara limitelor oraşului Bandalong, tlulaxa îi oferiră lui Xavier un apartament situat în mijlocul unui labirint de coridoare, de balcoane exterioare şi de pasarele. Camera lui personală conţinea mobilier confortabil şi obiecte de artă neobişnuite, dar planul de bază părea auster şi industrial; Xavier se întrebă dacă tlulaxa adăugaseră ornamentele doar pentru uzul lui.

După participarea la ceremonia de la ferma de organe, tlulaxa şi Iblis Ginjo păreau să nu mai fie interesaţi de el.

Stătură alături la masă la un banchet şi mâncară un fel condimentat, însoţit de o conversaţie încordată. Apoi Marele Patriarh îl concedie clar pe Xavier, pomenind de „oboseala după solicitările zilei” a veteranului şi sugerându-i să se retragă în apartamentul lui pentru restul serii.

Quinto Paolo se duse la culcare într-o cămăruţă de alături. Jipolul nu avea nicio treabă cu tânărul adjutant, iar spaţioportul şi sectoarele de afaceri ale acestui cartier suburban nu ofereau cine ştie ce viaţă de noapte pentru un militar energic. Nucleul oraşului Bandalong era interzis celor din afară, din cauze pretins religioase, deşi Xavier nu putea obţine un răspuns sincer la niciuna dintre întrebările sale despre motive.

Xavier rămase în camera lui, copleşit de gânduri negre, nevrând să doarmă. Se simţea epuizat mental, dar trupul nu-i era obosit. Detesta să fie nevoit să stea prea mult timp singur în locuri unde nu avea nimic de făcut, decât să se gândească şi să-şi aducă aminte. În asemenea împrejurări, îndoielile şi suspiciunile o puteau lua razna…

Deşi Serena Butler scrisese broşuri pasionate, iar Iblis Ginjo îşi publicase propriile eseuri şi memorii populare, Xavier nu simţise niciodată nevoia să se laude cu viaţa şi cu isprăvile lui militare. În ciuda rolului său major, nu se ostenise niciodată să consemneze sau să justifice ceea ce făcuse ca subiect de lectură pentru generaţiile viitoare. Prefera să-şi lase faptele să vorbească singure…

Acum, Xavier petrecu multe ore, până târziu în noaptea de pe Tlulax, cufundat în ultimele scrieri ale Serenei Butler. Nu găsi nimic nou sau revelator, din moment ce îi cunoştea atât de bine gândurile şi argumentele. Cu toate acestea, Xavier savură cadenţa şi poezia vorbelor ei, ca şi cum i-ar fi vorbit încă o dată, cu voce tare. Deschise amintirile despre ea ca şi cum ar fi fost o carte separată, preţioasă în interiorul minţii sale, şi se gândi la realizările remarcabile ale vieţii ei.

O viaţă prea scurtă.

Auzi un zgomot, un ciocănit disperat pe tăblia tare a uşii

pliante de la balconul înalt. Tresărind, Xavier observă o umbră mişcându-se afară, conturul unei siluete umane.

Ar fi putut fi bănuitor sau speriat, dar curiozitatea fu mai puternică. Când deschise uşa de la balcon şi o adiere rece, acidă, îl lovi în faţă, îşi văzu misteriosul vizitator, un bărbat scheletic, cu pielea cenuşie, cadaverică, în afară de locurile unde o pătau cicatrice livide. Bărbatul avea un singur ochi; cealaltă orbită, goală, arăta ca un crater oribil. Tuburi translucide duceau de la gât până la nişte pungi cu lichide gelatinoase legate la brâu.

Cumva, bărbatul reuşise să-şi croiască drum pe pasarele şi apoi coborâse aici cu ajutorul unei frânghii ude, cu noduri. Xavier nu-şi putea imagina cum reuşise această persoană complet secată să îndeplinească o asemenea sarcină.

Străinul tremura de epuizare sau poate de disperare.

— Primero Harkonnen… te-am găsit!

Aproape se prăbuşi la pământ, uşurat.

Xavier sprijini bietul suflet şi-l conduse în cameră. Din instinct, primero-ul păstră o voce joasă.

— Cine eşti? Ştie cineva că te afli aici?

Străinul dădu din cap, iar efortul păru să-l coste mult. Bărbia i se sprijini de pieptul scofâlcit. Arăta ca o grămadă imensă de răni, o colecţie umblătoare de cicatrice. Nu cicatrice din bătălie – cicatrice *chirurgicale*. Xavier îl ajută să se aşeze pe unul dintre scaunele din încăpere.

— Primero Harkonnen…

Bărbatul inspira adânc între cuvinte.

— S-ar putea să nu-ţi aduci aminte de mine. Am luptat sub comanda ta pe Anbus IV, cu treisprezece ani în urmă. Am condus unul dintre detaşamente împotriva maşinilor gânditoare. Sunt tercero Hondu Cregh…

Plecând pleoapele, Xavier îşi readuse în minte imaginea. Acest ofiţer organizase cea de-a doua ambuscadă de la sol dintr-un sat zenşiit, dar localnicii de acolo sabotaseră artileria, lăsându-i pe Cregh şi pe soldaţii săi de comando vulnerabili la atacul robotic, la fel ca şi pe Vergyl.

— Da, îmi aduc bine aminte de tine.

Sprâncenele i se apropiară.

— Dar credeam că ai fost repartizat pe lumea ta natală… Balut?

Inspiră scurt.

— Balut! Şi ai supravieţuit atacului devastator de acolo?

— Balut a fost căminul meu… cândva.

Copleşit de întrebări, Xavier se aplecă spre el.

— Am văzut raportul tactic, imaginile din rezumat… Groaznic! Maşinile gânditoare au distrus totul, n-a mai rămas niciun suflet viu – dar tu cum ai scăpat?

— N-am fost atacaţi de… maşini gânditoare!

Hondu Cregh îşi clătină capul.

— Trebuia să credeţi asta, dar nu era câtuşi de puţin Omnius. Au fost Iblis Ginjo şi tlulaxa.

Inima lui Xavier se opri pentru o clipă.

— Ce tot spui?

— Trebuie să-ţi arăt ceva, dacă trupul meu poate rezista efortului.

Cregh înălţă capul, clipind din ochiul prea mare, injectat.

— Te avertizez însă, asemenea informaţii te pun în mare pericol, şi n-o să-mi mulţumeşti pentru asta.

— Nu mă îngrijorează pericolul, nu mă mai îngrijorează.

Xavier încleştă fălcile.

— Şi dacă tu ai avut curajul să vii aici în starea în care te afli şi să-mi spui – cum pot eu face altceva decât să ascult ce ai de spus?

Tercero Cregh plecă iarăşi capul, iar umerii i se prăbuşiră.

— Am făcut-o pentru că n-am nimic de pierdut, primero. Sunt deja mort.

Atinse pungile gelatinoase din talie, tuburile intravenoase care-i intrau în piept şi în gât. Singurul său ochi se fixă cu intensitate asupra lui Xavier.

— Mi-au furat ambii rinichi, şi ficatul. Tlulaxa m-au legat la sisteme şi maşini temporare de conservare ca să nu mă deteriorez prea curând, în timp ce ei aşteptau să recolteze

restul componentelor utilizabile.

Xavier nu înţelegea nimic din ceea ce auzea.

— Ce? Au ferme de organe! Pot cultiva tot ce au nevoie! De ce-ar…

— Eu sunt donator de organe… în stilul Tlulaxa, replică bărbatul vlăguit, cu un zâmbet înfiorător.

Se ridică de pe scaun şi stătu pe picioarele tremurătoare.

— Da, tlulaxa au ferme de organe, dar activitatea nu este foarte productivă. Potrivite pentru a genera costisitoare părţi de rezervă ale corpului în vreme de pace, poate – dar nici pe departe cu capacitatea de a face faţă cererilor Jihadului.

— Dar… e imposibil!

Xavier simţi o repulsie adâncă crescându-i în suflet.

— Chiar eu am plămânii înlocuiţi…

Capul lui Cregh continua să se aplece, ca şi cum gâtul i-ar fi fost prea slab pentru a-l susţine.

— Poate că este adevărat că plămânii tăi au ieşit dintr-unul dintre arborii-cuve… sau s-ar putea să fi fost smulşi de la un biet sclav care s-a întâmplat să aibă ţesuturi compatibile. Când toţi veteranii şi răniţii Jihadului au început să ceară organe proaspete, tlulaxa au fost siliţi să găsească… surse alternative. Cui i-ar păsa de câţiva colonişti şi de nişte sclavi budislamici nesemnificativi?

Xavier înghiţi cu greutate.

— Aşadar, fermele de organe pe care le-am vizitat Serena şi cu mine – erau toate false?

— Nu, acelea erau cuve funcţionale, dar furnizează doar o mică parte din nevoile biologice ale Jihadului. Iar tlulaxa cu siguranţă nu vor să-şi piardă afacerea şi tot profitul. Negustorii de carne vie vor ca voi să credeţi în măiestria lor tehnologică, în timp ce vă vând organele la preţuri exorbitante.

Şi mai rău, Xavier ştia că, dacă Liga ar fi cunoscut adevărul în tot acest timp, primitorii ar fi făcut probabil aceeaşi alegere. El însuşi ar fi socotit că este un rău necesar, pentru binele Jihadului.

Cregh lăsă să-i scape un oftat adânc, furios.

— Prin urmare, când sosesc comenzile, tlulaxa recoltează organele necesare de la cei care nu mai servesc nici unui alt scop. Oameni ca mine.

Străduindu-se să înţeleagă imensitatea a ceea ce auzea, Xavier se întrebă care era rolul lui Iblis Ginjo.

— Şi Marele Patriarh… ştie despre schema asta?

Bărbatul miji singurul său ochi şi râse răguşit.

— Dacă ştie? El a *creat-o!*

Omenirea a căutat mereu tot mai multă cunoaştere, considerând-o o binefacere pentru specie. Dar există excepţii de la această regulă, lucruri pe care nimeni n-ar trebui să înveţe vreodată să le facă.

COGITOR KWYNA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

Ca un om complet năucit, Xavier îl urmă pe tercero Cregh afară, pe un balcon îngust, mult deasupra străzilor din suburbia tlulaxa. Noaptea era umedă, ceţoasă şi rece. Cei doi făcură o ascensiune nesigură şi dificilă pe grilaje şi pe funia cu noduri, traversând pasarele şi pasaje întunecate, cu Xavier Harkonnen dând o mână de ajutor, atunci când putea.

Xavier era sigur că trebuie să fie paznici dincolo de uşa camerelor lui şi a lui quinto Paolo. Spera să nu-l verifice nimeni înainte de a apuca să vadă ce voia să-i arate acest soldat disperat. Mai rău, spera ca în apartamentul său să nu fi fost montate camere microscopice de supraveghere. Acum era însă prea târziu pentru asemenea griji…

Noaptea, oraşul tlulaxa – având în centru o zonă interzisă – era întunecat şi sinistru, cugetând în spatele barierelor sale.

— Mergem acolo? îl întrebă Xavier pe veteranul care abia se mai agăţa de viaţă.

Îşi menţinu vocea scăzută.

— Dar e o zonă de securitate blocată…

— Există totuşi căi de a intra. Tlulaxa au atât de puţini vizitatori din afara planetei, încât nu cunosc punctele slabe în propriul lor sistem de securitate!

Cregh gâfâia cu un zgomot bolborosit, forţându-se vizibil să-şi stăpânească durerea.

— Bănuiesc însă că va fi mai dificil să intrăm decât a fost ca să mă strecor eu afară. Cei mai mulţi dintre prizonierii asemenea mie nu sunt prea… deplasabili. Şşş! Uite!

Arătă cu degetul.

Ghemuindu-se, văzură trei bărbaţi trecând pe lângă ei, fiecare ducând cu sine câte un dispozitiv electronic. Când calea fu liberă, Hondu Cregh porni repede prin beznă, urmat de Xavier.

Pe aleea înghesuită de lângă o clădire de mărimea unui hangar, Cregh propti în poziţie deschisă o trapă de acces şi se lăsă în jos. Cei doi bărbaţi intrară pe un jgheab pentru aprovizionare. Evident, efortul era dificil şi dureros pentru Cregh, dar el n-o arătă.

În interiorul clădirii celei mari, duhoarea de chimicale şi de moarte era prea puternică până şi pentru simţul tocit al mirosului al lui Xavier. Dar ceea ce văzu îl făcu să-şi dorească să-şi fi pierdut vederea cu mult timp în urmă.

Paturile de detenţie arătau ca nişte sicrie echipate cu instrumente de diagnostic şi sisteme artificiale care menţineau siluetele patetice, tânguitoare, în viaţă, pompând fluide în ele. Construcţia, semănând cu o grotă enormă, se întindea cât vedeai cu ochii sub luminile slabe.

Mii de corpuri umane zăceau captive acolo. Specimene *vii.* Unele nu erau nimic altceva decât trunchiuri măcelărite sau membre retezate, păstrate proaspete prin injecţii cu substanţe nutritive şi cu lichide care bolboroseau, simple rămăşiţe ale umanităţii disecate. Alte trupuri erau achiziţii proaspete, legate şi ţinute captive în timp ce li se scoteau bucăţi, una câte una, pentru a acoperi comenzile…

Adevăratele „ferme de organe” ale tlulaxa!

Xavier inspiră întretăiat, parcă suspinând, simţind un val de greaţă. Adulmecând aerul, se întrebă dacă nu cumva fusese ţinut în viaţă prin sacrificiul involuntar al vreunei victime necunoscute, care la vremea respectivă îi furnizase un set proaspăt de plămâni.

Cei mai mulţi dintre prizonieri aveau părul negru şi pielea bronzată specifice, care-i indicau drept budislamici, precum cei de pe Anbus IV sau aceia care se răsculaseră pe Poritrin. Zensunniţii şi zenşiiţii care nu aveau ochii scoşi se uitau la el cu disperare, speranţă sau ură.

— Am scăpat din pat, zise Hondu Cregh cu voce răguşită.

Cu cele mai multe dintre organele vitale scoase, negustorii de carne vie ştiu că nu pot rămâne în viaţă departe de locul ăsta – o oră sau două, cel mult. Dar când unul dintre celelalte corpuri donatoare a murit, am putut să-i fur substanţa nutritivă şi pungile cu stimulente. Asta mi-a dat puterea de care aveam nevoie ca să ies şi să te caut. Ştiam că eşti aici. I-am auzit vorbind pe doi dintre măcelarii tlulaxa…

Inhală prelung, ca nişte foale umflându-se, apoi tuşi.

— A trebuit să-mi dau viaţa… pentru ca tu să *ştii,* primero Harkonnen.

Xavier ar fi vrut să se prăbuşească de disperare. Ar fi vrut să fugă, dar se oţeli şi privi la înspăimântătorul supravieţuitor.

— Dar cum te-au capturat tlulaxa? Credeam că tu şi cu ceilalţi colonişti aţi fost ucişi pe Balut…

— Jipolul Marelui Patriarh şi zeci de vânători de sclavi tlulaxa au venit noaptea şi au bombardat oraşul central, povesti Cregh. Au împrăştiat gaz paralizant în aer, lăsându-ne leşinaţi şi incapabili să rezistăm. La fel ca pe Rhisso… Au ucis câţiva dintre noi pentru orice eventualitate, doar ca să poată împrăştia în jur trupurile măcelărite. Apoi ne-au luat prizonieri şi au transformat clădirile în cenuşă, nelăsând nicio urmă, în afară de o mână de roboţi de luptă distruşi, pe care-i culeseseră de pe cine ştie ce vechi câmp de bătălie. Liga a presupus că a fost un atac al maşinilor gânditoare…

Xavier se clătină la auzul informaţiei. Apoi slăbiciunea îl copleşi pe muribund, şi în cele din urmă Cregh căzu în genunchi.

— Aşa au căpătat tlulaxa materiale proaspete pentru fermele de organe, iar Iblis Ginjo a putut să tune şi să fulgere împotriva maşinilor gânditoare. Oamenii lui au aderat la cauză, fără să bănuiască nimic.

— O schemă abominabilă, comentă Xavier.

— Asta nu-i tot. A făcut acelaşi lucru pe Chusuk, cu ani în urmă, şi pe planetoidul minier Rhisso. Are intenţia să

lovească mai departe… Caladanul. Trebuie să-l opreşti!

Xavier ascultă cu oroare crescândă, în timp ce tercero-ul îi explica totul în izbucniri scurte de cuvinte, precum ultimele rămăşiţe de energie dintr-o baterie. În cele din urmă, omul se prăbuşi pe podea, fără niciun strop de putere. Xavier se întrebă cum de reuşise ofiţerul să supravieţuiască atât de mult fără organe vitale doar un nucleu, capul şi membrele – desprins de sofisticatele sisteme de întreţinere pe care tlulaxa le foloseau ca să-şi păstrezi rezervoarele de organe proaspete.

Xavier îngenunche, trecu braţul ofiţerului peste umăr şi se ridică în picioare. Încercă să-l tragă după el, chiar dacă ştia că nu poate face nimic ca să-l ajute. Se clătină între şirurile de paturi aducând cu nişte sicrie şi mese de disecţie, cărându-l pe viteazul soldat. În cele din urmă, deveni însă prea mult. Hondu Cregh era mort.

Cu blândeţe, Xavier întinse corpul terceroului pe podeaua pătată. Xavier prinse imagini scurte ale altor trupuri pe jumătate dezmembrate menţinute în viaţă pentru recoltarea de organe şi ţesuturi. Unele fuseseră jupuite de piele – folosită fără îndoială pentru a trata victimele arse ale Jihadului – dezvelind ţesuturi musculare roşii, sângerânde, care luceau umede în lumină.

Se îndepărtă clătinându-se, gândindu-se ce-ar putea să încerce pentru a-i elibera pe aceşti oameni, dar ştia că cei mai mulţi ar muri rapid fără sistemele medicale care-i ţineau în viaţă aici. Pierduseră deja organe vitale. Câţiva ar putea supravieţui… dar unde să fugă? Şi el… ce-ar putea face pentru ei?

Deşi era ofiţer de rang înalt în armata Jihadului, se afla complet singur aici, înconjurat de duşmani – tlulaxa, ca şi Iblis Ginjo şi gărzile sale din Jipol. Xavier nu putea suna alarma. Apucă marginea unuia dintre paturile de disecţie. Abia perceptibil, mâna trupului dinăuntru tresări şi se întinse spre el.

— Văd că se cuvin unele explicaţii, se auzi o voce pătrunzătoare, puternică. Nu judeca ceea ce nu înţelegi…

Xavier se întoarse ca un vârtej şi-l văzu pe Marele Patriarh stând la capătul unui culoar lung, însoţit de cercetători medicali tlulaxa, de gărzile din Jipol şi de negustori de carne vie. Xavier îngheţă, ştiind că viaţa lui era pierdută, în ciuda rangului pe care-l avea. Poate că urmau să-l lege şi să-i recolteze organele…

— Am înţeles deja mult mai mult decât aş fi vrut vreodată să ştiu, spuse Xavier, încercând să-şi ascundă dezgustul şi indignarea. Presupun că ai nişte justificări?

— E nevoie doar de o perspectivă mai largă, primero. Cu siguranţă poţi să-nţelegi asta?

Iblis arăta robust şi puternic, în schimb Xavier se simţea incredibil de bătrân.

Întrebă:

— De aici… de aici au venit şi propriii mei plămâni?

— Asta s-a întâmplat înainte ca eu să ajung la putere, aşa că n-am de unde să ştiu. Dar chiar şi aşa, o persoană obiectivă ar considera aceasta un schimb adecvat – un amărât fără nume, pentru un mare primero…

Iblis făcu o pauză, căutând un mod de a-şi face argumentele convingătoare.

— Cei mai mulţi dintre oamenii aceştia sunt sclavi, nişte paria umani culeşi de pe planete nedorite.

Rânji către victimele închise în paturile lor de menţinere a vieţii,

— Dar *tu* eşti un geniu tactic, un soldat loial al Jihadului. Gândeşte-te la tot ce-ai făcut în ultimele decenii, primero – toate victoriile pe care le-ai câştigat împotriva lui Omnius. După orice fel de criterii, viaţa ta valorează mult mai mult decât cea a unui simplu sclav – în special a unui laş budislamic, care a refuzat să lupte pentru Jihad…

— Scopul scuză mijloacele, spuse Xavier, neîndrăznind să-şi arate adevărata repulsie. Acesta poate fi un argument valabil?

Iblis surâse, interpretând greşit calmul lui Xavier ca însemnând acceptare.

— Gândeşte-te în acest fel, primero: păstrându-te pe tine

în viaţă şi capabil să serveşti omenirea la întreaga ta capacitate, acel sclav şi-a adus contribuţia la înfrângerea maşinilor gânditoare. Dacă poporul lui ar fi fost dispus să contribuie la efortul de război în orice alt fel – aşa cum nişte oameni ar fi *trebuit* să facă – el n-ar fi fost adus aici niciodată, nu-i aşa?

— Dar aceste victime nu sunt numai budislamici, observă Xaviei, privind în jos către ruina cenuşie a trupului lui Hondu Cregh.

Simţea cuvintele în gât ca pe fierea amară.

— Omul acesta a fost şi el soldat în armata Jihadului.

— Ce ţi-a spus? întrebă Iblis, pe un ton tăios şi cu maxilarele încordate.

Xavier dădu din cap.

— Era prea slăbit şi a murit repede, dar l-am recunoscut. Cum a ajuns aici?

— Acel om… nu mai există, spuse Iblis. Unii sunt răniţi atât de grav în luptă, încât nu pot supravieţui. Cu toate acestea, trupurile lor pot oferi încă speranţă şi ajutor celorlalţi. Familia ofiţerului crede că acesta a murit vitejeşte – şi aşa s-a întâmplat, în fapt. După aceea, corpul său furnizează organele necesare pentru a-i ţine în viaţă pe alţi soldaţi şi mercenari. El ar fi murit oricum. Ar putea orice luptător să ceară mai mult?

Xavier se simţea slab şi îngreţoşat. Nimic din ceea ce spunea Iblis nu putea justifica ceea ce făcuse el, împreună cu monştrii tlulaxa.

— A… a ştiut Serena despre asta? întrebă într-un sfârşit, părând înfrânt.

— Nu, dar tehnologia tlulaxa ne-a îngăduit să desăvârşim iluzia martiriului ei. Am folosit mostrele de celule pe care i le-au recoltat tlulaxa când a vizitat Thalim, acum zece ani, ca să crească un corp clonat identic din punct de vedere genetic, pe care l-am mutilat apoi groaznic. Am capturat fiecare clipă în imagini foarte detaliate, am aranjat fiecare mişcare, şi am dovedit că Omnius este monstrul care ştim cu toţii că este.

Acum Xavier avea dificultăţi să priceapă enormitatea acestei revelaţii.

— Atunci Serena n-a fost torturată? N-a fost omorâtă de maşinile gânditoare?

— Nu, am dat ordin ca propria ei şefă a serafimilor s-o ucidă, în caz că Omnius-Corrin n-ar fi făcut-o. Serena avea intenţia să-l împingă pe Omnius la crimă. Dar dacă eşua… ei bine, nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva. Trebuia să fie o lovitură rapidă şi fără durere, care să uluiască total maşinile gânditoare…

Iblis ridică din umeri.

Xavier se clătină, nevenindu-i să creadă.

— De ce-ar face un lucru atât de îngrozitor? Ce-avea de câştigat…

Apoi se opri.

— Sigur că da! A aruncat paie pe focul Jihadului. Ştia că oamenii noştri ar fi acceptat termenii de pace ai cogitorilor din simplă extenuare, în afara cazului în care ea şi-ar fi dat viaţa ca să se asigure că asta nu se va întâmpla niciodată…

Zâmbind, Marele Patriarh întinse mâinile ca şi cum răspunsul ar fi fost evident

— Îţi poţi imagina o cale mai bună de a stârni fiecare om din Ligă? Serena n-a reuşit, şi nici eu… Atunci am avut grijă doar ca Serena să reuşească. Până şi protestatarii au tăcut când au văzut ce i-a făcut Omnius iubitei lor Preotese…

Un geamăt dinspre unul dintre zensunniţii pe jumătate măcelăriţi îi atrase atenţia lui Xavier înapoi către paturile medicale ce bolboroseau şi bâzâiau. Înghiţi cu greutate.

— Ştia despre organe, despre locul de unde provenea o parte atât de mare – toţi oamenii aceştia ciopârţiţi ca hainele dintr-o croitorie?

Marele Patriarh afişă în treacăt un surâs cunoscător, în timp ce gărzile sale din Jipol şi negustorii tlulaxa stăteau neliniştiţi în jurul lui.

— Serena avea alte poveri, i s-a spus doar ceea ce trebuia să ştie. Mi-a cerut să găsesc o cale de a avea grijă de luptătorii răniţi, să le fac rost de organele de care

aceştia aveau nevoie disperată. Dacă recunosc că aceste centre nu sunt plăcute, cu siguranţă ele îndeplinesc totuşi o funcţie necesară. Îţi poţi da seama de asta, nu?

Zâmbi larg.

— Gândeşte-te la Serena şi la memoria ei, primero… Ştii cât de mult lăuda aceste ferme şi tot binele pe care-l aduceau. Ştii cât de mult voia Serena ca Tlulax să intre în Liga Nobililor. Indiferent de metodă, *asta* este cu adevărat ceea ce şi-a dorit tot timpul!

Făcu un pas ameninţător, apropiindu-se, prefăcându-se patern şi înţelegător.

— Xavier Harkonnen, ştiu că ai iubit-o şi te implor – nu acţiona prematur! Nu ruina moştenirea Serenei pentru noi toţi!

Xavier se lupta să-şi ţină furia în frâu.

— Nu, nici nu-mi trece prin cap, răspunse el.

Spera că-l convinsese pe Iblis.

Tlulaxa şi gărzile Jipolului îl priveau cu suspiciune, dar Xavier rămase cu privirea aţintită asupra trufaşului Mare Patriarh.

— Am avut parte de destule orori, Iblis – de destul război. Când ne întoarcem pe Salusa Secundus, o să-ţi cer să-mi… accepţi demisia ca primero în armata Jihadului!

Pentru o clipă, Iblis arătă surprins, apoi satisfăcut.

Îşi mască repede expresia şi încuviinţă:

— Cum doreşti – cu toate onorurile, desigur. Ai servit bine Jihadul, primero, dar războiul trebuie să continue până când Omnius va fi înfrânt. De dragul Serenei, vom continua să facem orice este necesar.

— Desigur, răspunse Xavier. Nu trebuie decât să apelezi la mine, şi voi sluji la rândul meu cauza, de dragul Serenei. Deocamdată… nu vreau decât să mă duc acasă.

Dar avea alte planuri. Măcar să le poată aplica destul de repede…

Adevărata creaţie, de genul celei care mă interesează pe mine, devine până la urmă independentă de creatorul ei. Evoluţia şi experienţa duc produsul iniţial departe de originea sa, cu un rezultat nesigur.

ERASMUS,
Reflecţii asupra fiinţelor biologice conştiente de sine

Prin fluxul şi refluxul Jihadului, navele de actualizare ale lui Omnius continuau să zboare pe trasee nesfârşite, previzibile, de la o lume sincronizată la alta. Natura neschimbătoare a hiperminţii conştiente de sine crea cea mai mare vulnerabilitate a sa.

Agamemnon şi cymecii săi uniţi ştiau exact unde să aştepte vehiculul care sosea la periferia sistemului Richese. Generalul o lăsase pe Juno pe Bela Tegeuse să continue să recruteze şi să convertească populaţia amăgită de acolo. După nouă ani, rebeliunea lor avea acum destui luptători neocymeci care le datorau totul celor trei titani supravieţuitori.

Iar Omnius nu luase ameninţarea în serios.

În timp ce aşteptau în ambuscadă, Agamemnon şi Dante detectară sosirea navei de actualizări argintiu cu negru, care mergea neştiutoare de-a lungul rutei sale dintre lumile sincronizate. Căpitanul robot programat îşi făcea treaba, nevăzându-şi rolul în conflictul general.

Şase nave de război ale cymecilor aşteptau, gata să lovească. Toate aparatele lui Agamemnon fuseseră îmbunătăţite cu blindaj greu şi cu putere de foc superioară, construite de către industria restabilită de pe Bela Tegeuse. Omnius adăugase mici baterii de armament defensiv multora dintre vehiculele-curier de actualizări, dar era vorba doar despre un gest simbolic, complet inadecvat să protejeze sferele de date de atacul cymecilor.

Agamemnon ştia că rebelii puteau pune mâna cu uşurinţă pe acest aparat. Neocymecii convertiţi din populaţia de pe Bela Tegeuse erau nerăbdători să-şi arate

valoarea şi să dea lovituri în lupta continuă.

Beowulf se târa alături de ei. Cel mai vechi dintre neocymeci fusese grav deteriorat de atacul perfid al lui Hecate, iar nava îi fusese aproape distrusă de către bombardamentul cu sfere cinetice. Iar când încercase să scape, ciocnirile dure îi trimiseseră descărcări electrice prin tijele mentale delicate, arzând porţiuni din creierul organic. Momentele care urmaseră îl lăsaseră pe Beowulf avariat, plutind în derivă prin centura de asteroizi din apropiere de Ginaz, loc de unde fu salvat de un detaşament de cercetaşi cymeci. Din cauza rănilor, nu mai reuşea să funcţioneze la nivelul anterior. Mintea lui nu avea să mai fie niciodată la fel…

Într-o rară şi neobişnuită etalare de mărinimie, generalul titan îi îngăduise totuşi cymecului schilodit şi lent să însoţească acest atac, cu toate că Beowulf nu-i mai putea fi de prea mare ajutor.

Deşi atacul de mai devreme, împotriva lui Zufa Cenva şi Aurelius Venport, nu ieşise chiar aşa cum fusese plănuit, Agamemnon ştia că cele două victime umane urmărite muriseră… la fel şi Hecate, care nu mai putea acum să se amestece în planurile lui. Până la urmă, era un rezultat acceptabil…

Agamemnon găsea din ce în ce mai folositor să împrăştie informatori şi spioni cu instrucţie completă pe cele mai importante lumi ale Ligii. Lăsându-i să viseze la nemurire, cu promisiunea de a deveni neocymeci, oamenii de pe Bela Tegeuse se oferiseră voluntari pentru rolul de observatori şi culegători de informaţii, ceea ce permitea titanilor să ducă acest război pe două fronturi mult mai eficient. Şi Omnius folosea spioni umani, deşi cu prudenţă, pentru că se temea că expunerea la umanitatea liberă avea să-i corupă într-atât încât nu vor mai putea fi recuperaţi – exact cum se întâmplase şi cu fiul lui Agamemnon, Vorian.

— Suntem gata să pornim împotriva ţintei, generale, anunţă Dante.

Beowulf scoase un sunet de nerăbdare şi îşi reglă în

sfârşit sistemul de comunicaţii, astfel încât cuvintele lui se auziră distinct, deşi lent.

— E vremea să-l omorâm pe Omnius…

— Da. E vremea să-l omorâm pe Omnius!

Agamemnon dădu ordinul ca navele din ambuscadă să se năpustească şi să se adune în jurul vehiculului de actualizări.

Agamemnon şi Dante observau totul de la o distanţă sigură, în timp ce neocymecii atacau, înconjurând şi reţinând nava de actualizări. Aveau instrucţiuni să nu provoace nicio stricăciune care să nu poată fi reparată repede. În câteva clipe, focurile lor precise scoseseră din funcţiune motoarele navei şi arseseră complet sistemele de transmisie încorporate, lăsând aparatul să plutească liber, în derivă.

Căpitanul robot ar fi încercat apoi să trimită un semnal de primejdie, dar Omnius-Richese n-avea să ştie niciodată ce se întâmplase. Agamemnon şi echipa lui urmau să termine aici – să deturneze nava şi să se îndrepte către planeta maşinilor, care nu bănuia nimic –, înainte de a fi observată vreo întârziere.

— Grăbiţi-vă, spuse el. N-avem prea mult timp!

Navele cymecilor abordară cu forţa vehiculul de actualizări. Unul dintre neocymecii de pe Bela Tegeuse urcă primul la bord, călcând cu paşi mecanici, zornăitori, pe puntea rece de metal. Agamemnon îl urmă şi se îndreptă spre cabina pilotului, nerăbdător să strivească încă o gelsferă argintie în gheara de metal.

În interiorul cabinei, căpitanul robot cu suprafaţă arămie îl surprinse complet pe îndrăzneţul neocymec. Trase cu o armă explozivă, şi un proiectil compact izbi recipientul creierului neocymecului, spărgându-l şi împrăştiind materia cenuşie şi electrofluidul, făcând pete mari pe pereţii cabinei.

Agamemnon se ridică pe picioarele din spate, ridicând armele implantate în corpul său păşitor articulat. Robotul întoarse spre el faţa arămie, netedă ca oglinda.

— A, eşti Agamemnon! Presupun că ar fi trebuit să trag în tine mai întâi. Atunci însă Vorian s-ar fi putut supăra pe mine…

Generalul titan ezită, recunoscându-l pe robotul independent Seurat, cel care îl luase pe Vor în calitate de copilot în nenumărate misiuni de actualizări.

— Dimpotrivă, Seurat… Cred că fiul meu ar fi fost încântat dacă ai fi făcut treaba cea mai grea în locul lui.

Căpitanul robot simulă un chicotit.

— Nu cred, Agamemnon. Pare să prefere să-şi înfrunte propriile probleme şi să-şi savureze singur victoria.

Alţi cymeci se urcaseră la bordul navei de actualizări, înghesuindu-se în spatele generalului. Ceilalţi căpitani fuseseră aruncaţi prin ecluze, abandonaţi în spaţiu, încă fumegând, dar Seurat chiar ar fi putut furniza informaţii valoroase.

— Luaţi prizonier robotul, dădu Agamemnon instrucţiuni neocymecilor blindaţi. Vreau să-l interoghez!

Seurat rămase neclintit.

— Nu-ţi pot îngădui să iei sfera de actualizări. Programul meu împiedică acest lucru…

— Derulează o analiză şi ia în considerare opţiunile… Pot trage cu uşurinţă un impuls care să-ţi scoată din funcţiune toate sistemele, apoi te pot scoate din navă. Pot trage un proiectil ca să te distrug în întregime. Sau mă poţi urma acum şi vei suferi stricăciuni fizice minime. Nu există niciun scenariu în care să poţi proteja copia lui Omnius.

Neocymecii înaintară zăngănind în timp ce Seurat cântări opţiunile.

— Evaluarea ta este corectă, Agamemnon, vorbi robotul. Aş prefera să rămân nevătămat. Poate că vor apărea alte opţiuni…

— Nu conta pe asta.

În timp ce doi neocymeci îl duceau pe robotul pilot către una dintre navele aflate în aşteptare, Agamemnon merse mai departe şi deschise forţat compartimentul de depozitare conţinând actualizarea lui Omnius. Deşi nu era o

componentă necesară a planului său, zdrobi gelsfera argintie, strângând hipermintea în pumn şi transformând-o într-o grămăjoară de circuite sclipitoare.

În timp ce se delecta în acest fel, alţi cymeci se învârteau prin nava de actualizări, iar roboţi consolidaţi pentru vid se târau pe carcasa exterioară ca şi cum ar fi fost nişte insecte de metal. Reparau pagubele pe care le provocaseră armele şi instalau noi antene de transmisie, grăbindu-se să repună din nou aparatul pe drumul către Richese.

— Motoarele funcţionează din nou, generale Agamemnon, raportă Dante. Această navă de actualizări poate porni!

Folosindu-şi cunoştinţele despre traseele previzibile ale hiperminţii, rebelii cymeci depistaseră şi interceptaseră deja zece nave de actualizări. Distruseseră destule copii ale lui Omnius pentru ca ansamblul lumilor sincronizate, despărţite de distanţe mari, să devină deja fragmentat. Întrupările risipite ale hiperminţii nu mai acţionau în manieră coordonată.

— Instalaţi noul program şi lăsaţi liberă ultima noastră armă…

Agamemnon acţionă comenzile de pilotaj pe care le-ar fi folosit căpitanul robot.

Nava de actualizări avea încă parolele corespunzătoare şi conexiunile aprobate pentru Omnius-Richese. După ce aparatul trecea de următoarea serie de perimetre defensive, avea să fie introdus un nou curs. Motoarele urmau să accelereze până când, ca un baros cu viteză mare, aveau să se năpustească prin atmosferă şi să dea o lovitură zdrobitoare, incredibilă, nucleului citadelei hiperminţii computer.

Apoi cymecii puteau invada lumea sincronizată vulnerabilă. Agamemnon avea deja o mare forţă militară care aştepta să atace, să asimileze şi să extermine – nave masive construite pe Bela Tegeuse, alături de forţa robotică de luptă recuperată şi reprogramată pe care-o furase iniţial de la Omnius. De îndată ce această navă de actualizări

apocaliptică se izbea de Richese, prădătorii cymeci aveau să năvălească şi să completeze distrugerea. Maşinile gânditoare richesiene ar fi putut încerca să se unească, dar substaţiile lui Omnius n-ar fi reuşit niciodată să le unifice destul de repede.

Generalul titan se întoarse la bordul propriei sale nave, şi toţi cymecii urmăriră vehiculul de actualizări reprogramat coborând în planul orbital al planetei. Richese avea să se afle curând sub stăpânirea cymecilor, încă un pas către crearea unei noi Epoci a Titanilor. Aici, Juno avea să muncească din nou să convertească oamenii asupriţi, lipsiţi de speranţă, în aliaţi cymeci credincioşi.

Şi poate că prizonierul Seurat avea să-i ofere generalului titan vreo idee despre cum ar putea să trateze cu fiul său trădător, Vorian…

— Pregătiţi-vă să pornim, spuse Agamemnon. De data asta nu mai există nicio îndoială asupra victoriei noastre!

Nu-mi pasă câtuşi de puţin de istorie. Voi face ceea ce este drept.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
scrisoare personală către Vorian Atreides

Când plecară de pe Tlulax, Xavier pilotă chiar el vehiculul diplomatic, preluând comenzile, aşa cum prefera să facă de obicei. Fusese îndatorirea lui formală în timpul călătoriei spre sistemul Thalim şi, cu toate că bătrânul arăta acum profund obosit, insistă să nu-şi abandoneze rolul. Primero-ul părea letargic în timp ce se îndepărta cu nava de oraşul Bandalong, asemănător unei table de şah.

Arătând extraordinar de satisfăcut, Iblis Ginjo stătea în cabina de pilotaj, ţinându-se de spătarul scaunului pentru pasageri în timp ce privea în jos, la reţeaua oraşului curat, sclipind de metal şi sticlă. Coastele dealurilor se întindeau în şiruri ordonate, acoperite cu fermele de organe adevărate, deşi înşelătoare.

La bordul vehiculului diplomatic de transport, cinci sergenţi ai Jipolului urmăreau fiecare mişcare a lui Xavier, dar bătrânul primero arăta obosit şi înfrânt în timp ce manevra comenzile. Pretindea că era nerăbdător să ajungă acasă.

În inima lui, se îndoia totuşi că Iblis avea să-i îngăduie să ajungă viu pe Salusa Secundus. Marele Patriarh nu-şi putea permite să-şi lase secretele scandaloase să fie date în vileag, în special pe acelea care implicau fermele de organe tlulaxa şi şarada martiriului Serenei.

Nu, sergenţii Jipolului aveau să însceneze cine ştie ce accident, să-l ucidă pe Xavier pe drum şi să se întoarcă în Zimia simulând durerea şi plângându-l pe bătrânul erou. Apoi Iblis avea să-şi continue planurile de a distruge Caladanul, de a pune mâna pe prizonieri ca donatori involuntari de organe şi de a merge mai departe, plin de dreaptă mânie împotriva crudelor maşini gânditoare…

— Am făcut întotdeauna ceea ce era mai bine pentru

Jihad, Xavier, vorbi Iblis pe un ton împăciuitor, încercând încă să-l convingă. Gândeşte-te cât de puternici suntem acum. Scopul scuză mijloacele, nu-i aşa?

— Cu toţii am putea spune acelaşi lucru, răspunse Xavier. Vorian, Serena şi cu mine… A fost un război incredibil de lung. Ne-a împins pe toţi să facem multe lucruri de care nu suntem mândri.

— Chiar şi Serena ar fi fost mândră de acţiunile noastre, insistă Iblis. Trebuie să fim fideli viziunii ei. Măcar atât datorăm memoriei sale…

Xavier simulă un acord obosit. Trebuia să-l ducă de nas pe Marele Patriarh, făcându-l să creadă că nu reprezenta o ameninţare, că nu va face nimic pripit. Dar cu niciun preţ nu-i putea îngădui acestui om corupt să se întoarcă în scaunul puterii. Ceva trebuia făcut, înainte de a fi prea târziu.

Îi dăduse deja ordine secrete tânărului quinto Paolo, cu discreţie…

Aparatul diplomatic de transport al lui Xavier funcţiona cu motoare spaţiale convenţionale, cărora le trebuiau multe săptămâni ca să traverseze distanţa din sistemul Thalim până pe Salusa Secundus. Pentru urgenţe, unul dintre micile kindjale-cercetaş din hangarul de jos fusese prevăzut cu noi motoare Holtzman provenind de la şantierele de pe Kolhar. Călătoria prin spaţiul pliat era încă riscantă, şi mulţi piloţi ai Jihadului dispăruseră în zboruri de rutină. Dar dacă viteza era imperativă, nu exista o altă alternativă. Quinto Paolo acceptase riscul.

După ce Xavier zbură cu aparatul diplomatic dincolo de limitele atmosferei de pe Tlulax, manevră încet şi cu grijă, îndepărtându-se de planetă, ca pentru a alinia vectorul potrivit pentru o lansare peste vastul abis al spaţiului deschis.

Indicatoare de avertizare clipiră pe panoul de control – aşa cum se aşteptase Xavier.

Iblis le zări imediat.

— Ce-i asta?

Xavier se prefăcu nedumerit.

— Se pare că trapa hangarului este deschisă. Hm, poate că e doar o defecţiune…

Sergenţii din Jipol ai lui Iblis se uitară în jur cu furie şi surpriză.

Iblis îşi dădu seama de şiretlic.

— Adjutantul tău! Ce l-ai pus să facă?

Xavier se uită din nou la ecranele indicatoare, lăsând deoparte prefăcătoria.

— E gata să lanseze un kindjal care pliază spaţiul. Nu cred că oamenii tăi vor fi destul de rapizi să-l oprească.

Iblis se răsti la gardieni.

— Duceţi-vă! Toţi cinci! Împiedicaţi nava aia să plece! Aduceţi-l imediat aici pe Paolo!

Sergenţii Jipolului ieşiră din cabina de comandă şi o luară pe coridor, dar quinto Paolo era deja pe drum.

Xavier era mulţumit, ştiind că sincronizase totul perfect. Iblis Ginjo şi Jipolul lui stătuse cu ochii pe bătrânul primero Harkonnen, dar nimeni nu se aşteptase ca tânărul ofiţer cu chip fraged să facă ceva. Nici nu se gândiseră la posibilitatea ca Xavier să acţioneze atât de curând, chiar înainte de a ajunge în largul spaţiului.

— Nu ştiu ce crezi că ar putea realiza omul tău, zise Iblis, cu dispreţ pe chip. Cu cine va vorbi? Cine-l va crede? Controlez toate ştirile din Ligă, toate informaţiile publice. Oamenii cred în mine, aşa că vă pot denunţa, pe el *şi* pe tine. Oricum, unde-ar putea să meargă?

Zâmbind, Xavier se rezemă în scaunul pilotului şi umblă la comenzi. Uşa blindată a cabinei şuieră şi se trânti, închizându-l ermetic înăuntru cu Marele Patriarh. În timp ce Iblis se învârtea alarmat, Xavier scoase permanent din funcţiune mecanismul.

Uşile nu mai puteau fi deschise acum cu niciun chip, cel puţin nu cu uneltele sau sistemele de la bord. Ca jucător de noroc, Vorian ar fi fost mândru de el.

Nava diplomatică rămase în sistemul Thalim, dar Paolo îşi încheiase deja fuga către stele. Pliase spaţiul şi dispăruse în

siguranţă.

Plin de mânie, Iblis izbi cu pumnii în uşa încuiată a cabinei, încercând s-o deschidă, dar, când văzu că e în zadar, se întoarse din nou spre Xavier şi îl privi crunt.

— Speram că n-o să fii atât de nesăbuit în privinţa asta, primero. Am crezut că îmi înţelegi situaţia.

— Ştiu multe lucruri despre tine, Iblis. Fermele de organe reprezintă doar una dintre crimele şi înşelăciunile tale de neiertat.

Xavier manevră comenzile de navigaţie, blocând cursul – apoi scurtcircuită întregul panou de control, scoţând din funcţiune centrul de comandă de pe punte. Acum, Iblis nu mai avea cum să-l oprească.

— Ce faci?

Mult deasupra planetei, nava diplomatică descrise un arc spre interior şi porni spre inima arzătoare a sistemului solar. Soarele de pe Thalim strălucea puternic, aruncând un val de lumină orbitoare în cabină şi aruncând umbre adânci.

Xavier spuse:

— Ştiu ce-ai făcut cu aşezările de pe Chusuk, Rhisso şi Balot. Acelea n-au fost cu adevărat atacuri ale maşinilor gânditoare, nu-i aşa?

— N-ai nicio dovadă, replică Iblis, cu vocea de gheaţă.

— Interesant răspuns – dar nu unul pe care l-ar da un om nevinovat…

În timp ce acceleraţia automată împingea nava înainte, Iblis păşi clătinându-se până la consola de pilotaj şi-l împinse pe Xavier deoparte. Niciuna dintre comenzi nu răspunse, iar el înjură.

— Ştiu de asemenea şi ce-ai plănuit pentru coloniştii nevinovaţi de pe Caladan, continuă Xavier. Donatori proaspeţi pentru fermele de organe, în timp ce tu aduni în jurul tău restul Ligii.

Chipul pătrăţos al lui Iblis se întunecă, şi porni să se autojustifice cu încăpăţânare.

— Serena Butler ar fi înţeles. *Ea* a văzut cum şi-au

pierdut oamenii hotărârea. Sunt indolenţi, nu se mai concentrează asupra luptei importante. Pentru numele lui Dumnezeu, erau dispuşi să accepte propunerea cogitorilor de încetare a focului! Nu trebuie să lăsăm să se mai întâmple asta vreodată!

— Sunt de acord, zise Xavier. Dar nu cu preţul la care te gândeşti tu!

Bubuitori puternice răsunară în uşa încuiată a cabinei de comandă, gărzile Jipolului bătând ca să intre. Iblis încercă să umble la panoul de control de pe perete, dar uşa rămase încuiată. Se întoarse încruntat spre Xavier.

— Lasă-i să intre, naiba să te ia!

Bătrânul militar se rezemă pur şi simplu de spătarul scaunului şi se uită la priveliştea tot mai strălucitoare, vizibilă pe fereastra din faţă a cabinei. Nava lor se năpustea urlând spre cuptorul incandescent al stelei centrale a sistemului Thalim!

După un timp, Xavier spuse:

— Serena înţelegea nevoia de sacrificiu şi de motivaţie – dar când a venit vremea, a făcut-o chiar ea. N-a cerut nimănui altcuiva să devină victimă pentru ea. Tu eşti un om egoist, însetat de putere.

— Nu ştiu ce te-a…

— În loc să îndeplineşti tu însuţi fapte primejdioase, ai ales victime care nu bănuiau nimic. I-ai făcut pe oamenii de pe Chusuk, Rhisso şi Balut să plătească pentru ambiţia ta…

— Dacă încerci să dai în vileag aşa-numitele mele crime, nu vei reuşi niciodată să-ţi faci acuzaţiile să stea în picioare!

Iblis îl apucă pe Xavier de umeri. Primero-ul nici măcar nu încercă să reziste când Marele Patriarh îl aruncă din scaun.

— Nimeni n-o să asculte, bătrâne. Baza puterii mele e prea sigură.

— Ştiu, răspunse Xavier, ridicându-se de pe punte. Cu un gest ciudat de pedant, îşi scutură uniforma. De aceea nu pot lăsa politicienii să se ocupe de problema asta. Tu şi cu lacheul tău, Yorek Thurr, n-aţi face decât să manipulaţi

dovezile şi să scăpaţi pe căi întortocheate de orice pedeapsă. Păcat că nu-i aici cu noi. În schimb, acţionez acum în calitate de ofiţer al armatei, pentru binele Jihadului – aşa cum am făcut întotdeauna. În acest moment, Iblis Ginjo, *tu* eşti cel mai mare inamic al omenirii.

Surâse.

Nava plonja tot înainte, apropiindu-se de soarele enorm al Thalimului. Gravitaţia puternică îi prindea cu degete nevăzute, ademenitoare, trăgând vehiculul mai aproape, mai repede. Iblis îşi continuă lupta inutilă cu comenzile, înjurând şi lovind panourile cu pumnul. Îşi scoase pumnalul, ameninţându-l pe Xavier.

— Întoarce nava!

— Am distrus toate sistemele de navigaţie. Nimic în univers nu ne mai poate schimba cursul acum.

Ochii întunecaţi ai lui Iblis se făcură mari, dându-şi seama ce se petrecea.

— Nu poţi face asta!

— A fost destul de simplu. Uită-te doar afară, la lumina soarelui. Vezi cât de strălucitoare devine, clipă cu clipă…

— Nu! urlă Iblis.

Agenţii Jipolului continuau să bată în uşa încuiată a cabinei, dar uneltele şi armele lor nu erau suficiente pentru a sparge bariera. Nava se repezea spre perdelele de foc ale coroanei emanate din stea.

— Lucrul cel mai rău, Iblis, este că ştiu că tu eşti responsabil pentru a o fi convins pe Serena să se sacrifice. Ai costat-o viaţa pe acea femeie magnifică!

— A luat singură hotărârea! Nu putea să-i lase pe cogitori să reuşească! S-a dus pe Corrin să-şi dea viaţa, astfel ca Jihadul să poată continua. Era singura soluţie posibilă. Era dornică să plătească acel preţ!

— Nu în felul în care ai aranjat tu lucrurile…

Xavier nu mai asculta.

— Dar o s-o întreb chiar eu, în curând.

Nava se zdruncina şi sălta, lovită de curenţii ionizanţi proveniţi de la steaua înfuriată şi vibrând din cauza vitezei

tot mai mari, dar cursul nu devie. Vehiculul se îndrepta direct spre sfera uriaşă de gaz incandescent ca un pumnal bont. Chipul lui Iblis era brăzdat de sudoare, ca urmare a groazei şi a arşiţei crescânde.

Xavier se gândi la viaţa lui trecută, la familie, la tot ceea ce făcuse sau nu reuşise să facă. Nu-i păsa dacă legendele nu aveau să-şi aducă aminte de el la înălţimea omului care fusese. Eventual, dacă tânărul quinto Paolo reuşea în misiunea lui, măcar Vorian Atreides avea să înţeleagă. Xavier nu cerea nimic mai mult.

Acest lucru era mai presus de preocupările lui personale; făcea totul mai mult decât pentru răzbunare. Fără Iblis şi farmecul său manipulator, Jipolul şi tlulaxa nu vor mai avea influenţa şi puterea politică necesare pentru a-şi duce mai departe schemele odioase împotriva coloniilor umane. Xavier va salva populaţia de pe Caladan… şi toate victimele viitoare ale zelului diform, nechibzuit.

Iblis striga, făgăduind, iarăşi şi iarăşi. Vorbe zadarnice… Oamenii Jipolului băteau în continuare la uşă, în timp ce nava zbura implacabil spre flăcările fierbinţi ale soarelui care se întindea după ei. Fotosfera tulbure umplea acum hubloul cu o lumină atât de orbitoare, încât părea să topească metalul şi plazul.

În cabină aerul deveni extrem de fierbinte. Sistemele de circulaţie a aerului pe cale să cedeze gemeau şi se cutremurau, într-o încercare zadarnică de a lupta împotriva suprasolicitării termice. Xavier simţea fiecare răsuflare ca pe o înghiţitură de foc.

Închise ochii strâns, dar lumina şi arşiţa încă îi ardeau nervii optici. Primero-ul se gândi că acesta era un rug funerar potrivit pentru el şi pentru Iblis…

Iblis continua să ţipe când nava intră în inima soarelui.

Sincronizarea este esenţială, în special când trebuie să obţii elementul surpriză.

VORIAN ATREIDES,
Memorii fără ruşine

Imense forme de bulb se înălţau în jurul lui Norma Cenva, un adevărat oraş al imaginaţiei sale, prinzând viaţă pe măsură ce navele care pliau spaţiul erau modificate sau construite de la zero. Stimulată de o masivă forţă de muncă militară, finanţare substanţială din partea Ligii şi un nou sentiment presant ca urmare a Jihadului renăscut, lucrul pe şantierele de pe Kolhar se desfăşura într-un ritm care-ţi tăia răsuflarea. Visul lui Norma devenea realitate.

Şantierele se întindeau pe mai mult de o mie de kilometri în fiecare direcţie, un complex industrial fremătător, amenajat pe o reţea colosală care acoperea câmpiile cândva mlăştinoase de pe Kolhar. Zonele de lucru erau legate prin vagonete suspensoare de mare viteză, capsule albe alergând pe şine nevăzute.

Chiar şi aşa, Norma nu se simţise niciodată atât de pierdută şi de pustie pe dinăuntru. Stătea lângă fiul ei impetuos, în vârstă de opt ani, Adrien, în umbra unuia dintre vehiculele colosale, cu lacrimi şiroindu-i pe chipul fermecător. Ofiţerul Jihadului aştepta stânjenit în faţa ei, îndurerat din cauza veştilor pe care le adusese.

Am văzut asta în viziune. Ştiam că n-o să-l mai văd niciodată pe Aurelius.

Norma trebuia să-şi lase deoparte preocupările personale. Era mult prea târziu ca să regrete acum puţinul timp pe care-l petrecuse de fapt cu soţul ei, ca şi anii îndelungaţi din viaţă pe care-i pierduse din cauza războiului. Avea enorm de mult de lucru, încercând să rezolve problemele navigaţiei periculoase. Altfel, mulţi soldaţi ai Jihadului şi mulţi mercenari urmau să moară.

Trebuie să fac şi cealaltă măreaţă viziune a mea să devină realitate.

Până acum, treizeci şi şapte de aparate spaţiale militare fuseseră reutilate sau construite de la început. Alte cincizeci şi trei erau în construcţie şi aveau să fie terminate în curând. Scheletele impozante, aflate în diferite stadii de execuţie, erau negre, decorate cu steaguri în auriu şi argintiu, ale Ligii. O junglă de schele suspensoare şi de platforme de lucru plutea în aer în jurul fiecărei nave.

Chiar dacă rechiziţionaseră întreaga flotă de nave care pliau spaţiul a firmei Venkee Enterprises, autorităţile militare îi permiteau totuşi acesteia să transporte cantităţi considerabile de mărfuri pe baza unui acord auxiliar. Din fericire, nu avusese loc niciun accident devastator până acum, dar era doar o chestiune de timp…

Acele curse reuşite cu marfă continuau de mai multe luni, făcând să curgă în continuare fluxul de bani al Venkee… şi permiţând transporturilor de melanj să continue către numeroşii nobili deveniţi dependenţi de mirodenia lor zilnică. Din cauză că reprezentanţii Parlamentului cereau provizii tot mai mari de melanj, era posibil ca armata Jihadului să permită Venkee să păstreze câteva nave care pliau spaţiul pentru a-i servi pe aceştia, pe baza „nevoilor urgente” ale Ligii. Între timp, Norma trimisese şi zeci de vehicule comerciale standard, lente, pentru a continua aprovizionarea cu materialele necesare.

Mulţumită concesiilor pe care le negociase Aurelius, Venkee Enterprises avea să supravieţuiască. Poate chiar să prospere. Dar norocul lor trebuia să dureze…

Norma îşi şterse lacrimile, dar şi mai multe le înlocuiră. O reacţie atât de umană… Era obişnuită să se îngroape în muncă, ceea ce îi permitea să scape de influenţele cotidiene şi de conflictele mărunte în materie de relaţii personale, afaceri şi politică. Acum, deşi mintea ei uriaşă putea închipui călătorii de la un capăt la altul al universului pliat, nu putea scăpa de o groaznică realitate personală.

— O echipă de investigaţii a Ligii a cules dovezi la locul de impact al asteroidului, pe Ginaz, spuse ofiţerul, cu vocea plină de tristeţe.

Norma nu ştia nici măcar cum îl cheamă.

— Zeci de mii sunt morţi în arhipelag, mulţi dintre ei mercenari talentaţi. Nu mă aştept să aflăm vreodată exact ce s-a întâmplat.

Norma nu se îndoia de veridicitatea veştilor. Un vânt răcoros de pe câmpii îi sufla ofiţerului părul negru peste frunte, aproape dându-i-l în ochi. Îşi drese glasul.

— Am găsit câteva dovezi ale unui atac concertat al cymecilor în câmpul de asteroizi. Soţul şi mama ta erau programaţi să se afle în vecinătate.

— Ştiu deja ce s-a întâmplat cu ei, zise Norma. Am văzut într-o… viziune preştientă. Cred că vei descoperi că se potriveşte cu dovezile pe care le ai.

Explică ceea ce văzuse după consumul masiv de mirodenie.

Luptându-se să-şi stăpânească emoţiile, Norma clătină din cap, gândindu-se la îngrozitoarea pierdere. Pieriseră doi oameni incredibil de talentaţi. Adrien era destul de mare ca să înţeleagă. În tăcere, băiatul stătea lângă mama lui.

Privindu-şi fiul, Norma văzu o versiune mai tânără, mai subţire a lui Aurelius, cufundat într-un ocean de durere. Luă o hotărâre fermă.

— Trebuie să muncim şi mai mult acum. Tu şi cu mine, Adrien, suntem cei care vom duce mai departe moştenirea tatălui tău.

— Ştiu, mamă. Navele cele mari…

Băiatul se trase mai aproape şi întinse braţul în jurul taliei ei. Avea potenţialul de a deveni la fel de sclipitor cum fusese şi ea, şi la fel de capabil în probleme de afaceri ca şi tatăl lui.

Norma încuviinţă.

— Vom constitui o companie comercială puternică pentru a folosi acele nave. Trebuie să ne gândim la viitor.

În visurile mele, aud şoapta de demult a mărilor de pe Caladan, ca nişte amintiri care mă cheamă înapoi. Caladan este departe, foarte departe de Jihad.

PRIMERO VORIAN ATREIDES,
jurnale private

Rănit şi cu inima grea după ce aflase de moartea oribilă a Serenei, Vorian Atreides se întoarse pe Caladan. Nu avea nicio misiune şi niciun plan militar, numai unul personal. Cu foarte multă vreme în urmă, o văzuse pe Serena alunecându-i din mână, şi n-avea intenţia să lase să se întâmple din nou acelaşi lucru. Găsise o altă femeie care era preţioasă pentru el.

Leronica.

De ce să nu se retragă pur şi simplu din Jihad, să întoarcă spatele luptei, şi să-i lase pe alţii să se ocupe de război? Luptase deja patru decenii... Nu era de-ajuns? În special acum, când omenirea indignată fusese stârnită să caute răzbunarea în numele Preotesei lor.

Pe Caladan, cu Leronica, putea uita totul o vreme. Nu era o adevărată odihnă sau recuperare, doar o evitare amorţită a amintirilor. Dar era mai bine decât nimic. Apoi avea să se întoarcă la război, ca întotdeauna.

Femeia se apropia de patruzeci de ani standard, gemenii ei aveau aproape zece – dar Vor nu se schimbase vizibil de la vârsta de douăzeci şi unu de ani, când Agamemnon îi administrase durerosul tratament de nemurire. În câţiva ani, Leronica avea să arate destul de în vârstă ca să-i fie mamă, dar nu-i păsa. Asta nu contase niciodată pentru el. Nu putea decât să spere că ea nu va fi prea preocupată de înfăţişarea lui, sau chiar de a ei.

Când Vor ajunse din nou la taverna lui Leronica, femeia păru uimită că se întorsese atât de repede. Se repezi să-l îmbrăţişeze, apoi se dădu înapoi şi cercetă suferinţa şi dezastrul din ochii lui. Ceva se schimbase. Fără glume, fără hoinăreli la întâmplare, fără învârtiri vesele în îmbrăţişări

jucăuşe…

Vor o strânse doar în braţe şi nu zise nimic pentru multă vreme.

— O să-ţi povestesc până la urmă, Leronica… dar nu acum.

— Aşteaptă cât timp ai nevoie… Eşti întotdeauna binevenit aici. Stai cu mine, dacă vrei!

În următoarele zile, Vor petrecu multe ore jos, la docuri, cu ochii aţintiţi la oceanul hipnotic, liniştit. Din când în când, Leronica stătea lângă el sau se întorcea la lucru şi-l lăsa să mediteze la straniile căi pe care-o apucase în viaţă. Unul dintre pescarii de pe Caladan îl luase chiar cu barca pentru o zi, şi Vor descoperi că-i plăcea munca grea dar cinstită, ca şi satisfacţia simplă de a mânca peşte proaspăt prins de el însuşi.

Băieţii Estes şi Kagin, se ataşară mult de el, fără să ştie adevărul. Lui Vor îi creştea inima când îşi amintea tot ce-i povestise Xavier Harkonnen despre viaţa lui de familie cu Octa, lucruri pe care Vor nu fusese niciodată în stare să le înţeleagă… până acum.

— Ar fi trebuit să te recăsătoreşti, Leronica, îi spuse într-o seară, când se plimbau pe o plajă pietroasă. Meriţi să fii fericită, la fel şi băieţii tăi. Am cunoscut câţiva bărbaţi pe Caladan care ar putea fi soţi excelenţi.

Ea ridică din sprâncene.

— Sunt văduvă de ceva mai mult de un an. Te plângi că sunt încă disponibilă?

— Nu mă plâng, dar nu-mi vine să cred. Sătenii şi pescarii sunt orbi la ceea ce se află în faţa lor?

— Mulţi sunt.

Îi surâse, tachinându-l, apoi îşi puse mâinile în şolduri.

— În plus, nu eşti tu în măsură să mă înveţi cum să-mi trăiesc viaţa. O să aştept cât de mult am chef… până când pun ochii pe bărbatul potrivit.

Se întinse să-l sărute.

— În scrisorile tale despre aventuri exotice şi despre locuri extraordinare, am văzut o mare parte din univers.

Caladan este o lume frumoasă, dar tu mi-ai arătat câte ceva despre stelele care-au fost întotdeauna prea departe pentru mine.
Visătoare, se uită în depărtare, peste apa liniştită, fără sfârşit.
— Încep să nu mai am răbdare cu locul ăsta, cu viaţa de aici. Vreau mai mult pentru copiii mei. Când mă gândesc la Liga Nobililor, la oraşele de pe Salusa Secundus şi de pe Giedi Prime, mi-i închipui pe Estes şi pe Kagin ca senatori, doctori, sau chiar artişti cu patroni nobili. Aici, pe Caladan, sunt sortiţi să nu ajungă mai mult decât pescari. Nu vreau să se mulţumească cu ambiţii mărunte…

În ciuda păcii şi singurătăţii, Vor nu putea scăpa de Jihad. Fiecare părticică a omenirii fusese inflamată de martiriul Serenei, iar cymecii rebeli – inclusiv propriul lui tată, Agamemnon – dăduseră lovituri puternice împotriva hiperminţii. Prin acţiuni comune, Vor simţea că armata Jihadului chiar ar fi putut să răstoarne acum computerele. Dar mai rămânea o luptă dificilă de dus…
Când mesagerul Jihadului ajunse pe Caladan, ştia exact unde să-l găsească pe Vor. În ultimele sale instrucţiuni, primero Harkonnen îi spusese unde să caute.
Vor se simţi jenat când îl văzu pe bărbatul în uniformă venind în grabă spre el, pe plajă. Quinto Paolo era roşu la faţă, copleşit de importanţa misiunii lui. Îl găsi pe Vor stând pe o piatră de pe ţărm, ascultând cântecul de leagăn al mareei care se apropia.
— Primero Atreides! Aduc un mesaj urgent şi personal de la primero Harkonnen!
Leronica se îndepărtă ca să-i lase singuri pe cei doi bărbaţi.
— Trebuie să mă întorc la tavernă. Voi doi discutaţi despre secretele voastre militare…

Dar Vor o prinse de încheietură şi o opri lângă el.

— N-am secrete faţă de tine.

Se întoarse către ofiţerul de grad inferior şi aşteptă.

— Am venit direct de pe Tlulax… Primero Harkonnen m-a trimis urgent. Mi-a ordonat să nu mă duc în Zimia şi să nu dau mesajul nimănui altcuiva din armata Jihadului. În schimb, a spus că am să te găsesc pe Caladan, cu această femeie…

Inima lui Vor bătea cu putere, ştiind că primero Harkonnen n-ar încălca niciodată protocolul cu uşurinţă.

Paolo continuă:

— Primero-ul mi-a zis: „Este de-ajuns ca bunul meu prieten Vorian să afle adevărul.”

Tânărul ofiţer ţinea un pachet subţire, sigilat, în mâinile încordate. Părea să încerce să stea în poziţie de drepţi şi să-şi păstreze o respiraţie calmă, dar întregul lui corp arăta ţeapăn. Un asemenea protocol militar ar fi putut fi important pentru Xavier, însă Vor nu voia decât să audă veştile.

— Dă-i drumul, quinto. Care-i mesajul?

Paolo înghiţi cu greutate.

— A scris asta repede, în timp ce eu aşteptam, şi mi-a cerut să plec înainte ca Jipolul Marelui Patriarh să mă oprească. Abia am scăpat. Eu… n-ar fi trebuit să-l părăsesc, dar mi-a ordonat.

Vor rupse ambalajul pachetului. Ciudat, nu avea sigilii de siguranţă şi nu era criptat. Era pur şi simplu o notiţă mâzgălită. Când Vor se gândi mai târziu la acest moment, doar acest simplu fapt îi spuse multe despre disperarea pe care trebuie s-o fi resimţit Xavier.

În timp ce briza mării îi făcea hârtia să fluture în mână, Vor citi cu ochii mari: înşelătoria fermelor de organe tlulaxa, pretinsele atacuri ale maşinilor gânditoare de pe Chusuk, Rhisso şi Balut, care fuseseră comise în realitate de poliţia secretă a lui Iblis Ginjo – măcelărirea oamenilor, recoltarea organelor pe măsură ce era nevoie de ele şi aruncarea vinei asupra lui Omnius. Şi următoarea lovitură plănuită chiar pe

Caladan.

Aici!

Îşi aduse aminte de osuarul pe care-l văzuse pe Chusuk, în contrast cu frumuseţea acestei lumi oceanice imaculate.

— Iblis, ticălosule!

Nările îi fremătau gândindu-se la ce urma să-i facă Marelui Patriarh de îndată ce avea să ajungă destul de aproape de el ca să-i încleşteze degetele de oţel în jurul gâtului.

Citi mai departe. Xavier descria ce avea intenţia să facă, felul în care voia să distrugă otrava fermecătoare şi puternică a lui Iblis Ginjo, făcând o ultimă faptă eroică. Bătrânul primero înţelegea ce-ar fi putut gândi gloata Ligii despre el după aceea – un fanatic, un trădător, un ucigaş al iubitului lor Mare Patriarh – dar lui Xavier nu-i păsa de niciun fel de dizgraţie postumă. Nici de glorie, dacă adevărul complet ieşea vreodată la lumină.

Ucigaş?

Ca şi Xavier, Vor recunoştea maşinăria uriaşă de mituri şi înşelăciune pe care-o crease Iblis Ginjo… Un cadru complet format din poliţia secretă şi din luptători fanatici ai Jihadului, menit să păstreze iluzia Preotesei Serena Butler şi a devotatului ei Mare Patriarh, Iblis Ginjo.

Lângă el, quinto Paolo îşi drese glasul:

— Primero Harkonnen a pilotat nava în soare, luându-l pe Marele Patriarh cu el!

Implicaţiile îşi atinseră ţinta, şi Vor îşi dădu seama de toate capcanele peste care putea încă să dea. Nimic nu era adevărat sau drept, iar realitatea nu exista doar în alb şi negru, aşa cum presupusese Xavier întotdeauna că ar trebui să fie.

Iblis petrecuse decenii întinzând plase în toată Liga Nobililor, şi ele nu puteau fi şterse cu uşurinţă. Mai rău, dacă adevărul ar fi fost vreodată cunoscut de toată lumea, indiferent cât de groaznic, scandalul rezultat ar fi distrus impulsul pe care Serena îl obţinuse ca martiră în cruciada împotriva maşinilor gânditoare. Adepţii ei s-ar lupta între ei,

în loc să lupte împotriva lui Omnius.

Vor îşi încleştă mâinile. Nu putea face asta memoriei ei, aşa că avea să păstreze adevărul despre Xavier numai pentru sine. Spera că prietenul său ar fi înţeles.

Măcar Iblis Ginjo era mort.

O altă problemă: cum să se ocupe de tlulaxa, care erau cei mai abjecţi criminali? Chiar dacă Marele Patriarh era mort, colaboratorii săi secreţi rămâneau…

Vor trebuia să dea în vileag ce erau cu adevărat fermele de organe, aducând ocară şi ruină ticăloşilor tlulaxa. Da… puteau servi ca ţapi ispăşitori, dar unii care meritau asta. De îndată ce publicul ar fi descoperit oribila înşelăciune, avea să-i privească pe negustorii de carne vie cu un dezgust total.

Fermele de organe aveau să fie distruse, iar sclavii care serviseră drept rezervoare vii de carne aveau să fie eliberaţi… Într-un fel sau altul.

Vor oftă, simţind responsabilitatea îngrozitoare de pe umerii săi. Se văzu pe el însuşi ca pe un nod al istoriei trecute şi viitoare şi, la fel ca prietenului său, nu-i păsa câtuşi de puţin de gloria sau de vina personală.

Redeveni conştient de prezenţa lui Leronica. Îngrijorarea şi teama erau înscrise pe chipul ei văzut din profil, în timp ce privea către largul mării.

— Nu te pot ţine aici, Vor. Du-te şi ai grijă de situaţia ta de urgenţă!

Bărbatul văzu lacrimile adunându-se în colţurile ochilor ei căprui închis, deşi încerca să le ascundă.

— Întoarce-te când poţi, ca de obicei.

Deoparte, quinto Paolo arăta nervos şi dornic să plece, ca şi cum ar fi rămas complet în derivă până la primirea unui nou set de ordine.

Însă Vor se apropie de femeia care devenise temelia, lui emoţională. Îi prinse bărbia în mână, întorcând faţa lui Leronica spre el.

— M-am gândit mult cât am stat aici. De acum înainte, vreau să fiu în aceeaşi măsură o fiinţă umană ca şi soldat.

Vreau… să vii cu mine.

Surpriza şi încântarea de pe chipul ei o făcură să pară dintr-o dată cu zece ani mai tânără.

— Dar nu sunt decât o fată săracă de pe Caladan. N-am niciun drept să fiu soţia unui mare primero…

Cu tandreţe, el îi puse degetele pe buze.

— Eşti dragostea mea şi mama copiilor mei…

Vor ezită, aşteptând ca ea să nege ceea ce ştiau amândoi. Nu se putea uita la Estes şi Kagin şi să-i mai rămână vreun pic de îndoială.

Ea strânse buzele.

— Vreau ca băieţii să-şi aducă aminte de Kalem ca de tatăl lor. Şi-a sacrificat viaţa pentru ei, şi n-am să te las să le iei amintirile despre omul pe care l-au cunoscut cea mai mare parte a vieţii lor.

— Nici nu-mi trece prin cap. Kalem Vazz a făcut ceea ce ar fi trebuit să fac eu. I-a crescut, le-a dăruit simţul moral şi etica muncii. A fost lângă ei, când eu n-am fost.

— Asta nu înseamnă că nu poţi începe acum.

Respira cu greutate, şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

Încuviinţând, el spuse:

— Ne vom creşte copiii în Liga Nobililor, cu toate oportunităţile pe care civilizaţia noastră le are de oferit.

Avea glasul plin de emoţie, şi o trase mai aproape.

— Am o întreagă galaxie pe care să ţi-o arăt.

Noaptea este o gaură în ziua de ieri, şi un tunel către ziua de mâine.

Poezie zensunnită a focului

Cu zece ani în urmă, Marha, Jafar şi toţi cei care urmau viziunea lui Selim îşi abandonaseră vechea aşezare şi porniseră în pelerinaj în adâncul deşertului, departe de vânătorii din afara planetei şi de trădătorii naibului Dhartha. În acea zi fatidică, Marha – după ce se urcase pe Stânca Acului ca să vadă mai bine – asistase la sfârşitul vieţii soţului ei. Dar evenimentul fusese de fapt un început, căci marele Călăreţ al Viermilor lăsase să fie absorbit în magnificul corp segmentat al lui Dumnezeu.

Timp de un deceniu, continuaseră visul lui Selim şi misiunea lui. Veştile despre soarta incredibilă a conducătorului proscrişilor se răspândiseră în aşezările zensunnite de pe Arrakis, făcând ca sute de candidaţi să caute ascunzătoarea izolată şi să încerce să se alăture călăreţilor de viermi.

Peşterile de piatră şi largul dunelor de pe Arrakis formau mai curând un adăpost decât o închisoare. Departe, în urmă, în coridorul întunecos, călăreţii de viermi şi proscrişii găsiseră mai multe desene cu rune muadru, gravate adânc în piatra răcoroasă. Simbolurile îi aminteau lui Ishmael de scrierile străvechi, nedescifrate, pe care bunicul lui le păstra printre pergamentele cu sutre, în coliba sa de pe Harmonthep. Ishmael nu ştia cum să interpreteze semnele, dar era sigur că purtau un mesaj de speranţă şi de solidaritate.

În primul an, refugiaţii de pe Poritrin învăţaseră să trăiască împreună cu localnicii de pe Arrakis, muncind cot la cot cu aceştia, ajutându-i la truda zilnică a supravieţuirii. Cel mai slab dintre ei îşi recăpătase puterea, şi nu se plângea nimeni. După o viaţă de robie, servind stăpâni capricioşi şi îndeplinind sarcini pe care până şi maşinile le-ar fi respins, foştii sclavi erau optimişti şi puternici.

Ishmael stătea împreună cu oamenii săi care supravieţuiseră în deschizătura largă ce dădea spre întinderea ameninţătoare unde nu vor fi văzute niciodată urme de paşi ale negustorilor de sclavi. Era o dimineaţă senină, şi Marha le spusese că aceea era ora favorită a lui Selim Călăreţul Viermilor.

Fiica lui Ishmael, Chamal, arăta plină de forţă şi de speranţă, un izvor de feminitate la douăzeci şi şase de ani. Se măritase din nou, după obiceiul asprilor oameni ai deşertului, şi născuse deja trei copii. Încă îl purta pe Rafel în inimă, dar fiecare persoană din grupul de refugiaţi al lui Ishmael pierduse pe cineva din familie, fie pe Poritrin, fie aici, pe Arrakis. Trebuiau să meargă cu toţii mai departe, ştiind că aceasta era sortită să fie casa lor, acum şi pentru totdeauna.

Fermecătoarea Marha veni să stea alături de Ishmael, privind cu ochi de cremene spre deşert. El îi zâmbi cu căldură, şi rămaseră unul lângă altul, unirea a două popoare. El'hiim, fiul ei cu Selim Călăreţul Viermilor, crescuse şi devenise un băiat puternic şi frumos, acum în vârstă de aproape zece ani... şi învăţase să fie mai atent înainte de a se târî în crevase neexplorate, unde ar fi putut pândi scorpioni negri.

La mai puţin de un an după ce refugiaţii fuseseră salvaţi, Marha nu făcuse niciun secret din faptul că îl considera pe Ishmael o alegere logică pentru a-i urma lui Selim. Fusese binecuvântată cu un fiu sănătos şi inteligent, şi, după obiceiul zensunnit şi potrivit necesităţilor unei vieţi nomade dificile, oamenii de pe Arrakis nu ostracizau copiii fără tată sau soţiile care-şi pierduseră soţii.

— Am fost femeia Călăreţului Viermilor, îi spusese ea în tăcerea peşterii adăpostite, ridicând bărbia ca o prinţesă a deşertului.

Cicatricea în formă de semilună de pe sprânceana stângă părea palidă în întuneric.

— După ce Shai-Hulud mi-a devorat soţul şi pe hainul naib Dhartha, alegerea mea evidentă pentru un nou partener ar fi trebuit să fie Jafar, care era adjunctul lui Selim. Dar...

Întoarse privirile în altă parte, apoi se uită din nou la Ishmael.

— Jafar onorează amintirea legendară a lui Selim, şi se simte intimidat în umbra lui. N-a spus-o, dar pare că pentru el ar fi un fel de... sacrilegiu dacă m-ar lua de soţie. Ceilalţi bărbaţi îl venerează şi ei pe Selim, îl urmează ca pe un profet. Îi cinstesc memoria, tradiţiile pe care le-a statornicit, şi mă tratează ca şi cum aş fi un soi de zeiţă de neatins.

Marha îi atinse braţul.

— O persoană nu poate trăi aşa, Ishmael.

Bărbatul o privi.

— Şi din moment ce eu sunt relativ străin, crezi că nu sunt împiedicat de aceste aşteptări?

— Eşti un conducător al propriului tău popor, un om care le impune respectul, drept şi hotărât, care nu se teme să-şi susţină convingerile. Eşti o stâncă, nu o dună care-şi schimbă forma la fiecare adiere rătăcitoare.

El se încruntă:

— Îmi ceri s-o uit pe cealaltă soţie a mea...

Marha clătină din cap.

— Nu-ţi cer să uiţi nimic. Nici eu nu-l voi uita vreodată pe primul meu soţ. Amândoi avem trecut, Ishmael... şi viitor. Suntem mai puternici împreună!

Vorbele ei îl înfricoşară, dar Ishmael recunoscu adevărul din ele.

— Mi-ai pus pe umeri o mare povară...

Ea stătea foarte aproape, aşa că el se simţi îmbătat de inteligenţa ascuţită şi de frumuseţea ei. Femeia ridică din umeri, apoi îl sărută pe obrajii aspri.

— Cu toţii purtăm poveri, nu?

Şi astfel se căsătoriseră, şi trudiră împreună să conducă banda tot mai mare de proscrişi în efortul lor continuu de a opri curgerea hemoragică de melanj de pe Arrakis. Toţi jurară să-l apere pe Shai-Hulud şi să împiedice luarea mirodeniei.

Acum, după ce-i chemase pe bandiţi să i se alăture la intrarea peşterii, Ishmael se uită la toţi aceşti oameni care-l urmaseră la o asemenea depărtare, şi la ceilalţi care-l acceptaseră drept succesor al lui Selim Călăreţul Viermilor. În spatele lui, pe nisip, noua zi devenea tot mai caldă.

Selim trăise multe viziuni, primind frânturi de viitor prin legătura lui cu marele Shai-Hulud, printr-un canal de melanj puternic. Ishmael nu avea totuşi o asemenea sursă de încredere pentru a-l îndruma în hotărârile sale. Trebuia să studieze sutrele Koranului şi toate celelalte scripturi, sperând să stabilească aşa cum se cuvine voinţa lui Dumnezeu. Câteodată, Ishmael petrecea timp singur, în orele cele mai întunecate ale nopţii, ca să scruteze deşertul infinit, ca şi cum ar fi putut vedea pe-acolo, pe undeva, viitorul…

În timp ce soarele se târa în susul versantului accidentat, Ishmael inspiră adânc aerul uscat şi-i simţi asprimea. Arrakis era mult mai inospitalieră decât Poritrin sau Harmonthep – dar aceasta era o casă nouă, un loc în care puteau trăi departe de ameninţarea traficanţilor de sclavi şi a maşinilor gânditoare, şi chiar departe de Liga Nobililor.

Cu un surâs, Ishmael îşi roti privirea de la un chip la altul.

— Putem trăi pe această lume aşa cum dorim, croindu-ne propria viaţă şi propriul viitor. Nu vom mai fi sclavi niciodată!

Oftă cu o mândrie imensă şi adăugă:

— De astăzi înainte, ne vom numi *oamenii liberi* ai Arrakisului!

*

ANEXĂ
Mersul victoriilor şi al înfrângerilor: evenimente semnificative în desfăşurarea Jihadului

(Toate datele standardizate conform calendarului convenţional.)

201 î.G. (înainte de Ghildă) – Fiul Serenei Butler este omorât de Erasmus.

200 – Armada Ligii ripostează lansând asupra Pământului un val de bombe atomice, menit să-l distrugă pe Omnius.

198 – Primul atac organizat al armatei Jihadului, după victoria de pe Pământ. Luptătorii Jihadului aleg o ţintă la întâmplare, lumea sincronizată numită Bela Tegeuse, pe care-o atacă făcând mare tam-tam. Vorian Atreides se distinge în luptă. În ciuda distrugerilor incredibile atât în rândurile roboţilor, cât şi în acelea ale oamenilor, soarta încleştării rămâne indecisă. Forţele umane se retrag.

197 – Dându-şi seama că războiul şi-a schimbat complet caracterul, Omnius-Corrin răspunde trimiţând o altă flotă impresionantă pe Salusa Secundus, pe care însă armata Jihadului reuşeşte s-o respingă. Segundo Xavier Harkonnen resimte aceasta ca pe o răzbunare pentru el însuşi, o revanşă după bătălia de la Zimia, în care fusese grav rănit cu ani înainte.

Vorian Atreides se întoarce pe Bela Tegeuse pentru a vedea ce s-a mai întâmplat în anul scurs de la ultima încleştare armată şi descoperă că maşinile gânditoare au reconstruit industria şi şi-au restabilit acolo baza, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În ciuda întregii lupte şi a pierderilor de vieţi omeneşti, Jihadul nu pare să fi înregistrat niciun progres.

196 – Vorian Atreides este promovat ca Segundo de

gradul întâi.

Norma Cenva modifică scuturile lui Holtzman pentru a rezolva parţial chestiunea foarte serioasă a supraîncălzirii din timpul luptelor. Căderile termice rămân o problemă, dar noile scuturi sunt în mod semnificativ mai bune decât versiunea originală.

195 – Masacrul de la Honru. Într-o ofensivă majoră, armata Jihadului încearcă să elibereze populaţia captivă de pe lumea sincronizată Honru, dar se înşală asupra numărului forţelor armate ale maşinilor care-i aşteaptă. Omnius foloseşte tactici mai agresive, nave robot sinucigaşe care pur şi simplu rad toată flota Jihadului. Peste cinci sute de mii de soldaţi umani liberi sunt ucişi.

194 – După masacrul de la Honru, Marele Patriarh Iblis Ginjo şi Preoteasa Jihadului Serena Butler imploră ca tot mai mulţi voluntari să vină să se alăture luptei oamenilor liberi. Iblis Ginjo suspectează că spioni trădători au transmis cu bunăştiinţă dezinformări despre forţa militară a maşinilor de pe Honru. De aceea pune bazele unei echipe care să investigheze această problemă, echipă condusă de Yorek Thurr.

Ca urmare a cererii urgente de noi soldaţi pentru armata Jihadului, după dezastrul de pe Honru, Vergyl Trantor, fratele adoptat al segundoului Xavier Harkonnen, se înrolează în trupele Jihadului, la vârsta de numai şaptesprezece ani.

193 – Este în mod oficial înfiinţat „Jipol”-ul („Poliţia Jihadului”), după ce Yorek Thurr îşi prezintă raportul în care sugerează existenţa şi a altor spioni ai maşinilor în cuprinsul lumilor Ligii, oameni perfizi care i-au jurat credinţă lui Omnius.

Într-o căsătorie politică menită să-i sporească baza puterii, Iblis Ginjo o ia de soţie pe Camie Boro, descendenta ultimului împărat care a domnit înaintea Epocii Titanilor, cu mai bine de o mie de ani în urmă.

192 – Mercenarii de pe Ginaz îşi oferă serviciile pentru a lupta ca războinici independenţi, neînregimentaţi în rândul

forţelor Jihadului. După multe discuţii asupra implicaţiilor acestui fapt, Marele Patriarh Iblis Ginjo sugerează ca ei să fie acceptaţi. Şi alte planete oferă mercenari, deşi luptătorii de pe Ginaz sunt în general consideraţi a fi cei mai buni.

Savantul Tio Holtzman oferă pentru scuturile sale tehnica „pâlpâie şi trage”, un sistem de mişcări atent concepute, menit să închidă pentru o fracţiune de secundă scuturile protectoare, suficient cât să permită navelor Jihadului să deschidă focul. Fără multă zarvă, Norma Cenva modifică şi corectează calculele, evitând dezastrul, dar fără să-l anunţe despre asta şi pe Holtzman.

191 – Au loc epurări majore, şapte reprezentanţi ai Ligii – toţi adversari politici sau persoane care s-au pronunţat împotriva lui Iblis Ginjo – fiind acuzaţi că ar fi spioni ai maşinilor. Yorek Thurr îi interoghează. Marele Patriarh Iblis Ginjo creează „Serafimii” – un corp de paznici compus din femei de o loialitate dusă până la fanatism – pentru a o proteja pe Serena Butler.

190 – Manion Butler se retrage din funcţia de vicerege, cerând ca fiica lui, Serena, să fie numită în locul său. Ea este votată cu aclamaţii, dar insistă că doreşte să fie doar „vicerege interimar” şi asta doar până la terminarea războiului.

189 – Maşinile gânditoare atacă şi cuceresc micuţa colonie de pe Ellram. Toate fiinţele umane sunt fie ucise, fie transformate în sclavi. Bătălia se încheie înainte ca Liga să fi auzit măcar despre ea.

Când Serena Butler vine să vorbească în faţa adunării Parlamentului, este dejucată o încercare de asasinat (pentru asta una dintre gărzile-serafim îşi dă viaţa) iar Serena este transportată în grabă la adăpostul sigur al Oraşului Reculegerii. Aşa-zisul asasin este ucis în timpul operaţiunii de capturare a sa, dar cercetările lui Yorek Thurr dovedesc faptul că omul – care suferise un proces de lavaj cerebral – era un spion trimis de Omnius.

188 – Maşinile contraatacă, de această dată lovind colonia Peridot. Armata Jihadului luptă cu înverşunare,

respingând forţele sincronizate. Zon Noret îi conduce la sol pe mercenarii de pe Ginaz, distrugând o mulţime de roboţi, dar forţele maşinilor adopta tactica pământului pârjolit şi aşezările de pe cuprinsul coloniei sunt în cele din urmă distruse.

Într-un gest nesăbuit, un grup de soldaţi ai Jihadului refuză să se supună ordinelor şi pornesc să atace noul cartier general al maşinilor de pe Corrin, în ideea de a-l distruge pe actualul Omnius Prime. Toţi sunt ucişi de liniile de apărare ale roboţilor.

187– Segundo Xavier Harkonnen este vârful de lance al mişcării pornite în favoarea construirii unui uriaş memorial de război, dedicat memoriei celor căzuţi pe câmpurile de luptă ale Jihadului. Serena Butler acordă – la rândul ei – sprijin ideii, şi uriaşa construcţie este începută pe Giedi Prime, locul unor îngrozitoare pierderi de vieţi omeneşti, dar şi acela al unei victorii semnificative asupra maşinilor. Un monument similar urmează a fi înălţat în Zimia.

După dezastrele numite Ellram, Colonia Peridot şi Corrin, Marele Patriarh Ginjo se adresează Parlamentului Ligii. Jihadul se desfăşoară deja de treisprezece ani şi Iblis Ginjo propune ca în timp de război să existe un organism de conducere diferit, „Consiliul Jihadului”, care să gestioneze conflictul generalizat într-o manieră unificată şi vizionară. Patriarhul sugerează ca toate chestiunile având legătură cu Jihadul – atât interne (în sarcina Jipolului), cât şi externe (de competenţa armatei) – să fie reunite şi administrate de acest Consiliu. Celelalte probleme – comerciale, sociale şi de politică internă – pot fi discutate şi dezbătute în Parlamentul normal al Ligii, pentru că luarea acestui tip de decizii se poate întinde în timp atât cât e nevoie. Dar chestiunile Jihadului necesită o conducere rapidă şi decisivă, care nu este posibilă cu miile de voci existente în Parlament. Propunerea este aprobată.

186 – Alte epurări ale Jipolului în cuprinsul Ligii. Oamenii devin tot mai paranoici în privinţa descoperirii în mijlocul lor a spionilor maşinilor. Serena Butler ţine discursuri pline de

însufleţire de la adăpostul izolării ei protectoare din Oraşul Reculegerii.

185 – Xavier Harkonnen şi Vorian Atreides sunt promovaţi la rang de primero în armata Jihadului.

184 – Maşinile gânditoare încep să ia în vizor planetele nealiate, considerându-le cuceriri mai uşoare. Nu există acolo forţe ale Jihadului, iar populaţia redusă ca număr nu-i poate face faţă lui Omnius. Trei planete nealiate sunt cucerite şi folosite apoi ca bază de operaţiuni pentru expansiunea lumilor sincronizate.

182 – în timp ce Norma Cenva continuă să fie obsedată de ecuaţiile sale de pliere a spaţiului şi lucrează singură, savantul Tio Holtzman angajează mai mulţi asistenţi tineri şi plini de entuziasm, cu intenţia de a-i tapa de idei; aceştia se simt pur şi simplu înfioraţi de ocazia de a lucra cu marele om de ştiinţă.

181 – Alte două planete nealiate – Tyndall şi Bellos – cad sub dominaţia maşinilor. Fiecare lume are o foarte mică populaţie formată din negustori, mineri şi agricultori, iar Consiliul Jihadului este incapabil să înţeleagă de ce Omnius şi-ar pierde vremea cu asemenea locuri. Apoi, primero Atreides descifrează schema, faptul că fiecare dintre aceste trei planete este folosită drept punct de sprijin, încercuind lumile Ligii aidoma unei reţele care se apropie pentru a permite lansarea unui atac coordonat, pe scară mare.

179 – Cu sprijinul lui Xavier Harkonnen, Vorian Atreides propune ca armata Jihadului să-şi dedice resursele şi puterea militară apărării planetelor nealiate, la fel cum ar apăra lumile Ligii. La început, Consiliul Jihadului se împotriveşte, dar primero Atreides arată proiecţiile tactice ale modului cum acţionează Omnius, schema prin care preia sistemele strategice de frontieră. Maşinile gânditoare vor avea baze de unde pot lansa atacuri masive împotriva planetei Salusa Secundus şi a altor lumi-cheie ale Ligii. Iblis Ginjo vede propunerea ca pe o ocazie de a extinde teritoriul Ligii.

178 – Lumea nealiată Tyndall, recent cucerită de Omnius,

este eliberată printr-o contralovitură masivă şi neaşteptată din partea trupelor Jihadului. Bătălia tactică este condusă împreună de către cei doi primero, Atreides şi Harkonnen. Vergyl Tantor se distinge în luptă şi primeşte două medalii, pe care le trimite acasă soţiei şi celor trei copii ai săi.

177 – Forţele lui Omnius sunt detectate pe lumea nealiată Anbus IV – cel mai probabil, următoarea cucerire din planul general robotic de încercuire a Ligii. Armata Jihadului desfăşoară efective uriaşe pentru a apăra planeta predominant zenşiită.

MILLENNIUM PRESS

Operă complexă şi profetică, cronica planetei deşertice Dune, aşa cum a fost ea imaginată de către Frank Herbert în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, a înflăcărat minţile a milioane de cititori din întreaga lume. La moartea sa, în 1986, Frank Herbert publicase şase romane în seria DUNE. O mare parte a viziunii sale a rămas nescrisă.

Pornind de la însemnările tatălui său, Br ian Herbert a colaborat cu romancierul Kevin J. Anderson pentru a umple golurile istoriei acestui strălucit univers ficţional. Încurajaţi de succesul trilogiei PRELUDIULUI, cei doi autori şi-au îndreptat atenţia spre epoca Jihadului Butlerian, cea a formării Caselor conducătoare, a Ghildei Spaţiale, a ordinului Bene Gesserit şi a şcolilor de mentaţi şi asasini. După JIHADUL BUTLERIAN, aveţi acum prilejul să citiţi CRUCIADA MAŞINILOR, segmentul de mijloc al trilogiei LEGENDELOR DUNEI, care va mai include romanul BĂTĂLIA CORRINULUI.

COMENZI ŞI INFORMAŢII SUPLIMENTARE: WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 978-606-8113-01-2